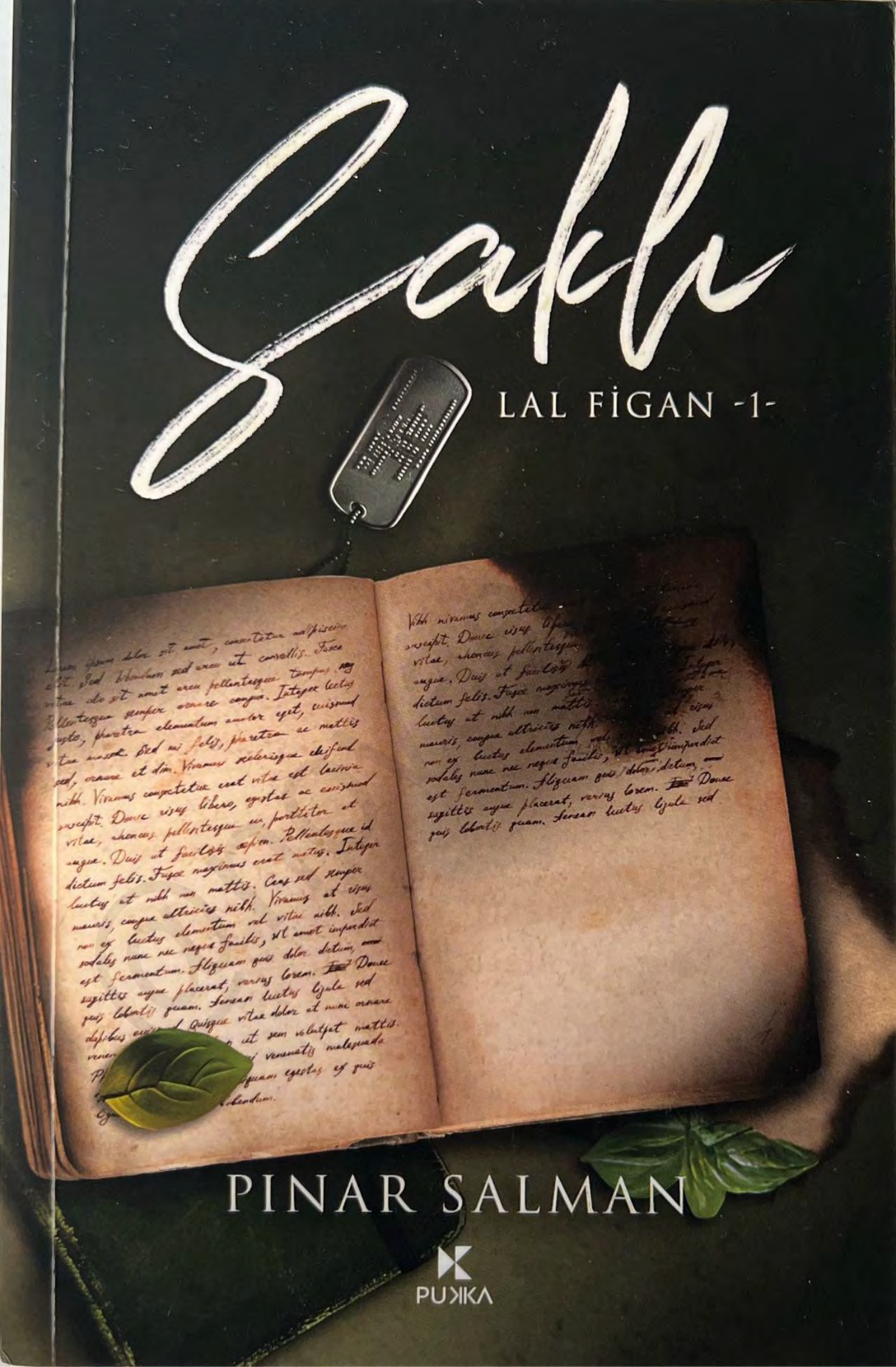
Sakli

LAL FİGAN -1-

PINAR SALMAN

PUKKA

Erva, tüm hareketlerini ve alışkanlıklarını
hatta aklından geçirdiklerini bile ezbere bildiği
Üsteğmen Doru Demir'e âşıktı.
Bir beklentisi olmadan, imkânsız olduğunu bilerek
günlerini ve gecelerini ona komşu olan askeri lojmandaki
tek katlı konutunda geçirirken, duvarları onu sızdırıyordu.
Bazen oturup penceresinden evinin yanan ışıklarını
izliyordu, bazen de sesini işitip evinin küçük mutfağından
onun yakın ama uzak gelen yaşantısına dahil oluyordu.
Kimselere anlatamadığı, kendine yasakladığı bu adamı
günlüğüne yazıyor ve hislerini herkesten,
ondan bile saklıyordu. Doru Demir ile yalnızca
günlüğünün sayfalarında buluşuyordu.
Ta ki o günlük kaybolana ve bir avuç küle dönüp içine
yazılanlardan fazlasını beraberinde ortaya çıkarana kadar!

Lal Figan üçlemesinin ilk kitabı olan Saklı,
hem içinizi ısıtacak hem de tüylerinizi diken diken edecek.

"BENİM HİKÂYEME
ONUNLA TANIŞTIĞIM O İLK AN,
ÖZLEMEK YAZILDI..."

0464639 VGT
THG
0464639
VGT

/pukkayayinlari
PUKKA
YAYINLARI
9 786259 418711

Saklı

LAL FİGAN -1-

PINAR SALMAN

@novaebook

Saklı

LAL FİGAN -1-

PINAR SALMAN

@novaebook

Çakallı

LAL FİGAN -1-

Pınar Salman

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Editör: Buse Güler
Düzelti: Neslihan Akman
Son Okuma: İnci Öğdür
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Aralık 2023
ISBN: 978-625-94187-1-1
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editör@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
GÖKSU MATBAA
Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.
Nurhan İş Merkezi No:28-30A
Bayrampaşa/İstanbul
Sertifa No: 47617

@novaebook

Saklı

LAL FİGAN -1-

PINAR SALMAN

@novaebook

Dostum, aynı zamanda kız kardeşim olan Tuğçe Sınacı'ya,
desteğini hiç eksik etmeyen canım Ece Erdağ'a,
hayallerime benim kadar inanan canım Aleyna Bozkurt'a
ve bana güvendiğini her daim hissettiğim bal böceğim
Sinem Azak'a...

@novabook

@novaebook

"Kimsesiz odanda kış geceleri,
İçin ürperdiği demler beni an!
De ki: Odur sarsan pencereleri,
De ki: Rüzgâr değil, odur haykıran!"
-Necip Fazıl Kısakürek

@novaebook

@novaebook

GİRİŞ

Ağlamayı becerebilen biri olmadım hiç. Arkadaş ortamlarında her şeye gülebilen tipler var ya, ben onlardandım işte. Bir buçuk yıl öncesine kadar öyleydim yani.

Babam Özel Kuvvetler Komutanlığı'nda bir albaydı. Annem ise dedemin inşaat şirketinde yöneticilik yapıyordu. İkisi de çocukluğumdan bu yana tanıdığım en sevgi dolu ve güçlü insanlardı. Karakterlerindeki o güç ışığını bana da yansıtmışlardı ve hayata karşı hep güçlü olabilmeyi, her ne olursa olsun gülümseyebilmeyi öğretmişlerdi. Birbirlerine çok âşık ve bağlıydılar. Aşkın ne olduğunu da onlardan öğrenmiştim. İlk elden, evimizin salonunda, bahçesinde, mutfağında çokça şahit olarak...

Ama aşkın imkânsız olanıyla nasıl baş edilir, kimse anlatmamıştı.

Çok sever de ulaşamazsan, ona dokunmak isteyip de dokunamazsan kaybolur tüm gülüşlerin dememişti.

Ağlamayı becerebilen biri olmadım hiç. Hâlâ da öyleyim. Ama tüm gerçek gülüşlerimi kaybettim.

Dışına gülen, içine onun adını fısıldayıp hüzne boğulan biriyim ben.

Gözlerime bakmadı, gülümsedim. Başkasına sarıldı, gülümsedim. Onu öptü, gülümsedim. Beni görmedikçe ben hep gülümsedim.

Tüm bunlar öyle ağırdı ki ben kimse anlamasın, en çok da o anlamasın diye hep gülümsedim!

@novaebook

1. BÖLÜM

KAYBOLANLAR

Erva'nın Günlüğünden
2 Nisan 2021 – İzmir

Penceremin önündeki koltuğa oturmuş sana yazarken, radyoda güzel sesli bir kadın Farsça şarkısını acı bir huzurun içine saklamış gibi söylüyor. Huzurun da acı bir tarafı var, biliyor musun? Anlatacaklarım gibi... Varlığıyla huzurlu, yokluğuyla acı içindeyim.

Bu, sana onunla ilgili ilk yazışım değil ama şunları ilk anlatışım.

Ne güzel anlatılır şimdi o.

O anı hatırladıkça çalan şarkıdaki gibi, "Yârin zulmünden mahzun, cefasından üzgünüm. Gece uykusu da haram oldu bana. Onun hayaliyle kendimi kaybettim, dünyayı unuttum. Aşkın sırrını da kalbime gizledim..."*

Şu sözler, çalan hüzünlü melodi onunla olan derdimi iğneyle nakışlar gibi yüreğime yazıyor, ben de sana.

Dinle günlük; bu onunla ilk tanışmam, ilk yenilgim, ilk çaresizliğim...

Duygularına yenilen biri olmadım daha önce. Yani olmazdım. Ne büyük yanılgı! Herkes hayatında en az bir defa yenilirmiş oysaki.

Yenilgi diyorum çünkü onunla tanıştıktan sonra hislerimin adı *aşk* kelimesinin içine sığdırılmayacak kadar derin, kavuşamayacak kadar *imkânsız* olacaktı.

Ben bunu onu ilk kez gördüğüm o an anladım.

Böylesi bana mısın demezmiş, acımazmış en güçlüsü benim diyene. Bana da demedi ve ben ona o gün yenildim.

Öyle garip, öyle farklı hissettirdi ki o ilk an; tüm bedenim ateşe tutulmuş gibi yanarken, kalbim kulaklarımda atıyor, göğüskafesimin altında gümbürdüyordu. Midemdeki kasılmalar, ellerim ve kollarımdaki güçten çalıyordu.

Hani böyle, hayatımdaki her şey bir anda, bir bakışıyla sarsılmıştı da ben altında kalmışım gibi hissettiriyordu. Öyle başka, öyle karışıktı yani. Asla toparlayamayacağımı da onu gördüğüm ilk saniyelerde anlamıştım.

Ben o gün kalbimin kanatları olduğunu ve uçabildiğini öğrendim! Fakat yere çakılması uzun sürmedi.

---

* Ida Khalili'nin Saghi May Kharan isimli şarkısından.

İlk defa karşılaştığım bu adamın, bundan sonra hayatımın tamamında kendine bir yer edindiğini bilir gibi gözlerimi dikmiş ona bakıyordum. Hiç çekmeden, kırpmadan, kaçırmadan...

Karşısında kalakalmıştım. Etrafımdakilerin konuşmalarını duymaz, konuşamaz olmuştum. Kalabalıklar arasında bir o varmışçasına yalnız kalmıştım. Fakat bir o kadar da kalabalık hissetmiştim.

Gözlerine bakınca anladım ki ben hayatımda hiç bu kadar güzel yeşil görmedim!

Bana yazılmış hikâyenin tamamını değiştiren ilk şeydi. *Ben sana yazılana dahil oluyorum tam şu anda,* diyordu ve ben engel olamıyordum. Hani şu kader dedikleri... Bizim için yazılan biri vardı ya orada. Bu hissedilir mi, bilmiyorum ama ben o olduğunu biliyordum.

Kalbim göğüskafesimi parçalamak ister gibi hızla attığı sırada, etrafımdaki herkesin vücudumun verdiği bu garip tepkilerin farkında olduğunu düşünüyordum. Anladıklarını, kalbimin gümbürdeyen sesini duyabildiklerini... Zihnimden geçenleri bile okuyabildiklerini.

Öncesinde *ben bir askere âşık olmam,* diye büyük büyük laflar ederken ona âşık oldum ve gözlerimin içine bakan o bile anladı sandım.

"Minerva," dedim sorduğu soruyu cevaplamayı yeni akıl edebilmiş gibi. Hemen sonra, "Erva," diye düzelttim. "Bana böyle seslenirler."

Sesim de titriyordu o an. Yanaklarım zonkluyordu farkına vardığım gerçeğin utancından. Nefesimi kesen şey, onun o yeşil gözlerini gözlerimin içine mıhlamasıyla oldu.

"Doru Demir," dedi ve *ben biliyorum* dememek için zor tuttum kendimi. Babamın timindeydi Doru Demir. Gölgesizler Timi'nin bir parçasıydı. Adını çok kez duymuştum ama daha önce hiç görmemiştim onu.

Babam onu timindeki bir asker değil de evladı gibi görürdü hep. Tehlikeli maceralara birlikte atıldığı yoldaşından bahsederken gözlerinde oluşan gurur parıltılarını imrenerek izlerdim.

"Doru Demir şöyle kahraman, böyle mert, şöyle adam! Bugün sayesinde kaç can kurtuldu bilsen..."

Gözlerimin önünde anlatımından sebep biri canlanırdı ama karşımda duran adamdan başkaydı. Ben hayalimdeki adama hayranlık duysam da onu gördüğümde hislerimin deli divane bir aşka düşeceğini asla tahmin edememiştim.

Onu tanıyor, biliyor gibiydim. Öyle hissediyordum. Ancak tüm bunlar babamın anlatımlarından bağımsız gerçekleşiyordu.

"Albayın kızı," dedi vurgulayarak. Adıma rağmen beni böyle tanımlamak daha doğru geliyor gibi söyledi.

Babamın görevden dönüşlerini beklerken yüreğim ağzımda yaşardım ben. Görev süresi uzadıkça burnuma keskin bir barut kokusu dolar, nefes alamaz,

yerime sığamaz olurdum. Babam ne halde bilmeden, yüreğimin üstü kokusunu aldığım o mermilerle dolup taşar, defalarca vurulurdum.

Annem benden beter olurdu. Yirmi beş yıllık evliliklerine rağmen asla alışamadığını, ömrünün babamı beklemek ve çokça özlemekle geçtiğini söylerdi.

İşte bundan sebep ben bir askeri sevmem, sevemem sanırdım. Korkardım, korkaktım...

Yanıldım!

Benim hikâyeme onunla tanıştığım o ilk an, özlemek yazıldı...

Sakladım, yasakladım, bağlandım...

Günlük, ben tanıştığımız bu ilk anı hiç unutamadım. Ona hiç âşık olduğumu söyleyemedim. Üzerinden aylar geçti ama hâlâ seviyorum diyemedim.

Sen onu severken; ben seni sevmekten geberiyorum, diyemedim!

Yine fazla aktı içime, dışıma kalmadı...

O içime fazla ama dışıma sır geliyor.

O bana bu aralar fazla geliyor...

Nisan 2022 – İzmir

Günlüğümü kaybettim. Kimseye anlatamadığım, sadece kelimelerin arasında yaşattığım onu da beraberinde kaybettim. Tastamam bir haftadır askeri lojmanda bakmadığım taşın altı kalmamıştı. İliklerime kadar yorulmuş hissediyordum. Ve çok çaresiz...

Sadece bir anlığına kollarımı iki yanıma şöyle bir açmak, göğü delip yeryüzüne ulaşan damlaları kucaklamak istedim. Buna çok ihtiyacım vardı. Nefes almaya...

Birkaç dakika öncesine kadar kaybettiğim günlüğümü yana yakıla aradığımı bile unutuverdim. Gök, yarılmışçasına boşaltıyordu yağmurlarını ama ben, öğleden sonra hava güneşli olacak diye giydiğim yazlık elbisemin ikinci bir ten gibi bedenime yapışmasını zerre umursamıyordum.

İzmir'e çok yağmur yağardı bu mevsimde ama ben ona, o bana hasretti.

Asistan öğretmen olduğum için günün yarısından çoğunu üniversitede, geri kalanını yarı zamanlı işimde ve evimde çalışarak geçirirdim. Ve ben çok sevdiğim şeyleri hep kaçırırdım. Bir yağmur damlasını, yeni tomurcuklanan bir çiçeği, batmak üzere olan bir güneşi bile özler olurdum bazen.

Bundan sebep yağmurdan sırılsıklam oluşumu, damlaların tenime bir kırbaç gibi inişini, görüşümü bulanıklaştırışını pek de umursamıyordum. Böylesi güzel anları her zaman yakalayamıyordum.

Saçlarımdan süzülen ve tenimi tekrar tekrar yıkayan damlalara aldırmadan etrafıma bakındım durdum. Toprak yağmurla buluşunca misler gibi kokar olmuştu. Gökyüzü içini dökerken damlaları ağaç dallarında birikiyor sonra da

birer birer diğerlerine karışıp yere süzülüyordu. Bu büyülü anı izlemek, hissetmek beni mutlu ediyordu.

Önümde ağaçlık bir yol uzanıyordu. Son bir yıldır oturduğum yeni evime giden yoldu bu. Hemen ardımda kalan arabamın farları açıktı. Oradan süzülen yoğun ışık, gölgemin evime giden yola doğru düşmesine neden oluyordu.

Kollarımın iki yana açık halinin yere düşen görüntüsünü izledim bir süre. Hiçbir şey yapmadan, sadece olduğum yerde durarak.

Hemen sonra yukarıya ve aşağıya doğru ağır ağır salladım durdum. *Kuş olup uçmak zor ama gölge olan ben bunu yapabilir gibi,* diye düşündüm bir anlığına.

Birçok zamanda olduğu gibi o an da kuş olup uçmayı hayal ediyordum.

Kış İzmir'i terk etmeye hazırlanıyordu. Tüm göçmen kuşlar evlerine dönmeye başlamıştı. Ama ben hâlâ aynı yerdeydim. Gitmek istediğim tek bir yer vardı ama oraya kuş olsam bile gidemeyeceğimi çok iyi biliyordum.

Doru Demir, çaresiz aşkım, ilk ve galiba son aşkım...

Onun nerede olduğunu bile bilmiyordum. O bir askerdi. Yine bir göreve gitmişti ve aylardır yoktu. Evime komşu olan evi bir o kadar zamandır boştu. Kuş olabilsem neye yarardı ki? Onun nereye gittiğini bilsem neye yarardı?

Doru Demir, en yakın arkadaşımın sevgilisi, Ceylin'i delicesine seven adamdı...

Ceylin ile Doru yaklaşık bir yıl önce sayemde tanışmışlardı. Sayemde diyorum çünkü tam olarak öyle oldu. Böyle aşkımdan yanıp tutuştuğum, *canıma tak etti artık gidip konuşacağım, ne olursa olsun,* dediğim bir gün Ceylin'in o malum görüşmeye benimle gelmesiyle değişti her şey.

Öncesinde Ceylin'le yaptığımız bir plan iptal olunca onu kıramamıştım ve Doru ile yapacağım konuşmayı kafamda ileri bir tarihe atarak planımıza dahil olmasını sağlamıştım.

O gün yalnızca Doru ile görüşmeyecektim elbette. Bizim öyle bir ilişkimiz yoktu. Onun arkadaş çevresiyle ben de görüştüğümden, yaptıkları plana dahil edilmiştim yalnızca. Giderken Ceylin'i de yanımda götürmüştüm.

Sonrasını anlatmaya gerek yok sanıyorum. İlk görüşte aşk! Birkaç ay sonra ciddileşen bir ilişki.

Evet, biliyorum son derece çaresiz bir vakayım. Hatta kafamın içinde İbrahim Erkal, *"Çare gelmez ağlamaktan,"* diye başladı şarkı söylemeye. *"Başka yol yok ayrılmaktan. Farz et sevgi yalan yârim..."*

İçimi çektim uzun uzun. Elimi kalbime kapattım. Nasıl da hızlı atıyordu. Onu düşünmek bile yetiyordu avucumun altındaki yerin şu hale gelmesine. Uslansın istiyordum, uslansın ve artık onu sevmeyi bıraksın. "Yine onu düşünüyorsun, Erva! Bunu kendine yapma," dedim kendimi düşüncelerimi bile varlığıyla dolduran adamdan bin birinci kez vazgeçirmeye çalışarak.

Nafile bir çabaydı benimki. Onca zaman uğraşıp başaramadığımı, yine bir yağmurun altında gerçek olmasını istediğim bir dilek gibi dillendiriyordum ama buna en başta kendimi inandıramıyordum.

Ardımdan gürültülü bir korna sesi yükseldi, tam da çaresiz dileğimi sonlandırıp yüzümü yine yağmura dönmüşken. Her kimse uzun uzun basıyordu. Yağmurun altında ıslandığım yetmezmiş gibi yine deli bir kızmışçasına davrandığım anlardan birinde yakalanıyordum.

Hafifçe döndüm ve çekinceyle başımı omzumun üzerinden ardıma çevirdim. Kırmızı renkli BMW'min hemen yanında duran siyah renkli Mercedes kuzenime ve onun eşine aitti. Onlar alışkındı bu hallerime. Bu yüzdendir sonrasında uzun uzun kızmam gerekmeyecekti kendime.

Bedenimi, üzerime farlarını tutan Mahir Yargıcı'nın arabasına doğru çevirdim. Normal davranmaya çalışıyordum. Sanki sadece yağmuru hissetmek için oradaymışım gibi. Lâkin ışığı görünce kalakalan tavşan gibi göründüğüme de emindim.

Yüzüme vuran keskin ışık yüzünden gözlerimi kırpıştırdım. Tutmasaydı ya şöyle! Ben olduğumu anlamamış mıydı sanki? "Kes şunu Yargıcı! Kör edeceksin beni!" diye bağırdım var gücümle. Anlamazdı çünkü. Ben gibi o da inatçının önde gideniydi.

Gülru, yani en sevdiğim kuzenim aralık pencereden oldukça yüksek denebilecek bir sesle adeta cırladı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, Minerva? Bu havada dışarıda olmak da neyin nesi? Hasta olacaksın! Hemen arabana bin!"

Ailemden sadece o bana asıl adımla seslenirdi. Geri kalanı ise ismimin bütünü yerine yalnızca Erva derdi.

Annemle babam doğduğum gün hiç zorlanmadan vermiş bana ismimi. Öncesinde teyzemin lakabıymış annemin anlattığına göre. Savaşçı anlamına geldiği için de sevdikleri bu adı bana uygun görmüşler. Erva'nın ise yiğitlik ve cesaret anlamına geldiğini çok sonra öğrendim.

Belki ailem ismimi düşünerek koymamıştı ama ben adımı sonuna kadar taşıdığımı düşünüyordum. Bazı konularda savaşabilecek cesareti kendimde bulamıyordum lâkin en az bir savaşçı kadar yorgun hissediyordum çoğu zaman.

Ona havayı takmadığımı belli eden bir ifadeyle sırıttım. Ellerimi iki yanıma doğru sallarken, "Günlüğümü kaybettim, Gülru! Onu bulana kadar şuradan şuraya gitmiyorum. Ayrıca yağmuru severim, biliyorsun," diye cevap verdim.

Olan buydu. Bir hafta önce günlüğümü kaybetmiştim ve birinin eline geçmeden onu bulmam gerekiyordu. İçindekiler belki ülkeler arasında savaş başlatmazdı ama hayatımı ateşe vermeye yeterdi. Üzerime bombalar yağdırır, beni kurşunlara dizerdi. Öyle şeyler yazıyordu ki her bir sayfasında, düşündükçe oturup ağlayasım -ki ağlamaya yatkın bir bünyem yoktu- geliyordu.

"Bir hafta oldu! Buralarda kaybettiysen bile yağmur mahvetmiştir onu! Lütfen arabana bin yoksa ben de gelip seninle arayacağım!" Mahir'in onu arabadan asla indirmeyeceğini bildiğinden yapıyordu.

Mahir, kendi tarafındaki pencereyi biraz daha aralarken ben bunun aslında fena bir fikir olmadığını düşünüyordum. Ne kadar çok kişi ararsa günlüğümü, o kadar çabuk uzaklaşırdım kıyametimden. Ne vardı Mahir karısına izin verse? Onun karısıysa benim de kuzenimdi.

"Karımın bu yağmurda sana yardım etmesine izin vermeyeceğim." Ondan beklediğim cevap tam olarak buydu. "Eğer hemen arabana binmezsen, babanı arayacağım ve seni gelip almasını söyleyeceğim. Git hangi cehennemde hasta oluyorsan ol ondan sonra!" *Bu biraz fazla oldu sanki.*

"Abartıyorsunuz!" diye cırladım. Bu iş giderek pisleşiyordu. Ne demek efendim, ben kendi isteğimle günlüğümü bile arayamayacak mıydım? Tamam, yağmur feci yağıyordu, donuma kadar da ıslanmış olabilirdim ama günlüğüm benim için önemliydi. Neden anlamıyorlardı sanki?

"Hatta niye babanla uğraşıyorum ki? Seni direkt ben tutuklarım! Bir kereliğe mahsus bu yetkiyi elde edebileceğimi düşünüyorum," diye diretirken sıkıntılı nefesimi bırakıp yüzüme yapışmış saçlarımı geriye doğru attım.

Evet, Mahir Yargıcı da bir askerdi. Hem de en rütbelilerinden. Doru Demir'in rütbelisi olduğunu çoğu zaman unutmaya çalışıyordum. Böyle söyleyip durmasına gerek yoktu çünkü o da etrafımda olan birçok kimse gibi bana yalnızca Doru'yu hatırlatıyordu. Hatta belki de en çok Mahir Yargıcı yapıyordu bunu. Çünkü ben onun sayesinde tanışmıştım Doru'yla.

"Biniyor musun, binmiyor musun?" diye sordu sert bir sesle Mahir.

Yağmurun iyice görüşümü puslandırmasından dolayı onu net bir şekilde göremiyordum artık. Fakat arabasından inmeye hazırlandığını sesinden anlayabiliyordum.

Ayaklarımı yere vura vura arabama doğru yürümeye başladım. Kazanmıştı ama yalnızca bu defalığına. O da ben izin verdiğim için. Yoksa hiç şansı yoktu.

"Arabama biniyorum ve buradan gidiyorum!" diye bağırdım onlara doğru. "Sizi mümkünse birkaç gün boyunca da görmek istemiyorum!"

İşte bu pek mümkün değildi çünkü kendileri kapı komşum oluyordu. Ne yazık ki... "Günlüğüm dışarıda bir yerde ve şu an mahvoluyor!"

Evimin kapısına anahtarlarımı soğuktan titreyen ellerim yüzünden bir türlü geçiremediğime mi yansam, yoksa sıçan kadar ıslandığıma mı, bilemedim. Ne berbat gündü ama! Eğer Yargıcıların komşu kapıları kapımı görüyor olmasa sırılsıklam oluşuma aldırmadan tekrar günlüğümü aramaya gidebilirdim. Lanet olsun ki bunu yapamıyordum işte! Çünkü Mahir Yargıcı, karısını eve soktuktan

sonra hiç üşenmeden kapısının eşiğinde durmuş ve beni izlemeye koyulmuştu. Daha doğrusu eve girip girmeyeceğim konusunda emin olmaya çalışıyordu.

"Milleti göreve gönderdin, sen de burada benimle uğraş dur. İşsiz misin sen?" diye homurdandım ağız dolusu. İşsiz falan değildi, beni sinirlendirmek hoşuna gidiyordu yalnızca. Anahtarı deliğine sokmayı başarıp, homurdanarak açtım. Kapıyı duvara çarpmasına neden olacak bir hiddetle itekledim.

Mahir, yüzüne bakmıyor oluşumdan sesinden hissettiğim gevrek bir sırıtışla, "Mutluluğumu babana borçluyum. Tabii uğraşacağım seninle. Gir çabuk evine! Ve hemen kurulan," diye seslenince yüzümde hâlâ baki olan öfkeli ifadem bir kayaya ne kadar etki edebilirse o kadar sert bir şekilde Mahir'in yüzüne çarptı. Son postayı da koyduktan sonra evine girip kapısını usulca kapattı; öfkeliymişim, değilmişim umurunda bile olmadı.

"Ah, benim babam!" dedim ardından söver gibi. "Bilseydi kızına böyle eziyet edildiğini hiç yardım eder miydi?"

Askerlerin, özellikle üst rütbeli ve gizli görevlere katılan askerlerin evlenebilmeleri için devletten özel izin almaları gerekirdi. Babam, Mahir'in üst rütbelisi oluyordu.

Gülru ile ikisinin evliliği zor şartlardan geçince araya babam girmişti ve Gülru'nun babasının da yardımıyla devletten evlilik izninin çıkmasını sağlamışlardı. Yani sevgili kuzenim ve Mahir'in mutluluklarında babamdan dolayı pay sahibiydim. Ama o bunu minnetle anacağına sürekli tersime gidip beni gıcık ediyordu.

O kapısını güzelce kapatmıştı ama beni ne halde bıraktığını anlaması şarttı. Anlasındı!

Elbisemden akan sulara aldırmadan içeriye girdim paldır küldür. Botlarım parke zeminde öylesine gürültü çıkarıyordu ki şu an evimin holünde verdiğim müzikali dinlediğine emindim. Ne de olsa evlerimizin duvarları birbirine çok yakındı. Kapıyı tuttum ve tuttuğum gibi çarparak kapattım. Hâlâ küfrediyordum.

Belki kolumdan tutup sürükleyerek getirmemişlerdi beni eve ama yaptıkları bundan farksız sayılmazdı. Koskoca kızdım. Hasta olacaksam olacaktım. Onlara neydi, canım!

Aklıma yine günlüğüm düşünce yüzüm buruştu, dişlerimi dudağıma geçirdim. Düşüncelerim, aklımın kayıp odalarında hâlâ günlüğümün nerede olabileceğini bulmaya çalışırken tepindim, botlarımın içinde kalan sular parke zemine saçıldı.

Olmuyordu, bir türlü hatırlayamıyordum. Bir hafta öncesine kadar herkesten sakladığım günlüğümü nerede kaybettiğimi bulamıyordum. Ne yapacaktım ben? Birinin eline geçtiyse ne olacaktı?

Çaresiz adımlarımı banyoya doğru sürükledim. Çok üşüyordum ve bunun yeni yeni farkına varıyordum. Ertesi güne hasta olmazsam kendimi şanslı

sayabilirdim. Gerçi hasta olursam o zaman da Mahir'i haklı çıkaracaktım ki bunu hiç istemiyordum. Ben hiç kimseyi haklı çıkarmak istemiyordum.

Tüm kıyafetlerimi çıkarıp çamaşır makinesine teper gibi tıktıktan sonra sıcak duşun altına bıraktım kendimi. Sıcak su, üşümüş bedenimi önce titremelere bırakırken sonrasında rahatlattı. Bedenim rahatladıkça öfkem az da olsa diniyordu.

Ben pek ağlamazdım, hatta hiç ağlamazdım. Benim ağlamam için çok ekstra şeyler olması gerekirdi. Bu konuda babama benziyordum. Belki biraz anneme... İlk doğan çocuklar aileleri için hep kurbandır, denektir.

Ben ailem için hem ilk hem de tektim. Duygularımı ifade edemeyişim -dışarıya karşı- ile yaralarımdan sızanları gözlerimden akıtamayışım da sanırım anne ve babamın üzerimdeki yanlış deneylerinin marifetiydi. Bunu güçlü olayım diye yapmışlardı. Lâkin problem olarak gördüğüm bu duruma rağmen ilk defa sinirden ağlayacağımı düşünüyordum.

İçinde Doru Demir'e duyduğum aşkı sakladığım günlüğümü kaybetmiştim ben. Basit bir defter gibi görünen ama benim sırdaşım olan o defter, öyle önemliydi ki dilsiz kalmış gibi hissediyordum. Kelimelerim, anılarım çalınmış gibi...

En son onu ne zaman gördüğümü net bir şekilde hatırlıyordum. Bir hafta önce kampüste olan bir olayı yazmak için evimin bahçesine çıkarmıştım günlüğümü.

Mahir Yargıcı'nın babası Yusuf Yargıcı'nın iki yıl önce kurduğu Yargıcı Üniversitesi'nde araştırma görevliliği yapmak üzere işe başlamıştım geçen yıl. Şansıma, yanında çalıştığım Rüya Hoca doğum iznine ayrılınca da onun görevini bir süreliğine üstlenmiştim. Günlüğümde Doru'dan bahsetmediğim anlarda -ki son zamanlarda en çok içimi dökmeye ihtiyaç duyduğum konu buydu- üniversitedeki anılarımı yazıyordum.

Bahçedeki ahşap masanın üzerine yeşil deri kaplı defterimi koyduğumu ve Gülru'nun beni görüp yanıma gelmesi üzerine de alelacele ortadan kaldırdığımı hatırlıyordum. Ama nereye bıraktığımı ve sonrasında ne yaptığımı bilmiyordum. Muhtemelen telaş yapıp masanın yanında, sandalyede asılı duran pazar çantasının içine atmıştım.

Askeri lojmanların girişine, asker eşlerinin her hafta sonu açtığı küçük, kermes tarzı bir pazar kurulurdu. Sonrasında oraya gitmek istediğim için pazar çantamı da yanıma almıştım. Eğer çantaya attıysam defteri, lojmanın yakınında herhangi bir yerde düşürmüş olabilirdim.

Tabii bu bir ihtimaldi. Bahçede de kaybetmiş olabilirdim. Öyleyse bu çok daha kötüydü benim için.

Evimin diğer yanında, hemen bitişiğinde Doru Demir oturuyordu. Gerçi o aylardır ortalarda yoktu ama Ceylin onun evini sık sık ziyarete gidiyordu. Hatta bazen onun evinde kalıyordu. O yokken bile.

Eğer lojmanın yakınında bir yerde düşürdüysem; günlüğümde sadece Doru Demir'in ismi net bir şekilde geçtiğinden, bulan her kimse doğruca ona getirecekti. Belki de görevden gelişini bekliyordu!

Sıkıntıyla ve sesli bir şekilde iç geçirdim. Düşün düşün kafayı yiyecektim. Nereye kaybolmuştu bu günlük?

Duştan çıktıktan sonra pamuklu terliklerimi ve onlarla uyumlu yeşil renkli yün pijamamı üzerime geçirdim. Pijamamın üst kısmının kapüşonu vardı ve saçlarımı yarım yamalak kuruttuğum için onu da başıma çektim. Doğruca üç odalı evimin ayrı gibi görünen ama sonradan alçıpan duvarla ayrılmış mutfağına gittim.

Eve ilk girdiğim zaman mutfağı ayırmasını babamdan rica etmiştim. Kocaman bir evde -özellikle ayrı mutfaklı bir evde- büyüdüğüm için bu ihtiyaç gibi görünmüştü gözüme. Mutfakta çok zaman geçirmediğim, zamanımın çoğunu çalışma odam yaptığım küçük odada ya da evimin karşı tarafında eskiden kış bahçesi olarak kullanıldığını bildiğim kulübede geçirdiğim düşünülürse mutfak işi bazen gereksiz geliyordu.

Kendime, mutfak tezgâhının köşesinde duran ve evde en çok kullandığım eşya olan kahve makinesinde, en sertinden bir espresso hazırladım. Kahvemi de alarak mutfaktan çıktım ve küçük ama kullanışlı salonumun bahçemi net bir şekilde gösteren pencerelerine doğru adımladım.

Yağmur dinse de camlarda bıraktığı su damlaları, dışarıda her daim yeşil olan bahçeyi ve ilerisindeki orman manzarasını buğulandırıyordu. Pencerenin hemen önünde durup kahvemden küçük bir yudum almadan önce dışarıya şöyle bir göz gezdirdim. Yeni biçilmiş çimler dakikalar evvel şiddetle yağan yağmur yüzünden yer yer göl halini almıştı.

Askeri lojmanın en önemli ve bana göre en güzel yanı, barınaklarda kalan birçok hayvana ev sahipliği yapmasıydı. Lojman büyüktü ve içerisinde kaç adet konut barındırdığını şimdi bile bilmiyordum. Yağmurlu olmayan havalarda arada yürüyüşe çıkardım -çoğunlukla koşuya dönüşürdü- ve alabildiğine yeşil olan bahçelerinde dolaşırdım. Patika yolda ya da herhangi bir evin bahçesinde bir köpekle, kediyle ya da keçiyle karşılaşmak olasıydı. Bir keresinde kulağının biri olmayan kahverengi bir eşekle bile karşılaşmıştım. Askeri lojman tam anlamıyla bir çiftliği andırıyordu. İçinde hayvanlarla birlikte yaşadığın, alabildiğine ağaçlık ve yeşil...

Şimdi bakıyordum da bahçeme; hep uğrayan o kıvırcık, sütlü kahverengi köpek ortalarda görünmüyordu.

Ben çoğu zaman o köpeği kendi köpeğim sanıyordum. Çünkü hayvan benim bahçemden hiç ayrılmıyordu, öyle sahiplenmiştim. İsim bile vermiştim ona; Kahve! Hem kahveyi çok sevdiğimden hem de tüyleri sütlü kahvenin köpüğünü andırdığından. Yağmur yağdığı için kesin bir yerlere sığınmış olmalıydı.

Kahvemden bir yudum daha alıp gözlerimi daha dikkatli dolaştırdım puslu manzarada.

Tam da o anda gördüm onu. Kulübenin önündeydi. Tüyleri bile ıslanmamıştı. Akıllı hayvandı vesselam. Yağmur başlar başlamaz yarı ahşap yarı cam olan o kulübenin tentesinin altına sığınmış olmalıydı.

Onu gidip alsam, eve getirsem iyi olmaz mıydı? Göğe doğru kaldırdım bakışlarımı. Gök yer yer renk değiştiriyordu ışık huzmeleriyle. Şimşekler çakıyordu bir yerlere ama gök gürültüsünün sesi duyulmuyordu. Yağmur muhtemelen tekrar başlayacaktı.

Zaten küçük olan kahve fincanımdaki son yudumu da kafama dikip boşalan fincanımı penceremin önündeki ahşap sehpanın üzerine bıraktım. Saçlarımı kapüşonumun altına sıkıştırdım iyice. Dışarıya çıkmak için hazırdım.

Kahve'nin evime gelmeme ihtimali de vardı. Genelde dışarıda olmayı seviyor, aşağıdaki patika yolun hemen başlangıcında olan kulübeme bile girmiyordu. Bu yüzden mutfağa gidip bir kap alarak, onun için biraz köpek maması doldurdum. Belki böyle kandırabilirdim onu. Kapının önündeki vestiyerin kenarında kıştan kalan ve yağmurlu havalarda giydiğim yeşil renkli lastik botlarım hâlâ duruyordu.

Bugün izinli olduğum için kıyafetlerimin çoğunu toparlamış ve yazlık olanları çıkarmıştım. Bir tek üzerimdeki pijamaları ne olur ne olmaz diye kenarda bırakmıştım, bir de bu lastik botları. Böyle yaptığım da iyi olmuştu galiba.

Yün pijamamın paçalarını da içine alacak şekilde botları ayağıma geçirdim. Kapıyı açtım, anahtarlarımı ve köpek mamasını da yanıma alarak dışarıya çıktım. Evdeyken çok belli olmuyordu ama yağmur hâlâ minik minik çiseliyordu. Yerdeki su gölcüklerinin üzerinden zıplaya zıplaya doğruca kulübeye koştum. Kahve beni görür görmez başını koyduğu taş zeminden kaldırdı ve kıvırcık, kahverengi kulaklarını da havaya dikti.

"Kahve!" diye seslendim şefkatli bir sesle. "Sen yağmurdan dolayı burada mahsur mu kaldın?"

İki kere havladı Kahve. Sonra da olduğu yerde zıplamaya başladı. Bu tepkisi beni gördüğü için olsa bile ben elimdeki mama kabından dolayı olduğunu düşünmek istedim. Kabı doğruca onun önüne indiriverdim. Açtı. Hem de çok. Burnunu dahil ederek ağzını kaba gömüşü anlık oldu. "Benimle eve gel. Biliyorum, buna alışık değilsin ama böyle olmaz." Tepesinde söyleniyordum söylenmesine ama onun beni pek duyduğu ya da anladığı söylenemezdi. Kahve haddinden fazla zeki bir köpek olduğu için çoğunlukla onun beni anlayamadığını -en azından düşündüğüm anlamda- hep unutuyordum.

Daha önce birkaç kez daha onu evime sokmaya çalışmıştım. O zaman da yağmur yağıyordu ve Kahve eve girmeyi reddetmişti.

Çiseleyen yağmur damlaları seyrek ama iri damlalara dönüştü bir anda. Gözlerimi kısarak yüzümü gökyüzüne çevirdim. Bulutlar giderek kararıyordu. Yağmur tekrar indirmeye hazırlandığını anlatmaya çalışıyordu.

"Erva!"

Yüzüm gökyüzünde dondum kaldım. Ben onun sesini ne zaman duysam böyle oluyordum. Kalbim bir kuşun kanadına dönüştü ve çarptı durdu göğüs kafesime. Dışarıya çıkmak ister gibi çırpınırken içimdeki o kuş, onun yüzünü henüz görmemişken aylar sonra sesini duyuyor olmak garip hissettirdi. Dışarıdan basit bir duraksama gibi görünüyordu belki ama ben içimde ne savaşlar veriyordum. Heyecanım, çok özlemektendi.

Onun sesini duyana kadar sigara kokusu doldu esen bir rüzgârla ciğerlerime. Çektim, uzun uzun çektim. Sigara kokusunun güzel gelen bir yanı olmamalı, değil mi? Bana geliyordu, çok güzel geliyordu hem de. Onun dudaklarının arasından salınıyordu bana kadar ulaşan bu koku.

Yan evin kapısından gelen tanıdık sese hızla çevirdim başımı.

"Doru Demir," diye seslendim heyecanlandığımı tam anlamıyla ustalıkla saklayarak. "Dönmüşsün."

"Sabah döndüm," diyerek başını salladı Doru. Sigarasını dudaklarına götürüp uzun uzun çekti. O sigarasını içti, ben ona baktım. Yakışıklı adamdı. Hem de çok. Hani böyle yüzüne, kaşına, yeşil gözlerine bakmalara doyulmayacak cinsten.

Geniş omuzları, uzun bacakları, vücuduyla orantılı büyük ve biçimli elleri, keskin hatlara sahip yakışıklı bir suratı vardı. Göreve gitmediği zamanlarda kirli sakal bırakır, saçlarını da eğer uzunsa her daim geriye doğru tarardı.

O saçlarından birkaç tutam hep alnına dökülürdü. Bazen onları tutup parmaklarımı arasından geçirerek geriye taramayı çok isterdim. Tekrar düşsünler, ben bıkmadan usanmadan geriye tarayayım onları...

"Hiç fark etmemişim..." dedim. Öyleydi de.

"Uyudum bütün gün. Fazla yorgundum." Sesinden bile anlaşılıyordu yorgun olduğu. Lâkin hiç uyku mahmurluğu varmış gibi durmuyordu. Aksine hiç dinlenmemiş gibiydi.

Yorgun olsun olmasın, ben bu adamın sesini bile özlemiştim. Hani bırak bakmalara doyamadığım o yüzünü, sesini bile sarıp sarmalamak isteyecek kadar çok özlemiştim.

Kahve'yi ardımda bırakıp ağır ağır ona doğru yürüdüm. Normalde yalnızken onunla pek yakın olmaz, kişisel sohbetlere girmezdim. Bunu kendim için yapıyordum aslında ancak muhtemelen Doru benim ondan hoşlanmadığımı düşündüğü için uzakta kaldığımı sanıyordu. Bir kerecik yakın olsam ne olurdu sanki? İlk defa bu kadar uzun süreli bir göreve çıkmıştı. Onu uzun zamandır görmemiştim. Tam üç ay. Üç koca ay.

"İyi misin peki? Çok uzun sürdü bu defa?"

Doru evinin çok büyük olmayan dikdörtgen şeklindeki ahşap verandasında, ceviz ağacından oymalı tırabzanlarının önünde dikiliyordu. Ahşap veranda yarım metre kadar yerden yukarıdaydı. Yanına dolanmayı göze alamadım ve tırabzanların hemen önünde, aşağıda kalmayı tercih ettim.

"İyiyim," dedi Doru yine başını sallayarak. "Bir süre dinlenmek için zamanım olabilecek gibi."

Onu taklit eder gibi dalgın dalgın başımı salladım. "Sevindim..." Durdum bir süre ve başımı iyice geriye atarak gülümsemeye çalıştım. "Ceylin bunu duyunca çok sevinecek."

Doru sadece baktı bana. Bir şey söylemedi. Öyle anlamlı, derin bir bakış değildi bu. Dalgındı. Başını salladı yine.

"Buzluğa sevdiğin şeyleri yapıp koymuş. Yakın zamanda döneceğini tahmin ediyordu. Buralarda olmazsa ve seni görürsem diye söylememi istedi."

Sigarasının son dumanını da içine çekip bitmiş izmariti tırabzanın üzerinde duran küllüğe bastırdı. Yağmur daha da hızlanmaktaydı. "Islanıyorsun. Eve girmelisin. Bu havalar fena çarpar adamı."

Bütün gün yağmurda kaldığımı bilse önemser miydi acaba? Alayla güldüm kendime ama bu yüzüme yansımadı. Umurunda bile olmazdım. "Bana bir şey olmaz!" Başımı iyice dikleştirdim. Lâkin ellerim titriyordu. Fark etmesin diye çabucak pijamamın ceplerine soktum. Kuyruğu dik tutmaya çalışıyordum. "Mehmet Ege Saraçoğlu'nun kızıyım ben." Babamın varlığını aramızda kurulan her iletişimde o hatırlatıyordu, bu defa ben yapmak istedim. *Ben senin albayının kızıyım Doru Demir. Hani bir şey olmaz ama bil yani.*

"Biliyorum. Sana bir şey olmaz. Ama yine de dikkat et sen," dedi arkasını dönüp eve girmeden hemen önce. Kapının önüne gelince duraksadı bir süre. Yüzünü dönmeden, "Ceylin'e haber verdim. Akşama yemeğe gelecek. Yemeği dışarıdan söyleyeceğiz. Buzluktakilerin çözülmesi zaman alır. Ender'e falan da söyledim. Sen seversin Ender'i. İstersen gel," diye ekledi.

Ender, Mahir'in ekibindeki başka bir askerdi ve o da lojmanda kalıyordu. Severdim tabii onu. İyi çocuktu.

Bir süre cevap veremedim, Doru da içeriye girmek için hareket etmedi. Çünkü o sırada kendimle savaşıyordum. Onunla olabileceğim her an değerliydi benim için. Fakat yapamazdım. Ne kadar uzağımda olursa o kadar iyiydi.

Sonunda omzunun üzerinden bana baktığında bocalayarak da olsa, "Bana geldiğini bildiğini söylemedi," dedim saçma sapan bir şekilde. Bu, çeneme konuşma talimatı göndermeden önce düşündüğüm ikinci şeydi çünkü. Ceylin'den söz etsem de anladı mı, bilmiyordum. Doru'nun görevden dönüşünü telefonla konuşmamıza rağmen söylememişti bana Ceylin. "Kusura bakma. Ben bilmiyorsun diye... Neyse, biliyormuşsun sonuçta. Ben gelemem sanırım. Kahve'yi

eve sokmaya çalışacağım. Gelmezse kulübede takılırım. Bir araba parçası üzerinde çalışıyordum..." Duraksadım. Yine gereksiz konuşuyordum. Ona neydi ki ne yaptığımdan? "Size iyi eğlenceler," diyerek evime doğru adımladım. Yanlış gidiyordum. Farkına varır varmaz yön değiştirip kulübeye doğru yöneldim.

"Sana da iyi akşamlar, Erva!"

Sesleniyordu ama duracak, dönüp ona bakacak halde değildim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki ciğerlerimden boşalmak isteyen havaya yetişemiyordum.

Yağmur indirdi bir anda. Kendimi ve Kahve'yi son anda sokabildim kulübeye. Hâlâ nefes nefeseydim. Şimdi günlüğüm yanımda olsa ne yazardım oraya?

"Yine gözlerime bakmaktan sakınıyor. Bir keresinde onlardan hoşlanmadığını söylemişti. Ona bakmamaya çalışıyorum ama ben onun gözlerini çok seviyorum. Ve göremediğim her an çok özlüyorum. Alt tarafı bir çift yeşil göz ama oraya her seferinde yeniliyorum..."

İçimi çektim uzun uzun. Eğilip dizlerimin üzerine, yere çöktüm. Kahve'nin ıslanmış tüylerini severken, "Ceylin gelecekmiş, Kahve," dedim kulağına doğru fısıldar gibi. "En iyisi biz beraber burada takılalım. O gidene kadar da çıkmayalım. Kalırsın değil mi yanımda?"

İçerde olmayı sevmemişti ama ses tonumdaki burukluktan mı bilinmez, kabullenir gibi kendini iyice yere bıraktı. Sonra da kulübenin içinde yankılanan bir sesle havladı birkaç defa. İstemeden de olsa gülerek aklımda o, gözlerimin önündeki görüntüsüyle kalakaldım olduğum yerde.

Ayağa kalktığımda artık hava epey kararmıştı. İstemeye istemeye ışıkları yaktım.

Burası arka duvarı ahşap, geri kalan tüm duvarları cam olan eski bir kış bahçesiydi. Benden önce oturan ev sahibinin eşi istediği için özenle yaptırılmıştı. Kadın çiçeklere ilgisi olduğundan ve hepsinin gün ışığına ihtiyaç duyduğunu bildiğinden üç tarafına cam yaptırmıştı. İçerisi öyle net bir şekilde görünmüyordu ama iyi bakan bir çift göz camlardaki yarı saydam filmlere rağmen görebilirdi; özellikle akşam vakti, kulübedeki ışıklar yanıyorken.

Ben lojman yönetiminden rica ederek almıştım artık kulübe adını verdiğim kış bahçesini. Babamın da payı büyüktü elbette.

Üniversitede makine mühendisliği okumuştum. Çocukluğumdan beri arabalara karşı hep bir ilgim vardı. Hayalim ünlü bir araba firmasında özel tasarım otomobiller üretmekti. Babam bu hayalime şaşıran ilk kişiydi. Ona göre bir kız çocuğundan böyle sert, erkeksi bir hayal beklenemezdi. Ama unuttuğu bir şey vardı, ben bir asker kızıydım. Annemin de bir asker kızı ve onun ailesinin de büyük bir kısmının askerlerden oluşması yetiyordu da artıyordu bazı şeylere.

Aile üyelerim bu kadar sert mesleklere sahipken nasıl farklı bir şey bekleyebilmişti ki benden?

Hayalimden vazgeçerek öğretmen olmayı hiç istememiştim aslında. Ta ki Doru Demir'in bir konuşmasını tesadüfen duyana kadar...

"Ceylin öğretmen olmayı planlıyor. Sanırım bu yüzden çok şanslıyım. Eğer bu şekilde devam edebilirsek babamın bundan çok hoşlanacağına eminim."

Elbette o böyle söyledi diye öğretmen olmayı seçmedim. Başkalarına göre hayatımı şekillendirmezdim. Hayallerimden vazgeçmezdim.

Vazgeçmiştim ama... Bunu farkında olmadan yapmıştım. Sırf o ihtimal yüzünden. Sonrasında çok kızmıştım kendime. Bir an için bile olsa ümitlendiğimden, onunla ileride olabileceğimi düşündüğümden, Ceylin'e bir kez daha ihanet ettiğimi fark etmediğimden...

Kulübeyi bir araba firmasına parça üretmek için dönüştürdüğümde buna en çok Ceylin şaşırmıştı. Onu, asıl hayalimin araba firmasında çalışmak değil de öğretmen olmak olduğu konusunda zor ikna edebilmiştim.

Doğal olarak, "Hani araba üretmek istemiyordun, şimdi bu da ne demek oluyor?" diye sormuştu.

"Hobi olarak devam edeceğim," deyip geçiştirmiştim ama durumun aslı hiç de öyle değildi. En sevdiğim şeyi, sadece küçük kulübemde büyük hayaller kurarak gerçekleştiriyordum. Üniversitedeki asistan öğretmenlik işim bitince soluğu araba fabrikasında alıyordum. Günün geri kalan kısmını da orada geçiriyordum. Lojmandayken de sürekli çiziyordum, tasarlıyordum. Kısacası yemeden içmeden hayallerim için çalışıyordum.

Dün akşam yarım bıraktığım projeme devam etmek için kulübenin tam ortasına kurulu olan masaya doğru yürüdüm. Aklımın bir köşesinde hâlâ Doru ile yaptığım kısa ama garip olan o konuşma dönüp duruyordu.

Beni evine muhtemelen isteyerek davet etmemişti. Sadece Ceylin'in sonrasında davet edeceğini bildiğinden, ayıp olmasın diye mecburiyetten öyle söylemişti.

O, benden gerçek anlamda hoşlanmıyordu. Gözlerime bakmaya tahammül edemezken bunu anlamak için çok da çabalamama gerek yoktu. Sebepli, sebepsiz çokça münakaşa ediyorduk. Bazen söylediği bir şeyden, bazen de yapmak istemediğim bir şeyden dolayı.

Aylar önce Ceylin, Alaçatı'ya Doru ile gezmeye gitmek istemişti. Ceylin'in tek şartı benim de ikisine katılmamdı. Çünkü Ceylin o aralar beni ve arkadaşlığımızı biraz boşlamıştı ve bu şekilde telafi edebileceğini düşünüyordu. Benlik bir problem yoktu elbette. Onun kendi kuruntusuydu. Doru da bu plana istekli olacak ki -elbette Ceylin için- onlara katılacak olmama ses çıkarmamıştı.

Bana göre iki sevgilinin özel anı olacaktı bu ve üçüncü bir kişiye yer yoktu. Herkes sevgilisiyle yalnız olmak isterdi.

Zoraki doğan bir durumun içinde olmak istemiyordum. En çok da onlarla vakit geçirmek... Ceylin'in ona sokulup duruşunu, Doru'nun onun saçlarıyla oynayışını seyretmek istemiyordum. Bu yüzden Ceylin'i geri çevirmiştim.

Sonra ne mi oldu?

Doru, Ceylin'i üzüldüğüm için bana kızdı. Kulağa çocukça geliyor olabilir ama tam olarak olan buydu.

"Bir kere de birileri için bir şey yapamazsın, değil mi? En yakın arkadaşın için bile! Gelmemen isabet oldu!"

Sözleri tokat gibi inmişti yüzüme. Üstelik öyle bağırıp çağırarak da söylememişti. Yapmazdı da. Kimseye bağırırken görmemiştim onu. Bunun için çok sinirli olması gerekirdi. Ama lafı karşıdakinin yüreğine bıçak niyetine saplamasını da çok iyi bilirdi. Ben o gün ve daha öncesinde onları yan yana görmeye dayanamadığımdan reddederken, o hep olduğu gibi sorumsuzluk olarak adlandırmıştı bunu. Olsundu. Canımın daha fazla yanmasındansa beni böyle bilsindi.

Onlar gitmişti, ben hep olduğum gibi geride kalmıştım. İçimdekini dışıma akıtamamıştım ama sanırım o gün biraz fazla üzülmüştüm.

Dediğim gibi ağlamak benim için çok daha dip bir noktaydı. İkisi evlendiği gün ağlayabilirdim. Veya ilk çocuklarını kucaklarına aldıkları gün... Muhtemelen yakın bir zamanda olacak olan da buydu.

Derin derin içimi çektim. Minicik bir sohbetten nerelere dalıp gitmiştim. Kahve'ye çevirdim bakışlarımı. Güldüm. "Gitmediğim için Ceylin söylenecek diye kızmıştır yine bana. Kızsın," dedim omuz silkerek. "Bana onun için katlanmıyor muydu? Katlanmak zorunda bırakmadığım için kusura bakmasın." Sanki cevap almışım gibi başımı salladım. *"Gitmemem isabet oldu!"*

@novabook

2. BÖLÜM

KÜLDEN SAYFALAR

Erva'nın Günlüğünden
6 Nisan 2021 – İzmir

Mastırımı Amerika'da yapma kararımdan vazgeçmiş bulunuyorum. Uzun süre düşündüm bunu.

Sonuç ortada. Ben ondan uzağa gidemiyorum. Ceylin'e ihanet ediyorum belki ama elimden başka türlüsü gelmiyor. O içimde bana ait, dışımda sır olarak kaldığı sürece Ceylin bunu bilmeyecek. Ben bileceğim, yükü ağır gelecek belki ama katlanabilirim sanıyorum.

Evimi onun evinin yanına taşımakla hata ettim belki. Bu aralar en çok bunu düşünüyorum. Ceylin ısrar etmese, *senin sayende ona bu kadar yakın olabiliyorum,* demese bunu asla yapmazdım. Babam asker olduğu için Urla'daki askeri lojmanlarda kalmaya hakkımın olması sebep oldu tüm bunlara. Arkadaşımı çok seviyorum ancak bazen bu dostluk bana geri dönüşü olmaz bir biçimde zarar veriyor.

Düşünüyorum; ona âşık olduğumu anladığım ilk anda, henüz Ceylin onu görmemişken konuşsaydım başka türlü olur muydu? Acaba beni aklından hiç başka türlü geçirdi mi? O ilk karşılaşmamızda mesela?

İyi anlaştığımızı söyleyemem ama bu denli karışık değildi bazı şeyler. Belki bir an için aklından geçirmiştir.

Bilmiyorum... Galiba öyle olduğunu düşünmek, içinde bulunduğum çıkmazı daha katlanılası kılıyor. Sonunda hiçbir şey olmayacağını bilmeme rağmen bazen gülümsetiyor bile.

Doru Demir, seninle başka türlü olabilirdik. Eğer kalbinde küçücük de olsa bir yerim olabilseydi.

Görüyorum ki asla olmayacak. Dün beni fena halde azarladın. Hem de sebepsiz yere. Ha, bir de Ender'e *bu kıza Ceylin için katlanıyorum,* dediğini duydum. Üzülmedim, iyi bile oldu. Bana iyi davranıyor olsaydın içimdeki bu sızı büyürdü ve katlanılması zor olurdu.

Ben de bazı şeylere içimdeki varlığından sebep katlanıyorum. Söküp atılmıyor ama bazen çok can yakıyor. Cidden bu aralar bana fazla geliyorsun. Hem aklıma hem de seni içinde sakladığım o yere.

Senin bana katlanıyor oluşun mu daha zor, yoksa benim senin yokluğuna katlanamıyor oluşum mu?

Kalemin parmağımda bıraktığı izleri inceledim. Başparmağım ile işaretparmağımın yanlarında içeriye doğru çöküntü oluşmuştu. Hafif sızlıyordu. Diğer elimin parmaklarıyla ağır ağır ovuşturdum.

Bunu yapmaya devam ederken, hazırladığım projenin neredeyse bitmek üzere olan detaylarında dolaştırdım gözlerimi. Bir haftadan kısa bir süre sonra da proje teslimi olacaktı. Doru ile bahçedeki konuşmamızın üzerinden iki saat kadar geçmişti. Ceylin gelmiş olmalıydı. Ender ve diğerleri de...

Ender, Yasin, Kadir ve Doru; Mahir'in ekibinde görevli askerlerdi. Gölgesiz Timi'ydi onlar. Hepsiyle aynı lojmanda, birbirine yakın evlerde oturuyorduk. Eğer biri diğerinin evinde toplanacaksa mutlaka öbürleri de onun peşine takılırdı. Asla küçük çaplı bir toplanma olmazdı bu.

İşime öyle kaptırmıştım ki kendimi, eve kimlerin girdiğini görememiştim. Ama tahmin etmesi zor değildi. Hepsi orada olmalıydı. Kulübemin cam duvarının ardında, karanlık bahçeyi ve Doru'nun evinin yanan ışıklarını görebiliyordum. Tüm ışıkları açıktı. Benim evim ise karanlıktı.

Işığı yanan, dışarıya tamamen saydam olan kulübeme saklanmıştım. Ceylin'in gelip beni de davet edeceğini, hatta ısrarcı olacağını sanmıştım ama beklediğim gibi olmamıştı bu defa.

Kahve, masamın bana yakın olan tahta bacağının hemen dibinde uyukluyordu. Bakışlarımı ona çevirip iç geçirdim. Sırt kemiklerim uzun süredir aynı pozisyonda oturmaktan, derin bir acı eşliğinde ciğerlerime batıyormuş gibi hissettirdi. Doğruldum ve kollarımı yukarıya doğru kaldırarak bedenimi esnetmeye çalıştım. İşe yaramadığı gibi daha çok canım yandı.

Galiba yağmurdan dolayıydı. Farkında olmadan fazla üşümüştüm, sonucunda da üşütmüştüm. Tüm kemiklerim kırılıyor gibi acıyordu şimdi.

Masayla orantılı olduğu için normalden yüksek olan sandalyemden kayarak indim. Kendime kızıyordum. Gerçekten de Mahir haklı çıkmıştı. Bedenimin ısısı fark edilir derecede yükselmişti. Ateşim çıkıyordu galiba. Elimi alnıma kapattım. Parmaklarım buz gibiydi ya da alnım fazla sıcaktı, alev alev yanıyordu. Anlayamıyordum. Eve gidip bir ateş ölçer bulsam iyi olacaktı.

Oflaya puflaya masamın üzerine dağıttığım eşyalarımı toplamaya başladım. Hazırladığım parçanın çizimini özenle dosyasının içine kaldırıp, kulübemin tek ahşap duvarındaki askı aparatlarından birine geçirdim.

Şimdi de titriyordum. Onca zaman nasıl fark edememiştim bunu? Çalışırken gözüm kendimi bile görmezdi ki. Üstelik kulübe de soğuktu. Elektrikli soba almayı kış boyunca düşünmüştüm fakat hep ertelemiştim. Onca zaman polar

battaniyeler ile idare etmiştim. Ee, bugün de onları dolaba kaldırınca... Olan ortadaydı.

Kulübemin içindeki dağınıklığı bir an önce eve gitmek için alelacele toparlamaya devam ederken Kahve de uyandı. Ön patilerini öne uzatmış, geriniyordu.

"Yer soğuktu," dedim ona gözlerimi devirerek. "Ama tüylerin kalın, sana bir şey olmaz diye ellemedim seni, Kahve. İyi yapmış mıyım?"

Kahve havladı. Hasta halime rağmen gülümseyebildim. "Şimdi sen benimle eve gelmeyecek misin?" diye sordum ona. Yağmur bindirdiği gibi bir anda kesilmişti. Artık hava da önceki kadar soğuk değildi. Ancak yine de soğuktu işte. Onu dışarıda bırakacak olmak hiç içime sinmiyordu. "Kulübeye girdin bir kere. Alıştın bence sen. Gelirsin," dedim ona yandan bir bakış atarken. Hiç oralı olmadı. *Aman ne güzel.*

Toplanma işi bitince kulübemin yarı ahşap yarı cam kapısına doğru yürüdüm. "Gelmeyeceksin, biliyorum. Korkma zorlamayacağım seni," diyerek kapıyı ittirerek açtım. Kahve hemen yerinden fırladı ve benden önce çıktı dışarıya. O, ağaçların arasına dalarak karanlıkta gözden kaybolurken ben de kulübemin kapısını kilitledim. Anahtarı her zamanki gibi kapının dibindeki fesleğen saksısının toprağına sakladım.

Daha çok üşümeye başlamıştım ve bedenim hafif hafif titriyordu. Hava öyle soğuk değildi ama işte... Benim içim titriyordu. "Sana da iyi geceler, Kahve!" diye seslendim artık göz önünde olmayan Kahve'nin ardından boşluğa doğru. Her şeye rağmen gülümsüyordum. Yorucu geçen güne ve hasta olmama rağmen yapabiliyordum bunu. Gülümsemek güzeldi çünkü.

Eğildim ve Kahve'ye mama getirdiğim, artık boş olan kabı da yerden aldım. Doğrulmaya çalışırken kemiklerimdeki batma yüzenden zorlandım. Tam da o esnada komşu evin kapısı açıldı. Evin tüm ışığı bahçedeydi artık.

Yüzümdeki acı ifade geçmezken, dalgın bakışlarım dışarıya çıkan Doru'yla buluştu. Bana doğru bakmıyordu ve varlığımın henüz farkında değildi. İçeriye doğru sesleniyordu. "Başka bir şey isteyeniniz yoksa ben artık gidiyorum!"

İçeriden cevap geldi hemen. Yasin'in sesiydi bu.

"Ulan evinde kahve yok! Kahvesiz ev mi olur? Belki alkol almayacağım ben? Gelirken kahve de al!" Duy da inanma! Yasin kahveyi de severdi ama alkol almayı daha çok severdi.

Boş bulunup gülümsedim. Öyle ki dişlerim de ortadaydı. Ben sadece tebessüm edenlerden olmamıştım hiçbir zaman. Bazı istisnalar dışında elbette. O da Doru ile yüz yüzeyken oluyordu genelde. Ona hiçbir zaman tam bir gülümseme bahşedemiyordum. Elimde değildi bu. Doru da hiç gülmezdi zaten. Hem de hiç!

"Sen gelmiyor musun?" diye seslenince varlığımın farkına vardığını anladım. Bana doğru yürüyordu şimdi. Lojmandaki markete giden patika yol hemen kulübemin arkasında olduğu için bunu üzerime alınmadım. Her zamanki gibi önümden geçip gidecekti sadece.

Ellerim hâlâ titriyordu. Anlaşılmasın diye onları kollarımın üzerine aldım, yukarı ve aşağı doğru ovuşturur gibi dolaştırdım. "Bugün kendimi iyi hissetmiyorum. Eve geçip uyuyacağım. Yarın dersim de var malum-" dedim ama sözlerimi bölercesine araya girdi.

"Ceylin seni soruyordu."

Beni soruyordu ama yanıma gelmemişti. Ben bunu düşünürken, Doru önümden geçip gitmek yerine tam karşımda durdu ve ellerini geçiştirme bir konuşma yapmadığını gösterir gibi ceplerine soktu. "Ender ve diğerleri de..."

Yüzümü buruşturup mahcup bir tebessümle, "Üşüttüm galiba," dedim. "Gelmeyi isterdim ama yapmasam daha iyi. Yoksa sabaha uyanamam."

"Anladım. Gidip dinlen o zaman," diye mırıldandı bakışlarını arkamda duran kulübede dolaştırarak. Hep yaptığı gibi yüzüme, özellikle gözlerime bakmıyordu.

Bu huyunu bildiğim için tavrına aldırış etmedim. "Ceylin aramadı beni. Bu aralar üniversitelerin mülakatlarına katılıyor, sınavlara girip çıkıyor diye ben de rahatsız edemiyorum pek onu. İyi mi?" diye sordum. Ceylin üniversitede akademisyen olmayı başaramamıştı. Son bir yıldır neredeyse İzmir'deki bütün üniversitelerin mülakatlarına girip çıkıyordu. Onun için üzülüyordum. Öğretmenlik, asıl onun hayaliydi.

Yusuf Yargıcı ile konuşmak istemiştim bir keresinde onun için. Yargıcı Üniversitesi'nde işe alınabilmesi konusunda. Doru bunu duyunca aşırı sinirlenmiş, beni de paylamıştı. "Torpille falan iş yapmayacak Ceylin! Olacaksa hakkıyla olacak!" demişti. O günden beridir de arkadaşım için bir şey yapmaya yeltenemiyordum.

Doru sorumu duymamış gibi kulübenin arkasındaki yola bakmaya devam ediyordu. Anlaşılan konuşmadan sıkılmıştı.

Ben de soruyu hiç sormamışım gibi evime çevirdim bakışlarımı. "İyi geceler, Doru Demir," diye mırıldandım belli belirsiz, yarım bir adımın ardından tam bir adımla yanından geçip giderken.

Ona genelde hem ismi hem de soyadıyla birlikte hitap ederdim. Bu alışkanlığın ne zamandan kaldığını bile hatırlamıyordum. Galiba ben onu severken o da Ceylin'le sevgili olmaya karar verdiğinden beri böyleydi. Bana ait olamayınca kendimce araya mesafe koymaya çalışmıştım. İsmiyle hitap edersem daha fazla bana ait hissettirmesinden korkuyordum.

"Ceylin," dedi Doru. Bana doğru döndü. Adımlarım duraksadı ama ona dönmedim. Sadece yüzümün yanını çevirdim omzumun üzerinden. Sözlerini tamamlamasını bekledim.

"Hayalinden vazgeçti. Olmuyor çünkü. Belki o yüzden aramıyordur seni. Ona kızarsın diye. Sen onu bir ara görmelisin bence."

Doru yine onun için bir şey istiyordu benden. Burnumdan güldüm. Ceylin için üzülmüştüm ama onu tekrar hayali ile ilgili ikna edebileceğimi düşünüyordum. Ceylin defalarca yapmıştı bunu. Olmuyor diye birçok şeyden vazgeçmişti. Ama iki gün sonra tekrar dönmüştü ilk fikrine. Sadece bunu Doru pek bilmiyordu. Ceylin genelde ona belli etmemeye çalışırdı. Kararsız bir kız gibi görünmek istemiyordu.

"Ben onunla konuşurum ve ikna ederim," dedim kuru bir sesle. "Sen de üzülme..."

"Üzülmüyorum," dedi konuşmak için kendine net bir tonlama seçerek. "Yani o öğretmen olmasa da fark etmeyecek benim için..." *O kadar çok seviyorsun yani onu.*

"Çünkü onu seviyorsun." Gülümsemeye çalıştım. Zorlanıyordum bunu yaparken ama iyi iş çıkardığımı ve onu gerçekten gülümseyebildiğime ikna ettiğimi de biliyordum. Zamanla çok fazla deneyim edinmiştim. Bakışlarımı onun gözlerine kaldırdım. Doru ilk defa bakışlarını benden kaçırmadı. "Ceylin ne yaparsa yapsın sen onu, o olduğu için seviyorsun..."

Yine cevap vermedi bana. Sadece sessizlikti kulaklarımı dolduran. Onu düşünürken sıkça kulaklarımda uğuldayan sessizlikti. Sessizliğin de bir sesi vardı aslında. Hem de feryat figan! Çığlık atıyordu ve ben duyabiliyordum.

Doru gittikten sonra hızlı adımlarla, kaçar gibi evime yöneldim.

Gece titreye titreye, yorganların arasına gömülerek uyudum. Rüyamda onu gördüm, uyandım, tekrar uyudum. Doru hasta olduğumu bilen tek kişiydi ama beni kontrole gelmedi. Gelmezdi...

Sabah uyandığımda berbat bir haldeydim. Dolaşık açık kumral saçlarımı tarayarak zor şekil vermiş, ensemde topuz yapmayı başarmıştım. Kalın giyinmiştim. Öyle ki siyah yünlü atkımın içinde kaybolmuş haldeydim. Hava o kadar soğuk değildi ama ben hâlâ üşüyordum. Hastalığım haliyle gece had safhalara ulaşmış ve hâlâ geçmemişti.

Oldukça ağır hareketlerle tamamlayabildim hazırlığımı. Saatim artık evden çıkmam gerektiğini söylüyordu. Kahvaltı etmeye ne zamanım ne de iştahım vardı. Bu yüzden alelacele kendime bir filtre kahve hazırlayıp bir termosun içine doldurdum. *Yolda içerim,* diye düşünerek termosu çantama koyduktan sonra ayağıma vestiyerden aldığım topuklu ayakkabılarımı geçirdim ve kapıyı çekip çıktım.

Beni tam da o anda duraksatan bir şey oldu. Kapımın önünde beni bekleyen bir misafirim vardı. Hiç adeti olmamasına rağmen Kahve, kapımın önündeki mermer eşikte yatıyordu. Sanki tüm gece eşikte uyumuş gibi kapı açılınca fırlamıştı yerinden.

Kahve de biliyordu hasta olduğumu. Nasıl onu unutabilmiştim? Belki de beni merak ettiğinden buradaydı. Hiç evcil hayvanım olmamasına rağmen hayvanların da önsezileri, hisleri olduğunu çok iyi biliyordum.

Sırf bu düşünceden dolayı dudak kıvrımlarımın yükselmesine engel olamadım. Hastalıktan boğuklaşan sesime rağmen, "Günaydın Kahve," dedim capcanlı tutmaya çalıştığım bir tınıyla.

Kahve arka patilerinin altında sakladığı bir şeyi burnuyla bana doğru iteklemeye çalışıyordu. İlgisi tamamen oradaydı. Bir defter kapağına benziyordu şimdi burnunun altında, ayaklarımın dibine kadar getirdiği şey. Yanmış bir defter kapağına. Olduğum yerden ve onun başı yüzünden pek seçemiyordum ama bir an içimi kötü bir his kapladı. Dişlerinin arasına alınca daha net görür oldum.

Eğildim ve onu dişlerinin arasından aldım.

Evet, bu yanmış bir defter kapağıydı. Yeşil renkli olduğu zar zor anlaşılıyordu ancak belliydi. Büyük kısmı yanmış olmasına rağmen onu tanımam hiç zor olmadı. Deri defter kapağı günlüğümün ön yüzüne aitti!

Şok içinde kalırken, "Kahve bunu nereden buldun?" diye zar zor sorabildim. Uyuduğumu ve bir rüyanın içinde olduğumu sanıyordum şimdi. Hatta kâbus! Sesimi hâlâ sakin çıkarabiliyor oluşum bu yüzdendi. Gerçek olamazdı ki! O yanmış olamazdı!

Kahve aniden yerinden fırladı ve ağaçların arasına daldı. Patika yolun aşağısına doğru koşuyordu. Hiç düşünmeden, durmadan kolumdaki çantayı kapımın eşiğine fırlatıp ardından koştum.

Çok geçmeden Kahve beni bir ağacın altına getirdi. Koca bir kül yığınının -yağmurdan dolayı balçık haline gelmiş bir kül yığını- arasında defterimin sadece küçük bir kısmı duruyordu. Alt kapağı, önüne nazaran daha az yanmıştı. Sayfaların hepsi neredeyse küle dönmüştü. Okunmaz, alazlanmış birkaç sayfayı küllerin arasından zorlukla toparladım.

Gözlerim irileşerek yaşlarla dolmaya başladı. Bedenim bu defa hastalıktan değil, bambaşka bir nedenden dolayı titriyordu. Dizlerim güçsüzce çöktü o kül yığının dibine. Ellerim uzandı ve benden bağımsızlarmış gibi bir avuç külü doldurdu içine.

Gözlerimdeki yaşlar birikti, birikti... Sonra atladılar birer birer.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Hani ben ağlamazdım ya. Yılların gözyaşını biriktirmişim gibi içimi tırmalayan acıyla hepsini dışıma boşaltırcasına ağlıyordum şimdi. Öyle bir ağlıyordum ki Kahve bir ağacın arkasına sinmişti. Galiba benim gibi o da ağlayacağımı hiç beklemeyen taraftaydı. "Senin yanında çok yazdım onu. Bu yüzden tanıdın, değil mi?" diye sordum Kahve'den tarafa bakmıyorken. Yaşlar gözlerimden sicim gibi akarken, "Yanmış Kahve, kül olmuş!" diye hıçkırdım. *Ben gibi o da yanmış.*

Beni bıçakla bölseler, bir yanım buz olur dökülürdü. O tarafım hep gülerdi. Asla belli etmezdi içinde acı sakladığını, özlem taşıdığını... Hiç kavuşmadığı birini özleyip durduğunu, güçlü durmaya çalıştığını...

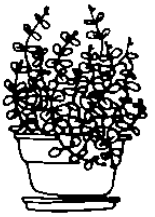
Diğer tarafım ateş olur dökülürdü...Yalnız beni değil, yaklaşan herkesi yakardı. Bir avuç küle dönen sayfalar gibi... Sayfalara sakladığım, yanıp küle dönen sevgili gibi...

Ben son bir buçuk yıldır bedenimde yaşamıyordum ki. Onun evinin penceresinden dışarıya sızan ışıkta yaşıyordum. Sesinin sardığı bahçede, geçtiği yolda, gıcırdayan merdiven basamağında, attığı izmaritte, dokunduğu her şeyde, gözünün gördüğü herkeste.

Ağlayan tarafımdı yangının başladığı yer.

Beni de yakıp yok etmeden duracak gibi değildi. Onu hayallerimden çalan neydi, bilmiyorum ama şimdi gitmiş gibi hissediyordum. Giderken beni de bu kül yığınına gömmüş gibi...

@novaebook

3. BÖLÜM

GİZLİ HİSLER

Erva'nın Günlüğünden

8 Nisan'ı 9 Nisan'a Bağlayan Gece – İzmir

Ceylin, bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için kendime kızıyorum. Ondan vazgeçmeliydim, çok önce yapabilmeliydim bunu. Tam da bu yüzden ben senin kadar iyi bir arkadaş olamıyorum galiba. Sen aynısını bana yapmış olsaydın ne olurdu, diye düşünüp durdum tüm gün. Arkadaşlığını sorgular ve sana kırılır mıydım, yoksa *ne olursa olsun o benim en yakın arkadaşım* der miydim?

Demezdim galiba. İşte bu yüzden ben artık en yakının, dostun gibi hissedemiyorum kendimi. Lâkin sen bu kadar iyiyken senden de vazgeçemiyorum. Biraz da bencilim galiba...

Birlikte yaptığımız plan bozulunca akşam yemeğine davet etti beni. Ceylin değildi bu defa. Onun yerine Doru...

Şundan emin olmalısın ki -çünkü ben yeterince eminim- yine zorunda hissetme haliyle yaptı bunu. Ceylin ile planımız bozulunca sevgilisi onu suçlamasın diye.

Ceylin'le film izleyecektik. Tüm hazırlığı yapmış, mısır bile patlatmıştık. O, arkadaşlığımızı sevgilisine rağmen aksatmamaya çalışıyor çoğu zaman. Birlikte yapacağımız planlar Doru'nun aniden çıkan görevleri ya da ansızın geri dönüşleri yüzünden bozuluyor.

Ceylin'e kızmıyorum elbette. Ben de olsam bu gibi durumlarda aylardır görmediğim o adamın yanına koşa koşa giderdim. Sonradan bir şekilde telafi ederdim arkadaşımla gerçekleştiremediğim planımı ama onu da mutlaka görürdüm. Seviyorum sonuçta. Arkadaşımın da bunu anlaması gerekmez miydi?

Ben Ceylin'i anlıyorum ve o anlarda ona hiç kızmıyorum. Aynı adamı sevsek bile o da çok seviyor Doru'yu.

Evet, ben sonradan telafi ederdim belki ama Ceylin benim gibi değil. O çok daha düşünceli. Hep iki tarafı da aynı anda mutlu etmeye çalışıyor. Arada kalıyor bazen ve ben buna çok üzülüyorum. Onu uzun süre görmemiş bile olsa, beni asla unutmuyor ve planlarına dahil ediyor.

Bu defa öyle olmadı ama... Ceylin, Doru'nun görevden dönüşü ile planımızı iptal etti. Onun evine gitti ve dönmedi. Dakikalardır telefonuma bakıyorum ama aramayacak gibi duruyor. Bundan utansam da itiraf etmeliyim ki onu fazlasıyla özledim! Çok fazla hem de.

Görevden döndüğünü öğrendiğimden beri nefes almayı unuttum ve koltuğumda öylece oturuyorum. Baktığım boşlukta onu hayal ediyorum. Günlük, ben bu akşam kendimi berbat hissediyorum. İlk defa orada, onun yanında olmak istiyorum.

Telefonumun çalmasını beklerken mısırlar soğudu, televizyondaki film sona ulaştı. İzlemedim, nasıl izleyeyim ki... Bir tek sonda çalan müziği dinledim. Durumuma fazla uyuyordu çünkü. Yeşilçam filmi izlemeyi sevdiğimizi biliyorsun. Yine öyle yapmayı planlamıştık. Film bitti ama ben o şarkıyı annemle babamın bana hediye ettiği modern plaktan açtım, başa sarıp dinliyorum.

Sonunda beklediğim telefon geldi ama arayan Ceylin değil, oydu! Sesini duymak bile iyi geldi. Şimdi koltuğumda uzanıyor, tavanı seyrederek sadece sırıtıyorum.

Bana dedi ki, "Sana da gittiğim yerden -yer ve mekân asla belirtmiyor- bir şey getirdim. Genelde Ceylin ile benzer şeyleri kullanmayı sevdiğinizi biliyorum."

Benzer şeyler! Onunkiyle benzer bir şey olacağına hiç üzülmedim, umursamadım bile. Sadece düşünsene günlük; uzaktayken, bombaların, mermilerin yağdığı bir yerden çıktıktan sonra aklına ben gelmişim!

Evet, yalnızca ben değil... Sevgilisinin arkadaşı olarak belki ama aklına ben de gelmişim! Henüz hediyenin ne olduğunu bilmiyorum. Birazdan onun evine gideceğim. Unutmazsam elbette sana hediyenin ne olduğunu yazarım...

Döndüm... Saat gecenin ikisi, elimde bir fincan kahveyle oturdum salonumun penceresinin önüne, sana yazıyorum.

Hediye camdan, mavi renkli bir matara...

Geçen ay yanlışlıkla kırdığı mataramın bir benzeri. Kim birine annesinin sevdiği renkte bir şey hediye eder ki? Elbette en sevdiği rengi bilmeyen biri!

Onun için bu bir telafiymiş. Oysa o matara önemsizdi benim için. Bana annemin en sevdiği renk olan maviyi -nasılsa bunu annemle yaptıkları bir konuşmadan hatırlıyormuş- Ceylin'e ise üniformasındaki en göz alıcı yeşili seçmiş. Bir şey demedi ama ona, onu hatırlatsın diye verdiğini düşündüm.

Üniformasını bilmem ama gözlerinin rengi diye saklardım ben o matarayı. Yeşili bu yüzden seviyorum belki de. Onun gözlerini göremedikçe, baktığım her yerde onu görebilmek için.

Basit bir su şişesi olmasını umursamadan işte bu yüzden saklardım ben o matarayı. Kullanamazdım bile muhtemelen. Kıyamazdım çünkü.

Ceylin çoktan hevesle, hoplaya zıplaya suyla doldurdu şişesini.

Ben kendiminkini alıp eve geldim. Yarın dersim var ve saat bayağı geç oldu ama uyuyamadım. Bir yandan annemin en sevdiği renk olan mataramla bakışıyorum, diğer yandan da bahçemin uzak ucuna onun en dipteki odasından yansıyan ışığı izliyorum. Uyumamış. Ceylin eve gitti. Babası geldi ve onu aldı. Elbette bende kalıyor sanıyordu onu.

Anlaşılan seni de uyku tutmadı, Doru Demir. Ben seni, sen kim bilir neyi düşünüyorsun?

Kendime geldiğimde ders saatini çoktan geçirmiştim. Okula gitmeyi falan düşünmüyordum ama aklımın bir köşesinden de çıkaramıyordum işte. Güneş dünkü yağmuru unuttururcasına tepedeydi ve kalın giysilerimi ısıtıyordu. Elimi atkıma atıp biraz gevşemesini sağladım.

Hasta gibi görünmemek için yaptığım hafif göz makyajımın artık yanaklarımda olduğundan o kadar emindim ki. Ellerimle temizlemiştim büyük kısmını lâkin yine de tam geçiremediğimi biliyordum. Biri beni görecek olursa büyük bir sorun olduğunu hemen anlardı.

Büyük bir sorun vardı. Hem de çok büyük bir sorun!

Doru'ya olan aşkımı şimdiye kadar kimseye anlatmamıştım. O yüzden günlük tutmaya başlamış ve ne var ne yoksa içimi hep oraya dökmüştüm. Arkadaşını kaybetmiş biri gibi hissediyordum. Kalbimin dili lal olmuştu sanki hepten. Zaten konuşamıyordum, kimseye anlatamıyordum... Şimdi sözcüklerim de gidince iyice terk edilmiş gibi hissediyordum.

Tekrar yazabilsem aynı olur muydu? Hayır. Başı olmayan aşk hikâyesi olmazdı! Onunla bir başlangıcımız zaten hiç olmamıştı ama şimdi kendi başlangıcımı da yitirmiş gibiydim.

Günlüğümün yanık sayfalarını ve deri yeşil kapağını küllerin arasından aldım. Ayağa kalkmaya hazırlanırken Kahve yanıma geldi. Dakikalardır o da çöktüğü ağacın altından hiç kıpırdamadan yalnızca beni izliyordu. O yanıma yaklaşınca tekrar ağlama hissiyle doldu içim. Yapmamalıydım. Ağlamamalıydım.

Ellerimi yere koyup kalkmaya çalıştım fakat bacaklarım ağır külçelere dönüşmüşçesine tekrar çekti beni yere. Titremekte olan dudaklarımı birbirine bastırdım. Nemlenen gözlerimi Kahve'ye doğru çevirirken çatlamış, titrek bir

sesle, "Keşke senin dilin olsaydı, Kahve," diye fısıldadım. Boğazım düğümlendi, konuşamadım. Ağlamak istemiyordum ama tutamıyordum kendimi.

Parmaklarımla yakaladım yanaklarıma inen yaşları. Tüm hıncımı gözyaşlarımdan çıkarır gibi sildim her bir gözyaşını. "Yazdıklarım yok oldu. Anlatabileceğim kimsem kalmadı. Ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyor musun?" diye sordum ona. Hıçkırdım. Elimi ağzıma kapattım. "Ya bir daha gülemezsem?" Kendimi durduramıyordum. Ağlıyordum. "Bunu bir daha yapamayacakmışım gibi hissediyorum," dedim belli belirsiz, başımı imkânsızmış gibi iki yanına sallarken.

Kahve başını dizlerimin üzerine koydu. Hafif hafif hırlıyordu. O da mı üzülmüştü halime? Ağlıyor muydu? Köpekler böyle mi ağlardı? Kabarık tüylerini sevdim. Bakışlarım, diğer elimde tuttuğum günlüğümün yanmış parçalarına kayarken bir süre daha içimi çeke çeke ağladım.

Bu, benim en uzun ve en içli gözyaşı döküşümdü. Kaybetmiş, yenilmiş gibi hissediyordum kendimi. Hiç umudu olmayan biri nasıl kaybederdi?

İşte böyle oluyordu. Öyle birini sevdiriyordu ki hayat sana; çoğu zaman biriyle paylaşmak, uzun uzun onu birine anlatmak için can atarken, asla yapamayacağını bilerek içinde tutmak zorunda kalıyordun. Yasaktı, imkânsızdı çünkü. Çok zordu dayanması...

Kahve'yi kenara çekip sonunda ayağa kalkmayı başardım. Atkımı çekiştirerek boynumda biraz daha gevşetirken, elimde günlüğümün yanmış parçalarıyla evimin yolunu tuttum.

Yürüdükçe bunu kimin yapmış olabileceğini düşünüyordum. Belki lojmanda kalan çocuklar bulmuşlardı ve oyun olsun diye yakmışlardı. Belki de ağaçların dibindeki kuru otları temizleyen bahçıvan, farkında olmadan kuru otlarla birlikte ateşe vermişti onu da. Her kimse defterin benim için önemli olduğunu düşünmemişti. Oysa ne çok önemliydi.

Evimin bahçesine vardığımda gözyaşlarım geri dönmemek üzere gitmişti. En azından şimdilik öyle olduğunu düşünmek istiyordum.

Büyük adımlarla ilerlerken bir an önce evime girmek istiyordum. Kapıya ulaşmama çok az kala yan evin verandasından onun sesi yükseldi. Orada olduğunu görmemiştim. Bir an önce eve girmeye öyle odaklanmıştım ki evimin kapısına kilitliydi gözlerim.

Daha kötüsü olamaz, diye düşünürken ince sesli başka biri daha adımı seslendi. Ceylin'in sesiydi bu. En yakın arkadaşımın... Tam şu anda en çok kaçmam gereken ikinci kişi. İlki ise şimdi bana doğru geliyordu ve durmak zorunda kalmıştım.

Defterimin kalıntılarını çabucak arkama saklayıp gülümsemeye zorladım kendini. Gülümsemek hiç bu kadar zor olmamıştı benim için. Derin derin

soluklar alıp veriyor, güç toplama çalışıyordum. Kalbimin ne kadar hızlı attığını ve delicesine sancıdığını anlarlar mıydı?

"Ne oldu sana?" diye sordu Doru, yüzünde gerçek anlamda bir endişe ifadesi peyda olurken. Ceylin hemen onun ardından koşarak yanıma geldi. Onun endişesi Doru'ya göre çok daha fazlaydı.

"Sana ne oldu?" diye sordu panikle gözleri elbiselerimde ve yüzümde dolaşırken. Küllerin yanında uzun süre oturunca esen rüzgâr kıyafetlerimi yer yer siyaha boyamıştı. Kot pantolonuma nazaran beyaz gömleğimde daha çok belli oluyordu bu.

"Köpeğim, Kahve..." dedim gözlerimle bahçede onu arayarak. Etrafta görünmüyordu Kahve. "Onunla gezintiye çıkmıştım ve balçığa saplandı. Çıkarayım derken her tarafıma sıçradı," diye açıklamam nafileydi. Yüzümdeki kurumuş yaşları, akmış makyajımı sorarlarsa ne diyecektim?

Doru ilk defa yüzüme dikkatle bakıyordu. Yeşil gözleri uzun uzun yüzümde dolaşırken bu defa benim ondan gözlerimi kaçırmam gerekti. Dudakları bir şey söylemek ister gibi birkaç kere açılıp kapanırken, "Şey, ben eve gireyim. Sonra yanınıza gelirim," dedim aceleyle. Dönüp eve girmeye hazırlanıyordum ki Ceylin, "Dersin yok muydu bugün?" diye sordu kuşku içerisinde. "Neden ağladın sen?" Daha dikkatli dolaştırdı gözlerini üzerimde. "Ayrıca arkanda ne saklıyorsun?"

Ceylin birkaç kez günlüğümü görmüştü. Elbette içinde olanları bilmiyordu ama kapağını tanıyacağına emindim. Bu yüzden ona gösteremezdim.

"Halsizim biraz. Üşüttüm galiba. Endişelenme, bir şeyim yok. Arkamda da bir şey-"

"Görebilir miyim?" diye sordu Ceylin arkama doğru uzanırken.

"Yeter, Ceylin!" dedi Doru bakışlarını sertçe ona çevirerek. Elini tutup kendine doğru çekti onu. "Hastayım dedi ya. Bırak dinlensin!"

"Arkadaşım için endişelendiğimi görmüyor musun? Sence bu hali normal mi, Doru?" diye bastırdı Ceylin. Elini yukarı ve aşağıya sallayarak beni işaret ediyordu. Konuşurken sesinin neden titrediğini anlayamadım. Gerçekten o kadar çok mu endişeleniyordu?

"Eve girelim biz," dedi Doru. "Sonra gelirim dedi işte. Bırak gidip dinlensin. Bir dahakine sorarsın sorularını."

Ceylin, Doru tarafından uzaklaştırılırken çaresizce bana bakıyordu. "Hemen gel ama. Yoksa ben geleceğim, haberin olsun."

İkisi de eve girdikten sonra yerimden bir süre kıpırdayamadım. Doru'nun ona bağırdığını daha önce hiç görmemiştim. Bunun üzerine düşünecek vakit yoktu. Döndüm ve çıkarken kapının önüne bıraktığım çantamı da alarak evime girdim.

Önce duş aldım sonra da ev kıyafetlerimi giydim. Gri bir eşofman altıyla yeşil, uzun kollu bir tişört... Okulu aramam gerekiyordu. Derse gidememiş, üstüne haber de vermemiştim.

Doru'dan

Ellerimin arasında tuttuğum atkı Erva'ya aitti. Küllerin arasında olmayı hak etmeyecek kadar temiz yürekli o kıza...

Göğüskafesimi sıkıştırıp duran şeyin öfkeden mi, yoksa birkaç gündür çok fazla yanlışın bir araya gelip beni boğmasından mı kaynaklandığını bilemiyordum.

"Yanlışa susmazdın sen," diye kendi kendime söylenerek eve doğru yürürken, patika yolu geçip bahçeye varmamla duraksamak zorunda kaldım. Bilmiyorum ama oradan öylece geçip gitmemi engelleyen bir şey olmuştu. Erva'ya gitmeyi, her şeyi bildiğimi anlatmayı delicesine isterken bunu yapamayacak olmak canımı çok sıkıyordu. İçimdeki bu sıkıntıydı beni durduran. Dakikalar önce benim atkıyı bulduğum yerde, küllerin arasında oturduğunu hayal ettim istemsizce. İçim daha çok sıkılırken parmaklarımın arasında buruştu siyah yün kumaş.

Bu hikâyenin en günahsızıyken, en suçlusuymuşçasına acı çekiyordu belki de evinde.

Bakışlarım dakikalardır onun evini, girişini ve kapalı pencerelerini süzüyordu. İçimde gittikçe artan sıkıntıyla boğuluyormuş gibi hissederek derin derin nefeslendim.

Belki gidip onunla konuşamazdım ama Ceylin ile konuşabilirdim. Hesap soramazdım lâkin ona nasıl bir kötülük yaptığını anlamasını sağlayabilirdim. Düşüncelerim içimdeki öfkeyi körükledi. Emindim ki söyleyeceklerimin Ceylin'in üzerinde en küçük bir etkisi dahi olmayacaktı. Çünkü Ceylin en başından beri böyle biriydi; umarsız ve düşüncesiz.

Hızlı adımlarla evime doğru yöneldim. Duraksamadan tırmandım verandanın basamaklarını. O süreçte parmaklarım Erva'nın atkısını sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu. Öyle yapmazsam elimden kayıp düşecekmiş ve ben hiç suçu olmayan o kızın hakkını arayamayacakmışım gibi hissediyordum.

Evimin kapısı neredeyse hiç kilitli olmazdı. Dışarıda hırlısıyla, hırsızıyla, kaçakçısıyla uğraşınca bir kapı kilidine güvenmez oluyordu insan. Bu yüzden girişe yürüyüp bir hışımla kapının kolunu tutum ve geriye savrulup duvara çarpmasına neden olacak bir şiddette açtım. Ceylin'in eve sığamadığından, endişeyle holde beni beklediğinden o kadar emindim ki tahmin ettiğim gibi de oldu.

Holün orta yerinde tedirgin adımlarla fır dönüyordu. Kapı duvara çarpınca bana dönük olmayan bedeni hızla ve büyük bir korku içerisinde benden tarafa çevrildi.

Olanlarda hâlâ kendini haklı görüyordu. Bunu yüzünden okuyabiliyordum. Sesi de bunu kanıtlarcasına, "Nereye kayboldun sen?" diye hesap sorar gibi yükselince, elimde tuttuğum ve sıkmaktan buruşturduğum yün kumaşı sertçe ona doğru fırlattım.

Onu eve soktuktan hemen sonra hiç konuşmadan yanından ayrılmıştım. O, olanların üzüntüsünü değil benim evden çıkıp gitmemin öfkesini sürdürüyordu.

Külden balçıkla kaplı atkı ayaklarının dibine düşünce önce yüzündeki afallama ile kalakaldı Ceylin. Sonra nereye gittiğimi anlamış gibi bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Gözleri korkudan belirginleşmiş halde bir adım geriye çekildi.

"Görmüş! Yaktığın günlüğü bulmuş!" dedim kuru, pürüzlü bir sesle endişesini büyütmekten hiç çekinmeyerek.

Eğildi ve atkıyı yerden aldı. O süreçte gözlerimden gözlerini bir an olsun kaçırmadı. "Bana kızıyorsun!" dediği sırada sertçe kaldırdı bakışlarını, "Hâlâ bana kızıyorsun!" diye ekledi titreyen sesiyle. Gözleri inanamaz gibi kocaman açılırken, "Ne sanıyordun, Ceylin?" diye sordum. Henüz tam olarak öfkemi kusamadığım için yüzüne alayla baktım.

Öyle öfkeliydim ki kendimi sıkmaktan, patlamamak için direnmekten dolayı alnımda bir damarın durmaksızın attığını hissedebiliyordum. Çenem dişlerimi sıkmaktan kasılırken, "En yakın arkadaşın için yaptığına bak! Nasıl üzüldüğünü gördün mü?" diye sordum ona.

Onu dışarıda, bahçede berbat bir halde gördüğümüz andan bahsediyordum. Erva ağlamıştı muhtemelen ve bizden bunu bile saklamıştı. Olanları anlayacağımızdan öylesine korkmuştu ki üstünün başının halini köpeğin üzerine atmıştı.

Ceylin dayanamadı ve ağlamaya başladı. "O sana âşık! Sana! Ne yapmamı bekliyordun? Bir hafta önce öğrendiğim bu şey yüzünden çıldırıyorum. O günlükte yazanları yakmaktan başka çarem var mıydı, sen söyle? Arkadaşım bile olsa buna katlanamam ben, Doru!"

Hâlâ kendini haklı görecek yanlar buluyordu ya, çok şaşırıyordum. Gerçi buna şaşırmamam gerekirdi çünkü Ceylin hep böyle biriydi. Hep! En başından beri hem de.

Ceylin, Erva'nın günlüğünü bir hafta önce bahçede bulmuş. Bana tüm olanları da detayları ile görevden döndüğüm günün sabahında anlatmıştı. Erva'nın günlüğünü bulduğu gün, onun okulda olduğunu ve ona ait olduğunu bildiği için günlüğü de alıp benim evime getirdiğini söylemişti.

Evimde olmasının nedeni ise yiyecek bir şeyler hazırlamakmış. Günlüğü mutfak tezgâhının üzerine koymuş ve orada unutmuş. Ertesi gün eve tekrar geldiğinde, havalanması için açık bıraktığı pencereden giren rüzgâr günlüğün yere düşmesine ve açılmasına neden olmuş. Anlattığına göre Ceylin o ana kadar

onun kime ait olduğunu bilmiyormuş. Çünkü daha önce bir kere bile içini göstermemiş Erva ona.

Gözünün takıldığı tek şey, açık sayfada sürekli adımın geçiyor oluşuymuş.

İlk önce okumamak için direnmiş lâkin sayfada gözleri sürekli adımı bulunca, hakkımda bu kadar çok ne yazmış olabileceğini merak etmiş. Sonunda da merakına yenik düşmüş.

Görevden döndüğümde onu evde, ağlamaktan bitap düşmüş bir halde bulmuştum. Salondaki koltukta ruhsuz bir halde oturuyordu.

"Görevden geldiğim gün bana dedin ki *ben Erva'yı kaybetmek istemiyorum. Bu günlüğü bulduğumu bilmeyecek, senin okuduğunu da...*" dedim söylediklerini yüzüne vurmaktan çekinmeyerek. Ceylin ettiği laflara rağmen aksini yapıyor, öyle davranıyordu çünkü.

"Evet," dedi Ceylin. Yere çöküp ağlamaya devam ederken. "Dedim ama günlüğü ona geri verseydim senin hakkında yazmaya devam edecekti," diye hıçkırdı. "Ben var olana bile katlanamıyordum, Doru! Neden anlamıyorsun?"

"Sözümü kesme!" diyerek ayağımı yere vurdum. Bu işten kendini haklı görerek çıkamazdı. Elimle kapısı açık duran salonu gösterdim. Parmağımı oraya doğru sallaya sallaya, "Gittin şömineyi yaktın. O ana kadar bu saçmalığa ortak olacağımı bilmiyordum," diye bağırdım. "Ceylin sen arkadaşına ihanet ettin, farkında mısın? Onun günlüğünü yaktın." Buz gibi çıkıyordu artık sesim. İçim olanlardan dolayı öylesine soğumuştu ki engel olamıyordum. "En önemlisi bilmene rağmen ondan kaçarak, bildiğini saklayarak yaptın bunu."

"O bana ihanet etti!" diye bağırdı Ceylin. Başını öfkeyle iki yanına sallıyor elleriyle sertçe kendini gösteriyordu. "Bana!" dedi vurgularcasına. "Seni nasıl sevebilir, nasıl? Ben onun canıydım, dostuydum!"

"Öyleydin ama artık olamazsınız!" dedim gözlerini ondan kaçırarak. Burnumdan soluyordum. Öfkem hâlâ içimden taşıyordu. Ceylin'in de bunu görebildiğinin farkındaydım. Her konuda istediği gibi davranamayacağını anlamalıydı.

"Ben sana o günlüğü bana kız diye okutmadım, Doru," dedi çaresizce. "Onun ne hisler beslediğini anlamadıysan bile anla diye. Bana ihanet ettiğini gör diye. Yanımda ol diye! Kahretsin, suçlu ben değilim. O! Neden anlamıyorsun? Neden ondan tarafmışsın gibi hissediyorum?"

Ceylin bana olayı anlattığında günlüğü okumayı hiç istemesem de bunu yapmıştım. Bu yüzden kendime de çok kızıyordum aslında. Çünkü Erva'nın duygularından o ana kadar bihaberdim. Onun hakkında bir an olsun farklı düşünmemiş, bunun olabileceğini hesaba katmamıştım. Üstelik onunla normal şartlarda hiç anlaşamazdık da. Nasıl Ceylin'in dediği gibi defterine sayfalarca bana duyduğu aşktan bahsetmiş olabilirdi ki? Bunu düşünüp dururken merakıma yenik düşmüştüm.

Günlüğü Ceylin'den aldıktan sonra neredeyse üç saat boyunca yazdığı her şeyi okumuştum. Eğer bir suçlu aranacaksa ben de suçluydum. Bir genç kızın gizli hislerini izni olmadan ele geçirmiştim. Her bir satırında benden bahsediyor olmasa bile buna hakkım yoktu. Olamazdı.

Günlük bir buçuk yıl öncesinden başlıyordu. Erva'nın bana ilk bir şeyler hissetmeye başladığı anlardan. İlk aşk belirtisi -o öyle olduğunu söylüyordu ve ben de okudukça onun hislerinin aşk olduğuna inanmıştım- herkesi babamın çiftliğine davet ettiğim o gün başlamıştı. Yani Erva ile ilk karşılaştığımız gün. O zamanlar Ceylin hayatımda değildi. Benden görür görmez hoşlandığını yazmıştı. Okudukça kendime engel olamamış ve devamını merak eder halde sayfaları çevirirken bulmuştum kendimi. Yazdıkları öyle hisliydi ki...

"O senden önce bir şeyler hissetmiş... İhanet etmiş olmuyor," dedim belli belirsiz, fısıldar gibi. Aklımdaki düşüncelerden sızan kadar konuşabilmiştim ama Ceylin duymuştu beni.

Olana dışarıdan bakıyordum yalnızca. Erva bir an olsun ne bana ne de Ceylin'e belli etmişti hislerini. Buna rağmen Ceylin ondan nefret ediyordu.

Ceylin daha sesli bir şekilde hıçkırmaya başladı. Evet, hâlâ ağlıyordu ve kendini durduramıyordu. "Ne fark eder? Kendine engel olmalıydı. Olmalıydı! Ortada gerçek bir birliktelik var. Sen ve ben!" Üzerine bastıra bastıra söyledi son sözlerini. Ayağa kalktı ve kalkarken Erva'nın hâlâ elinde tuttuğu atkısını yere fırlattı.

Ben aşktan anlayan, sevmeyi bilen bir adam değildim lâkin birini seversen ondan vazgeçmenin kolay olmayacağını biliyordum. Ceylin'in dediği gibi olabilseydi eminim Erva bunu mutlaka yapardı. Bunu ben görüyordum ama Ceylin görmüyordu. Sanki onunla en yakın dost olan o değilmiş gibi Erva'yı yok sayıyordu. Hâlâ onunla arkadaş olmak isteyişine de inanmıyordum.

Bir zamanlar *en sevdiğim arkadaşım* dediği kızın eşyasını yere fırlatırken benim yüzüm düştü ama onun eli bile titrememişti. Öyle acımasızcaydı ki hareketi, patlamamak için kendimi sıkmam gerekti. Daha kötüsü olmasın diye sustum.

Ceylin, arkadaşı aylar boyunca benden hoşlanırken anlamamış, hiç hissetmemiş olabilir miydi?

Bana doğru yürürken, "Doru ben bu olanları unutmak istiyorum. Erva'yla da hâlâ arkadaş olmak istiyorum. Onu ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Yalnızca seninle onun olamayacağını, hayale kapılmaması gerektiğini hissettirmeliyiz ona. Bunu anlarsa ben arkadaşımı tekrar kazanabilirim," dedi sanki söylediği normalmiş, olabilirmiş gibi.

Kızın gözlerinin içine baka baka ona nispet yapmamı istiyordu. İşte bu acımasızlıktı.

"Kaybettiğini kabul ediyorsun yani," dedim alaycı bir ifadeyle. Ceylin beni ikna etmek için hep yaptığı gibi kolumu tutuyordu ve ben gözlerimi oraya kaydırmaktan kendimi alamadım. Kolumu silkeleyip ondan uzaklaştırırken, derin bir nefes alıp tek seferde bıraktım. "Ben bu işin içinde olamam. Ne yapmak istiyorsan yap. Ama bu işi benden uzak tut," dedim içimdeki soğukluğu sesimde de sürdürürken.

"Senin arkadaşın değil o! Ona bu kadar üzülmen, düşünmen yersiz! Dert de etmemelisin. Sonuçta senin yararına ya da zararına bir şey yapmıyorum. Sen bana bırak yeter, Doru." Gerçekten söylediğim hiçbir şey dokunmamıştı ona. Nasıl içler acısıydı bu durum.

"Ben kimseye üzülmüyorum," dedim tersler gibi. Gözlerimi onun ıslak gözlerine diktim. Parmağımı yüzüne doğru sallarken devam ettim. "Doğru neyse onu söylüyorum. Ne istiyorsan onu yap, Ceylin. Ama dikkat et de arkadaşlığınız temelli bozulmasın!"

Ortada bir yanlış dönüyordu ama benim buna daha fazla müdahale etmemem gerekiyordu. Tek yapabileceğim Ceylin'e fark ettirmeden onu mümkün olduğunca korumaktı.

Ceylin gittikten sonra evde duramadım. Önce verandamda biraz oturdum sonrasında yerime sığamadığımı fark ettim. Olanları düşünüp duruyordum. Ceylin Erva'ya bunu nasıl yapabilmişti? Yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen, birinin sorunu olduğunda diğeri yardımına koşulsuz koşan iki arkadaştı onlar.

Lâkin beni rahatsız eden bu değildi. Ceylin dünden beri çok farklı geliyordu bana. Aslında bu durum uzun süredir vardı ama dün olduğu hal başkaydı. Çok başka...

O günlüğü yakışı ve sarf ettiği sözler... En önemlisi sıklıkla yakaladığım bakışları çok farklıydı. Onu tanımasam Erva'dan nefret ettiğini düşünürdüm. Acaba ikisi arasında önceye dayanan, bilmediğim bir şeyler mi yaşanmıştı?

Ceylin'in tarafından da bakmaya çalışıyordum ama olduramıyordum. Bana göre böyle bir durumda verilecek en doğru davranış, gidip arkadaşımla açık açık konuşmak olurdu. Bir anda böyle sert tepkiler vermesi normal miydi? Açıkçası onun Erva'yı tekrar kazanmak istediğine pek inanmıyordum. Olan galiba Erva'ya olacaktı.

Her ne kadar beni bulaştırma desem de bunun olmasına izin veremezdim. Her şeyden öte Erva'nın babası, Mehmet Albay bana hep bir baba gibi yardımcı olmuştu. O iyi bir adamdı ve yetiştirdiği kızın da kötü olmadığını deneyimleyerek öğrenmiştim.

Evet, pek anlaşamıyorduk Erva'yla. Ondan ve özellikle gözlerinden hoşlanmıyordum. Nedenini ise hiç bilmiyordum. Galiba Erva'nın benden uzak duruşu neden oluyordu buna. Benden pek hoşlanmadığını sanmam tetiklemişti

aramızdaki hiç dinmeyen gerilimi. Yani en azından düne kadar böyle olduğunu sanıyordum.

Öyle olmadığını ise garip bir şekilde öğrenmiştim. Günlükte yazdıkları... Aklıma geldikçe kalbimin durmasına, soluğumun kesilmesine neden oluyordu. Okurken Ceylin yanımda diye belli etmemeye çalışmıştım ama yazdığı her bir satırdan çok etkilenmiştim.

İlk karşılaştığımız anı ben de çok net hatırlıyordum. Evimin kapısında nasıl duraksadığını ve yüzüme bakakaldığını... O anda mı olmuştu?

Mutfaktaki konuşmalarımız aklımdan bir süre hiç çıkmamıştı. Hâlâ tüm detaylarıyla hatırlıyordum. Erva bana fazla heyecanlı görünmüştü o gün. Yeşil gözlerine ilk defa o an dikkatle bakmıştım. *"Seninle daha önce bir yerlerde tanışmış olabilir miyiz? Çok tanıdık geliyorsun..."* diye sormuştu bana Erva. Aynısını aklımdan geçirdiğimi söyleyememiştim ona ama benim de o sırada düşündüğüm buydu. Neredeyse aynı cümlelerle, *"Uzun zamandır İzmir taraflarında yaşıyorum ama tanıştığımızı sanmam,"* gibi bir şeyler gevelemiştim o an.

Tanışsaydım unutmazdım. Bu gerçekti. Erva bana benziyordu. Aynı iri ve yeşil gözler, aynı saç rengi -benimki ona göre biraz daha koyu kumraldı- ve aynı dudaklar... Bir anlığına gözlerimin önüne dolgun pembe dudakları düşünce başımı silkercesine gözlerimi kapadım.

Yüzüne çok bakmamama rağmen tüm bunları ezbere bildiğimi fark etmek için çok uzun düşünmem gerekmemişti. Kız, aynadaki yansımam gibiydi. Karakterlerimizin de benzediğini çok geçmeden anlayacaktım zaten... Belki de bu yüzden anlaşamıyorduk onunla. Birbirine benzeyen insanların anlaşamadığı bilinen bir gerçekti.

Peki ya ona aldığım matarayı sakladığını yazdığı yer? Orayı okurken bir süre duraksamak zorunda kalmıştım. Annesinin sevdiği renk olan maviyi seçtiğim için biraz içerlemişti Erva ama ben, annesi seviyorsa o da seviyordur diye düşünmüştüm. Gerçekten de sevdiği rengi bilmiyordum. Ben onunla ilgili çok az şey biliyordum aslında. Yok denebilecek kadar azdı bildiklerim.

Öğrenmiştim ama en sevdiği rengi. Erva üniformamdaki yeşili değil, gözlerimin yeşilini seviyordu. O yüzden hep yeşil giyiniyordu. Düşüncemle kalbim küt küt atarken elimle orayı yokladım. Nasıl sevmekti bu?

Derin derin iç geçirdim. Sallanan ahşap sandalyeden kalktım ve verandada yürümeye başladım. Ne yapıyordum böyle? Onun yazdıklarını daha fazla düşünmemeliydim. O her şeyden habersizken, ona bir kötülük de ben yapıyordum.

Başımı gökyüzüne kaldırdım. Neredeyse hava kararmak üzereydi ve gün son bulmaya hazırlanıyordu.

İçeriye girmek için döndüğüm sırada bahçeden gelen bir ses duydum. Aceleyle kapanan bir kapı ve aksak adımlar çimenlerin üzerinde ilerliyordu. Biri telefonla konuşuyordu. Erva'ydı bu.

Gidemedim, kaldım. Dinlemek istemiyordum yaptığı görüşmeyi ancak kendime engel olamadım.

"Geçmedi, anne. Çok kötüyüm. Bayılacakmış gibi hissediyorum ve ateşim giderek yükseliyor. Hastaneye gidiyorum... Hayır, Gülrular evde yok. Aradım ama Alaçatı'daki evdelermiş. Yalnız gideceğim... Korkma! Araba kullanabilirim. Babamın gelmesine gerek yok! Anne..."

Sesi cılızlaştı ve iç çektiğini duydum. Dün akşam hasta olduğunu söylemişti. Sabahki hali de gözlerimin önünü bir perde gibi kaplayınca endişelenmeden edemedim. Verandadan inip bahçeye çıktım. O hâlâ varlığımdan bihaberdi. Sırtı bana dönüktü. Yerinde sallanıyordu ve telefonunun ekranına bakıyordu. "Bekleyemem," diye söyleniyordu kendi kendine. "O kadar zaman yok..."

Dizlerinin üzerine çöküşü bir anda oldu. Ellerini çimenlere kapatarak dik durmaya, yığılmamak için dayanmaya çalışıyor gibiydi.

Yere çöktüğünü görür görmez harekete geçtim. Doğruca ona koştum ve hemen yanına, dizlerimin üzerine çöktüm. Dik tutmakta zorlandığı omuzlarına dayanak olur gibi tuttum ellerimle. "İyi misin?"

Erva gözleri kapanıp açılırken zorlukla kaldırdı başını. "Doru..." Konuşmaya bile mecali yoktu. Ağzından dökülen sadece adımdı. Muhtemelen hep yaptığı gibi soyadımı da söyleyecekti ama güçsüz kelimelerine söz geçirememişti. Alnı sertçe göğsüme düşerken, titremekte olduğunu fark ettim. Öyle ki göğsümdeki başını bile sabit tutamıyordu. "Be- ben hiç iyi değilim. Hem de hiç..."

Bedenimi kör bir endişe sararken, hiç düşünmeden onu da kendimle birlikte ayağa kaldırdım. Kolumun birini sıkıca sardım ince beline. Hastalıktan mı bu kadar küçük kalmıştı, yoksa hep mi böyle küçüktü, narindi bedeni? Kendime kızdım. Burnumun dibindeki kıza o kadar yabancıydım ki. Erva hep yanı başımdaydı ama ben ona bir kere olsun doğru düzgün bakmamıştım. Arkadaş olarak bile tanımak için çaba göstermemiştim.

"Arabama gidelim," dedim endişeyle. "Erva, seni hemen hastaneye götüreceğim."

Birkaç adım atmıştık ki kollarımda olmasına rağmen Erva olduğu yere yığıldı. Adım atmayı bırak, gözünü açık tutacak hali yoktu. Onu kendime çekip kucağıma aldım. Arabaya doğru koşar gibi yürürken Erva sayıklıyordu. "Unut- unutma- unutmalıyım..."

Duraksadım. Durmamam gerektiğini biliyordum ama yapamadım. Söylediklerine takıldım kaldım.

Erva'nın şakağına doğru süzülen gözyaşını gördüm o an. Aktı ve saçlarının arasına karıştı. Kendimi leş gibi hissettim. Tiksindim. Bu his içimde büyüdü ve her yanımı kapladı. "Özür dilerim," diye fısıldadım belli belirsiz, cılız bir sesle. *Çok mutlu olacaksın, Erva. Unutman en iyisi,* diye geçirdim içimden.

Ona verebileceğim sözlerim de yoktu benim, umudum da. Sevmeyi bilmeyen bir adamdan seven olur muydu hiç? Sevgili olur muydu?

4. BÖLÜM
SUSKUN SESLENİŞ

Erva'nın Günlüğünden
22 Nisan 2021 – İzmir

Bugün yazacak bir şey bulamıyorum. Gittiği görevden dün döndü. Henüz yüzünü göremedim. Yalnızca bir kere penceremin önünden geçerken...

Galiba annesi yine ona ev yemeği yapıp getirmiş. Nedense kapıdan verip gitti Zerrin teyze. O da yemek kaplarını evine taşıyordu.

Ceylin ailesi ile tatile gitti. Havalar bayağı ısındı anlayacağın. Bir ay kadar da buralarda olmayacak. Yemeğe elbette ki ihtiyacı vardır, açtır şimdi o. Bilseydim... Domates çorbası ve mantarlı tavuk sote yapmıştım. Ona da götürürdüm. Ancak yemek götürsem yanlış anlaşılırdı muhtemelen. Bu yüzden asla bunu yapamazdım.

Ceylin yazdı az önce. Onu kontrol etmemi istedi. Telefonlarına çıkmıyormuş. Yine kavga ettiler anlaşılan. Günlük, ona *hayır* diyemedim ama ben bunu nasıl yapacağım? Kapısına gidip ne diyeceğim? Hadi yaptım diyelim; kavga ettilerse şimdi öfkelidir o, ya bana da bağırırsa? Hiç yapmadı ama yine de çekiniyorum. Sana anlaşamadığımızı yazıp duruyorum. Anlaşamıyoruz ama bana hiç bağırmadı. Belki az sesi yükselmiştir, onda da hep başkaları onu öfkelendirdiği için ucu bana da sıçramıştır.

Gittim, geldim ve ben bir suç işledim. Yalnızken onun evine girdim! Bana sofra kurduğunu ve annesinin çok fazla şey getirdiğini söyledi. Yenmezse ziyan olacakmış. Kabul etmeyip ne yapabilirdim ki? *Bende de yemek var, ziyan olacak,* diyemedim ona. Galiba evine girmeyi çok istedim.

Utanç içerisindeyim ve yanaklarım hâlâ al al. Kalbim deli gibi atıyor. Evin her yanı buram buram *o* kokuyordu. Asker üniforması salondaki koltuğun üzerindeydi. Yeni yıkamış, ütülemiş... Ah, insanın üniformasına bile kalp çarpıntısı hızlanır mı? Benim öyle oluyor işte.

Yemek yerken çok konuşmadık, her zamanki gibi suratıma pek bakmadı. *Hem davet ediyorsun hem de neden böyle davranıyorsun be adam,* dediğini duyar gibiyim. O da böyle bir adam işte. Sadece bana değil,

herkese karşı. Arkadaşlarıyla belki daha iyidir. Bir de kız kardeşi Gümüş ile. Gümüş'ün, Doru'nun en yakın arkadaşı Kadir ile evli olduğunu sana yazmıştım daha önce. Bir oğulları var ki görme, çok tatlı. Onun da adı Doru.

Yine lafı dolandırdım ve başka bir yerden çıkardım.

Ne diyordum? Ha, yemekten sonra sanki yiyebilecekmişim gibi çok seviyorum diye annesinin meşhur böreklerinden bir kaba koydu. Aldım ve eve getirdim. Bir kap dolusu börek mutfak tezgâhımda yenmeyi bekliyor. Sevdiğimi nereden bildiğini ise bilmiyorum. Bu konu üzerinde hiç konuşmamıştık. Acaba fazla mı iştahlı yedim... Aman, öyleyse ne olacak? Sonuçta Zerrin teyzemin börekleri. Kadın bu işi biliyor.

Şimdi Ceylin'e yazacağım. Ama ona *iyiydi* desem mi, demesem mi bilemiyorum. Yanlış anlamaz ama yine de çekiniyorum. Birlikte yemek yediğimizi söylesem... Ben söylemezsem Doru'dan duyar. Anlayacağın olanı anlatmak zorundayım. Hem ben kötü bir şey yapmadım ki. Yapmadım, değil mi?

Karanlıktan aydınlığa...

Gözkapaklarımı usulca araladığımda düşündüğüm tek şey buydu. Sanki çok uzun zamandır karanlığa hapsolmuş gibi hissediyordum. Gözkapaklarım ağır ve yorgundu.

Bir odadaydım, yatırıldığım yatağa boylu boyunca uzatılmıştım ve içerisi neredeyse karanlığa yakın bir loşluktaydı. Kalın perdelerin izin verdiği ölçüde içeriye sızan ışık yabancı odayı ayırt etmeme, algılamama hiç yardımcı olmuyordu. Ancak o kadar görebiliyordum hastane odasına benzettiğim bu yeri.

Başımı yaslı olduğu yastıktan olabildiğince yana çevirmeye çalıştım. Odanın diğer tarafından düzenli nefes sesleri geliyordu. Annem ve babam odadaki ikili koltukta uyuyorlardı. Annemin başı babamın omzuna yaslıydı. Babamın yüzü anneminkine göre daha uykuyla uyanıklık arasında bir ifadeye sahipti. Her an uyanacakmış gibi huzursuzca kapalıydı gözkapakları.

Evet, ben tam da şu anda bir hastane odasındaydım. Başımın üzerinde, hemen sağ çaprazında asılı duran serumdan ve göremesem bile elimin üzerine bağlı iğnenin sızısından anlayabiliyordum bunu. Oda güzel kokuyordu ama her hastane odasında olduğu gibi kasvetliydi.

Öncesinde olanları ve bayıldığımı, odayı zihnimde tanımlamayı başardığımda hatırlayabildim. Hastaydım ve ateşim normale göre çok yükselmişti. Duştan sonra hiç olmadığım kadar titremeye başlamıştım. Üniversiteyle işe gelemeyeceğimi anlatan bir konuşma yapmıştım ve kendime sıcak bir şeyler hazırlamak için mutfağa gitmiştim. Sonrasında durumum ağırlaşınca,

yaptığım her ne ise yarım bırakıp ceketimi ve çantamı alarak evden çıktığımı hayal meyal zihnimde canlandırabiliyordum. Kulaklarımda onun sesi vardı. İsmimi söylüyordu o ses. Yüksek sesle ve endişeyle!

Muhtemelen bu da bir yanılsamaydı. Odayı tekrar taradı gözlerim. Yoktu. Geldiğine, burada olduğuna dair en küçük bir iz yoktu. Nasıl bir iz olması gerektiğini bilmiyordum ama onun yanımda olmayacağını çok iyi biliyordum.

"Anne," diye inledim kısık bir sesle. Sesimin böyle çıkışı her yanımın ağrıyor oluşundandı. Tutulmuştum ve hareket edemiyordum. Acaba ne kadar zamandır yatıyordum?

Önce babam açtı gözlerini. Yerinden ok gibi fırlarken ardından annem takip etti.

Annem neredeyse ağlayacak gibi bir ifadeyle ismimi sayıkladı ardı ardına. "Erva'm, benim güzel kızım. İyisin, uyandın..." Aynı zamanda üzerinden dağları almışım gibi bir rahatlamayla konuştu.

Onların ne kadar endişeli olduğunu görebiliyordum. Babam yüzümün her yanını incitmekten korkar gibi öpüyordu. Duygulandım, onları endişelendirmeyi hiç istemezdim. Tek evlatlarına zarar vermeyi, böyle bir endişeye neden olmayı hiç istemezdim.

"İyiyim ben," dedim boğuklaşan sesimle. Sesim derinden ve hırpalanmış gibi çıkıyordu. Ne kadar süredir baygın olduğumu ve bilinçsizce yattığımı merak ettim yine.

Yanı başımda durup elimi tutan annem aklımdaki soruyu cevapladı. "İki gün, iki koca gün boyunca yüksek ateşle yattın. Erva, sen nasıl bu hale gelebildin annem? Hiç mi fark etmedin?"

"Meleda," dedi babam endişeli görünen anneme doğru çevirirken bakışlarını. "Yorma kızı. Ne önemi var? İyi ya, ona şükredelim biz."

Sözlerinin aksine asıl endişeli olan babamdı. Annemi sakinleştirmeyi bırak, kendini bile sakinleştiremiyordu ki daha.

Ben, anne ve babamın tek evladıydım. Bu yüzdendi üzerime hep titreyişleri, en küçük hastalanmamda endişeleniyor oluşları. Beni herkesten, her şeyden sakınmışlardı. Annemin de babamın da endişesini çok iyi anlıyordum.

Annem babama göre beni daha az kontrol altında, emniyette tutmaya çalışan taraf olmasına rağmen bu defa durum tersi gibi görünüyordu. "Anne," dedim daha düz ama güçlü çıkarmaya çalıştığım bir sesle. Onu rahatlatmak istiyordum. "İyiyim ben. Çok iyiyim. Ne olur endişelenme."

Babamın elimi avucunun içine alıp sıktığını hissettim. Bakışlarım ona dönerken, "İyiyim, baba. Sadece üşütmüşüm," diye mırıldandım bu defa da onu endişesinden arındırmak ister gibi.

Babam ağır ağır başını salladı. Gözleri dolu doluydu. "Aksi olsaydı yakardım bu hastaneyi! Benim senden ve annenden başka kimim var? Bu yaşlı adamı bir daha sakın korkutma, olur mu?" dedi. Gözleri gibi sesinde de öyle

bir dolmuşluk vardı ki o an babamın bir an için ağlayacağını düşündüm. Albay Mehmet Ege Saraçoğlu'ydu o. Hep güçlü dururdu ama söz konusu bir annem bir de ben olunca... Onu öyle görünce benim de boğazım düğümlendi.

Gülümsemeye çalıştım ama pek başarılı olduğum söylenemezdi. Yüzümde yarım bir tebessüm, biraz genişleyen başka bir yarım tebessümü takip etti. "Biliyorum, albayım. Sen sakın kimseye bir şey yapma. Ben çok iyiyim," diye espri yaptım ama sesimle destekleyemedim bunu. Babamdan önce ben ağlayacak gibiydim.

"Buradan çıkınca doğruca seni bize götüreceğiz. Lojman diye tutturmak yok, Erva. Tam anlamıyla iyi olana kadar yok," dedi annem itiraz kabul etmeyeceğini belli ederek. "Nasıl üşütmüşsen iki gün baygın yattın."

İki gün boyunca yaşadığı korkuyu tekrar yaşıyor gibi devam ettirdi sözlerini. "Hastaneye gelip de seni baygın halde bulduğumuzda canımızdan can gitti sanki."

Annem böyle söyleyince basit bir soğuk algınlığından neden bu kadar kötü etkilendiğimi düşündüm. Sebebin üşütmek falan olduğunu hiç ama hiç düşünmüyordum.

İnsanın ruhu hasta düşmeden, duyguları yara almadan bedeni hasta olmazmış. Bunu bana hep annem söylerdi. Ona da annesi söylermiş. Acaba neden hastalandığımı anlamamış mıydı? O da mı üşütmekten sanıyordu? Ruhumdaki çatlak, oradan sızan acı his uzun zaman önce yerleşmişti içime. Çok bile dayanmıştı bedenim aslında buna. Ben basit bir soğuk algınlığına yenilmemiştim.

Günlüğüm gitmişti. Yazdıklarım kül olmuştu. Doru'yu yaşattığım tek yer kaybolmuştu. Bir içimdeki o yer, oluk oluk sızan o çatlak kalmıştı ondan geriye.

Orayı kapatamayacağımı, içimden akan onu durduramayacağımı biliyordum. İşte bu yüzden iyi olamayacaktım ama onlara iyi olduğumu söyleyecektim.

"Seni dinleyeceğim bu defa anne. İnat etmeyeceğim. Ne olur bir an önce evimize gidelim," dedim.

Kendi adıma ikinci bir teslimiyet gibiydi bu. Ceylin için kalmaya karar verdiğim lojmanda, Doru'dan sebep heyecanlanarak ve sabırsızlanarak günlerimi geçirmiştim ben. Oradan ayrılmak her geçen günde benim için çok daha zor bir hale gelmişti. Değil annemin dediği gibi bir hafta, bir an olsun ayrılmak istemiyordum ben ona komşu olan evimden.

Ancak şimdi, nedenini bilmeden teslim oluyordum. Ağırlaşan gözkapaklarımı tekrar kapanmaya hazırladım. Hâlâ biraz yorgundum ve kısacık bir an için biraz daha dinlenmek istiyordum.

Babamın hâlâ avucumda olan elini çözdüğünü hissettim önce rahatladığını belli eden bir soluk bıraktığını duydum sonra. "Ben üsteğmene haber vereyim. Dakikalardır seni bekliyor kapıda, Doru. Uyumak istediğini biliyorum ama önce onu bir gör istersen kızım. Rahatlasın çocuk."

Uyumak istiyordum, evet ama onun varlığının burada olduğunu öğrenmeden önceydi bu. Gözlerimi açıp bakışlarımı doğruca babamdan tarafa çevirdim. "Üsteğmen mi?"

Doru teğmendi. Ona neden üsteğmen dediğini anlayamasam da pek üzerinde duracak halde değildim aslında. Zaten *üsteğmen mi,* diye sorarken de bunu merak ederek sormamıştım. Benim şaşkınlığım hâlâ onun burada oluşunaydı.

Annem yatağımın kenarına oturdu. Saçlarımı sevdi. Dudaklarının kıvrımında duygusal bir gülümseme vardı. "Doru ne iyi bir genç adam, değil mi? Seni o getirmiş. İki gündür de sürekli buralarda. Sabah erkenden yine çıktı geldi. Gülru ile yan yanasın diye daha az endişeleniyordum ama şimdi içim daha da rahat. O olmasa kim bilir kaç dakika boyunca yatacaktın öyle bahçede."

Ben bir hayali yaşamadığımı o an anladım. Beni hastaneye Doru getirmişti. O buradaydı. Kulaklarımda varlığını hâlâ sürdüren ses, onun sesi gerçekti.

"Hâlâ buralarda mı, bilmiyorum ama ben bir dışarıya çıkıp bakayım," dedi babam aceleyle. Odadan çıkıp sessizce kapıyı arkasından kapattı.

O an berbat göründüğüme emindim ve saçma bir şekilde gerçekten de aklımdan bunu geçiriyordum. Uslanmaz, kumral saçlarımın darmadağınık durduğuna ve tenimin hâlâ solgun olduğuna emin bir şekilde iç geçirdim. Kendimi bitkin hissettiğimde gözlerimin altı çöker, gözlerimin yeşili sanki oraya yansırdı.

Bunu bilmeme rağmen önceleri yaptığım gibi onu göreceğim için kendime çekidüzen vermek hiç içimden gelmiyordu. Hem gücüm yoktu hem de... Galiba artık var olan umutsuzluğumun içinde iyice kabulleniyordum durumumu. O ilelebet en yakın arkadaşımın sevgilisi olmaya devam edecekti.

Geçen sürede gözlerimi kapalı tuttum. Annem kalkıp odada yürümeye, bir çantanın fermuarını aralamaya ve içine bir şeyler yerleştirmeye başladığında da bunu sürdürdüm. Gitmek için hazırlık yapıyordu. O geldiğinde uyuyor gibi numara yapsam iyi olmaz mıydı? Sanırım onu görmeye gücüm yoktu.

Kapı açıldı ve ayak sesleri içeriye doldu. Sonra kapı kapandı. Kalp atışlarım hızlandı. İki kişiydiler. Babamın adım seslerini tanırdım. Diğerini ise içimde gezindiği anlardan ezberlemiştim. Babamınkilerden daha ağır, daha telaşsız... Doru gitmemişti ve şimdi odamdaydı.

"İyi mi o?" diye sorduğunda kadife sesini duymamla nefesimi tuttum.

Annemin tarafından yükselen fermuar kapatma sesinden hemen sonra yerden doğrulduğunu belli eden bir sesle, "Daha iyi. Uyandı ama biraz yorgun. Galiba tekrar daldı," dediğini işittim.

"Erva!"

Seslenen babamdı. Gözlerimi açamayacaktım galiba. Onu görmeye dayanamayacaktım. Kirpiklerimin altından bir parça ışık sızıyordu. Daha sıkı yummayı istedim gözlerimi fakat bu içgüdüye engel oldum. Uyumadığımı anlamazlardı, değil mi? Onu görmekten sakındığımı...

"Uyumuş galiba," dedi babam yorgun bir tonda. İç geçirerek, "Onu alıp eve götüreceğiz. Bir süre bizimle kalacak. O kadar bekledin. Sen de gör iyi olduğunu istedik ama..." diye devam ettirdi sözlerini. Onu Doru'nun sesi böldü.

"Zararı yok," dedi mırıldanır gibi. "Sizinle olduğuna göre iyi olacaktır. Soğuk algınlığı olmasına sevindim. Erva güçlüdür, hemen toparlar."

"Biz de öyle umuyoruz. Evde dinlensin bir şeyi kalmaz."

Annemin adım sesleri odada dolaştı. Topukları mermer zeminde yankılandı ve durdu. "Her şey için teşekkürler. Onun senin yanında olduğunda güvende olacağından şüphemiz yok. İyi ki varsın ve ona yardımcı oldun, Doru," dedi annem babamınkinden daha yorgun ama minnettar bir sesle.

"Ben bir şey yapmadım. Düşünceniz ancak onurlandırır beni. Albayımın kızına elbette göz kulak olacağım," dedi Doru ama bunu çok da inanarak söylemediğini gözlerim kapalı olmasına rağmen anladım. Konuyu geçiştirmeye çalışıyordu. Sıkıldığından değil de önemsizmiş gibi.

"Üsteğmen olmuşsun sanırım. Az önce Mehmet'ten duydum. Çok sevindim. Gerçekten hak ediyordun," dedi annem. "Çok önce olacaktı aslında," diye devam etti babam. Sesinden bile onun için ne kadar gururlandığını anlayabiliyordum. Ben onun yükselme aldığını şimdi öğreniyordum. Kesin şimdi kocaman gülümsüyor ve Doru'nun sırtını sıvazlıyordu babam. Onun yüzüne yerleşmişti gurur, benimse içime. Onlar birbirlerini çok severdi. "Bana kalsa çok önce ama... Yardımımı kabul etmedi."

"Edemezdim," dedi kuru bir sesle Doru. "Ben hayatımı hakkıyla kazanmaya çalışıyorum..." Durdu ve kısa bir soluk bıraktı. "Neyse ben artık gideyim. Erva da rahat rahat uyusun. Nasılsa sonrasında görürüm ben onu..."

Doru çıkıp gittikten hemen sonra araladım gözlerimi. Kimse anlamadı ondan kaçtığımı, sakındığımı ve onu çok özlediğimi. Kasvetli hastane odamdaki onca kokuya rağmen ciğerlerimi onun kokusuyla doldurdum. Ne annem ne babam anladı benim onu çok özlediğimi. Hiç kavuşmadığın birini de özlerdin. Hem de çok özlerdin...

Babam, "Bir hafta yeterli gelmemiş gibi geliyor. Keşke biraz daha bizimle kalsaydın kızım," diye söylenirken bir yandan da bana ait olan iki koca bavulu arabasından indiriyordu.

Evime giden patika yolu yürümeye başladığında, kol çantamı ve bilgisayar çantamı arabanın arka koltuğundan alıp kapıyı kapatarak peşine takıldım. "Yetti baba. Çok iyiyim ben!" diye seslendim ona doğru. Gerçekten de iyiydim ve artık hiçbir şeyim kalmamıştı. Hatta o kadar fazla dinlenmiştim ki hayatımın hiçbir evresinde bu kadar dinç olduğumu hatırlamıyordum.

"Sana *çalışma bir süre* diyoruz ama onu da dinlemiyorsun. Bugün de mi okula gideceksin?"

Bu düşünmediğim bir şey değildi aslında. İki gündür okula yeniden dönmüştüm. Ama bugün tek dersim olduğu için öğretmen arkadaşım benim yerime geçecekti. Hafta sonundan sonra da düzenli olarak işime tekrar dönüş yapacaktım.

"Bugün gitmeyeceğim. Tek dersti ve Sinem bakacak yerime. İçin rahatlasın artık."

"Ertesi gün hafta sonu zaten," diyerek güldü babam evimin kapısının önünde dururken. "İyice dinlen o zaman. Bir şey olursa da ara."

Olabildiğince gülümsemeye gayret ederek, yanına gidip yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. "Albayım, rica ediyorum benim için bu kadar endişelenmeyin," dedim. Elimdeki çantalara rağmen ona sıkıca sarılarak başımı göğsüne yasladım. "İyiyim dedim ya. Geçti gitti artık. Bavullarımı da lütfen bırakın buraya. Ben taşırım içeriye..."

"Bak sen, o kadar iyi olmadınız, küçük hanım. Bunları içeriye albay değil baban taşıyacak, baban! Aç bakalım şu kapıyı," diyerek geri çekildi. Sesi itiraz kabul etmiyordu.

Kıkırdayarak, "Baba yaa," dedim ve çantamdan anahtarlarımı çıkardım. Anahtarları kapı deliğine sokarken babam da evimin önündeki bahçede dolaştırıyordu gözlerini. "Hep söylemişimdir. Bu ev küçük olmasaydı annen ile tam da yaşamak isteyeceğimiz yerdi. Bahçesi çok güzel. Güvenliği de had safhada. Bu yüzden içim rahat, Erva."

Ona hak vermemek mümkün değildi. Kapıyı açıp ileriye doğru iteledim ama içeriye girmedim. Gözlerimi durup tıpkı babam gibi bahçemde dolaştırdım. "Ben de hep söylemişimdir, her ne olursa olsun burada yaşamayı seviyorum."

"Her ne olursa olsun mu? Yolunda gitmeyen şeyler mi var?" diyerek kaşlarını çattı babam. Bakışları beni bulurken her şeyde olduğu gibi bunu da öylesine sormadığını anlamak zor değildi.

Ona gözlerimi devirdim ve güldüm. Bir askerin kızı olmak güzel olsa da genelde zordu. Her şeyden nem kaparlardı bir kere. En azından benimki öyleydi. "Baba ya, bir kere de şüphe ile yaklaşma dediğime. Ne olabilir? Öyle demezler mi? Her ne olursa olsun güzel..."

"Demezler," dedi babam gülerek. "Ama neyse. Sen de benim gibi sayısalcıydın hep. Laf oyunlarını pek bilmiyorsun."

Evet, öyleydim ama artık edebiyata düşkünlüğümden haberdar değildi babam. İstediğimde laf oyunlarının âlâsını yapardım ben. Yapıyordum da. Babamla aksi takdirde baş etmek pek mümkün değildi.

"Bazen mimar olduğunu unutuyorum," diyerek bakışlarımı babamın beni izleyen çakır bakışlarına kaldırdım.

Babam yaşına rağmen heybetli ve uzun bir adamdı. Saçlarımın kumrallığını -her ne kadar onunki daha koyu ve artık aralarına ak yıldızlar serpiştirilmiş gibi görünüyor olsa da- babamdan almıştım. Gözlerimin yeşili ve burnumun üzerin-

deki birkaç küçük belirsiz çil annemdendi. Güldüm. "*Nasıl makine mühendisi oldun sen,* diyerek hâlâ inanamıyorsun ya bana belki de bundandır, baba. Ben bazen aynada kendimi değil, seni görüyorum. Sen böyle üzerime titrediğin anlarda da bu benzerliğe şükrediyorum. Sen çok iyi bir babasın ve iyi ki benim babamsın." Bunları o an içimden geldiği için ona söylemek istesem de öylesine değildi.

Son bir hafta boyunca babamın basit bir soğuk algınlığı atlatmaya çalışıyor olmama rağmen üzerime titreyişlerine şahit olmuştum. Geceleri birkaç kez üzerimi örterken ya da saçlarımı okşarken yakalamıştım onu. Bir kardeşim olsa aynı olur muydu, bilmiyorum ama şu haliyle babam sanki yalnızca benim için nefes alıyormuş gibi yaşıyordu.

"Anneme de söyle, arayıp durmasın. Belli etmek istemese de aklının bende kaldığını biliyorum," dedim yüzümdeki tebessümü sürdürerek.

Bu defa babam bana kocaman kollarıyla sıkıca sarıldı. "Söylerim ama," dedi. "Yapmayacağı konusunda söz veremem." Saçlarımı öptükten sonra kokladı. "Eve gelip seni sıkboğaz etmeyeceğim daha fazla, Erva. Gidiyorum," dedi ve benden ayrılıp ileriye doğru birkaç adım attı. Durdu ve dönüp göz kırptı. "Sen de iyi ki benim çocuğumsun," diye mırıldandı babacan bir gururla. Bahçeden ayrıldığında hiç olmadığım kadar duygusal bir haldeydim.

Ailesine âşık bir kızdım ben. Sanırım bu her vedada böyle olacaktı. Ayrı evlerde yaşamayı ben istemiştim ama buna alışabildiğim söylenemezdi.

Babamın gidişinden sonra evden pek çıkmadım. Çalışma odamda pazartesi günü gireceğim dersin hazırlıklarını yaptım önce. Sınavlar yaklaşıyordu ve ikinci yarıyılın ilk vizeleri başlamak üzereydi. Rüya Hoca'nın annelik izni devam ettiği için bu sınavı da ben yapacaktım. Sınavda soracağım soruları toparladım ve daha sonra aralarından seçmek üzere çekmeceme kaldırdım.

Çalışırken saat epey geç olmuştu. Akşam olmasına ve havanın kararmasına sadece bir saat kalmıştı. Karnım açlıktan resmen gurulduyordu. Yerimden kalkıp mutfağa gittim.

Bir haftadır evde yoktum ama annem yardımcımız Asude ablayı iki gün önce evime gönderip hem temizlik hem de alışveriş işlerini yaptırmıştı. En çok da bu yüzden minnettardım ona. Yoksa hâlâ temizlik yapmaya devam ediyor olabilirdim.

Buzdolabını açtım ve tıka basa dolu olduğunu gördüm. Yemek konusunda bir yıldır epey iyi iş çıkarıyordum. İnsan yalnız kalınca her şeyde deneyim kazanıyordu. Mutfakta uzun uzun kalmasam da kendime yetiyordum.

Gözüme kestirdiğim birkaç patlıcanı ve domatesi sebzelikten aldım. Domates soslu patlıcan yapabilirdim çabucak. En pratik bu olacak gibi görünüyordu. Ayrıca patlıcan benim en sevdiğim sebzeydi. Her türlüsünü tereddütsüz yiyebilirdim.

Yemeğimi hazırlayıp yanıma aldıktan sonra televizyonu açtım ve rastgele bir kanal çevirdim. Televizyon izleme alışkanlığım pek yoktu ama yapılabilecek

bir şey olmadığı için şimdilik bu eylem gözüme iyi bir fikir gibi görünüyordu. Karşıda kalan yemek masasına geçip oturdum.

Ekranda daha önce hiç denk gelmediğim bir dizi oynuyordu. Yemeğimin başlarındayken evimin kapısı çalmaya başladı. Kimin gelmiş olabileceği konusunda aklımda iki ihtimal vardı.

İlki sürekli telefonla beni taciz edip duran kuzenim Gülru, diğeri de başka bir üniversitenin mülakatı için Manisa'ya gitmeye hazırlanan Ceylin. Gitmeden önce beni kontrol etmek istiyordu belki de.

Gözüm yiyemediğim yemeğimde kalmış halde kalktım yerimden. Karnım hâlâ tam olarak doymamıştı. Parmağıma bulaşan domates sosunu yalaya yalaya kapıya doğru yürüdüm. Zil ısrarla çalmaya devam ediyordu.

Kapıyı açtığımda beklediğim iki kişi de değildi karşımda duran. Yasin, çok sevdiğim arkadaşım, lojmanın gözde çapkını karşımdaydı.

"İyi olduğumu kontrole mi geldin?" diye sordum imayla. "Sana iyiyim demiştim," dedim neden geldiğini az çok tahmin ederek.

Yasin gevrek gevrek sırıtarak olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Onun için gelmedim çünkü biliyorum. Basit bir soğuk algınlığı Erva Saraçoğlu'na hiçbir şey yapamaz." *Beni çok iyi tanımışsın asteğmen.*

Sesli güldüm. "Aferin. En azından hâlâ akıllı bir adamsın."

"Hep öyleydim," dedi Yasin kaşlarını kaldırarak. "Bizimkilerle aşağıdaki barbekü alanına mangal partisi hazırlığı yaptık. Herkes orada. Gülru seni zorla getirmemi söyledi. Seni bekliyoruz. Hadi gidelim."

"Ben yemek hazırladım," dedim elimle içeriyi göstererek. "Hatta onu yiyordum şimdi. Çok aç sayılmam," diye ekledim.

"Mangal diyorum kızım, mangal! Ne yemeği?" diyerek burnundan güldü sözlerime. Etçil olan ona ve arkadaş grubuna bu sözlerim garip geliyor olabilirdi ama ben oldukça ciddiydim. Mangal partisine patlıcanımı tercih edebilecek kadar ciddiydim hem de.

"Herkes sizin gibi etçil mi? Ben patlıcan yaptım ve çok lezzetli-"

"Patlıcan mı? Kim ızgarada pişmiş etin yerine patlıcanı tercih edebilir?" diyerek yüzünü buruşturdu Yasin. O benim aksime patlıcanı hiç sevmezdi.

Daha çok gülerek kendimi gösterip, "Ben mesela," dedim.

"Tamam, patlıcanını da al ve öyle gel o zaman. Ne patlıcanmış arkadaş! Çok fazla et aldık. Sen olmadan bitmesi mümkün değil."

"Abartıyorsun. Sen tek başına yetersin o gruba."

"Kadir ve Doru'nun üsteğmenliğini de kutluyoruz. Gelmezsen ayıp olur," deyince yüzümdeki gülümseme anında silindi.

Şu mesele! Basit bir mangal partisi olmadığını anlamalıydım aslında. "Ceylin Manisa'ya gitmedi mi? Kutlama için yanlış bir zaman sanki," dedim kuru bir sesle. İç geçirerek, "Hem o kadar da iyi sayılmam. Dinlensem daha iyi

olur," diyerek gitmek istemeyişime yeni bir bahane uyduruyordum ki sözlerimi itiraz kabul etmez bir biçimde böldü.

"Bence gayet iyi görünüyorsun. Kıyafetlerini değiştirip hemen geliyorsun."

Üzerimdekilere baktım şöyle bir. Evde pamuklu pijamalarım ile oturuyordum doğal olarak. Gayet tatlıydı yeşil tulumum. İçine giydiğim beyaz uzun kolluyla bir partiye olmasa da dışarıya bile çıkabilirdim. "Tulumum bence gayet iyi," diyerek başımı kaldırdım.

Güldü Yasin. "Öyle, öyle ama... Hava aşağıdaki bahçede oldukça sıcak. Yaz geldi kızım neredeyse," dedi üzerimde gözlerini dolaştırırken.

"Bir hafta önce hasta olduğumu unutuyorsun, Yasin," diyerek kollarımı göğsümde bağladım ve kaşlarımı çattım.

"Neyse ne. Gayet iyi görünüyorsun. Bahane bulma bana. Hemen hazırlan ve gel. Gidiyorum ben. Ender etleri bitirmeden gidip kontrol altına almalıyım." dedi.

Kaçış olmadığını biliyordum. İç geçirdim ve başımı salladım. "Geleceğim. Sen git. Birazdan oradayım," dedim elimi de gitmesini söyler gibi sallarken.

Yasin gittikten sonra yatak odama geçip bir kot pantolon ve üzerimdekiyle neredeyse aynı renkte ince bir kazak giydim. Yeşilin en sevdiğim renk olduğunu söylemiştim. Takıntılı derecede hem de. Dolabımda yeşilin tonu olmayan çok az şey vardı.

Salona dönüp yarım bıraktığım yemeğimi sonra devam etmek üzere dolaba kaldırdım. Televizyonu kapatmak için döndüğümde başrol erkek, başrol kızı sahile götürmeyi başarmış ve evlenme teklifi ediyordu. Arkadaş grubu alkış tutuyor ve konfeti patlatıyordu. Gözlerimi devirdim. Kumandanın kapatma düğmesine basmadan önce, "Böyle aşklar sadece dizilerde olur gençler," diye söylendim. Öyleydi. Aksi halde kavuşmalar daha kolay olurdu.

Barbekü alanına Doru'nun evinin hemen yan tarafındaki taş merdivenlerden iniliyordu. Beş dakika sonra oradaydım. Hava Yasin'in de dediği gibi bayağı sıcaktı. Güneşin batmasına sadece dakikalar kalmıştı. Turuncu ve morun en güzel tonuna boyanan gökyüzü, barbekü bahçesine gölgelerini düşürüyordu.

Merdivenlerin ortasında duraksayıp aşağıdaki çimenlik alana kurulu büyük ahşap masada dolaştırdım gözlerimi. Taş barbeküde etler pişmeye devam ediyordu ve lojmanda kalan bütün arkadaşlarım sandalyelerindeydi. O da oradaydı. Onu görünce kalbim tekleyerek avuç içlerim terledi. Çok özlemiştim. İçimdeki bu şey özlemden daha fazlasıydı ama tarif etmeye kelimelerim yetmiyordu.

Doru masanın bir başında otururken diğer başında ise Kadir oturuyordu. Mangal partisi ikisi için tertip edilmişti. Rütbeleri yükseltildiği için diğerleri onlara en baştaki iki sandalyeyi uygun görmüş olmalıydı.

Mahir karısının yanındaydı. Henüz altı aylık olan oğulları Asaf ise annesi Gülru'nun yanında, pusetinde uyuyordu. Evet, onların bir de minik bir oğulları

vardı. Öyle tatlıydı ki babasının tam bir kopyasıydı. Asaf'ı ölüp bitme derecesinde çok seviyordum. O minik oğlan doğduğundan beri yüreğime taht kurmuştu resmen.

Merdivenin kalan son basamağını da indiğimde masada geldiğimi fark etmeyen kimse kalmamıştı. Tüm başlar bana çevrilirken, "Merhabalar," diye seslendim ve kocaman gülümsedim. Öyle ki tüm dişlerimin görünür olduğuna emindim.

Bir hafta önce bir daha gülemeyeceğimi sanırken şimdi yalandan da olsa gülümseyebiliyordum.

Yasin ayağa kalktı ve oturmamı işaret ederek yanındaki boş sandalyeyi çekti. Doru'nun sol yanındaki sandalyeydi. Başka oturacak yer olmadığından mecburen gösterdiği yere oturacaktım.

Ama öncesinde hızla masayı dolandım ve pusetinde mışıl mışıl uyuyan Asaf'ın yanına gittim. "Lokum adam, nasılsın?" diye mırıldandım uyuklayan suratına doğru eğilerek. Onu uyandırmamaya gayret ederek, dudaklarımı sağlıklı tombul yanağına dokundurdum. Kokusunu içime çektim bir süre. Bebek kokusu hiç şüphesiz bu dünya üzerindeki en güzel şeydi. Cennet gibi kokuyordu Asaf. "Çok mu özlemiş Erva seni?"

"Özledi," diye oğlunun yerine cevap verdi Gülru. "O da seni özledi. İyi misin, Minerva'm?"

"Öyle olduğumu söylemiştim, sevgili kuzenim." diyerek ona doğru yaklaşıp boynuna sarıldım. "Arayıp durduğun ve yakamı hiç bırakmadığın için teşekkürler," diye fısıldadım kulağına.

"Ne demek," diyerek güldü Gülru. "Her zaman."

Kadir'in eşi Gümüş sarılmak için sırada bekliyordu. Yani Doru'nun kız kardeşi. Ben ona ne zaman sarılsam bir başka hissediyordum. Aynı şey küçük oğlu Doru için de geçerliydi. Onlarda gariptir ki onun uzaktan aldığım kokusunu duyumsuyordum. Aynı değildi elbette ama çok benzerdi. Aynı kokuyu Ceylin'in üzerinden de alıyordum. Ben Doru'ya hiç sarılmadığım için kokusunu hep uzaktan duymuştum. Belki de yanılıyordum.

Gümüş'e sarıldım. Yine aynı kokuyu duydum. Bergamot, okyanus ve çam özü... Keskin ve ferahtı. İçine çektikçe yüreğini sızlatacak cinstendi. Ama aynı değildi. Doru'nun sigarası ile demlediği, kendi teninin kokusu eksikti. Onlar olmadan tam olarak o değildi.

Mahir, bana bakıyor ve sırıtıyordu o esnada. "Domuz gibisin maşallah. Sana hiçbir şey olmaz."

"Sağ ol, enişte," diyerek elimle alnıma dokunup, asker selamına benzer bir hareket çektim ona. Gülerek, yanından geçip Yasin'in hâlâ oturayım diye tuttuğu sandalyeye doğru yürüdüm. "Sen de öylesin." Bunu fısıldar gibi söylemiştim ama Yasin tam sandalyeme otururken duyunca kahkahayı basmıştı. Mahir ile

biz, normalde gerçekten kedi ve köpek gibiydik. Ona laf söylemeden duramıyordum. Elbette o da bana.

Ender tam karşı sandalyemde oturuyordu. Beni çok iyi bildiğinden önündeki közlenmiş sebzeleri benden tarafa doğru itekledi. "Sana ayırdım bunları. Herkes aldı. Sebze seversin sen."

Ender'i gerçekten çok seviyordum. Bu kadar düşünceliydi işte. "Canımsın sen," diyerek uzattığı tabağı aldım ve önümdeki servis tabağına közlenmiş patlıcanlardan koydum. Anlaşılan evdeki patlıcan ertesi güne kalacaktı.

"Ben hastaneye geldim ama uyuyordun," dedi Doru boğazını temizlerken. Konuşmak için bir süre sıra beklemiş gibi dikleşmişti yerinde. Elimdeki köz sebze tabağını masaya bırakırken ona şöyle bir baktım. Sadece başımı salladım. "Neyse ki iyisin."

"Alt tarafı üşüttüm," dedim yumuşak bir sesle. Yarım bir tebessümün ardından, "Daha fazla iyiyim diye açıklama yapmak istemiyorum," diye ekledim.

Doru başını salladı. "Daha da iyi olacaksın."

Nedense sesinde belli belirsiz bir ima sezmiş ama çok da anlayamamıştım. Bakışlarım yüzünde dolaşırken ne demek istediğini düşünüyordum. "Olacağım," dedim. Yasin ayağa kalktı o sırada. Bardağıma rakı dolduruyordu. Kadir de masanın diğer tarafındakilere rakı dağıtıyordu.

"Ben içmesem," dedim hemen başımı kaldırıp tepemde sırıtan Yasin'e bakarak.

"Alkol içini temizler. Hastalık varsa bile hiçbir şeyin kalmaz." Görevde olmadığı zamanlarda alkolik olan o söylüyordu bunu. İnansa mıydım?

"Kahveciyim ben. Alkolle pek aram olmadığını biliyorsun. Ayrıca alkolün öyle bir etkisi mi varmış?" diye sordum ona katılmadığımı belli edercesine.

Beyaz dişlerini göstere göstere güldü Yasin. Başını sallıyordu bilmiş gibi. "Benim de öyle ama bu akşam içeceğiz. Doru ve Kadir'in gecesi biliyorsun." Evet, kahveyi de severdi ama en çok rakıyı, şarabı ve türevlerini. Güldüm.

Bakışlarımı istemeye istemeye Doru'ya çevirdim. Onu tebrik etmem gerekiyordu. Aklımdaydı hep ama erteliyordum. Galiba tam sırasıydı şimdi.

"Teğmenlikten üsteğmenliğe terfi almışsın. Tebrik ederim," dedim lafı çok uzatmamaya gayret ederek.

Doru gözleriyle onayladı beni. Bakışları yüzümde sabit kalırken, "Teşekkür ederim," diye ekledi.

Akşamın büyük bir kısmında konuştuğumuz tek şey bu oldu. Halimiz hep bu olduğu için umursamadım. Bir bakıma iyi bile olmuştu. Onunla yan yana oturmak yeterince zorken konuşuyor olmak, çoğu zaman kendimi ele veriyormuşum gibi hissettiriyordu. Duygularımı yani. Sustuğumuz şeyler bazen çok şey anlatıyormuş gibi geliyordu bana.

Mangalda pişen etleri Mahir ve Ender dağıtıyor, Yasin ve Kadir de sürekli boşalan rakı kadehlerini tazeliyorlardı.

Gülru'nun sesi çok güzeldi ve bu masadaki herkes tarafından bilinen bir şeydi. Konservatuvar mezunuydu o. Eğitimliydi yani. Yemek boyunca dura dura şarkılar söylemişti Gülru.

Sesinin güzelliği büyükannemiz olan Selen Türkdoğan'dan geliyordu, annelerimizin annesinden.

Sanıyorum bu kadınlara geçen bir özellikti. Zira benim annemin de onun annesinin de sesi oldukça güzeldi. Keza benim de öyle. Hepimizi toplasak bir Gülru etmezdik belki ama kendimizce yemek masalarımızı renklendirmek için arada mırıldanırdık.

Ben onu dinlerken çaktırmadan bir yandan da kısık sesle şarkıya eşlik ettiğimden, ne kadar içtiğimin bile farkına varamamıştım. Alkolle aram yoktu ama öyle kolay da sarhoş olmazdım. Dayanıklı bir bünyem vardı. Sadece sınırı biraz aşınca çakırkeyif olurdum.

Sarhoş olunca daha çok güler, daha eğlenceli espriler yapar ve arada birilerine sataşırdım. Gerçi o kadar uzun zamandır alkol kullanmıyordum ki bünyemin sınırını pek kestiremiyordum.

Keyfim yeterince yerinde olduğu için Gülru'nun sıkça söylediği ve şimdi de tatlı tatlı dillendirdiği Farsça şarkıya daha sesli eşlik etmeye başladım. Şarkı öyle anlamlıydı ki...

Gülru da ben de Farsça biliyorduk ve muhtemelen şarkının sözlerini masada bir ikimiz anlıyorduk. Gülru aşk dolu sözleri kocasına söylüyordu ama benim için de çok anlamlıydı. Bu yüzden Gülru söyledi, ben de ardından şarkıyı aynı ritimle Türkçeye çevirdim.

Bir süre bu böyle devam etti. Ender ellerini masaya vurup ritim tutuyordu. Aynısını Yasin de yapmaya başlayınca rakı kadehini elime alıp ayağa kalktım. Çünkü Gülru da ayağa kalkmıştı. Birbirimize baka baka aynı anda dillendirdik şarkının sözlerini.

*"Kimse anlamayacak aramızda geçenleri. Bakışlarımızdaki işaretler mesajımızı götürdüğü sürece. Dinle, suskun dudaklarımla sesleniyorum. Cevapla aramızdaki konuşulan dil olan bakışlarınla. Uzun zaman oldu kimse aşk yolcusu mert görmedi. Şimdi tüm dünyanın gözü bizi gözetliyor endişeyle! Kimse bizim gönlümüzdeki sırrın halvetine ermese de... Her yerde bizim aramızdaki aşk destanı fısıldanıyor!"**

Şarkı duygusaldı ama bizi dinleyenlere gülümseyerek döküyordum her bir sözcüğü dudaklarımın arasından. Öyle neşeli, mutlu bir tebessüm değildi yüzümdeki. Buruk, eksik... Ama kimse göremiyordu. Göremesinler, anlamasınlar da zaten...

---

* Sara Naeini'nin Esharat-E Nazar isimli şarkısından.

Şarkı boyunca bakışlarım ondan tarafa kayıp durdu. Beni izliyor ve ilgiyle dinliyor gibiydi. Gözleri bir an için bile Gülru'ya çevrilmiyordu. Oysa onun sesi benden daha güzeldi.

O süre zarfında üşenmeyip saydım. Doru altı sigara yaktı ve hepsini çok hızlı bir şekilde içti. Önündeki küllük sadece kendine aitti ve dolup taşmıştı. Muhtemelen bir sebepten canı sıkkındı bir şeye. Belki de çok fazla alkol tüketttiğinden farkında olmadan içmişti o kadar sigarayı.

Sonunda şarkı bitip ikimiz de yerimize oturduğumuz sırada Doru ayağa kalktı. "Yarın erken kalkacağım," diye mırıldandı. "Ayıp olmazsa ben gideyim."

"Neden ki abi?" diye sordu Gümüş.

"Babamın yanına uğrayacağım. Çiftlikteki işlerine yardım etmek için. Söylemiş olmalıydım sana."

"Söyledin ama daha erken değil mi?"

"Bırak gitsin. Şimdi Ceylin de yok ya. Rahat edemedi o," diye durdurdu karısının ısrarlarını Kadir. İstemsizce Doru'ya baktım. Bakışlarımız kesişti. Kısacık bir an için öyle kalırken gözlerini ondan ilk çeken ben oldum bu defa.

Doru gittikten sonra bir süre daha barbekü bahçesinde şarkılar söylemeye, yemek yemeye devam ettik. Lâkin benim barbekü bahçesine geldiğimdeki neşem pek kalmamıştı. Ondan sonra masadan ilk kalkan da ben oldum.

Onunla aynı ortamda olmak beni rahatsız ediyordu ancak ondan uzaktayken de hiçbir yerden, hiçbir şeyden zevk alamıyordum.

"Yemek için teşekkürler. Ben de yatmaya gidiyorum. Burayı kim toplayacak?" diyerek masayı gösterdim. "İsterseniz bir şeyler götürebilirim?"

"Gerek yok," dedi Yasin. "Sen git yat. Biz hallederiz."

"Eşlik etmemi ister misin?" diye sordu Ender merdivenleri işaret ederek. Hava kararmıştı ve aydınlanma yeterli değildi. O beni düşünerek söylemişti bunu ama tek başıma eve çıkamayacak gibi değildim.

"Gerek yok, Ender. Hallederim," diyerek onların yanından ayrıldım.

Saatler sonra yine bahçedeydim. Uyumuş, uyanmış ve tekrar uyuyup uyanmıştım. Aldığım alkol rahatsız etmişti. Saatin kaç olduğunu bilmeden gecenin bir vakti temiz hava almak için bahçeye çıkmıştım. Üzerimde yeşil tulumum, omuzlarımda ise yün bir şal örtülüydü. Havalar artık ısınmak üzereydi ama Urla geceleri soğuk oluyordu.

Derin derin soluklar alıyordum rahatlamaya çalışır gibi. Bahçedeki limon ağaçlarının kokusu içime doluyordu. Gözlerim karanlık bahçemde dolaşıyordu. Sık sık uğrayan ama bu aralar pek görmediğim Kahve'yi arıyordum. Yoktu.

Eğer günlüğüm yanmamış olsaydı, uyku tutmayan gecelerde olduğu gibi onu yazıyor olurdum. *Doru'yu.* Ama yoktu, dertleşecek kimse yoktu... Kahve de yoktu.

Elimde tuttuğum sıcak kahve kupasına iyice sardım üşüyen parmaklarımı. Havadan sebep değildi üşüyor oluşum. Yokluğuydu buna neden olan. Uykum hepten kaçsın diye de içmiyordum kahveyi. Aklımdaki ıssızlığı sıcaklığıyla bir nebze doldursun diye içiyordum. Kahveyi kendime yoldaş ediyordum yani.

Çimenlerin orta yerine bağdaş kurup oturdum. Şimdi beni biri görse bu halde, muhtemelen daha fazla hasta olacağımı düşünür ve söylenirdi. Bu yüzden kimsenin beni görmemesini umut ederek kahvemi yudumladım. Çimenlerin serinliğini tenimde hissetmek iyi geliyordu.

Kahvemden koca bir yudum alıp yemek sırasında söylediğim şarkıyı tekrar mırıldandım belli belirsiz. Bazı şarkılar dile yapıştı mı gitmek bilmiyordu. Bu da öyle bir şarkıydı işte. Gözlerimi karanlık ama yıldızlı göğe çevirdim.

"Kimse anlamayacak aramızda geçenleri
Bakışlarımızdaki işaretler mesajımızı götürdüğü sürece..."

Onun odasının ışığının yandığını sırtımda hissettim. Arkamda yanan ışık bir anda etrafımı sardı. Bedenimin gölgesi de önüme düştü. Vücudumu bir titreme ele geçirdi. Hava serin olduğu için değildi bu. İçim titriyordu benim. Acaba onu ben mi uyandırmıştım? Şarkıyı çok sesli söylemememe rağmen belki de duymuştu. Bu mümkün değildi, şarkının sözleri dudaklarımın arasından ancak bir fısıltı gibi dökülmüş, daha öteye geçmemişti. Muhtemelen burada olduğumu bile fark etmeden tekrar ışığını kapatıp uyuyacaktı.

Öyle olmadı. Kalbimi gümbür gümbür yerinden söken şey oldu. Evinin dış kapısı açıldı ve adım sesleri bahçeye doğru yaklaşmaya başladı. Sonra o tok sesi ulaştı kulaklarıma.

"Neden uyumadın sen?"

İçim titreye tireye başımı omzumun üzerinden ona çevirdim. "Sen neden uyumadın?" diye sordum cılız bir sesle. Yoksa onu gerçekten de ben mi uyandırmıştım?

"Şarkını duydum. Bu defa Farsça söylüyordun."

Öyle yaptığımın farkında bile değildim. Şarkının sözleri öyle derin ve anlamlıydı ki içime işliyor, hangi dilde söylersem söyleyeyim yüreğimle hissediyordum.

"Üzgünüm. Aslında yüksek sesle söylemiyordum," dedim mahcup olarak.

"Çıtırtıya bile uyanabilirim," dedi Doru. Gelip yanıma oturdu.

Nadiren de olsa onun asker olduğunu unutuyordum. Hassas kulakları vardı elbette. "Devam etmeye niyetli değildim. Hatta uyumaya gidiyordum. Sen de istersen..."

"Artık uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedi Doru bakışlarını göğe çevirerek. "Havanın aydınlanmasına bir saat kaldı."

Onun baktığı yere çevirdim gözlerimi. Ayın gümüşi ışığı üzerimize vuruyordu.

"Ceylin uzakta diye uyku tutmadı, değil mi?" diye sordum aklımdakini hiç düşünmeden dillendirerek. Böyle olmayı sevmiyordum ama elimde değildi. Benim için Ceylin'in sevgilisinin yanında yalnız olmak zordu. Konuyu ona getirince daha yasaksız bir şey yapıyormuşum gibi geliyordu ama ben yine de kendimden nefret ediyordum.

Aslında beni alkolün falan uyutmadığı yoktu. Bu sadece kendimi kandırmak için bulduğum bir bahaneydi. Kadir'in yemek masasında söylediği şey uyutmamıştı beni. Ceylin yok diye bir yere sığamayacak kadar çok seven Doru'nun düşüncesi uyutmamıştı.

Doru bakışlarını yüzüme indirdi. Dikkatle yüzümü incelediğini fark etmeme rağmen bakışlarımı ona çeviremedim. Hiç çekmeden bakmasına neden olacak ne söylemiştim ki?

"Bir hafta önce," dedi Doru yutkunarak. Söylemekte olduğu şey, onu da zorluyor ama geri de duramıyormuşçasına. "Ağladın mı sen?"

Kocaman açılmış, iki cam küreye dönmüş gözlerimle ona baktım. "Ha- hayır," dedim kem küm eder gibi. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Anlatmak istemediğini görüyorum," diyerek daha dikkatle dolaştırdı gözlerini yüzümde. "Ama ağladığını biliyorum, Erva," dedi doğrusunun bu olduğunu biliyormuşçasına kararlı bir şekilde.

Güldüm. Çünkü o an verebildiğim tek tepki buydu. Gülüp geçmek istedim ama olmadı. Hiç de sahici olmayan kocaman bir gülümsemeydi yüzümdeki. Fark etmişti. Anlamıştı geçiştirmeye çalıştığımı.

"Ben ağlamam. Ceylin söylemedi mi? Hastayım belki de! Gözyaşı nedir bilmem. Duygusuzum ben!" dedim kendimle dalga geçmekten asla çekinmeyerek. Öyleydim çünkü.

Doru bakışlarını yüzümden çekmiyordu. Neler oluyordu böyle? Kalbim gümbür gümbür atmaya başlarken, "Be- ben gideyim," dedim hemen. Kahve bardağımı kenara bırakıp kalkmaya hazırlandım. Lâkin Doru'nun sözleriyle çakıldım kaldım olduğum yere.

"Ağladığını biliyorum."

Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Ona kaşımı kaldırarak baktım. Yüzünü dikkatle incelerken o da aynısını benim yüzümde sürdürüyordu. "Senin gözlerimden hoşlanmadığını sanıyordum. Ama onlara bakmaktan çekinmiyorsun bu gece," diyerek yapıştırdım lafı.

Kaşının teki havalandı, *öyle mi yapıyorum* dercesine. Sonra bir an afallayıp kaldı. Bakışları çekincesiz bir şekilde gözlerime kilitlenirken, "Ben sana hiç böyle bir şey söylemedim," dedi. "Nereden çıkardın bunu?" diye sordu.

Dilini yutmuş, şaşkın balık gibi baktım ona. Kirpiklerimi kırpıştırdım ağır ağır. Evet, söylememişti ama hissetmiştim. Bundan emindim. Aksi mümkün değildi. Neden onlara hiç bakmıyordu öyleyse? Ama tam da şu an... Aksini kanıtlar gibi neden bakıyordu?

"Ben öyle olduğunu hissedebiliyorum..." dedim içime kaçmış sesimle. Doğruyu, düşündüğümü söylemek hiç bu kadar zor gelmemişti.

Doru başını salladı. "Öyle hissettin," diye yineledi sözlerimi. Yutkundu ve âdemelmasının hareketlenişine takıldı kaldı bakışlarım. Yukarıya doğru çıkıp sonra ağır ağır aşağıya düşerken, kalbim gümbürdedi bir kez daha.

Ne garip bir andı yaşadığım. Onunla hiç bu kadar yakın oturup konuşmamıştık daha önce. Çok farklı hissettiriyordu. Çok farklı... Kokusunu net bir şekilde esen rüzgârdan alıyordum, içimde hissediyordum. Ona yakın olmak, uzak olmamıza rağmen böyle mi hissettiriyordu?

"Yanılmışsın," diye fısıldadı belli belirsiz. Artık yüzüme bakmıyordu. Daldığım yerden sözleri ile çıkabildim. "Güzel gözlerin var. Yaptıysam bile farkında olmadandır."

Yine uzunca bir sessizlik geçti aramızdan. Ne o konuşacak bir şey bulabildi ne de ben bu anı değiştirecek bir şey yaptım.

En sonunda aramızda uzayan sessizliği bozan ben oldum. "Ben artık eve giriyorum. Sana iyi geceler," diyerek ayağa kalktım apar topar. Yerdeki kahve kupasını da alıp ardıma bile bakmadan hızlı adımlarla evime girdim.

Doru'dan

O gittikten sonra olduğum yerde bir süre daha kaldım. İçimi çekerken adı döküldü dudaklarımdan. "Gözlerin fazla güzel olduğundan... Hâlâ bile... Bakarken zorlanıyorum." Gözüm daldı aylı geceye.

Kahve bahçedeydi ve ben çalıların arasındaki kıpırtılarını duyabiliyordum. Gözlerim sesin geldiği tarafa çevrilirken o da çalıların arasından çıkıp benden tarafa birkaç adım attı.

Elimle çimenlere vurdum. "Gel, Asker..." diye seslendim. Hareket etmeyince durdum ve ensemdeki kısa saçları karıştırırken, "Ya da onun söylemiyle Kahve," diye tekrar seslendim. Kahve ya da gerçek ismiyle Asker benim köpeğimdi. Lâkin artık Erva'nın ona taktığı isme fazlasıyla alışmıştı. Komutlarımı yalnızca bu isimle dinliyordu. Kahve koşup yanıma geldi ve çimenlerin üzerine çöktü. "Hava soğuk bu gece. Eve gidelim birlikte," dedim tüylerini severken.

Ayağa kalkıp onu evime doğru yönlendirdim. Benden önce koşup girmişti aralık kapıdan içeriye. Gözlerim son kez onun evinden tarafa çevrilirken, "İyi geceler, Erva," dedim boşluğa fısıldar gibi.

5. BÖLÜM

BÖĞÜRTLEN ÇALISI

Erva'nın Günlüğünden
5 Haziran 2021 - İzmir

Dayanamıyorum!

Doru, ben senle olmanın nasıl olduğunu bilmememe rağmen sensizliğe dayanamıyorum. "Sır!" diyorum sürekli kendime. "O senin sırrın!"

Seni, onu severken tanıyor, ona bakışından anlıyorum... Bizim için bağlanmadı o kader dedikleri çözülmez düğüm.

Bendeki, ucu sana bağlı olmayan ama senden olan o düğümü çözemiyorum da...

Bu şekilde nasıl devam edebileceğimi bilmiyorum. O düğümün ucu her yanıma dolandı, boğuyor şimdi beni. Seni her gördüğümde sıktıkça sıkıyor, nefessiz bırakıyor.

Varsa bile bundan bir kurtuluş, ben henüz bulamadım. Çabalıyorum, inan... İçimdeki seni ona teslim etmeye çalışıyorum. Düşünme Erva diyorum. Sakladığın yerde kalsın, unut diyorum ama yapamıyorum. Ne sen gidiyorsun ne de ben seni gönderebiliyorum.

"Olmadı gibi. Onlara neyin yetmediğini bilmiyorum," dedi Ceylin masamın üzerindeki kalemlerden birini alıp parmaklarının arasında dalgın dalgın çevirirken. "Puanlarım kötü sayılmaz. Tek hayalim buydu ama olmasın diye yolum hep engellerle dolu sanki."

Kulübemin kapısını kapatıp sandalyeme doğru yürüdüm. "Daha fazla üzülmemelisin," dedim onu sakinleştirmeye çalışır gibi. Kafasına çok fazla takıyordu. Bir şeyden çok emindim. Olsun diye ne kadar zorlarsan bir şeyi, o kadar kaçardı senden. Serbest bıraktıkların ise unuttum dediğin bir anda, döner dolaşır senin olurdu. "Kendini hırpalama böyle," dedim ama *kolay mı* dercesine baktı gözlerime.

Ne kadar çok öğretmen olmak istediğini biliyordum. Ben bunu başarmışken onun bir türlü yapamamasından dolayı üzülüyordum. Çizimlerimi önüne çektim ve iç geçirdim. Yerime oturdum ve onun da yanımdaki sandalyeye

oturmasını bekledim. "Manisa yolculuğu yorucu geçmiş olmalı. Otursana. İlk bana mı uğradın?" diye sordum elimle yanımdaki sandalyeyi göstererek. Masanın hemen önünde ayakta dikiliyordu geldiğinden beri.

Kalemi parmaklarının arasında çevirmeye devam ederek sandalyeye oturdu. Diğer elinde tuttuğu küçük valizi de ayaklarının dibine bıraktı.

Başını salladı üzgünce. "Hastaneye gelemedim. Mülakatlara girmeye devam ediyordum, biliyorsun..." dedi mahcup bir ifadeyle.

"Olsun," dedim tebessüm etmeye çalışarak. Telefonuma düşen on sekiz cevapsız aramadan altısı ona aitti. Hastanede gözlerimi açtıktan sonra ilk işim onu aramak olmuştu. Benden çoğu kez özür dilemişti zaten. Gelip gelmemesi çok da önemli değildi. "Defalarca aradın, sordun. Basit bir üşütmeydi sadece."

Üzerindeki kot ceketi çıkardı ve oturduğu sandalyenin arkasına astı. "Doru yardım etmiş sana. Sık sık yanına da gelmiş. Bu yüzden içim rahattı," dedi düz bir tonlamayla. Sıkıntıyla soluklandı. "Yine de iyisin, değil mi?"

"Bu soruyu günlerdir o kadar çok duyuyorum ki," dedim yine gülümsemeye çalışarak ama bezgin bir halde. "Yoruldum cevap vermekten artık, Ceylin. Bari sen yapma. Görüyorsun, iyiyim."

Gülümseyerek rahatlamış gibi başını salladı. Hemen sonra sorduğum diğer soruyu anımsayarak, "En sonuncusu Manisa'dakiydi. Bitti. Seneye kadar sanıyorum şansım kalmadı..." dedi.

"Özel okullardan yana denersin şansını. İlla devlet olmak zorunda değil," dedim. Ona bir şey ikram etmediğimi fark ederek, "Kahve yapmıştım," diye ekledim ve elimle arkamızda duran kahve makinesini gösterdim. "Hemen yapabilirim sana da bir tane."

Ben kendim için çoktan hazırlamıştım çünkü. İçi hâlâ buharı tüten filtre kahve ile doluydu. Kulübeye bir ısıtıcı alamamıştım ama kahve makinesi almıştım. Çok sevdiğim kahve böylece her yerden ulaşılabilir oluyordu. "İster misin biraz?"

"İstemem," dedi Ceylin dudağını büzerek. "Özel okul diyorsun ama onlar da almıyor ki Erva. Üstelik onların standartları daha yüksek."

Ceylin ile bu mevzuları konuşurken kendimi kötü hissediyordum. Çünkü çalıştığım üniversite özeldi ve Yusuf Yargıcı'nın, yani Gülru'nun kayınpederinin küçük yardımı dışında hiç zorlanmadan girmiştim oraya. Bu sevinilesi bir şeydi fakat o böyle başarısızlıklarla ve hayal kırıklıklarıyla karşılaşınca konuyu bir an önce kapatmak istiyordum. Hem ben de daha öğretmen sayılmazdım. Rüya Hoca'nın yokluğunda onun yerine bakıyordum ve döndüğünde tekrar asistanı olacaktım. Aslında bir hoca değildim yani. Ona asistanlık ediyordum.

"Ee, şimdi ne yapacaksın?" diye sordum ona.

Ceylin yılgın halini toparlayıp omuzlarını dikleştirdi. Başını kulübenin cam duvarından tarafa, bahçeye doğru çevirdi.

Doru'nun evinin pencerelerinde dolaştırıyordu gözlerini. Bu aralar araları biraz limoni gibiydi. Yanımda sıklıkla tartışır olmuşlardı. Bunun büyük bir şey olduğunu düşünmüyordum ama galiba canı buna sıkılıyordu. Sıkıntıyla iç geçirdi fakat ifadesi bir anda değişerek tebessüme dönüştü.

Gözlerinin kenarlarına kadar gülümsedi oraya bakmaya devam ederken. "Onu çok özledim. Bir güncüktü ama daha uzun gibi geldi. Gidip onu göreceğim. Belki bu yıl evleniriz ve ben de seneye kadar kendime bir uğraş bulmuş olurum," dedi bakışlarını benden tarafa çevirerek. "Gelinlik seçimi, ev bakmalar, düğün yerleri gezmeler falan filan..." diye eklerken daha da genişlemişti gülümsemesi. Öyle ki ellerini düşüncesiyle heyecandan kızaran yanaklarına salladı. "Çok güzel olacak her şey, inanıyorum."

Dümdüz bir ifadeyle ona bakakaldığımın farkındaydım ama toparlayamıyordum bu defa kendimi. Evlenecekler miydi? Yutkundum ve bunu yaparken bakışlarımı onun neşeli suratından kaçırdım. Normal bir tonda çıkmasını umduğum sesimle, "Teklif etti mi?" diye sordum. Gülümsemeye gayret etmiştim ama başarılı olmamıştım.

Sanırım bunu sorarken kalbim paramparça olmuştu. Öyleydi çünkü can kaybediyordum ben tam da şu anda. Eksiliyordum. "Onunla evleniyor musunuz?" Nefesim kendiliğinden kesildi. Tutmama, zorlukla nefes alabildiğimi gizlememe gerek kalmamıştı cevap beklerken.

Ceylin gülerek hızlıca yukarıya ve aşağıya salladı başını. "Henüz etmedi ama edecek, ben bundan eminim. Sonunda âşık olduğum adamla evleneceğim, Erva!" dedi.

Öyle neşeli çıkıyordu ki sesi, kalbimdeki kırık parçalarından kan sızmaya başladığının farkındaydım. Boğazımda bir el vardı ve bırakmıyordu. Sıktıkça sıkıyordu orayı.

Başım önüme eğildi bu defa, gözlerim çizim kâğıdına kayarken, "Çok sevindim," dedim yarım bir tebessümle. Dudaklarımın kenarlarını yukarıya doğru kıvırmaya çalışırken öyle zorlanmıştım ki güçsüz düştüğümü sandım.

Yığılıp kalacaktım sanki olduğum yere. *Bunu bekliyordun! Bunun olmasını bekliyordun, Erva! Bu kadar hazırlıksız yakalanman niye?*

Onlar birbirlerini seviyordu ve beklenen şey oluyordu işte. Uzanıp kalemlerimin arasından çizimime o an hiç de uygun olmayan kalın uçlu bir kurşun kalem seçtim. Parmaklarımın arasında çevirip çizim kâğıdına yaklaştırdım.

"İyi olduğunu gördüm ve bir kez daha içim rahatladı," dedi Ceylin ceketini ve valizini de alarak ayağa kalkarken. Anlaşılan gidiyordu. Buna sevinmiştim ve neticesinde bir kez daha arkadaşlığımıza ihanet ederken bulmuştum kendimi.

Şu an, o böylesine mutluyken kötü hissediyor olmak ona haksızlık gibi geliyordu.

"Gidip şu koca adamı bir göreyim. Defalarca aradı. Aklı bende onun, biliyorum. Daha fazla beklemesin sevgilim. Yine görüşürüz, canım. Öpüldün," diyerek eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "İyileştim deme, kendini yorma. Bol bol dinlen. Ne dersen de benim aklım sende kalıyor, bunu da bil," diye ekledi ve çıkıp gitti.

Hep olduğu gibi cam kulübemde yalnız başıma kaldım. Buranın huzur veren bir yanı vardı ama aynı zamanda çok da rahatsız ediciydi. Dışarıdan bakan biri beni rahatça görebilirdi. Yüzümü, mimiklerimi her zaman kontrol etmek zorundaydım. Çünkü sebepsiz yere neden üzüldüğümü merak edeceklerdi. Bir şeye çok üzüldüğümü ve boğazımın düğüm düğüm oluşunu... Neredeyse ağlayacak oluşumu...

Kalemi masaya fırlatır gibi bırakıp ayağa kalktım. "Toparlan, Erva!" dedim sertçe. "Sen bunun olacağını zaten biliyordun, kızım! Onlar evleniyorlarsa ne olmuş? Zaten *senin için* olmayacağını bildiğin bir şeye üzülmemelisin!"

Öyle demekle olmuyordu işte. Kulübeden çıkıp kapımı kapadım ve aşağısındaki patika yola doğru yürüdüm önce. Biraz yürürsem, hatta koşarsam bu iyi gelebilir diye düşünüyordum. Gerçi bana şu saatten sonra hiçbir şey iyi gelemezdi.

Adımlarım patika yola iner inmez hızlandı ve hemen sonra koşmaya başladım. Kalbim çok hızlı atıyor, nefesim az önce kesilmemiş gibi hızla ciğerlerimden fışkırıyordu sanki. Sessiz ağaçlık alanda duyabildiğim tek şey soluğumun sesiydi.

Lojman kalabalık olmasına rağmen sakinleri bulundukları güzel yerin tadını çok az çıkarırdı. Etrafta birilerine rastlamak zordu. Evimden epey uzaklaşmıştım ve iki blok ötemdeki Tanmanların evi sağımdaki ağaçlık alanın arasından görünür oldu. Tanman çiftinin çok tatlı, henüz yedi yaşında, ikiz olan iki küçük kızı vardı.

Akşamüzerleri bazen koşardım ve nadiren de olsa onlara rastlardım. Yine öyle olmuştu.

Ada, kısa bacaklarına rağmen oldukça hızlı yürüyerek önümü kesince durmak zorunda kaldım.

"Erva abla, tünaydın. Yani neredeyse öğlen oldu, değil mi? Seni bu vakitte burada görmeyi beklemiyordum," dedi mavi gözlerini parlatırcasına gülümserken.

Soluklarımı dinlendirmek için ellerimi dizlerime dayamış halde duruyordum. Konuşmakta zorlandığımın farkındaydı, bu yüzden beni bekliyordu. Gülümsemeye gayret ederek, "Ben de beklemiyordum, Ada," dedim. Durdum ve bir kez daha derin derin nefeslendim. "Yani kendimi burada, bu saatte koşarken bulmayı."

"Sana katılmamızı ister misin?" diye sordu ve hemen sonra çakmak çakmak bakan mavi gözlerini hevesle üzerimde dolaştırdı. Kız kardeşi Eda az ileride,

böğürtlen çalısının yanındaydı. Bizi umursamadan beyaz tişörtünün eteğine doldurduğu böğürtlenlere yenilerini ekliyordu. "Koşu kıyafetlerini giymemişsin. Koşmaya çıktığına emin misin?" diye sordu Ada kafası karışmış gibi.

Üzerimde kot pantolon olduğu için muhtemelen böyle düşünüyordu. Bir de saat koşmak için geç olduğundan. Öğlen güneşine yakalanmaya çok az kalmıştı. Ben genelde ya çok erken saatlerde ya da akşamüzerine doğru yapardım bunu. Cevap olarak başımı salladım.

Tanman ikizleri yaşça küçük olabilirlerdi ama çoğu yetişkinden çok daha zekilerdi. Koşarken genellikle yalnız olmayı isterdim lâkin bazen bu iki küçük kız da bana eşlik ediyordu. O anlardan keyif aldığımı gizleyemezdim. İkisi de bilmiş sorularıyla zihnimi dinlendiriyordu. Onların sorularını ya da bir anda akıllarına gelen ve hevesle anlatmak istedikleri hikâyelerini dinlemek güzeldi. "Anne ve babanızdan izin almalıyız ama. Yani bana katılabilirsiniz elbette fakat önce izin almak şart-"

Ada daha sözümü bitirmeden, "Abi!" diye seslendi eve doğru. Kendini yırtarcasına ve neşeyle sesleniyordu. Neden böyle seslendiğini bilmiyordum. Bir abisi yoktu ki bu kızların.

Eda böğürtlen çalısının önünden, "Abim uyuyordu, Ada!" diyerek onu uyardı. "Böyle bağırmamalısın! Gidip onu nazikçe uyandır!"

"Annenler evde yok mu?" diye sordum Ada'ya.

"Abim uzaklardan sonunda döndü. O bir mimar, Erva abla. Tanışmanızı çok istiyordum. Annemler yok ama o şimdi evde. İzni ondan alabiliriz."

Şaşırmıştım. "Senin bir abin olduğunu bilmiyordum, Ada," dedim. Mimar olacak kadar yetişkin bir abi... Ada ve Eda'nın anneleri oldukça gençti. Öz abileri olamazdı Ada'nın bahsettiği.

"Yirmi dokuz yaşında!" diye bağırdı Eda övünür gibi. Bir yandan topladığı böğürtlenleri yiyor, bir yandan da yanımıza doğru yürüyordu. "Abim çok güçlüdür ve çok da yakışıklı. Sonunda döndü, Erva abla."

"Neredeydi ki?" diye sordum. Merak edilesi bir konu değildi belki bu benim için, sonuçta bahsi geçen kişiyi tanımıyordum ama yine de merak etmiştim işte.

Askeri lojmanda arkadaşlarımdan sonra en çok Tanmanları severdim.

Zaman Tanman kızların annesiydi. Benden yalnızca beş yaş büyüktü. Kuzey Tanman ise bir askerdi ve yaşı epey vardı. Elli olabileceğini düşünüyordum. Babam gibi albaydı ama o emekli olmayı tercih etmişti. Artık mesleğini yapmıyordu. Görüntü olarak Tanmanlar aralarındaki yaş farkına rağmen hiç garip durmuyorlardı. Kuzey Tanman son derece genç görünümlü, yakışıklı bir adamdı. Eşi Zaman ile aralarında kuvvetli bir aşk olduğuna da emindim.

"Hakkâri'de. Rüzgar abim orada çalışıyordu."

Adı Rüzgar'dı demek. Belki de Kuzey Tanman'ın oğluydu Rüzgar.

"Kızlar!" diye genç bir adamın sesi yükseldi Tanmanların evinin içinden. İstemsizce bir adım geriye çekildim. Ada elime yapışmasa bunu yaptığımın farkında bile olmayacaktım.

"Hadi gidelim, Erva abla. Uyanmış abim. Ondan izin alabiliriz."

Öne doğru çekiştiriliyordum. Kimseyi rahatsız etmek istemiyordum aslında. Eğer Rüzgar denen o adam kızların dediği gibi yoldan yeni gelmişse dinlenmek istiyor olabilirdi. Doğal olarak bahçesinde bir yabancıyla da karşılaşmak istemeyecekti. Eda hemen yanımda yürüyordu ve kıkır kıkır gülüyordu. Kızın tüm dişleri böğürtlen rengine boyalıydı. "Evinize gelemem," dedim hemen. "Kızlar düşündüm de... Anneniz de yok evde. Şu yürüyüş işini o gelince mi yapsak?"

"Yürüyüş değil, koşu!" diye düzeltti beni Eda. Kucağındaki böğürtlenlerden bir avuç alıp bana doğru uzattı. Bir böğürtlenlere bir Eda'ya baktım. Yüzümü ekşiterek başımı iki yana salladım. "Almasam daha iyi." Ekşi olan şeyleri severdim ama bu mevsimdeki böğürtlenlerin pek lezzetli olduğunu sanmıyordum.

Eda, elimi tuttu ve itiraz kabul etmeyerek bir avuç böğürtleni avucuma bıraktı. "Çok güzel. Güven bana. Biz çocukken bu böğürtlen çalılarını abim dikmiş. En güzelleri onlar," dedi başını beni ikna edebilmek adına tatlı tatlı sallarken.

Sanki şimdi çocuk değillerdi. Gülümsediğim esnada Ada beni çekiştirmeye devam etti. "Abi!" diye sesleniyordu bir yandan da eve doğru.

Elimdeki böğürtlenlerin suyunun pantolonuma akmaya başladığını görünce bakışlarımı homurdanarak iyice aşağıya indirdim. Avucumun içi mor ve kırmızı renkte lekelerle dolmuştu. Aynı durum şimdi pantolonumda da söz konusuydu. Eda'nın dediği gibi böğürtlenler çok iyiydi, öyle iyiydi ki suları parmaklarımın arasından akıyordu.

Daha kötüsünün başıma geleceğini nereden bilebilirdim? Doru'yu aklımdan atabilmek için çıktığım yürüyüşte başarılı olacağımı...

Bir anda ayağım bahçedeki koca taşa takıldı ve yanından geçmekte olduğumuz böğürtlen çalısına doğru sendelerken buldum kendimi. Ani gelişen bu durum karşısında kendimi zerre toparlama şansım olamadı. Ada'yı da yanımda sürükleyecektim ki onun elini bırakmayı son anda başarabildim.

Ama düşüşüme engel olamamış ve kendimi dikenli çalının ortasında bulivermiştim. Acı içinde inlerken dizlerimden ve avuç içlerimden yükselen sızılar; tam o anda etrafıma batan dikenlerden değil, düşüşümü engellemek için uğraşırken oluşan sıyrıklardan kaynaklanıyordu. İki elimin üzerine kapaklanmıştım ve iki dizimin üzerinde duruyordum. Yüzüm çalının arasına gömülüydü. Canım yanıyordu, hem de çok.

Elmacıkkemiğimin üzerinde bir sıcaklık hissediyordum. Galiba diken orayı fena halde yanlamasına yırtmıştı.

"Ahh!" diye acıyla inlerken gür bir erkek sesi az gerimden yükseldi. "Neler oluyor burada?"

Az önce evden seslenen kişiye aitti bu ses. Rüzgar Tanman'a. Galiba Tanman'dı.

Kızlar endişeyle ciyaklıyorlardı. "Erva abla iyi misin?" diye soruyordu Eda. Ada'nın ise bahçede telaşla koşturan ayak seslerini duyabiliyordum. "Onu kurtar abi. Canı yandı, çok yandı!"

Görmememe rağmen çalının arasından elimin birini havaya kaldırıp inleye inleye, "İyiyim ben," diye seslendim. "Sadece düştüm. Kızlar siz de bağırmayı kesin!"

Ada, "Onu çıkar abi!" diye bağırmaya devam ediyordu. Ben tam da o esnada havadaki elimi güçlü parmakların sardığını hissettim. Avucumun içindeki sıyrıklardan sebep acıyla bir kez daha minik bir inilti döküldü dudaklarımın arasından.

"Dayan biraz," dedi hâlâ yüzünü göremediğim o ses.

Beni kolumdan tuttuğu gibi aniden çekip havaya kaldırdı.

Gözlerim çektiğim acıdan dolayı sımsıkı kapalıydı. Ofluyor, biraz üflüyor ve yerimde zıplıyordum.

"Kötü görünüyorsun," deyince gözlerimi araladım. Kendime baktım direkt. Saçım başım dağılmış, kıyafetim toz toprak içindeydi.

Bakışlarım sonrasında doğruca onu buldu.

Koyu renk saçlara ve esmer bir tene sahipti. Boyu çok uzundu. Belki Doru kadar ya da ondan çok az kısa. Ama yine de uzundu. Yüzünü net görebilmek için başımı geriye atmak durumunda kalmıştım. İkizlerin gözleriyle birebir olan mavi gözlerle buluştu bakışlarım. "Öyle göründüğüme eminim," dedim sızlanır gibi. Sıyrık avuç içlerimi havaya kaldırıp şöyle bir kontrol ettim. Fazla derin değillerdi ama canımı yakacak kadar da çizilmişlerdi. "Yanağımda da çizik var, değil mi? Göremiyorum ama acısını ve ıslaklığını hissediyorum," diye sordum halime hayıflanırcasına.

Rüzgar denen genç adam gülerek başını salladı. Neden güldüğünü anlamadım. Benim canım yanarken o gülüyordu.

"Çizilmiş ama üzülme. Güzel yüzünde hasar bırakacak gibi değil," dediğinde hemen, "Bunu dert etmiyordum," dedim ettiği iltifatın verdiği utangaçlıkla. "Kalsa bile sorun değil." Normalde olsa bir yabancıdan şöyle bir anda gelen iltifatı tersleyebilirdim. Ama o ikizlerin abisiydi. Yani öyle olduğunu söylüyorlardı. Yabancı sayılmazdı.

"Kadınlar böyle şeyleri dert eder, ilginç," dedi kaşının biri havalanırken. Elini bana doğru uzattı tokalaşmak maksadıyla. "Rüzgar ben."

Bir ellerime baktım bir de onun uzattığı ele. "Tutmasam daha iyi. Açık yara, mikrop kapabilirim ve elin kan olacaktır," dedim.

Sözlerimi umursamaz bir ifadeyle ve yine gülerek hasarsız parmak uçlarımı yakaladı, tokalaşır gibi kavrayıp salladı. "Böyle oldu. Adın ne ve bahçemizde ne yapıyordun?" diye sordu. Sürekli gülümsüyordu bu adam. Aslında sert bir görünüşü vardı ve bana göre bu görüntü gülümsemesine pek uymuyordu.

"Adım Minerva... Erva," diye düzelttim çabucak. "Erva'yı kullanıyorum."

"Savaşçı?" dedi Rüzgar asıl adımın anlamını vurgularcasına. "Ne güzel ismin var."

Yalnızca başımı sallayarak karşılık verdim. Sözlerinin üzerinde pek durmayarak, "Ben de seviyorum," diye geçiştirdim. Sonra, "Zaman benim arkadaşım sayılır. Kızlarını da tanıyorum. Onlarla yürüyüşe çıkacaktık. Aslında onlar ısrar edince... İzin alalım dedik," dedim.

"Zaman yok," dedi Rüzgar. "Babamla alışverişe çıktılar. Kızları bana bıraktılar. İzin verirdim ama sen artık pek yürüyecek gibi görünmüyorsun," derken beni baştan aşağı süzdü.

"Maalesef." Bunu neden yaptığını anlayabiliyordum çünkü şu an berbat görünüyordum.

"Sorun değil, Erva abla," dedi Ada kenardan. "Sen iyi olunca çıkarız. Denizi de görmeye gideriz."

Askeri lojmanın büyük bir kısmı Ege Denizi'ni görüyordu aslında. Hatta evimin arka tarafının bir kısmından bile görünürdü. Ancak Tanmanların evi daha içeride kaldığı için deniz manzarasını buradan görmek pek mümkün değildi.

"Olur," diyerek işaretparmağımın tersiyle nazikçe Ada'nın yanağını okşadım.

Eda üzgün bir ifadeyle bizden daha uzakta duruyordu. Muhtemelen kendini suçluyordu şu durumumdan ötürü. Ona bakıp, "Ben iyiyim, Eda," diye seslendim. "Senin suçun değil. Verdiğin böğürtlenleri düşürdüm maalesef. Sonra birlikte toplayalım, olur mu?"

Eda üzgünce yere saçılan böğürtlenlerini işaret etti. "Onlar için de üzüldüm. Düşürmeseydim sana yeniden verirdim."

"Hiç sorun değil," dedim hemen. "Dediğim gibi sonra yeniden toplarız. Ama benim şimdi gitmem gerekiyor. "

"Seni biz bırakalım," dedi Rüzgar. "Ayağın aksayacak gibi." Bakışlarının olduğu yere, ayaklarıma indirdim bakışlarımı. Tam basamıyordum üzerine. Ağrımıyordu ama biraz rahatsız ediyordu. "Basit bir incinme," dedim düz bir sesle. "Hiç sorun değil, kendim gidebilirim."

"Evi uzak abi. Onu sen götür," diye mırıldandı öne atılarak Ada. "Annem çok kızar yoksa. Onu yalnız bırakmamalıyız."

"Ben de öyle yapacaktım," dedi Rüzgar gülerek. "Onu eve ben bırakacağım. Ama önce bir Zaman'ı arayayım. Kızları da peşimizde sürüklemeyelim. Yakındalarsa bekleyip onlara teslim ederiz."

İtiraz etmeye, gerek olmadığını söylemeye çalıştım ama işe yaramadı. Rüzgar Tanman oldukça inatçı bir adamdı. Ne söylersem söyleyeyim ona pek işlemiyordu. Bildiğini okuyan tiplere benziyordu. En azından ilk izlenimim bu yöndeydi.

Yol boyunca canımın acısını unutabileyim diye beni lafa tuttu. Zaman gelmiş, kızlarını teslim almış ve onları bir güzel paylamıştı. Elbette beni düşürdükleri için. Durumu Zaman'a açıkladıysam da kızlarının şımarıkça davranmaması gerektiğini söylemişti. Bu yüzden onlara kızdığını ve yetişkinlerle diyaloglarını daha seviyeli tutmaları gerektiğini öğretmeye çalıştığını... Haklıydı aslında bir anlamda. Benim annem de çocukken Zaman'ınkine benzer bir tutum izlerdi. İşe yarıyor muydu? Evet. Ama benim çocuğum olsa yapamazdım sanırım. Kıyamazdım.

Eve giden yol boyunca ettiğimiz sohbetlerden onun Kuzey Tanman'ın ilk birlikteliğinden olan çocuğu olduğunu öğrenmiştim. Kızların dediği gibi mimardı ve garip bir şekilde çalıştığı yer gerçekten de Hakkâri'ydi.

Onu sorgulamaktan çok, bir asker kızı olduğumdan, "Sen de baban gibi askersin, değil mi?" diye sormuştum.

Ne evet demişti ne de hayır. Onaylamamıştı beni ama cevabımı ona bakarken yüzünde oluşan garip gülümsemeden almıştım. Askerdi ve mimarlık mesleğinin altına saklıyordu bunu. Neredeyse emindim bundan. Tıpkı benim babam gibiydi yani. Özel bir timle, gizli görevler yürütüyor bile olabilirdi...

Evimin bahçesine vardığımızda kısa süren sohbetimiz de son buldu. Garip bir bakışmanın arasında kalmışken gülümsemeye gayret ederek vedalaşmaya hazırlanıyordum ki bir şey fark ettim.

Kulübemin cam kapısı hafif aralıktı. Çıkmadan önce kapadığıma öylesine emindim ki... Hiç açık bırakmazdım ben o kapıyı. Kilitlemezdim ama açık da bırakmazdım. İçeride çizimlerimin olduğunu bildiklerinden zaten kimse de girmezdi.

Rüzgar'ın varlığını bile unutarak doğruca oraya doğru yöneldim. Neredeyse koşar adım, ayağımın aksaklığını bile umursamadan. İçime öylesine bir sıkıntı oturdu ki sanki kötü bir şey olduğunu hissetmiştim.

Aralık kapıyı biraz daha aralayıp başımı içeriye uzattım önce. Nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim. Kahve içerideydi ve beni görünce yatar pozisyondan dikleşerek hemen ayağa kalkmıştı.

Nefes nefese kalmış halde, "Kahve!" diye bağırdım şaşkınlıkla. Onun daha önce yokluğumda kulübeye girdiğini hiç görmemiştim.

Lâkin bunu irdelemeye zamanım olmadı. Projem! Çizim kâğıtlarım mahvolmuştu. Çıkmadan önce doğru düzgün içemediğim kahve bardağı projemin üzerine devrilmiş, boşalan bardak yere düşüp parçalanmıştı.

"Ne oldu burada!" dedim hayretler içerisinde kalırken. Kapıyı sonuna kadar açıp içeriye girdim. "Bunu sen mi yaptın, Kahve?"

Neredeyse haykıracaktım. Öyle üzülmüştüm ki olana. Çaresizce ardımdan içeriye giren Rüzgar'a çevirdim kendimi. "Bu kapıyı kapattığıma emindim. Kahve uslu bir köpektir. Bunu nasıl yapmış olabilir?" diyordum ama aslında kendi kendime söyleniyordum. Mantıklı bir açıklaması olmalıydı bunun.

Rüzgar içeride bakışlarını dolaştırdı. Sonra cam kapıyı inceledi. "İtilerek açılabiliyor sanırım," dedi. "Ama ağır bir kapı. Kapattıysan o açmış olamaz."

"O kadar da emin değilim galiba," dedim projemin yanına doğru yürürken. "Kahretsin ya! Ne yapacağım ben?" Kâğıt kahvenin büyük bir kısmını emmişti ama hâlâ küçük bir göl kadar ıslaktı her yer.

"Çok önemliydi galiba senin için?"

"Öyleydi," dedim. "Haftalardır çalışıyordum üzerinde ve iki gün sonra teslim edecektim." Olanla ölene çare yoktu, değil mi? Ben şu olandan sonra hayallerimi az sonra çöpe basacağım kâğıt gibi toparlayıp arkasından atacaktım.

"Makine mühendisi misin?"

Başımı salladım. Çizimden anlamış olmalıydı bunu. Aslında tam şu anda yalnız kalmak istiyordum. Biriyle konuşacak halde değildim ama o bana eve kadar eşlik etme nezaketini göstermişken bir şey de diyemiyordum. "Öyleyim ama şu olandan sonra kovulacağımı düşünüyorum. Asla yenisini yetiştiremem."

"Autocad* çizimini yapmış mıydın?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Bu bittikten sonra programa geçirecektim. Şu gördüğün proje neredeyse sondaydı," dedim elimle mahvolmuş çizimi göstererek.

"Üzüldüm." Benim kadar olamazdı. Şu an ne hissettiğimi asla anlayamazdı. Ben böyle düşünürken o, masanın üzerindeki peçetelikten birkaç tane kâğıt peçete çekip çizimi kurulama işine girişti. Nafile çabalıyordu. Yüzümde buruk bir gülümsemeyle baktım sadece.

"Boşuna," dedim ama tamamlayamadım sözlerimi. Ağzımı havayla doldurup, oflayarak kapıya yöneldim.

Huzur bulduğum kulübem bile şimdi üzerime üzerime geliyor gibi hissettiriyordu. Rüzgar'ın yanından geçtim ve kendimi dışarıya attım. "Bittim ben," diye söylenip duruyordum. İnsanı en çok hayalleri yıkıyordu. Bunu çok zamandır biliyordum da işte çabalayıp duruyordum şu zamana kadar. Olacakken uçurumdan atılır gibi sonlanması bir şeylerin... Zordu, çok zordu. Bilinen anlamda sondu.

Rüzgar peşimden geldi.

"İstersen yardım ederim. O kadar da kötü durumda değil. Sen baka baka temize geçersin, ben de bilgisayara geçiririm. Autocad kullanmada iyiyim. Bi-

* Teknik resim çizmek için kullanılan, bilgisayar destekli bir tasarım yazılımıdır.

liyorsun, mimarım. Hallederim hemen," dediğinde güldüm. Deli bir kız gibi güldüm yine, beni yadırgamasını umursamadan.

Elimi, kolumu kulübeye doğru sallaya sallaya, "Hemen olacak şey değil," dedim sıkıntıyla burnumdan soluklanırken. "Haftalardır uğraşıyordum. Sadece Autocad programına geçirmesi bile iki gün alır." Ona kızmıyordum. Kızdığım sadece kendimdi. Ben çalıştığım araba firmasına kendi çabalarımla girmiş, olduğum yerde kalabilmek için gecemi gündüzüme katıp çalışmıştım. Ve her şeyi de bir kahve bardağı ile mahvetmiştim. İşte bu kadar basitti bir şeylerin sonlanması. Pamuk ipliği çok inceydi ve hemen kopuyordu. En azından benim hayatım için öyleydi.

Bahçenin ortasında öylece duruyorduk. Sözlerime karşılık bir şey söylemedi, ben de beklemedim. Kahve gelip gövdesini bacaklarıma sürtmeye başladı. Suçlu o gibi görünüyordu ama buna hiç inanmak istemiyordum.

Kızamıyordum ona. Kızmazdım da. Yere, çimenlerin üzerine oturdum ve onu kendime çektim. Bacaklarımın arasına girince, "Kahve, sana kızgın değilim," diyerek kıvırcık tüylerini ellerimin hasarsız kısmıyla sevmeye çalıştım. "Bana kendini affettirmen gerekmiyor. İsteyerek yapmazsın sen. Ben biliyorum."

"Senin köpeğin mi?" diye sordu Rüzgar. Kahveyi dikkatle inceliyordu.

Olumlu ya da olumsuz cevap veremedim. Dudak bükerek, "Bilmiyorum," dedim yalnızca. "Sahibi yok galiba. Lojmanın köpeği olduğunu düşünüyorum. Olabildiğince ben bakmaya çalışıyorum."

"Bence oldukça eğitimli bir köpek," dedi Rüzgar tespitini ortaya koymaktan çekinmeyerek.

"Öyle mi?" diye sordum hemen. Daha bir dikkatli inceledim Kahve'yi. "Bana da çok zekiymiş ve her şeyi anlıyormuş gibi geliyor bazen."

Rüzgar net bir şekilde başını salladı. "Kesinlikle öyle. Böyle köpekler izinsiz hiçbir yere girmez. Onu eve bile sokmayı başaramadın, değil mi?"

"Öyle," dedim bir anlığına derdimi unutup şaşırarak.

"Muhtemelen bir sahibi vardır."

"İnşallah yoktur," dedim umut eder gibi. "Ona çok alıştım."

Güldü Rüzgar. "O da sana alışmış. Gözlerini bir saniye bile senden ayırmadı. Yalnızca beni tehdit etmek için çevirdi bakışlarını."

"Tehdit etmek mi?" Söylediğini anlamamıştım.

"Yabancı olduğum için yapıyor bunu. O yüzden sana bu kadar dikkatli bakıp bana arada bakış atıyor. Muhtemelen sana saldıracak olsam dişlerini etime geçirir."

Dayanamadan güldüm. Hem de oldukça sesli bir şekilde. "Sakın Kahve!" dedim uyarır gibi. "O düşman değil!" Birkaç saniyeliğine sorunlardan sıyrılabilmek iyi hissettirmişti. Bunu o başarıyordu.

Kahve havlamaya başladı. İki kere ve oldukça net bir şekilde ağzını yukarıya doğru dikerek. Çoğunlukla iki kere havlıyordu. Beni bu şekilde mi onaylıyordu acaba?

Doru'nun evinin dış kapısı açıldı o sırada. Ceylin ve o dışarıya çıktı. Bakışlarımı boş bulunup o tarafa çevirince fark ettim. Doru onun valizini taşıyordu. Galiba Ceylin evine gitmek için yeni ayrılıyordu yanından.

Ceylin'in babası sıkı bir adamdı. Farklı siyasal görüşlere sahipti ve onu biraz toplumun genel algılarının dışında yetiştirmeye çabalıyordu. Ceylin yetişkin bir kızdı ama bu durum hâlâ devam ediyordu. Muhtemelen bu akşam Doru'nun yanında kalamayacaktı. Çünkü babası döndüğünü duyunca evde olmasını istemişti.

Doru oldukça düşünceli görünüyordu. Ceylin yönünü değiştirip bizden tarafa doğru yürümeye başlayınca, Doru da dalgınlığından çıkıp onun yöneldiği tarafa çevirdi başını. Doğal olarak bakışları ilk ortak bahçemizde ayakta dikilen tek yabancıya takıldı. Onu baştan aşağı inceleyerek yürüyordu şimdi.

"Ne oldu yine?" diye sordu Ceylin bir sorun olduğunu anlamış gibi. "Yüzünün, saçının hali ne?"

Ben ne halde olduğumu unutmuştum tabii. Ellerim yüzümün önünde dağınık halde duran saçlarımın arasına girdi hemen. Düzeltmeye çalıştım ama ne kadar oldu, bilmiyordum. "Düştüm," dedim kısaca.

"Bu aralar ne çok düşüyorsun sen. Az dikkatli olsana," diyerek yanıma oturdu Ceylin. "Dizlerin de parçalanmış." Bileklerimi tutup nazikçe kendine doğru çekti. "Ellerin!" dedi yüzü buruşurken. "Ellerin de çok kötü. Erva sen kalbime indireceksin en sonunda! Ne bu halin kızım ya?"

Gülümsemeye gayret ederek, "İyiyim. Sorun yok," diye mırıldandım. "Sağ olsun, Rüzgar yardımcı oldu."

Başımı ona doğru kaldırınca, "Rüzgar!" diyerek bakışlarını tepemizde dikilmeye devam eden Rüzgar'a çevirdi Ceylin. "Sen olmalısın. Onun arkadaşı mısın?" diye sordu. Olsaydı bilirdi çünkü ben ona her şeyimi anlatırdım. Bilerek öyle soruyordu, Ceylin. Merakındandı yani.

"Ben, Rüzgar Tanman. Aşağıda oturuyorum. Yeni tanıştık Erva'yla ve evet. Belki arkadaş olabiliriz," diye cevapladı onu Rüzgar.

İster istemez gülümseyerek onayladım onu. "Olduk bile," dedim. İyi bir adamdı, Rüzgar. Sevmiştim onu. Şu kısacık zamanda bile nasıl bir adam olduğunu belli etmişti bana göre. Bir kere ilgiliydi. Onun için hiç kimse olmama rağmen sırf kötü durumdayım diye yanımda kalıyor oluşu bile yeterdi.

"Projene yardım etmeme izin verirsen daha bile iyi olabiliriz," dedi Rüzgar. Bunu birkaç keredir tekrarlayıp duruyordu ve hiç de kibarlık olsun diye söylüyormuş gibi görünmüyordu.

"Üzülme artık. Israrcı olmamana rağmen sana yardım etmeye ben gönüllüyüm," deyince, "Sağ ol," dedim belli belirsiz. Biraz tereddüt ediyordum aslında. Hafifçe gülümsedim. Rüzgar'ın çizimde ne kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Eğer dediği kadar iyiyse bile onun teklifini kabul etmeli miydim?

Proje yetişir mi, hiç bilmiyordum ama elindeki bütün fırsatları değerlendirmeden durabilecek biri de değildim. Dakikalar önce her şey bitti derken bile aslında az da olsa umut vardı içimde. Pes etmek hamurumda yoktu bir kere.

"Ne projesi?" diye sordu Doru. Meraklı görünmemeye çalışıyordu ama bu, benden saklayabileceği bir şey değildi. Onun tüm mimiklerini ezbere biliyordum ben.

"Kahve," dedim üzgünce bacaklarımın arasında duran köpeği sevmeye devam ederken. "Kulübeme girmiş ve üzerinde çalıştığım projeye kahve devirmiş. İki gün sonra teslimi var. Rüzgar da mimarmış. Bana yardım etmeyi teklif ediyordu."

"Teklif değil artık," diye homurdandı Rüzgar gülerek. "Edeceğim."

Doru ona gözlerini devirdi ve bakışlarını Kahve'ye dikti. Bakışlarını onda dolaştırmaya devam ederek, "Onun böyle bir şey yapacağını sanmam," dedi net bir şekilde.

Kaşlarımı kaldırdım. Nasıl bu kadar emin konuşabiliyordu ki?

"Eğitimli bir köpek olduğunu sen de anlamışsın," diye araya girdi Rüzgar. "Bence de yapmamıştır."

Doru onu duymazlıktan geldi. Benden tarafa bakarak konuşmaya devam etti. "Evine bile girmiyor, sen olmadan kulübeye de gireceğini sanmam. Seni de seviyor gibi görünüyor," dedi eliyle Kahve'yi işaret ederken. "Hal böyleyken neden masanı dağıtsın, kahveni devirsin?"

Dudağımı bükerek, "Bilemiyorum," dedim belli belirsiz bir sesle. "Ona kızmıyorum ben zaten. Olan olmuş." O net konuşuyordu ama Kahve'yi o değil, ben tanıyordum. Evet, ben de yapmadığını düşünüyordum lâkin o yapmadıysa kim yaptı diye düşünmeden de edemiyordum. Kahve bardağı kendi kendine devrilecek değildi ya. Belki de Kahve masanın ayağına falan çarpmıştı ve bardak da devrilmişti.

"Bu ellerle nasıl çalışacaksın ki Erva?" diye sordu Ceylin. "Sana yardım etmemi ister misin?"

"Baban çağırdı, değil mi?" diye sordum. Çağırmamış olsa bu kadar erken ayrılmazdı çünkü Doru'nun yanından. "Sen onun yanına git. Ben bakarım başımın çaresine. Sağ ol, düşündüğün için."

"Ne demek," diyerek ayağa kalktı Ceylin. "Hatta gitsem iyi olacak. Lojmanın dışına gelecekti. Çoktan gelmiştir."

"Seni dışarıya kadar bırakmamı ister misin?" diye sordu Doru. Ceylin onun yanağına en hızlısından bir öpücük kondurdu. "Gerek yok, sevgilim. Babamla henüz tanışmadın. Seni görmese iyi olur. Biliyorsun, beni Erva'da sanıyor."

Evet, bir de bu durum vardı. İnşallah bir gün Ceylin'in babası Cezmi Aşir her şeyi öğrenip beni suçlamazdı. Ben o zaman da Ceylin'in arkasında dururdum da inanır mıydı onu kestiremiyordum. Zira yalan söyleyebilen biri değildim. Hatta bu konuda vasattan da öteydim.

"Biliyorum," diyerek bakışlarını bana çevirdi Doru. Bir şey demedi ya da yapmadı. Sadece baktı. Anlayamadım bakışlarının nedenini. Sonra tekrar Ceylin'e dönüp, "Aşağıdaki yola kadar götüreyim çantanı o zaman," diyerek onu kolundan tuttu ve yürümeye başladı.

Doru'dan

Yeterince uzaklaştığımızı düşündüğüm bir anda, "Kahve işi..." diye sordum Ceylin'e. Köpeğimin öyle bir saçmalığı yapmadığından son derce emindim. Onu suçlamak istemiyordum ama elimde değildi. "Bir ara ortadan kayboldun, Ceylin. Defteri yaktığın gibi bunu da sen yapmadın, değil mi?" Sesim ister istemez kuşkulu çıkıyordu ve Ceylin bir şeylerden şüphelendiğimin farkındaydı.

"Saçmalıyorsun artık!" dedi büyük büyük konuşarak. "O başka, bu başka! Neden projesini mahvedeyim? Köpek yapmış. Uyuz hayvan, hiç sevemedim zaten onu! Belli ki o yapmış. Bir şey yaptık ya, sen de hep beni suçla dur artık!"

"Tamam," dedim sert bir tonda. Bu meseleyi konuşmak beni yeterince geriyordu. "Bir şey demedim. İkisi de farklı değil bence ama bu defa sana güvenmek istiyorum, Ceylin. Yapmadım diyorsan inanmak istiyorum."

"Yapmışsam ne olacak ki Doru? Benim yerime onun yanında mı olacaksın? Sen benim sevgilimsin. Ben nasıl her şartta yanındaysam sen de benim-"

Sözünü keserek, "Olmayacağımı söyledim!" dedim kaşlarımı çatıp öfkeyle ona bakarken. "Bu yaptığın onaylanamaz!" Kesin konuşuyordum. "İlkini de onaylamadım ve sen bunun farkındasın. Eğer ona zarar vermeye çalışıyorsan-"

"Saçmalıyorsun artık!" diyerek kestirip attı sözümü. "Sana onu sevdiğimi ve arkadaşımı geri kazanmaya çalıştığımı söyledim," dedi sonuna doğru ses tonunu düşürüp daha ağır başlı bir hale bürünerek. "Bunu ben yapmadım. *Yapmadım* diyorum. Hem her ne olmuşsa iyi bile olmuş. Bak, bu sayede Rüzgar ile yakınlaşacak. Onlar sabaha çıkmaz âşık olurlar birbirlerine. Yakışıklı adam. İnşallah olur." Elini açtı dua eder gibi.

"Saçmalayan sensin!" dedim tersler gibi. "O Mehmet Albayın kızı. Gidip o serseriyi göndereceğim buradan. Elin adamıyla tüm geceyi kulübede geçiremez!" Bağırıyordum ve bu, Ceylin'i hayrete düşürmüştü. Normalde ona karşı

bu denli sert konuşmazdım. Ama son günlerde yaptıkları gerçek anlamda haddini aşmıştı.

"Yavaş gel!" dedi gözleri kocaman açılırken. "Sana ne kiminle geceyi geçirdiğinden? Albayın kızı bile olsa karışmayacaksın, Doru! Ortada korunması gereken küçük bir kız yok! Tehlikeli bir durum da yok! Ne diye müdahale edeceksin?" Siniri bozulmuşçasına güldü. "Albayın kızıymış. Sen abilik yapar mıydın ona böyle? Ne oluyor sana?"

Kolunu bırakıp bir adım yana çekildim. Burnumdan soluyordum. "Daha fazla saçmalamadan git, Ceylin," dedim elimi patika yolun sonuna doğru savurarak. "Ben de tekrar babamın yanına gideceğim. Yarın da gelmem muhtemelen." *Sen de gelme* demeye çalışıyordum.

"Tamam," dedi Ceylin ses tonunu düşürerek. Ne kadar öfkeli olduğumun farkındaydı. Bu defa geri adım atması gerektiğini biliyordu.

Kolumu tutup parmaklarını pazılarıma doğru sürükledi ve beni yumuşatmak ister gibi okşadı. "Ne istiyorsan onu yap sevgilim ve beni ara. Özlerim. Yarın da gelmem. Sonra görüşürüz."

Başımı salladım ve patika yolu gerisingeri tırmandım.

Bahçeye tekrar döndüğümde Erva yerde, çimenlerin üzerinde oturmaya devam ediyor ve Kahve'nin tüylerini seviyordu. Onu bacaklarının arasına doğru çekip sıkıca sarılarak göğsüne bastığında, bahçedeki diğer adam -adının Rüzgar olduğunu unutmak ne mümkündü- sırıtmaya başladı.

Orada olduğumun henüz farkında değillerdi. Yeni tanışıyor olmalarına rağmen birbirlerine fazla yakın davrandıklarını görebiliyordum.

Bunda rahatsız edici bir yan vardı. Rüzgar denen adamın şu an burada olmaması gerekiyordu ya da Erva'nın ona bu kadar yakın...

Ceylin'in de dediği gibi Erva'ya karışmaya hakkım yoktu. Gidip duruma müdahale etmeyi, Rüzgar'ı buradan göndermeyi çok istiyordum ama ne hakla yapacağımı bilemiyordum. Arkadaşının sözde sevgilisi olarak mı? Yoksa albayımın kızı olarak mı karışacaktım ona? Bu defa ikisine de sığınmam zor görünüyordu.

Erva, Rüzgar'ın anlattığı bir şeye kendinden geçmiş gibi gülerken onlara doğru bir adım attım ve birkaç dakikadır görünmez olmama rağmen ikisinin de bakışlarının üzerime çevrilmesini sağladım.

6. BÖLÜM
CAMDAN KULÜBE

Erva'nın Günlüğünden
8 Haziran 2021 – İzmir

Bir rüyadan uyandım. Gecenin kör karanlığında oturuyorum. Rüyam mı daha karanlıktı, yoksa gece mi, bilmiyorum.

Gecenin en kuytusuna bile yüzün gizlenmiş sanki. Rüyadaki senden kaçabildim ama her yanımı çoktan sarıp sarmaladığını hesaba katamadım.

Yine odanın ışığı yanıyor ve ben bahçeme senden yansıyan kadarıyla yetiniyorum.

Yoksun ama bir yandan varsın da. Bahçedeki o ışıkta varsın. Karanlıkta varsın. Sessizlikte varsın. Hiç olmadığın kadar varsın.

Ben seni ol diye umut etmiyorum. Sadece dayanmaya çalışıyorum.

Sevmekten zor olmamalıydı alışmak. Varlığını bilmeden yokluğunla tanışmak...

Olmayacağını bile bile, uzağında tutmaya çalıştığım bedenimden ruhuma sinen ruhunu söküp atamıyorum.

Doru Demir, içime tutunduğun o yerden seni koparamıyorum!

Seni sevmeyi ben istemedim ama aşkını olduğu gibi acısını da yalnız ben sahipleniyorum...

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Bu köpek sana asılıyor bile olabilir." Rüzgar konuştuğunda gülerek Kahve'ye indirdim bakışlarımı. Burnunun üzerindeki açık renk tüylere dudaklarımı bastırdım. Onu severken en çok burnunun ucuna ilgi gösteriyordum ve bu da Kahve'nin çok hoşuna gidiyordu. En azından tatlı, yumuşak hırıltılarından öyle olduğunu düşünüyordum.

"Eğer öyleyse mutlu olurum. Çünkü ben de ona biraz meyilliyim." Kahve bahçeyi inletircesine burnunun ucunu göğe dikip iki kere havladı. Başımı geriye atıp güldüm. Beni anlıyordu, kesinlikle anlıyordu. "Ve bence bu *evet* demek. Dediğin gibi o da beni seviyor. Hissediyorum."

"Gülmek sana çok yakışıyor, biliyor musun?" dedi Rüzgar konumuzdan bağımsız. Gülüşlerim sakinleşip yüzümde yok olmaya başlarken, "Teşekkür ederim," diyebildim sadece.

İltifatlardan pek hoşlanmazdım aslında. Çünkü o anlarda nasıl karşılık vereceğimi bilemezdim.

"Gülmeyi ve güldürmeyi severim," dedim başımı sallayarak. Gerçi o kadar da emin değildim artık. Şimdi sahici gülüyordum ama bu, Rüzgar'ın düşünceli ve yardımsever bir adam oluşundandı. Zor durumumda bir anda çıkagelmişti.

Bugün, bir önceki günlere nazaran daha şanslıydım galiba. Yoksa olanlar aklımdan da yüreğimin kuytularından da çıkmış değildi.

Patika yola doğru bir kıpırtı fark ettim. Öncesinde Kahve'ye ve Rüzgar'a o kadar odaklanmıştım ki onun orada olduğunun farkına bile varamamıştım.

Doru, kendi evinin yolunu tutacakken tereddütle birkaç adım attı bize doğru. Gelip bize dahil olmakla evine gitmek arasında kalmış gibiydi.

Dahil olmaktan kastım sohbetlerimiz değildi elbette. O pek öyle şeyler yapmazdı. En azından benim olduğum yerlerde. Nedense Rüzgar'dan hoşlanmamış gibi geliyordu bana. Onun burada olmasından rahatsızdı sanki.

"Erva!" diye seslendi yanımıza gelmesine birkaç adım kala olduğu yerde dururken. Seslenmekten biraz fazlası gibi yankılandı sesi bahçede, sert ve yüksekti.

Sadece baktım. Ne isteyeceğini merak ederken, "Gelsene şöyle," dedi başıyla az ileriyi işaret ederek.

Beni mi çağırıyordu yani? Ne söyleyecekti? Şimdi gözüme daha bir öfkeli görünüyordu. *Hayırdır inşallah* diyerek kalktım yerimden. Rüzgar'a, "Ben şimdi geliyorum," derken pantolonuma yapışan ot ve çimen parçalarını silkeledim. Doru beni beklemeden kafasıyla işaret ettiği tarafa doğru adımlamaya başlamıştı. Onu takip ettim.

Evimin kapısına yakın bir noktada durduk. Rüzgar kulübe tarafında kalmıştı.

Hiç beklemediğim bir şekilde kolumu tuttu ve beni karşısına aldı. Sırtım Rüzgar'a dönükken, omzumun üzerinden onun olduğu tarafa bakıyordu. Bense kolumda olan eline.

Kafasıyla omzunun üzerinde kalan o noktayı işaret ederek, "Sen tanıyor musun bu adamı?" diye sordu.

Bakışlarımı ağır ağır onun yüzüne kaldırdım. İlk defa bu kadar yakın duruyorduk ve ilk defa benimle temas kuruyordu. Sesindeki öfkeli tınıya ne sebep olmuştu, bilmiyordum ama hâlâ biraz şaşkındım.

Öyle aşk budalası biri değildim ben. Şu kadarcık şeyden anlam çıkarılmayacağını da biliyordum. Lâkin kalbim aklımı pek dinlemiyordu. Tam da şimdi deliler gibi çarpıyordu.

"Be- ben," diye kekeledim önce. Biraz duraksadım. Hâlâ kolumu tutuyor olmasa belki kendimi toparlamakta bu kadar zorlanmazdım. Gözlerimi kapayıp başımı hızlıca iki yana salladım. Gözlerim tekrar açılırken, "Ben anlamadım. Rüzgar'ı mı soruyorsun?" diye sordum.

Anlamıştım aslında fakat Doru'nun bana bunu sorması garip gelmişti.

"Kim olacak başka?" dedi tersler gibi bakışlarını çekincesizce gözlerime mıhlarken. Dumur olmuş bir hali vardı. İyi de neden?

Gözlerime bakıyordu!

Yakınlığımızdan sebep, onun buram buram kokusunu aldığım parfümüyle karışık ten kokusuna mı dayanayım, yoksa ilk defa çekinmeden gözlerime bakan bakışlarına mı yanayım bilemedim.

Kımıldayamıyordum. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kurumuş dudaklarımı araladım ağır ağır, hemen sonra tekrar kapadım.

Burnumdan hızlı ve güçlü bir soluk bırakırken göğsüm titreyerek havalandı ve indi. Bu adamın kokusu ne dayanılmazdı. Aklımı alıyordu. Konuşma yetimi de sanki. İşte bunu yeni deneyimliyordum.

Daha fazla kendimi ele vermemek adına bir şeyler geveledim önce. Sonra hemen toparlayıp bakışlarımı Doru'nun ardında kalan birkaç noktada dolaştırırken, "Tanıyorum," dedim. Yanlış söylediğimi düşünerek değiştirdim sözlerimi. "Tanıştık yani. Yeni tanıştık."

"Bak," dedi Doru, bana nasihat verecekmiş gibi başını dikleştirip zaten uzun olan boyunu iyice ortaya çıkardı. Eli hâlâ kolumu tutuyordu. "Sen albayımın kızısın. Hastanedeyken ailen seni bana emanet etti. Baban zaten sana hep göz kulak olmamı istiyor. Hal böyleyken şu söyleyeceklerimi sakın yanlış anlama. Belki bana düşmez ama tanımadığın bir adamla gece, küçücük kulübede zaman geçirmen doğru gelmiyor."

"Çalışacağız biz," dedim kendimi ve yeni tanışıyor olmamıza rağmen iyi tanıdığımı düşündüğüm Rüzgar'ı savunur gibi. Onun sözlerini elbette yanlış anlamamıştım.

Doru'nun babamı ne kadar çok saydığını, babamın da onu sevdiğini bilirdim. Üzerine düşeni yapmaya çalışıyor, bunu bir sorumluluk olarak görüyordu ve ona istinaden konuşuyordu. "O da bir asker. Eminim babam tanışsa ne kadar düzgün bir adam olduğunu anlar-" diyecektim ki böldü beni.

"Hımm," dedi Doru imayla ama aynı zamanda umursamazca. *Sen bir görüşte anladın yani,* dercesine baktı yüzüme.

Tavrıyla bir anlığına duraksasam da hemen yarıda kalan sözlerimi tamamlamaya çalıştım. "İyi biri," dedim net ve kendinden emin bir şekilde. "Bazen hiç tanımadığımız insanlara bile yardım ederiz. Endişelendiğinden söylemediğini biliyorum bunları." Zerre endişelenmemişti aslında, bundan emindim. "Bu

nedenle sorun falan yok," dedim onu ikna etmeye çalışmıyor olmama rağmen başımı sallarken.

"Peki," diyerek kolumu bıraktı Doru. Hareketinde yine de içine sinmemiş bir şeyler olduğunu sezebiliyordum.

Bir adım geriye çekilip konuşmamız boyunca sıklıkla baktığı, arkamda kalan o noktaya çevirdi gözlerini. "Ceylin'in arkadaşısın ve komşuyuz. Eğer bir sıkıntı olursa babama gidene kadar biraz daha evdeyim. Seslenmen yeter," dedi sesini Rüzgar'a da duyurmaya çalışır gibi.

Ve bana Ceylin'den sebep katlanıyorsun... Şunu ömrümce unutmayacağım herhalde Doru.

Başımı salladım. Tam tahmin ettiğim gibi bu konuşmanın benimle bir ilgisi yoktu. Doru arkasına dönüp evine yönelirken ben de ağır ağır Rüzgar'ın yanına döndüm.

Kahve ortalarda görünmüyordu. Gitmişti. İçimi çekerek gülümsemeye çalıştım. Kokusu üzerimdeki gömleğe, cekete sinmişti. Neden her soluk alışımda sanki yanındaymış gibi onun kokusunu almaya devam ediyordum? Haksızlıktı bu. Şöyle bir an tekrar yaşanmamalı diye düşündüm. Ona yakın olunca her şey benim için daha zor oluyordu çünkü. Aklım uçup gidiyordu. Kalbimi de uzunca bir süre sakinleştiremiyordum.

Varlığındansa yokluğuna alışmak çok daha kolaydı. Asla olamayacağın birinin varlığı yokluğundan katbekat zordu.

"Başlayalım mı artık?" diye seslendim Rüzgar'a.

Rüzgar gülerek başını sallarken bir kez daha teşekkür ettim. İki gece boyunca sürekli çalışsak bile yetişmeyeceğini biliyordum ama yine de içim az da olsa rahatlamıştı. O kadar da üzülmüyordum artık. Rüzgar'ın hiç tanımadığı birine yardım ediyor oluşu iyi hissetmeme neden olmuştu. İyi insanlar vardı. Doru her ne derse desin...

Birlikte kulübeye kapanıp projeye gömüldüğümüzde öğlen vaktiydi. Öncesinde Rüzgar'ın da yardımıyla ellerime ve dizlerime pansuman yapmış, üstünkörü çizikleri sargı beziyle iyice sarmıştım. Canım ilk anki gibi yanmasa da kalem tutan elimin avucu beni biraz zorluyordu.

Saatler ilerlerken kulübeden zorunlu ihtiyaçlar dışında hiç çıkmadık. Çizimimi önceki kahve lekeli proje kâğıdımdan bakarak kopyalamaya çalışıyordum. Rüzgar da yaptıklarımı bilgisayardan Autocad programına geçiriyordu. Neredeyse başa baş gidiyorduk lâkin projeyi sonuçlandırma süreci tahmin ettiğim gibi zor ve ağır ilerliyordu. Özellikle önünde iki gün kadar bile zaman olmayan biri için oldukça ağır...

Havanın kararmasına yakın, eve gidip iki jambonlu sandviç hazırladım ve kulübeye getirdim. Benim gibi Rüzgar'ın da kahveyi çok sevdiğini öğrenmiştim.

Kahve makinesinde yeni demlediğim iki fincan filtre kahvenin eşliğinde, sohbet ederek sandviçlerimizi yedik.

Sonra zaman su gibi akıp geçti. Başımı kaldırdığımda kulübenin ahşap duvarında asılı olan saat gece yarısını gösteriyordu. Çalışmaya öyle bir kaptırmıştık ki kendimizi, bandajımdaki kurumuş kan lekesini ancak fark edebiliyordum. Kalem tutan elimin ortaparmağının kenarı, işaretparmağımın uç kısmı zonkluyordu. Orada resmen bir göçük oluşmuştu. Kalemimi masaya bırakıp önce parmaklarımı ovuşturdum, hemen sonra yerde duran ilkyardım çantasından sargı bezi çıkardım.

"Zorladın."

"Bitebilse içim yanmayacak. Kendimi ne kadar paralarsam paralayayım, parçayı ürettiğim firmanın umurunda bile olmayacak bu. Onlar için önemli olan yalnızca projenin bitmiş olması ve zamanında teslim edilmesi. Ona üzülüyorum."

Sargıyı dikkatle açtım. Yenisini alıp elime özenle sararken gözümün ucuyla şöyle bir kontrol ettim avucumu. Sıyrıklar derin değildi ve artık kanama da durmuştu.

"Ek süre isteyemiyor musun?" diye sordu Rüzgar. Ses tonu konuyla gerçek anlamda ilgilendiğini ve bir çözüm yolu aradığını gösteriyordu.

Bakışlarımı ona çevirmeden, gülümseyerek sargıyı dolamaya devam ettim. Kâğıda kanın sızma ihtimaline karşı normalden kalın sarmaya çalışıyordum. "Çalıştığım yer dünyanın birçok yerinde faaliyetleri olan kurumsal, aynı zamanda çok da köklü bir şirket. Her şeyleri sistemli. Daha önce hiç böyle bir girişimde bulunmasam da ek süre vermeyeceklerini anlamamak için aptal olmam gerekir."

"İlla orada mı çalışman gerekiyor? Olmazsa, yani yetişmezse ve işten ayrılman istenirse üzülür müsün?"

Bunun üzerine düşündüm bir süre. Sargı işi bitmişti fakat tüm vücudum saatlerdir sandalyeye çakılı olduğumdan, tutulmuştu. Kollarımı yukarıya kaldırıp iyice gerindim. Ellerimi dizlerimin üzerine indirdiğimde, dönen sandalyemi de yanımda oturan Rüzgar'a doğru çevirdim. "Üzülürüm galiba. Oraya kimsenin yardımı olmadan kendi çabalarımla girdim. Hayallerim konusunda birilerinden destek almayı sevmem."

Doru'nun, Ceylin'in torpil mevzusundaki davranışına bir anlamda hak veriyordum. Hatta bütünüyle doğru buluyordum. İnsan düşlediği yere yardımla gelince oraya kendini pek ait hissedemiyordu. Hep emanet gibi geliyordu. Üniversiteye Mahir Yargıcı'nın babası tarafından alınmış olabilirdim ama kendi payım da büyüktü.

Asistan öğretmenlik hiçbir zaman hayalim olmamıştı. Bu yüzden de olduğum yere ait hissetmeme gibi bir duygu oluşmamıştı içimde. "Ne olursa olsun

sonuç benimle ilgili olacak. Başarısızlığımı da kabullenmem gerekir. Üzülürüm ama kendime kızmam."

"Senin başarısızlığın değil aslında bu," dedi Rüzgar, sandalyesini tekerleklerinden iterek biraz geriye doğru çekildi. Bacağının birini kaldırıp ayak bileğini diğer dizinin üzerine yerleştirdi. "Sen neredeyse bitirmiştin projeyi. Zamanında teslim edecektin. Bu nedenle üzülmemelisin de. Ben mimarım. Tasarladığın şeyin ne işe yaradığı konusunda bile emin değilim."

Güldü, gülerken yanağının birinde bana göre sevimli olan bir çukur oluştu. Adam tüm gün boyunca gülümsemişti ama onun orada olduğunu yeni fark ediyordum. "Çok yetenekli olduğun konusunda kendi adıma yeterince emin oldum. Bir kapı kapanır ama unutma ki o kapanan kapı senin için daha iyilerini açacaktır. Sonuçta biten her şey, yeni maceraları başlatmak içindir."

İç geçirdim. Omuzlarımı yukarıya doğru kaldırdım çocuk gibi, "Yani kesin kovulursun diyorsun, öyle mi?" diye sordum indirirken. Tebessüm ediyordum ama yalnızca dudaklarımın kenarında bir kıvrım vardı.

"Ben öyle demedim," diyerek güldü Rüzgar. Hep gülüyordu bu adam. Nedense onu sırf bu sebepten kendime benzetmeye başlıyordum. "Ben patronlarının yerinde olsam," diyerek masadaki çizim kâğıtlarını gösterdi bakışlarıyla. "Çabandan ötürü seni baş tacı ederdim."

"Kalmadı canım öyleleri," diyerek dalga geçtim. "Kaldıysa da beni bulmaz. Öyle de şanssızımdır."

"Kim şanslı ki..."

Tekrar işimizin başına döndüğümüzde dışarıda hafif bir rüzgâr çıkmıştı. Nisan ayının sonu yaklaşmasına rağmen yaz gelmemek için direniyordu sanki. Gözlerimi kâğıttan bir anlığına kaldırıp şöyle bir dışarıda dolaştırdım.

Ve onu gördüm. Verandadaki görüntüsü bir yanılsama gibiydi.

Öncesinde de orada mıydı, yoksa hayal mi görmüştüm, bilemedim. Çünkü daha dikkatli baktığımda orada değildi. Hem babasına gitmeyecek miydi? Giderken görmemiştim ama evde olmadığına emindim. Taş evinin tüm ışıkları kapalıydı.

Dakikalar birbirini kovalarken yorgunluk bedenimde had safhalara kadar çıktı. Saat çok hızlı ilerliyordu ve zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyordum. Duvardaki saat 03.00'ı göstermekteydi. Rüzgar pek sesini çıkarmıyordu ama onun da yorulduğuna emindim.

Eda ve Ada'nın söylediklerini anımsadım. Abilerinin Hakkâri'den yeni geldiğini söylemişlerdi. Haliyle yol yorgunluğu da vardı adamda. Nasıl dayanabiliyordu bu kadar ayakta kalmaya? Yerinde ben olsam çoktan başım masaya çakılmıştı.

Gerçi ben de çok yorgun ve uykusuzdum ama belli etmiyordum. Sızlansam, hiçbir sebebi yokken benim için çabalayan yanımdaki adama haksızlık olurdu.

"Yorulmadın mı? Bırak artık istiyorsan," dedim yorgun bir sesle.

Rüzgar başını bilgisayardan kaldırmadan elini ağzına götürüp esnedi. "Aslına bakarsan fena halde yorgunum. Ama sen durana kadar buradayım," dedi.

Onun hakkını nasıl ödeyeceğini düşündüm. Bitkin ifadem anında mahcubiyete dönüşüverdi. "Gerisini ben halletmeye çalışırım. Çizim bitmeden o da bitmeyecek nasılsa. Sen daha fazla yorulma."

"Bir önceki söylediğimde sabitim," dedi Rüzgar daha net bir ses tonuyla. "Ve buradayım."

Bir süre sonra kâğıdın üzerinde dolaşan gözlerim kapanıyordu. Rüzgar'a bırakması gerektiğini söylememin üzerinden yalnızca on dakika geçmişti. Silkelenerek doğruldum. Bakışlarımı karşıya dikip gözlerimi birkaç kere açıp kapattım. Uykuyu savuşturmaya çalışıyordum.

Masada duran sürahiye uzanıp hem onun bardağına hem de kendi bardağıma su doldurdum. Rüzgar hâlâ yoğun bir şekilde çalıştığından, önüne itilen bardağı görmemişti. Bense kendiminkini tek seferde kafama dikip bitirmiştim.

Uyku bedenimden kağnı hızında uzaklaşırken gözlerim yine oraya takıldı. Cam duvarların ardındaki eve ve evinin verandasında duran adama. Uykuyla uyanıklık arasında olduğumdan sebep yine emin olamadım. Daha dikkatli baktım lâkin bu defa kaybolmadı görüntüsü. Oradaydı ve sigara içiyordu. Yerinden kıpırdamadan karanlığın içinde durmuş, bizi izliyordu.

Karanlıktı çünkü verandanın ışığını yakmamıştı, gölgelerin arasındaki sallanan sandalyesine gizlemişti sanki kendini. Ama ben onu yine de görüyordum. Onu ve dikkatle bakan gözlerini.

Görebilmek için mi bakıyordu cam kulübeye, yoksa dalıp gitmiş miydi boşluğa? O beni görmezdi ki. Bana ya da olduğum yere bile isteye bakmazdı.

Ama hayır, bakıyordu işte. Oradaydı ve gözlerini bana kalırsa hiç hoşlanmadığı Rüzgar'da değil benim üzerimde dolaştırıyordu.

Bakışlarımı bir anlığına yanımda çizim yapan adama sonrasında tekrar ona çevirdim. Hâlâ oradaydı. Bitmeye yaklaşmış olan sigarasını parmaklarının arasında çeviriyordu. Bu beklenmedik durum karşısında dayanamadım ve bakışlarımı kaçırdım. Babasına gitmeyecek miydi? Neden hâlâ evdeydi Doru?

"Bu adam seni neden bu kadar koruyor? Oradan ayrılmayacak galiba."

Rüzgar'ın sorusuyla irkildim.

O da mı fark etmişti? Ne kadardır oradaydı ki böyle bir soru soruyordu? Bu ayrıntı aklımdaki başka bir düşünceyle kayboldu. "O beni korumuyor!" dedim hemen. Çok şaşkındım. Doru Demir beni umursamazdı! Korumak şöyle dursun, adamın gözlerimin renginden bile bihaber olduğunu biliyordum. "Aksine biz hiç anlaşamayız. En yakın arkadaşımın sevgilisi ama beni pek sevmez o."

"Bana pek öyle gelmedi," diyerek imayla sırıttı Rüzgar. "Adam gözlerini bir an olsun ayırmadı buradan. Seni koruyor benden."

Bunu düşündüm. Gerçekten öyle miydi? Galiba aramız artık o kadar da kötü değildi. Bir şeyler değişmiş gibi hissediyordum lâkin ilk fikrimde de sabittim hâlâ. Doru'nun öğlen benimle yaptığı konuşmaya rağmen sabittim.

Omzumu silktim gayet kendimden emin bir şekilde. "Neyse ne," diyerek ayağa kalktım. "Şimdi bırak onu da kalkıp evine dön. Doğruca yatağına. Fark etmedim sanma, senin de gözlerinden uyku akıyor."

Başını geriye atıp kulübenin içini kahkahası ile doldurdu Rüzgar. "Erva, sen ne değişik kızsın."

O gülüyor diye güldüm ama garip gelmişti. Çünkü ortada gülünecek bir şey yoktu. "Neden öyle söyledin ki?" diye sordum.

Rüzgar başı sandalyesinin arkasına yaslanırken beni süzdü. "Öyle hissettiriyorsun bana. Bu sabah, ilk karşılaştığımız andan beri. Koskoca adamım, bana *hadi yatağa* dedin az önce farkında mısın?"

"Komik değil ama bu," diyerek onu hâlâ anlayamadığımı gülerek dile getirdim. "Değil yani."

Kaşlarını oynattı genç adam. "Neyse," diyerek sesini temizledi. "Komikti ama bu defalık senin dediğin olsun."

Ayağa kalktı ve karşıma dikildi. Küçücük kulübem o ayağa kalkınca sanki daha da küçülmüştü. "Ben gidiyorum ama uykum geldiği için değil. Sabah erkenden işlerim var. Sonrasında kalan zamanımı eğer bitirmemişsen sana yardım ederek geçirebilirim ki bitecek gibi de durmuyor."

Üzülerek başımı salladım. "Maalesef öyle."

"Sen evine geçmeyecek misin?" diye sordu ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokarken.

"Biraz daha çalışırım ama muhtemelen ben de fazla dayanamam."

Onu kulübenin kapısının önünde uğurladıktan sonra kıyafetlerim ince olmasına rağmen hava almak için bahçeye doğru birkaç adım attım. Başımı aylı geceye çevirdim, ellerimi pantolonumun arka cebine soktum, kulaklarımı esen rüzgârda usul usul hışırdayan ağaç dallarına vererek gözlerimi yumdum. Ne de tatlı esiyordu... Tenimin üzerini ürpertiyordu ama ince kazağımın içinden girdiğinde yün kumaşın dalgalanmasına, tenimin aynı zamanda okşanmasına neden oluyordu. Bu histen keyif alıyordum. Hep almıştım.

Rüzgâr kulaklarıma ağaç dalları aracılığı ile fısıldıyordu sanki. Tatlı bir dedikodu taşıyordu. Tebessüm ederken buldum kendimi. Hışırdayan rüzgâr devam etti bir süre daha. Saçlarım da rüzgârdan payını aldı o an. Kumral tutamların aralarına girdi ve yüzümün etrafında oynaşmasına neden oldu.

Gözlerim tekrar açılırken tebessümümün etkisi yüzümde sürüyordu. Bahçe ışıksız, gökyüzü ay ve yıldızlı olduğu için olan tüm ışık tenimin üzerini gümüşi bir renge boyuyordu.

Onunla göz göze gelene kadar sadece geceye ve rüzgâra odaklıydım. Onun varlığını, verandada olduğunu unutabilmiştim öncesinde. Belki de unutmak istemiştim.

Alışkanlıktı benimki aslında. Ondan bakmıştım evinin olduğu tarafa. Kulübemdeyken bakışlarım hep onun evine çevrilirdi.

Yeni bir sigara yakmıştı ve kolları birbirinin üzerinde bağlıydı. Sigarasını tutan elinin başparmağı işaretparmağına sürtünüp orayla meşgul oluyordu. Onu karanlığa rağmen bu kadar net görebiliyordum işte.

Birini uzun süre uzaktan izleyince, belli belirsiz gölgelerde kaldığında bile zihnin tamamlayabiliyordu geri kalan parçaları, hareketlerini. O an parmağını belki de zihnimde ezbere almış o yerden tahmin ediyor ve görüntüsüyle bütünleştiriyordum. Bilmiyordum o da ezber miydi şu an, yoksa büsbütün karşımda mıydı?

Bir şey oldu; sakin ritimli kalbimi bozan, çılgınlar gibi çarpmasına neden olan... Doru önce ahşap verandasının tabanını gıcırdatan bir adım attı, sonra bir tane daha, bir tane daha... Bana doğru geliyordu.

Yüzündeki ifadeyi heyecanlanmama, neden olduğunu bilmesem de çokça korkmama rağmen gizleyebildim.

Bedenim az önce esen rüzgârdan üşümezken o yaklaştıkça donar olmuş, tir tir titremeye başlamıştı. Bunu yaptığımın farkına bile varmadan kendimi sıktım. Dudaklarımın arasından serbest bıraktığım sıcak soluğum buhar oldu ve havaya karıştı. Kalbim böylesine yerinden çıkacak gibi atmayı bırakmazsa duracaktı ve kendimi yerde bulacaktım.

Şu olanların tek nedeni, onunla hiç olmadığı kadar yakınlaşmış olmaktandı.

Ve bir de Rüzgar'ın sözleri vardı elbette. *"O seni benden koruyor. Oradan ayrılmayacak. Seni izliyor..."*

Yaklaştı, yaklaştı ve durdu. Odağıma onun yüzünü değil, elinde tuttuğu sigarayı aldım. Gözlerimi ondan kaçırmak için bahaneydi bu yalnızca. "Çok içiyorsun bu akşam."

Doru parmaklarının arasındaki sigarayı çevirdi ve beni duymamış gibi dudaklarına götürdü. Bakışlarım da hareketiyle birlikte yüzüne taşındı. İçine çekmeden önce, "Seni rahatsız etti mi o?" diye sordu. Rüzgar'ı kastediyordu.

Dumanı havaya karıştı. Aramızda iki adımlık mesafe olmasına rağmen kokusunu alabiliyordum. Birkaç kez içmeyi de denemiştim. Tadı bağımlı olunabilecek kadar güzel değildi. Hatta kötüydü ama kimileri bazı duyguların yatışmasına yardımcı olduğunu söylüyordu. Denemiştim ve işe yaramadığını görmüştüm. İçimdeki o sızının geçmesini ne sağlayabilirdi ki şu hayatta? Öyle bir şey varsa bile henüz bulamamıştım.

Olumsuz anlamda başımı salladım dalgın dalgın. "Ceylin ile konuştuk bugün..." Onunlayken bilerek açıyordum Ceylin konusunu. Acı çekmekten zevk

aldığım falan yoktu. Belki araya mesafe koymanın bir yoluydu bu benim için. Neyse ki yalnız konuştuğumuz çok fazla an yoktu. "Öğretmenlik işinden vazgeçtiğini söylemiştin ama son girdiği mülakat başarısız olmasına rağmen pes etmeyecek."

"Sevindim," dedi Doru kuru bir sesle. Sigarasını içine çekip yanına indirdi. Gözleri arkamda kalan ve ışığı yanan kulübemdeydi. Sigara tutan elini kaldırıp orayı işaret etti parmaklarıyla. "Kahven var mı?"

Şaşırdım bunu duyduğuma. O kahve sevmezdi. Yani sever mi, sevmez mi tam emin değildim ama pek içerken görmemiştim. "Var," dedim mecburen. Yalan söyleyecek değildim. "Rüzgar da benim gibi kahve tiryakisi çıktı."

"Hımm," dediğini sandım ama yüzü ifadesiz olduğundan ve rüzgâr dalları hışırdatmaya devam ettiğinden emin olamadım.

"İster misin biraz? Hemen getirebilir-" derken Doru yanımdan geçip kulübeye doğru adımlayınca, öylece kaldım. Bedenimi ona doğru çevirdim ve o içeriye girerken sadece bakışlarımla takip ettim.

Doru daha önce kulübeme hiç girmemişti. Etrafımda anlamsızca birkaç adım attım. Ne yapsam bilemedim. Peşinden gitmem gerekirdi ama... Neredeyse koşar adım onu takip ettim. Kapı açık olunca içerisi buz gibi olmuştu. Kapıyı kapatıp kapatmamak konusunda kararsızlık yaşasam da kapatmayı seçtim. Onunla yalnız olmak zordu, küçücük yerde yalnız olmak daha da zordu.

Doru projemi inceliyordu. Sigarasını dudaklarına götürdü ama içine çekmeden önce odaklandığı şeye gözlerini kısarak baktı. Kahve lekeli olan projeye bakıyordu şimdi. "Mahvolan proje bu mu?"

Başımı salladım ama gördüğünü sanmıyordum. Doru çizim kâğıdımı eline almıştı ve lekeli taraflarını incelemeye devam ediyordu. Sonra yere ve masanın üzerine baktı. En sonunda bakışlarını bakışlarımla buluşturdu. "Temizlemişsin buraları."

Normal olarak. Yoksa nasıl çalışacaktım? Aklımdan geçirdiğim şeye gülmemek için dudağımın kenarını ısırdım ve başımı dikleştirdim. "Masa neredeyse temizdi zaten. Kâğıdın orta kısımlarında ve kenarlarında vardı biraz. Geri kalanı yerdeydi. O yüzden çok uğraşmadım," dedim.

"Anladım," dedi Doru düz bir sesle. Kâğıdın üzerinde dolaşan kısılmış gözlerini düzeltti ve doğruca Rüzgar'ın öncesinde oturduğu o sandalyeye oturdu. Kulübede zaten iki sandalye vardı ve ben oturacak olursam onun yanına oturmak zorunda kalacaktım.

Kahve makinesine gitmek için harekete geçtim çabucak. Ama aynı hızı sıcak kahveyi fincanlara boşaltırken göstermedim. Ne kadar geciktirirsem o kadar iyiydi.

Doru sigara içmeye devam ettiği için kahveleri koyduktan hemen sonra makinenin üzerindeki küçük pencereyi açtım. Bu kadarı bile rüzgârın içeriye

dolmasını sağlamıştı. Hava artık neredeyse temizdi. Ardından o da masanın üzerindeki mendil kutusundan çekerek aldığı ıslak mendile sigarasını söndürüp sardı ve kalem açmak için kullandığım küçük çöp kovasına attı.

Sigaranın kokusunun içeriden tam olarak gitmediğini bilmeme rağmen pencereyi kapattım. Bunu yaparken de, "Hava bu gece çok soğuk," diye mırıldandım. Durumun aslı öyle değildi, yani pencereyi kapatmamın.

Fincanları aldım ve masaya götürdüm. Hiç istemememe rağmen onun yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Burada içmek istediği yeterince belliydi. Şimdi ona eşlik etmek zorundaydım. Aslında buna zorunluluk diyemezdim. Çünkü yapmaya çalıştığım şey yalnızca dayanmaktı.

Ona bu kadar yakın olmaya ve kokusunun kulübemin içini sarmasına...

Buna sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Aralık dudaklarımı fark ettirmeden kapattım ve yalnızca burnumdan soluk aldım. Hâlâ içeride biraz da olsa kalan sigara kokusuyla demleniyordu bir yıldır kullandığı o tanıdık parfüm kokusu. O kokuyordu her yer. Güzel kokuyordu. İçimdeki o yer fena sızladı. Boğazıma oturan yumruyu yumuşatmak için dudaklarımı aralayıp yutkundum.

"Babana gideceğini sanıyordum," dedim cılız bir sesle. Soru sormamıştım ama bir cevap bekledim. Neden gitmemişti?

Doru sandalyesini biraz geriye itip yönünü bana doğru çevirdi. Öne doğru biraz kaydı ve bacaklarını araladı. İşte bu, onun oturuşuydu. Kolunun birazdan havalanacağını ve sandalyenin kenarına dirseğini dayayacağını tahmin edebiliyordum. Ben düşünürken Doru zihnimden geçirdiğim şeyi yaptı. Ek olarak elinin birini ensesine atıp asker tıraşından biraz daha uzamış olan saçlarını karıştırdı.

Bana, gözlerime bakıyordu.

"Gitmedim," dedi. Bu gece kısa cevaplar veriyordu. Fazla konuşamayan iki kişi için normaldi bu. Garipsemiyordum o yüzden. İç geçirerek, ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirip sandalyemde dikleştim. "Zerrin teyze nasıl? Sanırım biraz üşütmüş. Ağır geçiriyormuş. Üzüldüm. Yardımcı olacağım bir şey varsa..."

"Annem iyi," dedi Doru ve uzanıp kahvesini aldı. Küçük bir yudum aldıktan sonra sıcak olmasına rağmen dizinin üzerine koyarak orada tuttu. Hareketlerini izliyordum. Her birini. Bunu isteyerek yapmıyordum. "Telefonda konuşmuşsunuz sanırım. Seni görmeye geleceğini söyledi."

Bu gece Doru'un kurduğu en uzun cümleydi. Ama nedense söylediği şeyi farklı yorumlamıştım. Annesiyle telefonda konuşmam garip geliyordu belki ona.

"Beş altı ay önce buraya geldiğinde tanıştık. Yani zaten tanıyordum ama yakinen değildi. *Arada arayıp oğlum nasıl diye sorabilir miyim,* demişti. Ben de itiraz edemedim. Seni merak ettiğinden, yakın oturuyoruz diye... Geçen de o yüzden aramış."

Onun annesine yakın olmaya çalıştığımı düşünmesini istemezdim. Çünkü öyle bir şey yapmıyordum. Zerrin Demir'i gerçekten sevmiştim ve kadınla iyi

anlaşıyorduk. Fakat onu arayan ben değildim. Çok istememe rağmen yapmıyordum bunu.

Doru'nun kaşının biri havalandı. "Ne anlattırıyordu ki sana?" diye sordu.

"Genel anne soruları işte," dedim. Omzumu silktim önemsizmiş gibi. "Seni merak ettiğinden; *düzgün besleniyor mu, görevden döndü mü, nasıl* gibi sorular soruyordu. Ben de gördüğüm kadarıyla işte..."

"Anladım. Annem Ceylin'le pek anlaşamaz. Ondan sana soruyor olsa gerek," diye tahminini söyledi Doru. Bunu elbette ki biliyordum. Ceylin'in en sıkıntılı olduğu konuydu çünkü. Doru'nun babası Dağhan Demir ile iyiydi. Çünkü Dağhan amca herkese karşı ılımlı yaklaşırdı.

"Bunu biliyorum," dedim üzgünce. "Ceylin çok çabalıyor."

Başını salladı Doru. Kahvesinden büyük bir yudum alıp masaya bıraktı. Elimdeki sargıları inceliyordu. "Doğru pansuman yapıldı mı?"

Ellerimi kaldırıp sargılı avuç içlerime baktım. O kadar dert etmiyordum artık onları. Acımıyorlardı da zaten. "Rüzgar yaptı ama..."

"Kimin yaptığını biliyorum. İyi sarılmış gibi durmuyor."

"Çalışırken kâğıda kan sızmasın diye ben sardım. O aslında öncesinde iyi iş çıkardı."

Bir süre sessizlik olduktan sonra bunu bozan kişi Doru'ydu. Kahvesini bitirmemesine rağmen sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Ben de kalktım hemen. Kendi kahvemden tek yudum alabilmiştim yalnızca. İçmek aklıma bile gelmemişti. Onunlayken, ondan başka bir şey gelmiyordu ki aklıma. Onsuzken de...

"Gidiyor musun?" diye sordum. Artık ayakta olduğumuzdan aramızdaki mesafe de neredeyse kapanmıştı. Yüz yüze duruyorduk.

Başımı öne eğdim. Onun nefesinin saçlarımın arasından girip tenimi süpürdüğünü hissettiğimde yapmıştım bunu. Tenim ateşe dokunmuşçasına bir hızda hemen kenara çekildim.

Doru dikkatle yüzüme bakıyor, gözlerini bile kırpmıyordu. "Gidiyorum. Sen de uyumalısın artık. Çalışma işini yarına bırak. Neredeyse sabah oldu."

Hâlâ onun soluğunu tenimde hissetmenin etkisi altındaydım. Kuruyan dudaklarımı farkında olmadan dilimle ıslattım. Bakışlarımı omzunun üzerindeki bir noktaya diktim. Bakmamama rağmen onun dikkatli bakışlarının hâlâ yüzümde dolaştığını biliyordum. Kalbim gümbürdüyordu. Soluğum kesilmeden hemen önce, "Doru Demir," dedim cılız bir sesle. "Sen..." derken gözlerimi onun gözleriyle buluşturdum. "Sen ve ben... Biz pek anlaşamazdık. Bu aralar farklı bir şeyler mi oluyor? Yani..."

Doru'nun kaşları havalandı. "Biz seninle anlaşamıyor muyuz?" diye sordu.

"Sen yüzüme bile böyle dikkatle bakmazdın. Benimle pek konuşmazdın." Yürek yemiştim bu akşam galiba. Her zaman bunun farkındaydım ama sessiz kalmıştım. Peki ama şimdi neden bozuyordum sessizliğimi? Sessizlikte

saklanabiliyorken orayı da camdan bir kulübeye çevirmek niyeydi? Elime aldığım çekiçle tüm camları kırıyordum, farkında değil miydim?

"Çünkü sen bana emanetsin," dedi Doru beklediğimin aksine bir cevap vererek. Aslında nasıl bir cevap beklediğimi de bilmiyordum.

"Babamdan mı?" diye sordum gözlerimi onun yüzünde dolaştırarak. Doru başını sallayınca tuttuğum nefesimi bıraktım. Böylesi daha iyiydi. Cam hiç kırılmamış gibi tekrar aramızdaydı.

"Ceylin'in de en yakın arkadaşısın. Bu aralar başın beladan kurtulmuyor. Anlaşamıyor olabiliriz ama bu seni korumayacağım anlamına gelmez."

Yutkundum. Bakışlarımı ondan kaçırırken, "Albayın kızıyım ben. Sevgilinin arkadaşı. Biliyorum," dedim. Söylediği canımı yakmasına rağmen her kelimesinde nettim. Güldüm; kendime güldüm, ona güldüm, aramızdaki olmazlara güldüm.

Tekrar onun yüzüne kaldırdım bakışlarımı ama bu defa daha dik ve kendimden emindim. "Teşekkür ederim. Sayende," diyerek başımı salladım. "Çok iyiyim."

Doru ifadesiz yüzünü kapıya doğru çevirdi. "İyi geceler, Erva," dedi düz bir sesle. Sonra da çekip gitti.

Kokusunun sindiği kulübemde yalnız başıma kaldım. Arkama dönüp gidişini izlemek istedim ama yapamadım.

Kesin elinin biri cebindeydi ve diğeri yanında usul usul sallanıyordu. Saat taktığı kolu havalanıp eliyle saçlarını karıştırıyordu. Omuzları dikti ama verandayı tırmanırken başı önüne düşmüştü. Önce sağa, karanlık orman alana; sonra da sola, Mahirlerin evinin olduğu tarafa çevirmişti başını. Öylesine bakmıştı gözleri. Alışkanlıktan. Verandanın üçüncü ve son basamağı gıcırdardı hep.

Ayağı değer değmez sesin çirkinliğinden yüzü buruşmuştu ama aklına bir yere *bunu sonra halledeceğim,* diye kaydederek yüzünü gevşetmişti. Lafla da yapacağını söyler ama bir türlü o fırsatı bulamazdı. Ani çıkan görevler yüzünden bu hiçbir zaman gerçekleşememişti ve muhtemelen yakın zamanda da olmayacaktı.

Onu görmüyordum ama baktığım boşlukta hayal edebiliyordum. Her hareketini ezberlediğim adam yüzünden sıkıntılı soluğumu dudaklarımın aralığından bıraktım. "Albayın kızı, Ceylin'in dostu," diye mırıldandım hayal ettiğim boşluktaki Doru'ya.

7. BÖLÜM

BAĞIMLI DUYGULAR

Erva'nın Günlüğünden
12 Haziran 2021 – İzmir

İzinli olduğum günleri sevmiyorum ama seni biraz daha görürüm belki diye evden çıkıp gidemiyorum da.

Ceylin geldi az önce. Tatilden bir hafta kadar erken dönmüş. Saatlerdir sende. Beni de çağırdı ama ben yine gidemedim. Bahçeme doluyor onun tatlı gülüşmeleri. Sonra senin homurdanmaların... "Yapma şöyle. Ben onun orada olmasını seviyorum. Yerini değiştirme," diyorsun.

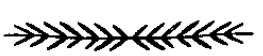
Muhtemelen Ceylin o çok sevdiğin tablonun yeriyle oynuyor yine. Sense onu, kapıdan girer girmez tam karşında görmek istediğinden holdeki duvarda kalması konusunda ikna etmeye çalışıyorsun. Ceylin bilmiyor ama ben onun yetimhanedeki günlerinden kalma bir fotoğraf olduğunu biliyorum. O günleri unutmak istemediğinden hep gözünün önünde olsun istiyorsun. Gülmeyi unutmuş değilsin ama ona baktıkça gülmek için bir sebebin olmadığını hatırlıyorsun. Belki de Ceylin haklı. Sen gül diye ben de o tablonun yeriyle oynardım. Ama düşündüm de yapamazdım. Sen seviyorsun diye ben hiçbir şeyi değiştiremezdim.

Ceylin'i çok seviyorsun, değil mi Doru?

Pencereyi kapatmak, sesinizi duymamak istiyorum bir an ama kendime engel olamıyorum. Sesini duymak canımı çok yakıyor. Yanında olamamak ve içine ormanı, evreni alan ama bir beni alamayan gözlerine bakamamak canımı yakıyor. Mutfağımın senin mutfağınla komşu olmasını sevmiyorum. Cam açıkken Ceylin'in seni ne kadar çok sevdiğini söylediğini duymayı sevmiyorum. Senin cevap vermeyişini ama onu sözcüklerle ifade edemeyeceğin kadar çok sevdiğini bilmeyi sevmiyorum.

Ben bu aralar hiçbir şeyi sevemiyorum.

Bu sabah hıçkıra hıçkıra ağlayasım var. Olmazlara inat, bir gün o tablonun başında tartışmadan sarıldığımız o günlerin hayalini kurmaktan kendimi alamıyorum.

Evin içini son kez gözucuyla şöyle bir kontrol ettim ve kapıyı çekip çıktım.

Hava bugün güneşliydi lâkin sıcak değildi. Deniz tarafından esen hafif bir rüzgâr söz konusuydu. Tenim yel vurdukça ürperiyordu.

Saat henüz 08.00'dı. Kuş cıvıltıları kesilmemişti ağaç dallarının arasından. Yapacak bir yığın işim olmasaydı nefis bir sabahtı. İzmir'in havasına pek güven olmazdı gerçi. Her an yağmur da yağabilirdi ama bu yazın yaklaşmakta olduğu fikrini gölgelemiyordu.

Koltuğumun altına sıkıştırdığım hırkamı alıp üzerime geçirirken, kulübeme doğru ağır ağır adımladım. Gider gitmez kendime bir kahve yapacak ve uyurken bile aklımdan hiç çıkarmadığım şekilde durmadan, duraksamadan çalışacaktım. Yarın projemin teslim günüydü. Bir gün bile kalmamıştı artık önümde. Saatlerle yarışıyordum.

Elimin birinde, domates ve peynirle özenerek hazırladığım sandviçim duruyordu. Diğer elime alıp hırkamın o kolunu da geçirdim güzelce. Kocaman ısırıklar alarak ağzımı dolduruyordum, deyim yerindeyse çiğnemeden yutuyordum. Acaba Rüzgar dediği gibi bugün de gelir miydi çalışmaya? Söylememiştim ama onun yardımına gerçekten ihtiyacım vardı. Gelmese bile sorun etmezdim. Dün yaptığı şey başlı başına büyük bir iyilikti zaten. Mutlaka geri ödemenin bir yolunu bulmalıydım. Yemek mi ısmarlasaydım ki? Ya da şu Gülru'nun -aslında teyzem Bade Tekin'in- meşhur portakallı kekinden yapardım belki. O keki kim yediyse çok beğenmişti. Onun da seveceğini düşündüm bir anlığına. Cidden kek işi güzel fikirdi.

Sandviçimi yemeye devam ederken, Doru'nun evinin kapısının açılıp kapandığını duydum. Arkama bakıp bakmamak konusunda tereddüt yaşarken, bu defa da verandanın üçüncü basamağının dövülür gibi inildiğini ve her zamankinden fazla gıcırdadığını duyunca başımı istemsizce o yöne çevirdim. Ağzımdaki lokmayı çabucak çiğnerken dudağımın kenarlarına yapışan ekmek kırıntılarını da parmaklarımla süpürdüm. "Günaydın," diye seslendim acelesi varmışçasına koşturan Doru'ya.

Dışarıya çıkıyordu belli ki. Kirli sakallarını hafif kısaltarak şekillendirmiş, üzerine en kalın parkasını* giymişti. Yeşil parkanın içine giydiği beyaz tişörtünün üzerindeki asker künyesi, hararetli yürüyüşünden sebep sallanıp duruyordu. İçimi çektim. Yine yakıyordu. İşte bu görüntüyü seviyordum. Daima salaş giyinirdi ama üzerine en pahalı takım elbiseyi çekmişçesine yakışıklı görünürdü. Geriye doğru özenerek taradığı lâkin aralarından çıkmayı başaran birkaç tutam saç alnına dökülürdü. Hep oradalardı aslında. Bir tek göreve gittiğinde kısaltırdı saçlarını. Saçlarının tekrar uzamasını dört gözle beklerdim. Hayrandım saçlarına.

* Genellikle askerlerin açık hava eğitimi sırasında giydiği, soğuğa karşı koruyucu, başlıklı bir üstlük.

Başı bana doğru dönerken şakaklarına dökülen tutamlara yenileri eklendi. Rüzgâr fena esiyordu. Hepsini dağıtmak istercesine dolaşıyordu sanki etrafında. Saçlarının geri kalanının da bozulmasını umursamadan elini atıp geriye doğru tararken, "Günaydın," dedi uykudan yeni kalktığını belli edercesine mahmur bir sesle.

Acelesi var gibi yürümeye devam edip bana doğru bakmamayı sürdürürken, kolundaki saati kontrol etmek için kaldırdığı elindeki sargıyı fark ettim. Beyaz bandaj, parmaklarının eklemlerini de içine alacak şekilde kalınca sarılmıştı. Dün yoktu, bundan emindim. Önce tereddütle ona doğru birkaç adım attım. Sonra hiç düşünmeden önünü kestim.

Bir buna dayanamıyordum işte. Onu görevlerden dönüşlerde yaralı bulurdum bazen. Kolunda, yüzünün yanında, boynunda, omzunda... O anlarda kalbim yerinden çıkacak gibi olurdu. Kendimi tutmaya, geride kalmaya çalışırdım ama... Hep başarısız olurdum. "Yaralandın mı?" diye sordum endişem istemeden sesime de yansırken. "Elin!" O daha cevap vermeden sargılı elini tuttum. Bunu garipseyebileceği aklıma bile gelmedi. Bakışlarım bandajın üzerinde dolaştı bir süre. "Ne oldu?" Dudağımın kenarını kemirmeye başladım daha soru sormayı bitirmeden. Yine ileri gitmiştim. Hep olduğu gibi aklım başıma sonradan geliyordu. Bakışlarımı ağır ağır onun yüzüne kaldırdım. Doru da dikkatle bana bakıyordu.

Elini nazikçe tutan parmaklarımın arasından çekti. "Acelem var, Erva," dedi. "Elimin de bir şeyi yok." Sesi kuruydu ve hiç duygu belirtisi göstermiyordu. Doru'nun her zamanki gibi sert görünen, bana göre ifadesiz olan yüzü az da olsa yumuşayıverdi bir anlığına. "İyiyim ben," diye ekledi daha nazik bir sesle.

"Dün yoktu?" Üstelemek değildi maksadım. Bandajın üzerine sızan nokta gibi kan çoktan kurumuştu. "Öyle diyorsan," diyerek önünden çekildim. Daha fazla konuşamazdım. Sonuçta Doru hiçbir şeyim değildi. Onun iyiliğini bu kadar düşünmem normal görünmezdi.

"Babama gidiyordum. Annem dönüşte benimle olacak. Seni de görmek istediğini söyledi. Buralarda olursan..."

Hafif bir tebessümle başımı salladım. "Buralardayım," dedim elimle arkamda kalan kulübeyi göstererek. "Çalışacağım malum. Zerrin teyzeyle görüşürüz elbette."

Bana şöyle bir baktıktan sonra başını salladı. "Gittim o halde. Görüşürüz, Erva."

O bahçeden çıkıp, patika yola inerken ardından onu izledim bir süre. Bu aralar gerçekten farklıydı. Soğuk cevapları ve tavırları yine vardı ama sanki daha yumuşak davranmak için çaba gösteriyordu. Belki de bana öyle geliyordu. Doru, yine aynı Doru'ydu.

Sandviçimi yemeye devam ederek doğruca kulübeme doğru yürüdüm.

Çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamamış, saati öğlen etmiştim. Bu sürede; iki fincan kahve içmiş, küçük çöp kovamı dolduracak kadar kalem açmıştım. Autocad çizimi Rüzgar'ın bıraktığı şekilde duruyordu. Henüz ona hiç dokunamamıştım.

Ceylin ortalarda görünmüyordu. Doru görevde değilken sık sık gelirdi. Bugün Doru'nun evde olmayacağını çok önceden biliyordu galiba.

Çalışırken yüzümün etrafına dağılıp duran saçlarımı, bileğimdeki lastik tokayla tepemde alelade bir topuza dönüştürdüm. Etrafından serbest kalan ve biraz kısa olan saçlar yine yüzümün yanlarına düşüyordu ama eski haline göre daha iyi hissediyordum.

Hava saat 14.00'da çok daha sıcak olmaya başlarken, üzerimdeki hırkayı çıkardım ve sonra da kalkıp kulübemin kapısını iterek araladım. Önüne kapanmasın diye kenarda duran kiremit rengi, taş fesleğen saksısını çektim. Bunu yaparken, gözucuyla da beyaz kulübemin hemen köşesinden, hafif üçgen gibi görünen çatısının sivri tepesine doğru uzanan beyaz gül fidanını kontrol ediyordum. Misler gibi kokuyordu bu sabah. Bahçıvan yeterli miktarda suyunu da vermiş, ihmal etmemişti onu. Gülümseyerek fesleğen saksısına döndüm. Ellerimi yemyeşil görünen tepesinin üzerinde dolaştırmaktan kendimi alamadım. Herhalde dokununca kokusunu etrafındakileri etkilemek ister gibi havaya karıştıran tek bitkiydi fesleğen. *Seversen eğer beni, seni mükâfatlandırırım. Elimde olan tek şey, güzel yapraklarım ve kokum. Hepsi senin olsun.*

İçimi çektim ve fesleğen kokulu hava ciğerlerime dokundu sanki. Güzel hissettiriyordu.

"Erva!"

Biri ismimi sesleniyordu. Kim olduğunu çok iyi biliyordum. Yerimde doğrulurken başımı doğruca sesin geldiği tarafa çevirdim.

Zerrin Demir... Elinde koca bir sepetle Doru'nun yanında, onun evinin önündeydi. Hiç şüphesiz o sepetin içinde önceden oğlu için hazırlamış olduğu yiyecekler vardı. Sepetin bir benzeri ama daha büyüğü de Doru'nun elindeydi. Bu kadarı olsa olsa çiftliklerinde, kendi elleriyle yaptıkları peynir, zeytin falan olurdu.

Doru'nun ailesi yine Urla tarafında mütevazi bir çiftliğin sahibiydi. Babası Dağhan Demir at eğitmenliğinden emekliydi ve hayvancılıkla uğraşıyordu, annesi ise sırf zevk için sebze yetiştirip süt ürünleri mayalıyordu. İkisi de bu işte cidden iyiydiler. İşte bu yüzden o sepetlerde çoğunlukla peynir, konserve gibi şeylerin olduğuna neredeyse emindim. Çıkarımlarımı bir kenara bırakarak suratımda genişçe bir gülümsemeyle onlara doğru yürüdüm.

Yaşına rağmen olgun ama aynı zamanda hep sevecen bir kadındı Zerrin Demir. Kanı sıcaktı. Anaçtı ve sarıp sarmalamaları çok güzeldi. Herkesi, bütün ailesini ayağa kaldırır, toparlardı. Eşi Dağhan Demir'in aksine daha minyon

yapılı, ince, zarif bir kadındı. Bolu'dan taşınmışlardı Urla'ya ama ben onu hep eski İstanbul hanımlarına benzetirdim. Öyle de asil bir ruhu vardı. Nazikti, kimseyi kırmazdı çünkü.

Zerrin teyze, hiç acımadan elindeki sepeti oğlunun sargılı olan diğer eline verip kollarını bana açtı. "Ah, benim güzel kızım," dedi dolu dolu. Beni kucaklayışı son derece samimiydi. Hep öyle olmuştu. Çok görüşmezdik ama karşılaştığımız anda aynı kucaklaşma ve sevgi hissi oluşurdu. Boşuna sevmiyordum bu kadını. Boyu bana göre kısa olduğundan, Zerrin teyze omuzlarımı kendine doğru çektiğinde gülümsedim. "Hoş geldiniz. Uzun zaman oldu. Hasta olmuşsunuz, çok geçmiş olsun," dedim.

"İyiyim artık ama fena üşütmüştüm," diyerek sırtımı sıvazladı. Geri çekilip beni serbest bırakırken içten bir gülümseme sunuyordu hem oğluna hem de bana. "Geçti gitti çok şükür." Bana şöyle bir baktı. Üzerimdeki kot pantolona ve pantolonumun içinde oldukça biçimli görünen bacaklarıma.

Bacaklarımla övünebilirdim çünkü boyum çok uzun olmamasına rağmen onlar hem ince hem de uzundu. Bakışları yukarıya doğru çıkarken kızardığımı hissettim. "Annene çekmişsin. Tıpkı onun gibi çıtı pıtı ama alımlısın." Bakışları şimdi yüzümün her yerinde dolaşıyordu hayranlıkla. Bir süredir görüşememiştik. Sözleri ve bakışları bu yüzden yoğundu. İşe güce öyle kaptırmıştım ki kendimi, telefon dışında pek iletişim kuramamıştım onunla. Ama bunun dışında Zerrin Demir galiba hep böyleydi.

Her gördüğünde böyle inceliyor oluşu yüzümü kızartıyordu. Kızarırken elimi kolumu nereye koyacağımı bilemeden, teşekkür ettiğimi belli eden bir şeyler geveledim.

"Annenler nasıllar? Geçen Dağhan ile babandan bahsediyorduk." Ailemle tanışıklıkları Doru'dan sebepti. Zerrin teyze ve Dağhan amca bir keresinde bize tanışmaya bile gelmişti. Öyle sık sık görüşmezlerdi ama birbirlerini tanır ve severlerdi.

"İyiler çok şükür, Zerrin teyze," dedim bakışlarımı yaralı eliyle sepeti taşımaya devam eden Doru'ya çevirerek. Aslında gözlerim sürekli oraya kayıp duruyordu. Tutamayacaktım kendimi daha fazla. Benim de ellerim sargılıydı ama bu, pek umurumda olmadı o an. "İstersen ben yardım edeyim," dedim ve henüz bir cevap almamışken elinden çekip aldım sepeti.

"Ağırdır, taşıyamazsın sen! Hem sen de yaralı-" dediyse de Doru dinletemedi. En başından beri bunu yapmak istiyordum. Sepet tahmin ettiğimden ağırdı. "Ooo, bayağı ağırmış," dedim gülerek.

Zerrin teyze elini şöyle bir salladı havada. "Bizimki doğru düzgün beslenmeyi öğrenene kadar daha çok ağır olur o sepet." Bakışlarını elimdeki sargılara sabitlerken kaşının birini kaldırarak, "Sana ne oldu, cancağızım? Ellerin sargılı?" diye sordu.

"Düştüm," dedim direkt dudak bükerek. "Çok önemli bir şey değil. Sıyrıktı, geçti gitti sayılır."

"Şimdi yine kötü olacak," dedi Doru ağzının içinde homurdanır gibi. Bana doğru yaklaştı sepeti elimden almak niyetiyle. Buna izin vermeyeceğimi belli edercesine yana adımladım hemen. "Taşırım ben. Elinin yaralı olduğunu unutuyorsun, Doru Demir."

"Bu gidişle o kız yüzünden daha çok duvarlara vurur elini," diyerek belli belirsiz söylendi Zerrin teyze. Ne demek istediğini tam anlayamadım. "Ayrıca," diye ekledi bakışlarını benden tarafa çevirirken. "Ona soyadıyla mı hitap ediyorsun sen?"

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü bu normal bir şeydi benim için. "E-evet," diye geveledim lafı ağzımda. *Oğlunuza ismiyle hitap edemiyorum çünkü ona âşığım. Bu anlaşılmasın diye soyadının ardına saklanıyorum,* diyemezdim ya.

"Anne eve geçsek mi artık? Erva elinde sepetle kalakaldı."

"Doğru doğru," diyerek eliyle omzumu okşadı Zerrin teyze. "Hadi kızım. Sen de gel içeriye. Bir yığın yiyecek getirdik. Annenlerden ayrı, kim bilir ne yiyip içiyorsun buralarda."

Tam anlamıyla bir anneydi. Kendi çocuğu yetmezmiş gibi beni de düşünmeleri yok muydu... Mahcup bir şekilde gülümsedim. Kendime iyi bakıyordum, yemek de yapabiliyordum ama konu bu değildi. Zerrin teyzenin omzumdaki elinin yönlendirmesiyle eve doğru yürüdüm. Adımlarımı içeriye girmeye pek istekli değilmiş gibi atıyordum. Hem daha bir yığın iş vardı beni bekleyen. "Ben aç sayılmam, Zerrin teyze. Hem çalışıyordum kulübede. Ona devam etmem gerek."

Zerrin teyze duymadı ya da o an beni duymak istemedi. "Öğretmendin değil mi? Annenle yaptığımız konuşmadan hatırlıyorum. Doru'nun takıldığı şu kız da olmak için çabalıyor ama onda o akıl varken-"

"Anne!" diye lafın sonunu uzata uzata seslendi kenardan Doru. "İsminin Ceylin olduğunu bildiğine eminim."

"Yalan mı?" diye sordu kadın omuz kırarak. Merdivenleri çıkıyordu şimdi. "Neredeyse iki yıldır deniyor. Olmuyor belli ki değil mi? Neyin hırsı bu? Kapasite yok, bir anlasa!"

"Anne," dedi yine Doru bu defa yorulmuşçasına. "Yine aynı muhabbetler..." Belli ki bu konuşmaların öncesi de vardı ve Doru annesine laf yetiştirmekten yorulmuştu.

"Şu basamağı da yaptır artık oğulcağızım. Geliyorum gidiyorum hep aynı," dedi Zerrin teyze ayağının altındaki basamak gıcırdarken.

Zerrin Demir, zihnimde tanımladığım gibi eski İstanbul hanımefendisi olabilirdi ancak bazı anlarda bu durumun tam tersiydi. Şimdi o anlardan birini

yaşıyordum. Bu durumdan gram şikâyetçi değildim. Her koşulda onun iyi bir kadın olduğunu biliyordum.

Peki dercesine soluk verdi Doru. Üstelemenin yararı olmadığını o da çok iyi biliyordu.

Verandaya varmamızla Zerrin teyze bana doğru omzunun üzerinden gülümseyerek bir bakış attı. "Sen de içeriye, hadi bakalım. Önce karnını doyur sonra nereye istersen oraya git," dedi. "Bu kadar yiyeceği, o eli lezzetsiz kızın yanında iyice iştahsız kesilen oğlum yiyemez."

"Aslında," dedim arkadaşını savunmak maksadıyla söze girerek. "Ceylin güzel yemek yapar. Babası doğulu diye biliyorum. Belki sizin damak zevkinize uymuyordur ama-"

"Savunma bana onu. Arkadaşın, biliyorum ama o kızı hiç içim almıyor."

İşte bu kadar da açık sözlüydü. Daha fazla bir şey diyemeyeceğimden başımı önüme eğdim ve onlar eve girerken takip ettim. Her ne kadar Ceylin arkadaşım da olsa bu, onların arasındaki bir meseleydi ve kimin kiminle nasıl geçineceğine müdahale edemezdim.

Doru kendi elindeki sepeti kenara bırakıp elimdekini de alarak yere, kapının hemen yanına koydu. İçeriye annesinin zoruyla girdiğimi anlamış gibi bakıyordu suratıma. Yapabileceği bir şey yoktu ne yazık ki. Annesi git diyene kadar kalmak zorunda olduğumu ikimiz de biliyorduk.

Zerrin teyze girişi buruşuk bir suratla döne dolaşa inceledikten sonra etrafı işaret etti bana. "Ben gelip arada kontrol etmesem bu kızın pisliğini de gören olmayacak. Hani temizlik? Yapılmış da ben mi göremiyorum! Oğlum resmen çöplükte yaşıyor!"

Bu söylediğine katılmıyordum. Ev gayet temizdi ve yerler buram buram deterjan kokuyordu. Evin temiz olması şöyle bir kenara dursun Ceylin, Doru'nun evini temizlemek zorunda değildi ki. Evli olsalardı neyse. O zaman da suç ikisinin olurdu. Aklımdan geçirdiğim düşünceyle anında ifadem değişti. Onları evli düşünmek istemiyordum.

Daha fazla bir şey söylememek adına susmayı tercih ettim. Zerrin Demir belli ki Ceylin'i içine bir türlü sindiremiyor, bu yüzden açık bulup duruyordu. Aslında bundan neredeyse emindim. Çünkü Ceylin söz konusu olunca Zerrin teyzenin tavırları değişiyordu.

"Salona geç istersen Zerrin Sultan," diyerek annesinin koluna girdi Doru. "Hem inan orası daha temizdir." Dalga geçiyordu. Yüzündeki gülmeyen ama imalı ifadeden bile anlaşılıyordu bu. O da laf söylemenin yararsız olduğunu sonunda anlamıştı galiba. Zerrin teyze gülerek oğlunun koluna vurdu boştaki eliyle. "Bana o kızı pazarlamaktan vazgeçmeyi de öğreteceğim sana. Yanlış tercih yaptın, kabul et."

Zerrin teyze bunu bana bakarak söyleyince rahatsız oldum. Ceylin'in konusu konuşulurken onu savunamayacağım tek kadın olabilirdi karşımdaki. Bu yüzden arkadaşıma karşı kendimi kötü hissettim.

"Ben gitsem..." diye seslendim onlara doğru ama sözlerim salona girmiş ve koltuğuna doğru yürümeye başlamış olan Zerrin teyze tarafından yarıda bırakıldı.

"Doru'nun yemekleri hazırlamasına yardım et, cancağızım. Önce karınlarınızın doyduğundan emin olayım sonra kurtulursunuz benden. Siz başlayın ben de az dinlenedurayım. Bir ara kontrole gelirim," dediğinde gülüyordu. Anlaşılan kaçış yoktu bu işten.

"Bir şey yapmana gerek yok," dedi Doru annesine itiraz edercesine. "Ben hallederim." Döndü ve sepetleri de alarak mutfağa gitti. Duramazdım ki öyle. Eğer sofra kurulacaksa ve kalmak zorundaysam benim de bir şey yapmam gerekirdi. Yemek gelsin diye bekleyemezdim. Ayıptı bir kere.

Ağır adımlarla döndüm ve salondan çıktım.

Bu evde olmak, hep rahatsız etmişti beni. Dışındayken de durum farklı değildi ama burası çok farklıydı. Ceylin evde olduğu her zaman beni de davet ederdi. Lâkin mecbur olmadıkça evlerine adım atmazdım. Onu görmeyi, özellikle görevlerden dönüşlerinde çok istesem de geri dururdum.

Burada onların mutlu anları saklıydı. Bir yıldır, bana koca bir ömür gibi gelen o koca yıldır onların gülüşmelerini dinlemiştim. Evimden, bahçemden, mutfağımdan. Ağlayamamak bazen gerçekten zordu. Çoğu zaman içimi dolduran hıçkırıklar dışıma taşmayı reddeder, içimde koca bir okyanus olup beni boğardı.

Doru'yu, bu yüzden kendimden bile iyi tanıyordum. Birini uzaktan sevince böyle oluyordu. Kendi evime benzeyen bu dört duvar ezbere bildiğim hareketleriyle, dokunuşlarıyla doluydu. Ceylin'e dokunuşları, sarılışları...

Mutfağa giden yolda durup antrenin karşısında hâlâ asılı olan o tabloya baktım. Aslında bir fotoğraftı ama Doru için öylesine önemliydi ki büyükçe bir çerçeveye, kanvas kumaşla gerilerek yerleştirilmiş ve duvara asılmıştı. Hikâyesini Ceylin bilmiyordu ama ben biliyordum. Doğrudan bana anlatılmamıştı hiçbir zaman. Doru, babama anlatırken duymuştum. Dayanamamış gizlenmiştim bir köşeye ve konuşmalarını dinlemiştim. Kimsesizliğini anlatıyordu. Şimdi bir anne ile babası olmasına rağmen öz ailesi tarafından minicik bir çocukken terk edilişini ve şu yaşına kadar o içindeki kimsesizi yok edemeyişini...

İçimi çektim. Fotoğraf siyah beyazdı. Renkli fotoğraflara yaşı yetişmediğinden değil de yetimhanedeki kadının makinesi siyah beyaz çekiyor oluşundandı.

Doru hem yetim hem öksüzdü. Zerrin ve Dağhan Demir onun gerçek anne ve babası değildi. Gümüş de gerçek kız kardeşi... Küçücük yaşta, fotoğraftaki beyaz olduğu zar zor anlaşılan üç katlı eski binanın içinden çekip almıştı onu

Demir ailesi. Öncesinde adı Ahmet, Ömer, kimilerine göre *isimsiz* iken şimdiki adını ona baba olan adam, Dağhan Demir vermişti.

Doru; at demekti. Gövdesi kızıl, bacakları ile yelesi siyah olan at. Dağhan Demir ona en sevdiği atının adını koymuştu. Tıpkı kızı Gümüş'e yaptığı gibi.

Fotoğrafta, binanın üçüncü katındaki penceresinden sarkan küçük oğlan çocuğuydu Doru. Öyle küçük görünüyordu ki beyaz binanın önünde oynayan diğer çocukları izlerken, o binanın içinde kaybolup gidiyordu sanki. Bu fotoğraf içimi sızlatıyordu. Ona bakınca sanki anne ve babasının gelmesini bekliyormuş ama gelmeyeceklerini biliyormuş gibi bir ifade yakalıyordum yüzündeki belirsizlikte.

İşaretparmağımın ucunu fotoğrafa doğru yaklaştırdım. Ancak o kadardı zaten suratı. Parmağımın ucu kadar, ufacık. Şefkat gösterir gibi dokundum minicik yüzüne. Parmağım önce saçlarını sevdi sonra da ifadesini. Çocukken abisinin saçlarının turuncuya çalan bir kahverengi olduğunu söylerdi hep Gümüş. Şimdiki koyu kumral saçları düşünülünce pek inanılası değildi. Fotoğrafın renkli olmasını en çok bu yüzden isterdim.

Çocukluğunun o dönemine ait tek fotoğraf da renksizdi. Gümüşün anlatıp durduğu saçları belirsizdi. İçimi çektim istemsizce. "Kaç gece uykusuz kaldın, kaç sabah yol gözledin ve kaç kere ağladın, bilmiyorum çocuk ama şu yüzündeki ifade *çok* diyor bana," diye fısıldadım kendime ancak yetecek, titrek, üzgün bir sesle.

Parmağımı çektim ama bir süre daha durup onu seyrettim. Fotoğrafa sanki onu da güldürebilirmişim gibi kocaman gülümsedim. Başım hafif yana yatarken, "Ağlamayı beceremeyen ben ve gülmeyi beceremeyen sen..." diye fısıldadım. "Pek de farklı sayılmayız galiba." Kendi kendime konuştuğumun farkında olmadan içimi çektim yine. "Çok da mutlu olduğumdan değil," diye mırıldandım belli belirsiz. Güldüm ama omuzlarımı çocuk gibi yukarıya kaldırıp aşağıya indirirken başım da önüme eğildi.

Doru'nun mutfak tarafından sepetten çıkardığı ve poşetlerini açtığı yiyeceklerin sesini duyuyordum şimdi. Oraya doğru yürüdüm. Onun mutfağı benimkinden biraz daha küçüktü. Duvara dayalı dikdörtgen masanın başındaydı Doru. Parkasını çıkarıp sandalyenin sırt kısmına asmıştı. İçindeki tişört yarım kollu olmasına rağmen üşüyor gibi görünmüyordu. Hava güneşliydi lâkin ince bir tişörtle durulacak gibi de değildi bana göre. Önündeki poşetlere eğilip elleriyle açtıkça künyesi ucuyla birlikte sallanıp, tekrar göğsüne çarpıyordu. Bedeni tıpkı küçük kulübemde olduğu gibi mutfağını da tastamam dolduruyor gibi görünüyordu. Onun kadar iri yapılı bir adama ait olmazdı böyle bir mutfak.

Düşüncelerimi savuşturmaya gayret edercesine, "Yardım edilecek ne var?" diye sordum gözlerimi künyesinden ağır ağır yüzüne doğru kaldırırken. *Bir şey var mı,* diye sormayışım Doru'nun *yok* diye cevap vereceğini çok iyi biliyor

oluşumdan kaynaklanıyordu. Ne yazık ki onu tahmin edebileceğinden bile iyi tanıyordum.

Doru bana bakmadan poşetleri açmaya devam etti. "Tabak çıkarabilirsin," dedi elinin birini geriye atıp arkasında kalan beyaz mutfak dolaplarını göstererek.

Hemen oraya yöneldim. Kendime yakın olan ilk dolabı açtım ve bardaklarla karşılaştım. Muhtemelen hepsini Ceylin düzenlemişti ve ben neyin nerede olduğunu bile bilmiyordum.

"Burada," dediğimde *tabaklar yok,* diyecek oldum ama Doru kesti sözlerimi ne soracağımı biliyormuş gibi. Bakmamasına rağmen, "İkincisinde," dedi.

Başımı sallayarak bir yana kaydım ama bunu yaparken üç adet bardağı da tezgâha indirdim. Bunlar su içindi. Tabaklar, diğer rafta boyutlarına göre özenle dizilmişti. Rafa ve tabaklara göz gezdirirken aklıma Ceylin'in boyunun ne kadar uzun olduğu geldi. O benden epey uzundu. Ben de kısa sayılmazdım ama bir altmış beş olan boyumla Ceylin'in en az bir seksenlik boyunun yanında kısa kalıyordum.

Sadece bu yüzden bile Ceylin benden çok daha fazla yakışıyordu Doru'ya. Sıkıntıyla dudaklarımın kenarını kemirirken, aklıma bunun nereden geldiğini anımsayıp tekrar bakışlarımı tabaklara kaldırdım.

İlk rafa değil de kendine uygun olacak şekilde ikinci kattaki rafa yerleştirmişti hepsini Ceylin. Allah'tan boyu kısa olanlar için kâseleri altta bırakmayı akıl edebilmişti. Kimse tabak bulamadığı için açlıktan ölmek zorunda kalmazdı, çok şükür. Gerçi kâse kullanacak bir işimiz yoktu. Dudaklarımı büktüm sıkıntılı soluğumu burnumdan bırakırken. Parmak ucumda yükselsem rafın hizasına, biraz daha zorlasam en alttan iki üç tabağa yetişirdim belki. Ama kavrayıp en az yirmi adet porselen tabağın en üstündekileri alamazdım. Ortadan da çekemezdim. Anında üzerime devriliverirlerdi.

Doru, benden bir şey istemişti ama ben alt tarafı tabak çıkarma işini bile beceremiyordum. Bedenimi tezgâhta döndürerek ona içinde bulunduğum durumu itiraf etmeye niyetlendim. Ancak dönmemle birlikte onun bakışlarıyla karşılaştım. Bunu beklemediğimden utanç yüzüme yansırken, "Fazla yukarıda," dedim gözlerimi ondan kaçırarak. "İkiniz de uzun olunca..."

"Ben hallederim," dedi Doru sözlerimi yarıda keserek. Elindeki şeffaf börek kutusunu masanın kenarına bırakıp bana doğru adımladı. Zaten ancak yarım adımlık bir mesafe vardı aramızda ve o böyle yapınca kapanıp gitmişti.

O yakınımda olunca hep afallıyordum. Hareket edemiyordum sanki. Yana çekilmeye çalıştım lâkin beynim, düşüncemi birkaç saniye geriden idrak edip bedenime öyle yollamıştı mesajını. Omzum göğsüne sürtünüp geçti bir an için. Kısa süreli bu temas, yana çekildiğimde beni çoktan etkisi altına almışçasına yerime çivilemişti.

Bakışlarımı ona çevirdim. Gördüğüm yüzünün yan tarafıydı. Kirli sakallarında, şekilli burnunda ve yukarı bakarken neredeyse kaşına değiyormuş gibi görünen kirpiklerinde dolaştırdım gözlerimi. Güzel adamdı.

Buram buram parfüm kokuyordu. Keskin, ferah ve taze bir kokusu vardı. Teniyle karışınca... Ciğerlerimin kibrit atılmışçasına tutuştuğunu zannediyor ve nefes almaya devam edemiyordum.

Kalçalarımı tezgâha yaslayıp ellerimle de iki yanını kavradım. Doru bana şöyle bir yan bakış attıktan sonra kollarını gergin bir şekilde yukarıya kaldırıp, hiç zorlanmadan tabakları teker teker aşağıya indirdi. "Ceylin'in marifeti," dedi homurdanır gibi. "Annemin dediği gibi bir şey yapmıyor değil."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Onu senden bile iyi tanıyorum."

Doru bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. Bir an için *emin misin* diye sorarcasına baktı yüzüme.

Sözcüklere dökülmemesine rağmen açıklama isteği duydum. Ona kız arkadaşını daha iyi tanıdığımı söylemek istememiştim aslında. Amacım üstünlük taslamak değildi.

"Üniversiteden beri arkadaş olduğumuzu biliyorsun. Bizde kaç kere gelip kaldı, bilmiyorum. Ne kadar marifetli olduğunu bilirim. Yemekte iyidir. Benden bile iyidir o konuda." Söylediğime gözlerini devirdi. "Hatta ben yanında bayağı kötü kalıyorum. Anneni de anlıyorum. Az önce karışmamak için sesimi çıkaramadım. Annene karşı Ceylin'i savunmak hata bana göre." Doru kaşını kaldırınca devam ettim. "Düzelir bence araları. Müdahale edilirse Zerrin teyze daha fazla inada bindirirmiş gibi geldi. O yüzden karışmadım."

"Taraf tutmuyordun yani?" diye bir soru yöneltti Doru tok sesiyle.

Omuzlarımı oynatıp dikleştirdim. Kollarımı göğsümün üzerinde bağlarken, "Zerrin teyzenin mi?" diye sordum. "Anneni seviyorum, evet ama Ceylin benim kaç yıllık arkadaşım. Ondan bu kadar eminken illa bir taraf tutulacaksa onun tarafını tutardım. Hem neden böyle bir soru sordun ki şimdi?" diyerek kaşlarımı kaldırdım.

"Boş ver," diyerek konuyu kapatmaya çalıştı Doru. "Kutuları aç istersen sen de."

O tekrar işinin başına dönerken kafam karışmış halde dikdörtgen masanın başına geçtim. Sorduğu sorunun maksadını merak ediyordum. "Ben fazla bir şey yemem. Sen ne yiyeceksen onları açayım." Kutuların kapağını teker teker açmaya başladım.

Doru arkamdaki alt çekmeceye eğilmiş çatal bıçak çıkarıyordu.

"Annem sadece sarma atıştırır. Evden çıkmadan bir şeyler yedi o. Ben de börek yerim, şu senin de sevdiklerinden."

"Benim sevdiklerim?" diyerek omzumun üzerinden ona baktım. "Benim sevdiklerim hangisi ki?"

Ben bile tam emin değilken o nereden bilecekti sevdiğim böreği?

Doru uzun süre sessiz kalarak suratıma baktı. Bakışları yüzümde dalıp gitmişti. Bakıyordu ama görmüyordu. Bir zaman sonra daldığı boşluktan bir anda çıktı ve derin bir nefes aldığında dalgın gözleri yine beni görür oldu.

"Birlikte yemek yediğimiz gün..." dedi sanki bir yıl önce olan bu mevzuyu dün olmuş gibi anımsıyormuşçasına. "Sevdiğini düşündüm."

O günü hatırlıyordum. Onunla bu evde nadir yalnız kaldığım anlardan ilkiydi. Tüm evi saran kokusunu, koltuğun üstünde ütülenmiş vaziyette duran üniformasını ve konuşmamalarına rağmen içimin bayram yerine dönüşündeki pişmanlığımı. Eve çocuksu bir heyecanla koşuşumu, beğendiğimi söylemeyişime rağmen bir kutu böreği de beraberimde benimle yollayışını.

Düşünürken farkında olmadan araladığım dudaklarımı hafifçe birbirine bastırıp başımı salladım. Sonra hiç sebep yokken, "Sen de seviyorsun," dedim ona. Ona doğru dönüp tezgâhın üzerinde duran tabaklardan ikisini aldım. Masaya indirip onlara sadece Zerrin Demir'in el açması böreklerinden koydum. İki çeşitti; peynirli ve kıymalı. Doru kıymalı olanı yerdi. Ona kıymalılardan koyarken kendime de peynirli olanlardan aldım.

Diğer tabağı almak için dönüyordum ki, "Fotoğrafla konuşuyordun az önce," dedi Doru kaşının biri havalanırken. Düz ve çekincesizdi sesi. Kalakaldım. Beni duyabileceğini hiç aklıma getirmemiştim. Fotoğrafı görünce kendime engel olamamıştım ama şimdi pişmandım. Asla itiraf edemeyecek olmama rağmen o fotoğrafı çok seviyordum. Ama bu, onun çocukluğuna neden şefkatle baktığımı açıklamazdı. Görmüş müydü? Onun küçük yüzüne bakarken içimin gittiğini fark etmiş miydi?

Döndüm ve masanın kenarına yasladım kalçamı. Derin bir nefes alıp çekinceli bakışlarımı onun yüzüne kaldırdım. Bir şey söylemek için dudaklarımı araladım ama o an ne diyeceğimi bilemeyip tekrar kapadım.

"Onun ben olduğumu biliyor musun?" diye bir soru sordu Doru bu defa.

Ona yalan söyleyecek değildim. Herkes etkilenirdi böyle bir hikâyeden. Kimse âşık olduğu adamın çocukluğuna bakarken, içinin parçalandığını çıkarmazdı bakışlarımdan. Tamam, fotoğrafın önünde bazı sözler sarf etmiştim ancak aşkımı da itiraf etmemiştim. Endişeye gerek yoktu.

Başımı kesin bir kabullenişle salladım önce. Sonra topuzumdan göğsümün üzerine dökülen kumral saçlarımın dalgalı ince tutamlarından birine uzanıp, çevirdim parmaklarımın ucunda. "Ben babamla konuşmanızı duymuştum bir keresinde-" dedim dudağımın kenarını yaptığım yanlışmış gibi ısırarak.

"Kimsesiz olduğumu biliyordun öyleyse?" Soruyu sorarken tek kaşı havalandı Doru'nun. Gözleri dik ve sorgular gibi bakıyordu yüzüme.

"Ceylin'e anlatmam," dedim onun aklındaki düşüncenin, aslında sormak istediği şeyin bu olduğunu düşünerek. "Arkadaşım olabilir ama senin anlatmadığın hiçbir şeyi anlatmam, anlatmadım da..."

Ceylin, Doru'nun yetimhaneden alındığını bilmiyordu. Aslında bunu ailesi dışından bilen pek kimse yoktu. Belki bir tek babam ve bir de tesadüfen ben. Arkadaşlarının da bildiğine emindim ama hiçbirinin daha önce bu konuyu açtığını duymamıştım.

"Dinledin mi yani?" diye sordu diğer kaşı da havalanırken.

Yine başımı salladım. Bir halt etmiştim, saklamıyordum da. "Ne kadarını duydum, bilmiyorum. Bizdeydin. Yani anne ve babamın evinde. Ben senin orada olduğunu bilmeden geldim odaya. Konuşuyordunuz. Çoktan başlamıştınız konuşmaya. Yetimhanedeki günlerinden bahsediyordun babama. Ve senin için değerli olan o tablodan..." Antrede kalan tabloyu işaret ettim boşlukta bir yerde. "Ben gerçekten bile isteye değil, engel olamadım-"

Yerinde doğrulup bana arkasını döndü. Açık olan dolap kapaklarını kapatıyordu.

"Kızdın mı?" diye sordum onun omzunun üzerine doğru başımı yaklaştırırken. Hal ve hareketlerinden anlayamıyordum bunu. Yüzünün yanından gördüğüm kadarı kızgın olmadığını gösteriyordu ama emin olamıyordum. Cevap versin istedim. Onun başkasına anlattığı özel şeyleri dinlemem başlı başına hataydı. Hiç etik değildi. Bunun farkındaydım ama... Ama gerçekten kendime engel olamamıştım o an.

Doru, o gün babama biyolojik anne ve babasından ölü olarak bahsediyordu. Gerçekten öldükleri için mi, yoksa ölü olarak gördüğü için mi, bilmiyordum. Çocukken hiç sevilmediğinden, bu durumun onda hep eksiklik yarattığından da söz etmişti. Sevgisiz büyümek zorunda bırakıldığı için çok üzülmüştüm. Yetimhaneden kalan o fotoğraf, ona o günlerini hatırlatıyormuş. Hayatı Demir ailesi tarafından evlat edinilince değişmiş ancak o zamanları ve öncesini de unutamamış.

Bir yerde okumuştum. Üç yaşından sonra olan her şey, hayatımızı bütünüyle etkileyebiliyormuş. Doru beş yaşında bırakılmış yetimhaneye. Kendi annesi tarafından, babasına benzediği için. Çok geçmeden onu Dağhan Demir evlat edinmiş. Doru şimdi hem biyolojik hem de Demir ailesinin bir karması olarak karşımda duruyordu. Bir yanı daima sevgisizdi.

İçimi çektikten sonra tekrar, "Kızdın mı?" diye sordum mahcup bir ifadeyle.

"Kızmadım," dedi Doru beklediğimin aksine kendine yumuşak bir tonlama seçerek. "Sadece olur olmadık yerlerde anlatmamam gerektiğine karar verdim."

"Özür dilerim," dedim ona bir adım yaklaşarak. "Ben özelini dinlediğimi bilmeden..." O *kızmadım* demişti ama yaptığım yanlıştı. Bunu yediremiyordum kendime. "Ben öyle herkesin hayatına, hikâyesine burnumu sokmam.

Dinlemek için çabalamam. Beni ne kadar tanıdın, bilmiyorum ama yemin ederim yapmam. İstemeden old-"

"Sorun yok, dedim," dedi Doru sert ve kuru bir sesle. Birden parlaması beni şaşırtsa da kızdığı şeyin ben olmadığımı düşündüren bir ifade vardı yüzünde.

"Siz böyle ağır iş yaparsanız..." diye seslendi kapı girişinden Zerrin teyze. Orada olduğunu fark edememiştim.

Doru diğer tabağı annesi için hazırlamaya koyulurken ben de ona alan tanımak için kenara çekildim. Konuşmamız bitmişti anlaşılan. Havada kalan bir şeyler varmış gibi hissediyordum ama devam edemeyeceğimiz ortadaydı.

Zerrin teyze kapı girişinde durmaya devam ediyordu. Kollarını göğsünde birleştirip bedeninin ağırlığını bir bacağına verirken, diğer ayağındaki terliğin uç kısmını parke zeminde şaklatmaya başladı. Terliğinin ucundan çıkan sabırsız ses eşliğinde, "O tabaklar ne öyle?" diye sordu burnunun ucuyla bana göre hazır olan ama ona göre hiç hazır görünmüyormuş gibi gelen tabakları işaret ederek. "Bir dolu yiyecek getirdim. Sadece tek dilim börek mi yiyeceksiniz?"

Gözucuyla tabaklara baktım. Tek dilim yeterdi. Çünkü böreğin dilimleri nereden baksan normalden iki kat daha büyük kesilmişti. Doru'nun kendisi de öyle olsun istemişti zaten. Bu soruyu Doru cevaplasın istediğim için sessiz kaldım. Aslında suskunluğum canımın sıkkın oluşundandı. Az önce aramızda geçen kısa konuşmaydı buna sebep olan. Fotoğrafla konuşmam, düşündüğüm anlamda yanlış anlaşılmaya fırsat vermeyecek olmasına rağmen şefkat göstermem kabul edilir değildi.

Onun gibi bir adam kendine acınarak bakılmasından hoşlanmazdı. Üstelik ortada onun tarafından anlatılmış bir şey yoktu. Babama anlattığı şeyleri dinlediğimi de itiraf etmiştim. Acaba onun gözünde nasıl görünüyordum şu an? Ya Ceylin hakkında yaptığı imalı bakış neydi öyle?

Gerçekten arkadaşımın arkasındaydım. Zerrin teyzeye cevap vermediysem bu, araları daha kötü olmasın diyeydi. Önyargıların yıkılmak için çok kalın duvarlar olduğunu biliyordum. Fakat asla yıkılmaz da değillerdi.

"Açlık şekerin mi gene?" diye sordu annesine yandan bir bakış atarak Doru.

Kadın sıkıntıyla karnını tuttu. Ovuştura ovuştura, "Evden çıkmadan önce yedim ama yine acıkmışım gibi hissediyorum. Sık sık ama az az yemem gerektiğini söyledi doktor, unutuyorum," diye homurdandı.

"Ondan bizim tabaklarımıza sarıyorsun," dedi Doru annesinin tabağını alırken. "Şu yoğurtlu salatandan ye o halde. Sana börek yok, Zerrin Sultan." Şekerini aniden fırlatmayacak şeylerden koymaya çalışıyordu şimdi tabağa.

"Ben tabakları götüreyim o halde," diyerek Doru'nun hazır olarak kenara koyduğu tabağın birini aldım. Tezgâhın üzerindeki çatal bıçakları da diğer elime alıp, "Nerede yersiniz?" diye sordum.

Zerrin teyze sıkıntılı ifadesini bana bakarken aydınlık bir gülümsemeye dönüştürerek, "Bahçede yesek mi?" diye sordu. "Hava o kadar da esmiyor aslında..."

"Erva yeni nezle atlattı. Zira sen de öylesin," diyerek masadaki diğer tabakları eline aldı Doru. Bana kısa bir bakış attıktan sonra annesine çevrildi yeşil gözleri. "Dışarısı olmaz. Sıcak da olsa fena çarpar orası."

"İyi madem," dedi Zerrin teyze elini havada sallayarak. "Düşünceli paşam benim. Sen karar ver."

"Salona geçelim. Mutfak fazla küçük," diyerek annesinin yanından geçip içeriye doğru adımladı.

Zerrin teyze, Doru gidince bir şey söyleyecekmiş gibi bana yaklaştı hemen. "İyi misin, cancağızım?" diye sorarken elimde tabak olmayan koluma girmişti bile. "Duruldun bir sanki..."

"Yok bir şeyim, Zerrin teyze," dedim gülümsemeye gayret ederek. "Tamamlamam gereken bir projem var da onu düşünüyordum. Yetiştiremeyeceğim galiba," diye ekleyerek kaçamak bir cevapla devam ettim. Yalan sayılmazdı. Kulübemde çalışılmayı bekleyen projemi de düşünüyordum. Hatta hiç aklımdan çıkmıyordu. Yetişmeme ihtimali en başından beri ortadayken, üzülmeden edemiyordum işte.

"Her şeyin başı sağlık," dedi Zerrin teyze kolunun üzerinde duran elimi okşayarak. "Bazı şeyler kafaya takmaya gelmiyor. Elinden geleni yap, gerisini oluruna bırak."

"Haklısınız," diyerek hafifçe tebessüm ettim.

Tam o esnada girişten, "Sürpriz!" diye bir bağırış koptu. İnce ses Ceylin'e aitti. Kapının çaldığını bile duymamıştım. Ne ara gelmişti? Zerrin teyzenin ifadesi daha onun sesini duyar duymaz katılaşmıştı. İşte ondan bu kadar hazzetmiyordu.

Başını kaldırıp kulağıma doğru yaklaştırdı ağzını. Bir şey söyleyeceğini anlayarak ona doğru eğildim. "İti an, çomağı hazırla derler ya. Bu da o hesap," diye fısıldarken ne diyeceğimi bilemedim. Gülsem gülünecek, öfkelensem öfkelenilecek bir şey değildi bu. Belki de Doru az biraz haklıydı. "Biliyorsunuz o benim arkadaşım," diyerek Zerrin teyzenin en azından benim yanımda ona karşı olan tavrını göstermemesini dile getirmek istedim. Ama Zerrin teyze konuşturmadı beni.

"Arkadaşını iyi seç, Erva. İyi bak. Ben bu zamana kadar hiç yanılmadım. Sakın sözlerime kızıp da gücenme. Doru da iyi bilir insanlar konusunda yanılmadığımı. Oğlumun böyle aşk meşk işlerinde pek gözü yoktu. Annesi olarak sevinecektim, kurbanlar bile adamıştım bir kız olursa hayatında, bana gelin getirirse diye... Ama hiç sevinemedim, inan. O kız oğlumun aklıyla oynuyor. Dağhan o kızı destekliyor. Çünkü benim kocam da biraz oğlum gibi her şeyin

zamanla yola gireceğini düşünenlerden. Karakter değişmez! Anlatamıyorum ben bunlara," dedi özellikle son cümlelerinin üzerine vurgu yaparak.

Ne diyeceğimi bilemedim. Öyle inanarak söylüyordu ki altı boş değilmiş-çesine...

"Yine de," dedim. Adım sesleri girişte dolaşıyordu şimdi. Ceylin, Doru'ya evde olduklarını Dağhan Demir'den öğrenip öyle gelme kararı aldığını söylüyordu. O şimdi yakınlarda olduğu için sesimi iyice kısarak Zerrin teyzenin kulağına doğru eğildim. "Bir kere olsun farklı bir gözle bakmaya çalışın, Zerrin teyze. Belki de bu defa yanıldınız. O gerçekten iyi biri. Oğlunuzu da seviyor."

Güldü, Zerrin teyze. Bu imalı bir gülümsemeydi. Kolumdan çıktı ama sırtımı sıvazladı anaç ve yumuşak hareketlerle. "İnşallah yanılırım o halde," dedi. Onun bakışlarında bir an için acıma görür gibi oldum. Acıdığı ben miydim?

Birlikte antreye çıktığımızda Ceylin, Doru'nun yanağına öpücükler konduruyordu. Onun aksine Doru da bir o kadar ifadesizdi. Ceylin, "Kötü oldu yani," diyerek burnundan sıkıntılı soluğunu bıraktığında onun bir sebepten üzgün olabileceğini düşündüm. Bana öyle gelmiş de olabilirdi. Onları öyle görünce aklımdaki de uçup gitmişti zaten. Ceylin kollarını onun boynuna doluyordu. Doru kolunun birini onun beline sarıp, Ceylin'in başının omzunda yer bulmasını sağlarken bakışlarımı kaçırdım. "Ben tabağı masaya götüreyim," dedim ve Zerrin teyzenin yanından ayrıldım.

Ceylin geldiğine göre ona da tabak hazırlamak gerekiyordu.

Önce salona gidip masaya elimdekileri bıraktım. Sonra da tekrar mutfağa döndüm ve rafta, en altta kalan tabaklardan diğer elimle hepsine destek vererek üzerime devirmeden bir tane çekmeyi zor da olsa başardım. Çabucak onun için de bir şeyler koydum tabağa. Mutfakta kalan su bardaklarını ve bir sürahi dolusu suyu da tezgâhın üzerinde duran tepsiye yerleştirerek geri döndüm.

Salonda Ceylin'i sandalyesine geçmiş ve elinden tuttuğu sevgilisini de yanına oturtmaya çalışır halde buldum. "Hoş geldin," dedim neşeli çıkarmaya çalıştığım sesimle. Tepsiyi masaya bırakıp bardakları onların önlerine koydum.

Ceylin'in tabağını da ona doğru uzatıp, kendime oturabileceğim bir sandalye bulmaya çalıştım gözucuyla. Zerrin teyze onların tam karşısındaki sandalyeye oturmuştu. Yanındaki sandalye boştu. Onların karşısına oturmayı istemediğinden, masanın diğer ucundaki boş sandalyeyi gözüme kestirdim. Oraya doğru adımlayacakken, "Gel kızım böyle," diyerek masadaki tabağımı yanına çekti, Zerrin teyze. Eliyle de yanındaki sandalyeyi gösterdi.

"Hoş bulduk, Erva!" diye sesleniyordu o sırada Ceylin. Sesi cidden biraz durgun gibiydi. Artık net bir şekilde yüzünden de anlayabiliyordum bir sorun olduğunu. Doru sandalyesine yerleşirken ben de Zerrin teyzenin yanına oturdum. "İyi misin sen?" diye sordum kaşımla yüzündeki düşük ifadeyi işaret ederek. "Bir sorun yok, değil mi?

Ceylin sıkıntıyla iç çekti gözleri üzerimde dolaşırken. "Var galiba. Eğer bulunmazsa var."

"Ne bulunmazsa?" diye sordum. Bakışlarım bir Doru'ya bir Ceylin'e çevrildi.

"Evime dün hırsız girmiş."

"Aa!" diyerek elimi ağzıma kapattım. Şaşkındım ve böyle bir şey duymayı beklemiyordum.

"Sen evde miydin? Ya baban? Bir şey oldu mu?"

"Yok... Biz evde değildik. Yemeğe dışarıya çıkmıştık babamla. O sırada girmiş herhalde."

"Peki," dedim gözlerim belirginleşirken. "Bir şey çalmış mı?"

Başını salladı, Ceylin. Tekrar iç geçirirken elini kaldırıp hayali bir çantanın kulpunu tutar gibi yukarıya ve aşağıya salladı. "Bilgisayar çantam..."

"O kadar mı?" diye sordum. Olan bilgisayara olsundu. O iyiydi ya... Hırsızın ne çalıp çalmadığı çok da önemli değildi.

Ceylin için önemli olacak ki, "Ya mülakatlarda çıkacak sorular vardı içinde. Birkaç önemli evrak. Ben bilgisayarı hiç düşünmedim bile. Giderse gitsin. Ama olan benim aylardır biriktirdiğim sorulara oldu," dedi zor durumda kalmış gibi.

"Üzülme," dedim masanın üzerinden uzanıp onun elinin üzerine dokunarak. "Yine çalışır yaparsın. Soru alt tarafı. Canını sıktığına değmez."

"Öyle öyle," diyerek başını salladı Ceylin.

Anlamadığım bir şey vardı. "Ya Ceylin," dedim. "Kızım sizin ev güvenlikli değil mi? Nasıl girmiş oraya?"

Ceylin bakışlarını direkt yüzüme dikti. Duraksayarak dudağını büktü, "Ne bileyim? Geldiğimizde güvenlik de ortada yoktu. Babam ilgilendi onlarla. Kovmuş bile olabilir hepsini," diye söylendi belli belirsiz. Birden sinirlendi. "Aman, gitsinler zaten. Bir işe yaradıkları yoktu. Eve hırsız girmiş, kimsenin ruhu duymuyor."

Doru sessizdi. Bir anlığına bakışlarımı ona çevirip yüzünde sevgilisi için endişelendiğini gösteren bir emare aradım ama bulamadım. Dalgın gibiydi. "Ee, sen yardım etsen ya," dedim bir an boş bulunup aklımdakini dile getirerek. "Yani, şey... Askersin ya. Belki daha kolay bulunur hırsız."

"Benim yapabileceğim bir şey yok," dedi Doru ilk defa sessizliğini bozarak. "Polisin işi bu. Yakında bulurlar zaten. Sitenin her yerinde kamera var. Ceylin'e de söyledim."

"O iş öyle değil," dedi Ceylin homurdanır gibi omzunun yanından başını ona çevirirken. "Nasıl iş yapmışlarsa kameraları da söküp bozmuşlar. Kayıt namına bir şey kalmamış."

"Bir yere kayıt falan olmuyor mu böyle şeyler?" diye sordum. Tamamen bilmediğimden soruyordum. Öyle olurdu yani. Güvenlik şirketinin merkezine kaydolması gerekirdi.

"Biz şirketle anlaşmayı geçen yıl bozduk. Onu da babam istemedi."

"Biliyorum bu mevzuyu," dedi Doru ona doğru başını sallarken. "Güvenlikler var zaten, gerek yok demiş. O nasıl işse... Demek ki oluyormuş böyle şeyler."

Onun imalı sözlerine gözlerini devirdi Ceylin. "Babamı biliyorsun..."

"Bilmiyorum valla Ceylin. Daha tanıştırmadığın için yorum yapamıyorum. Bir kere uzaktan gösterdin o kadar."

"Konuyu nasıl buraya getirdin ya!" diye sitemle söylendi Ceylin. "Babam sevmez öyle erkek arkadaş falan. Söyledim sana. Nasıl tanıştırsaydım?"

Cevap vermedi Doru. İlgisiz gibi çatalını ve bıçağını alıp önündeki böreği yemeye koyuldu.

Ceylin, "Bak işte," diyerek bunalmış gibi ağzını şişirdi ve oflayarak nefesini bıraktı. Gözleri ile sevgilisini işaret etti bana. "Sanki tavır yapılması gereken benim. Sen söyle Erva, babamın nasıl bir adam olduğunu biliyorsun."

Bu, benim karışmamam gereken bir konuydu aslında. İkisi tartışıyordu çünkü. "Ben karışamam meselenize," dedim cılız bir sesle. Yine de yardımı dokunur belki diye, "Babanı tanıyorum ama o da haklı sanki..." dedim sesimi masumca incelterek.

Bakışları tabağındayken böreğini daha sert hareketlerle böldüğü sırada, "Kesinlikle haklıyım," dedi Doru. "Bir yıldır birlikteyiz, daha emin olamayacak neyi var bu işin?"

Ceylin konuşulan konudan sıkılmış gibi kendi tabağını önüne çekti ve küçük parçalara bölerken bıçağıyla, "Sen neler yaptın bakalım? Proje nasıl gidiyor?" diye sordu bana. Doru'nun yanında öfkeden köpürüyor oluşunu ve imalı ifadelerini umursamıyor gibi görünmek istemediği için konuya beni alet ediyordu.

Omuzlarımı silktim. "Eh işte, pek gitmiyor aslında. Bitecek gibi değil."

Ceylin, "Pes ettin yani," diye söylendi sitemli sesiyle. "Daha zaman var önünde. Sakın bırakayım deme. Biliyorsun, inanıyorum ben sana."

"Biliyorum," diyerek gülümsedim. O da çok iyi bilirdi ki sonuna kadar zorlamadan bırakmazdım. "Pes etmedim ama ara verdim işte," diyerek elimle tabağımı gösterdim. "Gördüğün gibi."

"Zerrin annemin nefis börekleri..." diye mırıldandı Ceylin böreğe bakarken ağzı sulanmışçasına dolu dolu. "Senin anneninkiler de çok güzel oluyor. Gerçi sizin bütün ailenin, özellikle teyzenin yemekleri çok lezzetli."

Kafa salladım. Zerrin teyzeye doğru bakmasam da ifadesinin hoşnutsuz olduğunu, ağzında kulağa pek de iyi gelmeyecek bir şeyler döndürdüğünün farkındaydım. İlk defa onların arasındaki muhabbete bu denli yakından tanık oluyordum. Hep Ceylin anlatırdı ve Zerrin teyzenin tavırlarından dolayı

üzüldüğünü söylerdi ancak bu kadarını hiç hayal etmemiştim. Gerçekten Zerrin teyzenin ona hiç açık kapısı yok gibiydi.

"Gelirken Rüzgar'ı gördüm," dedi Ceylin güzelce dilimlediği böreği çatalına geçirip ağzına atarken. "Tam tanışmadık aslında ama ben yine de selam verdim. Sana geleceğini söyledi."

Bakışlarımı henüz hiç dokunmadığım tabağımdan kaldırarak Ceylin'e çevirdim. "Gelirim dedi ama netleştirmemiştik. Yeni mi gördün?"

"Hıhı," diyerek sürahiye uzanıp önce Doru'ya sonra kendine su doldurdu Ceylin. "Börekler şahane olmuş bu arada," diyerek hâlâ sessizliğini korumaya devam eden Zerrin teyzeye doğru gülümsedi. Geldiğinde birbirlerine selam vermemişlerdi. Fark ettirmese de Ceylin'in bu durumdan rahatsız olduğunu görebiliyordum. "Ellerinize sağlık." Zerrin teyzenin ifadesinde bir değişiklik olmayınca hiç bozuntuya vermeden bakışlarını bana çevirdi tekrar. Ne yapsın? Doru da surat asıyordu ona. Bir tek benimle doğru düzgün konuşuyordu.

"Senin çok yetenekli olduğunu düşünüyormuş. *Halledemese bile üzülmemeli bence,* dedi. Tabii bunu sana söyleyeceğimi bilmiyordu." Gülümserken suyunu yudumladı. Aklına bir şey gelmişçesine dudaklarından bardağını bir anlığına çekip bardağı tutan elinin işaretparmağını salladı bana doğru. "Takım elbise giymişti. Başta tanıyamadım. Karizma adam doğrusu." Ballandıra ballandıra anlatıyordu Ceylin. Ondan bahsederken gözlerinin ışıldadığını görebiliyordum. Kendisi için değildi elbette. Sanki onunla aramızı yapmaya çalışır gibiydi. Bu durumdan hoşlanmasam da yalnız olmadığımız için sesimi çıkarmadım.

Doru masanın üzerinden Ceylin'in elini tuttu. Ceylin, konuşmasının neden bölündüğünü sorar gibi bakışlarını sevgilisine çevirirken, Doru'nun yüzünde sert bir ifade vardı. Sanki gözleriyle devam etmemesi gerektiğini söylüyordu. Ceylin sesini temizleyerek suyunu içmeye devam etti ve sustu. "Ee, siz yemiyor musunuz?"

"İştah bırakmadın ki..." diye homurdandı Zerrin teyze. Onu masada bir ben duydum ve dayanamayınca dudaklarımı dişledim. Bu işin sonu kötüydü.

Müsait olduğumuz anda Ceylin ile bunu da konuşmam gerekiyordu. Belli ki Zerrin teyze çok konuşulmasını sevmiyordu ki düşüncemi doğrular gibi, "Kızım bir susamadın geldiğinden beri. Kimdir bu Rüzgar, neyin nesidir ben bilmiyorum. Toplum içinde oturuyorsun. Eğer anlattığın öncesinde bilinmeyen bir konuysa açıklaman gerekir," dedi daha fazla kendini tutamıyormuş gibi.

Ceylin kadının bu çıkışına fena bozulmuş görünüyordu. Yanında oturan Doru'ya içerlemiş gibi bakış atıp, bakışlarını önündeki tabağa indirdi tekrar. Kısık bir sesle, "Pardon," dedi yarım ağız.

"Rüzgar," dedi açıklamak ister gibi bakışlarını Zerrin Demir'e kaldırarak. "Erva'ya çok yakıştırdığım ama akıbetini henüz çözemediğim bir arkadaş. Biz de yeni tanıştık!"

"Ceylin!" diye sertçe yükseldi Doru. "Çıkarımlarını neden kendine saklamıyorsun?" Masada, tabağının yanında tuttuğu elini yumruk yaptığını görebiliyordum.

Ceylin neye uğradığını şaşırdı o an. Pek tabii, ben de. Aslında Ceylin hep böyle konuşurdu benimle. Ben yalnızım diye birilerini ayarlamaya çalışırdı. Genelde tepki veren de ben olurdum, Doru değil. Bunun böyle olduğunu Doru da bilirdi.

"Ben ne dedim şimdi?" diyerek çatalını ve bıçağını tabağının kenarına bırakıp elini açtı Ceylin. Elinin birinin tersini yaklaştırıp diğerinin içine vururken, "Sen bir garipsin bu aralar. Şu ses tonuna bak! Eve hırsız girdi diyorum tepki yok, arkadaşımla konuşuyorum neden öyle diyorsun diye bağırıyorsun!" diye bağırdı. Zerrin teyzenin masada olduğunu unutmuş, öncesi varmışçasına dolu dolu konuşuyordu. Aralarında sorun olduğunu fark edememiştim. Hâlâ emin olamıyordum. Onlar küçük tartışmaların dışında hiç sorunlu bir çift olmamıştı ki.

"Anne," dedi Doru, az önce konuşan Ceylin değilmiş gibi bakışlarını annesine doğru çevirerek. "Sen biraz daha buradasın galiba. Benim birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. İstersen sonrasında birlikte eve döneriz."

Zerrin teyze başını sallayınca Doru da ortaya, "Siz de yemeğinizi yiyin rahat rahat. İş gerginliği kusura bakmayın," dedi ve masadan kalktı. Şunları söylerken bile sesi gergin çıkıyordu.

Ceylin gözleri dolu dolu, mahzunca bakıyordu gözlerime. Ne deyip de teskin edebilirdim ki şimdi onu? "Ben..." dedi Ceylin tabağını önünden ittirerek. "Börek gerçekten güzel olmuş ama gitmem gerekiyor. Tekrar eline sağlık, Zerrin anne," diyerek yerinden kalktı.

Ardından kalkacak oldum ama Zerrin teyze masanın altından elimi tutunca kalmak zorunda kaldım. "Bırak, gidip ağlasın. Ancak rahatlar. Yalnız bırak," dedi yumuşak bir tonlamayla. O da oğlunun masaya oturduklarından beri Ceylin'e soğuk davrandığının farkındaydı. Her ne olursa olsun galiba onun gözünde de Doru biraz da olsa suçluydu.

O gittikten sonra Zerrin teyze, "Ben de biraz fazla üzerine gittim galiba," diye söyleniyordu kendi kendine. Gözleri boşluğa dalmıştı kadının. Zerrin teyzenin sırtını okşadım üzülmesin diye. Bu en çok oğlunun kabahatiydi.

8. BÖLÜM

MİNERVA'NIN BAYKUŞU

Erva'nın Günlüğünden
13 Haziran 2021 - İzmir

Yağmur başladı...

Hiç durmadan yağıyor ve daha uzun bir süre de yağacak gibi görünüyor.

Arabanı gördüm az önce eve giden yolun aşağısında. Beni gördün ama görmezlikten geldin. Arabanın sileceklerinin sesi, yağmurun yüzümü yıkarken verdiği his ve şemsiye kullanmamakta direniyor oluşum hâlâ aynı anı yaşıyormuşçasına, penceremin önünde otururken bile rahat bırakmıyor beni.

Bir an adımlarım arabana yönelecek oldu, biliyor musun? Hangi hisle, buna ne sebep oldu bilmeden sana gelesim geldi. Arabadan inmeni sağlamak ve birlikte yağmurun altında ıslanmak istedim. Konuşmadan, sadece gözlerine bakarak. O an için ne söze ne de başka bir şeye gerek vardı. Bir sen ol istedim karşımda. Baktığım sen ol istedim. Dokunduğum...

Sonra yağmura karıştı hayalimdeki sana ait koku. Doldu ciğerlerime. Ben şimdi burnumun ucunda onu soluyor, içime seni çekiyorum.

Doru, ben dayanamıyorum. Hayaline bile dayanamıyor, her aklıma gelişinde yığılıp kalacakmış gibi hissediyorum. Dayanamamak sadece bir sözcük. Ne başka bir şeyle ifade edebiliyorum ne de hissettiklerimi bu basit sözcüğün içine sığdırabiliyorum. Çok daha kötü, çok daha beter...

İçimdeki bu şey, bacaklarımda bedenimi taşıyabilecek bir güç bırakmıyor. Kollarımda seni sarıp sarmalayacak derman yok. Tüm olmazlara inat sana gelmek istiyorum ama yine yolumu o olmaz kesiyor, durduruyor beni.

Dur, diyor... Bu dünyada sevdiğin o ama sevenin o değil. Onun gözleri başkasını görüyor, kalbi bir onu duyuyor.

Bakmadı bakmaz, sevmedi sevmez...

Doru'dan

©novaebook

Odamın penceresinden Ceylin'in kapıyı çekip çıktığını ve koştura koştura evden uzaklaştığını görebiliyordum. Normalde olsa onun peşinden gider, gönlünü almaya çalışırdım. Lâkin ne bugün normaldi ne de artık ben normal kalabiliyordum.

Elimdeki telefona bakışlarımı indirirken sıkıntılı soluğum camda buğu oluşturdu. Alnımı oraya dayadım. Telefonun ahizesinden Kadir'in sesi, "Aradığın şey içinde miymiş?" diye sorduğunda gözlerimi kapadım. Yorgun hissediyordum.

"Evet." Cevabın *evet* olması canımı çok sıkıyordu.

"Bu kadar işe niye kalkıştık? Hiç söylemiyorsun da. İnşallah kötü bir şey değildir."

"Sen ne olduğunu boş ver, Kadir. Yardımın için de sağ ol. Ben duruma göre yine haber veririm sana."

"Elin nasıl oldu peki? Yarın haber gelir, göreve çıkarsak yapabilecek misin?"

"O konuda sorun yok," diyerek sargılı elimi kaldırıp gözucuyla kontrol ettim. "Kesikler geçer birkaç güne. Kırık, çıkık yok nasılsa."

"Kameraları imha ettin ama öfkeyle kalkan zararla oturur demişler. Dün seni tanıyamadım. Yasin de şaşkın. Mahir duymuş, bilgi bekliyor haberin olsun."

"Ararım ben onu," dedikten sonra görüşmeyi sonlandıracakken, "Bekle," dedi Kadir. "Bu işin onunla bir ilgisi yok, değil mi? Başka bir şey..."

"Yok," dedim ve sıkıntıyla nefes verdim. Başımı camdan kaldırıp yatağımın sol başındaki komodine doğru yürüdüm. "Bu farklı. Bu işin altını kurcaladıkça yeni şeyler çıkıyor, Kadir. Anlatacağım zaten."

"Şaşırmadım. Yasin takip ediyor kızı. Bir şey olursa dönecek sana. Bu arada akşam görev ile ilgili görüşmeye Mahir çağırdı. Onlarda toplanacağız, unutma," diyerek konuşmayı sonlandırdı.

Telefonu yatağın üzerine fırlatıp komodinin en alt çekmecesine doğru eğilip açtım. İfadem anında katılaşarak, gördüğüm şeye bakarken kaşlarım çatıldı.

Gri deriden bir çantaydı önümdeki. Bilgisayar çantası. Kulpundan tutup çektim ve telefonumun yanına, yatağın üzerine bıraktım.

Nefesim öfkeden hızlanırken, içimde patlamaya hazır saatli bir bomba vardı sanki. Duracak, durulacak gibi de değildi. Çantanın fermuarını aralarken dilimin ucuna gelen küfrü, içine soktuğum diğer elimde hissettiğim ve açığa çıkardığım sayfalara doğru savurdum. "Sen nasıl bir belaya bulaştığının farkında mısın? Albayın kızı lan o, albayın! Erva o, arkadaşın Erva!"

Dün gece üstünkörü baktığım ve şimdi bir kez daha doğrulamak ister gibi gözlerimi üzerinde dolaştırdığım sayfalar, Erva'nın günlüğünün kopyalarıydı. Ceylin'in defteri hiç düşünmeden yakmasındaki neden öncesinde kopyalarını almış olmasıydı. Bunu neden yapmıştı? Ona daha fazla bilenmek için mi?

Okuyup okuyup ondan nefret etmek ya da ona bir ihtimal de olsa kopyalarını geri vermek için mi?

Son ihtimalin üzerinde durmadım bile. Ceylin'in tavırları bunu iyi niyetle yapmadığını açıkça ortaya koyuyordu. "Beni karşına alma dedim ama dinlemedin, Ceylin. Bu kadarını yapmayacaktın."

Dün gece olanlar geldi gözümün önüne. Erva, o ne olduğu belirsiz adamın hiç dinlenmeden kulübeye kapanıp çalışmaları, projesine bulaşan kahve izleri... O bardağı köpeğim Asker devirmiş olsaydı o kadar temiz kalamazdı ortalık. Kâğıda kasıtlı dökülmüş sonra da yere fırlatılıp, kırılmıştı bardak. Üstelik Asker kulübeye izinsiz girecek bir köpek değildi. Hiçbir yere izinsiz girmezdi. Bundan öylesine emindim ki düşüncesiyle dişlerimi sıktım.

Gece Ceylin'in evine girmekle ve düşüncelerimi doğrulamaya çalışmakla ne kadar haklı olduğumu görüyordum şimdi. Çenem kasılırken, az önce içeride Ceylin'in Erva'dan kurtulmak için Rüzgar'ı övüp durmalarını getirdim gözümün önüne. Erva ne yapmıştı da ona bu kadar vicdansızca davranıyordu? Bu mesele neden Erva ile de ilgili olmaya başlamıştı? Belki de en başından beri...

En başından beri ikisinin arkadaşlığı da diğer şeyler gibi planlıydı!

Yatağın kenarına oturdum ve dizlerimin üzerinde tuttuğum sayfaları rastgele çevirdim. Hızlı hızlı ve hiç duraksamadan...

Erva'nın günlüğü kopya bile olsa tekrar ellerimin arasındaydı. Öfkeli ifadem kâğıtların arasında dolaştıkça yumuşadı ve yok oldu. Okumamam gerektiğini biliyor ama onlara tekrar göz atabilmek için derin bir ihtiyaç duyuyordum. Kim kendine yazılan, böylesine derin hislerin görmeyeni olabilirdi? Apaçık karşısında dururken, kendine engel olup geri durabilirdi?

Öyle güzeldi ki içimde uyandırdığı hisler, bu yeni duygunun bağımlısı oluyordum. Farkında olmadan ama bile isteye...

Parmaklarımı kenarlarından zımbalanıp defter haline getirilmiş kopya günlüğün rastgele bir sayfasına soktum ve araladım. Eğer geri durabilecek biri varsa o ben değildim.

Derin bir soluk aldım ve Erva'nın sözcükleri içimdeki sessizlikte aktı...

Salona tekrar döndüğümde daha sakindim. Lâkin on dakika öncesine rağmen daha huzursuz hissediyordum kendimi. Erva'nın günlüğünü az önce gizlice okumuştum ve o kız şimdi salonumda oturuyordu.

Erva üzgün bir sesle, "Ceylin gitti," dedi. Olanlardan dolayı üzüldüğümü gösteren bir ifade arar gibi bakışlarını yüzüme odaklayınca sıkıntıyla soluklandım. Sandalyeyi çekip otururken, "Yediniz mi siz?" diye sordum sanki onu hiç duymamışım gibi. Ceylin konusunu kapatmak istiyordum. En azından bugün için.

Tabağımı önüme çekerken bakışlarımı sessizleşen, dalıp giden Erva'nın yüzüne kaydırdım. Sonra masanın üzerinde elleriyle oynayan parmaklarına... Topuzundan dağılan saçları yüzünün köşelerini biraz daha sarmıştı. Daha uzun olan birkaç tutam boynunun yanından ince kazağının kare yakasına kadar uzanıyordu. Görüntüsü, kafamın içinde kurguladığım günlüğünü yazdığı anlara ait haliyle bütünleşti bir an için. Yasak bir şey yapıyormuşçasına bakışlarımı hızla kaçırırken kendime lanet ettim.

"Yiyemedik," dedi annem. "Siz tartışınca..."

Gözlerimi ondan tarafa çevirdim. "O kızı hâlâ onaylamıyorum ama biraz tersine gittin sanki. İstemiyorsan güzelce bitir. Belli ki soğudun sen ondan," diye söylenmeye devam etti.

Şu an bana umduğunu söylüyordu aslında. Böylesine saçma bir tartışmada kimsenin ayrılmayacağını o da biliyordu fakat olsun istiyordu. Ceylin'i en başından beri bana uygun görmemişti. İlişkimizin bitmesini her şeyden çok istiyordu.

"Ceylin ile bir problemimiz yok. Saçma sapan bir tartışmaydı, geldi geçti," dedim her bir kelimenin üzerine basa basa. Net görünmeye çalışıyordum. Aksi halde annem üzerime gelmeye devam edecek ve bir açık bulacaktı.

"Ağlıyordu," dedi Erva cılız bir sesle. Bakışlarımı ona çevirdim. Ceylin'in durumuna içerlemiş görünüyordu. Parmaklarıyla başparmağının kenarını yoldu. "O seni sev... seviyor." Yutkundu ve bakışlarını kaçırdı gözlerimden. "Karışmak bana düşmez..." dedi özür diler gibi. "Ama sessiz de kalamadım, kusura bakma."

Tam bir şey diyecektim ki annem araya girdi.

"Asıl sen kendini üzme." Erva'nın masanın üzerinde duran elini tuttu. "Onların arasında, dediğin gibi. Benim kör oğlumun yaptıkları ya da arkadaşının onunla tartışmaya girip üzülmesi seni hiç bağlamaz. Onu seviyorsun belli." Gözlerini *keşke öyle olmasaydı* der gibi Erva'nın yüzünde dolaştırıyordu. "Ben bile üzüldüm biraz. Neyse ki geldi geçti. Nasıl yapıyorsa iyi rol yapıyor olmalı. Benim gibi bir kadını bile düşündürdü. Ama senin gibisi de zor bulunur be kızım... Geçenlerde beni karşılamaya gelmiştiniz ya lojmanın kapısına..." Yüzünü buruşturdu. "Ceylin ojelerini yeni sürdüğünü söyleyip sana taşıtmıştı elimdekileri," İmayla güldü ve birkaç kelimeyi ağzında homurdanır gibi geveledi. "Orada bile *mülakata gidiyor, ondan* deyip onu savunmuştun bana. Taşısın demiyorum ben. Mesele de bu değil zaten. O bana sanki sürekli saygılıymış gibi *Zerrin anne* deyip gülümsemiyor mu, sinir oluyorum vallahi. Seni de kullanıyor bence." Sandalyesinde öne doğru yaklaşarak gözlerini büyüttü, "Kullandırtma!" dedi kesin bir şekilde. "Her şey iyi hoş ama birinden nem kaptım mı sittinsene düzelmez gözümde," diyerek sandalyesine geri yaslandı. "Gerçi düzelecek bir tarafı da yok o kızın." Elini havada salladıktan sonra devam etti. "Senin değerini bilsin o, başının üzerine çıkarsın. Hâlâ onu savunuyorsun."

Annemden korkulurdu. Şu kadar tespiti hangi ara yapmıştı? Haklı olduğunu bilmek canımı sıkıyordu.

"Gerçekten," dedi Erva ona açıklama yapmak ister gibi sandalyesinde anneme doğru dönerken. Çekimser bir sesle, "Gerçekten iyidir, Ceylin. Tamam, uçarı kaçarıdır ama..." diye devam etti. Huzursuzca iç çekti. "Neyse," diyerek tekrar sandalyesine sindi. "Size bir şey diyemem ben. Görüşünüze saygı duyarım, ayrı konu. Ama arkasından gitsem iyiydi."

"Yalnız kalsın," dedi annem Ceylin'den söz ederken gergin çıkan ses tonunu tekrar normalleştirerek. "Belki aklı da başına gelir böylece."

Erva bakışlarını bana çevirdi. Bir şey söylememi istiyormuş gibi bakıyordu.

Ellerimi aldığım böreğin henüz ilk ısırığındaydım ve öylesine yiyordum. Bakışları elimdeki börekte dolaştı, ardından kendi tabağına kaydı. Hiç dokunmamıştı.

O dalıp giderken annem, "Düşünme daha fazla," diyerek Erva'nın başını okşadı. Ayağa kalktı ve sandalyesini yerine geri ittirdi. "Doru, gitmeden önce ben biraz uzanayım. Çıkmaya yakın kaldır beni."

Başımı salladım.

Annem yatak odasına doğru gözden kaybolduğunda evim hiç olmadığı kadar sessizleşmişti. Onun sık aldığı soluklarının sesini net bir şekilde işitebiliyordum. Bense nefes bile almayı bırakmıştım. Onunla yalnız kalmak önceden de bu kadar zor muydu?

Hâlâ hiç dokunmadığı tabakta dolaştırdım bakışlarımı.

Elimle tabağını işaret edecektim ki, "Ben de kalkayım," deyip sandalyesini iterek ayaklanınca bir şey diyemeden ayağa kalktım. "Bir şey yemedin," diyerek tabağını işaret ettim.

"Çalışmam gerek. Zaten çok aç değildim."

"Al o zaman onu yanına." Kahvaltı yapmadığını biliyordum. Gidecek olması benim için de iyiydi ama bir şey yemeden de gitmesini istemiyordum. Benimle inatlaşmak yerine başını salladı. "Sağ ol," dedi ve böreği bir peçeteye sardı. "Çalışırken yerim o zaman. Kahve ile iyi olacak."

"Bitecek gibi mi?" Projesini kastediyordum. Ceylin masada sormuştu bunu ama ben verdiği cevabı dinleyememiştim. O an kafam kopya günlükteydi.

Yarım bir tebessümle dudağını büktü. "Çabalıyorum. Çok çabalıyorum ancak olacak gibi değil. Haftalarımı verdim ben ona. Daha iyisi için aylarca çalışmam gerekirdi üzerinde ama zaman bu kadardı maalesef. Demek ki olacağı varmış. Üzülmüyorum da artık. Annenin dediği gibi olacağına varır."

Ya olacağına varacaktı ya da olduracaktık. Aramızdaki sessizlik uzarken başımı salladım. Onunla yalnız konuşmak gerçekten zorluyordu beni. Sadece yalnız olmak da mesele değildi. Erva'nın varlığı bile yetiyordu artık.

Kapıya kadar eşlik ettim. Tam kapatacakken, "Erva!" diye bahçeden neşeyle seslenen biri duyuldu.

Rüzgar'ın sesiydi bu ve Erva nerdeyse koşar adım ona yürümeye başlamıştı. Bir süre kapıda öylece kaldım. Aralık kapıyı ne kapattım ne de tam olarak açtım. Onlar birbirine gülerken, öylece durdum olduğum yerde. Şu görüntü beni rahatsız ediyordu. Tam adını koyamıyordum ama garip bir şekilde öfkelendiriyor, sinsi bir hisle dolduruyordu içimi. Kıskançlık diyebilir miydim buna?

Düşündüğüm şeyle başımı iki yana salladım. Benim bu hayatta birini kıskanmam mümkün değildi. Lâkin tam şu anda içimdeki bu hissi yumuşatabilmek için gidip günlüğü okumak istiyordum. Erva'nın günlüğünü. Hemen yapmak istiyordum bunu. Hataysa hataydı. O günlükteki her bir satır ihtiyaca dönüşmüştü benim için.

Kapıyı kapadım ve doğruca odama adımladım.

Erva'dan

"Börek nefis," dedi Rüzgar az önce ısırdığı parçayı yutmaya çalışırken. Ağzının kenarındaki kırıntıları parmaklarıyla temizliyordu. Peçeteye sardığım börek güzel kokunca onunla paylaşmıştım. Meğer o da benim gibi kahvaltı yapmamış ve çok açmış. "O kadının ellerini öpmek istiyorum."

Doru'nun bunu yapmasına izin vereceğini pek sanmıyordum. Ne de olsa ondan hoşlanmamıştı. Yamuk bir gülümsemeyle, "Mecazi anlamda alıyorum çünkü şu an uyuyor," dedim.

"Mecaziydi zaten, tanımadığım kadını niye öpeyim?" diyerek sırıttı. Kulübeye doğru yürürken telefonumu cebimden çıkardım. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerek, Rüzgar," dedim elimdeki telefonu sallayarak. "Sen kulübeye geç istersen. Ben de geliyorum. Autocad çizimi bıraktığın gibi duruyor. Hiç ilerletemedim onu."

"Sorun yok. Ben bunun için buradayım," dedi ve börekten bir ısırık daha aldı. "Hatta gittim bile. Sen gelene kadar bilgisayarı açarım en azından."

Gerçek anlamda minnettardım ona. Kurtarıcı gibi gelmişti bir anda. Bana yardım etmek hiç zoruna gidiyor gibi değildi. Aksine bunu içinden gelerek yaptığının farkındaydım. İçten bir şekilde gülümsedim. Telefonuma Ceylin'i arama talimatını verip kulağıma götürdükten sonra yanından uzaklaşırken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Beni duydu ve elini salladı *önemli değil* dercesine. Sonra da kulübeye doğru adımladı.

Ceylin telefonuma cevap vermiyordu.

Tam üç kez denemiştim ama açmıyordu. Sonunda pes ederek diğer elimde duran böreği dişlerimin arasına sıkıştırdım ve ona bir mesaj yazdım.

Gönderen - Erva: *Sıkma canını. Düzelirsiniz, ben eminim. Sen şimdi kuruntu yapmışsındır. Ağlayıp duruyorsundur. İnan bana, biliyorum da söylüyorum...*

Biraz yetiştirmek gibi olacaktı ama kendime engel olamayıp şunu da ekledim:

Gönderen - Erva: *Annesine bizim bir sıkıntımız yok dedi. Emin konuştu.*

Her ne olursa olsun, kim Ceylin hakkında ne düşünürse düşünsün arkadaşımdı o. Bir kötülüğünü görmemiştim. Bana karşı hep düşünceliydi. Ona farklı davranıp Doru'yu seviyor diye bildiklerimi saklayamazdım.

Telefonu arka cebime tekrar yerleştirdiğimde önümde duran yorucu zamana iç çektim. Gidip çalışmalıydım şimdi. Böreğimden kocaman bir ısırık daha alarak kulübeye doğru yürüdüm.

Yaklaşık iki saat sonra Doru ve annesi Zerrin teyze evlerinden çıkıyordu. Kendimi çalışmaya öyle bir kaptırmıştım ki onların çıktığını da Doru'nun kulübenin önünden geçerken pencerelerde gözlerini dolaştırdığını da zor fark etmiştim. Kısa bir süre sonra patika yolun aşağısında, park halinde duran arabasının lojmandan ayrılmak üzere olduğuna dair bir ses duydum.

Lojmanın otoparkı vardı ancak ikimiz de çoğu zaman arabalarımızı patika yolun karşısındaki açıklık alana park ediyorduk.

Başımı bir anlığına kâğıttan kaldırıp elimdeki kalemi masaya bırakarak, tam karşıya baktım. Doru'nun evinin üstten açık olan salon pencereleri sonuna kadar kapatılmıştı. Anlaşılan uzun bir süre dönmeyecekti.

Bunu düşünerek tekrar projeme gömüldüm. Beş dakika sonra yerimden kalkıp Rüzgar ve kendime yiyecek bir şeyler hazırlamak için evime gittim. Dolabın dondurucusunda öncesinden stokladığım pizzalardan vardı. Mikrodalgada çözdürüp hepsini bir tabağa aldım. Dolaptan iki kutu içecek çıkardım. Sonra da kulübeye geri döndüm.

Birlikte yedikten sonra tekrar çalışmaya döndük. Rüzgar'ın arada beni motive eden sözleri dışında hiç konuşmadan devam ettik.

Bugün bir durgunluk vardı sanki Rüzgar'da. Belki de kendimizi çalışmaya fazlaca kaptırdığımızdan bozmak istemiyordu ve bu yüzden pek konuşmuyordu.

Akşam saat dokuza doğru, "Kızlar seni soruyorlardı," dedi Rüzgar gömüldüğü bilgisayardan başını kaldırarak. Sesi yorgun çıkıyordu ve bedenini sandalyede esnetirken olabildiğince gülümsemeye çalışıyordu.

O an bir kez daha ona minnettar oldum. Yorgun olmasına rağmen sırf moral bozmamak adına gülümseyebiliyordu. Mahcup bir şekilde yüzüne baktım ve sandalyeme yaslanırken kalemimi elimden bıraktım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Bitmeyeceğini biliyorsun. Sırf en iyi haliyle şu projeyi onların karşısına çıkarabileyim diye yardım ediyorsun bana. Düşündükçe çok mahcup oluyorum. Daha yeni tanıştık ama sen İzmir'deki ikinci gününün de tamamını benim için harcadın."

"Erva," dedi adımı uzata uzata. Dizime dokundu eliyle. Öyle uzun uzun değildi, dostça bir dokunuştu bu. "Ben istediğim için buradayım. Böyle konuşmaz mısın?" diye ekledi gülerek. O hep gülüyordu zaten. Asker olduğunu direkt söylememesine rağmen öyle olduğunu düşünmeye devam ediyordum. Güler yüzlü olma durumunu bununla ilişkilendirmeye çalışıyordum.

Etrafımdaki bütün askerler asık suratlıydı, en azından benim için. Galiba bir Ender o kadar değildi, bir de Yasin atışırken bolca sırıtıp dururdu. Ama böylesine saf gülen bir o vardı herhalde bildiğim. Böyle olabilmesi ne güzeldi.

Bunu düşünürken aklıma Doru geldi. Onun çatık kaşları ve sert ifadesi... Ne yapıyordu acaba şimdi? Sonra olanları bir kez daha getirdim gözümün önüne. Her ne kadar içimde ona duyduğum aşkı taşısam ve bundan asla kurtulamayacağımı bilsem de Ceylin ile aralarının bozulmasına üzülmüştüm. Doru, aynı Doru'ydu, Ceylin ilişkinin başından bu yana çok çabalayandı. Onunla evlilik planları yapıyordu.

Gözlerim dalıp giderken bakışlarım dizlerimde duran ellerimin hizasındaydı. Kendi kendime söylendiğimin bir an için farkında olmadan, "Umutsuz," dedim. "Umutsuzsun kızım sen!"

"Ne?" Dışımdan söylendiğimi de Rüzgar'ın tepkisiyle fark edebildim.

Dişlerimi göstererek masumca güldüm. "Ah, boş ver sen beni," diyerek elimi havada boşluğa doğru salladım. "Dalmışım, atımı da alıp Üsküdar'a tura çıkmışım."

Sesli bir şekilde güldükten sonra, "Garip," dedi.

Buna benzer bir şeyi geçen gece de söylemişti. Omzumu silkerek, "Ne diyordun?" diye sordum. "Kızlar diyordun?"

"Ha," diyerek ilk konuştuğumuz şeyi hatırlayıverdi. "Seni soruyorlardı. Zaman da dedi ki *yarın iş çıkışı bize uğrasın ne zamandır hep ayaküstü görüşüyoruz, olmuyor.* Kızlar da çok heveslendi haliyle."

"Olabilir," dediysem de kafamın içinde yarınki planlarımı evirip çeviriyordum. "Yarın hem üniversiteye derse gideceğim hem de çıkışta proje teslimine." Bir anlığına bakışlarımı projeme çevirdim ve dudaklarımı büktüm. "Gerçi neyi teslim edeceksem..." Omzumu silkerek devam ettim. "Saat geç olur. En iyisi başka bir gün belirleyelim. Ertesi gün mesela."

"Bana projenin sonucunu söylemeden kaçamazsın bir yere," dedi Rüzgar haklı bir isyanla. Tavrı aynı zamanda şakacıydı. "O kadar uğraştık. Bir zahmet gelip söyleyiver. Hem kızlar tilki gibidir. Kokunu alınca uyku falan kalmaz onlarda o saatte. Kalkarlar hemen. Ayrıca uyuyacaklarını da sanmam."

Güldüm. "Zaman söylemişti. Uyku konusunda inatçılarmış. Gece yarısından önce uyumazlarmış."

"Öyle."

"O zaman söz vermediğimi ama uğramaya çalışacağımı sözle Zaman'a. Çok kalamayabilirim."

Rüzgar hâlâ beklenti içerisinde yüzüme bakınca, "Numaramı vereyim sana," dedim düşünmeden. "Eğer gelemezsem mesaj atarım ya da ararım. Saatin durumuna göre."

Şimdi oldu, dercesine hemen telefonunu masadan aldı. "Söyle bakalım," dedi.

Numaramı verdikten sonra çağrı bırakmasının ardından kendi telefonumdan da onun numarasını kaydettim.

Rüzgar gözleri ekrandayken, "Bu dostluğumuzun miladı," diye mırıldanıyordu. Galiba bir şeyi silip yeniden yazıyordu. "Şimdi oldu. Böyle kayıtlı kalsın," diyerek telefonunun ekranını bana çevirdi. *Böğürtlen Çalısındaki Kız* diye kaydetmişti beni.

Bunu görünce kahkaha attım. Tanışma hikâyemizi ne de güzel özetliyordu bu üç kelime. "Böğürtlen çalısındaki kız," diye tekrarladım ekrandaki yazıyı. Gülmeye devam ediyordum, ben güldükçe Rüzgar'ın da gülümsemesi daha sahici bir hal alıyordu. "O gün çalıların arasına düşmem komikti ama itiraf et."

Rüzgar başını salladı. "Hem de ne! Haline üzüldüm de tabii biraz."

Sesi kulübenin içinde yankılanırken birinin adımlarının yaklaşmakta olduğunu işittim. Başımı çevirmemle Doru'yu camın önünde görmem bir oldu.

Hemen yerimden kalktım ve kapıyı açtım. Ne işi vardı ki burada?

"Doru," dedim şaşırarak. Dünü saymazsak onu kulübenin etrafında görmeye pek alışık değildim. Doru bir içeriye baktı, Rüzgar'ı süzdü ama bakışlarını onda tutmadı. Hızlıca ilk başladığı yerde, yüzümde sabitlendi gözleri. "Bitmedi mi hâlâ?" diye sordu.

Ne yani merak ettiği için mi gelmişti? Rüzgar'ı görmezlikten gelişi biraz kaba bir davranış olmamış mıydı?

"Merhaba," diye seslendi Rüzgar onun tavrına rağmen. Doru yine yanıtsız bıraktı.

"Mahirlere geçiyorum. Yolda Gülru aradı. Seni de alıp gelmemi söyledi."

Şimdi anlaşılmıştı. Zoraki gelmişti. Gülru istedi diye. Başımla masada duran projemi işaret ettim. "Bitmedi. Bitmeyecek de. Biz de bırakıyorduk."

"Bırakıyor muyduk?" diye sordu Rüzgar. "Hâlâ zaman var..."

Bunu Rüzgar için istiyordum. İki gündür onunla deliler gibi çalıyorduk zaten. Adam İzmir'e geldiğine pişman olacaktı neredeyse. Tamam, hiç sorun eder gibi görünmüyordu ama bu artık beni rahatsız ediyordu.

"Seni fazla yordum. Yeter artık. Ve hakkını helal et-" diyecekken, "İyi o zaman," diyerek konuşmama fırsat vermedi Doru. "Hadi gidelim."

Bu tavrı da neydi böyle? Misafirim olduğunu görmüyor muydu? Onu öyle bırakıp gidemezdim, en azından apar topar... Lâkin Rüzgar anlamış gibi ayaklandı.

"Bitirmek istediğine eminsen benlik bir sorun yok," dedi düz bir sesle. Tanıştığımızdan beri ilk defa bir şeyi gülmeden söylüyordu. Doru'nun tavrına bozulmuştu. Kim olsa bozulurdu. Doru'ya dönüp öfkeli bir bakış attım. Hemen sonra Rüzgar'a çevirdim bakışlarımı. "Tekrar teşekkürler, Rüzgar. Ben yarın sana haber veririm sonucu. Olumlu ya da olumsuz."

"Aramanı bekliyorum o zaman," diyerek telefonunu alıp kapıya doğru yürüdü. Doru kapının önündeydi ve buzdan soğuk bakışlarını onun üzerinde dolaştırıyordu.

"İstersen sana ben haber vereyim."

"Anlamadım," dedi Rüzgar kaşlarını çatarak. "Neyi haber vereceksin?"

Doru'nun ses tonu gergindi ve bu, Rüzgar'ın da ifadesine yansıyordu.

"Erva'nın sonucunu. Ne meraklısın sen böyle? Hayırdır!"

"Ne hayırdır?" diye baskılı bir sesle öne doğru adımladı Rüzgar. "Asıl senin bu tavırların ne?"

Burnundan güldü, Doru. Çatık kaşlarıyla birleşen bu görüntü endişelenmeme neden oldu. Bir anda gelişen ve devam eden gergin konuşmayı anlamlandırmaya çalışıyordum. Bu ikisine ne oluyordu böyle? Hayır, asıl Doru'ya ne oluyordu?

"Ya, ne yapıyorsunuz siz?" dedim sesimi yükselterek. Elimi Rüzgar'ın koluna koydum. Doru'yu da çekebilirdim ama bunu yapmak istemiyordum. "Rüzgar kusuruna bakma. O hep gergindir," diyerek açıklama yapmaya çalıştım. "Seninle alakası yok yani." Kesinlikle kavga çıkmasını istemiyordum. Üstelik sebep de yoktu. Alelacele, "Sen git artık. Yarın da ararım, görüşürüz," dediğimde Rüzgar anlayışla başını salladı. O da kavga çıksın istemiyordu. Umursamadan ona ters bir bakış atıp, yanından geçti ve alt yola doğru uzaklaştı. Karanlıkta kaybolana kadar onu izledim. Gözden kaybolduğu anda da derin bir nefes alıp sitemle Doru'ya döndüm.

"Ne yaptın az önce? Kafa tuttuğun o adam iki gündür uyumadan yardım ediyor bana." Sesim içimdeki öfkeye nazaran daha sakin çıkıyordu.

Bana doğru eğildi ve dudaklarını bir şey söyleyecekmiş gibi usulca araladı. Buna izin veremezdim. Kendini haklı göreceğine emindim. O daha söze girmeden elimi kaldırdım, "Sakın *emanet* muhabbetlerine falan başlama," dedim ters ters. Gözlerimi devirdim ve devam ettim. "Komik oluyor. Ne zamandan beri beni düşünür oldun acaba?" Bakışlarım yüzümde dikkatle dolaşan gözlerini buldu. "Yani babamı bahane etme! Sen az önce hiçbir sebep yokken onunla kavga edecektin." Elimle kendimi gösterdim. "Benim ya! Benim misafirimle!"

"O misafiri..." dedi Doru lafı ağzında dolandırarak. Küfretmemek için dişlerini sıkıp gözlerini kapattı. "Bahçeye gömmediğime dua et sen. Elin adamını, iki gündür tanıdığın adamı bana mı savunuyorsun? Hırlı mı, hırsız mı biliyor muyuz? Aldın, kulübeye getirdin."

Ağzım kocaman açıldı. "Adam asker," dedim cırlar gibi. Elimi arkaya atıp Rüzgar'ın karanlıkta kaybolduğu yeri işaret ettim. "Tıpkı senin gibi. Direkt söylemedi ama... Şimdi sen de mi o saydıklarına giriyorsun? Kuzey Tanman'ın oğlu o!" Bağırıyordum. Neden bağırıyordum ki? Çok sinirlenmiştim çünkü. "Ayıp ettin, çok ayıp. Ben adama nasıl borcumu geri ödesem diye düşünürken sen mahvettin her şe-"

"Ne borcu? Borcun falan yok! Ben ne diyorum, sen ne diyorsun, Erva! Her asker adam düzgün mü? Kuzey Tanman falan tanımam ben. Babanı bilirim, seni bilirim bir de kendimi. Ben, baban yokken seninle onu şu daracık yerde," dedi ve elini savurdu kulübenin içine doğru. "Sikseler yalnız bırakmam."

"Ne diye?" Gözlerim sinirden yuvalarından çıkacak gibi oldu. Doru bugün gerçekten garip davranıyordu. "Hem son anda ne bu çıkış? Dün neredeydin o zaman?" diye bağırdım.

"Kıçım dondu lan benim verandada. İçeriye giremedim o it sana bir şey yapar diye. Projen mahvoldu, üzüldün diye sustum. Ama hanımefendi ona soracağına bana, *ne diye* soruyor," dedi imayla. Kaşlarını çattı. "Ona da *neden iki gündür benimle çalışıyorsun,* diye sordun mu?"

Ağzım bir kez daha kocaman açıldı. Hiç kapanmamıştı ki. "Pes," dedim ellerimi öne doğru savurarak. "Sen Ceylin ile tartışmanın hırsını benden mi çıkarıyorsun şimdi? Sana ne Doru Demir, sana ne?" O bir şey demeyince devam ettim. "Babammış. Çok meraklıysan git onu koru. Yarın onu da arayacağım zaten. Arayıp söyleyeceğim, bu saçmalığa son versin. Daha dün yüzüme bakmayan adama bakın." Burnumdan güldüm. "Bana emanet ayağı çekmeyi bırak. Bunu yapmanı istemiyorum." Saçmaydı işte! Çok saçmaydı bu! Babam ona her ne dediyse saçmaydı. Başımı yana çevirip ses tonumu düşürmek için derin bir nefes aldım. "Gülru'ya söyle gelmiyorum ben. Şimdi gidiyorum ve senin yerine o adamdan özür diliyorum tekrar." Öne doğru bir adım attım ama Doru yolumu kapattı. "Hele bir git!" dedi kaşının birini kaldırarak. "Gider o Rüzgar'ı döverim!"

Çok net konuşuyordu. Duyduklarıma inanamayarak derin bir nefes daha aldım ve kulübenin içine doğru yürüdüm. Sandalyemi çekip oturdum. "Senin onunla başka bir husumetin falan mı var?" diye sordum. Gerçekten böyle düşünüyordum artık. "Hayır, yani hiç normal değil de," diyerek ona çevirdim bakışlarımı. Sakin konuşuyordum ve bunu da sürdürecektim. "İyi bir adam o. Beni korumana gerek yok o ayrı konu, ondan hiç yok. Çocuk muyum ben? Anlayamıyor muyum?"

"İnsanlar konusunda pek iyi olduğun söylenemez," dedi imayla. Bundan ne çıkarmalıydım?

"Ne demek o?"

"Neyse ne, kalk hadi," diye söylenerek bana doğru adımladı. "Kalk gidelim."

Güldüm. Rüyada falan mıydım acaba? Yerimden kıpırdamadan omuzlarımı sarsa sarsa gülmeye devam ettim. "Çok saçma ya," dedim bu defa dışımdan söylenerek.

"Neymiş saçma olan?"

"Seninle en uzun konuşmamız bu, biliyor musun? Onda da affedersin ağzıma sıçıldı!" Ona ikimizin arkadaş olmadığını söylemeye çalışıyordum.

Başını dikleştirdi. İfadesi düz bir hal alırken bana bakmaya devam eden gözleri kısıldı.

"Küfür mü ediyorsun?"

"Sen daha küfür duymamışsın. Bu hiçbir şey. Şu tavırlarına son vermezsen..." Seviyorum diye de her yaptığına eyvallah diyecek değildim.

Bir cevap bekledim ama Doru konuşmayınca sandalyeden kalktım. "Anlaşıldı. Sen beni çocuk sandığından..." Tamamlamadım cümleyi. Ona doğru adımladım ve hemen yanında durdum. "Çocuk değilim ben," dedim ciddiyetle. "Rüzgar ya da başkası... Şunu bir anla, benim babam tarafından bile korunmaya ihtiyacım yok. Rahatla artık. Babamdan azar falan işitmeyeceksin." Yanından geçip dışarıya çıktım.

"Ne?" diye sesleniyordu arkamdan. "Kim azar işitecekmiş?"

Umursamadan yürümeye devam ettim. "Kapıyı kapatmayı unutma!" diye bağırdım. Duyduğunu farz ederek Gülruların kapısını çaldım.

Doru bana yetişmeyi başardığında Gülru kapıyı açtı ve daha ilk andan Doruların göreve gideceğini söyledi. Yüzüm ister istemez düştü o andan sonra. Sanırım bunu beklemiyordum.

Doru hemen yanımda durduğundan belli etmek istemiyordum ama aldığım haberin beni mutlu etmediği ortadaydı. Ona baktım. Yüzünde halime sevinmiş gibi bir ifade vardı.

Bu garipti. Üzüldüğüm için seviniyor muydu yani? Ben, o burada olamayacağı için üzülürken hem de.

"Gümüşler de burada. Çocuk odasına geçelim biz, Erva. Doru'yu da bizimkiler bekliyor. Toplantı yapacaklar. Bitince katılırız onlara," diyen Gülru'nun sesiyle toparlandım. İçeriye girip ayakkabılarımı çıkardım. Doru da o esnada salona geçti.

Çocuk odasına gitmeden önce kapı önünden gözucuyla salona baktım. Yasin, Kadir, Ender, Mahir ve Doru... Hepsi yemek masasındaydı. Ender beni fark ederek gülümsedi. Başımla selam verdim ona. Sonra diğerlerine de ayıp

olmasın diye, "İyi akşamlar," diye seslendim. Toplantılarını bölmeyi hiç istemiyordum.

Mahir yerinden kalkarken diğerleri gülümseyerek bana el sallıyordu. Doru hariç.

"Baldız."

Önümde duran Mahir'e çevirdim bakışlarımı. Gülru'nun kuzeni kontenjanından baldız oluyordum ben. Böyle seslenmesi hoşuna gitmiyor değildi hani. Ciddi bir şey söyleyecek sanırken, "Kapıyı kapatsam sakıncası olur mu?" diye sorunca, "O- olmaz," dedim afallayarak. Bunu beklemiyordum. Kapıyı yüzüme kapatıp *tak* diye kilitledi. Arkamda dikilen Gülru'ya dönüp yüzümü ekşittim. "Senin bu kocan tam bir öküz!" diye homurdandım.

Güldü, Gülru. "Bazen, evet ama genelde iyidir benim kocam."

"Kocam köylü, doğduğun ilk andan beri kuzeninim. Senin beni savunman gerekir," diyerek omuz silktim. Yanından geçip çocuk odasına doğru yürüdüm. Asaf, beşiğinde ayağa kalkmış karşısındaki üçlü koltukta oturan Gümüş'e gülücükler saçıyordu. Küçük Doru ise Asaf'ın oyuncaklarıyla odanın ortasındaki yün halının üzerinde oyun kurmuştu kendine. "İyi akşamlar," dedikten sonra Gümüş'e, küçük Doru'nun yanına bağdaş kurup oturdum. "Balkabağım nasıllarmış?" diyerek ağzım sulana sulana oğlanın tombul yanaklarıyla avuçlarımı doldurdum. "Teyzem," dedim yanağını kocaman öperek. Gülüyordu, Doru. "Erva seni çok mu özlemiş?"

Altı yaşındaydı ve çok da dilbezekti*. Bir konuştu mu susturulamazdı.

"Erva Erva," dedi heyecanla. Yerdim ben bunu. "Bak Asaf'ın oyuncakları var bende. Seninle oynayalım mı?" Rengârenk oyuncak bir arabayı yün halının üzerinde iz bırakacak şekilde dizlerimin önünden geçirdi. "Ben market olayım. Sen sipariş ver bana. Evine getireyim," dedi ikna etmek için başını sallayarak. Yüzü gibi tombul olan eliyle annesinin oturduğu yeri gösterdi. "Evin orası olsun, tamam mı?"

Kıkırdayarak başımı salladım. "Yaa," dedim ağız dolusu. "Ben seni sipariş versem olmaz mı? Kamyona kendini koyup getir bana."

Doru bu dediğimi ciddi ciddi düşündü. İşaretparmağını ağzına sokup güldü. "Ben sığmam ki ona. Baksana küçük bir şey bu." Kıkırdamaya başladı.

Gümüş de oğluna gülüyordu. "Sen benim oğlumsun," dedi ona şakacıktan kaşını kaldırarak. "Desene Erva'ya *sığsam bile getiremem, annem vermez.*"

Doru utanarak annesine baktı. "Şakacıktan anne. Sen de bir şey bilmiyorsun ki. Oyun bu, oyun."

Kahkaha attım. Gülru ilgiyle bizi izleyen oğluna yaklaşıp kucağına aldı. Hemen yanımıza, yere oturttu. "Doru," dedi oğlanın çenesini avuçlayıp yüzünü

* Tatlı dilli, çok konuşan.

kaldırırken. "Sen Asaf ile oyna, olur mu? Erva'yla benim sana yiyecek bir şeyler hazırlamamız gerek."

Doru'nun gözleri parıldadı. "Tatlı," dedi annesine bakarak. Pek de oburdu. En sevdiği şey de tatlılardı. Her ne çeşit olursa olsun. "Dondurma getirdik biz. Ondan yesek mi anne?"

Gümüş başını salladı. Sonra Gülru'ya döndü. "Erit ama. Havalar tam olmadı. Öyle yesin."

Doru eline hayali kaşığını alıp ağzına götürdü. "Dondurmayı kaşık kaşık yiyorum ben," dedi Gülru'ya, annesinin dediğini onaylar gibi.

Dayanamadım ve hayali kaşık olan elini havada yakalayıp öptüm. Bu çocuklar gerçekten nasıl bu kadar tatlı olabiliyordu? "Ben sana ölürüm çocuk."

Doru, emekleyen Asaf'ı yanına çekip önüne oyuncak arabalardan birini koydu. Onlar oyuna dalarken ayağa kalktım ve Gülru ile mutfağa doğru adımladım.

Salon kapısının önünden geçerken şöyle bir baktım kapalı kapıya. Çıt yoktu. Ne zaman böyle toplansalar yakın zamanda göreve gidiyor oluyorlardı. Bu defa ayrılık ne zamandı? İstemsizce yine yüzüm düştü.

Doru'dan

Suriye sınırındaki görevin bütün ayrıntılarını konuşmuştuk. Asıl meseleye yeni geçiyorduk.

Mahir masaya dirseklerini dayayıp gözlerini dalgın ifademe dikti. "Nasıl oldu baban?" diye sordu. "Bu sabah apar topar hastaneye götürmüşsün. Öyle dedi Kadir."

Sıkıntıyla iç çektim. "Kötü. Annemden gizliyor hâlâ. Gittiğimde kriz geçirdiğini anlamasın diye kendini odasına kilitlemişti. Uyuyorum bahanesiyle. Beti benzi atıktı ve titriyordu. Bu hastalık çok halsiz düşürüyor onu."

"Doru," dedi Kadir üzgün bir sesle. "Benim bunu artık Gümüş'e söylemem gerek. Yoksa sakladığım için beni asla affetmeyecek."

Kaşımı kaldırdım. "Babam istemiyor kanserinin bilinmesini. En azından tedavisi yanıt vermeyene kadar. Adamı daha çok üzmekten başka bir işe yaramaz bu. Onları da... Bu süreci tek başıma yüklenirim ben."

"İyi diyorsun da..." diyerek araya girdi Ender. "Zerrin teyze de söylemediğin için yıkılacak, belki de seni hiç affedemeyecek."

"Varsın olsun," dedim şakaklarımı parmaklarımın arasına sıkıştırıp ovuşturarak. Başım tüm gün bunu düşünmekten ağrıyıp durmuştu. Bir yıldır her gece babamın iyi olması için dua ediyordum. Gözüme uyku girmiyordu. Ona duyduğum üzüntünün dışında bunu aileden bilen tek kişi olmanın verdiği

ağırlık çok fazlaydı. "İyi şimdi. Kesin bir tedavi bulunacak elbet. Ben buna inanıyorum."

"Abi, neye ihtiyacın olursa söyle. Yapmaya hazırım ben. Tek başına değilsin," dedi Yasin derin bir nefesle doldururken ciğerlerini.

Babam, ailemizin direği gibiydi. O giderse paramparça olacağımızı biliyordum. Annem nasıl sarıp sarmalayanıysa, o da güç vereniydi.

Ender başını önüne eğdi. Hepsi bu duruma kederlenirken, Mahir uzanıp elini elimin üzerine vurdu güç verircesine. "Toparlan oğlum. Sen güçlü dur ki baban da iyi olsun," dedikten sonra konuyu dağıtmak ister gibi, "Ya diğer iş?" diye sordu. "Ne oldu? Altından bir şey çıktı mı? Neden girdiniz onun evine? Haber de vermedin hiç. Yasin bahsetti biraz da öyle öğrendim."

Ellimi şakaklarımdan çektim ve yorgun bakışlarımı ona çevirdim. "Anlatacağım ama önce şunu söyleyeyim. Babasının ismi gerçek değilmiş," dedim. "Aile kaydı falan yok. Nüfusta da babası görünmüyor. Adamın gizliden fotoğrafını çektirmiştik, biliyorsunuz. Ondan da bir şey çıkmadı. Sabıka kaydı falan yok. Anlayacağınız bırak bir suç kaydını, yaşadığına dair iz bile yok."

Kimse şaşırmamıştı buna. "İlk çok normal görünmüştü o kız gözüme. Kardeşi falan da yalan o zaman," diye bir çıkarımda bulundu Ender. "Bize çizdiği aile profili komple yalan!"

"Böyle bir yalan söylemesinde başka neden olduğunu düşünüyorum ben," dedim. Gözlerim boşluğa dalıp gitti bir an için. Sonra pantolonumun cebindeki fotoğrafı hatırlayıp çıkardım ve masaya attım.

Ender gözleri fotoğrafta, "Kim ki bu?" diye sordu.

"Dün bunu da buldum evde," diyerek Kadir'e çevirdim bakışlarımı. Kadir anlamıştı beni. Eğilip fotoğrafı inceledi. "Tanıdık geliyor," dedi belli belirsiz.

Fotoğrafı Mahir çekti önüne. En fazla yirmilerinde genç bir oğlanın fotoğrafıydı önündeki. Esmerdi ve yoğun kara saç ve kaşları vardı. Yüzü sert bir ifadeye sahipti ama yaşının küçük olduğu belliydi. Güçlü bir vücudu vardı. Mahir'in de en küçük göz aşinalığı yoktu. Bunu suratından anlayabiliyordum.

Yasin kaşının birini kaldırarak, "Ben biliyorum onun kim olduğunu," dedi birden. Hepimiz ona baktık. "Yani sanırım..." Telefonunu çıkardı. Ne yaptığını görmek için ona doğru eğildim. Yıllar öncesine ait bir haberi aratıyordu. İsmini anımsayamadığı için haber yazısında hatırladığı anahtar kelimeleri deniyordu arama motorunda bulabilmek için.

Sonunda bir haberi açtı ve gözucuyla okudu. Yüzündeki ifade derinleşip sıkıntılı bir hal almıştı. Galiba aradığını bulmuştu. Önce masadaki fotoğrafta yer alan çocukla ekranında eşleştirdiği fotoğrafı gösterdi hepimize sonra altındaki haber yazısını okudu kısık bir sesle.

"İsminin Mahmut Sarnıç olduğu anlaşılan cansız bedenin terör örgütüne kayıtlı olduğu anlaşıldı. Ailesinin kimliği tespit edilemezken, Sarnıç'ın cansız

bedeni uçurum kenarından yetkili ekiplerce alınarak incelenmek üzere adli tıbba, otopsiye götürüldü. Yetkililerden alınan ilk bilgiye göre Sarnıç'ın intihar ettiği düşünülmekte." Telefonunu kenara koyup, "O araştırmada ben de vardım," dedi kendinden emin bir şekilde. "Olay yerindeydim. O zamanlar daha ekip işi falan yapmıyordum tabii. İlk defa bir teröristin intihar ettiğine şahit olduğumdan çok etkilenmiştim. Biliyorsunuz, çoğu bu işe zorlanıyor. Masum bile olabilirdi. Nitekim de tek suç kaydı vardı. Başka varsa bile tespit edilememişti. Silahla alnına tek el ateş edip kendini uçurumdan aşağıya bırakmış. Kesin ölüm, çift intihar girişimi anlayacağınız."

Mahir kaşlarını çattı. "Garip," dedi sakalını sıvazlayarak. "Neden ondaydı o zaman bu fotoğraf? Böyle biri..."

"Peşini bırakmayacağım," dedim baskılı bir ses tonuyla. "Altı aydır sabrediyorum. Durum tahminimden de farklı bir hal almaya başladı."

"Zorluyor, değil mi?" diye sordu Ender. "Çok zorluyor olmalı."

"Tahmin bile edemezsin." Edemezlerdi. Ceylin ile olmak başta mecburiyetken sonrası eziyete dönüşmüştü. "Ama sonuca odaklıyım şu anda. O adamın kim olduğunu bulacağım, ikisinin neden aramıza sızdığını ve neyi amaçladıklarını ortaya çıkaracağım, bu iş bitecek."

"Eve girmeye nasıl karar verdin?" diye sordu Mahir. Asıl nedenini söyleyemezdim onlara. Günlükten bahsetmem doğru değildi. Zaten okuyarak bir günaha girmiştim. *Erva'nın günlüğünün peşindeydim,* diyemezdim. Daha öncesinden bu sorunun geleceğini bilerek hazırladığım yalanı sundum önlerine. "Sana haber vermem gerekirdi ama beklemekten çok yoruldum, Mahir," dedim. "Bitsin gitsin istiyorum artık bu iş."

"Biz de bunu istiyoruz oğlum. Keşke fevri davranmasaydın. Ya arkanda delil bıraktıysan?

Böyle bir şeyin olmadığına emindim. "Kameraları imha ettim."

Yasin girdi araya. "Elleriyle söktü hepsini. Birine yumruk bile attı."

"Ondan şimdi elin sargılı," dedi Mahir başını sallayarak. Bakışları elimdeki sargıda dolaştı.

"Çok önemli bir şey değil. Kırık çıkık yok. Birkaç güne toparlar."

Salon kapısı iki kere tıklatıldığında çoktan başka bir konuya geçmiştik. Mahir kilitli olduğu için yerinden kalkıp kapıyı açtı. Biz de konuşma artık bittiğinden toparlanmaya başladık. Fotoğrafı ve diğer her şeyi Yasin yanında getirdiği çantaya kaldırırken ona yardım ettim.

Kapı açılınca çalanın Gülru olduğunu ve elinde bir çay tepsisi tuttuğunu gördüm. Kocasına kocaman gülümseyerek, "Çay getirdim size," diye seslendi içeriye doğru. Mahir uzanıp karısının elinden tepsiyi aldı hemen. "Söylesen gelip alırdım ben."

"Olsun," dedi Gülru. "Tatlı da var," diye ekledi arkasına dönerek. Erva'yı o zaman fark ettim. Koridorda sabırsız görünen yeğenimin önünde diz çökmüş, taşıdığı ikinci tepsinin içindeki eritilmiş dondurma kâsesini ona veriyordu. Doru hevesle dondurma kâsesini eline alırken, "Sen de ister misin, Erva?" diye soruyordu. "Sana da bırakayım mı?"

Erva güldü. "Yok, sen ye onu. Ben kendime başka bir tane alırım."

Doru rahatlamış gibi kocaman gülümsedi. Hepsini kendi yemek istiyordu aslında. Bunu adım kadar iyi biliyordum. Erva gülerek onun yanaklarını öptü. Diz çöktüğü yerden tepsisi ile kalkıp salon kapısına doğru döndü.

Gözleri oturduğum tarafa kaydı. Onu izlediğimin farkına varınca yutkundu. Olduğum yerden bile fark edebildim bunu. Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip ona bakmayı sürdürdüm.

"Ben de tatlı getirdim," diyerek elindeki tepsiyi biraz kaldırıp gösterdi.

"Siz de içeriye gelin," dedi Mahir. "Konuşmamız bitti zaten."

Kadir yerinden kalkıp dondurma kasesine gömülmüş oğluna doğru yürüdü. "Doru," diye seslendi. "Oğlum annene de söyle, buraya gelsin."

Doru gözleri ışıldayarak babasına baktı. "Asaf ile oynuyorduk biz. Önce oyunumuza bakmak ister misin, baba?"

Kadir gülerek oğluna başını salladı ve onunla çocuk odasına doğru yürüdü.

Erva salona girerek tepsiyi masaya bıraktı. Aralarından en büyük karışık şerbetli tabağını seçip Ender'e uzattı. Kaşlarımı kaldırdım. Ona neden fazla olanı verdiğini biliyordum. Ender son derece oburdu çünkü. Ama nedense bu sinirimi bozmuştu.

"Biliyorsun beni," diyerek sırıttı Ender ve tabağını önüne çekti. Ona ters bir bakış attım.

Erva dişlerini göstererek gülümserken, "Seni bilmeyen mi var?" dedi imayla. Yoktu tabii. Hiç bilmez miydik Ender'i!

Mahir onun ardından çayları dağıtıyordu. Koltuklara geçmek yerine Gümüşlerin de çocuk odasından gelmesi ile masanın etrafında toplandık.

"Proje teslimin yarınmış galiba?" diye soruyordu Gülru, Erva'ya.

Erva tabağındaki şekerpareyi çatalı ile dürtmekten vazgeçip içini çekti. Başını salladı. "Sonuç belli. O yüzden canım aşırı sıkkın. Belli etmiyorum sadece."

"Sen yetenekli bir kızsın," dedi Yasin. "Olmazsa bile üzülme. Onlar üzülsün. Kaybettikleri mücevher, aptallar farkında değil." Bu akşam herkese ne oluyordu böyle? Erva'ya iltifat etme günü falan mıydı?

Erva, "Yarın gitmiyorsanız eğer," dedi umutla. "Aşağıdaki barbekü alanına rakı masası kuralım mı? Sanırım buna çok ihtiyacım olacak."

Ender diğerlerinin üzerinde üzgün bakışlarını dolaştırarak, "Gidiyoruz," dedi. "Yarın akşam burada olmayacağız."

"Peki bu defa kaç gün sürecek?" diye sordu Erva hayal kırıklığı yüzüne yansırken.

Onu Mahir yanıtladı. "Galiba en fazla üç gün. Yine de belli olmaz."

Hep ucunu açık bırakırdık. Asla net bir şey olmazdı. Zaten bilgi vermemiz de doğru değildi.

Üzüldüğünü fark edince dayanamadım, "Dönünce yaparız," dedim. Bakışları yüzüme çevrilince gözlerimi kaçırdım. "Et alma sırası Ender'deydi."

Ender yutkundu. Çünkü bu masadaki kimse eti normal porsiyonlarda yemiyordu. Eminim şimdi bunu düşünüyordu. Müstahak sana Ender!

"Et fiyatları da yükselmiş," deyince gülmemek için kendimi zor tuttum.

Mahir masada ona doğru eğildi, "Kaçamazsın Ender, ikidir bahane buluyorsun. O etleri sen alacaksın," dedi her bir kelimesini vurgulayarak. "Lan o kadar para kazanıyorsun, ne bu cimrilik? Paran mı bitti yine?"

Ender maaşının büyük bir kısmını kimsesiz çocuklara bağışlıyordu. Kendi de annesiz babasız olduğundan paraya en çok onların ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Tıpkı bu masadaki herkes gibi. En çok da ben onlar için bir şey yapmaya çalışıyordum. Haline acımıştım şimdi. Mahir benden önce davranıp, "Sana ben yardım ederim," dedi. Sonra Erva girdi araya, "Ben de yardım ederim. Hatta bu sefer ben alayım," diyerek gülümsedi.

"Senin bir şey yediğin yok ki," diyerek itiraz etti Ender. "Ben alırım. Kimse karışmasın." Sandalyesinde dikleşti.

Yanımda oturan arkadaşımın sırtını sıvazladım. "Bu ay bana da söyle, sana destek çıkayım." Çocuklara gidecek paradan bahsediyordum.

Tatlılar bittiğinde yenilenen çay bardaklarımızı alıp koltuklara geçtik.

Erva, Yasin'in yanında oturuyordu ve Yasin'in yeni tanıştığı bir kızdan ballandıra ballandıra bahsetmesini dinliyordu.

Yasin, "Bu sefer çok ciddiyim," dediğinde kocaman güldü Erva. Öyle ki farkında olmadan kahkaha atmıştı. Güzel gülüyordu. Onu ilk kez görüyor değildim ama önceden bu kadar incelemezdim. Dikkat etmezdim.

"Hadi oradan," derken Yasin'in omzunu omzuyla itekledi. "Sen ve ciddiyet!" Yasin ciddi bir şekilde ona doğru eğilip kaşlarını oynattı. "Vallahi ciddiyim. Adı Neslihan. Ama görme... Çok güzel. Kapkara saçları var. Kömür karası mübarek. Gözleri hele... Deniz mi aldın içine insafsız!"

Erva tekrar güldü. "Ya, Yasin. İyi hoş anlatıyorsun da daha birini bile getirip tanıştırmadın. Neslihan mıdır, nedir. Getir o zaman, tanışalım."

Yasin kaşının birini kaldırıp dudaklarını büktü, "Bilemiyorum," diye mırıldandı. "Siz cadılardan korkuyorum biraz. Ya onu korkutup kaçırırsanız?"

"Biz mi?" diyerek salondaki diğer arkadaşlarına çevirdi bakışlarını hayret edercesine Erva. Sonra başını tekrar ona çevirirken elleriyle kendini gösterdi. "Biz ne yapıyoruz be!"

"Kıskançsınız," dedi Yasin gözlerini ona devirerek. "Şimdi güzeller güzeli Neslihan'ımı görür-"

Erva lafını bitirmesini beklemeden omzuna vurdu. "Al Neslihan'ını tepe tepe kullan," diye söylendi posta koyarcasına. "Ne Neslihan'mış arkadaş! Getirme sakın. Adam resmen çirkin dedi bize ya," diye söylendi bakışlarını karşısında oturan Gülru'ya çevirirken. Gülru saçını geriye atarak öne doğru eğildi. Konuşmalarını en başından beri dinliyordu. "Yasin, sen bize kurban ol," diyerek tekli koltukta oturan kocasına çevirdi bakışlarını. "Mahir, bu Yasin'in ceza alma vakti gelmedi mi sence de?" diye sordu nazlı bir bakış atarak.

"İşte bu yüzden!" diyerek koltuğunda hızla doğruldu Yasin. Kocaman açılmış gözlerini önce Gülru'da sonra Gümüş'te dolaştırdı. En son Erva'da sabitledi. "Hemen kocalarınıza sığınıyorsunuz."

"Hadi o kocasını kullanıyor," dedi Erva. "Ben kimi kullanıyorum, Yasin? Seni evire çevire bir döverim, görürsün. Zayıf ve sana göre küçük kaldığıma bakma! Tersim pistir."

Ender kahkaha attı. "Biliyor, bunu çok iyi biliyor," dedi. Yasin'i göstererek. "Sen tek başına yetersin hepimize."

Erva esneyerek elini ağzına kapattı. "Aynen öyle," dedi ve esnerken gülmek zor olduğu için sadece gözlerinin köşesine yerleştirdi bunu. Hâlâ onu izliyordum. Aslında gözlerimi istemsizce ayıramıyordum.

Onun, babasından kaynaklı spora ve az da olsa dövüş sanatlarına yatkın olduğunu duymuştum.

Sadece bu sebepten bile normal kızlara pek benzemiyordu, Erva. Süslü, şatafatlı şeylerden pek hoşlanmazdı. Şu her kızın hoşlandığı ve ona göre abartı gibi gelen şeylerden. Bu pahalı, marka bir çanta olabilirdi ya da üzeri taşlarla kaplı her kızın çok beğeneceği bir elbise... Üzerinde hiç görmemiştim. Düşündüm ama hatırlayamadım.

O an aklından her ne geçiriyorsa dalgın bakışları olduğum tarafa çevrildi. Dakikalardır ilk defa göz göze geldik. Ona dalıp gittiğimin farkında olduğunu gözlerinde görünce ne yapacağımı bilemedim. Gözlerimi de çekemedim.

Lâkin o benden önce davrandı ve içini çekerek bakışlarını bağdaş kurduğu bacaklarının üzerinde duran ellerine indirdi.

Sadece bir an sonra saçlarındaki lastik tokadan kurtulmak için topuzunu çözdü ve saçlarını omzunun birinin üzerinde serbest bıraktı. Parmak uçları saç diplerini rahatlatmak ister gibi orada dolaşırken, bakışları yine benimkilerle kesişiyordu. Yalnız bu defa, tesadüf olamayacak kadar derin bir ifadeyle dolaşıyordu gözleri gözlerimde. Benimkilerin ise tesadüfle yakından uzaktan alakası yoktu. İlk odağım omzuna dökülen saçlarıyken sonrasında yüzü, hemen ardından gözleri oldu.

Gözlerini bu defa daha uzun tuttu gözlerimde. Aramızdaki bakışmayı Yasin'in ortaya attığı espriye yükselen gülüşme sesleri kopardı. O andan sonra da bir daha göz göze gelmedik.

Bir saat sonra evlere dağılma zamanı sırasında, Gülru kocasıyla birlikte ortalığı toparlıyordu. Asaf çoktan beşiğinde uyuyakalmıştı, küçük Doru da aynı şeyi babasının kucağında yaşıyordu.

Ender ve Yasin yarın görev hazırlıklarını kontrol edeceklerinden ayaklanmak isterken, Yasin omzuna başı yaslı olan Erva'ya çevirdi bakışlarını.

Evet, Erva bir süredir onun omuzunda uyuyordu. Yaklaşık on dakikadır hal buydu. Uyandırmaya kıyamamıştı onu. Bense gidip onu sarsmak istiyordum. *Uyan* demeyi... *Uyan ve yatağına git!*

Ancak top patlatsam uyanmayacak kadar derin bir uyku halindeydi. Ne kadar yorulduğunu, projesi için uykusuz kaldığını biliyordum. Bu yüzden onu uyandırmaya gidememiştim.

Ender, "Biz artık kalkalım abi," dedi bana bakarak. "Erva uyuyakaldı," diye ekledi baktığım yeri fark ederek.

Yasin kısık bir sesle, "Uyandırmasak mı?" diye sordu. "Kaç gündür uykusuz. Perişan oldu projeyi yetiştirmek için," diye fısıldadı. "Ben taşırım onu eve."

Gülru, "Ay, cidden yardım etsene Yasin. Önce hastalık sonra da şu lanet kaza, kızı tüketti. Uyumuyor günlerdir dediğin gibi," deyince ayağa kalktım ve daha o cümlesini tamamlamadan ona doğru adımladım. "Ben hallederim," diyerek Erva'nın bacaklarının altından kolumun birini geçirdim ve diğer kolumu beline sararak kucağıma aldım.

"Siz gidip yarın için dinlenin," dedim Yasin'e yandan bir bakış atarak. "Ben onu evine bıraktıktan sonra evime geçerim."

Erva gözlerini açacak gibi olduysa da başı omzumla buluşunca, sanki yatağındaymışçasına tekrar uykusunun tatlı derinliğinde kaybetti kendini. Hafif bir mırıltı dökülürken dudaklarının arasından, kollarını da boynuma sardı. Başı iyice rahatlık arar gibi boynuma doğru sokulmuştu. "Kalemim yok," gibi bir şey dediğini duyar gibi oldum. Hemen ardından, "Onu da çalmışlar," diye sayıkladığını. "Yetişmez..."

Duraksadım ve yanağımı hafif yana eğdim bir şey daha diyecek mi diye. İki homurdandı Erva, kolu omzumdan çözüldü ve bacaklarının üzerine, kucağına düştü. "Fesleğen çizelim," dedi bir fısıltı gibi. *Fesleğen mi?*

"Ne diyor?" diye soruyordu Gülru hemen yanımdan. Lâkin ben Erva'ya odaklandığımdan ona cevap vermekte geciktim. "Uykusunda sayıkladığını biliyor muydun?" diye sordum.

Gülru başını salladı ve elini uzatıp Erva'nın yüzüne gelen bir tutam saçı sever gibi tarayıp kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çok yorulduğu zamanlarda yaparmış. Teyzem çocukken diyordu ama anlaşılan hâlâ devam ediyor bu huyu."

"Ben de biliyorum bunu," deyince Mahir bakışlarımı ondan tarafa çevirdim. Ben bu konudan bihaberdim. Belki özel bir bilgiydi ama... Onun hakkında yeni bir şeyler öğrenmek içimde pişmanlık dolu bir yere dokunuyordu. Erva her şeyimi bilirken ona bu kadar yabancı kalmaktı aslında o yeri dolduran.

Ona bakmamaya çalışarak yürüdüm. Adım atmakta zorlanıyordum çünkü. Durup biraz daha konuşmasını beklemek istiyordum.

Gülru'ya bizimle gelmesi için bir bakış attım. Anladı ve hemen arkamıza takıldı. Sessizce içeriye, kocasına doğru seslendi. "Doru ile gidiyorum. Minerva'yı yatırıp, yarın için alarmını da kurup gelirim."

Karanlık bahçeden geçerken Gülru önden gitti ve Erva'nın kapısının önündeki saksıya sakladığı anahtarlarını buldu. Kapıyı açarken ona yetiştim.

Bahçeden eve girdiğimizde, onun evine ilk kez geliyor olmaktan dolayı tedirgindim. Neden tedirgin olduğumu ise bilmiyordum. Onca zamandır bu eve bir kere bile girmemem nasıl mümkün olabilmişti? Bir kere bile... Kapısının önüne bile yaklaşmamıştım. Belki bilerek, belki de bilmeyerek. İçerisi karanlıktı ve henüz gözlerim alışmamıştı.

Olduğum yerde öylece dururken onun bedeninden kendi bedenime yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. İnce tişörtü bunu engelleyemiyordu. Saçlarının yumuşak ve gıdıklayan dokusunu kolumun üzerinde hissediyordum. Her bir telini hissedebiliyordum. Avuçlarıma alıp dokunmama gerek yoktu ne kadar yumuşak olduklarını anlamam için.

Gülru duvarda ışığı yakacak düğmeyi arıyordu elleriyle yoklayarak. "Ay, bulamadım," diye sitemle söylendiğinde gözlerimle içeriyi taradım. Artık önümdeki nesneleri daha iyi seçebiliyordum. Burnuma dolan koku, evden yayılan koku, Erva'nın teninden yayılan ile aynıydı. Daha yoğundu sadece. Burası onun eviydi.

"Ne tarafa gideceğim?" diye sordum hâlâ ışığı bulamamış olan Gülru'ya bir fısıltı gibi. Gülru hem eliyle göstererek hem de sessizce mırıldanarak bana Erva'nın odasının yerini tarif etti. "Aynı senin evdeki gibi. Köşede."

Gülru sonunda ışığın yerini bulduğunda ben çoktan onun odasına girmiştim.

Yatak odası daha aydınlıktı çünkü penceresi deniz tarafına bakıyordu. Yakamoz vardı bu gece. Ayın ışığı sanki odadaydı.

Sebepsizce kalp atışlarım hızlanırken derin bir nefes aldım ve Gülruların evinden bu yana kucağımda taşıdığım kızın yüzüne ilk defa çevirdim bakışlarımı.

Uyumak değildi sanki onunki. Kollarımın arasında bayılıp kalmıştı, Erva. Bu kadar zorlamasını, kendini yormasını anlıyordum aslında. Ama kendimce kızıyordum da ona.

Önümdeki yatağa doğru yürüdüm ancak Erva'yı bir süre daha kucağımdan bırakmadan öylece durdum.

O sırada Gülru evin odalarını kontrol ediyor, açık olan pencerelerini kapatıyordu. Haziran ayında olmamıza rağmen bulunduğumuz yer fazlaca rüzgâr alıyordu.

Bakışlarım Erva'nın küçük yüzünde takılı kalmıştı. Yutkunmam boğazıma oturan düğümden kaynaklıydı.

Kirpikleri uzundu ve yanağına gölgeler düşürüyordu. Dudakları huzurla kıvrılmış olmasına rağmen günlüğünde okuduklarımdan, onun iyi olamadığını biliyordum.

Erva nasıl bu kadar çok sevebilmişti, aklım almıyordu ama kalbim galiba bu fikre giderek alışıyordu. Onu yatağına bırakıp geri çekildiğimde nefes almayı bıraktığımı da yeni fark edebildim.

Gülru arkamdan yaklaştı. Adım seslerini duyuyordum. Yatağın ucundan aldığı pikeyi Erva'nın üzerine çekti. Telefonunu cebinden çıkarıp alarmlarını kontrol ettikten sonra sabah duyabilsin diye komodinin üzerine bıraktı. "Çok yorgundu," dedi yerinde doğrulup geri çekilirken. "Bu proje işi onu çok zorladı. Bir hafta sonları var zaten onda da dinlenemedi."

Yüzüme çevirdi bakışlarını. "Normalde uykusu hafiftir, hatta gece baykuşudur o biliyor musun? Pek uyumaz aslında. İsminden sebep olsa gerek."

Mitolojideki savaşçı Minerva'nın baykuşundan bahsediyordu Gülru. Gece gelir, huzur dağıtırdı hikâyeye göre. Bazen de korku ve gözyaşı.

Hikâyeyi bildiğimden yalnızca başımı salladım. Evine hiç gelmemiştim ama camlarından yansıyan ve sürekli yanan ışığına çok şahit olmuştum. Kendi odamın önündeki bahçeye yansıyan odasının ışığına... Uyumadığını biliyordum. Benim yüzümden olduğunu ise günlüğünden öğrenmiştim. Bir ciğer dolusu havayı çektim içime. Kokusu da beraberinde geldi. Odası da onun gibi kokuyordu. Her yer onun gibi kokuyordu.

"Gideyim ben," dedim kapıya doğru dönerek. Çıkmadan önce başımı omzumun üzerinden yana çevirip son kez baktım onun mışıl mışıl uyuyan masum yüzüne.

Şu görüntüyü nasıl unutacaktım? Onu aklımdan atamıyordum. Şimdi de tüm gece boyu onu böyle yatağında uyurken hayal edecektim.

Kalp atışlarımın hızlanışıyla çıktım odadan. Antreyi geçip kapıya ulaştığım sırada sadece kendime ulaşan bir sesle, "Seni aklımdan çıkaramıyorum," diye fısıldadım. Sıkıntılı nefesim dudaklarının arasından dökülürken, "İstiyor muyum artık onu da bilmiyorum," diye ekledim sessizce.

Bir bütün olmayan ama Erva'yı ve hislerini olduğu gibi anlatan sayfaları tekrar yanıp kül olacakmışçasına sıkı sıkı tutuyordum ellerimin arasında. Evimin salonunun karanlığına penceremden sızan cılız ışık eşlik ediyordu bu gece. Bir de ağlamadığını bildiğim Erva'nın, sayfalarda karşılaştığım gözyaşlarının izleri. Aslı gibi değildi ama kopya sayfalar bile yok edememişti onları.

Parmağımı kâğıttaki o belli belirsiz izde dolaştırdım. Tıpkı onun fotoğraftaki çocukluğumu sevdiği gibi ben de onun sayfalara akıttığı gözyaşı izlerine dokundum...

Derin bir soluk aldım. Yazdıkları beni bağımlı yapıyordu, evet. Kalbimdeki bir yere fena dokunuyordu. Katlanılacak gibi değildi. Elimi onun gözyaşı izinden çekip kalbime götürdüm. Bu da neydi şimdi? O his, canımı almak ister gibi yokluyordu orayı. Deli gibi atıyor ama duracakmış gibi de sancıyordu. "Erva," diye döküldü bir fısıltı gibi dudaklarımın arasından ismi. Odanın karanlığına karışıp kayboldu.

"Sen nasıl..." Sayfayı çevirdim. Yutkundum ve öylece kaldım. "Sen nasıl sevebildin bu kadar?" Derin bir nefes çektim; ardını başka, yarım bir nefes takip etti konuşamadığım anları doldurmak istercesine. "Ben nasıl göremedim..."

Açık sayfada daha önce okuduğum ama bıkmadan usanmadan tekrar tekrar okuyabileceğim bir cümle vardı.

"Yemin ederim, seni kendime istemiyorum. Dualarıma bile eklemeye korkuyorum. Günah işliyorum, biliyorum. Ama seni sevmekten vazgeçemiyorum."

Sehpanın üzerinde duran sigara paketine uzanıp aldım ve içinden bir tane çekip çıkardım. Dudaklarımın arasına yerleştirdiğim sigarayı çakmağımdan çıkan alevle tutuşturdum. Duman odanın içine dağıldı. İçime çekerken bir sayfa daha çevirdim.

"Bazen diyorum ki her şey ortaya çıksa da kopsa kıyamet. Böyle her gün ölmektense bir kere ölsem, anlasan. Beklemekten vazgeçsem. Bilsem seninle asla olmayacak..."

Ezbere bildiğim başka bir söz, bu defa dudaklarımın arasından sızan duman ile döküldü sessizliğe.

"'Ah, sana sarılsam şimdi, kırılsa yalnızlığımın kemikleri,' demiş Özdemir Asaf. O da mı sevmiş seni benim sevdiğim kadar? O da mı tanımış, Erva'nın Doru'sunu? Bu söz yalnız olan o yere öyle dokundu ki. Boşluğunu dolduramadığım ama içimde bir seni taşıdığım o yere... Küçük evimde, sana komşu olan sessiz odamda kaybolmaya başladı Erva.

Yine sana doğru geliyor ama sen karşında duruyor olmama rağmen görmüyorsun beni.

Doru, şimdi sarılsan bana,

Ah, kırılsa yalnızlığımın tüm kemikleri..."

Buna dayanmak ne zordu. Soluğum gırtlağıma dizilmiş gibi bir hisle kalktım yerimden. Odaya sığamıyor gibi dolandım durdum karanlıkta. Amaçsızdı adımlarım, aklımda bir o vardı.

Vardı, o hiç olmadığı kadar oradaydı şimdi. Sigaramı sehpadaki küllükte söndürdüm, sayfaları koltuğun üzerinde bırakıp çıktım evden.

Daha önce kapısının önüne kendi isteğimle, bu denli yoğun, ezici bir hisle bir kere bile uğramamıştım ancak şimdi adımlarıma engel olamıyordum. Onun aşkını öğrendiğimden beri delicesine atıp duran kalbime, adını bağıran zihnime engel olamıyordum. Susmuyordu kafamın içindeki ses. Bu akşam ona yakın olmaktan kendimi alamıyordum. Adımlarım verandasını geçti, bahçeyi aştı ve onun kapısının önünde durdu. Gözlerim pencerelerinde dolaşırken içimi çektim. Gecenin karanlığını, ayazını da yutmuştum sanki. Titredi göğsüm.

Kasılıp kalan çeneme rağmen elimi kaldırıp kapıyı çalmak için havalandırdım. Kalakaldım. Zihnim şu soruyu sorup duruyordu. *"Kimsenin sevmediğini sen nasıl sevdin? Nasıl bu kadar çok sevdin?"*

Erva günlüğünde olmazlardan bahsediyordu. İşte o olmazlar şimdi benim kollarımı, ayaklarımı bağlıyordu.

Bir adım geri çekildim. Bakışlarım son kez evde dolaşırken içimdeki o yerin çığlığı *ah* oldu döküldü dudaklarımın arasından. Gerisingeri döndüm. Bu defa daha hızlı atıyordum adımlarımı. Hızlı olmazsam dönüp o kapıyı çalacağımı biliyordum. Gün ağarmaya yakındı ama içimdeki o yer karanlığa gömüldükçe gömülüyordu.

@novaebook

9. BÖLÜM
YALNIZLIĞIN KEMİKLERİ

Erva'nın Günlüğünden
18 Haziran 2021 – İzmir

Seni, sayfalar dolusu anlatabilirdim sana. Kalemin ateş, sayfaların kül, sözcüklerin lal olduğu gün bugün...

Bende olmayan senin gittiği, asla olamayacağını öğrendiğim gün bugün!

Kalbimin kemikleri olduğunu, kırılabildiklerini öğrendiğim gün bugün!

"Seni seviyorum."

Bu iki sözcüğün ağlamayı bilmeyen gözlerimi yaşlarla doldurduğu gün bugün!

Doru, beni sevdiğin günlerin hayalini bile kuramıyorum bugün.

Onu sevdiğini bile bile devam edemiyorum...

Farkında olmadan geceyi sabah ettim yine.

Ben bugün gözlerimi her kapadığımda, yaşların arasından sızan sana engel olamıyorum!

"Ben de inanamadım," dedim heyecanla koltuğumda dikleşirken. Söyleyeceklerimi hemen söylemem gerekiyormuşçasına hızlı konuşuyordum. Bu esnada heyecandan titreyen ellerimi sözcüklerime uyumlu bir şekilde önümde hareket ettiriyordum.

"Düşünebiliyor musun, yarım olan projeme süre verdiler. Çok beğendiklerini ve tamamlanınca hemen genel müdüre sunacaklarını söylediler. Üç gün, önümde üç koca gün var Gülru!"

Gülru, kahvesini yudumlarken bardağı dudaklarının önünde duraksadı. Bana bakarak kocaman gülümsedi. "Ee, ben buna hiç şaşıramıyorum, Minerva," dedi. "Zaten ne kadar yetenekli olduğunu hepimiz biliyorduk. Sana zaman vermeyecekler de bana mı verecekler?"

"O öyle değil işte. Daha geçen ay gözümün önünde bir sürü kişiyi işten çıkardılar. Adamların düzensizliğe asla tahammülü yok. Yetenekten önemli bir şey bu onlar için."

Onovaebook

Gülru koltuğunda biraz öne doğru eğildi. Bana doğru yaklaşır gibi, "Ne olmuş onları işten çıkardılarsa?" diye sordu oldukça rahat bir ifadeyle. "Demek ki senin yeteneğin onların tabularının önüne geçti."

Oldukça net ve rahat konuşuyordu ama benim aklım hâlâ bu durumu almıyordu. Üstelik projeyi üç gün içerisinde teslim edebilirsem terfi de alacaktım. Hangi patron disiplinsiz personeline bu şekilde davranırdı?

Hatırladığım şeyi henüz ona söylemediğimi fark ederek dudaklarımı araladım alelacele. "Yükselme de alacakmışım," dedim söylediğime kendim de inanamıyormuş gibi. "Üç gün içerisinde teslim edersem baş proje tasarımcısı olacağım."

"Oh," dedi kahvesini yudumlayarak Gülru. "Ne güzel olmuş bu." Koltuğuna yaslandı ve bana yandan bir bakış atarak göz kırptı. "Daha fazla seni pohpohlamayacağım, anladın sen."

Bunu yapmasını isteyen yoktu zaten. Ben sadece hâlâ inanamıyor ve bundan dolayı ortaya çıkan heyecanımı paylaşıyordum onunla.

Biz konuşurken kapı çalmaya başladı.

"Gümüş gelmiş olabilir," diyerek yerinden kalkacak oldu Gülru. "Ben baktım. Doru'dur," diye içeriden seslenen kocasının sesini işitince tekrar yerine yerleşti.

Onun gelmiş olabileceği ihtimalini duyar duymaz oturduğum koltukta toparlandım. Üzerimde etekli, siyaha yakın koyu yeşil bir takım vardı. Eteğim öyle kısa değildi ama oturuşum yüzünden yukarıya toplanmıştı. Öncesinde koltuğun kırlentini eteğimin önüne siper eder gibi kucağımda tutuyordum.

Önce yastığı yana koyup sonra da eteğimi düzelterek bacaklarımı aşağıya sallandırdım. Açılan kapının sesine onun sesi karışınca kalbimin de ritmi hızlanmaya başladı.

"Tüm hazırlıklar tamam. Yasin ve Ender aradı şimdi. Bir saate çıkabiliriz," diyordu Doru'nun sesi antre tarafından.

Bir saat sonra gitmiş mi olacaklardı? Adım sesleri salona doğru yaklaşıyordu. Kolumdaki saati kontrol ettim çabucak. Altıya geliyordu. Yedi olunca o burada olmayacaktı. Bu bilgiyi dün almış olmama rağmen hayal kırıklığıma engel olamadım ancak yüzüme, ifademe yansımasına da izin vermedim.

Şimdi salon kapısının önündeydi. O sırada bir şey söylüyordu ama benim de içeride olduğumu fark edince bunu beklemiyormuş gibi bir ifade vuku buldu yüzünde. Söyleyeceği her neyse yarım kaldı.

Burada olmam oldukça normaldi, o yüzden hafif bir baş selamı da ekleyerek gülümsedim.

"Herkese iyi akşamlar," dedi Doru başını öne doğru sallayarak. Bu hareketi, asker selamını andırıyordu; mesafeli ama oldukça vurgulu.

Gün henüz karanlığa karışmamıştı ama yakın zamanda güneş gökyüzünden çekilecekti. Akşam oluyordu. Onun gideceği ana biraz daha yaklaşılıyordu.

"Doru," diyerek ayağa kalktı Gülru. "Bundan daha iyi bir akşam olamaz. Erva'nın projesi için zaman vermişler. Kovulmadı yani. Çok güzel, değil mi ama?"

Az önce beni pohpohlamayacağını söyleyen kıza da bakın. Nasıl da heyecanlı heyecanlı yetiştiriyordu gelişmeleri.

Açıkçası Doru'nun projeye zaman kazanmış olmamla ilgileneceğini pek düşünmediğimden, Gülru'nun söylediğine dahil olmak yerine duymazdan geldim.

Kapı önünde durmaya devam ediyordu, Doru. Anlaşılan içeriye girmeyecekti. Aldığı habere şaşırmış gibi bir hali de yoktu. Neden şaşıracaktı ki zaten? Bu beni ilgilendiren, onun hiç umurunda olmayacak bir havadisti.

Lâkin Doru beklediğimin aksine ilgiyle baktı yüzüme.

"Çok da mühim-" değil diyecektim ama o, "Tebrik ederim," deyince tamamlayamadım sözlerimi. "Böyle olacağını hepimiz biliyorduk. Geceni gündüzüne kattın." Sözlerinin sonundaki *geceni gündüzüne kattın* kısmının üzerine biraz basarak söylemişti. Rüzgar'ı kastettiğini düşünmek istemiyordum ama ona vurgu yaptığı çok belliydi.

"Terfi alıyor kızımız," diyerek kapıda, Doru'nun hemen arkasında duran kocasına doğru sokuldu Gülru.

"Henüz belli değil," diye homurdandım. Mahir karısının saçlarının arasına bıraktığı öpücüğün ardından sözlerimi bölercesine, "Hak ettin, baldız," diye mırıldanırken gülümsedi. "Belli, basbayağı belli."

"Üç günüm var. Çalışmaya hemen başlamam gerek. O zaman belli olacak. Hatta hemen kalksam iyi olur," diyerek ayaklandım. İtiraf ediyorum, önceliğim Doru'dan kaçmaktı.

Şimdi göreve gidecekti ya, bir duygusallaşmıştım ben. Belli etmek istemiyordum. Koltukta duran çantamı alıp koluma geçirirken eteğimi biraz daha aşağıya çekiştirdim.

Bir şey unuttum mu acaba diye bakışlarımı etrafımda dolaştırırken, "Ben de gideyim," dedi Doru.

Gülru itiraz eder gibi, "Daha yeni geldin," diye sorarcasına baktı ona. Aynı şekilde ben de.

"Hazırlıkların tamam olduğunu haber vermeye gelmiştim. Söyledim ve şimdi gidiyorum. Yolculuk için eşyalarımı bir kez daha kontrol etmem gerekiyor."

"Bırak gitsin," dedi Mahir karısına. "Benim de toparlanmam gerekiyor."

Mahir'in toparlanmaktan kastı başka bir şey olsa gerekti. Sevgili kuzenimin yüzündeki anlık kızarma ne olduğunu açıkça belli ediyordu. Evet, benim gitme vaktim çoktan gelmiş zaten.

Doru'nun yanından geçip kapıya doğru adımlarken, o da arkama takıldı. Parfümü de onunla... *Sıçtın kızım, Erva. Artık o dönene kadar sana derin hasretlerde kalmalar yakışır. Özle dur.*

Birlikte dışarıya çıktığımızda bahçenin sessizliği ve yalnız kalmanın verdiği his iyice duygusallaştırmıştı beni. Hızlıca yürüyüp evime girsem kabalık olurdu. Ağır ağır yürüsem buna dayanabilir miydim? Ah, kalbim nasıl da hızlı atıyordu.

Bahçenin sessizliğini Doru'nun dalgınlıkla söylenmiş gibi hissettiren sözleri böldü. "Bu üç gün boyunca yalnız mı çalışacaksın?"

Rüzgar'ı mı soruyordu? Onu mu kastediyordu yoksa öylesine miydi?

Adımlarımı ağır ağır atmaya devam ederek, başımı önümden kaldırmadan, "Galiba öyle. Kimseden yardım almasam daha iyi..." diye mırıldandım.

"Hımm..." diyerek başını bahçenin uzak noktalarında dolaştırdı. Durdu ve benden tarafa çevirdi bakışlarını. O durunca ben de durmak zorundan kaldım.

"Sen yaparsın, kimseden yardım almana gerek yok." İkna etmek istercesine başını salladı. "Senin başarın bu."

Bana inandığını belli eden sözleri dudaklarımın kenarlarının hafif bir tebessümle kıvrılmasına neden oldu. Başımı salladım usulca. "Ben de inanmak istiyorum. Hayal gibi geliyor düşününce. Her şey mahvoldu sanırken böyle bir şeyle karşılaşmak şaşırttı haliyle-"

Sözlerimi bölen, mesaj sesi duyulan telefonumdu. "Pardon," diyerek elimi çantama soktum ve telefonumu çıkardım. Firmadan projemle ilgili bir e-posta bekliyordum. O olabilir diye düşünmüştüm ama gelen bir e-posta yoktu. Mesaj Rüzgar'dandı.

Gönderen - Rüzgar: *Sonucu haber verecektin. Kovulmadın değil mi? :) Akşama geliyor musun? Zaman, ona göre yemek yapayım diye soruyor.*

En büyük destekçimden gelen mesajdan ötürü yüzümde bir gülümseme oluştuğunun farkında olmadan, parmaklarımı hızlı hızlı klavyede dolaştırdım.

Gönderen - Erva: *Kovulmadım ve evet, geleceğim.*

Gönderen - Rüzgar: *Seni o çalıdan kurtardığım ilk an başaracağını anlamıştım.*

Sesli güldüm. Rüzgar hâlâ mesaj yazıyor olmasına rağmen Doru'ya ayıp oluyor düşüncesiyle telefonumu kapatıp çantama attım.

Bakışlarımı onun yüzüne kaldırdım. Kaşlarının çatıldığını da o an fark ettim. Her zamankinden sert ve dalgındı ifadesi. Belki biraz da ilgisiz. Yine bahçenin uzak noktalarını tarıyordu gözleri. Bir anda ne olmuş olabileceğini düşünürken, aklıma mesajı yazanın kim olduğunu görmüş olabileceği geldi. "Ne oldu?" diye sordum doğrulamak maksadıyla. Lâkin şöyle bir şey vardı, Doru hiçbir şeyi açık açık konuşmazdı. Öfkeliyse bile neye öfkeli olduğunu söylemezdi.

"Yok bir şey," dedi tersler gibi. Bunun da dakikası dakikasına uymuyordu.

Belki de az önce yaptığım çıkarımda haklıydım. Onu dün geceki gibi başka bir adama dönüştüren şey önceki ile aynıydı; *Rüzgar*. Ama bu mevzuyu açıp onu daha da sinirlendirecek halim yoktu. Konuyu bir an önce geçiştirmek istediğimden yumuşak bir sesle, "Ben artık eve gireyim," dedim. "Sana iyi yolculuklar ve..."

Bakışları yüzüme çevrildi. Daha az öfkeliydi şimdi. Yutkundum.

"Ve sağ salim dönün. Hepiniz için dua ediyor olacağım... Her zaman ediyorum. Babam gidince de... Giden kadar kalana da zor," diye tamamladım sözlerimi.

"Üç gün sonra burada olacağım. En fazla üç gün," dedi son kelimelerinin üzerine bastıra bastıra.

Neden *bekle* der gibi konuşuyordu? Kesin ben yine bir şeyleri yanlış yorumluyordum. Umutlanmayı çok önce bırakmıştım, istemiyordum da ama şu gibi anlar kafamı karıştırıyordu, engel olamıyordum. Bir an ne söyleyeceğimi bilemeyerek bocaladım çünkü bakışları da ses tonuyla aynı şeyi anlatır gibiydi. Tüm arkadaşlarımı, hatta babamı da katarak konuşmuştum ama Doru sadece kendinin döneceğini vurgularcasına söylüyordu. Sanki *sana döneceğim* der gibi...

Düşüncemin saçmalığıyla dudağımın kenarını dişledim. Bakışlarımı ondan kaçırdım. Aşk, adamı böyle aptal yapıyordu işte! Her şeyden bir anlam çıkarırken buluyordu insan kendini. Yanaklarımın kızardığı anlaşılmasın diye başımı önümde tuttum. "Görüşürüz," dedim telaşsız bir şekilde. Aslında bir an önce eve giresim vardı. Gözlerim istemsizce onunkileri buldu.

"Görüşürüz, Erva."

Onu ardımda bırakıp evime doğru yürüdüm. Doru bıraktığım gibi olduğu yerde duruyordu ama bir daha dönüp bakmaya cesaret edemedim. Kapıyı açarken gözlerim tekrar saatime kaydı. Gitmesine, üç gün boyunca onu tekrar göremeyeceğim zamanlara çok az kalmıştı. Çok daha fazlalarına dayanmıştım. "Buna da dayanırsın," diye fısıldadım içeriye girip kapımı kapatırken.

Evden tekrar çıkışımı, Zamanların evine gidişimi olabilecek en uygun zamana, Doru'nun görev için lojmandan ayrılacağı ana ayarlamıştım. Kapımı tekrar açıp dışarıya çıktığımda Doru, Mahir ile bahçedeydi.

Sırtları bana dönük kulübemin yakınında durmuş bir şey konuşuyorlardı. Ne konuştuklarını olduğum yerden duyamıyordum elbette.

Gülru kendi evinin kapısında, benim gibi onları izliyordu. Niyetim orada durup onları izlemek değildi ancak adım atamıyordum. Elim kapıda öylece kalırken, aklımdakiler yumru olup boğazıma oturdu. Onu öyle çok seviyordum ki... Sadece sırtına, geniş omuzlarına bakmak bile içimi sızlatıyordu.

Gidip arkasından sarılsam... Hiç kimseyi umursamadan onu ne kadar çok sevdiğimi söylesem... Geçer miydi kalbimdeki derin acı? Karşılık vermeyeceğini bile bile yapabilir miydim bunu?

Ceylin'e rağmen...

Aklıma gelmesiyle gözlerim belirginleşti. Doru'ya bakan gözlerim buğulandı. Yutkundum ve ağlayamama hissinin beni tekrar sarmasına izin verdim.

Uzaklaşıyordu hisli gözyaşlarım şimdi birer birer. *"Sevdiğine kavuşamayanlar da var, Erva. Sen onlardansın. Alışacaksın,"* diye tekrarlıyordum içimden. *"Sevdiğin o ama sevenin o değil, alışacaksın..."*

Mahir karısına doğru döndü. Ona el salladı bir dolu hasretle. Onu şimdiden özlediği o kadar belliydi ki. Aynını da Gülru onun için yaptıktan sonra içeriye girdi.

Doru elindeki bir şeyle ilgileniyordu o sırada. Dönmemişti yüzünü. Dönsün istedim. Seslenemiyor olmak kötüydü. Yüzünü görmek istiyor oluşuma rağmen bunun içimde kalacak olması daha beterdi.

Onlar ağır ağır patika yola doğru inerlerken arkalarından izlemeye devam ettim. Sonra kapıyı çektim ve onlardan daha ağır adımlarla alt yola doğru ilerledim. Onlar köşeyi dönüp gözden kaybolurken de aklımda yalnızca o vardı.

Zaman döktürmüştü yine. Havanın da gün itibariyle daha sıcak olması ile bahçeye kocaman bir masa kurmuştu. Tanmanlar ile en son üç ay önce bir akşam yemeğinde, yine bahçedeki masada toplanmıştık. Tanman ikizleri benim de akşam yemeklerine dahil olmamı çok seviyordu. Arkadaşım Zaman ve Kuzey Tanman da elbette. İtiraf etmeliydim ki onlarla sohbet edip yemek yediğim anlardan ben de çok hoşlanıyordum.

Rüzgar, misafire hizmette kusur etmemek için tabağıma bir şeyler ekleyip duruyordu. Kendinden çok benimle ilgilenmişti. Son olarak tabağıma doğru uzattığı pirzolayı görünce *yeter* dercesine baktım. "Ben etçil sayılmam o kadar. Şunları ekleyip durma," dedim alçak sesle. "Gerçekten çatlayacağım şimdi."

Sırıttı Rüzgar, yine de tabağıma bıraktı o pirzolayı. "Senin sandviçlerine benzemez ama bunları ben pişirdim. Güzel olduğuna eminim. Hepsini ye, küçücük kalmışsın..."

"Teşekkürler anne," diyerek güldüm.

Zaman, o sırada ilgili bakışlarını gülümser bir ifadeyle üzerimizde dolaştırıyordu. Muhtemelen Rüzgar'ın tavrı yüzündendi.

Kuzey Tanman, "Babanlar nasıl, Erva?" diye sorunca bakışlarımı karısı Zaman'dan ona taşıdım ve olabildiğince gülümsemeye çalıştım. "İyiler, Kuzey abi. En son geçen ay burada görüşmüştünüz, değil mi?"

Başını salladı. "Emekli olmamak için direniyordu en son."

"Oldu ama devam ediyor," diyerek onu düzelttim. Gerçi bu detayı Kuzey abi zaten biliyordu. Babamla arkadaştılar ve arada da olsa görüşürlerdi.

"Şimdi TSK'de, öncesine göre daha da zorlanıyor olmalı."

"Öyle," dedim omuzlarımı kaldırıp indirerek. "Ama memnun. Milli İstihbarat Teşkilatındayken bu kadar mutlu görmüyordum onu. Sanırım daha çok sahada olmaktan kaynaklı."

Eda atıldı konuşmaya. "Ben bir şey anlamıyorum konuştuklarınızdan. Daha açık konuşur musunuz?" diye ricada bulundu. "TSK ne mesela?"

Güldüm ve yanımda oturan Eda'nın saçlarını okşadım. "Benim babam, senin baban gibi bir albay," dedim daha iyi anlayabilsin diye.

"Ama benim babam artık albay değil ki," diye karşılık verdi hemen annesinin yanında oturan Ada.

İlgiyle öne doğru eğilerek konuşan Rüzgar oldu. "Babamız Albay emeklisi. Artık çalışmıyor ama öncesinde öyleydi."

"Asker olduğunu biliyorum akıllım. Ben de artık çalışmadığını söylemeye çalışıyordum zaten."

Masadaki kahkaha Kuzey Tanman'a aitti. "Sizin zaten her şeyden haberiniz var."

"Bırakın bu muhabbetleri," dedi Zaman. Konudan sıkılmış gibi görünmüyordu ama başka şeylerden konuşmak istediği belliydi. "Rüzgar ile iyi anlaşıyorsunuz gördüğüm kadarıyla. O da senden hep iyi bahsediyor..."

Rüzgar boğazını temizledi biraz yüksek bir sesle, "İşinden bahset biraz," dedi merakla bana dönerken. Zaman'ı duymuştu ama onun söylediğini geçiştirmek istediğini anlamıştım. "Ne dediler, nasıl karşıladılar hiç bahsetmedin."

"Beklediğim tepkileri almadım açıkçası," diye başladım anlatmaya. Görüşmede olanları tüm detaylarıyla anlattım. Sıkılırlar mı diye düşünemiyordum çünkü ben de galiba bu anı beklemiştim. Suyuma uzandım ve bir yudum alıp anlatmaya devam ettim.

"Öncesinde projeyi detaylıca inceleyip genel müdüre sunacakları bir üç günlük zaman vardı, onu bana verdiler. Projemin çok iyi olduğunu ve direkt sunulursa bile sorun olmayacağını dile getirdiler. Eğer kabul görürse terfi alacağım. Ardından da sanıyorum yıllık izne çıkmam için müsaade verecekler. Dinlenebileyim diye. O süreçte onlar da projeyi işleme koyacak ve hazırlıkları yapacaklar. Döndüğümde de parça üretime geçilecek ve biz onu ilk kez bir araba üzerinde deneyeceğiz. Markanın yeni bir araba modeli var henüz piyasaya sürülmeye hazırlanan, onun üzerinde deneyeceğiz."

"Çok iyi işler yapacaksın," dedi Kuzey Tanman. Anlattıklarımdan etkilenmiş görünüyordu. "Ailen varlıklı olmasına rağmen sen kendi hayallerin için savaşıyorsun. Gördüğüm kadarıyla da başarılı olacaksın. Gerçekten anne ve ba-

ban senin gibi bir evlada sahip olduğu için çok şanslı," dedi sözlerini vakur bir gülümsemeyle sonlandırırken.

Rüzgar, "Kesinlikle," diyerek onayladı babasını.

Yemekler bitip de gündelik konulara geçtiğimizde uykum gelmeye başlamıştı. Onlarla sohbet etmek güzeldi ama kaç gündür tam anlamıyla dinlenememiştim. Yarın iş vardı ve aynı zamanda da boş bulduğum her an projem üzerinde çalışmaya devam edecektim. Onlardan müsaade isteyerek kalktım yerimden.

"Her şey için bir kez daha teşekkürler, Zaman. Bir gün ben de sizi kendi evimde ağırlayayım. Böyle mahcup hissedi-" derken, "Hissetme," diyerek göz kırptı Zaman. "Seni masamızda ağırladığımızda yemeklerimiz daha keyifli oluyor. Ama istersen tabii ki geliriz. Kuzey abin de çok mutlu olur." Kocasından yana baktı. Kuzey abi tebessüm ederek başını salladı. "Bakalım ne kadar hamaratsın," derken bir de göz kırptı. Başımı sallayarak güldüm.

Rüzgar, eve yürürken bana eşlik etmek için ısrar etmişti ama yalnız yürümekten hoşlandığımı söyleyip onu geri çevirmiştim.

Gerçekten yalnız yürümek istiyordum. Masada onların ilgili, hoşsohbet hallerine uyum sağlamıştım fakat Doru'yu bir an olsun aklımdan çıkaramamıştım. O her zaman olduğu gibi oradaydı. Yalnız yürümek ve artık lojmanda olmayan varlığını düşünmek istiyordum.

Ertesi gün ve ondan sonraki üç gün boyunca ev ve üniversite arasında mekik dokudum, projemi tamamlamaya çalıştım. Nitekim de başarılı oldum. Projemi verilen zamanda teslim edebildim. Bunun dışında son derece sıkıcı geçen bir üç gündü. Gülru ve Gümüş ile vakit geçirmekten başka hiçbir şey yapmadım.

Doruların dönüş gününde, Gülru'dan dönüşlerinin bir iki gün daha ertelendiğini öğrendim. Ceylin'den de o gün mesajlarıma bir cevap alabildim. Şöyle diyordu bana gönderdiği mesajda:

"Telefonumu kapatmıştım bir süreliğine. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Biliyorsun, Doru göreve gitti ve aramızdaki mesafeyi aynı noktada bıraktı. Toparlanmaya fazlasıyla ihtiyacım vardı. Yine kapatacağım telefonu. Beni merak etme."

Ceylin, söylediği gibi kapatmıştı telefonunu ve aramalarıma rağmen ona ulaşamamıştım.

Sonraki iki gün daha ağır geçti benim için. Projem genel müdür tarafından kabul gördü ve ben sonunda yıllık izne çıktım.

Yargıcı Üniversitesi de üç aylık bir yaz tatiline girdi. Çalıştığım iki işyeri de şu an kapalıydı ve ben iki hafta boyunca ne yapacağım konusunda kararsızdım. Annemler tatile gidelim diyordu ama ona da ben pek olumlu bakamıyordum.

Ben buradan ayrılamıyordum. Onu görebileceğim anlar oldukça kısıtlıyken ve o, bir haftadır ortalarda yokken bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

Akşamları bilerek onun içinde olmadığı, ışıkları yanmayan evinin önünden geçiyordum. Her defasında da daha çok hüzünlenerek evime geri dönüyordum. Kendime acı çektirmekten zevk almıyordum. Çok sevince ve o buradayken şu kadarını bile yapamayınca, onsuzken onu yaşamaya yer arıyordum yalnızca. Verandasında oturduğunu hayal ediyordum mesela. Merdivenlerini ağır ağır indiğini... Sonunda da tam önümde durduğunu.

Ben bu ruh halindeyken sonunda o gün geldi.

Bizimkilerin dönüşü cumartesi gününe denk geldi. Hafta sonları biraz daha geç uyanıyor olmama rağmen erkenden kalktım bugün. Haziran sıcağı bir anda çöktü İzmir'e. Yağmurlar kesildi ve hava bu sabah hiç olmadığı kadar güneşliydi.

Odamdaki aynanın önünde, vücudumu sarıp sarmalayan açık mavi kot pantolonumu ve üzerine giydiğim beyaz, ip askıları fiyonklu bluzumu kontrol ettim. Salaş bir tişört yerine böyle bir şey seçmiştim. Kendi çaresizliğimi örtmek istiyordum. *Gülümse, gülümset, Erva. Sen iyisin. Onu çok özledin ama bunu belli etmeyecek kadar iyisin.*

Döndüm ve geçen gün okulun son günü mağazada görüp aldığım beyaz spor ayakkabılarımın başına geçtim. Giydikten sonra doğruluyordum ki evimin kapısı son derece sabırsız bir şekilde çalmaya başladı.

Saat sabahın körüydü. Gelen her kimse uyku tutmadığından erkenden ayaklanmış olan biriydi; muhtemelen Gülru...

Odamdan çıkıp giriş kapısını açtığımda düşüncemi doğrulayan Gülru'yu karşımda buldum. Yüzündeki ifade gün kadar aydınlık olsa da ben onun *bugün de gelmiyorlarmış* demesinden deli gibi korktum.

Kalbim kısa süreliğine tekledi ama hemen sonra, "Yoldalarmış," demesiyle kalp atışlarım hızlandı. Gülru karşımda sevinçten zıplarken, "Ender etleri alacakmış, Kadir de alkolleri. Doru, *Erva'nın isteğini yerine getirelim,* dedi. Gümüş meze hazırlığına çoktan girişti. Sen de bir şeyler yap. Ben de şimdi hazırlığa başlamaya gidiyorum. Haber vermeye geldim. Akşama barbekü bahçesindeyiz. Vakitlice oranın da hazırlığını yapalım..." deyince tuttuğumu fark etmediğim nefesimi de serbest bıraktım.

Onca şey söylemişti ve söylemeye de devam ediyordu ama ben sadece bir cümlesine takılı kaldım. *Erva'nın isteğini yerine getirelim,* diyen Doru'nun sözlerine. Yüzümde şu an aptal bir sırıtma olduğuna emindim ama toparlayamıyordum kendimi.

Gülru, "Kocamı çok özledim, Erva!" diyerek beni omuzlarımdan tutup sarstığında kendime geldim. "Ee, o zaman ben de başlayayım. Ne yapsam ki?" diye sordum heyecansız çıkarmaya çalıştığım sesimle.

"Ne bileyim," dedi ve omuzlarımı serbest bıraktı Gülru. Heyecanlı birkaç adım attı etrafında. Hiç şüphesiz bu heyecanı akşamki organizasyon için değildi. Çok sevgili kocası dönüyordu, ona seviniyordu. İşaretparmağını yanağına vurarak, "Bence sen yoğurtlu mezeleri hallet," dedi Gülru. "Gümüş, patlıcanlı falan bir şeyler yapacağım demişti. Tatlı da yapacakmış. Şimdi onlar çok açtır. Ben dünden hazırlık yapmıştım zaten Mahir için. Biliyorsun, sarmayı çok sever. Şimdi gidip onları saracağım."

"Hamur işi de şart o zaman," dedim gülümseyerek. Kendi sevincimi unutmuş, bu defa onun haline gülüyordum. "Börek mi açsam?"

"Yapabilecek misin ki?" diye sordu Gülru kaşının birini kaldırarak. Çünkü kendisi evlenince aşçı olanlardandı. Börek falan açamadığını söylerdi ama ben onun Mahir isterse baklava bile yapabileceğinden emindim.

"Hallederim, merak etme," dedim.

Annem dedemin şirketlerini yönettiğinden ev işlerinden çok anlamazdı. Teyzem Bade kadar olmasa da marifetliydi ancak bunu pek açığa çıkaracak zamanı olmamıştı. Bundan sebeptir ki bizim evde, mutfakta iyi olan bendim. Annemin boşluklarını çoğu zaman yardımcımız Asude abla ile ben doldurur, o anlardan da büyük keyif alırdım.

"İyi o zaman. Ben de gidiyorum o halde," diyerek aceleyle arkasını döndü Gülru.

"Gülru!" diye seslenerek durdurdum onu. "Kaçta gelirler?"

Gülru dudaklarının kenarına kadar yansıyan içten bir gülümsemeyle, "Sanıyorum iki üç saate buradalar. Alışveriş yapmak için duracaklarmış. *Biz yapalım, yorgunsunuz* dedim ama dinlemedi Mahir."

Mahir, karısı yorulacağına kendisi yorgunluktan ölüyor olsa bile onun işlerini yapmak için uğraşırdı. "İyi o zaman," diyerek el salladım ona. "Hadi git."

Aynı şekilde karşılık verip kendi evine doğru gözden kayboldu Gülru.

Ayakkabılarımı çıkarıp ev terliklerimi geçirdim ayağıma. Önüme de en sevdiğim renk olan yeşil bir önlük bağladım. Sonrasında mutfakta kaybettim kendimi.

Önce börekten başlayacaktım. Doru'nun annesininkiler kadar iyi olmazdı belki ama nedense benimkini de beğenir gibi geliyordu. Bir yandan malzemeleri hazırlıyor, bir yandan da halime tebessüm ediyordum. Herkes kocasına çalışıyordu şu an, bundan emindim. Gümüş sevgili kocası Kadir için yapıyordu tatlıları. Tam da onun sevdiği gibi. Gülru da itiraf ettiği üzere sarmaları kocası için özenerek sarıyordu. Peki ya ben? Ona hazırlayacaktım tüm yemekleri ve kimse onu düşünerek yemek yaptığımı bilmeyecekti. O bile.

Yumurtaları derin bir kabın içine kırıp köpürene kadar çırptım. Süt ekledim ve devam ettim. Sonra aklıma bir anda gelen şeyle bir duraksadım. Düşüncemden sızan, aslında onun sesiyle hayal ettiğim cümleyi, "Erva'nın istediği

şeyi," diyerek dışıma fısıldadım. Muhtemelen öylesine söylemişti bunu. Neden bu kadar takılı kalmıştım ki? Kendime kızar gibi söylenerek çırpıcıyı tekrar açtım.

Börek hamuru hazır olunca dinlenmeye aldım ve iç harcı için tezgâha malzemeleri çıkardım. Kıymalı yapacaktım. Çok sevmesem de o seviyordu. Soğanları önceden doğramıştım. Bol baharatlı bir karışım hazırlayıp hepsini tavaya aldım. Çevire çevire pişirirken telefonum arka cebimde çalmaya başladı.

Boştaki elimle telefonumu çıkardım ve ekrandaki isimle gözlerim belirginleşti. Ceylin'di arayan. Hemen açtım telefonu ama az önce yaptığım şeyden dolayı utanç duyan bir ses tonuyla, "Ceylin," dedim. Arkadaşımın sevgilisini düşünerek yemek yapmak doğru değildi. Hem de hiç değildi.

Benim sesimin aksine Ceylin'inki son derece neşeliydi. Son konuştuğumuz ana göre çok daha iyi geliyordu. "Ervacığım, tatlım benim... Bil bakalım, ne oldu?"

"Ne oldu?" diye sordum ona aynı ses tonuyla cevap vermeye çalışarak.

"Doru görevden dönüyormuş. Tesadüfen aradım ve açıktı telefonu. Açtı yani. Çok soğuk konuşmadı." Nefes almadan heyecanlı bir şekilde anlatıyordu Ceylin. "Düzelecek gibiyiz. Ben de üstüne gitmemeye karar verdim. Birazdan lojmanda olacağım."

Kavurduğum harca baktım. Kaşığım elimde kalakalmıştı. En başında plandan ona da haber vermem gerekirdi. Duyduğum ilk anda. Yaptığım hataymış gibi iç geçirerek, "Ceylin," dedim. "Az önce Gülru'dan aldım ben de haberi. Barbekü bahçesinde rakı masası kuracakmışız. Gelmen çok iyi oldu."

"Öyle mi? Ne güzel, tam da üstüne aramışım. Aramızı kesin düzelteceğim, Erva. Bak gör..."

"Hiç bozulmamıştı ki," dedim tekdüze bir sesle. "Sana da yazdığım gibi annesine bile seni savunuyor."

"Biliyorum, biliyorum da işte," dedi Ceylin aynı heyecanını korurcasına. "Neyse ben hazırlanayım şimdi. Akşama görüşürüz tatlım benim. Seni de çok özledim. Gelince şu proje işini ne yaptığını da konuşuruz. İnşallah kovmadılar seni..."

"Yok," dedim hemen. "O konuda bana güvendiğin gibi altından kalktım. Terfi bile aldım. Gelince konuşuruz."

"Erva, babam sesleniyor... Döneceğim ben sana," diyerek telefonu kapattı Ceylin. Son söylediklerimi duyduğuna bile emin değildim. Telefonu arka cebime kaldırıp işimin başına döndüm tekrar. Börek harcını yakmadan kavurmayı başardım neyse ki.

Mutfaktan çıktığımda tüm hazırlığım bitmişti. Tezgâhın üzerinde iki çeşit yoğurtlu meze ve el açması börekler duruyordu. Börekler soğuduğunda onları tabaklayacaktım ve masa hazırlığına yardıma gidecektim.

Duvardaki saati kontrol ettim. Doru çoktan evine gelmiş olmalıydı. Zira mutfakta geçirdiğim zaman tamı tamına dört saatti.

Kıyafetlerimi kontrol ettiğimde haliyle yemek kokuyorlardı. Pantolonumu değil belki ama özenerek giydiğim bluzumu değiştirmek zorundaydım artık. Gerçi ne önemi vardı ki? Onu düşünerek giymiştim ben bu bluzu. Ceylin bir kez daha saçmaladığımı yüzüme çarpmıştı. Doğruca odama gidip kendime daha sade bir şeyler buldum dolaptan. Yine beyaz olan düz bir tişört ve başka bir kot pantolon. Onları da alıp duşa girdim.

Duştan çıktığımda -saçlarımı da kurutup düzleştirmiştim- bir saati daha geride bıraktım. Makyaj yapmayı pek istemiyordum ama kızların yapacağından emindim. Gülru gene söylenirdi özensiz gidersem. Alt tarafı bir mangal partisiydi oysaki. Benden bir hayli süslü olan kuzenim salaş giyim tarzıma katlanamıyordu.

Makyaj masasına oturup yüzüme nemlendirici bir krem sürdüm. Son olarak makyajımı kirpiklerimi belirginleştirecek bir rimel ve şeftali tonundan biraz koyu, nemlendirici özellikli rujla tamamladım. Aynadaki görüntüme baktım. Dudaklarımı büktüm, bu bile fazlaydı. Masanın üzerinde duran parfümüm ilişti gözlerime. Kokmadığıma emindim ama evden hâlâ yemek kokusunu alabiliyordum. Çiçek kokulu parfümümü saçlarımın arasına da gelecek şekilde boynuma doğru sıktım. Hemen sonra kalktım yerimden.

Yemekleri tabaklayıp son kez kontrol ettikten sonra ayakkabılarımı ayağıma geçirdim, eğilirken dağılan fönlü saçlarımı kalkarken kulağımın arkasına sıkıştırdım. Evden çıkma zamanıydı. Gidip diğerlerine bahçedeki hazırlıklarında yardım edebilirdim artık. Kapıyı çektim ve çıktım.

Bahçeye çıktığımda ortalıkta kimse görünmüyordu. Saat öğlen bire geliyordu ve güneş tepedeydi. Daha yakıcı bir hal almıştı sabaha göre. Ağaç dallarının arasındaki cırcır böcekleri *artık yaz geldi* diye bağırıyordu sanki. Yüzümde keyifli bir gülümseme, gözlerimin kenarlarında güneşin bıraktığı sıcak öpücüklerden dolayı oluşan kısılmalarla aşağıdaki bahçeye doğru adımladım.

Doru'nun evinin önünden geçerken başım istemsizce o yöne çevrildi. Tam da o anda, onu verandasında sigara içerken buldum. Kıyafetlerini değiştirmemişti. Kamuflajı vardı yani üzerinde. Ah, bu kıyafet ona ne çok yakışıyordu. Sakalları göreve gittiği günkü haline nazaran biraz uzamıştı. Saçları hâlâ kısaydı ama... uzayacak kadar buralarda olacak mıydı, bilmiyordum. Öncesinde sargı olan eline kaydı bakışlarım. Yoktu. Hiçbir yerinde yoktu. Bu defa görevden yara bere almadan dönmüştü. İçime soğuk sular serpildi. Rahatlamışçasına ona bakarak gülümsedim.

O da bana bakıyordu şimdi. Duraksadım. Elimle selam vererek, "Hoş geldin!" diye seslendim.

"Hoş buldum!" diye cevap verdi Doru.

Bu dikkatli bakma durumuna alışmam galiba zaman alacaktı. O gözlerini üzerimden çekmeyince elim ayağım karışıyor, kalbim deli çarpıntılarla nöbete kalıyordu. "Aşağıda hazırlık başlamıştır sanıyorum. Onu kontrole gidiyordum," diye seslendim. Ne ben ona doğru adım attım ne de o bana. Hâlâ verandasındaydı ve suratıma dikkatle bakmaya devam ediyordu. *Allah'ım sen yardım et.*

"Daha başlamadılar," dedi iç çekerek. "Ender ayrılmak istemediği etlerini sosluyordur şimdi evinde. Diğerleri ise eşleriyle hasret gideriyordur."

"Öyle mi?" diye belli belirsiz bir sesle söylendim. "O zaman eve döneyim ben," diye ekledim ve yönümü değiştirdim.

"Kahven var mı?" diye sordu bir anda Doru. "Geçen yaptığın kahve bayağı iyiydi ve ben içemedim."

Olduğum yerde kalakaldım. *Tam şimdi Allah'ım. Yardım etmen gereken mevzular var.*

"Var," derken buldum kendimi. Kararsızlıkla başımı kulübeme doğru çevirdim. Elimi oraya doğru kaldırıp, "Ben yapıp getireyim sana," dedim ve birkaç adım attım.

"Sen getirme," diye seslendi ve verandanın gıcırdayan basamağını geçti. Sonra diğer basamakları... Bana doğru yürüyünce devam edemedim, kaldım yerimde. Sigarası hâlâ parmaklarının arasındaydı.

Yürümeye devam ederken sigaralı iki parmağıyla işaret ederek bakışlarını kulübeye çevirdi. "Rahatsız olmayacaksan orada içeyim," dedi. Kalp atışlarım yine hızlanmaya başlamıştı.

"Sen de sevdin değil mi kulübeyi?" diyerek güldüm. Aptal gibi görünüyordum kesin şu an. Doru kaşının birini kaldırdı ama aptal olduğumu kanıtlayan bir kaş kaldırma değildi. Ciddileşerek, "Ne mahsuru olacak," dedim. Vardı ama gelme diyemezdim ki.

Kulübeye doğru koşturdum. "Ben hazırlarım hemen." *Ne kadar çabuk, o kadar iyi.*

Kapıyı açtım ve girmesini bekledim. Doru koca cüssesiyle içeriye girdi. Bakışları ilk anda olduğu gibi üzerimdeydi, çekmiyordu. Bedenine küçük gelen, benim rahat diye nitelendirdiğim sandalyeyi çekip otururken kulübem onun varlığı ile doldu. Ben de kapının önüne fesleğen saksısını çekiyordum. İçeride klima olmadığı için sıcaklamasını istemezdim. Gerçi her iki durumda da sıcaklayan ben olacaktım.

Ona döndüğümde Doru garip bir ifadeyle bakışlarını yüzümde dolaştırıyordu. Geçen geldiğinde pencereyi açmıştım. Şimdi de kapıyı. Acaba yanlış anlıyor muydu? Onunla yalnız kalmaktan çekindiğimi mesela?

Bir bahane aradım ve buldum. "Sigara içtiğinden değil," dedim hemen. "Hava sıcak ya ondan."

"Hımm," dedi Doru. Boşlukları hep bu anlamsız ama bana çok anlamlı gelen sözcükle dolduruyordu. Sözcük bile değildi aslında. Doru'nun cevap bulamadığı anlarda saklandığı duraktı.

"Kahve," dedim hemen, fazla duraksadığımın farkına varmışçasına. Kahve makinesine doğru yürüdüm. Hemen sonra bu sözcük bana Kahve adındaki köpeğimi anımsattı. Gözlerim camlarda onu aradım. Yoktu. Neredeyse bir haftadır ortalarda görünmüyordu. Hep ortalardan kaybolurdu. Çıkardı yakında bir yerlerden.

Kahve makinesi kahveyi yaparken ben de fincanları hazırladım.

"Mahir söyledi. Projeyi almışsın."

Omzumun üzerinden gülerek ona bakıp başımı salladım. "Aldım ya. Çok mutluyum o yüzden."

"Ender ve Yasin de duyunca çok sevindi. Akşamki yemeği kutlama yemeğine dönüştüreceklermiş."

"Öyle mi?" dedim gülüşüm yüzümde genişlerken. Döndüm ve makinenin durduğu tezgâha kalçamı dayadım. Peki o da sevinmiş miydi? Konuşmasına kendini katmıyordu.

"Ben de sevindim," dedi Doru aklımdaki o soruyu duymuş gibi.

Fazla mı beklentiyle bakmıştım yoksa? Ondan dolayı zoraki mi söylemişti?

"Teşekkür ederim," dediğim sırada kahve makinesinin fincanlara kahveyi doldurduğunu ve kendini kapattığını belli eden ses duyuldu.

Fincanları alıp masaya taşıdım. O sormamıştı ama bir şey konuşmadan durmak daha zor olduğu için yerime otururken hevesle görüşmemden bahsetmeye başladım. "Rüya sandım bir an. Kovulacağıma o kadar inanmıştım ki." Durdum ve dizlerimde duran ellerimle oynadım. Konuşurken ona bakmamak için yapıyordum bunu. "Gerçi hâlâ inanamıyorum." Bakışlarımı bir anlığına ellerimden ona kaldırdım. "Düşünsene," dedim heyecanlı heyecanlı. "Bana, bitmemiş projeme terfi vereceklerini söylediler. Verdiler de!"

Doru kahvesini masadan alıp yudumladı. "İnanması güç değil," dedi ikinci yudumunu alırken. "Sen çok emek verdin. Hak ettin."

"Hak ettim, değil mi?" derken dudaklarımın kenarları dalgın bir tebessümle kıvrılırken geçen bir haftayı düşünüyordum. "Hak ettim."

Kahvemi alıp yudumlamaya başladım. Sıcaktı. O nasıl bu kadar hızlı içebiliyordu ki? Sigarası yarılanmıştı. Bitince muhtemelen kalkacaktı.

Çok ortak konumuz olmadığından konuşacak bir şey de olmuyordu. Boşluğu nasıl dolduracaktım şimdi? Havalar da ısındı desem... Saçmaydı!

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Doru kaşının birini kaldırarak. Yine kızgın bir kaş kaldırma değildi bu.

Güldüğümün farkında bile değildim. "Gülüyor muyum?" diye sordum, başını salladı.

"Havalar da ısındı," deyiverdim birden konuyu başka türlü geçiştiremeyeceğimi fark ederek. "Sen yokken yaz geldi resmen."

Doru'nun diğer kaşı da havalandı. "Öyle," dedi düz bir sesle.

Kahve bardağına gömülmek istiyordum şu an. Hatta içine girip kendimi haşlamak. Tam şimdi yapabilsem düşünmeden yapardım. Dudağımın kenarını ısırdım.

"Bıraktığımdan çok daha sıcak," dedi Doru gözlerini yüzümde dolaştırırken.

"Değil mi ama?" diyerek başımı salladım. Onay vermesi az da olsa rahatlamama neden oldu.

Doru biten sigarasını geçen yaptığı gibi ıslak mendile sarıp kalem açtığım kutuya attı. Bakışlarım oradaydı. O gün attığı sigarayı masanın altındaki çöp kovasına boşaltmıştım ama kulübeden çıkaramamıştım. Bilse ne düşünürdü? Onun bu kulübeye gelişinin hayal değil gerçek olduğunu kanıtlayan tek şeydi o sigara izmariti.

Kahvesinin son yudumunu da içip ayağa kalktığında onunla ayaklandım. Gidiyordu galiba.

Geçmesi için alan dar olduğundan nasıl yapsam diye düşündüm önce. Oraya çekilsem olmazdı. Diğer taraf hiç olmazdı. Aklım durmuştu. Yakın durmaktan hızlanan kalbim, burnumun hemen ucunda duyduğum kokusuyla birleşince kesik bir soluk almama neden oldu. Doru bir anda beni omuzlarımdan tuttu. Kendiyle beraber çevirip yana aldı. "Şimdi oldu," dedi bırakmadan. Kalbim daha deli atıyordu artık. Başımı geriye atıp ona baktım.

"Akşam görüşürüz, Erva," dedi Doru tok, kadife bir sesle. Bu ses tonunu her zaman işitmiyordum. Haliyle şaşırdım. Doru çıkıp giderken ardından sessizce, "Görüşürüz," diyebildim sadece.

Hava kararalı bir saat oluyordu ve herkes masadaydı, Ceylin bile. Masanın hazırlıkları bittiğinde Doru'yla gelmişti. Ceylin o andan beri gülümseyip duruyordu. Öncesinde konuşup aralarındaki sorunu çözmüş olmalıydılar.

Ben, Ender ve Yasin'in arasında oturuyordum. Tam karşımda ise o ve Ceylin vardı. Mahir bir baştaydı, Kadir bir başta. Yanlarına da eşlerini ve çocuklarını almışlardı. Asaf pusetinde uyuyordu. Küçük Doru ise annesinin yardımıyla yemeğini yiyordu.

Yasin evden gözü gibi baktığı müzik sistemini getirmiş, ortamı müzikle doldurmuştu. Telefonundan herkese sorup istek alıyor ve çoğunluk ne istediyse onu açıyordu. Gülru, bu akşam masaya eşlik edecek içki rakı olduğundan *Eklemedir Koca Konak* türküsünü açmasını istemişti. Şimdi bahçede bu türkü salınıyordu. Kadir ortam daha sıcak olur diye mangalda pişen etler son

bulmasına rağmen biraz daha odun atmıştı. Böylece ateşin yansımaları ile ortamın aydınlanmasını sağlamıştı.

Yemek boyunca yaptığım böreklerin lezzetinden bahsetmişti herkes. Gülru bile tarifini istemişti. Bir Doru bir de Ceylin bir şey dememişti.

Ceylin'e çevirdim bakışlarımı. Çok mutluydu. Bu görüntü canımı yakıyordu ve ben yine kendime kızıyordum. En yakın arkadaşımın mutlu olmasına üzülemezdim. Üzülmemeliydim. Onunla sadece beş dakika konuşabilmiştik. Ceylin başarımdan dolayı beni tebrik etmişti. O, benim için böyle sevinirken onun erkek arkadaşına bakıp üzülmem lanet bir durumdu. Bakışlarımı onlardan kaçırdığım sırada, "Hadi oyun oynayalım," dedi Ender. Çok hevesle ve bir anda aklına gelmiş gibi söylemişti bunu.

"Ne oyunu oğlum?" dedi Mahir tok bir sesle. "Kaç yaşında adamlarız!"

"Kaç yaşındaymışız?" dedi kocasına Gülru. "Hâlâ genciz ve pek tabii oynayabiliriz."

"Yaşa yenge!" diyerek kadehini kaldırıp keyifle içti Ender. "Oynuyoruz o zaman," diyerek bakışlarını diğerlerinde dolaştırdı. Gümüş hemen istekli oldu. Ceylin de başını sallıyordu. Yasin istemeye istemeye kabul etti.

Ender bakışlarını bana çevirip, "Ya sen?" diye sorunca tek sessiz kalanın ben olduğumu fark ettim. Alçak bir sesle, "Bana fark etmez. Oynayalım diyorsanız, oynarız," dedim.

"Güzel," diyerek ellerini birbirine vurdu ve sandalyesinde dikleşti Ender. "Anlatıyorum o zaman oyunu. Şimdi, ben bir cümle söyleyeceğim ve eğer onu yapmışsam içeceğim rakıyı, yapmamışsam içmeyeceğim."

"Ne biçin anlatıyorsun? Ah, bir de ne olduğunu kendi anlamış olsa," diyerek güldü Gümüş. "Siz beni dinleyin," diye ekleyerek dikkatleri üzerine topladı.

Ender yüzünü sallandırarak sandalyesine sindi. "Buyur, anlat yenge," dediğinde haline istemsizce güldüm.

"Örnekle anlatacağım oğlum ben. Böyle kimse anlamaz. Ondan söylüyorum," dedi Gümüş onun gönlünü almak maksadıyla. "Oyunu rakısına oynuyoruz galiba. Ender öyle anlattı çünkü," diyerek kadehini önüne çekti hazır vaziyette. "Hepinizin kadehleri dolu olsun. Oyun uzun sürer diye tahmin ediyorum. Kafaya dikmecesine olacağından suyunu fazla koyup seyreltsin içemeyenler. Ya da ağzıyla içmeyi bilmeyenler," diyerek gözlerini Yasin'e devirdi Gümüş.

Yasin yine de rakısını bol koydu bitmiş kadehine. İçmeyi seviyordu, dayanacağını biliyordum. Bir oyun ona koymazdı.

Gümüş sözlerine devam etti. "Sırasıyla gideceğiz ve bu sıra karşılıklı çapraz şekilde ilerlesin. Örneğin; Ceylin, Ceylin'den sonra yanında oturan Doru, Doru'dan sonra karşıya atlıyoruz Erva, Erva'dan sonra Ender... Böyle gidiyor olacak işte," diyerek nefeslendi. "Anladınız siz. Sonra başa dönüyoruz. Sırası gelen kişi bir cümle kuruyor. Soru niteliğinde ama soru olmayan. Mesela *ben*

hiç araba kullanmadım, diye. Araba kullananlar içiyor, kullanmayanlar içmiyor. Yani cümlenin tersi neyse onu yapanlar içiyor."

"Çok karışık," dedi Gülru. Kafasının karıştığı ifadesinden de belli oluyordu.

"Şimdi oynayacağız zaten ve ben ilk etapta müdahale ederim. Anlarsınız elbet," dedi Gümüş masanın diğer başında oturan Gülru'ya.

Gümüş'ün sözüne güvenip başladı Ceylin. Kadehini eline alıp ortaya bir cümle attı. "Ben hiç sevgilimle pikniğe gitmedim," dedi ve içmeden kadehi masaya bırakıp Doru'ya doğru iç geçirdi.

Masadaki evli çiftler rakılarını içerken diğerlerininki yerinde kalmıştı. Sıra Doru'daydı ve oyunu anladığı kadarıyla bir soru sordu. "Ben hiç sigara içmedim," dedi kadehini kafasına dikerken. O anda da yeni yeni yaktığı sigarası parmaklarının arasındaydı. Bunu rakıyı içmek için yaptığı öylesine belliydi ki kendimi yine istemeden gülerken buldum.

Önümdeki kadehe uzanıp kafama diktim. Gülru kaşını kaldırmış bana bakıyordu. "Sen sigara içtin mi?" diye seslendi masanın diğer ucundan hayret edercesine.

Gülerek başımı salladım. "Birden fazla hem de. Denedim sadece. İçici değilim yoksa."

Ender yanımda dilini şaklattı. "Temiz kalan bir ben bir de yengelerim," diyordu kendini över gibi.

Umursamadım onu. Kadehimi tekrar doldurup soru sormaya hazırlandım. Bir süre düşündüm ve sonunda buldum soracağım şeyi, "Ben bu hayatta sevdiklerim için her şeyi göze alamam," dedim ve rakıyı kafaya diktim. Diğerleri de aynısını yaptı. Bu masada içmeye istekli olan sadece Doru değildi. Benim sorum da onunki gibi önümdeki bardağı boşaltmak içindi.

Doru önce masaya keyifle bıraktığım rakı kadehini süzdü, ardından da ifademi. Yüzündeki ifade hiç olmadığı kadar sakindi. Belki biraz da garip. Bir an gözlerimiz birbirine denk düşünce hemen kendimi çektim. Ama onun yüzünde yakaladığım o ifadenin görüntüsü gözlerimin önünde asılı kaldı.

Sonrasında Ender kendi hayrına olan bir soru sormuş, onun sorularını diğerleri takip etmişti. Kötü şansıma hep de içmem gereken sorular dönüyordu. Sarhoş kalkacaktım kesin bu masadan. En son Gümüş sordu soruyu.

"Ben yeniden anne olmak istemiyorum," dedi. Sorduğu soruyu diğerleri de cevaplayabilsin diye, "Ben ebeveyn olmak istemiyorum," diye seçenek sundu. Rakısını kafasına dikince Kadir onu koltuğunun altına çekip saçlarına öpücükler bırakarak, "Yaparız biz de," dedi. İçimi çektim, çok güzellerdi. Gördüğüm kadarıyla masadaki herkes içmişti önündeki rakıyı.

Ceylin kadehini eline aldı. Keyfi biraz kaçmış gibiydi. Soracağı soruyu neredeyse hiç düşünmeden dile getirdi.

"Ben bu hayatta hiç birine âşık olmadım!" dedi net ama kısık bir sesle. Kadehini kafasına dikti ve masaya indirdi.

Oyun kurallarına göre birini sevenler, âşık olanlar dikecekti kafasına rakı kadehini. Tek seferde, durmadan, duraksamadan...

İçenler de vardı içmeyenler de. Ben Doru'nun içmediği kadehe takılıp kalmıştım. Onun bakışları da benim dolu duran kadehimdeydi şimdi.

Soru sorma sırası ondaydı ama dalıp gitmişti sanki. Bir anda, hiç beklemediğim şekilde yeşil gözleri gözlerimle buluştu, "Sen hiç birini sevmedin mi?" diye sordu bana. Yemek boyunca ilk kez bana yönelik bir şey söylüyordu.

Bir kadehime baktım bir de onun bakarken kalbimi yerle bir eden yüzüne.

Ona bu denli yakın, tam karşısında oturuyor olmaktan içim titredi. Olabildiğince tebessüm etmeye çalıştım. Bakışlarım çekinceyle onun gözlerini buldu. "Ben bu hayatta tek bir adamı çok sevdim," dedim.

Doru ilk defa gözlerime bu kadar uzun bakıyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Anlayacak sandım.

Gözlerimi onun gözlerinden kaçırmak istiyordum ama yapamıyordum. Arkadaşımın aşkını sevmek yeterince zorken ona bu kadar uzak olmaya dayanamıyordum.

Az önce gösterdiğim cesaret, içimde ona ait olan yarayı bıçakla keser gibi lime lime ediyordu.

Yanımda oturan Ender'in içmediği kadehine uzandım. Tek seferde kafama diktim. "Ölene kadar yalnız ilk olanı ve sonum olacak olanı seveceğim," dedim. Sarhoşluğumdan sebepti dilimin bağının çözülmesi. Bunu biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Soru sorma sırası bana geçmişti ama kimse önündeki kadehe uzanmadı.

Herkes yüzüme o adamın kim olduğunu merak eder gibi bakıyordu.

"Ben," dedim üzerime çevrilen bakışların farkında olarak. "Sanırım bu oyuna daha fazla devam edemeyeceğim."

Ayağa kalktım. *Küt* diye bir şey vurdu sanki kafama. Gözüm döndü. Dengemi sağlayamadığım için önce masaya tutundum sonra oflayarak tekrar yerime oturdum. Ayağa kalkınca daha iyi anlamıştım durumumun ciddiyetini. Yürüyecek halde değildim. Başım anında önüme düştü. Kalkarken harcadığım efor gözkapaklarımı bile ağırlaştırmıştı. Başımı dik tutamıyor oluşumdan, kolumu masaya dayayıp çenemi de onun üzerine yasladım.

Ceylin'in telefonuna mesaj yağıyordu o esnada. Telefonunu masanın altına alıp gözucuyla şöyle bir baktıktan sonra, "Babam," dedi. "Gelmiş ve beni bekliyor."

"Bırakayım seni," diyerek ayağa kalkacak oldu Doru. Ceylin ona sebepsizce ters bir bakış attı. "Siz keyfinize bakın. Ben hemen giderim zaten. Kapıda. Gelmene gerek yok."

Neden sinirliydi, kimse anlam veremedi. Ceylin giderken de Doru'ya bakıyorlardı *bir sorun mu var* der gibi.

Doru önündeki kadehi alıp kafasına dikti. Ne onları ne de aniden kalkıp giden sevgilisini umursadı. "Oyun bitsin artık. Evlere dağılalım."

Mahir kafasını sallayarak onayladı onu. "Erva ne olacak?" diyerek başıyla beni işaret etti Gülru. O sırada eğilmiş bebeğini pusetinden çıkarıyordu. "Ve burası ne olacak?"

"Ender," dedi Doru emreder gibi. "Yiyecekleri topla sadece. Tabakları falan yarın alırız. Kalan börekleri benim eve bırakırsın."

Ender ona başını salladı ve ortalığı toplamaya girişti.

"Erva'yı ben götürüm evine. Bırakırım. Oradan da eve geçerim," dedi Doru. Asaf'taydı gözleri. "Uykusu mahvolmasın. Siz de oğlunuzu götürüp yatırın."

Hepimiz dost olduğumuzdan bunu kimse garipsemedi. Benim için biraz sorundu aslında. Bunu istemiyordum. İtiraz edemiyordum, hem halim olmadığından hem de dikkat çekmemek için. Mahir, Doru'ya gözü gibi güvendiğinden, "Eve girene kadar kapıda bekle," dedi baskılı bir sesle. "Öyle geç evine. Eve girmezse hesabı senden sorulur."

Doru başını salladı ve masanın diğer tarafına dolandı. Ender hariç diğerleri çoktan merdivenleri çıkıyordu.

"Gel bakalım," diyerek koluma girdi Doru. Tuttuğu gibi beni ayağa kaldırdı. Başım omzuna düştü ve gözlerim kapandı. Yer ayaklarımın altında hareketlenmişti sanki. Belime dolanan kolları olmasa...

Uykuyla uyanıklık arasında bir yerdeyken, "Seni eve sokmadan bana rahat yok. Kalbimi ateşe verdin bugün, orayı tüm benliğinle doldurdun insafsız. Şimdi orada bana bile yer kalmadı," dediğini işittim. Belki hayaldi belki gerçek.

@novaebook

10. BÖLÜM

VURGUN

Erva'nın Günlüğünden
20 Haziran 2021 – İzmir

Bu aralar şarkılarda ya da şiirlerde buluyorum kaybolan Erva'yı... Önceden bu kadar duygusal biri değildim. Dalıp gitmez, şiir okumaz, sevmek üzerine bu kadar düşünmez, kendimi orada burada unutmazdım.

Şimdi unutuyorum...

Aşk şarkıları dinliyorum ve her defasında kendime benzetecek bir cümle buluyorum orada. Tabii sana da. Bazen şarkılar sözsüz oluyor, ben yazıyorum üzerine; hep seni, bir seni...

Bazen yolda yürürken birinde parfümünün kokusuna denk geliyorum. Durup bir soluklanıyorum. Tam olarak sen gibi kokmuyor ama her şeyde olduğu gibi bana biraz yine seni hatırlatıyor. Ne güzel bir his bilemezsin. Sen yoksun ama varmışçasına dolduruyorsun o anlarda içimi. Sarıyorsun dört bir yanımı...

Sana benzeyen şiirler buluyorum. Sana benzemeyince şiiri de sevmiyorum, yazanı da... Hızla çeviriyorum kitabın sayfalarını. Şiir kitaptan okunurmuş, sayfaların kokusu sözlerini yaşatırmış... Ve her şiir; ayrılık olanları da kavuşmak olanları da bana sadece seni anlatırmış. Bu galiba payımızda ne kavuşmak ne de ayrılmak oluşundan.

Sen evden çıkıp giderken ben verandanın önünde ya da pencerenden yayılan cılız ışığın altında kaybediyorum kendimi. Kokunu da peşime takıp evime dönüyorum her defasında. Sonra dört bir yanımı sarıyor, ben oturup seni soluyorum. Aklım sende kalıyor anlayacağın.

Bu gece dolunay var neredeyse yıldızsız gibi görünen karanlık gökyüzünde. Kadife gece daha bir fazla dokunuyor şimdi bana. Kulübemin önünde oturuyorum. Yumuşacık bir minder var altımda. Yanımda da misler gibi kokan fesleğenim. Kahve etrafımda dört dönüyor. Ayrıca mutlu sanki şu an. Sebebini bilmiyorum. Belki sadece benimle olmaktan...

Dışarısı sonunda haziran yağmurlarından kurtulduğundan sebep, oldukça ılık... Rüzgârlı ama serin olduğunu pek söyleyemem.

Gözlerim ara ara gökyüzüne kayıyor sonra yine senin verandanı buluyor. Evdesin bugün ama çok sevdiğin verandanda zaman geçirmiyorsun. Buna üzüldüm biraz. Tüm gün göremedim seni. En azından bir kere pencereden...

Ceylin tüm gün yoktu ortalarda. Ondan mı kendini eve kapatıyor oluşun? O olsaydı çıkardın çünkü. Başını göğe diker soluklanırdın. Bunu sevdiğini belli etmeden geceyi izlerdin, dolunayı süzerdin. Çok hoşlanırdın gökyüzüne bakmaktan. Asla sıkılmadan doya doya seyrederdin.

Olsun... Ben senin yerine de bakıyorum bu gece. Her zamankinden bir başka güzel, Doru... Ay ışıl ışıl. Gökyüzünün ona yakın olan yerleri gündüz gibi açık mavi. Ay, o kadar parlak yani bu gece.

Keşke sen de olsan diye tekrar düşünürken gözlerim yine verandanı buldu. Engel olamıyorum kendime. Dileğimin kabul edilmesini sağlayan bir şeyler olmuş olmalı. Verandanda değilsin ama pencerendesin! Sen de dayanamadın, değil mi? Geceye bakmaya geldin.

Sen varken benim gözlerim geceyi görmüyor ki... Sen geceye, ben sana hasret... Sen kavuşursun elbet ama benimkine yeni bir ömür gerek.

Rüya olmaya yakın, gerçekten uzak, hayal gibi uykuyla uyanıklık arasında bir yerde...

Önce bedenimi bedenine yasladı sonra kolları arasında havalandım. Kolumun birini destek alırcasına onun ensesine dolarken, başımı da göğsüne iyice yanaştırdım. Diğer elim sarhoşluktan yarı baygın olmama rağmen göğsünün üzerinden yukarıya doğru kaydı ve gömleğinin yakasını tutup sıkıca kavradı. İç çeker gibi aldığım her bir nefes Doru'nun boynuna temas ediyordu. Gözlerimi kapatmak, uykuya direnmek istemiyordum ama onu biraz daha görürüm diye yapamıyordum. Bakışlarımı yukarıya kaldırdığımda, karşılaştığım yalnızca sakallı çenesi ve zar zor gördüğüm kapalı gözleriydi. Seyrek nefesler alıyordu ama her nefes alışında elimin altında hissettiğim göğsü titriyordu.

Kendimde gibiydim ama değildim de. Hareketlerimi, hislerimi ben yönetmiyordum. Aklım yerindeydi. Şu anın hata olduğunu fark ediyordum ancak önüne geçecek hiçbir şey yapamıyordum. İçimde ona duyduğum özlem demlendikçe demlenmiş, koyu yeşil, her yanımı kaplayan bir hal almıştı. Özlemek gözlerinin rengiydi. Öyleyken nasıl karşı konulurdu? Nasıl geri durulurdu? Ve tam şu anda sarhoşluğum hislerimi yoğunlaştırırken, ona sokulmaktan nasıl geri durulurdu?

Merdivenin henüz başında olmamıza rağmen sebebini bilmesem de durması gerekmişti. Beni kollarının arasında değilmişim, hiçbir ağırlığım yokmuş gibi taşıyordu. Başını hafifçe yüzüme doğru eğince yeşil gözleriyle buluştu

gözlerim. Garip bir bakışmanın ortasında kalırken, "Ender," diye seslendi ondan hiç beklemediğim yumuşak bir tonlamayla. "Yarın seninle bir yere uğrayacaktık. Neresiydi orası?" Gözleri yüzümde dolandı. Bir iç çekişle yeşillerini yüzümden uzaklaştırdı.

Ender öncesinde masanın üzerindeki bulaşıkları toplarken, bunu yapmayı bıraktığını kesilen seslerden anladım. Şimdi durmuş merdivenlerde dikilen bize bakıyordu muhtemelen. Açıkçası başka zaman olsa yanlış anlaşılır diye şu anın içinden kurtulmaya çalışırdım. Lâkin şimdi yapamıyordum bunu.

Belki çok uzun süre onu onsuz yaşamaktandı şu halim, ondan kopmak istemeyişim. Belki de asla farkında olmadığım şekilde bir şişenin dibi olacak kadar sarhoş oluşumdandı. Dipteydim yani. Mantık pek uğramıyordu buraya.

"Abi, çarşı demiştin. Fidancıya uğrayacaktık. Bahçeye çiçek ekecektik. Gülru yenge de istemişti. Erva'yı da unutmayalım demiştin. Ne çabuk unuttun?"

"Akıl mı kalıyor oğlum insanda," dedi Doru yine yumuşak ama daha düz bir sesle. Gözleri tekrar yüzüme çevrildi. Bakışları gözlerimde, yanaklarımda, çenemde dolaşırken, "Börekleri unutma, Ender. Bana bırakacaksın ona göre," diye seslendi. Benim yaptığım börekleri mi? Uykulu bir mırıltıyla başımı göğsüne yasladım. İçimi çekerek gözlerimi kaparken, bakışlarımız da ayrıldı. "Kapıya as benden önce çıkarsan. Ben Erva'yı evine sokmadan gelemem, görüyorsun halini."

"Tamam, abi."

Doru ağır ağır çıktı merdivenleri. Ancak bir tüy kadardı güçlü kollarındaki ağırlığım. Kendimi onun göğsüne yaslamışken, kolları bedenime sarılıyken çok farklı hissediyordum. Ben küçücük bir kızdım sanki, o da kocaman bir dev. Eliyle bile beni sarıp sarmalayabilirdi ya da ben göğsüne kimsenin bulamayacağı şekilde saklanabilirdim. Şu küçücük halimle onu kocaman sevdiğimi kimse anlamazdı. O bile...

Gözkapaklarım giderek ağırlaştığından gözlerimi artık açık tutmakta zorlanıyordum. Etrafımı göremiyor olmama rağmen çimenlik alanı yine ağır adımlarla geçtiğimizi hissedebiliyordum.

Hiç acele etmeden yürüyordu. Yerimi sahiplenir gibi kollarımı iyice sardım boynuna. Dudaklarım bu hareketimle boynuna sürtündü. Midemde anlık bir kasılma peyda olurken bu alkolün etkisinden değildi, biliyordum. Teni tenime değince... çok başka hissettiriyordu. Kafamda bir şarkı çalınıyordu. Olmaz bir şarkı. Kafamın içinde bile olsa söze dökülmemesi gerek bir şarkı. Bu şarkı beni umutlandırıyordu. *Elbet bir gün buluşacağız. Bu böyle yarım kalmayacak. İkimizin de saçları ak. Öyle durup bakışacağız.**

* Müzeyyen Senar'ın Elbet Bir Gün Buluşacağız isimli şarkısından.

Ne haindi insan aklı. Her ne durumda olursa olsun umut ediyordu. Belki olur, belki vardır, belki o da sever diyordu. Başta engel kendimken, şöyle anlardan mutlu olup yine kendime ihanet ediyordum.

Birkaç adım sonra duraksadı Doru. Ben yine de açmadım gözlerimi. Açacak halim yoktu zaten. Durduğundan eve geldiğimizi de anlayabiliyordum. Az sonra o gidecekti. Beni eve soktuktan sonra yaşadığımız bu an son bulacaktı.

Aslında ben kendimi bir rüyanın içinde sanıyordum. Hem gerçek hem de hayal gibiydi. Hiç şüphesiz gördüğüm en güzel rüyaydı bu. Sonlansın istemeyecek kadar perişan bir halim vardı.

Uyku ile uyanıklık arasında görülen rüyalarda istediğiniz her şeyi yapabilirdiniz. İstediğiniz gibi yön verir ve kimse tarafından yadırganmazdınız. Çünkü sizin rüyanızdı ve son bulduğunda olanlar hiç olmamış gibi yok olurdu. Utanç falan kalmazdı.

Bacaklarımın ikisi birden usulca kollarının arasında çözüldü. Ayaklarım yerle buluşurken bedenim bedenine sürtünerek indi. Ona yaslanırken kollarım usulca kaydı boynundan göğsüne doğru. Başım göğsüne, ellerimin arasına düştü ama ben yine de açmadım gözlerimi. Açamadım.

Kolu beni dengede tutmak için belimin ince kıvrımına sarılırken, gövdem gövdesine iyice yaslandı.

"Nasıl mışıl mışıl uyumaya devam edebiliyorsun, anlamıyorum," diye homurdandı. Kızmıyordu ya da bundan rahatsız gibi çıkmıyordu sesi. "Otur bakalım şuraya," diyerek beni kapının önündeki tek basamaklı mermer eşiğe oturttu ve sırtımı kapının kirişine yasladı. Ellerinden birinin yanımdaki saksının içini karıştırdığını duyabiliyordum. Anahtarlar şıngırdayınca onları bulduğunu da anladım.

Kapı ağır ağır duvarla buluşurken, "Erva," diye seslendi az da olsa yorulmuş olmasından sebep soluklanarak. "Seni yatağına benim yatırmam hiç uygun olmaz. Şimdi kalkman gerek."

Yanıma doğru çömelip, yana yatmış başımı düzeltmeye çalıştı. Çenemi parmaklarının arasına aldı ve yüzümü yüzüne kaldırdı. "Uyanman gerek," dedi bu defa daha baskılı bir sesle.

Rüyadan ayrılma vaktiydi galiba. Gerçekliğe dönmem gerekiyordu. Lâkin bedenimi esir alan sarhoşluk hissi, gerçeğin içinde hayal yaşatmaya devam ediyordu.

Gözkapaklarımı ağır ağır araladım. Kısık bakışlarım kırpışarak etrafıma bakındı. Karanlığı ve bahçenin ışıklarını ayırt etmeye çalıştım. O anlarda gözlerimi daha da kısıyor, yakın noktalara çekildiğinde kocaman açıyordum. Puslu bir manzaradan ibaretti önümdeki. Gözlerimin önünde olmayan ışıklar oynaşıyordu.

Dudaklarımı aralayıp esnedim ve elimin birini saçlarımın arasına atıp karıştırırken, gözlerimi karşımda ciddi bir ifadeyle diz çökmüş duran Doru'nun keskin bakışlarıyla buluşturdum.

Kirpiklerim aheste aheste inip kalkarken, "Doru Demir?" dedim biraz şaşırarak. Şaşkındım çünkü ben olayın rüya kısmına sanırım fazla takılmıştım. Gerçekten buradaydı. "Sen burada mıydın?"

"Minerva Saraçoğlu," diye yanıtladı beni. Şu saatte, ben bu haldeyken aramızda mantıklı bir konuşma dönmeyeceğini anlamış gibi bakışlarını yüzümde dolaştırdı. "Kalkabilecek misin?"

Dudaklarımı araladım. Hemen sonra gülümsedim. Neden güldüğümü bilmiyordum. "Başım dönüyor. Uykum var gibi de yok gibi de. Çok susadım ama kusacak gibi de hissediyorum. Bir de seni tam göremiyorum," dedim ve elimi ona doğru uzattım. Gerçekliğini test etmeye çalışıyordum. Önce sağa sonra sola sallandı parmaklarım. Iskaladı yüzünü. Kıkırdayarak boşta olan elimi ağzıma kapatıp biraz daha öne doğru uzandım. Elim yanağına denk gelmeyi başardı sonunda. Uzamış sakallarının arasına girdi parmaklarım. Doru buna şaşırsa da kıpırdamadı yerinden. "Çok güzeller," dedim hayran hayran. Elim yukarıya doğru kaydı ve şakağında o malum, hep dağınık duran birkaç tutam saçı buldu. Geriye doğru taramak yerine, "Hep buradalar," diye homurdandım.

"Sorun mu bu senin için?" diye sordu Doru boğuk bir sesle. "Onlarla bir derdin mi var?"

Yok dercesine başımı salladım iki yana. "Güzeller," dedim iç geçirirken. "Çok güzeller..."

Pek konuşkan biri sayılmazdı Doru. Hele böyle anlarda. Muhtemelen böyle bir şey söylememi beklemiyordu. Ne yazık ki ben de kendimden beklememiştim. Dilim kontrolüm dışında söylüyordu söyleyeceklerini.

Hem konuşup içimden ne geçiyorsa söylemek istiyordum hem de *sus* diyordum. *Sus, geri dönüşü olmayacak.*

Elim saçlarının üzerinde şefkatle dolaşmaya devam ederken geri çekilemedim, o da bir şey yapmadı.

Sanki ben onun saçlarını hep seviyormuşum, o da buna alışıkmış gibi hissettiriyordu şu an yaşananlar. Rüya ile gerçek arasında sıkışıp kalmış gibi hissediyorum demiştim ya. O his hâlâ benimle birlikteydi. Doru'yu bir hayale dokunur gibi seviyordum ama aklım *o gerçek* diye bağırıyordu. *Yapma, pişman olacaksın, yapma!*

"Küçük Doru, öz yeğenin olmamasına rağmen çok benziyor sana," dedim mahmur bakışlarımı onun yüzünde dolaştırmaya devam ederken. "Fiziki olarak belki saçları bu benzerliğe dahil değil ama huyu, suyu, havası..." Derin bir nefes alıp tek seferde bıraktım. "Aynı sen."

"Onu çok seviyorsun, değil mi?" diye sordu Doru. Sorduğu buydu ama merak ettiği çok daha fazla şey varmış gibi bakıyordu gözlerime.

Başımı salladım küçük bir kız çocuğu edasında. Dudağımın kenarını ısırıp başımı geriye atarak ona daha dikkatli bakarken içimi çektim. "Çocukları çok severim... Ama onu bir başka seviyorum," dedim. Hâlâ gözkapaklarımla savaşım sürüyordu. Açılıp kapanırken alçak bir sesle, "Sana benziyor ya," dedim ama cümlenin sonunda sesim kederli bir hal aldı ve gülümseyen ifadem dağıldı.

Bir an kendimi mutlu hissederken hemen sonra hüzne boğulabiliyordum. Onu böyle ellerimin arasında tutabilsem hep... sevsem... sonra hiçbir şey olmamış gibi o unutsa, ben unutsam... Ceylin bilmese, biz hiç kötü olmasak. Aklımdan geçirdiğim şu şeylerin bile yasaklı oluşu canımı yaktı.

Bu kural ihlaliydi. Yasaklı alana girmekti. Sevmemem, dokunmamam gereken adama yenilmekti. Olmamalıydı.

"Ben küçükken saçlı bebeklerden korkarmışım," dedim birden. Ona bahsetmekten çok aklımdakileri uzaklaştırabilmek için yeni bir konu arıyordum kendime. Ağzıma gelen ilk şeyi de söyleyivermiştim.

"En yakın arkadaşım Yankı'ymış. Ova teyzenin en büyük oğlu. Annemin can arkadaşı Ova teyzem... Sen tanımazsın onu," dedim gözlerim kapalı, elimi havada şöyle bir sallarken.

Alakasız bir konuya geçtiğimin ve bunu sanki çok mühim bir mesele gibi anlattığımın farkında değildim aslında. Ben bayağı sarhoştum. Söylüyordum ama çok geçmeden o söylediğimi unutuyordum.

"Kendi de bacak kadar olmasına rağmen benim saçlı bebeklerden korktuğumu ilk o fark etmiş. Belki de o yüzden çok seviyorum onu. Şimdi çoook uzakta," dedim gözlerimi açıp uzakta bir noktaya dikerek. Sanki olduğum yerden onu görmeyi başarabilirmişim gibi bakıyordum o noktaya.

"Nerede?" diye sordu Doru düz bir sesle.

"Çok," dedim dudaklarımı büzerek. "Çok uzakta. Yeni Zelanda."

"Ne yapıyor orada?"

"Bilmem, çalışıyormuş galiba. Annemin dediğine göre bir kız için gitmiş ama ben inanmadım," derken bakışlarım Doru'nun yüzünü buldu.

"Neden inanmadın?" diye soruyordu kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşurken.

"Yankı beni seviyordu çünkü. Arkadaşlığımıza ihanet etti o. Küstük onunla. Ben aynısını yapmam başkasına. O yaptı ama."

"Sen sevmiyor muydun onu?"

Elimi saçlarından çekip dizlerimin üzerine indirdim. O ana kadar unutmuştum onun saçlarıyla oynadığımı. Ellerimin saçları gibi koktuğuna emindim.

"Sevseydim karşılık verirdim," dedim başım öne eğilirken. *Beni sevseydin karşılık verirdim, Doru. Seni seven bendim. Hâlâ seviyorum. Sen beni sevseydin,*

ben Ceylin ile ne olursa olsun konuşurdum. "Ama sevmiyordum işte," dedikten sonra omzumu silkerek Doru'nun dikkatli bakışlarına kaldırdım gözlerimi. Gözlerindeki yeşil renk loş bahçe ışıklarının altında titreşiyor gibi görünüyordu. "Yanki iyidir, dürüsttür, candır. Onun kadar doğru birini daha tanımadım ben. Sevilmeyi hak ediyor sonuna kadar. Keşke annemin dediği gibi sevdiği biri için gitmiş olsa oraya. En azından o mutlu olabilse..."

"Sen mutlu değil misin?" diye bir soru yöneltti Doru çenemi tutup yüzümü yüzüne eşitlerken.

Değilim. Hiç değilim. Sen yokken ben iyi değilim!

En başından beri bu sorudan kaçıyormuşum da şimdi yakalanmışım gibi hissediyordum. Derin bir nefes aldım hislerimin yoğunluğundan. Gözlerimde parladı, doldurdu pınarlarını. Öyle ani olmuştu ki bu, ben gibi o da şaşkındı.

"Ağlamazsın, Erva," dedim kendi kendime. Yüzüme baktı. "Sen ağlamazsın."

Canı yanan bendim ama sanki o da hissetmiş, ona da bulaşmış gibiydi.

Sana ne oluyor ki dedim içimden. Burnumu çektim. *Sana âşık olan benim. Sen sevmiyorsun, ben seviyorum.*

Yüzümde oluşan buruk gülümsemeyi gözlerimi terk eden yaşlar takip etti. Derin bir nefes alıp bırakırken, "Ağlamam ben," diye yineledim kendimi ikna etmeye çalışır gibi. Kocaman gülümsemeye çalışırken, "Üsteğmen," dediğimde yine konu değişiyordu. "Gerçekten bir tek Ceylin'i mi sevdin bu hayatta?" Sesim çatallı çıkmıştı.

Doru artık konuşmanın bitmesi gerektiğinin farkındaydı. Bunu ifadesinden anlayabiliyordum. Onun hayatına böyle gizlice sızamazdım. Sarhoştum ve şu an ne sorsa cevaplayacak haldeydim. Koluma girdi. "Hadi, kalk Erva," dedi ayağa kalkarken beni de beraberinde yukarıya çekerek. "Anladım ki kendi başına yatamayacaksın."

Ayaklarımın üzerine kalkarken, "Seviyorsun," dedim başımı sallayarak. "Sen onu çok seviyorsun." O konuşmayı bitirmek istiyordu ama ben bitiremiyordum.

Elimle gömleğinin göğüs kısmını avuçlayarak destek almaya çalışırken, "Sen bu hayatta bir onu sevdin. Ben de... Sırf bu sebepten bir ortak noktamız var seninle," dedim. Başım göğsüne düşerken gözlerim kapandı bir kez daha.

Ayakta durmakta zorlandığımdan, Doru diğer omzumu da yakalayıp kendine çekti. "Bir tane değil," dedi kulağıma fısıldar gibi. "Seninle çok ortak noktamız var, Erva. Görmüyorsun ama çok fazla..."

Gömleğini avuçlayan ve sıkı sıkı kapalı tuttuğum parmaklarımı elinin arasına aldı. Kalbinin tam üzeriydi orası ve elimin altında hızlanan kalp atışlarını hissedebiliyordum. Buna rağmen elimi oradan çözüp alamadı. Kolunun birini belime dolayıp, diğerini bacaklarımın altından geçirdi. Kokusu ciğerlerimi doldururken başım ve saçlarım artık omzundaydı. Yüzüm boynuna yakındı, artık

orada nefes alıp veriyordum. Nefesim teninin üzerinde nem bırakıyordu. Hâlâ kalbinin üzerinde duran avucumun altında hızlanan kalbini daha net hissediyordum. Neden bu kadar hızlı atıyordu?

Hafif bir rüzgâr esti ve tenine bıraktığım nemi silmeye çalıştı. Ürperdiğini hissettiğimde benim de vücudumdan bir titreme geçti sanki.

Döndü ve derin bir soluk alıp karanlık eve girdi. Kapıyı kapatmadı çünkü bir an önce beni bırakıp gitmek niyetindeydi muhtemelen.

Uykulu bir homurtuyla, "Doru," diye fısıldadım. Ona sadece günlüklerimde böyle hitap ediyordum. Doru da bunun farkındaydı. Olduğu yerde durmasının nedeni buydu. Yüzü, omzunda yatan yüzüme döndü. İçerisinin karanlığına gözlerim henüz alışamamıştı. Onu net bir şekilde göremiyorken bir kez daha, "Doru," dedim. Bir şey söylemeye çalışmıyordum. İstemsizdi. Yalnızca bunu yapmak istiyordum. Özgürce.

"Hım," dedi boğuk bir sesle. Yine bir şey söylemeyi başaramadığı içindi bunu söyleyişi.

"O sendin!" dedim o bana söyleyecek bir şey bulamamışken. Oyundaki adamın kim olduğundan bahsediyordum. Anlamazdı ama ben itiraf ettiğim için mutluydum.

Elimin altındaki kalbi çarptı durdu göğüskafesine, oradan avucuma. Yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Göğsünün üzerinde duran parmaklarımı gevşetip gömleğini serbest bıraktım.

Doru'dan

Erva'nın uykuyla karışık söyledikleri gerçekti ve bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Günlükte yazdıklarını ilk defa kendi sesiyle destekliyordu. Yine kendimi Erva'nın günlüğünü yazdığı anlardan birini hayal ederken buldum. Bu aralar çok sık oluyordu. Hiç istemiyor oluşuma rağmen Erva'nın görüntüsü sanki gölgesi gibi takip ediyordu beni, kurtulamıyordum.

İstemiyordum çünkü ona âşık olmam demek, en başta Mehmet Ege Saraçoğlu'nun emanetine ihanet etmem demekti. Bu emanetin sözü hastane odasında alınmamıştı benden. Çok önceye dayanıyordu. Beni ailesinden biri gibi gördüğünü, Erva'yı kardeş, Meleda Saraçoğlu'nu da bir anne gibi görmem gerektiğini söyleyip sözünü almıştı.

Erva'yı hiçbir zaman kendime kardeş görmemiştim. Olabilirdi, onu kardeş yerine koyabilirdim ama çok çabalamama rağmen yapamamıştım bunu.

Bir kere Erva o gözlere sahipken, oraya bakmaya bile korkarken, nasıl başarabilirdim bunu? Bunun da bir sebebi oluğunu şimdi anlıyordum. Erva'nın gözlerinde dipsiz bir kuyu vardı. Kuyunun dibinde, gözlerinin renginde alabildiğine yeşil ormanlar, kanat çırpan kuşlar ve berrak masmavi bir deniz... Bakan

oraya düşmekten kendini alamazdı. Günlüğüne yazdıkları yüzünden itilmiştim gözlerine ama düşmeyi galiba kendim istemiştim. Gözlerindeki o yeri tanıyışım işte bu yüzdendi.

Sonra görevlerim vardı. Erva, aklımı kendiyle doldurarak dalgınlaşan bir adama dönüşmeme neden oluyordu. Bu durum giderek artıyordu. Hayatım boyunca aşktan belki de bu yüzden kaçmıştım. Ceylin'e âşık değildim. Hiç olmamıştım. Birlikte koskoca bir yıl geçirmiştik ama bu aşk değildi.

Erva, göğsümün üzerine sıcaklamış avuç içini kapattı. İrkildim. Düşüncelerimin arasında öylesine kaybolmuştum ki öncesinde kalbimin hızla attığının da farkında değildim.

Lâkin dokunuşuyla birlikte hızla atan o yer sakinleşiverdi. Şimdi orayı sahiplenir gibi tutuyordu.

"Bir tek sendin. Hep sendin..." diye mırıldandı derin bir uykuya çekiliyormuşçasına. "Çocukluğuna ayrı," dedi her an ağlayacakmış gibi sızlanır bir sesle. "Kimsesiz yanına ayrı..." İçini çekti ve dudaklarını boynumun kenarına bastırdı. Öpmüyordu ama orada dinlendiriyordu sanki dudaklarını. Sıcaklığı, nefesindeki nemin etkisini onlarla çarpılarak tenime işlerken, hararetli soluğum gırtlağımda boğulur gibi kalakaldı. Nefes bile alamıyordum.

"Kimsenin görmediği ama benim baktığımda içine kadar okuduğum yanına ayrı vurgunum."

Anın yoğunluğu kaskatı keserken bedenimi, işittiklerim aldı götürdü sanki beni. "Erva," diye fısıldadım boğuk bir sesle. Kalbim yeniden hızlandı. "Sarhoşsun ve..." diye devam ettim konuşmakta zorlanarak. Söyledikleri kalbime vurgundu! Orayı da aklımı da darmaduman ediyordu sesi, söyleyiş şekli, sözleri... "Bunları söylemeyi iste-" İstemiyorsun diyecektim ama tamamlayamadım.

Erva dudaklarını tenimin üzerinde kıpırdatmaya devam ederek, "Uyumak istemiyorum," diye fısıldadı.

Az önce ne demeye çalıştığımı da onun söylediklerini de hatırlıyordum.

"Doru ben..." Boynumun yanında soluklandı bir süre. "Beni..." Dudakları tenime temas ederken gözlerim usulca kapandı. Değdiği yeri öptüğünde soluğum hepten kesilmişti. Dokunuşu yumuşaktı ama canım yanıyordu.

Bu doğru değildi!

Ani bir hareketle onun bacaklarını yere bırakıp kucağımdan inmesini sağladım. Ayakta kalabilmesi için belini tutmaya devam ettim. "Kahve içmen gerekiyor bence," diye söylendim koluna girip onu da mutfağa doğru yürütmeye çalışırken.

Evlerimiz neredeyse birebirdi ama benimkinin tersi şekilde konumlanmıştı.

Onu kapıdan içeriye sokup, tek elimle duvarda ışığı yakacak düğmeyi aradım. Diğer elim onu tutmaya devam ediyordu. Az önceki öpücüğünün ıslaklığını hâlâ boynumda hissedebiliyordum. Derin bir soluk alıp ışığı yaktım.

Mutfak gün gibi aydınlanırken Erva'nın gözleri kamaştı ve gözkapaklarını ışığa alıştırmak istercesine kırpıştırmaya başladı.

"Senin mutfağın benimkinden biraz daha büyük," dedim aklımdaki düşüncelerden sıyrılmak adına lafı geveler gibi.

Amerikan tezgâhlarını andıran ahşap bar masasının önündeki taburelerden birini çekip oturttum onu. Neyse ki arkalığı vardı ve istese bile geriye düşmeyecekti.

Erva o kadar kendinde değildi ki barbekü bahçesindeyken durumunun bu kadar kötü olduğunu hiç fark edememiştim. Bir keresinde onun *çok içmem ama kolay sarhoş da olmam,* dediğini anımsıyordum. Bayağı sarhoş olabiliyormuş. Gerçi bu gece kimse oyun yüzünden normal bir şekilde içmemişti ki. Bu halde olmasını garipseyemiyordum.

"Kahve nerede?" diye sordum. Erva o esnada gözkapaklarını kırpıştırmaya ve ışığa gözlerini alıştırmaya çalışıyordu. Yeşil gözleri arada irileşiyor ve lambanın altında parlıyordu. Bunu yaparken de bana bakıyordu. Cevap verebilecek, verse bile nerede olduğunu hatırlayacak halde değildi aslında. Elbette bunun farkındaydım.

Beni şaşırtırcasına elini kaldırıp tam karşımızda duran kahve kavanozlarını gösterdi. *Elbette orada olacaklardı,* diye düşündüm. Gözünün tam önünde... Onun kadar kahveyi seven var mıydı ki?

Kavanozlara doğru yürüyüp, "Sanırım sadece Türk kahvesi yapabilirim," dedim ona bakmadan. Kendimden emin konuşamıyordum çünkü daha önce kahvenin hiçbir çeşidini yapmayı denememiştim. "Gerçi o kadar çok kahve çeşidi var ki burada. Onu da bulacağımı sanmıyorum," diye homurdandım gerçekle bir kez daha yüzleşirken.

Erva kıkırdayınca omzumun üzerinden başımı çevirip ona baktım. "Ne oldu? Neye gülüyorsun?"

"Sana," dedi kıkırdamaya devam ederek. Konuşurken dili dolaşıyordu ve bu, ona ayrı bir sevimlilik katıyordu.

"Bana ama neye?"

"Kahve yapmayı bilmezsin sen." Hâlâ gülerken yerinden kalkmaya çalışıyordu. "Bırak sana öğreteyim..."

"Otur sen," diyerek hemen ona yaklaştım ve omzunu tuttum. "Ben yaparım. Ayakta bile duramıyorsun. Bir de kahve yapacakmış. Anlat sen, ben yaparım."

Erva huysuz bir sesle elini kaldırıp yedi cam kavanoz arasından üçüncüsünü işaret ederek, "İşte oradaki," dedi. "İkinci kavanoz."

Onun yerinde kıpırdamadan oturacağına emin olduktan sonra tekrar tezgâha doğru yürüdüm. Gösterdiği üçüncü kavanoz yerine ikincisini aldım ve gözlerimle yakında bir yerde olması muhtemel olan cezveyi aradım.

Erva tekrar kıkırdarken, "Kavanozların hemen üstündeki dolapta cezve..." dedi lâkin sesi midesi bulanıyormuş boğuklaştığından devam edemedi konuşmaya. Yutkundu. Hemen sonra, "Fincanlar da orada. İki fincan su koy..."

Cezveyi acele hareketlerle suyla doldurup ocağın başına gittim. "İki tatlı kaşığından biraz fazla kahve," diye uyarıyordu beni. "Üç koyma. Çok olur..." Dediğini yaptım ve beklemeye başladım. "Karıştır," diye seslendi. "Yakacaksın, yanacağız..."

Emir verirken daha tatlı olduğunu biliyor muydu bu kız? Duruma hayret ederken, başımı iki yana sallayarak karıştırmaya devam ettim.

Sonunda kahveler olup da fincanlardaki yerini alırken, Erva masanın üzerinde uyudu uyacak hale gelmişti.

Kahveleri masaya bırakıp kendime de bir tabure çektim. Onun tam karşısına oturdum. Başı önüne düşmüştü ve kendi kendine kaldırmaya çalışıyordu. Lâkin uykusu o kadar ağır basıyor gibi görünüyordu ki bir türlü dik tutamıyordu.

"Bunu iç!" dedim baskın bir sesle. "İç ki ben de gidebileyim artık."

Başı önde gülümsedi. Sesi homurdanma gibi çıkarken, "Benden bu kadar mı kurtulmak istiyorsun?" diye sordu. Alınmış gibi değil de bu gerçeği çoktan sindirmişçesine konuşuyordu.

Uzanıp başını çenesinden tuttum ve yüzünü yüzüme eşitledim. "Senden sıkılmadım, Erva," dedim net bir tonlamayla. "Sen sıkılacağım en son insansın galiba. Herkes için öyle." Yarın nasılsa bu söylediklerimin hiçbirini hatırlamayacaktı. Bu, unutulacağını bildiğim bir itiraftı.

Erva başını yan çevirip çenesinin üzerinde duran elime yasladı yanağını. Gözleri tekrar kapanırken dudakları ufacık aralanmıştı ve esnememek için savaş veriyordu. Eli ağzına kapandı önce, sonra saçlarının arasına girip tutamları yüzünün etrafına dağıttığını fark etmeden hunharca dolaştırdı orada. Diğer elimle uzanıp yüzünden çektim saçlarını. "İç," dedim bir kez daha. Bu defa daha yumuşak bir ses tonu seçtim kendime. "Gitmem gerek ve bu ancak iyi olduğunu gördüğümde mümkün olacak."

Erva elimin üzerinde olumsuz anlamda başını salladı. "Gideceksen içmem!" diye diretiyordu. Dudağımın kenarını dişlerimin arasına alıp yüzümü yana çevirdim. Altdudağımın kenarını ısırdım. Gülmemek için direndiğim hiç olmamıştı. Bana ne yapıyordu bu kız?

"Beni," dedim ona dönerken düz bir sesle. "Beni burada seninle görseler ne olur, Erva? Yalnız başımıza..."

Küçük bir çocuk gibi dudak büktü. Biliyordu bilmesine ama doğru düşünemiyordu ki.

"İkimiz için de hiç iyi şeyler olmaz," dediğimde, "Arkadaş değil miyiz?" diye cevap verdi hemen.

"Öyleyiz," dedim usulca. Başımla onayladım. "Ama haddinden fazla kaldım. Mahir'in gelip ağzımı burnumu kırmasına az kaldı."

Güldü. Bu buruk bir tebessümdü. "O da biliyor korkma," dedi cılız bir sesle. "Senle ben diye bir şey yok!"

İçime dokundu ses tonu ve söyledikleri. Aklı olmayan adam sevmezdi bu kızı. Akılsız olan! Erva nasıl sevilesi olduğunu göremiyordu. Gerçi yazdıkları olmasa ben de belki asla göremeyecektim. Sıkıntılı bir soluk bırakıp boşta olan elimle fincanı ona doğru ittirdim. Yüzünü avuç içime alıp kaldırırken, fincanı da dudaklarına yaklaştırıyordum. "Hadi iç."

Erva dakikalardır kapalı olan gözlerini o an araladı. Kurumuş dudaklarını diliyle ıslatıp iyice fincana yaklaştırdı. İçmesine yardımcı olurken sadece küçük ama dolgun olan dudaklarının hareketlerini izliyordum. Öksürerek sesimi temizledim ve ciddileştim hemen. *Ne bok yiyorum ben şu an?*

"Hepsini," dedim kahveyi tekrar dudaklarının önüne yaklaştırırken. Erva yüzünü buruşturarak, "Sıcak," diye yakınıyor ve başını iki yana sallıyordu.

"Sıcak değil," dedim ama o diretip ağzını açmayınca, kahveyi sıcaklığını kontrol etmek için kendi dudaklarıma yaklaştırdım. Farkında olmadan -ya da olarak- onun kahveyi içtiği tarafı yudumladım. "Buz gibi olmuş," derken bir an duraksayıp ona baktım. Erva şaşkınlıkla beni izliyordu şimdi. Ne yaptığımı fark edip etmediğini düşündüm. Bu imkânsızdı. Çünkü tekrar uyku haline geçmek üzereydi. Ağzını açıp kocaman esnediğinde birden küçük bir kıza dönüşüverdi.

"Tamam, içme," dedim daha fazla dayanamayarak. Dayanamadığım ona kahve içirmek değildi. Hiç değildi. Dayanamadığım, Erva'nın kendisiydi.

"Nasıl sevgilin olmadı hiç?" diye sordum birden. Bunu sormayı ne planlamış ne de daha önce aklımdan geçirmiştim. Oyun oynarken bile...

Erva başını masaya yaslayıp iç geçirerek tam anlamıyla uykuya daldı. O andan sonra ondan bir yanıt alamayacaktım, biliyordum. Ayağa kalkıp ağır ağır onun tarafına dolandım. Bunu yaparken bakışlarımı bir an olsun üzerinden çekmedim.

Onun küçük bedenini kucağıma alışım, başının omzumla buluşması... Başı sanki hep buraya aitmiş gibi hissettiriyordu. Aklımdakilere söverken -çünkü bunları düşünmeyi gerçekten istemiyordum- onu hızlı adımlarla odasına götürdüm.

Ayaklarını tekrar yerle buluşturduğumda, kollarını kollarımın altından geçirip belime sarmıştı. Birbirimize sarılır vaziyette odanın orta yerinde dikiliyorduk. O beni sıkı sıkı tutarken ben sadece ayakta durabilsin diye destek oluyordum ona.

Erva başını göğsüme yasladı ve orada derin bir nefes aldı. Sonra bir kez daha.

"Seni," dedi dudaklarını gömleğimin ince kumaşına sürterek. "Seni çok sevmekten kimseyi sevemiyorum ben. Başkası olmadı çünkü bir sen sığdın oraya." Başını göğsümden kaldırdı ve bakışlarını gözlerime kilitledi. "Başkasını alamayacak kadar kocamandın."

"Şu söylediklerinden pişman olacaksın," dedim onu durdurmaya çalışır gibi titreyen sesimle. Onu durdurmaya çalışıyordum ama ağzından dökülen her itirafta dağılıyordum.

Ellerini belimden beklemediğim bir anda çözdü ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. Bu hareketi beni şaşkına uğratmıştı. Ayak parmaklarının üzerinde yükseldiğinde gözlerim belirginleşti. Ellerini ensemde bağlarken adeta kaskatı kesilmiştim. Beni kendine doğru eğdiğinde hiçbir şey yapamadım. Dudakları dudaklarıma sürtündü. Hiçbir uzvumu kullanamıyormuşum gibi hissediyordum. Öpmüyordu ama az önce öpüşmüşüz gibi bir hisle dudaklarım yanıp kavrulurken, "Seni çok seviyorum," diye fısıldadı. "Öyle çok ki... Dayanamıyorum artık."

"Ben," dedim ama tamamlayamadım sözlerimi. Dudaklarım dudaklarına sürtünmüştü bir kez daha. Yutkundum. Onu tam anlamıyla öpmemek için yanıp tutuşuyordum.

Bu an yaşanmamalıydı. Aklım tekrar yerine gelirken kollarımı belinden çözdüm ve elini tuttum. "Seni yatırayım artık." Biraz daha bir şey söylerse olacakları durdurabilecek gücü asla bulamayacaktım.

Bir an önce buradan çıkmam gerekiyordu. Yoksa yeni yeni tanımaya başladığım, henüz yabancı gelen Doru, kalıcı olmak için yarattığım kimliğimi yok edecekti. Herkesle savaşırken bir kendimle savaşamaz hale getirecekti beni. İşte bunun olması kötüydü. Hem de çok kötü. Onu yatağına yatırıp çarşafı üzerine çekerken, "İyi geceler, Erva," diye fısıldadım. "Lütfen uyandığında bu anı unutmuş ol..."

Onun evinden çıkalı tam yarım saat oluyordu. Bahçede amaçsızca dolaşıyor ve sadece onu düşünüyordum. Bu kızda bir şeyler vardı. En başından beri gözlerine bakamayışıma neden olan bir şeyler. Ne yazık ki o nedenler her yanımı sarmıştı artık. Kurtulabileceğimi de sanmıyordum. Arka cebimden telefonumu çıkarıp Ceylin'in numarasını buldum. Bunu yapmaya tam da şu an karar vermiştim.

Arama tuşuna bastığımda ona söyleyeceklerimi aklımda tekrar ediyordum. Tam da o sırada, "Alo," dedi Ceylin uyku sersemi telefonun diğer ucundan. "Bir sorun mu var, sevgilim? Sen bu saatte aramazdın?"

"Ceylin," dedim tekdüze bir sesle. "Bir süredir sana fazla kaba davrandığımı fark ettim..."

"Sorun değil, sevgilim. Sen bunu mu dert ettin?"

"Ettim," dedim oldukça net.

"Barıştık ama..."

"Sözümü kesme de dinle. Ben bir karar aldım."

"Ne?" diyerek canlı bir sesle ayaklandı Ceylin. Adım seslerini duyabiliyordum. Odanın içinde heyecanla turluyor olmalıydı. Bense şu yapacağımdan dolayı kahroluyordum. Erva'ya âşık oluyordum. Olmamalıydım. Bunu da biliyordum ama şimdi bunu yapmazsam...

"Bu işi ciddiyete dökmek istiyorum. Yarın sabah babanla tanışmaya geleceğim. Artık bu belirsizlik bitmeli..."

Bir süre karşı taraftan ses gelmedi. Ceylin'in heyecanlı heyecanlı solunan solukları da kesilmişti. "Ama konuşmuştuk bu konuyu," diye hayal kırıklığı ile konuşmaya başladığında onu bir kez daha durdurdum. "Niyetim ciddi bu sefer!" dedim kendimden emin bir şekilde. "Seni isteyeceğim ondan. Hem tanışırız hem de niyetimi belli ederim."

"Öyle istemek olur mu? Babam çok kızar. Aileler-"

"Ailem de gelir elbette. Önce beni tanısın, niyetimin ciddiyetini anlasın."

"Olmaz!" dedi Ceylin sert bir şekilde. "Babamı anlattım sana. Daha çok erken. Ben konuşmamışken olmaz. Bir yıldır tanışıyor olmamız bir şeyi değiştirmez onun gözünde. Sen henüz lojmanda yaşıyorsun. Bir evin bile yok. Bunları ben tabii ki sorun etmiyorum ama babam edecektir. Ayaklarının yere sağlam basmasını isteyecek. Karşısına hazır olmadan çıkamayız Doru. Ne olur anla beni." Sona doğru sesi yumuşamasına rağmen alacağım cevabı almıştım ben. Anlayacağımı da anlamıştım.

"Peki," dedim sadece. "Yarın görüşürüz o halde."

"Diretmeyecek misin?" Şaşkın çıkıyordu sesi.

"Diretmeyeceğim. Ev dedin, ev alacağım. İstersen araba da. Çok kolay olmayacak ama halledeceğim bunu. Az birikmişim vardı..."

"Bana alınma," dedi Ceylin içerlemiş gibi. "Ben lojmanda da yaşarım seninle-"

"Sorun yok dedim ya. Ben halledeceğim. İyi geceler," diyerek telefonu kapattım. "Evmiş," diye söylenerek yüzümde alaylı bir ifadeyle Yargıcıların kapısına doğru yürümeye başladım.

Saatin geç bir vakit olmasını umursamadan telefonumdan Mahir'in numarasını bulup aradım. Neyse ki ilk çalışta açmıştı Mahir. Kapıya vardığımda ona dışarıya çıkmasını söylemiştim. Daha fazla sabredemiyordum ve beklemeye tahammülüm kalmamıştı. Artık üzerimdeki bu yükü atmam gerekiyordu.

Mahir yeni uyandığı belli olan bir halde çıktı kapıya. Ayağında ev terlikleri vardı ve gözünden uyku akıyordu. İfadesi endişeliydi.

"Ne oldu oğlum bu saatte?" dedi tersler gibi. "Rüyanda mı gördün?"

"Ben bu işi sonlandırmak istiyorum," dedim hiç durmadan, duraksamadan. "Bu kızın beni babasıyla falan tanıştıracağı yok. Başka bir yol bulmalıyız!"

"Ne?" dedi söylediğimi anlamlandıramayarak. Yüzüme baktı durdu. Ne kadar kararlı olduğumu görmüş olacak ki, "Birden ne oldu da böyle bir şey istiyorsun?" diye sordu.

Altı aydır uğraşıyorduk ve ufak tefek ipuçları dışında bir şey bulamamıştık. Şu halde olmakta son derece haklı olduğumu o da biliyordu. Bir anda çıkmamıştı bu karar. Hep vardı lâkin öncesinde bir amacım yokken görevi sonlandırmak istemem yersiz olacaktı.

"Sabır kalmadı artık bende!" Bakışlarımı onun yüzünde dolaştırdım bir çıkış yolu arar gibi. "Bir şey olacağı yok böyle! Onun keyfini bekliyoruz ne kadar zamandır. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor hepimizle. En çok da Erva ile. Kızı yalan ailesinin varlığına inandırıyor. Arkadaşlığı bile yalan artık bana göre. Bu hepimizden çok o kıza zarar verecek, onu üzecek. Farklı bir yol bulmanın zamanı gelmedi mi?"

"Seni anlıyorum," dedi Mahir. Erva'nın durumunun o da farkındaydı ama söylediklerimi destekleyen, elle tutulur bir şey yoktu ortada. Arkadaşlığının samimi olup olmadığını bilemezdik.

"Ama sen de beni anlıyorsun ve sorduğun şeye ne cevap vereceğimi de biliyorsun. Bu kız aramıza boşuna sızmadı. Belki Erva ile arkadaş olmasının bile nedeni sendin. Ya da Mehmet Ege Saraçoğlu için arkadaşlık kurdu onunla ve amacını sende genişletti. Bu soruların hiçbirinin cevabı yok, Doru. Daha doğru düzgün tek cevap alamadık. Sebepsiz olmadığını sen de biliyorsun. Biri bile yanıtsız kalmamalı."

"Ben amacımızdan vazgeçmiş değilim!", diye direttim. Sesim saate göre fazla sert ve yüksek çıkıyordu. Bunu düşünecek ya da tartıp biçecek halde olmadığımdan, daha kararlı bir şekilde devam ettim sözlerime. "Babasının şüpheli biri olduğunu en başından biliyorduk. O zamandan bu zamana safı oynuyoruz, onları fark etmemiş gibi yapıyoruz ama onlar da saf değil, Mahir. Bu kızın bizi babasına götüreceği falan yok!"

"Bir yıldır onunlasın," diyerek beni böldü. "Altı ay önce *babam için onunlayım* diyordun. *Birini sevme ihtimalin olmadığından, onu bu yüzden seçtiğinden* bahsediyordun. Onunla basbayağı normal bir ilişki içindeydin çünkü baban hastaydı ve seni mutlu görsün istiyordun. Sonra *bu kızda bir şeyler var,* diyerek çıkageldin. Araştırmaya aldık ve dediğinde haklı olduğunu gördük. O kız aramıza sızmış bir ajan, terörist ya da kötü niyetli herhangi biriydi. Bundan emin olduk. Babası diye tanıştırdığı adamın sahte kimlikle ortalarda dolaşarak aslında kimliksiz olması bile diğer şeyleri destekliyordu. Biz daha onların kim olduğunu ortaya çıkaramamışken, bu konuda bile henüz net değilken sen bu oyunu sonlandırıp ondan ayrılamazsın!"

İtiraz edecek oldum, Mahir elini kaldırıp konuşmama izin vermeyerek. devam etti.

"Sen sevebilen bir adam değilsin, Doru. Âşık olduğun biri yok ve olsun da istemiyorsun. Bu yüzden bu işe en çok sen uygunsun. Zaten öyle olmasa bile o seni seçti, sen de vatanın için bu göreve devam edeceksin!" Neden böyle düşündüğünü biliyordum ve onu anlıyordum. Hayatıma bir Ceylin'i almıştım ilişki anlamında. Onda bile babam için yapmıştım bunu ve onu hiç sevmemiştim. *İleride biriyle evlenirsem bu aşk için olmayacak* diyen bir adamdım ben.

"Hangi görev?" diye yükseldim. "Bu kız oynuyor bizimle, görmüyor musun? Boşa çabalıyoruz ve buradan bir şey çıkmayacak."

"Adım gibi eminim," dedi Mahir. "İki gün mesafe koyarsan sana gelecek, hep öyle olmadı mı?"

"Evlenelim dememe rağmen ona bile kabulü yok," dedim daha ötesi yokmuşçasına.

"Olacak," diye söylendi Mahir. "Sadece zaman ver. Elbette bizi babasına götürmeyecek ama olacak... Uzun da sürse olacak. İlk önce babası diye tanıttığı o sahtekârla tanıştırmalı bizi. Çok az kaldı. Bu sürede hasta babanın gönlünü biraz daha hoş et. En azından onun için biraz daha dayan."

"Yarın," diyerek vurgulu bir sesle işaret parmağımı havada salladım. "Yarın bu kız bana olumlu dönmezse siz yardım etmeseniz bile ben başka bir yol izleyeceğim."

Kararlı ses tonum onu şaşırtmıştı. Gözleri belirginleşti. "Sen bir anda neden böyle düşünür oldun?" diye sordu daha şaşkın bir ifadeyle. Daha önce hiç görevi bitirme girişiminde bulunmamıştım. Haliyle bu Mahir'i şaşırtıyordu.

"Nedense neden," diyerek ona arkamı döndüm. Belli belirsiz bir sesle, "Var bir sebebim," diye fısıldadım.

Evime doğru adımlarken gözlerim Erva'nın evinin pencerelerindeydi. Salonun ışıkları yanıyordu. Onu yatırıp çıkmıştım evden, uyanmış mıydı ki? Kapısına doğru yürüdüm. Mermer kapı eşiğinde dolaştırdım gözlerimi. Bir orada, "O sendin," deyişini bir de mutfakta söylediklerini unutamıyordum. Elimi kaldırıp kapıyı çalma isteğiyle savaştım bir süre. Çalıp yanında olmak istedim ama kendimi durdurmayı başardım. Uyanıksa ne olacaktı? Artık yanına gitmem uygun olmazdı. Elimi kaldırdığım gibi tekrar yanıma indirirken içimi çektim. "Bir sebebim var, Erva," diye fısıldadım. *Sana âşık mı oluyorum, bilmiyorum ama o sebep senmişsin gibi hissediyorum.*

Ağır ağır uzaklaşırken gözlerim de penceresinden bahçeye sızan cılız ışıktaydı. Onun kaç gece evimin penceresinden bahçeye sızan ışığı izlediğini düşündüm. İçimi kaplayan sıkıntılı ses *çok,* diyordu. *O seni çok bekledi, Doru.*

Uyumaya gitmek için galiba bir sigara içimlik zamana daha ihtiyacım vardı. Gerçi uyuyabileceğim de yoktu ya...

Sigaramı yaktım ve evimin önündeki merdivenin gıcırdayan basamağını atlayarak geçtim. Gecenin sessizliğinde ona bile tahammülüm yokmuşçasına verandamda sessiz adımlarla dolaşıyordum şimdi. Aklım da fikrim de bir o defterine yazdıklarında değildi. O satırların bağımlısıydım artık, doğru. Ama onu aklımdan çıkaramayışımın nedeni daha önce kimse tarafından bu kadar güzel sevilmeyişimdi.

Derin bir nefes alıp, amaçsızca verandanın kuytusuna gizlenmiş sallanır sandalyeye oturdum. Sigaramın dumanını içime çekerken kapının kolunda asılı duran poşeti gördüm. Erva'nın yaptığı böreklerdi. Ender çoktan bırakıp gitmişti.

Kalktım ve poşeti alarak tekrar oturdum yerime. Ne demişti? Gülru onu börekler konusunda övdüğünde ne söylemişti Erva?

Hiç zorlanmadan, zihnimden onun sesiyle geçirmekte olduğum sözleri fısıldadım geceye. "Zerrin teyzeninkilere benzesin diye çok uğraştım ama yanına bile yaklaşamadı aslında. Umarım hepiniz sevmişsinizdir."

Bunu söylerken gözlerimin içine bakışını, benden tepki bekler gibi yüzümde yeşil gözlerini dolaştırışını unutamıyordum.

Herkesi dahil ediyordu sözlerine ancak bir tek benim düşüncemi merak ediyormuş gibi bakıyordu yüzüme. Hep böyle miydi? Böyleydi ve ben onu görememiş miydim?

Mahir'in söylediklerini anımsadım. Sigaramı içime çekerken aklımdaki Mahir, *"Sen sevmezsin kimseyi,"* diyordu. Sigaramın ucunda uzayan külü parmağımla vurarak alaylı bir gülümseme eşliğinde ayaklarımın dibine döktüm.

Dumanı dışarıya üfledim ve usulca gözlerimi yumdum. Kaşlarımın arasında oluşan derin çizgi ne düşünürsem düşüneyim bir çıkış yolu bulamayışımdandı. "Belki de çoktan sevmişimdir."

Yerimden kalkıp sigarayı küllüğe bastım ve doğruca eve geçtim. Börekleri mutfağa bıraktım. Onları poşetten çıkarmaya cesaret edemiyordum. Sanki onunla karşılaşacakmışım gibi hissettiriyordu. Onun ellerinin değdiği bir şey evimdeydi.

İç çekerek salona geçtim ve koltuğun üzerindeki günlüğün önünde durdum. Sonra karşı koyamayarak onları elime alıp koltuğa oturdum ve bir sayfa araladım.

Bu günlük tüm benliğimi, yargılarımı, şu ana kadar almış olduğum kararları kökünden sarsacak bir zelzele yaratıyordu.

Bir şeyler fena halde değişiyordu.

Belkilerle başlayan cümlelerimin tamamı sayfalarda rastladığım birkaç cümleyle yanıp küle dönüyordu.

"Olsun... Varsın sen hep onu sev. Ben; tenine değen rüzgâr, pencerende yağmur, göğünde bulut, bahçende fesleğen olurum. Bir rüzgâr eser fesleğenin kokusu dolar

odana. Ve ben yine fesleğen kokulu bir rüzgâra dönüşür, çok sevdiğim saçlarına karışır, sensiz de kaybolurum sevdamın yalnızlığında. Fesleğen kendini sevdirmeyi en çok seven bitki, biliyor musun? Ben kendimi sana sevdiremem belki ama anlatabilirim. Bir gün karşılıklı oturup senden... benden konuşacağımız anlar gelir mi ki? Bir gün gelir mi Doru, bakmalara doyamadığım gözlerine uzun uzun bakabileceğim yasaksız bir an? Sen benimkileri görmezken ben seninkilerden bir gün vazgeçebilir miyim? Geçmesin... Geçmeyeyim. İçimdeki sen hiç geçme."

Günlüğü tutan elim titriyordu. İçim satırlara dökülür, bedenim oturduğum koltuğa akıp gider gibi olduğunda karanlık salonda yine kayboldum. Zihnimin tamamında şimdi o vardı. Belkisi falan kalmamıştı hislerimin. Erva'ya körkütük âşık olalı çok zaman olmamıştı ama olmuştum. Onu seviyordum. Beni böylesine seven o kızı artık kendi dualarıma katacak kadar çok seviyordum.

Öncesinde yine sayfalarında rastladığım bir söz onun sesiyle yankılandı zihnimde.

"Seni bir dua gibi sevdim ben."

"Ben de seni," diye tamamladım o sözleri.

"Ben kimseyi sevemiyorum, dedim ona. Yalan değildi. Onu sevmeye izin olmayınca ben kimseyi sevemiyordum. Bir onu ama ona da izin yoktu."

"Artık aşkının bir karşılığı var, Erva. Mutlu musun? Sevmeyi bilmeyen bu adamı sevilebileceği ihtimaline inandırdın. Kimsesiz beni, senin kadar güzel seven biri çıkmadı şu yaşıma kadar. Annemin, babamın istemediği beni bir sen sevdin. Böylesine güzel sevilebildiğimi bir sende gördüm. Sen penceremde yağmursan ben süzülüp aktığın toprak olurum. Rüzgârsan esip geçtiğin ama uğradığın, durup soluklandığın ağaç olurum. Fesleğensen bahçemde, köküne su olurum. Dökülürüm, can olurum. Ama seni sevmeme izin yokken sana nasıl umut olurum?"

Erva'nın çaresizliğini, yetmezmiş gibi kendi çaresizliğimi de sırtlanmış gibi hissediyordum şimdi. Günlüğü de alıp kalktım ayağa. Boğazımda kocaman, düğüm gibi bir yumru peyda olmuştu. Yutkunuyordum ama yok edemiyordum.

11. BÖLÜM

FESLEĞEN

Erva'nın Günlüğünden
2 Temmuz 2021 – İzmir

Bugün üniversiteden eski bir arkadaşımla rastlaştık. Dersten çıkmıştım ve üniversitenin oradaki kafeye oturmuş Sinem ile laflıyorduk. Beni o tanımış ve yanıma gelmek istemiş. Kız kardeşinin okul değişikliği için üniversitedeymiş. Hamza'ydı adı ve ben zar zor hatırlıyordum onu.

Hamza ile Ceylin üniversitenin ilk dönemlerinde, iki ay kadar birlikteydiler.

Açıkçası yüzünü bile zor anımsıyordum. Adını hatırlamamam onu biraz üzmüş olsa da bu, benim için oldukça doğaldı. Zira pek muhabbetimiz yoktu. Ceylin o zamanlar sevgililerini dişi sinekten bile kıskanan biriydi ve hep uzakta yaşardı yaşayacağını. Bu huyu Doru ile değişmiş olsa da o zamanlardaki halini iyi bildiğimden, planlarına pek dahil olmazdım. Bu zoruma gitmezdi, aksine rahat bile ederdim. Sevmezdim öyle çiftli ortamları. Hâlâ sevmiyorum, o ayrı konu.

Oldukça garip bir şey öğrendim bugün. Hamza Ceylin'den önce benden hoşlandığını ama bir türlü itiraf edemediğini söyledi. Açıkçası bunu yıllar sonra karşılaşmış olmamızın heyecanıyla, bir anlık uydurulmuş yalan gibi düşündüm.

Çünkü dediğine göre Ceylin de biliyormuş onun benden hoşlandığını. Ceylin bilse böyle bir şeyi, onunla sevgili olur muydu hiç? Benim de Hamza'ya bir şeyler hissedebileceğimi düşüneceğinden, olmazdı bu. Sırf ihtimali yüzünden bile... İşte bu yüzden ona hiç inanmadım.

Lâkin bakışları, göz süzüşleri ve beni inceleyişi anlık bir beğenmeden daha fazlası gibiydi. Sanki eskiye dayanıyordu ve o an bana bunu hissettiriyordu. Sonrasında dedikleri ise daha enteresandı.

"Bana yaklaşan Ceylin'di. O da güzel bir kızdı ve ben o dönemde senin dikkatini çekememiş olmanın hayal kırıklığını yaşıyordum. Ancak yine de açılmaya kakar vermiştim. Seninle konuşacaktım. Ceylin benden hoşlandığını yalnız kaldığımız bir anda söyleyince, ben seninle olamayacağımı idrak edip onun hislerine karşılık verdim. Kısa sürdü. İlişki boyunca hiç yapıcı değildi ve sürekli kavga çıkaracak bir şeyler buluyordu. İlişkimiz bittiğinde

bana dediği tek şey, *bir daha yakınıma bile yaklaşma* olmuştu. Aptaldım, erkek zaaflarıma uydum, sana olan hoşlantımı göz ardı ederek onunla çıktım. Artık senin için de geç kalmıştım. Oluru varsa bile olmayacaktı."

Söyledikleri kesinlikle iğrençti! *Sen olmayınca ona gittim, onunla bitince sana gelemedim* de ne demekti?

Başka mesele olsa hemen Ceylin'e açardım konuyu ama bu olmazdı! Katiyen olmazdı. Onun da canını sıkmaya gerek bile görmedim.

Eve geldiğimde ne kadar da doğru bir karar aldığımı bir kez daha anladım. Ceylin, Doru ile kavga etmişti ve ben eve gelir gelmez onun evinden çıkıp soluğu yanımda almıştı. Öyle büyük bir şey falan yoktu aslında ortada. Ceylin onu kızın birinden kıskanmış. Doru da sebepsiz kıskançlık yapmasını yersiz bulmuş. Tartışmışlar ve Ceylin olayı abartıp ona rest çekmiş. Sonrası hep olan şeyler. Doru kendini affettirmek için peşinde dolanmış durmuş, onun evden gitmesine izin vermemiş falan filan. Tabii bunlar onun anlattıkları. Hiçbirine şahit olmadım.

Anlayacağın tartıştıkları haberini alır almaz hemen ardından da barıştıklarını öğrendim. Bunun olması kesindi zaten.

Akşam Doru göreve gidiyor. Ani oldu, ben de yeni öğrendim. Ceylin bu yüzden onu hemen affettiğini söylüyor ama kesin dayanamamıştır o.

Yemeği hep birlikte barbekü bahçesinde yiyeceğiz. Dönünce yazarım yine sana. Günler uzun ve yoğun... Sana tam yirmi gün sonra yazıyorum ve içimi dökmeye ihtiyacım var.

Döndüm...

Saat gecenin ikisi. Biraz çakırkeyif haldeyim. Beni eve Ender ve Yasin bıraktı. Doru Ceylin'i eve sokmaya çalışıyordu en son hatırladığım kadarıyla. O da sarhoş ve benden çok daha kötü halde. Babasına mesaj atıp bende kalacağını söyledi yine. Elbette bende değil, onda kalacak.

Zor olmuyor mu, dediğini duyar gibiyim. Çok zor oluyor günlük. Bazen katlanılmaz oluyor ama Doru'nun onunla ileriye gitmediğini bildiğimden...

Böyle bir şeyi nereden mi biliyorum?

Doru her ne kadar ona âşık da olsa, saygılı bir adam. Ceylin'in ailesinin tutucu olduğunu bilmesinin dışında fark ettirmemesine rağmen kendi de öyle.

Kadir, Gümüş'e âşık olduğunu ve evlenmek istediğini söylediğinde onu fena halde dövmüş önce. Hıncını aldıktan sonra kabul etmiş evlenmelerini. Kadir'in anlattığına göre o gün Doru'ya hiç karşılık vermemiş. Verse daha çok dayak yiyeceğini biliyormuş çünkü. Onu haklı bulduğunu da söyledi.

Doru, "Arkadaşlığa ihanet ettin sen," deyip durur hâlâ. Sırf bu yüzden bile onun, o anlamda Ceylin'e dokunmadığından eminim. Belki de ona hayran

olmamın bir nedeni de bu. O, sözünü tutan ve değerlerine herkesten fazla önem veren bir adam.

Hem öyle bir şey olsaydı Ceylin'in ilk anlatacağı kişi ben olurdum herhalde. Bazen, *keşke onun tüm sırlarını bilen kişi ben olmasaydım* diyorum.

Yine konudan saptık. Hemen toparlıyorum.

Bugün Hamza'yı üniversitede gördüğümü Ceylin'e söyledim. İlk etapta yüzünde hiç mimik oynamazken -onu hatırlamadı bile- sonrasında şaşırdığı bariz belliydi. "Eski sevgilim olan Hamza mı?" diye sordu bana. Ne konuştuğumuzu çok merak etti.

Ben de dayanamayıp, "Bir zamanlar benden hoşlandığını itiraf etti," dedim.

Ceylin'in çok iyi küfrettiğini öğrenmiş bulunuyorum. Bunu beklemiyordu ve çok sinirlendi haliyle. Tahmin ettiğim gibi bunu bilmiyordu. Hamza gerçekten de iyi bir yalancıydı.

Bu gecenin benim açımdan iyi olan bir tarafı daha var. Doru ilk defa benimle ilgili olan bir şeyi doğru hatırladı. Şaşkınlığımı hâlâ üzerimden atabilmiş değilim.

Aslında buna hatırlamak denemez. On gün kadar önce bahçede Gülru'ya bir şiir okumuştum elimden düşürmediğim şiir kitabından. Biliyorsun, Doru sayesinde şiirleri sevdim ben.

Herkesin içinde, "Cahit Arifoğlu'nu seviyorsun değil mi?" diye sorduğunda anımsadım o anı...

Ahmet Arif, Nazım Hikmet, Özdemir Asaf... Daha sayamadığım ama şiir kitaplarını elimden, dizelerini dilimden düşürmediğim birçok şairin müptelasıyım artık ben. O da verandasındaydı o sırada ve bizi dinlediğini düşünmüyordum. Öyle yüksek sesli de konuşmuyorduk zaten.

Der misin ki bir gün; "İnşallah çok bekletmedim seni!"

Cahit Zarıfoğlu'nun dizesiydi bu. Onun dizelerini okurken kaptırmışım kendimi ve üstüne bir de Gülru'ya dalgın dalgın yorumlamışım.

"Öyle biri olsaydı ve böyle söyleseydi bana, şöyle derdim; seni beklediğim her an şükür sebebimdi. Gelmeyeceğini bilmeme rağmen hep şükrettim ben. Zordu seni sevmek ve beklemek ama her doğan yeni günde seni görebildiğim için geçen güzel güne âmin dedim ben. Bir dua gibiydin, dilimden düşürmediğim. Öyle sevdim seni ben. Kim duasını sevmeden dilerdi ki onu ömrüne..."

Bir iç çekmişim başımı göğe kaldırıp bir de dudaklarımı aralayıp usul usul onun iki gün önce evden çıkarken söylediği şarkıyı tutturmuşum

dilime. Esen ılık rüzgâra karşı. "Kar yağar kar üstüne. Derdim var dert üstüne. Cellat boynumu vursa, yâr sevmem yâr üstüne."*

Kendime Gülru'nun sözleriyle geldim.

"Sen birini karşılıksız mı sevdin?"

Karşılıksız sevmenin ne demek olduğunu en iyi Gülru bilirdi. Bakışlarım dalgın dalgın onu bulduğunda utandım. Kendimi ele vermenin utancıydı bu.

"Ben kimseyi sevemiyorum," dedim ona. Yalan değildi. Onu sevmeye izin olmayınca ben kimseyi sevemiyordum. Bir onu ama ona da izin yoktu.

Elimde yeşil, ekşi bir elmayla bahçeye çıktım. Kapımı usulca çekip kapattım. Berrak gökte havayı yeni yeni ısıtan parlak güneşe yüzümü döndüm. Saat sabahın sekiziydi.

Üniversite tatile girmiş, diğer işyerinden de yıllık izin almıştım. Uzun zaman sonra bir günü tamamıyla kendime ayırabilirdim. Güzeldi, güzel bir histi.

Aklımda bu düşünce varla yok arası dönüp dururken baş ağrısıyla savaş veriyordum bir yandan da. Elmamı baş ağrım kesilsin umuduyla sertçe ısırdım. Çıkan ses kulağıma dolarken ağrı başımın içine daha çok yayıldı. Yüzümü buruşturdum, ne yapsam işe yaramıyordu. Akşam o kadar içmemiş olsam şu an bu durumda olmazdım... En azından oyuna dahil olmasam bu ağrıyı çekmeyecektim. Sürünmeyecektim böyle.

Bahçede yalnız olduğumu sanıyordum. Gülru'nun evinin yakınında Ender'i gördüm önce. Sonra yere diz çökmüş, elindeki küçük demir çapayla toprağı kazan Doru'yu. Bir şeye canı sıkılmışçasına hırsla kazmasa ve Ender başında söylenip durmasa yoluma devam edecektim. Kahve'yi bulmaya gidiyordum çünkü köpeğim uzun zamandır ortalarda görünmüyordu ama kayıtsız kalamadım.

Onlara doğru adımlamadan hemen önce Ender'in söylemlerine kulak kabarttım. "Abi neye sıkıldı senin canın? Söylesen belki bir yardımım dokunur," diyordu Ender.

Doru kötü bir bakış attı ona. Ender dilini yutmuş balık gibi geriye adımlayarak, "Üsteğmenim," dedi daha resmi bir şekilde. "Yardım etmeme de izin vermiyorsunuz."

"Çok konuşuyorsun, Ender. Şu siktiğimin toprağını getir buraya." Çapasını uzatarak toprak çuvallarını işaret etti, Gülruların evinin duvarına yaslı duran üç büyük toprak çuvalını. "Çiçek kasalarını çek." Çapayı çuvalların dibinde duran fesleğen, ortanca ve çalı gülü saksılarına doğru salladı. "Bir şey yap o zaman. Konuşma da yap. Sana ne benden?"

* Dil Tengi'nin Kar Yağar Kar Üstüne isimli şarkısından.

Ender bir duvar dibine baktı saf saf ne yapacağını bilmez gibi bir de Doru'nun öfkeli ifadesine. Saf değildi normalde ama o da benim gibi Doru'yu ilk defa bu kadar öfkeli görüyor olmanın şaşkınlığını yaşıyordu besbelli. "Olur mu öyle şey? Nasıl bana ne-"

"Oğlum sen sabah sabah sınavım mısın?" diyerek ayağa kalktı Doru. Öfkeliydi. "Lan, sen yap ben gideyim o zaman. Konuşmaya mı geldim ben buraya? Psikolog musun sen? Terapi mi yapacaksın? Alt tarafı çiçek ekiyoruz şurada."

Gülünecek bir şey yoktu ortada ama istemeden sırıtırken buldum kendimi. Hatta o kadar sesli güldüm ki onların dikkatini de çektim. Utançla elimi ağzıma siper ederken gülen göz kenarlarımı toparladım hemen. "Günaydın," diye mırıldandım elimin altından.

Ender, Doru'dan önce davranıp, "Günaydın, yenge-" dedi. Hemen sonra Gülru'dan ve Gümüş'ten alışkanlık haline getirdiği bu kelimeyi yanlış yerde kullandığını fark etmiş gibi toparladı. "Günaydın, Erva!" diye düzeltti.

Söylediğine şaşırsam da tekrar güldüm. Gülerken başım daha çok ağrıdı ama kendime engel olamadım. Ortada komik bir şey de yoktu aslında. Bu bir yana dursun, Doru'nun öfkeli hali yok olmuştu. Şimdi yüzüme dikkatle bakıyor, usul usul sakin soluklar alıp veriyordu.

Doru, "Nereye gidiyordun?" diye sorduğu sırada, onun bakışlarının artık ayağımdaki beyaz spor ayakkabılarımda, ip askılı mint yeşili bluzumda dolaştığını fark edebiliyordum.

Bluzumun rengiyle uyumlu olan elmamdan bir ısırık aldım, gözlerimi aşağıdaki patika yola doğru devirdim. "Kahve'yi aramaya gidiyorum. Canım köpeğim günlerdir yok."

"Canın köpeğin?" diye imalı bir tonlamayla sordu. Kaşının birini de kaldırarak gözlerimin içine bakmasa onun ses tonuyla da desteklediği imasını umursamazdım.

Elmamı keyifle çiğnerken başımı salladım. "Evet," dedim gülerek. "Canım köpeğim, tabii. O artık benim. Sahibi yok ne de olsa." Bu birine karşı Kahve'yi ilk sahiplenişimdi. Benden daha önce duymadığından garipsiyordu.

Dümdüz baktı Doru. Onun tepkisizliğine alışık olduğumdan yine sırıtırken buldum kendimi. Hem merak edip soruyordu hem de sonrasında tepki vermiyordu. *Neden soruyorsun o zaman be adam?*

"Siz ne yapıyordunuz böyle?" diyerek başımla Ender'in arkasındaki kazı alanını işaret ettim.

Ender hevesle, "Çiçek ekiyoruz," diye girdi söze. "Senin kapının önüne de fesleğen aldık. Kulübe tarafına da çalı gülü..."

Ben fesleğenleri çok severdim! Hem de çok.

Kaşımın birini kaldırarak başımı sol omzuma doğru hafifçe eğdim. "Bana da mı aldınız? Neden ki?" diye sorarken küçük bir çocuğun şaşkınlığıyla çıkıyordu sesim. Bunu gerçekten beklemiyordum.

Ender bir şey söylemek için hazırlanıyordu ki Doru onun önüne geçip görüş alanımı kapladı. "Sen iyi misin?" diye sordu. "O kadar içtin dün. Kötüydün..."

Elmamdan tekrar bir ısırık alarak başımı salladım. "Baş ağrısı dışında bir şeyim yok. İlk defa bu kadar çok içtim. Sabah kalkığımda hiç içmemiş gibiydim. Bir baş ağrısı işte. Dolayısıyla dün akşama dair de pek bir şey hatırlamıyorum."

Doru, "Hım," diyerek ellerini ceplerine soktu. Hem bozulmuş hem rahatlamış gibiydi. Haline anlam veremesem de, "Neyse," diyerek bir adım geriye doğru çekildim. "Ben gideyim artık. Size kolay gelsin..." Arkamı onlara dönmüştüm ki bir şey hatırladım. Fesleğenler... Onlara doğru döndüm. "Fesleğen güzel tercih. Tüm bahçe fesleğen kokacak rüzgâr esince. Kim düşündüyse harika düşünmüş."

Ender, Doru'nun arkasından seslendi. "Kim düşünecek? Tabii ki üsteğmenimin fikriydi."

Doru öfkeyle döndü ona. "Lan az önce yardım yardım diyordun! Çapalasana toprağı!"

"Sen sever miydin ki fesleğen?" diye sordum elmalı elimi ona doğru sallayarak. "Burada bir ben seviyorum sanıyordum."

Cevap vermedi Doru. Sadece yüzüme baktı. Belki fesleğen aldığının farkında bile değildi. Yeşillik olsun, çiçek olsun diye rastgele seçmişti bir şeyler. Gülümsedim.

Artık gitsem iyi olacaktı. Onlara el sallamak maksadıyla elimi kaldırdım. Ender Doru'nun arkasından başını çıkarıp, "Erva," diye seslendi. "Yasin bu akşam Neslihan'ı tanışmaya getirecek galiba bahçeye. Kimseye söz verme, sen de ol."

Elim havadayken şaşırmışçasına, "Sonunda birini bizimle mi tanıştıracak?" diye sordum. Bu ne büyük bir gelişmeydi! Oysa ben Yasin için Neslihan da geçici olur sanmıştım. Elimi yanıma indirdim, "Yasin ve birini tanıştırmak ha!" dedim şaşkınlığım sesimden okunurcasına.

"Ciddi galiba," dedi Ender, Doru onun önünden çekilirken. "Bir bekâr biz kalıyoruz sanırım."

Başımı salladım. Öyleydi galiba. Bir Ender bir de ben kalmıştık şu lojmanda.

"Öyle galiba," dedim düz bir sesle.

"Sen güzel kızsın, bulursun da beni kim ne yapsın?" dedi Ender.

Ender, benim durumumun kendininkinden daha kötü olduğunu bilmiyordu tabii, ondan konuşuyordu böyle. Hem Ender koyu kumral saçlı, ela gözlü yakışıklı bir adamdı. Hafif kavruk teni birçok kız için onu cazip kılardı. "Aman Ender," dedim elimi şöyle bir havada sallayarak. Umursamazlık modunu

açmanın tam zamanıydı. "Ben aramıyorum kimseyi. İyiyim böyle. Arayan bulsun. Umarım sen de tanışırsın yakında sana iyi gelecek biriyle."

Gülümsedi ve elini kaldırıp *eyvallah* dercesine göğsüne vurdu. "İstemesen de inşallah senin için de öyle olur. Senin gibisini görmeyen adam kördür, aptaldır."

Yarım ağız tebessüm ederken Doru kaşlarını kalırdı ve Ender'e baktı dik dik. O sırada bakışlarım direkt Doru'yu bulduğundan fark edebildim. "Ender," dedi adını uzata uzata. Ender bir adım geriye çekilerek, "Çapalıyorum toprağı üsteğmenim," dedi ve az önce Doru'nun kazdığı alana koştu.

Tam dönüp gidecektim ki Ceylin'in sesini duydum patika yolun o taraftan. "Günaydınlar." Döndüm ve hafif yokuş olan yolu tırmanarak bize doğru geldiğini gördüm. Ceylin, "Ne güzel gün ama!" diye eklediğinde onu mutlu eden bir şey olduğunu anında anladım.

Ceylin son birkaç adımı da koşarak tamamladı ve önce bana sıkıca sarıldı. Yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu, "Günaydın," dedi yine en neşelisinden. Ben ona neşeli halini çözümlemeye çalışır bir ifadeyle, "Günaydın," derken o koşup sevgilisinin kollarına atıldı sonra.

Doru bunu beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla, "Ceylin," dedi. "Sen neden geldin?"

"Gelemez miyim?" diyerek nazlı nazlı sordu Ceylin. "Teklifin hakkında konuşmamız gerek. Çok düşündüm."

"Eve geçelim," dedi Doru soğuk bir sesle. Onun kolunu tutarken, ben olduğum yerde tepkisiz bir şekilde kalakaldım. Gitmek istiyordum ama yapamıyordum. Onlar eve giderken de ben olduğum yerdeydim.

Yaklaşık yarım saat sonra köpeğimi hiç beklemediğim bir yerde buldum. Tüm lojmanın altını üstüne getirmiştim ve Kahve'yi günlüğümün küllerinin olduğu ağacın altında, gölgede yatarken bulmuştum.

"Burada ne işin var?" diye sordum duygusallıktan çatlayan bir sesle. Kahve beni görür görmez başını yerden kaldırdı ve ayağa kalktı fakat az da olsa kıpırdamadı yerinden. Normalde çoktan üzerime atılması gerekirdi.

Bir başka bakıyordu gözleri. O an anladım onu. Üzgündü Kahve.

"Nöbet mi tutuyordun burada?" diye sordum ona. Eğitimli köpeklerin, sevdiği insanların değer verdiği nesnelere de sahip çıktığını okumuştum bir yerde. Aslında Kahve ile tanıştığım zaman onu daha iyi anlayabilmek için bu konuda bilgi alabileceğim kitaplar okumaya başlamıştım. Bakışı ve o ağacın altında oluşu tek bir şey söylüyordu bana.

"Sen benim günlüğe ağladığımı görünce..." Tamamlayamadım sözlerimi. Başımı önüme eğip içimi çektim. "Geçti ama Kahve," dedim anlamasını isteyerek. "Artık üzülmüyorum." Başımı ona kaldırıp gözlerimi onun kahverengi gözleriyle buluşturdum, "İyi bile oldu. Yazmayı, ondan bahsetmeyi çok seviyordum ama artık olmazımı daha iyi biliyorum. Bak iyiyim ben," diyerek

kollarımı iki yanıma açtım. Gülümsemeye gayret ederek, "Burada olmana gerek yok. Hadi benimle bahçeye dön," diye mırıldandım.

Uzun uğraşlar sonucunda onu ikna etmeyi başardım. Yan yana ağaçlık alanı tamamlayıp patika yolun önündeki yokuşu tırmandık. Bahçeye vardığımızda Ceylin ve Doru da evden çıkıyordu. Ceylin çok mutlu görünürken, Doru için aynı durum geçerli değildi. Beti benzi atmıştı sanki. Kötü bir havadis almış gibi sıkıntılıydı ifadesi. İster istemez meraklandım.

Ender çiçek ekmeye devam ediyordu ve elindeki çapayla kapımın önüne doğru yürüyordu. Gülru'nun evinin önü pembe ve mavi renkli ortancalarla süslüydü artık. Sıra benim kapımın önündeydi anlaşılan.

Ona yardım etmek için seslenecektim ki Doru benden önce davrandı. "Orayı ben yaparım, Ender. Sen diğer çapayı alıp kulübenin önünü eşmeye başla."

Ender başını sallayarak çapayı yere bıraktı ve diğerini almak için bahçe eşyalarının durduğu yere doğru yürüdü.

Doru yerden çapayı alıp evimin önünü kazmaya başlarken, Ceylin de bana doğru yürüyordu.

"Kahve içelim mi? Senin yaptığın kahveyi çok özledim."

Kahve yanımda havladı. Eğilip ellerimi Kahve'nin tüylerinin arasına daldırdım ve onu severken, "Olur," diye mırıldandım.

Ender o sırada kulübeye doğru gitmek için yanımızdan geçiyordu. "Bulmuşsun onu. Neredeymiş?" diye sorunca, "Benim için önemli bir yerde," diye cevap verdim. *Günlüğümü bulduğum yerde* diyemezdim.

Doru başını kazdığı yerden kaldırıp önce bana sonra Kahve'ye çevirdi. Köpeğimin sütlü kahve rengindeki patileri külden geçmişçesine is rengindeydi. Koyu bir griye boyanmıştı. Anlamış olamazdı ki zaten günlüğümün yandığını bilmiyordu. Ceylin, kaşının biri havalanırken, "Neresiymiş orası?" diye sordu.

Dudaklarımı büktüm. "Bunu söylemek istemiyorum sanırım. İkimizin arasında," diyerek gözlerimle köpeğimi işaret ettim. Yanlış anlamasın diye de gülümsedim.

Ceylin kollarını göğsünde birleştirerek imayla sırıtırken, "Sen ve benden bir şey saklamak? Hayır olsun..." diye mırıldandı. İfadesi alınmış gibi değildi ama haliyle biraz şaşırmıştı şu duruma.

"Hadi kahve içelim," diyerek geçiştirmeye çalıştım onu. "Ben gidip makinedeki suyu kontrol edeyim hemen."

Kulübeye doğru yürürken geride kalan köpeğime, "Kahve!" diye seslendim. "Sen de gel, kapının önünde dur. Gözden kaybolmanı istemiyorum."

Kahve Ceylin'den önce sallana sallana beni takip etti. Fesleğen saksısını çekip kapıyı açık tuttuğum yere, tam kulübenin eşiğine yattı. Burnunu havaya dikmiş önünde duran Ceylin'e bakıyordu şimdi Kahve. Hırlıyor muydu o?

Ceylin'in yüzü buruşmuştu. Nedenini biliyordum. Oldum olası sevememişti Kahve'yi.

On dakika sonra saat dokuza doğru kahveleri yarılamış şekilde sohbet etmeye devam ediyorduk.

Ceylin'in dilinin altında heyecanlı bir şeyler sakladığının farkındaydım. Daha fazla o anlatsın diye bekleyemeyeceğimi anlayarak merakla, "Ne oldu, anlat hadi. Bir şey olmuş," diye sordum.

Ceylin sanki bu anı bekliyormuş gibi keyifle başladı anlatmaya.

"Doru evlenme teklifi etti dün gece. Ailemle tanışmak istiyor, Erva. Önce erken gibi gelmişti ama bu sabah teklifini kabul etmeye geldim buraya. Az önce içeride onu konuşuyorduk. Süreç nasıl ilerleyecek bilmiyorum ama ben çok mutluyum."

Ellerim önümde tuttuğum kahve kupasında kalakaldım. Bunu beklemiyordum. Tabii ki bir gün olacak olan bir şeydi ama onca zaman duyacağım şeye kendimi hazırlamaya çalışsam da şu an anlıyordum bir işe yaramadığını.

O an aklıma gelen tek şey, bir zamanlar Doru'nun aşkını anlattığım günlükte yazdığım birkaç cümleden ibaretti. Çünkü şu an pencerelerden gördüğüm adamda ve onun bahçeme sıra sıra dizdiği fesleğenlerde takılı kalmıştım. Ona bir zamanlar bahçesindeki fesleğen olmak istediğimi yazmıştım. Penceresindeki yağmur, tenine değen rüzgâr...

Havada ılık bir rüzgâr vardı. Fesleğenlerin dallarını sallıyordu usul usul. Hava sıcaktı ama içim soğuktu. Yağmur yoktu lâkin her an ağlayabilirmiş gibi hissediyordum.

Bir zamanlar günlüğüm benim için saklanabildiğim tek limandı. Hayallerim, umutlarım gibi o da yanıp küle dönmüştü. Derdimi anlatabileceğim kimse yoktu. Saklı sayfalarım yoktu.

Nasıl bir acıydı kalbimin üzerine, tam şu anda uğrayan? Ceylin'e gülümsememe, en azından numaradan olsa bile sevindiğimi belli etmeme engel olan bir şeydi bu. Yapamıyordum. Numaradan bile olsa en yakın arkadaşıma gülümseyemiyordum bu defa. Ceylin'in gözlerinin beklentiyle yüzümde dolaştığını fark ediyordum ama gözlerimi bile ona çeviremiyordum.

Tekrar yutkunmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Ellerimi kaldırıp ağlamamak için gözlerime doğru sallama dürtüsünü son anda bastırarak ona çevirdim başımı.

"Çok sevindim," dedim kuru bir sesle. Ceylin bundan çok daha fazlasını hak ediyordu, biliyordum. Ama daha fazlası elimden gelmedi. Onun sorgulayıcı bakışları yüzümde dolanıp kaşları da havalanınca, "Ben çok mutlu oldum ama dün fazla içmişim, Ceylin," dedim. "Bir süredir başım ağrıyordu ancak şu an çok fena. Neredeyse ağlayacak haldeyim. Gidip biraz uzanayım. Sonra mutlaka yanına, sevincini paylaşmaya geleceğim," diye ekledim.

Yerimden kalkarken içimde kopan fırtınadan sebep, buz kesmiş elimi onun elinin üzerine koydum. Onunki heyecandan olsa gerek, benimkinin aksine sıcacıktı. Sıktım elini. "Seni seviyorum, biliyorsun," dedim. Onu seviyordum ama şu durumda kendimi sevemiyordum. Oturup hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum.

Gözlerim nemleniyordu, farkındaydım. Ceylin daha endişeli bakınca, "Ağrı yüzünden," dedim. "Uzanayım geçecek. Endişelenme sen." Ağrıyan başım değildi. Kalbim çok ağrıyordu benim.

Ağır aksak adımlarla çıktım kulübeden. Onu şaşkınlığıyla bıraktım arkamda. "Erva," diye seslendi ama durmadım, duymadım.

Çimenlik alanda attığım adımlar yerle buluşmuyordu sanki. Dibe vurmak istercesine güçsüzleşen bacaklarım hissizleşiyordu. Tam şu anda ben yine hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum. Doru'ya yaklaşan adımlarım sessizdi. Yanından geçip gitmeyi planladıysam da olmadı. Doru başını kaldırıp baktı. O bakış durdurdu beni, tam yanındaydım.

Kurumuş dudaklarımı ıslatarak, sanki sıcaktan fenalaşmış gibi elimi yüzüme salladım. Ağlamamak içindi bu. Sıktım kendimi.

Onun yanında ağlamak en son isteyeceğim şey bile değildi. Lâkin kendime engel olamayarak onun yanına, dizlerimin üzerine çöktüm. Ekimini yeni bitirdiği fesleğen fidanına uzanıp ellerimi dolaştırdım üzerindeki yeşil tepede. Nemli, yeşil gözlerim ona bakmazken, "Kokusunu alıyor musun?" diye sordum ona. "Kendini sana sevdirmeye çalışıyor. Ben fesleğenleri bu yüzden çok seviyorum. En azından onlar bencil. Yapamayanlara nazaran fesleğenler cesur. Ben gibi değil anlayacağın," derken sesim ağlamak üzere olan biri gibi çatallaşmıştı. Belli olmasın diye gülümsemeye gayret ettim ama dudaklarımın kenarını geçmedi tebessümüm.

"Tebrik ederim, Doru Demir," diyerek bakışlarımı ona kaldırdım. Doru nemli gözlerimde, yüzümdeki hüzünde takılı kaldı. "Ne oldu?" diye sordu endişeyle.

Onun sorduğu soruyu cevaplamak yerine tekrar fesleğenlere çevirdim bakışlarımı. Kendime en yakın olanı sevdim. Kokusu burnuma ulaşıp içimi sızlatırken, "Bir fesleğen kuruyorsa onu tekrar hayata bağlamak için köklerine buz koymalı, üzerine de sıcak su dökmelisin. Nasıl garip bir çelişki değil mi? Acı ve tatlı aşk gibi. İkisini de istiyor yaşamak, savaşmak için," diyerek tekrar yüzüme dikkatle bakan adama çevirdim bakışlarımı. *"Savaşmayı bırakıyorum, bunu veda say,"* dedim sonra hiç alakasız. O anlamazdı ama benim artık onunla vedalaşmam gerekiyordu. Onun şaşkın bakışları eşliğinde ayağa kalktım. *Acıyı aldım ama senin tatlı varlığın olmadan dayanamıyorum artık.* Hiç durmadan duraksamadan evime girip kapıyı kapattım.

---

* Goethe.

Ağlayacağımı sanırken kendimi sıka sıka gözyaşı dökmemeyi başardım. Arada elimle kalbimi dövdüm hissizleşsin diye. Yemek yaptım, temizlik yapıp ortalığı toparladım. Yorgunluktan bir yerlerde sızıp kalana kadar uğraş verdim. Akşamüzerine doğru amacıma ulaşmış vaziyette salondaki koltukta gözlerimi araladım. Hava kararmıştı. Ağlayamamıştım belki ama kalbim günler, geceler boyunca kederle ağlamışçasına sancıyordu. Üzerimdeki bu ağırlığı çok iyi biliyordum. Boşluğun acısıydı bu. Zaten hiç olmayan onun, içimde sakladığım yerden de gidişinin yorgunluğuydu.

Karanlık odada gözlerimi dolaştırdım. Orta sehpadaki telefonumun daha öncesinde gelen mesajlara dair bildirimleri yanıp sönüyordu.

Uzanıp elime aldım. Rüzgar'dan gelen mesajı açtım. Benimle akşam yemeğini dışarıda yemek istediğini yazmıştı.

Bunu yapacak halde değildim ve olumsuz cevap verecektim ama Yasin'in Neslihan'ı tanıştırmaya getireceğini anımsadım. Muhtemelen herkes bahçede olacaktı. O da hatta Ceylin de. Muhtemelen bu mutlu haberi duyurmak için o anı seçeceklerdi. Ağlamamayı başarmıştım ama o an geldiğinde kendimi tutabileceğimi hiç sanmıyordum.

Kendimi Rüzgar'a olumlu cevap yazarken buldum bir anda. Sonrası çok hızlı gelişti. Odama gidip asla giymeyeceğim ama annemin doğum günü hediyesi olarak aldığı siyah kısa elbiseyi seçtim. Topuklu ayakkabılarla tamamladım elbisemi. Saçlarımı açık bırakıp aynaya bile bakmadan çıktım evden.

Dibe vurmuş biri gibi görünmüyordum artık, bundan emindim. Aynaya bakacak kadar da iyi hissetmiyordum kendimi. Kendimle yüzleşmek olurdu bu. Görüntüme ağlardım o zaman. Ayakta kalmaya çabaladığım için kendime çok üzülürdüm.

Rüzgar beni lojmanın önünden babasının arabasıyla aldı. Lojmandan mekâna gidene kadar pek konuşmadık. O da farkındaydı bir şeyim olduğunun, bu yüzden üstelememişti.

Fakat sonra biz deniz kenarında bir mekânın sandalyelerine karşılıklı kurulduğumuz ilk andan itibaren neşemi yerine getirmek için elinden ne geliyorsa yaptı. İlk önce komik okul anılarından bahsetti. Çoğunda tebessüm ettim. En son bir fıkra anlatınca kahkaha attım.

Rüzgar ile buluşmak aslında benim için bir akşam yemeğinden çok dertleşme gecesi gibiydi. Yemek boyunca onun adını geçirmeden ve asıl meseleden bahsetmeden kendimizi bulduğumuz şiirlerden, kitaplardan, filmlerden bahsettik. O da okuyordu.

Bir an sonra Rüzgar, "Senden çok hoşlanıyorum," gibi bir cümle kurdu, ben elimde çatalımla kalakaldım önünde. O dakikadan sonra da bir şey yiyemedim.

Konuyu açmasın diye değiştirmeye çalışsam da, "Buradan söylemeden gidersem çok pişman olacaktım," deyince anlatmasına izin verdim. Benim aksime küçücük bir hoşlantının peşinden koşanlar vardı. Bu takdir edilesiydi.

"Daha ilk gördüğüm anda, seni o çalıdan çıkardığım o ilk an tutuldum, Erva. Olmaz dersen anlarım ama şu kısacık zamanda hayaller kurarken buldum kendimi."

Benim bir şey demem gerekiyordu artık. Olamayacağından onu kırmadan söz ettim. "Ben birini seviyorum. Biri var," dedim. O yoktu ama hiç olmadığı kadar vardı aslında. Ben bu gidişle etrafımdaki erkeklere hep kör kalacaktım. Bir onun göreni olacaktım. Ne kadar acıydı. Asla karşılık alamayıp yalnız olacaktım ama ben bunu bile kabullenmiştim çoktan.

Rüzgar durumu anlamış mıydı, bilmiyorum ama ben akşamın sonuna doğru tekrar sessizleşince artık dayanamadı, "Neyin var?" diye sordu. "Ona mı üzülüyorsun yoksa öncesinde ben çok belli ettim de rahatsız mı oldun, Erva?" diye sordu üzgünce. Şu halimi bile kendine yoruyordu.

Rüzgar yakışıklı bir adamdı. Babam gibi masmavi gözleri vardı bir kere. O bile yeterdi. Ama benim ona verebilecek bir gönlüm yoktu çünkü birine aitti zaten. "Seninle alakalı değil," dedim. "Onun yüzünden. Olmazı büyük çünkü." Anlayışla başını salladı.

O ana kadar alkol almamaya çalışmıştım ama artık kendime engel olmayacaktım. İçmeye ve kendimi bile unutmaya ihtiyacım vardı.

"Canım yanıyor," dedim ona sarhoş olduğum bir an. Ben neredeyse masaya yığılıp kalacakken elimi tuttu, "Hadi kalkalım, Erva," dedi.

Bu gece benim için sonlanıyordu artık. Yatağımda yalnız başıma uyumaya gidebilirdim. Doru ile Ceylin muhtemelen evleneceklerini bizimkilere duyurmuştu. O anda orada olmaktan kaçmıştım ya, bununla mutlu olabilirdim. Sarhoşluğuma tutunup her şeyi unutabilirdim şimdi.

Lâkin bazı şeyler kafamda planladığımın aksine ilerliyordu. Döndüğümüzde saat gece yarısını geçmişti ama herkes hâlâ bahçedeydi. Ben ayakta bile duramaz halde, Rüzgar'ın yardımıyla patika yolu tırmanıp bahçeye adım attığımda Ceylin ortalarda görünmüyordu.

Yasin, Neslihan olduğunu yalnızca tahmin edebildiğim esmer bir kızın koluna girip bahçedeki kalabalıkla vedalaştıktan sonra uzaklaşırken Gülru da kocası ile evine doğru döndü. Onları takiben Kadir ve Gümüş de oğullarının elini tutup evlerine doğru yürüdü. Görünen o ki şanssız günümdeydim. Şimdi bahçede bir Doru bir de Ender kalmıştı ve henüz kimse varlığımı fark etmemişti. "Rüzgar," diye fısıldadım. Sarhoşluğumdan sebep dilim dolaşıyordu.

"Beni hemen eve götürür müsün?" Rüzgar *kötü müsün* diye sorarcasına bakınca, "Çok yorgunum," diye ekledim hemen. Kötüydüm ama bunu ona söylemedim.

Başını sallayarak beni daha sıkı bir şekilde tuttuğunda eve doğru adımladık.

Eğer şanslı günümde olsaydım eve dönmek için bu anı seçmezdim. Yalnızca birkaç dakika gecikmiş olsaydım... Doru biz harekete geçtiğimiz ilk anda bizden tarafa döndü.

"Kal orada!" diye kükreyişi, Ender'in "Erva!" diye seslenişinden hemen sonraydı. İrice açılmış gözlerini gözlerime dikmişti Doru.

Durdum. Öfkeli görünüyordu. Neden? Bugün en mutlu günü değil miydi?

"Neredeydin sen? Her yerde seni aradık! Telefonlarına bakmamak da neyin nesi?"

Evet, tüm gece boyunca arayıp durmuştu Doru ve ben aramalarının birini bile açmamıştım. Sakin bir sesle, "Rüzgar ile birlikteydim," dedim onun hesap soran ses tonunu ve bize doğru atılan sert adımlarını umursamadan. Dudaklarımın kenarında kalan bir tebessümle, "Yemeğe çıkmıştık..." diye ekledim.

"İçmeye demek istedin herhalde," derken tam önümde durdu Doru. Yanımda serbest duran elimi hışımla yakalayıp kendine doğru çekti. Beni kolunun altına alışı anlık oldu. Öfkeden kudurarak dönen bakışlarının muhatabı Rüzgar'dı. "Onu eve getirdin. Aslanlığını yaptın!" dedi tükürür gibi. "Hadi şimdi yürüdüğünü görelim. Uza buradan!"

Rüzgar alayla gülümsedi. "Seninle uğraşmayacağım bu akşam. Ve arkadaşınla," Ender'i kastediyordu çünkü o sırada öfkeli bakışlarını üzerinde dolaştırıyordu. "Onu eve sağ salim getirdim, evet. Şimdi de gidiyorum ama yarın yine geleceğim. Sonra da..."

Rüzgar'a sevdiğim kişinin adını hiç vermemiştim ama bence o anlamıştı kim olduğunu. Şu an ters yapmıyor olmasının tek nedeni de buydu bana göre.

"Gelmeyeceksin!" diye tısladı Doru bir küfür savurur gibi. "Sen bu bahçeye bir daha adım at, sikmeyen adam değildir! Erva sahipsiz değil. Biz varız burada! Önce bizden izin alacaksın! İznimiz yok! Şimdi bas git buradan, yoksa..." diye kükredi dişlerini sıka sıka. Kolunun altında kendimden geçmiştim. O bedenimi koluyla sarmıyor olsa muhtemelen yerde olurdum. Dün geceki sarhoşluğumdan daha beter bir haldeydim. Yirmi dört saat geçmeden tekrar içince...

"Yapmayın," diyordum ama beni duyan yoktu.

Rüzgar'ın onun tehditlerinden korkmadığını alaycı ifadesinden anlayabiliyordum. "Albayının kızını korumaya ne isteklisin sen öyle," gibi bir şey dedi. Ardından güldü. Doru öne doğru adımladı ama onu kolundan çekince kaldı yerinde. "Ama benden ona zarar gelmez. Bunu o kafana sok."

"Seni ilk gördüğüm yerde Allah'ına kavuşturmayan Doru değildir!" deyince Ender yürüdü bu defa Rüzgar'ın üzerine. "Bas git! Gece gece kaza çıkmasın. Yeminle onu ben bile tutamam," dediğini işittim.

Rüzgar ona da imayla burnundan güldü sonra bana bakarak sahici bir tebessümle asker selamı verdi. Hemen sonra da arkasını dönüp karanlığa karıştı.

O gider gitmez iki yanında yumruklarını sıkan Ender, "Helal abi," diyordu.

Rüzgar ile ikisi arasında daha önce bir şeyler olmamıştı, hatta doğru düzgün tanıştırılmamışlardı bile ama bana yakın davranmalarını işitmiş ve bozulmuştu Ender. Ben onun kardeşi gibiydim. Şimdi kendince beni koruyordu ancak ortada korunacak bir durum yoktu.

"Ender sen eve git! Ben Erva ile ilgilenirim," derken beni kendine iyice çekip göğsüne yasladı Doru. Başımı kaldırıp ona baktım. Verebildiğim tek tepki buydu. "Beni Ender bıraksın," dedim ama beni ne Ender ne de o duydu. "O bıraksın beni," dedim tekrar, Doru'nun sert bakışları yüzüme çevrildi. "Git Ender!" dedi bu defa kükrer gibi bir sinirle. Ender başını sallayıp yanımızdan uzaklaşırken, "Seni istemiyorum," dedim neredeyse ağlayacakmış gibi çaresizce. "Seni istemiyorum ben. Gelme."

Durumum içler acısıydı. Gelme diyordum ama ona yaslı duran bedenim teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Göğsüne yaslı duran avuç içlerim sıcağından terlemeye başlamıştı. Gömleğinin beyaz kumaşına işliyordu nemi. "Seni ben bırakacağım, Erva," dediği sırada Doru oldukça net, ben çoktan yenilmiş halde sokuldum onun göğsüne, sıcağına.

Aklımı alıyordu benim. Kokusunda kayboluyordum. Açık tutmaya çalıştığım bilincimi hepten kaybediyordum.

Doru beni koltuğunun altına almış vaziyette eve soktu ama antrede kapıyı kapattıktan sonra yine kalakaldı. Sonra beni çevirdi ve sadece bu ana ihtiyacı varmışçasına belime kollarını sıkıca dolayıp kendine çekti. Tıpkı geçen geceki gibi. Çenesi başımın üzerine yaslanırken, "Erva," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. Tüm bedenim ürperdi. "Senin o adamla ne işin var?" Hesap sorar gibi çıkmıyordu sesi, daha çok çaresiz gibiydi.

"Doru," dedim ama sesim bir fısıltıdan ibaretti. Yüzümün yanını göğsüne yasladım. Kalbi deli gibi atıyordu.

"Erva kendini bu kadar sevdirmemeliydin. Kendimi unutturacak kadar... Yorgunum şimdi. Nasıl devam edilir? Sensiz nasıl durulur? Senden nasıl uzak durulur anlatmamışsın günlüğünde."

Şu an bir rüyaydı. Ben bundan emindim. Günlüğümü biliyordu bir kere. Ne söyledikleri mantıklı geliyordu ne de şu an bana sıkı sıkı sarılıyor oluşu.

Esneyerek kollarımı biraz daha doladım onun beline. "Doru," diye fısıldadım yine. "Bir fesleğen olsam şimdi... Anlar mıydın seni sevdiğimi, beni sevmeni istediğimi? Bana dokunuyorsun ya sen şimdi... Kalbimin ritmi bir fesleğenin kokusuna dönüşüyor, duyuyor musun? Bunu canımı verecek kadar çok istediğimi anlıyor musun?"

Anlayamazdı. Hiç anlamamıştı.

Doru önce çenesini başımdan kaldırdı sonra çenemi tuttu ve yüzümü kaldırdı yüzüne. Gözlerinin içinin karanlık holde bile ışıl ışıl parladığını görebi-

liyordum. Çok gerçekti o iki yeşil cam küre. "Anlıyorum," diye fısıldadı belli belirsiz. "Ya sen? Karşılık verdiğini duyuyor musun?" Dudakları kontrolünü kaybetmişçesine tepemdeki saçlara kapandı. İçine çekip kokumda soluklanır gibi bastırdı dudaklarını oraya. Öptü, öptü, öptü...

Hayaldi biliyorum ama çok gerçek hissettiriyordu. Tam da o an düğümü çözülen gözyaşlarımı onun göğsüne akıtmaya başladım. Önce sessizdi her bir damlanın gözlerime savaş açar gibi firar edişi. Sonra hıçkırıklara dönüştü. Omuzlarım bile hıçkırıklarımı takiben sarsıla sarsıla titrerken, "Neden buradasın?" diye sordum ona.

Ellerimi göğsüne dayayıp onu bedenimden koparırken yaşlar yüzüme indi. "Git buradan. Görevini yaptın, getirdin beni eve. Git, ona git!"

Bir cümle kuruyordum, bir öncekini zihnimin derinliklerine gönderiyordum. Konuşmanın başını ya da sonunu veya onun söylediklerini hatırlamıyordum. Öyle kötü bir haldeydim ki geriye doğru yalpalarken bedenimi yere bırakmak istedim. Doru kolumdan yakalayıp tuttu beni. Yüzünde daha önce hiç rastlamadığım, bu aralar giderek çoğalan bir ifade vardı; çaresizlik. Dipsiz, sonu olmayan bir çaresizlik. Derin bir acı. Peki ama niye?

Beni tutup tekrar çekti göğsüne. Diğer eli yüzümden akan yaşları silerken, "Şşşt," diyerek yumuşak bir sesle sakinleştirmeye çalıştı hıçkırıklarımı. "Sen ağlamazsın, Erva," diyordu bana. "Sen hep gülersin. Şimdi değil ama benim gideceğim tek yol seninki olacak," diye fısıldadı saçlarımın arasından kulağıma. "Gideceğim ama yine sana geleceğim. Benim şu saatten sonra seni de içinde büyüttüğün aşkı da unutmaya, geride bırakmaya niyetim yok."

"Ona gideceksen gelme," dedim. "Hiç gelme. Ona git zaten. Ben çoktan kabullendim."

Çenemi tutup tekrar kaldırdı. "Gitmem," dedi. "Gidemem ki..." Bakışları yüzümde dolandı. O zorlanan ifadesi yüzünde daha da derinleşti. Yüzümü yeniden ıslatan yaşları avuç içleriyle silerken bakışları dudaklarıma indi.

Bir an sonra derin bir nefes alırken, "Ne olacaksa olsun," dediğini işittim. Hemen sonra dudaklarım dudaklarının arasındaydı. Önce nazik, tereddütlü hareketlerle öperken sanki bir anda alev aldık. Öpücüklerine karşılık vermeye başladığımda belimdeki kollarıyla ayaklarımı yerden kesti. Göğsüne yapışarak beni kaldıran kollarının arasında kaldım. Öpücükleri dudaklarımın üzerinde baskısını artırmıştı. Yaptığına pişman ama asla da duramayacakmış gibi öpüyordu beni.

Dili dudaklarımın arasından içeriye sızdığında dilimle karşılık verdim.

Ona kavuşmuşum gibi hissettiren şu duygu çok kısa sürecekti, biliyorum. O gidecekti. Hayaldi ve yok olacaktı birazdan.

O gitti.

Yatağımdan bir müddet sonra çıkıp çalışma odama doğru yürüdüm yalpalaya yalpalaya. Başım hâlâ dönüyordu ve gözlerimdeki yaşlar tekrar dökülüyordu. Kapıların kenarlarına, duvarlara tutuna tutuna yolumu bulmaya çalışıyordum karanlık holde. Boş bir sayfa ve bir de kalem. Ağlamaya devam ederken ihtiyacım olan tek şey buydu. Tekrar yazmaya başlayacaktım. Her yazdığım sayfayı öncekiler gibi yakıp küle çevirecektim belki sonrasında. Hiç olmamış, öyle hissetmemişim gibi... Ama şimdi yazmalıydım. İçim dışıma çıkana kadar ağlamalı ve sadece yazmalıydım.

Erva'nın Günlüğünden
18 Haziran 2022 – İzmir

Aylar sonra yazıyorum sana. Tekrar yazamam sanırken anlatacak çok şey birikmiş içimde, taşmış dışıma ancak ben tutamamışım. Onu sana anlatamadıkça gözlerime görünmez yaşlar birikmiş. Beni bile kandırmış.

Ben sana çok dolmuşum da Doru, bir içimi boşaltamamışım.

Yüreğimdeki sızı azalır sandım ya, yanılmışım.

Ona gülerken yüzüme bakmayan adam gözyaşlarımı sildi bugün. Ona ağladığımı bilmeden, teker teker sildi yaşları yüzümden. Gözlerimden akan yaşların tek sorumlusuydu o.

"Sen ağlamazsın, Erva," diyordu bana. "Sen hep gülersin. Gözünden akan yaşlar niye?"

Karanlığı örtündüm üstüme. Yüzümü gizledim de gözlerimden akan yaşı dindiremedim. Ben ağladıkça gidemeyişi şaşkınlığından sebepti. Erva ağlamazdı. O gülmekten ağlamayı bilemezdi ona göre.

Erva öyle bir ağlardı ki kimse tutamazdı uçurum niyetine gözlerinden teker teker atlayan yaşları. Erva öyle bir ağlardı ki boşa olmazdı içindeki derdin hiç dinmeyişi. Erva seni öyle bir severdi ki Doru, sen bile görmezdin ama o içindeki seni susturamazdı. Susturamadıkça ağlar, ağladıkça azalırdı.

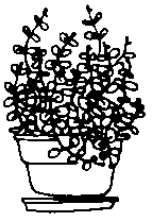
Senden değil kendinden kaybederdi. Sonra... gözünden akan yaşlar gibi o da bırakırdı kendini seni sakladığı yerin ucundan.

Benden bir şey kalmadı.

Erva bittiğinde ağlardı. Umudu tükendiğinde.

Sen onunla evlendiğinde.

Onunla evleniyorsun ya sen şimdi... Sana söz, bu son gözyaşı.

12. BÖLÜM
KİMSESİZ ÇOCUK

Benzer bir sabah fakat aynı zamanda çok da farklı...

Gözkapaklarımı pencereden sızan cılız güneş ışığına kırpıştırarak aralarken, bunu düşünüyordum. Sanki şu anı daha önce yaşamışım gibi bir hisle kaplıydı içim. Çok uzak bir zaman da değildi üstelik sabahımın benzeri. Dün kadar yakındı.

Fakat bir şeyler farklıydı. Sadece baş ağrısı yaşamıyordum bu defa. Tüm bedenim, baş ağrısına ek halsizlikten sarsılıyordu. Midem de bulanıyordu. Bir önceki sabaha göre aklım daha yerinde gibiydi ama bir kötüydüm ben. Olup biten bazı şeyleri hatırlıyordum.

Rüzgar'ın bana karşı olan duygularını reddetmiştim. Ona sevdiğim başka biri olduğundan bahsetmiş, adını vermeden içimi dökmüştüm. Çok içmiştim. Onun kolunda lojmana dönmüştüm. Bir tartışma çıkmıştı. Nedenini hatırlamıyordum. Ender de vardı sanki. Hatta Doru da... Beni gecenin devamında eve o götürmüştü. Olup biten zihnime parça parça geliyordu. Bazılarının doğruluğunu, yaşanıp yaşanmadığını sorguluyordum. Holde bana sarıldığını anımsıyordum mesela. Bu kısmı zihnimin uydurduğuna neredeyse emindim. Böyle bir şey yaşanmış olamazdı.

Yerimden doğruldum, üzerimdeki buruşuk çarşafı çektim ve kenara savurdum. Bacaklarımı yatağın yanından sallandırırken anlık bir midem yokladı. Her an kusacakmışım gibi hızla elimi ağzıma kapattım. Sonra ayağa kalktım. Yatak odamdaki boy aynası tam karşımdaydı. Berbat görünüyordum.

Saçlarım tepemde kuş yuvası görüntüsünü andıran bir topuz şeklinde topluydu. Yanlardan firar eden tutamlarım omuzlarıma dökülüyordu. Topuzumu bir tükenmez kalem tutuyordu. Kalemin saçlarımda ne işi var diye düşünerek, kenardan görünen ucunu tuttum ve çektim. Kuş yuvası bozuldu ve saçlarım dağınık bir şekilde enseme indi. Öncekinden daha kötü bir görüntüye sahiptim şimdi. Dün giydiğim siyah elbisem üzerimde kırış kırış olmuştu. Etek kısmı kalçalarımın üzerine kadar toplanmıştı.

Kalçalarıma toplanan elbisemi iki yanından tuttum ve yüzümü midemde süreklilik gösteren rahatsızlık hissiyle buruşturarak aşağıya çekiştirdim. Eği-

lirken bile midem ağzıma geliyordu. Alkol alma alışkanlığım hiç yokken son birkaç gündür iyice abartmıştım. Şu halde olmamın sebebi yine bendim ve buna artık bir son vermem gerektiğinin farkındaydım. Odadan ağır adımlarla çıkarak banyoya doğru yürüdüm. Soğuk bir duş almaya ihtiyacım vardı. Aksi halde kendime gelemeyecektim.

Lâkin dikkatimi çeken bir şey oldu ve ben banyoya girmek yerine önünden geçip diğer yanında yer alan çalışma odama doğru adımladım. Farklıydı bazı şeyler. Normalden farklı, bunu hissedebiliyordum.

Kapı açıktı ve içeriden hole doğru ılık bir rüzgâr esiyordu. Hışırdayan tül perdelerin sesini duyabiliyordum.

Dün ne yaşanmıştı da çalışma odama girme gereği duymuştum? Üstelik pencereleri de açık bırakmıştım. Normalde hiç yapmayacağım bir şeydi bu. Yalnız yaşamaya başlayınca farklı alışkanlıklar kazanıyordu insan. Güvenlikli askeri lojmanlarda bile olsan pencereleri, kapıları kilitlemek durumunda kalıyordun.

Kapıdan girmemle pencereden esen rüzgârdan dolayı parke zemine saçılan kâğıtları görmem bir oldu. Yığın halindeydiler. Bir kısmı yerde esen rüzgârın etkisinde oynaşıyor, oraya buraya savrulup duruyordu. Biri tam ayak ucuma doğru süzülürken başımın ağrısına, midemin bulantısına rağmen dudaklarımı hayretle aralayıverdim. Kendimi yerdeki sayfaları gözlerimle sayarken buldum. En az bir düzineydi. Masamın üzerinde de bir o kadar vardı.

Eğildim ve şaşkınlığımı hâlâ üzerimden atamamış olarak ayak ucumdaki sayfayı elime aldım.

Üzerinde kendi el yazımla bir şeyler yazılıydı. Yine onu anlatmıştım öncesinde boş olan sayfaya.

"Annem, gökyüzüne mavi olacak o adamı bulduysan durma sev, derdi hep. Buldum, onu sevdim. Ama bir şey öğrendim ben. Mavi istemedikçe gökyüzü boyanmazmış. Benim göğüme düşen yağmurlar, isten gri sabah ve akşamlarmış... Anlayacağın; mavi olmayınca bahar gelmez, kış hiç gitmezmiş. Şu hayatta mutlu olamayacağımı anladım ben artık. Seni ona bugün teslim ediyorum. Aklımdan da kalbimden de uzak olmanı diliyorum.
18 Temmuz gecesini 19 Temmuz sabahına bağlayan an..."

Günlük yazmaya tekrar başlamışım!

Gözlerim elimdeki kâğıttan yerde duran diğer sayfalara kaydı. Hepsini ben mi yazmıştım? Günlük tutmaya gerçekten tekrar başlamış mıydım?

Eğildim ve yerdeki kâğıtları hızla toplayıp kucağıma aldım. Hepsini neredeyse ağlayacakmışçasına bir ifadeyle masamın üzerine taşırken gözlerim açık olan pencerede dolaşıyordu. Akşamları çok eserdi Urla tarafı. Yaz ayı olmasına rağmen deniz kenarı olduğu için su dalgalanır, hava nemlenirdi. Öyle şiddetli olurdu ki rüzgâr...

Kâğıtları masama fırlatır gibi bırakıp pencerelere koştum. Midem artık daha şiddetli bulanıyordu. Lâkin bunu umursamıyor, sarktığım pencereden arka bahçeyi kontrol ediyordum. Ya dışarıya da uçup gittiyse yazdıklarım? Ya onları biri bulduysa? Ne yapardım o zaman? Saat kaçtı, hangi zaman diliminde deydim, unuttum. Koşa koşa dışarıya çıktım. Çıplak ayaklarımı, dağınık saçlarımı ya da alkol kokan rezil haldeki elbisemi düşünmeden yaptım bunu.

Deli gibi koşturup durdum bahçede. Önce ön bahçeyi taradı gözlerim. Arka bahçe de önemliydi ama ön taraf daha önemliydi. İnsanlar arka tarafa pek uğramazdı. Herkes ön bahçeden geçerdi.

Sayfalardan birini Doru'nun dün diktiği fesleğenlerin arasında gördüğümde şaşkın gözlerim iyice belirginleşti ve yaşlarla doldu.

Nefesim kesilircesine koşup yerden aldım sayfayı. Bir diğeri Doru'nun evinin önündeki çimlerin üzerindeydi. Bir başkası onun verandasının merdivenlerinde. İçimden bir haykırış koptu ve dudaklarımın arasından sessiz bir inleme olarak firar etti. *Ya gördüyse, okuduysa...*

Ben bile bilmiyordum sayfalara ne yazdığımı, içimden neyi koparıp yazıya döktüğümü. Elbette ondan bahsetmiş olmalıydım. Bir onu yazıyordu kalbim de aklım da ellerim de. Döndüm durdum etrafımda. Başkası var mı diye bakındım. Gücüm tükenmiş gibi hissediyordum. Bu nasıl bir sabahtı? Yaşadığım an bir kâbustu sanki. Ben belki de şu anda yatağımda uyuyordum. Bu yaşanan şeylerin biri bile olmamıştı.

Olduğum yere düşer gibi diz çöktüm. Dudaklarım bir hıçkırığı serbest bıraktı. Hemen ardından başka birini. Eğer şu an bir kâbus olsaydı, çektiğim acı da yaşadığım endişe de bu kadar gerçek olabilir miydi? Böylesine derinden hissedilir miydi? Onun evinin olduğu tarafa çevirdim bakışlarımı. Hemen sonra verandasını ve boş olan sallanır sandalyesini kontrol ettim.

Doru bahçede değildi. Etrafa saçılan kâğıtları görmemişti. Görmüş olamazdı!

Kâğıtları göğsüme bastığım yerden, farkında olmadan akıttığım yaşlı gözlerime doğru görmekten korkar gibi kaldırdım. Biri görecekmiş korkusunu içimde taşıyarak başladım yazdıklarımı okumaya. Hızlı hızlı nefes alıyor, gözlerimin takip ettiği, dudaklarımın sessizce mırıldandığı her kelimede kalbim duracak gibi oluyordu.

"Beni öptü. Bu bir rüya mıydı, yoksa zihnimde canlanan bir hayalden mi ibaretti hâlâ idrak edemiyorum. Bir titreyen dudaklarımı bir de onun sıcak dudaklarının dokunuşlarını anımsıyorum. Bedeninden tenime yayılan sıcaklığını, gömleğini avuçlayan ellerimi, ona karşılık verişimi ve dudaklarının durmaksızın yüzümü öpücüklere boğarken adımı sayıklayışını; gözlerimi her kapadığımda tekrar tekrar hissedebiliyorum.

Bu nasıl başladı? Eğer beni gerçekten öptüyse buna neden olan neydi? Parfümünün kokusu hâlâ burnumun ucunda sanki. Buram buram hâlâ onu soluyorum.

Saçlarımın arasına giren elleri, uzun parmakları hâlâ oradaymışçasına tenimi ürpertmeye devam ediyor. Şu an hissettiğim şey rüya ya da hayal olamaz. Gerçekti. O beni öptü.

Giderken söyledikleri... Ah, Erva! Delirmiyorsun... O tüm yolları seninkine bağlayacağına söz verdi."

Kalbim gerçek anlamda atmayı bıraktı. Dilim, damağım talaş yutmuş gibi kururken tekrar tekrar okudum yazdıklarımı. "Sen beni," derken titreyen elim havalandı, dudaklarımın üzerine dokundu. "Öptün mü?"

Kalbimin tekrar gümbür gümbür atmasına neden olan bir şey oldu tam da ben çaresiz sorumu sonlandırırken. Karşımdaki evin kapısı açıldı. Gözlerim o yöne çevrilirken, Doru çıkarken kapısını çekip kapatmıştı. Karşımdaydı şimdi.

Çöktüğüm yerden bir daha kalkamayacak gibi iyice bıraktım kendimi oturduğum yere. Parmaklarım dudaklarımın üzerinde dondu kaldı.

Doru, "Erva," diyordu gayet normal bir sesle. Sanki elimde tuttuğum sayfada yazanları ben uydurup da yazmışım, öyle bir an hiç yaşanmamış gibi bakıyordu yüzüme. Şaşkındı belki de beni bu halde sabahın köründe bahçenin ortasında bulduğu için.

Verandanın gıcırdayan basamağını inip ayağını diğer basamağa atacakken elimi ona doğru kaldırdım aniden. Beklemiyordu bunu. "Kal orada!" diye bağırdım. Sesimin şaşkın ve aynı zamanda yüksek çıkıyor oluşu isteyerek yaptığım bir şey değildi. Elimdeki kâğıtları daha çok göğsüme basarken gözlerimden akan yaşları anımsadım. Hâlâ ağlıyordum ve durduramıyordum.

Doru sözümü dinlemiş ve basamaklarda öylece kalakalmıştı. Endişeli gözleri yüzümde, yanaklarımdaki yaşlarda dolaşıyordu. Bakışları göğsüme bastığım kâğıda kaydığında tüm gücümü toplayıp ayağa kalktım. Hemen sonra bir adım geriye çekildim. "Dün ne oldu?" diye sordum ona çatallaşmış bir sesle. Alacağım cevaptan hem deli gibi korkuyor hem de merak ediyordum. Eğer gerçekten beni öpmüşse ne diyecekti şimdi bana? Nasıl açıklayacaktı olanı?

Doru bana rağmen merdivenleri indi. Her adımında geriledim ama o durmadı. "Sana ne oldu diye sordum!" diyerek yineledim sorumu, bu defa daha cılız ama kararlı bir sesle.

Ben geri geri gitmeye devam ederken, "Evde konuşalım mı?" diye sordu Doru yumuşak bir sesle. Beni sakinleştirmeye çalışıyordu, biliyordum. Eli bana doğru uzanmıştı ve daha fazla uzaklaşmamı istemiyor gibi bakıyordu yüzüme.

Hızla etrafımda dolaştırdım gözlerimi. Bakışlarım evimin olduğu tarafa denk gelince durup bir nefes aldım sonra da boşta olan elimle yüzümdeki yaşları sildim. Onunla konuşacağım yer benim evim olamazdı. Günlüğümün sayfaları hâlâ oradaydı.

Lâkin hâlâ bahçede de olabilirlerdi. Ne yapacağımı bilemez bir halde bakışlarımı etrafımda dolaştırmaya devam ederken, bir diğerini hafif esen rüzgârın etkisiyle Gülruların kapısının önünde kıpırdanıp dururken gördüm. Sonra bir

başkası çimlerin üzerinden kulübeme doğru yol aldı. Omuzlarım çaresizce düştü. İfadem yüzümde kasıldı ve daha fazla dayanamayarak gözyaşlarını tekrar serbest bıraktım. "Her yerdeler!" dedim bir fısıltı gibi. "Her yerdeler ve ben artık saklayamıyorum. Allah'ım ne olur kâbus olsun bu. Yalvarırım kâbus olsun!" diye haykırdım hemen sonra.

"Erva," diye seslendi Doru bana bir adım kala olduğu yerde durarak. Sesi üzgündü ama benim kadar üzülmüş olamazdı. Düştüğüm şu durumun içinden nasıl kurtulacağımı asla bilmiyordum. Çok adi bir davranışın ardından rezil bir suçlu gibi yakalanmış hissediyordum. "Benimle eve gel, ne olur."

Başımı hızla ona çevirdim. Islak gözlerim kocaman açılırken, "Görüyor musun?" diye bağırdım. "Her yerdeler! Her yerde. Her yerde sen varsın! Her sayfaya seni yazmışım!" Saklayacak ne kalmıştı ki? Orada ne yazdığını bildiğini bana bakan ifadesinden okuyordum ben. Biliyordu. Hepsini görmüştü.

"Erva," dedi bir kez daha Doru temkinle bana doğru uzanırken. "Erva eve gel benimle."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum artık. Sesliydi gözyaşlarım. Biri duyar, yakalanırım korkusunu yaşayamıyordum ben artık. Yazdıklarımı görmemesi gereken görmüştü. Aksak bir adımla geri çekildim. Elimdeki kâğıtlar da şimdi yerdeydi. Neyi saklıyordum ki? Kimden saklıyordum? Bu zamana kadar saklamıştım da ne olmuştu? Elime ne geçmişti? O evleniyordu!

Gözlerim belirginleşti ona bakarken. Göz pınarlarım daha iri yaşlarla dolarken, "Neden öptün beni?" diye sordum. İhtimali falan yoktu bu işin. Onun kokusunu ezbere biliyordum. Tenimden yayılan kokusunu alkol kokan giysilerime rağmen alabiliyordum. Onun kokusunu kendi üzerimden alıyordum! Saçlarımın arası bile o kokuyordu. Bunun farkına ancak varabiliyordum. Düşününce aklımı kaybedecek gibi oldum.

Doru'nun elleri titriyordu. Çaresizce bakıyordu gözlerime. Bana doğru bir adım daha attı ama sonra durdu. Bakışları, yüzünde dikkatle dolaşan bakışlarıma kilitlenirken her şeye, olacaklara rağmen iki kelime döküldü dudaklarından. "Sana âşığım..." Sözleri beynimde yankılandı durdu. *Sana âşığım...*

Ellerimi artık onları taşıyamıyormuşum gibi iki yanıma serbest bıraktım. Omuzlarım güçsüzleşerek düşerken, dizlerim zangır zangır titriyordu. Dolu gözlerim yaşları ip gibi sıraladı yanaklarıma. "Sen Ceylin'i seviyorsun," dedim dudaklarımın kenarları parçalanmış bir gülümsemeyle kıvrılırken. "Sen onunla evleniyorsun! Sen beni sevemezsin! Sen bana âşık olamazsın!" Güldüm. Hıçkıra hıçkıra güldüm. Ellerim saçlarımın arasına girip karıştırırken, çıldırmış gibi ona doğru belli belirsiz bir adım attım. "Seni kullandım de, bir anlık gafletti de, ondan öptüm de ama sevdim deme! Âşığım deme!"

Tam önünde durdum. Onun gözlerinin de nemlendiğini o sırada fark edebildim. İfadesi sertti. Kendine kızıyormuş gibi iki yanında yumruklarını sıkıyordu ama gözleri... Kasılan çenesi bir anlığına aralandı, bir şey diyemeden tekrar sımsıkı kapandı.

Uzandım ve halsiz ellerimle onun göğsüne uzanıp gömleğini avuçladım. Ama her an elim yanıma tekrar düşecekmişçesine yorgun bir şekilde yakınımda tuttum onu. "Neden?" diye sordum duyduğuma inanmıyormuşum gibi. "Doru," diye fısıldadım, yaşlar biraz daha boşaldı gözlerimden. "Biliyor muydun yoksa? Çaresizce seni sevdiğimi biliyor muydun? Acıdığından mı? Halime üzüldüğünden mi?"

"Erva," diyerek beni kendine çekti. Başımı göğsüne basarken, diğer kolu sıkıca belime dolandı. "Ben engel olamadım kendime. Herkes seni kandırırken ben doğru kalmak için çok uğraştım. Onlardan olmak istemedim. Yemin ederim istemedim. İsteyerek okumadım. Ama öyle güzeldi ki engel de olamadım..."

Başımı onun göğsünün üzerinden kaldırdım. Neden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Ardımda kalan, az önce yere düşürdüğüm sayfalara doğru uzattım elimi ona bakarak. "Onları mı okudun?" diye sordum. Doru başını iki yana salladı üzgünce. Kederle iç çekerek beni serbest bıraktı ve uzaklaştı. Önce kulübenin önündeki kâğıdı aldı sonra diğerlerini.

Yalnızca onu izliyordum. Her an yere yığılacakmış gibi titriyordum. Çenem birbirine vuruyordu. Kuruyan boğazımı yumuşatmak için yutkunuyor, diğer elimle yüzümdeki yaşları hiç akmamışlar gibi yok etmek istercesine siliyordum.

Doru, elinin birinde bahçeden toparladığı sayfalarla hızla bana doğru yürüdü. Diğer eliyle hiç beklemediğim bir anda elimi tuttu. "Gel benimle," dedi. Beni kendi evine doğru götürürken akşam olanları düşünüyordum. Hâlâ hatırlamaya çalışıyordum unuttuklarımı. Olmadı. Hiçbir şey hatırlayamadım.

Merdivenleri çıkarken, "Sen beni öptün mü?" diye sordum bir kez daha. Sesim öylesine yorgun ve cılızdı ki duydu mu, bilmiyorum.

Doru'dan

Onu öpmüştüm. Antrede. Eve girdikten sonra olmuştu olan.

Öncesinde onu Rüzgar'la görünce kaybediyorum diye düşünmüştüm. Onu bulmuşken kaybediyordum.

Başta *günlüğünden, yazdıklarından etkilendin sen* diye kendimi kandırmaya çalışırken sonraları yalnızca onun bana duyduğu aşktan etkilenmediğimi anlamıştım. Çünkü hislerimin derinliği beni bile korkutuyordu artık. Ne yaptıysam onu aklımdan da işlendiği yerden de çıkaramamıştım. Kısacık zamanda Erva, benim gecem gündüzüm olmuştu.

Gündüz vakti ismini sayıklamaya başladığımda anlamıştım ona âşık olduğumu. Geceleri uykum bölünüp de uyandığımda ve onu rüyamda gördüğümü anladığımda anlamıştım.

Rüzgar'la onu yan yana gördüğümde kıskandığımı fark edince anlamıştım. O kulübeye gidip ikisini ayırmak istediğimde anlamıştım. Çizimden, kâğıttan, kalemden anlamazken, *sana ben yardım ederim* demek istediğimde anlamıştım.

Elimi kolumu bağlayan engellere kin tutmaya başladığımda anlamıştım ona tutulduğumu.

Akşamları bahçede yenilen yemeklerde, etrafımızdaki kalabalığa rağmen bir onu gördüğümde, sadece onu duyduğumda anlamıştım.

Ona âşık olalı çok zaman olmuyordu. Ansızın yakalıyordu insanı. Bir anda tutuluyordun. Ondan başka bir şey düşünemez oluyordun. Herkesi bir yana onu bir yana koyuyordun. Sevmeyi bilmeyen bir adamken böylesine sevilince aptala dönüyordun.

Etrafında onunla uzak olmana ne neden oluyorsa hepsini yakıp yıkmak, ortadan kaldırmak istiyordun.

Bu sebepten dün gece soluğu Mahir'in evinde almıştım. Artık bu görev işine son vermek istediğimi söylemiştim.

Mahir elbette buna neyin sebep olduğunu merak etmişti. Hiç geri adım atmadan ona hislerimden bahsetmiştim. Artık birini sevdiğimden, ondan vazgeçemediğimden, onun Erva olduğundan...

Şaşkınlığını şu an gibi hatırlayabiliyorum.

"Anlamıştım demek istemiyorum ama anlamıştım, Doru. Son zamanlarda ona farklı bakıyorsun. Neden Erva ise önünde duramam ama bu hiç iyi olmadı."

Düşüncelerimden arınıp gerçekliğe döndüğümde Erva ile evimin salonunda karşılıklı duruyorduk. O artık ağlamıyordu ama her an yere devrilecekmiş gibi güçsüz bir şekilde karşımdaydı. Boş bakışları salonda anlamsızca dolaşırken, "Ceylin'in senin günlüğünü bana getirmesiyle başladı her şey," diye itiraf ettim. Geç kalmış bir itiraf olabilirdi, belki de onu benden uzaklaştıracaktı ama doğruları söylemeliydim.

Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde derin bir nefes aldım. Karşısında konuşmak zordu. Onun beni nasıl sevdiğini bilerek çok gecikmiş bir aşkı dillendirmek zordu.

"Günlüğünü yakan da oydu. Senden soğuyayım, onun yanında olayım diye öncesinde bana da okuttu günlüğünü. İlk başta istemedim ama sonra engel olamadım kendime. Öyle güzeldi ki Erva," dedim camın önündeki sehpaya doğru yürüyerek. Günlüğün kopyası oradaydı. Yine tüm geceyi onları okuyarak geçirmiştim. Evden çıktığım ve dakikalar önce bahçede perişan halde Erva'yı bulduğum ana kadar ona gitmeyi planlıyordum. Şimdi söylediklerimi onun yüzüne söyleyebilmek, itiraf etmek için.

"Bu sabah sana gelecektim ve her şeyi itiraf edecektim," dedim günlüğü ona uzatarak. Erva şöyle bir baktı elimdeki günlüğünün sayfalarına. En ufak bir harekette bulunmadı. Yine bir şey söylemedi.

"Ceylin'in evine giren hırsız bendim. Günlüğü neden kopyaladı, yaktı gösterip neden sakladı, bilmiyorum ama onun evinde buldum bunu. Arkadaşın, sandığın gibi biri değil."

"Ne zamandır?" diye sordu Erva kuru bir sesle ilk defa sessizliğini bozarak. Yüzümde dolaşmaya devam ediyordu ruhu çekilmiş bakışları.

"Görevden döndüğüm gün. O uzun görevden döndükten sonra."

"O zamandan bu yana biliyor muydun yani?"

"Biliyordum."

Güldü Erva. Gülüşü buruktu ve sahici değildi.

"Çok gülmüşsündür başta. Yazdıklarıma... Dibe vurmuş bir kızın sana olan hisleri vardı o sayfalarda. İnanmamışsındır nasıl böyle sevebildiğime." Titriyordu. Kollarını titreyen bedenine sararken bana doğru yaklaştı. "Evlenme kararın," dedi çatallaşmış bir sesle. "Beni çok sevdiğinden miydi?" Bir damla yaş gözünden süzüldü ve yanağını ıslatarak çenesine indi. "Madem kötüydü Ceylin, arkadaşına bile ihanet edebilecek biriydi gözünde, neden devam ettin onunla? Evine girecek kadar güvenmiyordun madem, neden evlenmek istedin?"

Baktığı yerden o kadar haklıydı ki. Ancak kendimi doğrulamak için ona görev kısmından bahsedemezdim. Bu hem mesleğime hem de arkadaşlarıma ihanet etmek olurdu. Bana inansın istedim ama inanması için ne yapacağımı bilemedim. Söyleyeceğim her şey ona bahane gibi gelecekti.

"Onunla evlenmeyeceğim. Bu sana âşık olduğum için değil. Ben onu hiç sevmedim. Kalbimle değil aklımla karar verdim."

Güldü yine. Yüzündeki yaşları silerken bana biraz daha yaklaştı. "Ne bekliyorsun sen benden şimdi?" diye sordu. "Sana âşığım diye boynuna atlayacağımı mı sanıyorsun? Yoksa beni öptün diye senden vazgeçemeyeceğimi mi? Onunla evlenmek istemiyorsun diye hislerini kabulleneceğimi mi?"

Elimdeki günlüğün kopya sayfalarını aldı ve bir adım uzaklaştı.

Rastgele bir sayfa çevirdi. Sesli, hatta bağıra bağıra okumaya başladı. Ondan sonra parçalanmıştım. Paramparça olmuştum.

"Bir gece vakti yürüdüğüm hiç olmamıştı. Bu gece ne sen içime sığdın ne de ben evime. Seni sevmek hem çok güzel hem de zor mesele. Nefes almak senin için, göğe bakmak senin için, kalbimin atışları senin için, yaşamak bile senin için olmaya başladı. Ben her şeyi senin için yaşarken ne yere ne göğe sığabiliyorum. Ama sen görmüyorsun, duymuyorsun beni. Nasıl yaşamak bu dersen, bilmiyorum. Eksik galiba. Çok eksik. Sensiz hiç tam olmayacağım gibi. Evimin dört duvarı sesini sızdırıyor, biliyor musun? Onunla gülüşlerini... Duvarlar ördürsem kat kat neye yarar ki gören gözlerimi kör, duyan kulaklarımı sağır edemedikten sonra. İşte bu kadar çaresizim. Seni ilk gören bendim Doru. Bendim ve o seni kolayca alırken ben hiçbir şey yapamadım. Şimdi sen söyle; günah mı seni sevmek, yoksa ceza mı?"

Islak gözlerini gözlerime dikti, "Bunlar mı etkiledi seni!" diye bağırdı. "Çaresizliğim miydi seni bana âşık eden, yolundan çeviren? Düne kadar emanettim senin için. Azarlardın beni Ceylin'in planlarına uymuyorum, onu üzüyorum diye. Ben," dedi eliyle kendini gösterirken. Yaşlar yüzünü yıkayıp geçiyordu. Çenesinden boynuna süzülüyordu her bir damla. "Ben onu üzmeyi istemedim.

Ben üzülmemek istedim. Suç muydu bu?" Hıçkırdı. Bir adım daha geriye çekilirken elindeki sayfaları yere savurdu. "Sustum, hep sustum. Onun için yaptım bunu! Senden onun için vazgeçtim; sesini yasakladım, yüzünü yasakladım. Uzak durdum! Ben onu üzmedim üsteğmen! Ben üzülmemek istedim!"

Ona doğru adımladım ama geri çekildi. "Erva," dedim ama duymadı bile.

"Sen," dedi dudakları titreye tireye. Gözlerini sıkıca yumdu. Konuşurken zorlanıyordu. "Sen daha düne kadar onun için katlanmıyor muydun bana?"

Başımı yerden kaldırdım. Söyledikleri doğru değildi. Bilerek üzmemiştim onu. Ceylin'den korumak için... Onun kıskançlıklarının farkındaydım ve öfkesi ona dönmesin diye bilerek söylemiştim. Ama neden ne olursa olsun onu çok kırmıştım.

Dudaklarımı araladım ve ona kendimi açıklamayı denedim. "Ben seni bile isteye üzmedim. Ceylin hep kıskanç biriydi ama sen görmedin. Seninle iyi geçiniyor olması sana da zarar vermeyeceği anlamına gelmezdi. Arkadaşındı ama sen kördün, Erva. Bir ara beni bile kandırdı seni gerçekten sevdiği konusunda. Ama seni sevmiyor. O senin arkadaşın değil. Bildiğin gibi değil."

Erva önüne daha fazla yaklaşmamı ve konuşmamı istemiyormuş gibi ellerini salladı.

"Konuşmak istemiyorum daha fazla. Sadece buradan gitmek istiyorum."

Kapıya doğru yürüyecekken önünü kestim. Omuzlarını tutup onu kendime çevirirken, "Ben sana gerçekten âşık oldum," dedim boğuk bir sesle. "Sana âşığım ben Erva. Ve inan bana yabancısı olduğum bu his ilk defa seninle uğradı bana. Senin için her şeyi göze alırım. Aldım da! Beklerim. Gerekirse bir yıl, gerekirse on yıl..."

Başını dikleştirdi, gözlerini gözlerime kilitlerken, "Ben seni severken kalbim yerinde çığlık atıyordu. İçimden sana bağıra bağıra bekledim ben," dedi. Paramparça oldum. "Gel diye bağırdım, beni sev diye bağırdım, sesimi duy diye bağırdım. Gözünün içine baktım. Görmedin, o zaman anlamadın. Benim bacaklarımda sana doğru adım atacak güç yoktu. Elimi açıp tutacak, beni sev diyecek cesaret yoktu ama ruhumla seslendim sana ben. Sen hiç anlamazken, gözlerime bakmaya çekinirken, ben öldüm bittim. Tükendim! Sabahlarımın sayısı belli değildi, geceler sabaha dönmedi. Öyle bir çıkmazdaydım ki yavaş yavaş öldüm! Derdimi kapıdaki köpeğe anlattım dinledi, yanan günlüğümün parçalarının başında beklerken buldum onu. Ama sen görmedin. O bile anladı beni, seni anlattığım sayfaların değerli olduğunu ama sen duymadın."

Çenesi titriyordu. Ağlamamak, karşımda güçlü durmak için savaş verdiğini fark edebiliyordum. Başını iki yana sallarken daha çok süzüldü yaşlar gözlerinden. "Konuş diyorsun şimdi bana. Beni sev diyorsun. Doru ben seni çok sevdim. Beni görmeyen, duymayan, sevmeyen sendin. Ceylin'den önce...

İlk tanıştığımız anda bile yanından bir an olsun ayrılmak istemeyen bir Erva vardı bir zamanlar, hiç gördün mü onu?"

Sözleri tokat gibi indi yüzüme. "Fark ettin mi? Günlüğü okumadan önce hiç fark ettin mi varlığımı? Ben buradaydım. Hep önündeydim. Ellerim dokunmuyordu belki ama," dedi ve uzanıp kalbimin üzerinden gömleğimi avuçladı. Kumaşı tutan elleri de titriyordu. "Seni böyle sıkı sıkı tutuyordum. Hiç hissetmedin mi? Muhtemelen," dedi başı önüne eğilirken. Kaybetmeye başladığı kararlılığıyla fısıldadı. "Onunla evlenseydin de değişen bir şey olmayacaktı. Elim hep burada ama ben uzakta olacaktım. Beni görmediğinde uzaklaştım ben."

Omuzları sarsıla sarsıla ağlarken uzaklaştı benden. Burnunu çekerken başını yana çevirip yüzünden yaşları sildi. "İyi oldu," dedi gülerek. "Bana çok iyi oldu. Arkadaşının sevgilisini sevmeye devam edersen olacağı buydu. Lanet olası yüreğimi susturamayınca olacak olan buydu. Hepsini hak ettim ben. Şimdi çek cezanı Erva."

Başını çevirdi ve ben ne kadar acı çektiğini bir kez daha anladım. Dili lal olan bendim şimdi. Konuşamıyor, hiçbir şey yapamıyordum. Yanımda yumruk olmuş ellerim titriyordu ve Erva olduğu yerden bile görebiliyordu bunu.

"Senin suçun yok," dedi bana derin bir nefes alarak. "O günlüğü ben yazdım, ben sana âşık oldum. Bir gün görebileceğini, okuyabileceğini tahmin edemedim. Ceylin ile bir hesabım var, evet. Bana bunu neden yaptığını, neden orada yazan şeylere rağmen kin güttüğünü öğrenmeye ihtiyacım var. Ben onun sevdiğini sevdim ama uzak durdum. Onun için yaptım bunu. Neden buna rağmen böyle davrandığını dinleyeceğim ondan. Ama hepsi bu kadar. Sen ve ben diye bir şey yok." Son sözleri bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Günlük sende kalsın," dedi yerdeki sayfaları işaret ederek. "Ben ne bir daha yazarım ne de günlük tutarım. Yazınca ders notlarımın kenarlarına bile sen sızıyorsun. En iyisi hiç yazmamak. İster yak ister sakla. Bu defteri sonsuza kadar kapatma zamanı geldi."

Tam kapıya doğru adımlamış, çıkacakken arkasından seslendim. "Bu eve geldiğinde kimsesizliğimi sevmiştin. Parmağının ucuyla, yüreğinle dokuna dokuna. O kimsesiz çocuk kulağıma aylardır seni fısıldıyor. İçimden koparıp atamadığım o çocuk sen geleceksin diye gitmeye hazırlanıyor. O da biliyor, Doru'nun kimsesi bir sen olabilirsin. Ben ne yaptıysam o çocuğu içimden gönderemedim, Erva. Seni görmeyişim, duymayışım bu yüzdendi. Beni kimse sevmemişken gerçekten sevilmeyi bilen birinin canını içimdeki çocukla nasıl yakardım? Kimseyi sevemem diye kandırdım kendimi hep. Görmeyişim, duymayışım bu yüzdendi. Duyduğun gülüşmeler gerçek değildi. Onu sevmedim ben. Bir seni beklerim dedim. Ben seni beklerim, Erva."

13. BÖLÜM
MAHKÛMİYET

Uyudum. Uyandım. Uyudum. Uyandım.

Bir süre gözlerimi açık tutmakta zorlandım. Duşun altında iki büklüm olmuş oturuyordum. Dizlerim karnımda, kollarım ise onun etrafına sarılıydı. Ben hâlâ yaşananların bir kâbus olduğunu sanırken, soğuğa yakın ılık su tenime çarptıkça uyanıyor ve yaşanan hiçbir şeyin rüya olmadığını bir kez daha anlıyordum. Arada suya karışan yaşlar hiç akmamış gibi gözlerimden süzülüp yanaklarımda kayboluyordu. Titriyordum artık.

Çok uzun bir zamandır suyun altındaydım. Ne kadar zaman geçti bilmiyordum. Düştüğüm durumu anlatabilecek kelimelerim yoktu. Kendime bile anlatacak halde değildim. Arkadaş bildiğimin ihanetine uğramıştım. Uzunca bir zamandır sessizce sevdiğim adam, bana âşık olduğunu söylemişti.

İçimden *ne çok bekledin şunu Erva*, diyordum ama benim beklediğim bu değildi. Ben ona olan aşkımı sessiz de yaşıyordum, kimsesiz de. Bir gün olsun onu hayatıma dilememiştim. Korkmuştum çünkü. Ne o beni severdi ne de etrafımdaki insanlar anlardı içinde bulunduğum zor durumu. Nereden bakarsan bak yanlıştı.

Doru'yu sevmek hiçbir zaman elimde olan bir şey olmamıştı ki. Allah biliyor ya onu unutabilmeyi çok dilemiştim. Böyle olmamayı, onsuz geçen gecelerde uykusuzlukla savaşıp penceresinden sızan ışığa dalıp gitmemeyi, çoğu zaman kendimi bile unutmayı.

O bugün beni sevdiğini söylemişti ama ben sevinemiyordum.

Yazdıklarımdan etkilenmiş...

"Dayanamadım okudum, öyle güzeldi ki Erva," derken belki sevinirim, ondan bir karşılık alabildim diye mutlu olurum sanmıştı ama yanılmıştı. Doru benim ona duyduğum karşılıksız, içimi acıtan o aşka âşıktı. Yanılsamaydı. Yarın *yanılmışım* diyecekti.

Hem bu olmasa bile neye yarardı ki? Ben onu içime sindirmezdim. Çok severdim, hâlâ seviyordum ama bunu olduramazdım ben.

Ceylin günlüğümü yakmış...

Onca zaman sessizce bir köşede yazarak anlattıklarımı ateşe vermiş. Beni suçlamış. Benden nefret etmiş. Kinlenmiş. Hiç mi okumamış ona ihanet et-

memek için her gün kendime ihanet ettiğimi? Hiç mi anlamamış deli gibi sevdiğim adamdan onun için vazgeçtiğimi? Onu severken ölüp ölüp dirildiğimi, kan kusup kızılcık şerbeti içtim dediğimi? Sırf o mutlu olsun diye dilimi lal ettiğimi, hayatından uzak kalmaya çalıştığımı?

Beni en iyi tanıyan o sanırken bana yabancılaşmış. Suçlu ben miydim? Sustuğum, o mutlu olsun diye sevdiğim adamdan vazgeçtiğim için suçlu ben miydim? Ben Doru'yu severken arkadaş bildiğimin anlaması gerekmez miydi?

Bu soruyu çok sormuştum kendime. Ben, o Doru'ya âşık olduğunda kahrolmuştum. Geri çekilmiştim ama her anımda yanımda olan Ceylin anlamamıştı halimden. Oysa verdiğim onca savaşa rağmen bir kere gözlerimin içine baksa anlardı onu ne çok sevdiğimi.

Anlamamayı mı seçmişti? Bilip susmuş muydu? O, Doru'dan vazgeçemediği için benimkini umursamamış mıydı? Erva ne çekerse çeksin, ne kadar üzülürse üzülsün ama ben mutlu olayım mı demişti?

Günlüğümü bulduğunda ne düşünmüştü? Belli ki bunu kendine ihanet saymıştı.

Doru'ya günlüğümü okutması...

Gülerken ağladım suyun altında. Ağlayamazdım ya ben, içim öyle acıyordu ki şimdi, durduramıyordum kendimi.

Yorgundum. Tüm bu olanlarla nasıl savaşacaktım şimdi? Ceylin ile nasıl yüzleşecektim? Ya Doru'nun yüzüne nasıl bakacaktım? Biliyordu onu nasıl sevdiğimi. Günlüğümde ondan asla vazgeçemeyeceğimi yazmıştım. Biliyordu ondan vazgeçemeyeceğimi.

Yanımda duran şampuanı alıp avucuma sıktım. Saçlarımı köpürtürken arkamdaki mermer duvarın soğuğu sırtıma işliyor, sertliği kemiklerime, omurgama batıyordu. Titreye titreye köpürttüm saçlarımı.

Eve gelir gelmez kusmuş, ardı ardına iki ağrı kesici içmiş ve kendimi doğruca duşa atmıştım. Alkol kokusundan arınalı çok oluyordu. Belki bir, belki de iki saat. Aklıma yine o düşünce nemli gözlerimi sıkıca yumdum. Yüzümden kaybolup gittiler sanki.

"Âşık falan değil o sana," diye söylendim, cılız bir yakarış gibi çıktı sesim. "Günlüğün etkisinde, Erva." Kendimi ikna etmeye çalışmıyordum. Olan buydu. O bana âşık değildi.

Başımı tepemden akan suya doğru tutup saçlarımın arasındaki köpüğün akmasını sağlarken, "İyi bile oldu," diyordum. Omuzlarıma inen köpükler tenimi okşayarak aşağılara kayıyordu ama hâlâ titriyordum.

"İçindekileri kustun ve rahatladın. Sakla sakla nereye kadar? Şimdi hafiflemiş hissetmiyor musun?" *Hissetmiyordum.*

Hislerimi bilen bir adam vardı şimdi karşımda. Her bakışıma, her sözüme anlam yükleyecek bir adam. Üstelik artık gözlerime bakmaktan da çekinmiyordu.

"Çok önceden öğrenmiş," dedim boşluğa, ağlamaklı fakat biraz isyan dolu bir sesle. Gözlerimi araladım. "Saklamış! Yüzüme baka baka saklamış!"

Duvara tutunarak ayağa kalktım. Bu defa portakal kokulu duş jelini banyo lifiyle ellerimin arasında köpürtürken, "Sana da yazıklar olsun! Ben senin için..." dedim gözlerimin önünde beliren Ceylin'in hayalinden hesap sorar gibi. Lifi vücudumda dolaştırdım. Hareketlerim dalgın ve özensizdi. Aklımda ikisi dönüp dururken yapabildiğim ancak bu kadardı. Elimdeki lifi yere fırlatıp suyun altına girdim. Kollarımla bedenimi sararken, "Ben senin için âşık olduğum adamdan vazgeçtim, Ceylin!" diye bağırdım boş duvarlara.

Hâlâ ağlıyordum ve gözyaşlarım suya karışıp hiç akıtmamışım gibi kayboluyordu. Dişlerimi dudaklarımın kenarlarına geçirirken kendimi suyun altına daha çok bıraktım.

Su buza dönüşüp tenime değer gibi akarken, sıcak gözyaşlarım dinmek bilmedi.

Banyodan çıktığımda üzerimde yeşil renkli bornozum vardı ve kendimi onunla yatağıma bırakmaya hazırlanıyordum. Burnumu çekiyor, ellerimle gözyaşlarımı siliyordum. Duşa girerken rahatlayacağımı sanmıştım ama bir yanılgıdan ibaretti bu. Şimdi daha kötü, yorgun, dibe vurmuş gibi hissediyordum.

Kendimi yatağa bırakıp klimanın kumandasına bastım. Hava sabahın erken saatlerine göre daha sıcaktı ya da vücut ısım yükseliyordu. Bilemedim. Bir yandan da titriyordum. Yatağın ucundaki pikeyi çekip üzerime örttüm. Başım yastığıma yaslanırken esneyerek, "Uyandığımda her şey bir rüya olsun Allah'ım," diye fısıldadım. "Ona içimi dökmek iyi gelmedi bana. Kendimi kandırıyordum. Bilmediği zaman daha mutluydum ben."

Gözlerim kapanırken bir esneme daha eşlik etti halsiz bedenime.

Uyandıktan sonra kendime yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa gittiğimde telefonumdaki saat 14.22'yi gösteriyordu. İki cevapsız arama, üç de mesaj vardı telefonun ekranında. Rüzgar'dandı hepsi.

13.01: *Kızlar seni görmek istiyor.*

13.02: *Babam onlara gitar almış. İkisine de ayrı ayrı. Sana göstermek istiyorlar.*

13.05: *Uygunsan uğrayalım?*

Mutfak tezgâhında duran telefonumu parmağımın ucuyla karıştırmaktan vazgeçerek elime aldım. Hâlâ uyku sersemi olduğum için esneyerek tezgâha doğru dayandım.

Gönderen - Erva: *Olur ama yemek hazırlıyorum şu an. Kahvaltı bile etmedim daha. Bir saat kadar sonra olsa olur mu?*

Rüzgar benden hoşlandığını söylemişti. Ben reddedince de yanlış anlaşılmak istemediğini ama arkadaş olarak da benimle zaman geçirmekten hoşlandığını belirtmişti. Ona inanmıştım.

Onunla yaşadığım bu durum, Yankı ile yaşadığımın bir benzeriymiş gibi hissettirse de tam olarak öyle olmadığını biliyordum. Rüzgar ile yeni tanışıyorduk. Arkadaşlığından ben de hoşlanıyordum ve Rüzgar'ınki basit bir hoşlantıydı sadece. Geçerdi. Geçsindi. Olmayacak bir şey olduğu için değildi bu düşüncem. Ona Doru'nun adını vermeden başkasından bahsetmiştim saatlerce. Sevdiğim biri olduğunu anlamış ve yaptığının hata olduğunun farkına varmıştı Rüzgar.

Gönderen - Rüzgar: *Tamamdır. :) Bir saat sonra oradayız.*

Bir saat sonra salonda, pencere önündeki tekli koltuğumdaydım. Yemeğimi yemiştim. Yine geçiştirme bir öğündü ve sadece peynir, yeşillik, domates ile doldurulmuş bir sandviçten ibaretti.

Dışarıda hava çok güneşliydi. Burası benim köşemdi. Manzaram bahçeydi ve olduğum yerden kapımın önünden gelip geçen herkesi görebiliyordum.

Burayı bir akşamları kullanırdım normalde. Lâkin son zamanlarda gündüzleri de kendimi burada buluyordum. Birkaç gün önce neden diye sorsalar *Doru'dan sebep* derdim belki. *Onu arıyor gözlerim. Hep onu bekliyor, bir heyecana kapılıp onu gördüğünde duran kalp çarpıntılarım.*

Ama bugün aynısını söyleyemeyecek kadar yorgundum. Kalbim o kadar hızlı atmıyor, alıp verdiğim soluklarımın şiddeti nefessiz bırakacakmış gibi hissettirmiyordu. Artık sevmediğimden değildi bu. Kötü olan da buydu ya. Çok sevdiğimden, fazla kırıldığımdandı.

Yerimden kalktım ve mutfağıma geçtim.

Etrafı toparlamam gerekiyordu. Ben tam da bunu düşünerek işe koyulacakken evimin kapısı minik tıkırtılarla çalmaya başladı. Bu küçük tıkırtıların sahipleri Eda ve Ada'dan başkası olamazdı. Ellerimi kurulama bezine silerken antreye ilerledim. Yüzümdeki solgun ve durgun olan o ifade sahte bir gülümsemeye evrildiğinde kapıyı açtım.

İkizler karşımdaydı. Bir örnek giyinmişlerdi ama saçlarına gelince biri iki tavşankulağı, diğeri tek bir topuz yapmıştı. Görsel olarak o kadar benziyorlardı ki. Ancak onları yine de ayırt edebiliyordum. Ada'nın burnunun üzerinde minik çiller vardı, Eda'nın ise ön iki dişi hafif aralıktı. Ada kardeşi ile aynı renk giyinmediği zamanlarda en sevdiği renk olan yeşili tercih eder, Eda ise tam bir küçük kız gibi tutkunu olduğu pembenin tonlarından seçerdi giysilerini.

Bakışlarım kızların arkasında dikilen Rüzgar'ın neşeli ifadesine kaymadan hemen önce, "Ne hoşsunuz bugün hanımlar," diye mırıldandım.

Rüzgar ellerindeki, neredeyse kızların boyuna gelen iki gitarı hafifçe sallayarak tebessüm ederken, "Sen de öyle," diye iltifatta bulundu.

Bir üzerimdekilere baktım bir de hâlâ elimde duran mutfak bezine. Her zamanki gibi kot pantolon ve düz, açık yeşil, askılı bir tişört giyiyordum. "Ne demezsin. Elimdeki yeşil bez de uyumlu olsun diye zaten."

Hınzırca güldü Rüzgar. Kızlar kapının önünde duran beni geçip içeriye girmeye çalışıyordu o sırada. Ne kadar da meraklıydılar. Gitarları koltuğunun altına sıkıştırıp onları omuzlarından yakaladı Rüzgar. "Durun bakalım. Hava çok güzel bugün, iki gündür evdesiniz. Erva'nın şahane bir kulübesi var. Onu siz hiç görmemişsinizdir. Orada oturalım." Kızlar ikna olmuş gibi görünüyordu. Birbirlerine bakıp heyecanla sırıttıklarında, Rüzgar da kollarının altından kaymak üzere olan gitarları yakalamak için onları serbest bıraktı.

"Emrivaki oldu ama senin için sorun olmaz umarım?"

Başımı iki yana salladım. "Olmaz. Hatta daha iyi olur. Siz geçin, ben de kızlara meyveli süt alayım dolaptan. Bize de çay demlerim. Bitki çayı sever misin?"

Dudak büktü Rüzgar pek de hoşnut olmayan bir ifadeyle. "Yani... Erkekler genelde bitki çayını pek sevmez. Ben de o genelin içindeyim sanırım."

"O zaman sana kahve hazırlayayım," dedim gülümseyerek. "Her geldiğinde kahve yapıyorum. Sıkılmışsındır belki diye..."

"Sıkılmak ne mümkün. Ben tam bir kahvekoliğim." Bunu biliyordum.

"Ben de," diyerek memnuniyetle başımı salladım. Bunu da o biliyordu. "Hadi gidin. Geliyorum ben de."

Götüreceklerimi hazırladıktan sonra elimde içecek tepsisi ile tekrar bahçeye çıktığımda onları kulübenin önündeki çimenlik alanda buldum. Kulübenin kapısı aralıktı ama içeride oturmak yerine çimenlere bir kilim sermişlerdi, üzerinde oturuyorlardı. Kilim bana aitti. Ne zaman bunalsam kulübemde masanın altına sakladığım o kilimi alır ve bahçeye çıkardım. Genelde de oturduğum yer kulübenin hemen eşiği olurdu. Şu an çok göz önünde olmak istemiyordum aslında ama düşününce iyi bir tercihti. Belki temiz hava almak bana da iyi gelirdi.

Elimdeki tepsi ile onlara yaklaştığımı gören ikizler heyecanla kenara çekilip bana da yer açmaya çalıştılar. "Erva abla!" diye sesleniyordu Eda. "Abim senin gitar çalabildiğini söyledi."

Bunu Rüzgar'a dün akşam söylemiştim. Onun da çalabildiğini öğrenmiştim. Düşününce... bu gitar olayı... tesadüf müydü, yoksa tamamen ayarlanmış mıydı? Dün onun yanında epey üzgün olduğum düşünülürse belki de bu neşelendirme girişiminden başka bir şey değildi.

Elimdeki tepsiyi kilimin üzerine bırakıp tekrar doğruldum ve geriye çekildim. Oturmadan önce elimin birini belimin yanına dayadım ve Rüzgar'a şöyle bir baktım. "Bu senin işindi, değil mi?"

Rüzgar tam cevap verecekken Eda atıldı söze, "Buraya gelmemiz onun fikriydi."

Kaşlarımın arası çatıldı.

"Gitar aldı bize. Nasıl gelmezdik? Sen çalmayı biliyormuşsun. Öğretebilirmişsin," dedi Ada gözlerimin içine hevesle bakarak.

"Abiniz kendisinin de gitar çalabildiğinden bahsetti mi kızlar?" diye sordum. Gitarı onlara babalarının aldığını sanıyordum ama görünen o ki Rüzgar beni bu konuda da yanıltmıştı.

Kızlar birbirine bakıp dudak bükerlerken, "Söylemedim," diye itiraf etti Rüzgar. Davranışından hiç de mahcup olmuş görünmüyordu. "Eminim ki sen benden daha yeteneklisindir bu konuda. Hem sesi güzel olan da sensin. Kızlar seni örnek alsın istedim."

İmalı bir baş sallama hareketiyle gözlerimi onun gözlerine diktim. "Pek güzel düşünmüşsün," dedim homurdanır gibi. "Keşke sorsaydın, şarkı söylemelik halim var mı yok mu diye..."

"Onu da düşündüm," diye mırıldandı Rüzgar erkeksi bir kahkaha eşliğinde. "Lâkin..."

"Lâkin?"

"Seni göresimiz de vardı. Reddetme ihtimalini göze alamadık."

Şimdi olmuştu. Asıl niyeti ortaya çıkmıştı. Elimi belimden indirip kızların benim için açtığı yere otururken, "Bu seferlik affediyorum emrivakini. Gitar çalarım ama," diyerek Eda'nın elindeki gitarı işaret ettim. "Sen de benimle çalacaksın. Yok öyle üç kuruşa beş köfte."

Ada kıkırdadı hemen yanımda. Elindeki gitarı bağdaş kurup oturduğum yere, bacaklarımın arasına bıraktı. "Ders almaya başlamadık henüz. Hem de hiç. Öğrenmek kolay olur mu, Erva abla?"

"Olur," diyerek başımı salladım. "Bizim evde gitar çalmayı annem biliyordu. Babam onun kadar olmasa da bazı zamanlar tıngırdatırdı. Ben onlardan öğrendim. Birinden profesyonel destek almadım anlayacağınız. Böyle şeyler küçük yaşlarda çok daha kolay öğreniliyor. Çok doğru zaman sizin için. Dikkatinizi verirseniz alacağınız derslere, hemen kavrarsınız."

"Senin kuzeninin adı Gülru, değil mi?" diye sordu Ada. "Annem bahsetti. Lojmanda müzik kursu veriyormuş. Herkes ona gidiyormuş ders almaya. Şimdi tatildeymiş kurs ama açılınca sizi oraya göndeririz diye söz verdi bize."

Gülerek başımı salladım. "O eğitimli olanlardan. Konservatuvar mezunu. Tabii siz bu ne demek bilmiyorsunuzdur. Ders alamaya başladığınızda sorun, anlatsın size." Gülmeye devam ederek gitarı parmaklarımın arasında çevirdim ve bacaklarımın üzerine yerleştirdim. Rastgele tıngırdatmaya başladım. "Hangi şarkıyı çalalım şimdi size? Ne dinlemek istersiniz?"

Ada işaretparmağını yanağına vurarak düşünmeye başlarken, Eda çoktan kararını vermiş bir şekilde atıldı. "Karabiberim!"

"Karabiberim mi?" Şaşırdım buna. Doksanlı yılların meşhur pop şarkısından bahsetmiyorlardı inşallah. Hem nereden biliyorlardı ki o şarkıyı?

Ada, "Güzel seçim kardeşim," diyerek kardeşini onaylarken, Eda başını sallıyordu. "Karabiberim işte. Bildiğimiz karabiberim."

Güldüm. Evet, o şarkıdan bahsediyorlardı. Rüzgar ile göz göze geldik ve onun da güldüğünü gördüm. "Tabletleri var. Oradan buluyorlar böyle şarkıları. İkisi de evde bağıra bağıra bunu söylüyor," deyince anlaşılmıştı mesele.

"İyi de ben çalamam ki o şarkıyı," dedim kızlara bakıp üzgün gözlerle. Gitarın tellerinde duygusal bir şarkının melodilerini çalıyordu parmaklarım.

"Ben biliyorum," diyerek gitarını çevirip kucağına yerleştirdi Rüzgar. "Sen söyleyebilirim diyorsan onu çalalım."

Onun yüzüne kararsızlıkla bakarken, arka tarafımda kalan bir kapı açılıp kapandı. Kısa süre sonra da bir gıcırdama sesi duyuldu. Doru'nun malum merdiven basamağıydı bu. Adım sesleri de ona aitti. Yavaş ve ağır... İçim bir garip olurken gitarda aynı melodiyi çalmaya devam ediyordum.

"Onu söyleyebileceğimi sanmıyorum," dedim Rüzgar'a doğru eğilirken. Sesim kısıktı ve neden böyle konuştuğumu anlayamadı. Neşeli ifadem de istemsizce kaybolmuştu. Onun varlığından sebepti şu halim. Görmesem bile biliyordum, orada durmuş bizi izliyordu. "İyi misin?" diye sordu Rüzgar bakışları arkamda kalan o yere kayarken. "Bay Asabi bize bakıyor." *Biliyorum.*

"Kim?" diye sordum bilmiyormuş gibi.

"Doru mudur nedir, o işte! Evinin önünde ve durmuş bize bakıyor."

Bir ciğer dolusu hava çektim içime. "Çok bakar o daha," diyerek omuzlarımı silktim.

"Bir sorun mu var?"

"Yok," diye söylendim umarsız bir tonlamayla. "Ne hali varsa görebilir. Ne diyorduk biz?"

"Şarkı. Karabiberim," diyerek hatırlatma yaptı Ada masum masum.

"Kızlar," dedim başımı onlara çevirerek. "Üzgünüm ama ben o şarkıyı bilmiyorum. En azından söyleyebilecek kadar. Başka bir şey olsa olur mu?"

"Olur," diyerek başını salladı Eda. "Sen ne istiyorsan onu çal, Erva abla."

Rüzgar gülerek, "Bu çaldığın ne? Bilmiyorum ama güzel bir melodisi var." dedi.

Bakışlarımı kucağımdaki gitara çevirdim. Parmaklarım farkında olmadan vuruyordu tellere. "Bu... En son bunu çalmayı öğrendim. Sükût-u Hayal* şarkının adı. İsminden etkilenmiştim. Hayal kırıklığı anlamına geliyormuş."

* Oğuzhan Koç'a ait bir şarkı.

"O zaman bunu söyle," diyerek dizlerinin üzerine kalktı Eda. Heyecanlıydı ve ellerini birbirine vuruyordu.

Konuşurken farkında olmadan gitarın tellerine daha sert vurmaya başladığımdan habersizdim. O yakınımdayken vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor, içim ürperiyordu. Varlığı uzak olsa da olduğu yeri bilmek ve bana baktığını hissetmek bedenimi bu hale getiriyordu. Gitara vuran parmaklarım buz kesmiş halde biraz daha hızlanırken, içim eve bir an önce girme isteği ile doldu taştı. Ama önce kızlara verdiğim sözü tutmalıydım.

Şarkının sözlerinden önce daha da hızlanan gitarın duygusal melodisi ile devam ettim. Uzatabildiğim kadar uzatmaya çalıştım. Şimdi sesime de yansıyacaktı ne halde olduğum. Onun varlığının yakınlarındayken olduğum yere sığamadığım... Herkes anlayacaktı.

Bir an sonra, önce cılız mırıldanmalarla sonra yüksek sesli bir şekilde şarkıyı söylemeye başladım. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Hiç kıpırdamadan bize doğru baktığını, hem atmadığı adımlarından hem de Rüzgar'ın arada arkamdaki o noktaya kayan gergin bakışlarından anlayabiliyordum.

"Ah, bir bakana, bir gülene, bir sorana, bir sevene aldandım. Vah çekene, vah bir kuru güle, vaatlere, saatlerce inandım!"

Kızlar büyülenmiş gibi pür dikkat beni izlerken, Rüzgar'ın yüzündeki tebessümü genişledi. Sesimden etkilendiğini fark edebiliyordum. Belki benden bu kadarını beklememişti, ondandı şaşkınlığı.

"Bak gülene, bak bir haine, o zalime gitti gönül, pişmanım!"

Arkamda bir kapı daha açıldı. Sonra Gülru'nun heyecanlı sesini işittim ama başımı çevirip bakmadım o tarafa. "Hemen gelmeniz gerek. Konser var burada!" diye sesleniyordu. Muhtemelen kocasıydı seslendiği.

Ellerim titreye titreye daha sert vurdum gitarın tellerine. Kalbim saatler önce Doru ile yaşadığım anı tekrar yaşıyormuşçasına hızlanmış, öfkem çenemden hıncını alır gibi orayı da titretir olmuştu. Öfkeliydim. Ona mı, bilmiyordum. Belki olanlara... Onun bu şekilde her şeyi öğrenmiş olmasına, Ceylin'in ihanet edişine ve tüm olanlara kör, sağır, dilsiz kalışıma.

Ben aslında başından beri dilsizdim. Ona olan hislerime laldim. Doğrusu bu olur sanmıştım. Doğruydu da. Arkadaş bildiğim kızın sevgilisine açılmamakla en doğrusunu yapmıştım. Ama şimdi neden kendimi yenilmiş gibi hissediyordum?

"Dokunsanız ağlarım dostlar. Dokunsanız ağlarım..."

Sözler dudaklarımın arasından düşüncelerime rağmen su gibi akıp dökülürken, Rüzgar önüme düşen saçlarımı yakaladı parmaklarıyla. Ona bakıp gülümsedim. "Bir kızın sesi ile mest olabileceğim aklıma gelmezdi," diye mırıldanıyordu kumral tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken.

"Yana yakıla sevdiğim ne varsa hep sükût-u hayal. Bana bakan o gözlerinde var ya yapayalnız kal. Ah bir bakana, bir gülene, bir sorana, bir sevene aldandım. Vah, çekene vah. Bir kuru güle, vaatlere saatlerce inandım... Bir haine, o zalime gitti gönül, pişmanım. Dokunsanız ağlarım dostlar..."

Rüzgar'ın tenime değen dokunuşu orada oyalanırken yumuşak çimlerin üzerinde kıpırdanan adım seslerini işitebiliyordum. Kalbim onun bize doğru yaklaştığını fark etmemle tekler gibi olurken, "Çok güzel sesin... yüzün," diye mırıldanıyordu Rüzgar. Bu yaptığı doğru değildi. Bana böyle şeyler söyleyemezdi. Arkadaş kalacağımıza söz vermişken... aksi gibi davranıyordu. Gözleri, bakışları bunu ispatlarcasına derindi. Bakışlarımı ondan kaçırdım.

Yüzümdeki katı ifadeyle geriye çekilmeye çalıştım ama beni engelleyen omzumda hissettiğim Doru'nun eliydi.

Arkamdaydı şimdi. O arkamdaydı ve omzumu tutuyordu. Kızlar onun yüzünde her ne ifade gördüyse bundan korkmuş gibi abilerine doğru çekilirken, "Bırak Erva!" dedi sert bir sesle Doru. "Çalmayı, söylemeyi bırak! Kalk ayağa!"

Ellerim durdu ama kalbim delicesine atmayı bırakmadı. Sıcak avuç içi, askılı bluzumun üzerinden tenime temas ediyordu. Sesi sertti ama yine de ürpermeme neden olan ilk anla aynıydı. Onun varlığı ve bu kadar yakın oluşu beni benden çıkarıyordu. Kendimi kontrol edemiyordum.

Rüzgar sertleşen ifadesini ona çevirirken, "Uzaklaş lan!" diye bağırdı Doru. Kızlar iyice abilerine yaklaşırken bunun yanlış olduğunu düşündüm. Onları böyle korkutamazdı.

Gitarı Ada'ya uzatıp toparlandım ve hemen ayağa kalktım. Ona dönmeden hemen önce kızlara bakarak, "Özür dilerim," diye mırıldandım. Katı, öfkeli bir ifadeyle ona çevirdim başımı. Karşılaştığım, kızların korkusunu haklı çıkaran bir ifadeydi. Rüzgar'a öldürecek gibi bakıyordu. Beni görmüyor, direkt ona bakmama rağmen bakışlarını yüzüme çevirmiyordu. Onu hemen buradan uzaklaştırmazsam... olacaklardan korktum.

Lâkin düşüncemin aksine Doru yapıştı koluma. Daha ağzımı açamamışken kendimi onun tarafından evime götürülürken buldum.

Kapı zaten açıktı bu yüzden doğruca eve girdik. Antreyi geçip salonda durduğumuzda şu yaşadığıma ben de öfkeliydim artık. Belki ondan bile beter bir haldeydim.

"Dışarıda," diyordu Doru elini sallaya sallaya pencereleri işaret ederken. "O it herif dışarıda ve sen ondan hoşlanmadığımı bile bile onunla..."

"Dur bakalım orada, dur!" diyerek onun sözlerini böldüm. "Sen ne demeye, ne yapmaya çalışıyorsun tam şu anda? Eşkıya mısın sen! Beni eve zorla sokmalar, insanlara korku salmalar, haklı gibi konuşmalar..." Derin bir nefes alarak öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Onun öfkeden kuduran bakışlarına diktim sakinleşen bakışlarımı. "Sen benim neyimsin ki bu tavırları sergileyebiliyorsun?"

diye sordum. Rüzgar ve kızlar hâlâ bahçedeydi. Beni böyle eve zorla sokması yetmezmiş gibi geçip karşısına emirler veremez, bağıramazdı!

Doru bir adımda yaklaştı bana. Hepten karşıma dikildi. Öfke damarlarından taşıyor, yüzüne vuruyordu sanki. Bunun nedenini anlayamadım. Düne kadar benden bihaber olan adam, nasıl bu kadar kendini kaybedebiliyordu?

"Sana yalan söylemedim ben!" diye bağırdığında bir adım geri çekildim. Günlük meselesinden bahsediyordu. "Bildiklerimi sakladım. Mecburdum. Ama ben sana yalan söylemedim! Bunun karşılığı, ödemem gereken bedel o adamla bahçede oturup gözümün içine baka baka o günlüğü hiç yazmamış gibi davranmak mı? Eğer öyleyse bu çok ağır bir bedel!"

"Sana bedel falan ödetmiyorum ben! Bana bağırıp durma!" Bunu söylerken ben de bağırıyordum. "Rüzgar'ın neden burada olduğunu açıklamak ya da sana hesap vermek zorunda değilim. Sen hiç kimsesin, Doru Demir! Önceden de öyleydin, şimdi de öylesin." Bunu anlamalıydı. Değişen hiçbir şey olmamıştı ki aramızda. Olmayacaktı da.

"O adam buradan gidecek, Erva! Yemin olsun onu şimdi göndermezsen, kardeşlerinin yanında falan demem sürükleyerek atarım bahçeden," dediğinde tam şu anda Rüzgar'ın muhtemelen bizi dinlediğini düşünüyordum. Ne utanç vericiydi! Arkadaşımın sevgilisi benden hesap soruyor, beni kıskanmış gibi davranıyordu. Alayla gülerek başımı önüme eğdim.

Sonra hemen başımı eğdiğim yerden kaldırdım ve onun öfkeli ifadesini süzdüm. Solukları benim hızla aldığım soluklara karışıyor, yakın duruyor olmamızdan dolayı göğüskafeslerimiz aynı ritimde birbirine doğru yükselip alçalıyordu.

"Ben," dedim fark ettiğim şu durumla afallar halde. "Ben kimseyi göndermiyorum." Bir adım geriye çekilip odanın herhangi bir noktasına çevirdim önce bakışlarımı. Sonra tavana, yere, köşedeki büyük vazoya, duvardaki televizyona kadar dolaştırdım yeşil gözlerimi ama bir ona bakmadım.

Onunla yan yana olmak çok zordu. Bundan rahatsızlık duyar gibi, "Gider misin?" dedim ve asla ciddiyetimi bozmadım. "Lütfen git! Git, Doru!" Bir adım daha geri çekildim, uzaklaştım ondan.

Doru dediklerime aldırmaz bir şekilde önüme geçti. Önce çenemi parmaklarının arasına nazikçe aldı sonra da gözlerimi kaçırmamdan hoşlanmamış gibi yüzümü yüzüne çevirdi. Başını eğip sıkıntılı soluğunu yüzüme bırakırken, "Söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi? Benim bundan sonra gideceğim, yürüyeceğim tek yol seninki. Şu an o yolun girişinde o evveliyatını siktiğim duruyor!" diye fısıldadı. Sesi yumuşaktı ama aynı zamanda yaklaşan tehlikeyi de hissettiriyordu. Kasılan boynunu iki yana esnetirken biraz daha yaklaştırdı yüzünü yüzüme. Gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki.

Felç geçirmiş gibi kalakalmıştım yerimde. Kıpırdayamıyor, gözlerimi bile kaçıramıyordum şimdi. "Ne yapıyorsun?" diye sordum ama sesim yakın duruşumuza rağmen kendime bile zor yetti, ona ulaşmadı sanki.

Aramızdaki sakin gerginlik uzarken, "Ne yapıyorum, biliyor musun? Bizi ertelemiyorum," dedi Doru kendinden emin bir sesle. "O puştu yolumuzun girişinden çekiyorum." Elini çenemden çözdü ve ansızın bana arkasını döndü.

Kapıdan çıkıp, antre tarafına doğru dolandığında sonrasında dışarıya çıkacağını anladım. Fırladım peşi sıra. "Sakın!" diye bağırdım. "Sakın ona dokunayım deme!"

"Geçtik bunları! Çoktan geçtik! Bana âşık olan sendin, beni kendine âşık eden sendin! Şimdi durup bekleyeceksin. Bundan sonrası ben... Yalnızca ben, Erva..." diyordu yüzüme bakmazken.

Onu tam kapıdan çıkmak üzereyken yakaladım. Arkadan, gömleğini sıkı sıkı tutup kendime doğru çekerken, "Hiçbir şeyi geçmedik," diye bağırdım dişlerimin arasından. Diğer elim kapıyı kapatıp onu içeriye çektiğinde, ona göre küçük kalan bedenimle tam karşısına dikildim.

"Bu şekilde davranamazsın! Kıskanmış gibi görünüyorsun, bunun farkındayım. Ama o iş öyle değil." Soluk almadan konuşuyordum ve o da önünde küçücük kalan beni baştan aşağı süzüyordu. Öfkem içimden taşıyordu. Belki şu görüntüyle bu ikisini birbirine uyduramıyordu.

Aldırmadım yaptığına. "Sanıyorsun!" diye bağırdım başımı iki yana hızla sallayarak. "Sadece öyle olduğunu düşünüyorsun. Aşk öyle iki dakikalık mesele mi sanıyorsun? Bir film izledin etkilendin, bir kitap okudun kalbin oradaki âşıklar gibi hızlandı... Bu öyle bir şey değil, Doru! Sen şu an günlüğün etkisindesin. Orada yazanlara kapıldın, kendini âşık sanıyorsun. Ben çok düşündüm bunun üzerine. Ve bir sonuca vardım. Sen âşık falan olamazsın. Düne kadar Ceylin ile gerçek anlamda sevgiliyken-"

"Değildim," diye parladı Doru kendinden emin bir şekilde sözlerimi bölerek. "Ceylin'e hiç âşık olmadım ben. Anla artık şunu!"

"Bu daha kötü ya," diyerek alayla baktım ona. "Sevmiyordun ama birlikteydin. Sen, beni de sevmiyorsun ve şimdi aynını bana yapmaya çalışıyorsun. Günlükte yazdığım iki güzel sözle sana daha mı iyi geldim? Daha katlanılası..."

"Sen beni tanıyor musun, Erva?" diye bir soru yöneltti. "Günlükte tanıyormuşsun gibi geldi ama şu söylediklerin..." Ses tonu çatallaşmıştı ve hayal kırıklığı içerisindeydi.

Bunun farkında olmama rağmen dik bir sesle, "Ben seni, senden bile iyi tanıyorum," diyerek çenemi onun yüzüne doğru kaldırdım. Kendimden emindim. Bir yıldan fazladır onun hayaliyle yatıp düşüncesiyle kalkıyordum. Her hareketini ezbere biliyordum.

"Tahmin edebileceğinden bile çok. İçini okuyorum. Ya sen iyi rol yapıyordun ya da ben ilk kez yanıldım seninle ilgili. Ceylin ile son zamanlarını saymazsak gerçekten birlikte gibiydin. Onunla yaşadıkların gerçekmiş, değilmiş ben bu kısmıyla ilgilenmiyorum. Onunla nasıl sevgili olduğunu iyi hatırlıyorum. Ben aptal gibi etrafında pervaneyken sen bana kördün. Kördün ama görmeyen gözlerin onu gördü, Şimdi biz neyin tartışmasını yapıyoruz ki? Sen beni sevmişsin, sevmemişsin ne fark eder? Ceylin benim arkadaşımdı," dedim sesim titreye titreye. Bu sinirden değil, kırgınlıktandı.

"Senin söyleminle; beni kandırdı, bana ihanet etti. Neyse ki yalancı bir adam olmadığını biliyorum ve sana inanıyorum. Her ne sebeple olursa olsun, o diğer bütün halleri ile dünyanın en iyi arkadaşı bile olsa bu yaptığı hepsini yakıp küle çevirir. İhanet ya, bundan ötesi var mı? Ama bizim seninle meselemiz onun ihaneti değil. Sen onun sevgilisiydin ve o benim arkadaşımdı. Olmaz! Hiçbir zaman ihtimali olmadı ki zaten. Neyini konuşuyoruz biz? Seviyorsun, sevmiyorsun bunları konuşmak yersiz."

Doru'nun öfkesi sözlerimle duruldu. Bunun farkındaydım. Bakışlarını yüzümde dolaştırıyor, onun dışında tepki vermiyordu.

Kendimi toparlayıp içime derin bir nefes çektim ve ondan bir adım uzaklaştım.

"Rüzgar'la da..." dedim başımla yanımdaki giriş kapısını işaret ederek. "Aramızda bir şey olduğu falan yok." Sakin, gittikçe normalleşen bir ses tonuyla devam ettim. "Benden hoşlandığını söyledi ve reddettim. Belki hissettin bunu, belki de biliyordun, bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var. Senin aksine ben sevmediğim, bir şey hissetmediğim kimselerle birlikte olmuyorum."

Bakışlarımı onun yüzümü dikkatle inceleyen yeşil gözlerine çevirerek alayla gülümsedim. "Belki severim ihtimaliyle yaşamıyorum. Senin Ceylin'le aranda olan şey gibi ben kimselere yanaşmıyorum. O yüzden -ki bu da seni zerre ilgilendirmez ama neyse- insanları korkutmayı bırak. Rüzgar'ı geçtim, iki küçük kız var bahçede..."

"Onlar olmasaydı, Rüzgar kan kusuyor olurdu şimdi," dedi Doru burnundan solur bir halde.

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip şöyle bir baktım ona. "Aman ne iyi! Teşekkür mü etmeliyim sana?" dedim imayla. "Şunu bir anlasan iyi edersin, ben bir seni severken acizdim. Diğer meselelerde asla! Ne sessiz kalırım ne de geri dururum. Gözümün önünde insanları rahatsız etmene de izin vermem."

"Sen aciz falan değildin," dedi Doru boğuk bir sesle. "Sadece ben kördüm, akılsızdım." Bunu o kadar sessiz söylemişti ki zorlukla duyabildim.

"Acizlik güçsüz olmak ya da eziklik değil bana göre. Geri duramama, her aksi adımında ona doğru ilerlemekten kendini alamama hali. Sen şimdi biliyorsun bu aciz kızın zamanında sana karşı neler hissettiğini. O yüzden ne saklarım ne de eskisi gibi kalır hislerim..."

"Bu ne demek?" diyerek bakışlarını yüzüme indirdi Doru. Kaşının biri havalanmıştı ve nefes almıyor gibi görünüyordu. "Sevmiyorum demek mi?" Korkmuş muydu bundan?

Sadece baktım. Severken *sevmiyorum* diyemedim. Kapı yanımızda çalınmaya başlamıştı.

"Doru, bu önemli," diyordu dışarıdan Mahir'in sesi. Doru henüz konuşmamız bitmemiş gibi, "Sonra Mahir!" diye seslendi ama Mahir üstelemeye devam etti.

"Önemli diyorum sana. Hemen dışarıya gel."

Doru bir küfür savurarak kapıya yürüdü ve hışımla açtı. Sert bakışları önce Mahir'e sonra bahçenin ilerisinde kalan manzaraya kaydı.

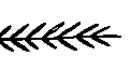
Rüzgar gözlerini dikmiş bize bakıyordu. Doru yumruklarını sıka sıka dişlerinin arasından, "Onu hemen gönder buradan. Yoksa daha fazla sabredebileceğimi sanmıyorum. Puşt, hislerini itiraf etmiş bir de," diye söylenirken bakışlarını omzunun üzerinden sağ çaprazında kalan bana çevirdi.

O kadar konuşmuştuk ama o sadece buna mı takılmıştı? Onun yanından geçip Mahir'i selamlarken, "Kimseyi göndermiyorum ben. O benim arkadaşım ve burada kalacak," dedim vurgulu bir sesle.

Mahir, "Hadi oğlum, ciddi diyorum sana," diye üsteleyince Doru *bu mesele daha bitmedi* dercesine bana çevirdi bakışlarını. Sonra Mahir'i takip etti ve birlikte onun evine girdiler.

Dakikalar sonra Rüzgar ve kızlar gitmişti. Doru istedi diye değildi elbette. Güneş yakıcı bir hal almaya başlamış ve kızlar bahçede, güneşin altında duramaz olmuştu. Rüzgar da onları eve götürmüştü. Gitmeden önce Doru ile olan şeyi bana sormuşsa da onu *aramızda bir mesele* diyerek geçiştirmiştim.

Rüzgar'ın ve kızların gidişiyle baş ağrım tekrar eliyle koymuş gibi bulmuştu beni. Kafam karmakarışıktı ama bir konuda nettim. Doru beni sevmiyordu ve şu yaptığı saçmalıklara bir an önce son vermesi gerekiyordu.

Doru'dan

Gülruların salonunda toplanmıştık yine. Ender birkaç dakika önce evden ayrılırken, Yasin ve Mahir yemek masasında karşılıklı oturuyordu. Yasin sağımdaki sandalyedeydi ve meselenin ciddi olduğunu hepsinin yüzünde olan sıkıntılı ifadeden okuyabiliyordum.

Sessizlik uzarken Yasin elinde tuttuğu bir tomar kâğıdı karıştırıyordu ve kâğıtların hışırtılı sesi odadaki sessizliği bölüyordu.

Mahir ise o sırada gözleri telefonunda, yüzünde ciddi bir ifadeyle diğer elinde duran sigara paketini çevirip duruyordu.

"Ee, konuşun artık!" dedim daha fazla dayanamayarak. Bir hayli sıkılmıştım şu hallerinden. Ne bok yemeye çağırmışlardı beni o zaman? Sessizce oturmak için değildi herhalde!

Yasin dalgın dalgın kâğıtları karıştırmaya devam ederken benimle ilk göz teması kuran Mahir oldu. "Yanıldık!" Ne konuda yanılmıştık?

"Hem de ne büyük yanılmak!" diyerek elindeki kâğıtları kenara bırakıp Mahir'in sözlerini doğrularcasına iç çekti Yasin.

"Mesele sandığımızdan daha ciddiymiş," diye söylendi Mahir. "Konu biz değilmişiz."

Kaşlarımın arası çatılırken, "Neden bahsediyorsunuz?" diye sordum. Yasin kâğıtları önüme iteleyip konuşmaya başladı.

"Ben bu kızın babasını araştırıyordum, biliyorsun."

Başımı salladım. "Evet," diyerek önümdeki kâğıtları incelemeye başladım.

"Dün bir sonuç alabildim. Onca zaman sonra bir bilgiye ulaşabildim." Sesi zafer kazanmış gibi çıkmıyordu. Aksine hayal kırıklığı yaşıyormuşçasına endişe yüklüydü.

Önündeki kâğıtlar farklı farklı numaralardan yapılan mesajlaşma dökümleriydi. Erva'nın adının sıklıkla geçtiği bu dökümlerdeki numaraların birini bile tanımıyordum. Yazışmaları okudukça neden bu halde olduklarını anlamaya başladım. Kaşlarımın arası mümkünmüş gibi daha da çatıldı.

Yaşin, "Erva'nın adı var hepsinde. Belirli bir şebekeye ait değil o gördüğün numaralar. Muhtemelen hacklenmiş bir telefondan farklı numaralarla gönderiliyor karşı tarafa. Diğer taraf da yine aynı şekilde yanıtlıyor mesajları. Bu da o adamın iletişim kayıtlarına bunca zaman nasıl ulaşamadığımızı açıklıyor. Birçok kişi yok anlayacağın. Mesajlaşan iki kişi var yalnızca," diye açıklayınca bakışlarımı onunkilere kaldırdım.

"Sen de diyorsun ki bunlardan biri Ceylin'in babası?"

Başını salladı. "Aynen öyle."

Mahir, sigara paketinden bir sigara çıkardı. Gülru evde sigara içmesine kızardı ama bunu düşünecek halde değildi. Kalktı ve salon penceresini üstten biraz araladı. Camın önünde duran saksıyı önüne çekip sigarasını yakarken, "Diğeri de Ceylin," dedi.

"Erva ne alaka?" diye sordum inanamaz gibi gözlerim kâğıdın üzerinde kısılırken. Bakışlarım mesajları hızlı hızlı tarıyordu.

Birinde aynen şöyle yazıyordu:

"Evden çıkacak bir saate. Her zamanki gibi takip et ama asla yaklaşma. Ne yaptığını, kimlerle görüştüğünü de bana haber et."

"Onu takip mi ediyorlar?" diye sordum gözlerim belirginleşirken.

"Takip edilmesini isteyen muhtemelen Ceylin. Benzer mesajlar var o dökümlerde. Bazılarında sadece onun bilebileceği ayrıntılar var. Bir yerde kaçta olacağına, kimlerle buluşacağına kadar..."

"Doğru mu anlıyorum?" diye sordum endişeli bir tonlamayla. "Amacı biz değil miyiz?"

Yasin başını sallayarak sıktığı dişlerinin arasından, "O sürtüğün hedefi Erva!" dedi beni doğrularcasına.

Mahir sigarasını hızlı hızlı içine çekerken dumanı odanın köşelerine dağılıyordu. Yumruk olan eli camın pervazına indi ve sözleri bir hışım döküldü dudaklarının arasından. "Onun hedefi ne Mehmet Ege Saraçoğlu ne de bizmişiz. En başından beri Erva! Ona bu yüzden yaklaşmış!"

"Ama neden? Erva ne yapmış ki ona?" diye sordum. Biri çıkıp yalan desin istiyordum. Sandalye batar olmuştu ve oturamıyordum. Yerimden kalktım ve odanın ortasına doğru yürüyüp durdum. "Erva ile derdi neymiş, Mahir?" Sesim isyan yüklüydü. Sıktığım yumrukları o an Ceylin'i elime geçirsem... hıncımı ondan alabilirmişim gibi iki yanımda duruyordu.

"Basit bir şey olmadığı kesin," dedi Mahir. "Yasin haberi sabaha karşı getirdi bana. O andan bu yana yerimde duramıyorum."

Hâlâ duruma inanamıyordum. Erva aramızda en masum olandı, Ceylin'e en çok güvenendi. Bu zamana kadar bile bile kurda kuzu mu emanet etmiştik? Başta Erva'yı sadece aracı, bize yaklaşmak için Ceylin'in kullandığı yem sanıyorduk.

"Masajların birinde," dedi Yasin dalgın dalgın. "Onu senden kıskandığını yazmış. Sana gerçekten âşık olduğunu ve bu işten bir tek senin sağ çıkmanı istediğini... Onunla arkadaş olması senden çok önceye dayanıyor, değil mi? Demek ki sebep kıskançlık falan değil. Böylesine basit olamayacak kadar derin bir mevzu var ortada. Nedenini bilemem ama bu kız sandığımızdan da tehlikeli. Erva'yı bile bile ölüme gönderiyorduk neredeyse. En başından ondan uzak tutmalıydık."

"Doğru söylüyor," dedi Mahir. "Amacı her ne olursa olsun iyi değildi ve biz Erva'nın onunla arkadaşlık etmesine müsaade ettik. Ona zarar vermez sandık. O sırada biz de görevi halledecektik. Amacını öğrenecektik. Yanıldık. Maalesef ki görevin ta kendisiymiş, Erva."

Elimi enseme atıp ovalarken, gözlerimi yumdum. Düşünmeye çalışıyordum. Düşünmeye ve öğrendiğim bu şeyin doğru olmadığına dair bir şeyler bulmaya. Erva tehlikede olamazdı. Nasıl bu kadar kör olabilmiştim?

"Kendini suçlama," deyince gözlerimi araladım ve ona çevirdim. "Hepimiz yanıldık. Doru, bizim Erva ile konuşmamız gerek," diyerek sigarasını saksının dibine söndürdü.

"Onula konuşacaktı," dedim boğuk, pişmanlık yüklü bir sesle. "Hesaplaşacaktı Ceylin'le."

"Ne için?" diye sordu Yasin.

Gerçeği anlatmak ile anlatmamak arasında kalırken anlatmayı seçtim. Çünkü Erva'nın hayatı söz konusuydu ve bunu düşünmek bile beni deli ediyordu.

Onlara günlükten bahsetmeden Ceylin'in Erva'ya yaptığı art niyetli şeyleri anlattım. En çok da projesini mahvedişinden...

"Sen, o yüzden mi?" dedi Yasin dalgın bir şekilde. "O yüzden mi kendi kabahatinmiş gibi araya aracı koyup Erva'nın proje yaptığı şirketle konuştun?"

Ona başımı salladım. "Ben onun bu kadar manyak olduğunu yeni fark etmiyorum elbette ama arkadaşına zarar verecek biri olduğunu düşünmedim hiç. Meselenin biz olduğunu düşündüğümden kaynaklanıyordu bu da. Suç en çok benim. En başından uzaklaştırmalıydım onu Erva'dan."

"Kendini suçlama boşuna," diyerek araya girdi Mahir. Öğrendiklerimle kendimi suçlamaktan çok ötede olduğumun farkında değildi. Ben şu an resmen kahroluyordum.

Mahir yeniden sigara yakıp bir küfür savurdu. "Amına koyayım ben böyle işin! Orospunun evladı durmayacak! İşi hızlandıracak!"

Neden bahsettiğini anlamayarak bakışlarımı yüzünde dolaştırdım.

"Bir şeyi atlıyorsunuz beyler," dedi Mahir. Sigarasını içine çekip henüz tek nefes almışken saksıya söndürdü ve bize doğru adımladı.

"Bu kız Erva'nın artık arkadaşı, Doru'nun da sevgilisi olmadığını öğrenirse ne yapar?"

O an anladım Mahir'in ne demek istediğini. Yasin benden önce davranıp, "Kızın işini bitirmek isteyecek. Çünkü onunla yakınlaşabileceği bir bahanesi kalmayacak," dedi.

"Aynen öyle," diyerek onu onayladı Mahir. "Doru'yu sevdiğinden bahsetmiş mesajlarında. O giderse ve Erva'da gözünü açarsa olanlara, onun yakınımıza yaklaşacak ortamı kalmaz. O zaman onu kim durdurabilir ki?"

"Ne demek istiyorsun yani?" diye sordum, ne olacağını çok iyi biliyordum aslında. Yalnızca gerçeklerden kaçmaya çalışıyordum. "Erva onunla arkadaşlık etmeye devam mı edecek?"

Yasin ayağa kalktı. "Etmesi gerekiyor." Herkes farkındaydı artık bunun. Erva eğer arkadaşlığını sonlandırırsa asıl o zaman tehlikede olacaktı.

"Albayın bundan haberi olmalı." Mahir ellerini şakaklarına götürüp ovuştururken, "Kızının tehlikede olduğunu bilmeli. Onu koruyacağız ama bu arkadaşlık ve ilişki durumu devam edecek," dedi.

Başım önümdeyken fısıltı gibi çıkan cılız bir sesle, "Erva'yı ikna edemeyiz," dedim. "Onun ne kadar inatçı olduğunu ikiniz de biliyorsunuz." Sonuçtan hiç hoşnut değildim.

"Ben konuşacağım onunla." Mahir'in sesi oldukça net ve kararlıydı. "Gerekirse mesajları göstereceğim, daha önce bulduğumuz delilleri... O da bir asker kızı. İnsanların yüzünde aslında bin bir maske ile masum gibi dolaştığını biliyor. Ceylin de maalesef onlardan biri. Belki çok üzülecek ama tehlikede olduğunun farkına varacak. Kızı kör, sağır, dilsiz bırakamayız onun karşısında. Her şeyi bilmeli."

İçimde patlayan öfkeden dolayı titreyen dizlerime mani olamıyordum. Erva ve ikimiz için hayallerim varken, artık ondan uzak duramazken nasıl olacaktı bu iş? Bir bunu düşünüyordum bir de onun tehlikede oluşunu.

Eğer bu olursa ikimiz de bir mahkûmiyetin içinde olacaktık.

"Bu karar çok ağır," dedim öncesinde sabit olan bakışlarımı Mahir'e çevirerek. Beni anlamasını istiyordum.

"Başka yolu yok maalesef, Doru," dedi Mahir üzgün bir sesle.

"Ellerimle öldürürüm onu. Bedeli ne olursa olsun bu çok ağır. Bana görevi bırakabileceğimi söyledin yüzbaşı! Sözünü tut."

Mahir başını önüne eğerken Yasin elini omzuma koydu. "Sadece sen değil. Biz de bu işin içindeyiz. Yanındayız. Elbet bitecek abi."

Bilmiyordu. Erva'ya nasıl âşık olduğumu, adı bir meselenin içinde geçtiğinde bile kalbimin nasıl titrediğini... Erva günlüğünde olmazlardan bahsetmişti. Şimdi o olmazlar benim ellerime, ayaklarıma bağlanmıştı.

"Yapamam," dedim titrek bir sesle. Bir çare bulmaya çalıştım.

"Yapacaksın üsteğmen!" Mahir sert, tok bir sesle konuşuyordu ama bu ne durumumu anlamayışındandı ne de vicdansız oluşundan.

"Albayın kızı o! Öğrenirse ne olur hiç düşündün mü? Kızını tehlikeye attığımız için hepimizi yok eder o adam. Erva'nın babasının kızına ne kadar düşkün olduğunu sen biliyorsun. Onu sana emanet etti. Akrabası olan bana değil, sana! Emanetine sahip çık ve gerekirse uzak dur ondan üsteğmen!" dedi Mahir odanın içinde turlayarak.

"Ona da söylemeliyiz, değil mi?" diye sordu Yasin. Mehmet Albay iyi adamdı ama kızı söz konusuysa Mahir'in de dediği gibi durmazdı.

Başını salladı Mahir. "Söyleyeceğiz. Erva'yı kör bir savaşın içine tek yollayamayız. Babası daha iyi korur onu. Hatta belki farklı çıkış yolları da bulur bize."

Uzaklaştım onlardan. Suratlarında bakışlarımı dolaştırarak, "İşte o zaman olmazlar tam olur abi," dedim. "Belki bir şansım olurdu ama şimdi olamaz. Benim gibi lanet bir adamı yakıştırmaz kızına."

Gözlerimin içi yanıyordu. Görüşüm net değildi artık. Burnumu çektim. Derin bir nefes aldım. Yasin'in endişeli bakışları yüzümde dolaşıyordu.

"Kızını tehlikeye attım ben," dedim başımla vurgulayarak. "Söylemedim ona. Öğrenirse o zaman başlar benim mahkûmiyetim."

Erva, albayın üstüne titrediği tek çocuğuydu. İkinci bebekleri, Erva'nın erkek kardeşi yaklaşık sekiz aylıkken anne karnında ölmüş, aile bir daha çocuk sahibi olamayacağını öğrenmişti. Erva dahil kimse bilmezdi ama ben bir rakı masasında Mehmet Albay'dan öğrenmiştim.

Mahir, "Sen onu korudun. Hâlâ koruyorsun," derken Yasin şaşkınca, "Abi sen albayın kızını mı seviyorsun?" diye sordu.

İkisine de cevap vermek yerine dolu dolu olan bakışlarımı yüzlerinde dolaştırdım. Çenem kasılırken, "Bana başka yol yok, değil mi?" diye sordum onlara. Daha saatler önce Erva'ya *benim yolum senin yolun* diyordum. Kendimi ona inandıramamışken, başlamadan bitiyordu umut yeşerttiğim hayaller. Yanıp küle dönüyor, ciğerlerimi havasız bırakıyordu.

Boğazıma oturan yumrudan sebep yutkunurken, hızlı hızlı başımı salladım. *Kimsesiz,* dedim içimden. Bu, bana evlat edinilme süreci boyunca takılan isimdi. O zamanlar herkes böyle sesleniyordu. *Kimsesiz, yalnızlığına tekrar hoş geldin.*

"Kabul," diye döküldü sözler dilimden bir çırpıda. "Erva defteri açılmadan kapandı bana."

Mahir bana doğru ağır, aksak bir adım attı ama çoktan arkamı dönüp kapıya doğru adımlamaya başlamıştım.

Yasin'in bir süredir sessizce mutfak kapısının girişinde durmuş beni izlediğinin farkındaydım. Mutfağın bahçeye açılan kapısının önünde durmuş sigaramı içmeye devam ediyor ve onu fark etmemiş gibi davranıyordum. Aklımdaki düşüncelerin isyanını henüz bastıramamıştım.

Onu Mahir'in beni kontrol etmesi için gönderdiğini adım gibi biliyordum. İkisi de beni anlamasına anlıyordu ama yapılacak bir şey olmadığından seslerini çıkaramıyorlardı.

Ben hayatı boyunca bir kere bile âşık olmamış bir adamdım. İyi ki olmamışım diyordum şimdi. Bu kadar acı çektireceğini, beni süründüreceğini nereden bilebilirdim ki? Hele ki imkânsızıyla karşılaşıp çıkmazında boğulacağımı...

Derin bir nefes alıp verdim. Parmaklarımın arasında tuttuğum ve içmeyi unuttuğum için yanıp biten sigarama baktım. Şundan pek bir farkım yoktu.

Yasin, "İyi misin, abi?" diye sordu ve varlığını belli etmek ister gibi bana doğru birkaç adım yaklaştı.

Cevap vermeden yaslandığım yerden doğruldum. Ona doğru döndüm. Üzgündü. Beni bu halde gördüğü için hem şaşkınlık hem de üzüntü duyuyordu.

"Erva ile konuşacakmışız," dedi cılız bir sesle, "Ceylin gelmeden yapmamız gerekiyormuş. Kötüysen..."

"Değilim," dedim sigarayı mutfak tezgâhındaki küllüğe söndürerek. Hemen sonra bakışlarımı onun beni inceleyen durgun bakışlarına kaldırdım. "Beterim," dedim vurgulu bir sesle.

"Yardım etmek istiyorum ama elimden ne gelir ki? En çok sen yıprandın bu görevde-"

"Ben mi yıprandım, Yasin?" diye sordum alayla gülerek. "Ben ne yıprandım amına koyayım! Ceylin ile sevgili olan bendim. Onun kötü olması sonrasında göreve dönüşmesi neyi değiştirir? Formalite evlilikten farksız olacak olan bu şey, işe dönüştü. Hepsi bu! Kalbimle konuşmayı, onunla görmeyi, duymayı unutturdular bana. İkisi de fark etmiyordu anlayacağın. Ha onunla evlenmişim ha görev icabı sürdürmüşüm bu ilişkiyi. Yıpranan ben değilim, o! Ben kötünün yakınından bile geçemem onun yanında."

Yutkunarak başını önüne eğdi, "Nasıl bir çıkmaz bu?" diye fısıldadı. Daha çok kendine soruyor gibiydi.

"Bir çıkış sundu ya Mahir," dedim ona yaklaşıp elimi omzuna koyarak. "Kimsesizi oynamaya devam edeceğim. Kalpsiz olacağım. Sağır olacağım, dilsiz olacağım!"

"Abi," diyerek başını yerden kaldırdı Yasin.

Konuşmayı bitirmediğimi belli eder gibi elimi kaldırdım. "Sakın başka yol varmış gibi konuşma, Yasin! Kalbini kırarım. Hadi yürü," dedim onu geçip kapıya doğru yürürken. "Gidip şu lanet işi halledelim. Az kırılmış gibi biraz daha kıralım kalbini."

14. BÖLÜM
AĞLADIM SEN AKTIN

Evimin kapısı çalındığında akşam yemeği hazırlığı yapmak için mutfaktaydım. Geçen gün yaptığım böreğin aynısını yapmaya çalışıyordum. Yufkanın birini açmış, yanına da kıymalı harcı hazırlamıştım. Bir yandan da annemle telefonumun hoparlöründen konuşuyordum. Artık tatilde olduğum için, "Gelip bir süre de bizimle kal. Özledik kızım seni," diyordu.

Yine reddetme girişiminde bulunacakken bir an için bu iyi bir fikir gibi göründü gözüme. Uzaklaşmak bazı şeyleri atlatabilmek için iyi olmaz mıydı? En temel nedenim Doru'dan uzaklaşmaktı elbette. "Olur anne. Gelirim bir ara. Ama şimdi kapı çalıyor. Kapatıyorum, babama da onu çok öptüğümü söyle," dedim telefonumu eline alıp kapıya doğru yürürken. "Ayrıca yaşlandı artık. Tabii bunu ona söyleme, biliyorsun ki kızıyor. Yemesine içmesine dikkat etsin. Mümkünse artık çalışmayı da bıraksın."

Annemin homurtulu isyanı duyulurken, kapının kolunu tutup çevirdim. Yasin ve Doru çatık kaşlı ifadeleriyle kapımın önündeydi.

"Baban acaba beni dinler mi? Sen ikna edersin ancak onu. Gel de birlikte konuşalım. Bir haftayla falan da geçiştiremezsin hem bu defa. Şöyle uzun uzun kal. Baban da belli etmemeye çalışıyor ama gizleyemiyor benden. Sen diye bir ağlamadığı kaldı."

"Anne," dedim hâlâ konuşmaya devam eden annemi bölerek. Bakışlarım Doru ve Yasin'de dolaşırken, "Bu defa uzun kalırım. Ben de çok özledim. Söz ama..." diye ekledim. Konuşmayı sonlandırmaya çalışıyordum ama annem hisli, özlem dolu cümlelerini sıralamaya devam ediyordu.

"Ah, Erva'm. Benim güzel kızım. Ne vardı yanımızda yaşasan... Baban seni rahatsız etmeyelim diye yolumu kesiyor hep. *Yetişkinliği öğrensin, bırak* diyor ama ben çok özlüyorum."

"Annem," dedim çatallaşmış bir sesle. "Sen ne zaman istersen çık gel. Bakma babama. İki adımlık yol. Ben öğrendim öğreneceğimi." Bunu söylerken gözlerim Doru'nun bakışlarında sabit kaldı. "Hem sizden engel mi olurmuş bana? Kızarım öyle konuşursan. Şimdi kapatıyorum ve seni çok öpüyorum. Akşama da uğrayacağım yanına. Kalmaya sonra gelirim, şimdi o güzel yüzünü bir göreyim..."

"Dikkat et kendine. Akşama hazırlık yapıyorum ben hemen. Söyleyeyim babana, çok sevdiğin kestane şekerlerinden de alsın eve gelirken."

Güldüm istemsizce. "Canımsın. Koşarak geleceğim."

Telefonu kapatıp arka cebime sokarken ellerimdeki un kalıntılarını fark ettim. Muhtemelen pantolonuma da bulaşmıştı. Ne haldeydim şimdi kim bilir? Yüzümde bile un olabilirdi.

"Buyurun beyler," dedim Yasin'den sebep gülümsemeye çalışarak.

"Erva, biz seninle bir şey konuşmaya geldik," dedi Yasin. Kaşlarım havalandı. "Benimle... Ne konuşacaksınız ki?" Şu suratla cidden ne konuşacaklardı?

"İçeriye geçelim mi?" dedi Doru buz gibi bir sesle. "Kapı önünde konuşulmayacak kadar önemli." Neyi vardı bunun?

Tereddüt içerisinde çekildim ve onları eve buyur ettim. Doru önde, Yasin arkada içeriye geçerken, "Yasin, kâğıtlar Mahir'de mi?" diye sordu Doru.

"Evet, abi. Gelirken getirecek."

Mahir de mi gelecekti? Neden bahsediyordu bunlar?

Tam salona geçip oturmuştuk ki kapı ikinci kez çalmaya başladı. Kalkıp kapıyı açmaya gittim. Gelen Mahir'di ve onun da suratı beş karıştı.

Durumun ciddiyetinin farkındaydım artık. Mahir salona geçip koltuğa otururken kapının önünde kaldım ve üçünün de yüzlerini inceledim. Konu her neyse merak ediyordum ama önce bir temizlenmem gerekiyordu.

"Ayıp olmazsa şu yüzümü sileyim mi önce? Her yanım un."

"Bizce sorun yok," dedi Mahir lâkin hiç ikna edici değildi. Aceleci bir tavrı vardı. "Yemek mi yapıyordun?" diye sordu.

"Börek... Açmıştım hatta. Tezgâhta beklerse kuruyacak. Uzun sürer mi konuşacağınız şey?"

"Fazla değil," dedi Yasin. "Ama sonrasında böreğe devam edebilir misin, onu bilemem." İyice endişelenmiştim şimdi.

Yasin'in sözlerini bölercesine, "Geç otur, Erva," dedi Mahir eliyle oturduğu ikili koltuğun boş tarafına vurarak.

Dediğini yaptım ve üzerimdeki un kalıntılarına rağmen yanına oturdum. Hepsi gözlerimin içine bakıyordu. Mahir dizlerinde duran kâğıtların kenarlarıyla oynuyor, farkında olmadan bunu yaptıkça da yüzündeki sıkıntılı ifade derinleşiyordu. Doru'nun bakışları odanın içinde dolaşıyordu. Bana bakmamaya çalışıyor gibiydi. O sırada Yasin'in yutkunduğunu fark ettim. Neler oluyordu? Onları bu hale getiren neydi? Sessizliğe daha fazla tahammülüm kalmadığında, "Biri başlayacak mı konuşmaya?" dedim.

Yasin koltuğunda sesini temizleyerek geri çekildi hemen. Bu, *ben konuşamam, siz konuşun* demekti herhalde.

"Ben anlatayım," dedi Doru, gözleri Mahir'de ve onun dizlerinde duran kâğıtlarda dolaşırken.

Mahir başını sallayarak onay verince de bakışlarını olduğum tarafta, omzumun üzerinde kalan bir noktaya sabitledi Doru.

Lafı fazla uzatmak istemiyormuş gibi direkt, "Ceylin sandığın gibi biri değil," dedi. Bunu zaten ondan daha önce de duymuştum. Öyle olduğuna da inanmıştım. Ceylin sandığım gibi biri değildi. Bana inanmamış, inanmadığı gibi kin güderek arkadaşlığımıza ihanet etmişti o. Ama Doru niye bunu şimdi diğerlerinin yanında söylüyordu?

"Sandığın gibi değil," dedi bir kez daha. "Bu çok daha farklı..."

"Neymiş o farklı olan?" diye sordum belirginleşen gözlerimi Yasin ve Mahir'de dolaştırarak. Onlar da biliyor muydu Ceylin'in günlüğümü yaktığını? Olamazdı, Doru bu kadar alçalıp onlara da anlatmış olamazdı hislerimi.

Doru, "Bir süredir onu araştırıyoruz biz," dediğinde sesi cılız ve belirsizdi. Yutkundu ve ben âdemelmasının ağır hareketine şahit oldum. Anlatmakta zorlanıyordu. "Ceylin'in babam diye tanıttığı adamın bir kimliği olmadığını öğrendiğimizde başladı her şey. Altı ay önceye dayanıyor." Tekrar yutkundu. "O zamanlar onunla evlenmeye hazırlanıyordum. Bizim gibi askerlerin evliliği devletten çıkacak özel izne bağlıdır." Bunu elbette biliyordum. Lâkin söylediği her şeyden çok bir şeye takılmıştım; evlenme kararlarına. Bunu bilmiyordum. "Uygunsuzluk çıktı. Ceylin'in ne adı ne de babam diye tanıttığı adamın kimliği gerçekti." Ne düşüneceğimi bilemedim. Hissettiğim biraz şaşkınlık ve çokça endişeydi. "İncelenen isimler arasında herhangi bir bağlantı mevcut değildi. Hatta o isimde yaşayan, tanıma uyan kimseler de yoktu..."

"Dur, dur bir dakika," diyerek onun sözlerini bölercesine aniden ayağa kalktım. Yüzümün şu an kireç kadar beyazladığına emindim. İşittiklerim kanımın çekilmesine neden olmuştu. "Sen, sen şimdi diyorsun ki Ceylin'in adı sahte. Babası sandığımız adam da babası değil!" Konuşulan konu ne kadar da saçmaydı! Ceylin'i yıllardır tanıyordum. Böyle bir şey olsa anlamaz mıydım? Onu savunmak maksadında değildim ama kendime engel olamayarak, "Biz Ceylin ile aynı okulda okuduk. Yıllardır tanışıyoruz. Kimliksiz olsa..." dedim. İnanamayarak Güldüm. "Ben anlamaz mıydım bunu? Hem ne demek istiyorsun sen? Nereye varmaya çalışıyorsun buradan?"

"Otur, Erva," dedi Mahir sakinliğini korumaya çalışarak. "Onu savunup durma çünkü savunulacak bir tarafı yok!"

Mahir böyle söyleyince sanki elim ayağım boşaldı. Bir şey söylemeye çalıştım ama tek anlamlı söz çıkaramadım ağzımdan. Mahir'in dediğini yaptım ama bu, onu dinlediğimden değildi. Bacaklarımın titremeye başlamasından sebepti. Elim bluzumun yakasını sanki beni boğuyormuşçasına çekiştirirken, "Devam et," dedim titrek bir sesle. Doru başını sallayarak devam etti sözlerine.

"Biz başlarda kimliğini saklamasında tek bir neden görüyorduk. Ya babandan dolayı ya da bize yakın olmak için sana yaklaşmıştı. Ama en çok babanın

üzerinde durduk. Çünkü hepimiz hayatına sonradan dahil olduk. Sen çok önceden tanışıyordun onunla."

"Sonra," diyerek elini dizlerimin üzerinde titremeye başlayan ellerimin üzerine koydu Mahir. "Onun terör örgütüne kayıtlı bir terörist olabileceği üzerinde yoğunlaştık. Ya da ajan... Belki de başka bir amacı vardı. Ama bunun iyi bir nedenden ötürü olmadığını biliyorduk. Sessizce araştırmalarımıza devam edebilmek için Doru ondan ayrılmak istemesine rağmen devam etmesi gerektiği kararını aldık. Son altı aydır onu araştırıyorduk."

"Ben dün bir şey buldum," dedi Yasin.

Mahir dizlerinin üzerindeki kâğıtları dizlerimin üzerine bıraktı. Mesajlaşma kayıtlarıydı. "Adın var hepsinde Erva. Seni hedef gösteren... birçok telefon numarası göreceksin orada ama yazışmalar iki kişiye ait. Ceylin ve gerçek adını henüz bilmediğimiz babasına."

Donuk bakışlarla kâğıtta yazanları taradım. Mahir ise anlatmaya devam ediyordu.

Gördüklerimle nefes alamaz hale geldiğimde Doru'nun yerinden kalktığını fark ettim. "Yeter bu kadar," dedi gergin bir ses tonuyla. "Öğrendikleri fazla geldi."

Elimi kaldırarak onu durdurdum ve gözlerimle mesaj kayıtlarını okumaya devam ederken, "Yetmez," dedim neredeyse kırılgan, ağlamaklı bir sesle. "Ne istiyor benden? Ölmemi isteyecek kadar?" diye sordum. Okuduğum her mesajda birileri ölmemi istiyordu!

"Onu sen söyleyeceksin bize. Anlat, Erva! Nasıl tanıştın onunla?" dedi Mahir.

O sırada soluğumu kesen bir mesajı okuyordum. Bu defa cılız bir sesle dökülmüştü dudaklarımın arasından yazılanlar.

"O orospunun gebermesini istiyorum. Gözlerimin içine bakıp bana canı için yalvarmasını. Ölmek ceza olarak az gelir ona. Öncesinde sürüm sürüm sünmesini, ayaklarıma kapanmasını... Beni iyice bir anla. Ben diyene kadar dokunmayacaksın ona. Her ne kadar bunun bir an önce bitmesini istesem de hemen olmayacak. Cana karşılık can değil bu aramızdaki savaş. Elbet onun da sırası gelecek ama acı çekecek önce. Doru'yu aldım ondan. Anasını alacağım, babasını alacağım, etrafındaki herkesi alacağım. Ne yapsam az ne yapsam boş gelir ama... Ben onun yerlerde süründüğünü göreceğim. Sevgisiz geberip gidecek. Ölmeden ölecek!"

Gözlerim dolup da görüşüm bulanıklaşırken, titreyen dudağımın kenarını ısırdım ama faydası olmadı. Dudaklarımın arasından kaçan hıçkırığa asla engel olamadım o dakikadan sonra. Tüm bedenim sarsılıyordu. "Ben ne yaptım ona? Ben bu nefreti hak edecek ne yaptım?" diye bağırdım yazanları okumaya devam ederek. Doru önüme, dizlerinin üzerine çöktü. Kâğıtları dizlerimden çekip aldı ve kenara fırlattı.

"Bu çok ağır," diye inledim çenem gerginlikten birbirine vururken. "Seni..." dedim ama *seni benden bilerek almış,* diye tamamlayamadım sözlerimi.

Doru omuzlarını düşürdü ve kollarını açıp beni göğsüne çekti. "Ağlama," diye fısıldadı saçlarımın arasına. "Ağlama yoksa yakarım bu dünyayı!"

Engel olamıyordum ki kendime. Başım onun omzunda yer bulurken kimin omzunda ağladığımın bir önemi yoktu. Bir dayanak arıyordum yalnızca. Hıçkıra hıçkıra ağlamak ve en yakınım dediğim arkadaşımın ihanetinin nedenini anlamak istiyordum. Hayır, ihanet falan değildi bu! O an adını koyamıyordum ama çok daha korkunç, çirkin, lanet bir şeydi bu. "Hep böyleydi ve ben göremedim mi?" Düşüncelerimin arasından sözcükler sızıyordu. "Canımı almak isteyecek kadar ne yapmış olabilirim ben ona?"

"Hasta o!" diye söylendi Doru tükürür gibi. "Hasta ve bunu çok iyi gizliyor."

Onun kolları arasından sıyrıldım. Yüzümü yana çevirip yaşları yüzümden sildim. "Sen," dedim. "Sen anlamadın, o anlamadı ama ben nasıl anlayamadım?" diye sordum Doru'ya. Hâlâ kendimi suçluyordum. Mahir çenemi tutup yüzümü yüzüne çevirdi.

"Sen Mehmet Ege Saraçoğlu'nun kızısın. Ne olmuş arkadaşın boktan karının teki çıktıysa! Kendini suçlayamazsın Erva. *Neden göremedim,* deyip duramazsın. Sen onunla ilgili bildiğin her şeyi anlatacaksın. Biz de onun işini bitireceğiz," dedi. Gözlerimin içine oldukça net ve kararlı bakıyordu. "Anladın mı beni? Ağlamayacaksın." O anda bile akmaya devam eden gözyaşlarımı umursamadan gözlerimi yumup başımı salladım. "Aferin benim baldızıma," diyerek yanaklarımdan süzülen yaşları sildi.

Bir süre boşluğa dalıp sessiz kaldım. Sonunda az da olsa kendime gelir gibi olduğumda cılız bir sesle anlatmaya başladım. Konuşurken hâlâ titriyordum ve buna mani olamıyordum.

Doru hâlâ önümde, ellerimi tutuyordu. Parmakları beni rahatlatmak ister gibi elimin kemikli kısmındaki ince deriyi nazikçe ovuşturuyordu.

"Fakültenin kantininde tanıştık. Ben dersten çıkmıştım ve henüz bir aydır üniversitedeydim. İlk yılımdı yani. Ders arası olduğundan kantin tıklım tıklımdı ve dikkatimi sırada tartışan iki kişi çekmişti. O zamanlar adını bile bilmediğim Ceylin, kendine çay ve bisküvi almış, sıradan çıkmaya çalışırken kızın biri ile çarpışmıştı. Tartışma da bundan çıkmıştı. Dökülen çaydan yanan kendisiydi ama diğer kıza hatasını kabul ettiremiyordu. Halbuki istediği sadece bir özürdü. Dayanamadım ve tartışmaya dahil oldum. Tepsisini alıp masaya taşıdım ve diğer kızı da payladım. Zengin çocuklarının gittiği bir üniversiteydi ama bu kız, bir yerin büyükelçisinin kızı mıymış neymiş. Üst düzey zengin ve farklı vatandaşlıktan olduğundan burnu Kafdağı'ndaydı. Sinirlenmiştim. Kızı paylamam Ceylin'in çok hoşuna gidince oturduk ve sohbet etmeye başladık. Sonrasında hemen arkadaş olduk. Tamamen tesadüftü yani," diyerek Doru'nun

gözlerinin içine baktım. "O gelmedi bana. Ben ona gitmedim," diyerek onu ve diğerlerini ikna etmeye çalıştım.

"Sen öyle sanıyorsun," dedi Doru üzgün bir sesle. "Belki bu da bir düzmeceydi."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Yasin. Anlattıklarımı dikkatle dinliyor, arada dizinin üzerinde tuttuğu küçük defterine notlar alıyordu.

Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatarak konuşmaya devam ettim.

"Ek tercihlerle gelmiş fakülteye. Aynı bölümde okumamıza rağmen ben onu ilk kez görüyordum ve bu da nedenini açıklıyordu. Lâkin o dönemler ailesi maddi olarak sıkıntıda olduğu için -geçici bir şey diyordu buna- çalışmak zorundaydı. Nitekim üniversitenin bittiği zamanlarda da babasının durumu düzelmişti. Ceylin o işi hiç bırakmak istemedi. Çalışmak onu karakter anlamında güçlendiriyormuş. Bulduğu iş gündüzleriydi, bu yüzden ikinci öğretimlerle birlikte aynı bölümün akşam derslerine giriyordu. Biz sadece arada aynı derslerde denk gelebiliyorduk. O da beni özlediğinde, işinden boşluk bulup öyle gelebiliyordu. Sınavlara da pek aynı zamanlarda girmezdik. O aynı dersi farklı hocalardan aldığı için onların sınavlarına girerdi. Aslında düşününce," diyerek konuşmayı yarıda kestim. Mahir'e çevirdim bakışlarımı.

"Ben onu hiç yoklamada, kimlik kontrolünde görmedim. Sınıflarımız farklı olunca neden diye de sorgulamadım... Adı bizim listelerde yazmıyordu. Halbuki aynı sınıftaydık. Olması gerekirdi. Dersleri diğer hocalardan aldığı için öyle olduğunu sanmış olmalıyım. Hatırlamıyorum bu ayrıntıyı."

"Hiç gördün mü kimliğini?" diye sordu Mahir.

Başımı salladım. "Gördüm, tabii. Tatile çıktık biz onunla. Resepsiyona verirken çok kez gördüm. İsmi Ceylin. Soyadını zaten biliyorsunuzdur; Aşir. Baba adı, Cezmi'ydi. Anne adı ise Suzan... Adamın ilk eşinden olma kızıymış Ceylin. İkinci eşinden bir kız kardeşi var, adı Cemre. O da normal, tatlı küçük bir kızdı işte. Hatta Gülru da tanıyor onu. Yaz tatillerinde bize kalmaya geldiğinde arada onu da getirirdi. Ailevi problemleri olduğu ve Cezmi Aşir ikinci eşinden de boşandığı için kızı yurtdışına götürdü annesi. Kardeşini o da göremiyordu."

"O kimlik yalan!" dedi Yasin kesin bir sesle.

Mahir asabı bozulmuş gibi Doru'ya doğru çevirdi başını. "Üniversiteyi hiç sorgulamadık. Orayı araştıralım önce. Altından bir şey çıkacağına eminim. Nasıl oluyor da bu kız üniversiteye başlayınca maddi sıkıntıları başlıyor ve bitince son buluyor? Şu an çok zengin olduğu düşünülürse... Kapılardan son model arabalarla alınıyor. Bir çantasının fiyatı ev satın alır. Hepsi tezgâh, bundan eminim. Yoklama kayıtlarında bile adı yoksa o okula hiç kayıt yaptırmamış olabilir. Belki derslere bile girmiyordu."

Doru başını sallarken Yasin girdi araya. "O işi ben hallederim."

Mahir sesini temizleyerek kafasını salladı. Sonra bakışlarını bana çevirerek, "Gelelim konuşmamız gereken asıl meseleye," dedi.

Doru'nun hâlâ ellerimde olan ellerini inceliyordum o an. Yeni farkına varıyordum, dayanak diye ona tutunduğumu. Ellerimi çekmek istiyordum ama sanki buna çok ihtiyacım varmış gibi yapamıyordum.

"Doru, zaten biliyor. Onunla sevgili olmaya devam edecek. Sen de arkadaş!"

Şok olmuşçasına bakışlarımı ona çevirdim hemen. "Ne?"

"Arkadaşlığını sürdüreceksin," diyerek yineledi sözlerini Mahir. Sesindeki tını itiraz kabul etmiyordu. "Sen onunla arkadaşlığını bitirirsen biz amacını öğrenemeden kız atağa geçer. Sana yakınlığı son bulursa ne olur sanıyorsun?"

"Ben korkmuyorum ondan," diye itiraz ettim. Bu saçmalıktı. "Onunla arkadaş falan kalamam. İsterse Doru sevgili olmaya devam etsin. Ama ben yapamam."

"Yapacaksın," dedi Doru. "Ben değilim onun amacı, sensin. Okudun mesajları. Arkadaşlığını bitirirsen seni öldürmemesi için hiçbir neden kalmaz. O senin üzülmeni istiyor."

"Üzülmemi," diye yineledim onun sözlerini. Bakışlarım bir anlığına odanın bir köşesine dalıp giderken yine Doru'nun gözlerine çevrilip odaklanıverdi. "Seni aldı zaten..." Söylediğim şeyin diğerlerinin yanında söylenmemesi gerektiğini unutmuştum lâkin mesajları onların da okuduğunu biliyordum. Ceylin, Doru'ya karşı platonik duygular beslediğimi birçok kez yazmıştı mesajlarda. Bu da ayrı bir meseleydi aslında. Günlük ile öğrendiğini sanıyorduk ama Ceylin'in en başından beri bildiğini yeni öğreniyorduk. Doru da farkındaydı bunun ama beni utandırmamak için diğerlerinin yanında konuyu açmıyordu. Duraksayıp başımı önüme eğdim ve bir fısıltı gibi, "Ben nasıl yakın davranabilirim ki şimdi ona? Rol yapamam ben. Hissettiğim neyse hemen belli olur yüzümden," dedim.

"Annenlere git bir süre. Telefonda konuşuyordun. Ceylin'e de bunu bahane sunabilirsin. *Onları özledim,* dersin. Toparlanıp öyle gelirsin," dedi Yasin önerisini net bir şekilde ortaya koyarak. "Bu sürede korunacaksın. Ben görevin araştırma tarafında olduğum için yanından ayrılmayacak tek bir kişi var, o da Ender. Ona söyleriz ve seninle gelir. Her nereye gidersen yanında olur."

"Ceylin şüphelenmeyecek mi bundan? *Bir anda ne oldu da Ender dibinden ayrılmıyor* demeyecek mi?"

"Onu da..." diyerek sakallarını sıvazlaya sıvazlaya araya girdi Mahir. İfadesi düşünceliydi. "Onu da şöyle halledeceğiz. Sen bir anda Ender'den hoşlanıyor olacaksın. Aslında bir süredir hoşlanıyormuşsun ama bizim Ender de boş değilmiş sana ve açılmış!" Saçmaydı. Son derece saçmaydı bu! *Ben ve Ender'e bir şey hissetmek* diye düşünürken aklım ikiye bölündü. Hain tarafı, *sen arkadaşının sevgilisine âşık değil miydin Erva,* dedi. *Demek olabiliyormuş böyle şeyler.*

"Ben böyle planın!" diye ayağa fırladı Doru. "O Ender'i siktirtmeyin bana!" Gözleri öfkeden parlarken bakışlarımı ona çevirdim. "Başka bir şey bulun. Hem Ceylin inanmaz buna!"

"Ne kadar da iyi tanıyorsun sen *görevini*!" dedikten sonra memnuniyetsiz gözlerim onun yüzünde dolaşırken, "Olur," dedim Mahir'e. "Gönül bu. Kime konacağı belli olmuyor. Ben de Ender'i sevmişim işte. Hem de öyle böyle değil! O da bana deliler gibi âşıkmış zaten." Şu an mantıklı düşünemiyor olabilirdim ama Ceylin kadar Doru'ya da kızgındım.

"Ender seni kardeşi gibi görüyor. Kabul etmez böyle bir şeyi," dedi Doru. Sinirden çenesindeki bir damar atmaya başlamış, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Oğlum gerçekten sevgili olmuyorlar ki," diye araya girdi Mahir. "Başka türlü dibinden ayrılmayışını nasıl açıklayacağız?"

"Mahir!" dedi Doru adını uzata uzata. "Erva'nın dibinde falan olmayacak, Ender. Olacaksa da böyle olmayacak!"

Mahir onun yüzüne sert bir ifadeyle baktı. "Ne diye Doru? Hem neden Ender olmayacakmış? Ne diye karışıyorsun sen buna? Ben senin yüzbaşınım. Kendine gel! Ne emrediyorsam o!"

Doru yüzüne soğuk su çarpılmış gibi geriye çekildi bir anda. Bir Mahir'e bir de bana baktı. "Sokayım ben böyle işin içine," diye söylenerek bir anda çıkıp gitti.

"Yasin," dedi Mahir ona başıyla işaret ederek. "Kalk, git! Bak şuna."

Yasin ayaklanınca ben de ayaklandım.

Doru böyle yaparak beni zor duruma düşürdüğünün farkında değildi. Aramızda bir şey yoktu ve asla da olmayacaktı. Ona âşık olduğumu belki Ceylin'in mesaj dökümlerinden herkes öğrenmişti ama ortada bir şey yokken dikkat çekiyordu. Onunla konuşmalı ve buna bir son vermesini söylemeliydim.

"Sen dur, Yasin," dedim. "Ben konuşacağım onunla." Onları arkamda bırakarak hızlı adımlarla kapıya yürüdüm.

Bahçeye çıktığımda Doru'nun hâlâ orada olduğunu fark ettim. Söylenerek kendi evinin etrafında dolanıyordu.

Ona doğru bir iki adım attım. Tam seslenecektim ki, "Âşığım sana lan ben! Köpekler gibi! Nasıl dayanayım buna?" diye söylendiğini işittim ve olduğum yerde kalakaldım.

Söylediği anlık olarak içime dokunsa da öyle olmadığını adım kadar iyi biliyordum. Yanılıyordu. O bana değil, günlüğümde yazdıklarıma âşıktı.

Kendi kendine küfrederek söylenmeye devam ederken bir şey oldu. Biri patika yol tarafından geliyordu. Rüzgar'dı bu. Elinde dışı saydam olan bir kap kekle bahçeye giriş yaptı.

Doru'nun da direkt görüş alanına girdi. Öfkeli bakışları bir süre onun yüzünde dolaştı durdu.

"Ne işin var lan senin burada!" diye kükredi bahçeyi inletircesine. Biraz sonra olacakları asla kestiremiyordum.

Rüzgar yerinde kalakaldı. Beni de fark etmesine rağmen Doru'ya sabitledi bakışlarını. Ne olduğuna o da anlam verememişti. Elinde kek kabıyla adım atmayı bırakmış, karşısında duran adamın neden sinirli olduğunu çözmeye çalışıyordu muhtemelen. Gerçi neden sinirli olduğu açık değil miydi? Hoşlanmıyorlardı birbirlerinden. En başından beri bu böyleydi.

Arkamda Mahir'in ve Yasin'in varlığını hissettim. Onlar da Doru'nun sesini duymuşlardı. Gülru bile panik bir halde kendi evinin kapısındaydı şimdi.

"Yasin!" diye söylendi Mahir. Gözleri Doru'nun öfkeli ifadesindeydi. "Tut oğlum şunu. Hıncını Rüzgar'dan çıkaracak."

Mahir sözünü yeni bitirmişti ki Doru ona doğru sert adımlarla yürümeye başladı. "Ben sana demedim mi bu bahçeden geçmeyeceksin bir daha diye!"

Rüzgar eğilip kabı yere bıraktı. Ondan korkmuyormuşçasına dik bir duruşla gömleğinin kollarını sıvamaya başladı. "Benim de canım sıkılıyordu. Gel de biraz rahatlayayım."

Bu, Doru'nun onun yüzüne indirdiği ilk yumruğun sebebiydi. Birbirlerine girdiklerinde asla ayrılamaz görünüyordu. İlk başta asla bir şey yapamadan şok içinde kalakaldım.

Rüzgar yüzüne yumruğunu indirdiğinde Doru daha sert vurdu ona. Yasin ve Mahir ayırmaya çalıştıysa da kâr etmedi. Kavga büyürken birkaç adım atabildim. Seslensem katiyen duymazlardı beni. Yapılacak tek şey vardı; araya girmek. Bir saniye daha düşünmeden kendimi ikisinin arasına attım.

Yaklaşık bir saat sonra evimin salonunda Doru'nun dudağının kenarına pansuman yapıyordum. Mahir ve Yasin, Rüzgar'ı patlayan elmacık kemiğinden dolayı hastaneye götürmüştü. Yaptığından dolayı Doru'ya ikisi de kızgın olduğundan arkalarında bırakmışlardı. Kimsenin umurunda olmamıştı. Lanet olsun ki benim umurumdaydı...

Mahir, "Sen akıllanmazsın," demişti ona. Kesinlikle katılıyordum. Akıllanmazdı bu!

Tentürdiyotla ıslattığım pamuğu Doru'nun dudağının kenarına sertçe bastırdım. Çok acıdığını bilmeme rağmen Doru karşımda en küçük bir tepki vermeden oturuyordu. "Acıyor mu?" diye sordum kızgın bir tonda. "Acımıyorsa biraz daha bastıracağım çünkü." Hem öyle söylüyordum hem de söylediğime ve yaptığıma tezat olarak minik soluğumu dudaklarımın arasından onun

dudağının kenarına bırakıyordum. Fazla yakın durmaktan çekindiğim için üflediğim havanın yarısı boşa gidiyordu.

Doru gözlerini öfkeli yeşil harelerime dikti. "Baban," dedi ağzının kenarındaki pamuğa rağmen konuşmaya çalışarak. "Babanla konuşacaklar. Senin canını tehlikeye attığım için ondan da yardım isteyecekler."

Onun tam olarak ne demek istediğini anlayamadığımdan, "Konuşsunlar," dedim omuz silkerek. "Babam daha iyi korur beni. Gerçi benim kimsenin korumasına ihtiyacım-" derken Doru boğuk bir sesle sözümü kesti. "Acıyor, Erva,"

Kaşlarımı kaldırdım. Pamuğu artık basmıyordum ki yarasına.

Boşta olan elimi tuttu bir anda. Kaldırıp kalbinin üzerine götürdü. Şaşkınlıktan dudaklarım aralanırken, "Şurası..." diye tamamladı sözlerini. Elimin altındaki kalp öyle hızlı atıyordu ki nefesim kesildi.

"Ben sana inandıramamışken kendimi... Sahte bile olsa Ender'le olma..."

"Doru ben..." dedim ama devam edemedim.

"Baban öğrenince," dedi Doru buruk bir tebessümle. "Senin yolunda yürümeme izin vermeyecek. Seni bana asla vermez."

Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan başını salladı.

"Zormuş... Çok zormuş," dedi hemen sonra bakışlarını kaçırdı. "Seni öyle iyi anladım ki. Nasıl dayandın buna bunca zaman? Ben bu duyguya yeni yeni aşina olsam da dayanmakta zorlanıyorum. Ölüm gibi bir şey."

Sona doğru fısıltıya dönüşen sesi içimi acıttı. Ona üzüldüğüm sırada kendime daha çok üzülüyordum.

"Üsteğmen," dedim çatallı çıkan titrek sesimle. Doru yüzüme bakmayınca onun çenesini tutup yüzünü yüzüme kaldırdım. Eğildim ve sıkıntılı soluğumu yüzüne bıraktım tek seferde. "Sen beni hâlâ anlamadın. Benim hissettiğimin onda birini bile yaşamıyorsun. Ender ile olmayacağımızı zaten biliyorsun. Kardeşi gibiyim ben onun. Numara olduğu en başından ortada ve sen biliyorsun bunu! Ama ben," dedim durup onun gözlerin içine bakarak. "Sadece yıl geçti ama asır gibi geldi bana o süre," dedim bakışlarımı acı dolu bir tebessümle ondan kaçırırken. "Adımlarım sana geldi ama ben ayaklarımı dizlerimden kesip attım. Kollarım sarılmak istedi, sen diye kendime sardım; gözlerimin önündeydin hep ama ben gözkapaklarımı yumdum sıkıca. Altında kalan sana da engel olamadım. Ağladım sen aktın, sustum sen çığlık oldun içimde. O yüzden sen benim yaşadığımın daha hiçbirini yaşamadın."

"Ben belki bir sen olamadım bu aşkta ama," dedi Doru yüzümü tutup kendi yüzüne eşitlerken. "Günlerdir ölü gibiyim. Günlüğünde yazdıklarını okuyorum her gece. Sen yoksun ama varmışçasına okuyup duruyorum. Durduramıyorum kendimi. Keşke o yağmurlu günde kesseydin arabamın önünü. Gelseydin ve

sarılsaydın. O zaman bilmiyordum ama şu anki Doru biliyor. Gelseydin daha sıkı sarılırdım ben sana."

Sessizce onu dinliyordum. Gözlerimin doluşuna engel olamıyordum. Ona gidemeyeceğimi Doru da çok iyi biliyordu.

"Günlüğünde en çok gözlerine hiç bakmayışımdan dem vurmuşsun. En başında hissetmişim de bakmamışım ben. Hiçbir şeyden korkmayan ben, bir çift yeşil gözden korkmuşum. Şimdi böyleyse o zaman baksaydım ne olurdu diye düşünüyorum öğrendiğimden beri. Erva, ben gözlerine baktıkça nefesim kesiliyor. Hiç gülmeyen ben, bir onlara bakınca mutlu oluyorum ve sonra korkuyorum. İçimde bir kimsesiz var demiştim sana. O çocuk kalbimin duvarlarını tırmalıyor çıkmak ister gibi. O giderse yaşayamamaktan korkuyorum. Bana kimse olmayacağını biliyorum ya... Ben o da giderse hepten karanlıkta kalmaktan korkuyorum."

@novaebook

15. BÖLÜM

SAKLI SAYFALAR

Erva'nın Günlüğünden
8 Aralık 2021 – İzmir

Çantamdan çıkardığım defterin boş sayfalarına seni yazıyorum. Sana anlatamadıklarımı bir dinlesen...

Doru, ben sana öyle bir bulaştım ki kurtulamıyorum.

Ben seni hiç bu kadar sarhoş olmuş görmedim daha önce.

"Bir derdim var," dedin ya bana sesin titreye titreye... Kahroldum ben. Seni bu denli üzen şeyin ne olduğunu bilemememe rağmen o yüzünde gördüğüm, bir anlığına dudaklarının kenarında, gülümsemeyi bilmeyen gözlerinde yakaladığım çocuksu ifadeye dolar oldu şimdi gözlerim. Aklıma geldikçe ağlayasım geliyor ve ben kendime engel olamıyorum.

Oturdum kaldım evinin önünde. Yerimden kıpırdayamıyorum. Ne halde bıraktın beni bir bilsen...

Gecenin ayazı, kışın soğuğu, kar yağacakmışçasına üşüten hava bile umurumda değil şimdi. Yağsa, yağsa da sönse içimdeki bu yangın. Sonra bir yağmur başlasa; saçlarıma, tenime, kıyafetlerime bulaşan ve her soluk aldığımda ciğerlerimi parçalayan kokunu silip atsa. Bir yağmur başlasa ve ben titreye tireye adını söylememin tek suçlusu olarak onu görsem. *Üşüttü* desem. *Sevmiyor, görmüyor oluşundan böyleyim* demesem.

Ne desem boş ama çıksan şimdi yatağından, beni yine kapının önünde bulsan, sana anlatsam seni saatlerce. Ne gece yeter ne gün. Kaç gece, kaç gün saydım ben seni sensiz anlatırken.

Yapamam ki... Ben seni sana anlatacak kadar cesur olamam.

Ancak yazarım işte böyle boş sayfalara. Sonra açıp okumaya bile korkarım. Okuyunca koşup sana gelmekten, sana sıkı sıkı sarılmak istemekten korkarım.

Şimdi açsan o kapıyı ve beni gecenin karanlığında bulsan evinin merdivenlerinde. Hiç derdin olmasa, mutlu olsan...

Desen ki, "Sana geliyordum ama sen bana gelmişsin..."

Garipsemesen beni, seni merak ettiğim için yadırgamasan...

"Geç geldin, merak ettim. İçmezdin sen. Bu kadar sarhoş olmazdın," dediğimde kızmasan bana.

"Uyuyamıyorum, Erva," desen. "Ben de sen gibi seni düşünmekten uyuyamıyorum."

Sonra kocaman gülümsesem sana, sıkıca sarılsam, öpsem, doya doya çeksem kokunu içime... Yağmura gerek kalmadan sönse içimdeki yangın.

Soğuğa bahane bulmadan titresem karşında. Saklamasam. Doya doya kavuşsam sana.

Seni hayal etmekten korkmasam... Yalnız seni yaşasam, bir seni yaşasam. Hiç var olmayan senin, hiç olamayacağını bilmek ölesiye korkutmasa beni...

Çok mu... Bir seni istemek şu zavallı Erva'nın hayatına çok mu?

Çok!

Pansumanı titreyen parmaklarımla tamamlamaya çalışırken dolu dolu olan bakışlarımı ondan kaçırmaya çalışıyordum. Başımı hafifçe yana çevirip, gözlerimi ondan kaçırırken sıkıntılı nefesimi tek seferde bıraktım. "Bunları konuşmak yersiz," diye söylendim kendi kendime cılız bir sesle.

Bir zamanlar en çok ondan konuşmanın hayalini kurardım. Kimsesiz yanını bir gün ona sorabilmeyi öyle çok istemiştim ki. Karşılıklı oturup saatlerce ondan geçmişini dinleyebilmeyi... Doru'nun bir yarasının olduğunu ve o yaranın çocukluğunda gelip içine yerleştiğini hissedebiliyordum. Sevdiğim adamın -ona hâlâ delicesine âşıktım ne yazık ki- derdine derman olamamak, yaralarını saramamak içimde onunkine benzer yaralar açıyordu. Âşık olunca böyle oluyordu insan işte. Yarasını yara, derdini dert, mutluluğunu kendine mutluluk sayıp yaşıyordun. Bile isteye değildi bu. Onun yüzü gülmüyorsa seninki de gülmeyi unutuyordu.

Bir zamanlar kendi canımı yakmak pahasına Doru'nun içindeki o yarayı sarıp sarmalamak isterken, şimdi bunu yapmak doğru gelmiyordu. Ceylin gerçekte bir arkadaş olmadığını kötü bir tecrübeyle kanıtlamıştı bana. Evet, artık onunla arkadaş falan olamazdık. Ama geçmiş -Ceylin ile Doru'nun mutlu anları- gözlerimin önünde dün gibi durmaya devam ederken ona bunu yapmak hiç doğru gelmiyordu.

Doru, zihnimden geçirdiklerimin sıkıntısını gözlerime bakmamasına rağmen düzensiz soluklarımdan okumuş gibi, "Bizden olmayacağını düşünüyorsun," dedi kuru bir sesle. "Artık olmayacağını..." O da rahatsız bir soluk bıraktı.

Dalgınca başımı salladım ve bakışlarımı onun yeşil gözlerine çevirdim. "Doğru, bunu düşünüyorum. Ama bizden zaten olmazdı," dedim içimdeki kırgın yanı belli etmemeye çalışarak. Soğuk bir tebessümle bitirirken sözlerimi;

bakışları yüzümü tarıyor, kirpikleri aheste aheste aşağıya iniyor, yüzümde yukarılara çıkarken hızla havalanıyordu.

"Ben bu kadar kör olmasaydım olurdu. Seni görebilseydim, babam için bile olsa onu seçmeseydim..." dediğinde daha çok güldüm. Tebessümüm sahicilikten uzaktı. Daha çok acımak gibiydi. Kendime acımaktan geliyordu bu sahte gülüş. Ne çok beklemiştim onun beni sevmesini.

Beklemiştim ama olabileceğimizi aklımın ucuna bile getirmemiştim. Belki de bu yüzdendi hayal kırıklığım. Doru'yu onsuz çok sevmiştim ama onunla olursam ne olur diye hiç düşünmemiştim. Bir gün karşıma şu cümlelerle dikilebileceğini bile zihnimin en yasaklı noktalarına gizlemiştim. Şimdi gerçekti sözleri ve Doru beni sevdiğinden söz ediyordu. Bir gün babamın karşısına geçip beni istemekten, hayatına paydaş etmekten... Ah, ne ağırdı şimdi bunları işitmek. Belki de böyle olmamalıydı; duyduğumda havalara uçmalı, yere göğe sığamamalıydım.

Ama ben Ceylin'in sevgilisiyle olabilmeyi hiç umut etmemiştim ki. Kendime engel olamayıp hayal kurduğum anlarda bile bunu çaresizlik bilmiş sonra da oturup çaresizliğime gözyaşı dökmüştüm.

"Bir önemi yok," dedim kırılgan bir sesle. Başım önüme eğilirken, farkında olmadan elimdeki pamukla Doru'nun iki yanına paralel vaziyette açık duran bacaklarının arasına doğru yaklaştım. O, salonumdaki tekli koltukta pencere önünde oturuyor, ben ise şimdi onun bacaklarının arasında dikiliyordum.

Eğildim ve açılan dudak kenarını gözucuyla incelerken, "Çok anlamam ama dikişe falan gerek yok gibi," dedim. "Biraz hırpalanmış sadece. Birkaç güne bir şeyin kalmaz. Mikrop kapmamasını sağlarsan elbette," diye mırıldandım fısıldar gibi. Tentürdiyotla ıslattığım pamuğu biraz daha dudağının kenarında usul usul gezdirirken bir yandan da soğuk nefesimi onun dudaklarının kenarına üflemeye devam ediyordum. "Rüzgar'dan uzak dur. O benim arkadaşım. Aksi olursa haddini bildirmesini ben bilirim."

Doru dudağının kenarındaki pamuğa rağmen alayla gülümsedi. "Onun gibiler had bildirmekten falan anlamaz. Haddini bilmezler çünkü. Onlara benim yaptığım gibisi gerek."

"Neymiş senin yaptığın?" diye sordum kaşlarımdan birini kaldırırken. "Ağız burun dalmak mı? Elmacıkkemiği kırılmış olabilir. Tut ki öyle olmadı, ne diye saldırıyorsun adama?"

"Erva," dedi Doru sıkıntıyla iç geçirirken. "Neden olduğunu iyi biliyorsun. Konuşturma tekrar beni. Konuşsam da anlamıyorsun çünkü."

Pamuğu çekip bir kez daha üfledim dudaklarının kenarına. Doru'nun yutkunuşunu, âdemelmasının yukarıya ve aşağıya ağır ağır hareket edişini fark edince ateşe yaklaşmış gibi uzaklaştım. Lâkin hâlâ eğilmiş halde yüzüm yüzüne yakın duruyordum. Yeşil hareleri gözlerime kilitliydi.

"Anlamam, tabii. Sen de beni anlamıyorsun çünkü. Bedel ödettiğimi sanıyorsun ama yanılıyorsun üsteğmen."

"İsmimi çok az kullanıyorsun artık. İki gün öncesine kadar soyadımla bile olsa ismimi kullanmaktan çekinmezdin."

Güldüm. Yine sahici bir tebessümden uzaktı dudaklarımın kenarında oluşan kıvrım. "Ben çok şeyden çekinirken, yalnızca adını kullanmaktan da çekinirdim ama en azından soyadınla kullanmakta kendime özgürlük tanırdım," dedim hiç çekinmeyerek. Günlük yüzünden Doru benim içimden geçenleri bile biliyordu artık. Saklanabileceğim hangi kapının arkası kalmıştı ki? "Sana göre resmi gelirdi böyle seslenmem belki ama bana göre çok samimiydi. Fakat şimdi aramızda öyle bir samimiyet bile olamaz." Bakışlarımı ondan kaçırarak odanın farklı noktalarında dolaştırmaya başladım. "Şimdi ne olacak?" diye sordum sıkıntılı bir tınıyla. Ceylin meselesinden ve ona nasıl yakın davranacağımdan söz ediyordum.

Doru anlamış olacak ki kollarını göğsünde birleştirerek koltuğa yaslandı ve gözlerini yine gözlerime dikerek, "Bir şey olmayacak. Her şey nasılsa aynı devam edecek. Duymadın mı Mahir'i?" diye sordu homurdanır gibi. Sonuçtan memnun olmadığı ses tonundan anlaşılıyordu.

Omzumu silkerek ona çevirdim bakışlarımı. "Sana demesi kolay. Ben yalan da söyleyemem, sevmediğim insana sıcak da davranamam. Ceylin benden nefret ederken bunu yapmak benim açımdan ne kadar zor olacak, farkında mısın?"

"Ceylin zaten son zamanlarda sana karşı mesafeli davranıyor. Zorlanmayacaksın... Çünkü onu senden uzak tutacağım."

Ceylin'in gerçek yüzünü öğrendiğimden beri kafamın içinde birçok olayı, durumu, onun bana karşı sergilediği tavrı inceleyip duruyordum zaten. Evet, söylediği gibi eskisi kadar çok görüşmüyorduk artık. Özellikle son birkaç aydır. Nedeninin ne olduğunun şimdi farkına varıyordum. En azından öyle olduğunu düşünüyordum.

Ceylin'in yeni ve kalıcı takıntısı Doru'ydu. Düşman gördüğü benden uzak tutmaya çalışıyordu onu. Bu yüzden ikisinin birlikte yaptığı planlara onun tarafından davet edilmiyordum ya da aralarında olan şeylerden pek haberdar olmuyordum. Böyle bir beklentim hiç olmamıştı ki zaten. Yalnızca, onun eskiye nazaran değiştiğini şimdi sorgulayınca fark edebiliyordum.

"Gerek kalacağını sanmam," dedim omuzlarını silkip ona doğru yaklaşırken. "O zaten alacağını aldı. Seninle evleniyor. Varlığımı umursamaz artık. Ben de bu işin altından daha kolay kalkarım sanırım."

"O hiçbir şey alamadı. Sadece öyle sansın diye uğraşıyoruz. Ayrıca seninle ayrı bir meselesi de var onun. Unutuyorsun bunu."

Güldüm yine. Dudaklarımın kıvrılan kenarlarına kaydı bakışları. Kollarımı tıpkı Doru'nun kolları gibi göğsümün üzerinde birleştirirken, "O kötü biri olmasaydı onunla çoktan evlenmiş olurdun üsteğmen," dedim kinayeli bir ses tonuyla. Öyleydi. Onlar bu zamanlarda evli olacaktı. "Demek ki istediğini zaten almış. Benimle ilgili olan meselesinde ise en küçük korku duymuyorum. Sadece tanıdığımı zannettiğim arkadaşım yüzünden korku değil kızgınlık, kırgınlık ve epey bir hayret yaşıyorum."

"Hâlâ kendine kızıyorsun demek. Bu senin kabahatin değil-" derken sözünü kestim.

"Benim kabahatim değildi, evet! Ama bayağı safmışım ben. Bunca zaman onunla ilgili olan iyi şeyleri görmüşüm hep. Asla üstüne toz kondurmamışım. İşte asıl körlük, saflık bu."

Doru yerinden kalktı. Karşıma dikildi koca cüssesiyle. "Birazdan burada olacak," dedi. Ceylin'den bahsediyordu.

Bakışlarımı onun göğüs hizasına indirdim. Yüzüne bakmaktan iyiydi bu. Gömleğindeki kurumuş kanı fark etmem de o zaman oldu. Rüzgar'ın kanıydı muhtemelen. Onun da olabilirdi, bilmiyorum. Başımı uzun boyundan dolayı geriye atıp bakışlarımı gözlerine kilitledim. "Vakit kaybetmeden git öyleyse. Ben de annemlere gideceğim. Birkaç gün dönmem. Belki daha fazla. Onunla karşılaşmayı ne kadar ertelersem o kadar iyi olur benim için."

"Daha fazla olmasın..." diye fısıldadı Doru belli belirsiz. Bakışları şakaklarımdan yanaklarıma dökülen dalgalı, birkaç asi kumral tutamı seyrediyordu; ben geriye attıkça öne gelen o saçları. Aklından ne geçirdiğini bilmiyordum ama zorlukla yutkunduğunu fark ettim.

"Elimde olsa hiç dönmem üsteğmen. Beni buraya getiren Ceylin'di. Şimdi de onun yüzünden gidemiyorum. İmkânım olsa giderim ve dönmem."

Doru, gözleri saçlarımda dolaşmaya devam ederken ansızın uzanıp, sözlerimi bölercesine kumral tutamı başparmağı ile işaretparmağının arasına aldı. Orada sever gibi oyalanırken nefesimi tuttum. "İmkânım olsa seni hiç bırakmam," dedi tok bir sesle. "Ben hiç böyle olmadım Erva, ister inan ister inanma ama..." Başını iki yana sallarken gözleri gözlerimdeydi. "Sen şu yaşıma kadar sevebildiğim tek kadınsın. Nasıl yabancıyım kendime bir bilsen. Yapmam dediğim şeyleri yaparken nasıl kendimi yadırgadığımı ama asla geri durmadığımı bir anlasan. Şu günlükte... yazdıkların. Sayfaların yarısında sen, diğer yarısında şimdiki ben sanki. Benimkini geçtim de... seninkileri okurken hâlâ ölecek gibi oluyorum..." Yutkundu ve sözlerini tamamlamaya gücü yetmiyor gibi durakladı. Nefesimi tutarken Doru gözlerini bir anlığına kapadı. Soluklanıyordu. Sanki kokumu fark ettirmeden sessizce içine çekiyordu.

Gözleri tekrar açıldığında çakmak çakmak olan yeşil bakışları gözlerimi buldu. "Gözlerin," dedi birden. "Onlara bakmaktan korkuyordum. Benimkilere

çok benziyor yeşili. Belki ondan, bilmiyorum. Bana benzediğinden. Ama şimdi korkmak değil de çekiniyorum onlara bakarken. Uzun uzun bakasım var," dedi içini çekerken. Dilini yutmuş şakın bir balık gibi kaldım karşısında. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim. O ise devam etti sözlerine.

"Ötesine ne imkânlar izin veriyor ne de sen. İzin versen..." dedi cılız bir sesle. Bakışlarını bir anlığına benimkilerden kaçırıp derin bir nefes aldı. Bakışlarımız tekrar buluşurken, "İzin versen günlüğünde hayalini kurduğun her şeyi ayaklarının altına sererdim. Babana karşı gelemezdim belki ama seni alabilmek için kanımın son damlasına kadar dayanırdım," dedi.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Ona karşı verdiğim mücadeleye rağmen heyecanlanmamak elimde değildi. Belli etmemeye, en azından sesime yansıtmamaya çalışarak, "Babam sandığın gibi biri değil," dedim çekingen bir sesle. "Onu iyi tanıyorsun ama bu konuda yeterince bilgi sahibi değilsin anladığım kadarıyla." Düz bir sesle devam ettim konuşmaya. "Evet, sana çok kızar. Beni çok sevdiğinden yapar bunu. Ama ben ne istiyorsam ona saygı duyar babam. Mantıklıysa elbette."

"Ama..." dedi Doru sorar gibi kelimenin üzerine basa basa. Sonra cevabı kendi verdi. "Ama sen istemiyorsun."

Bir süre duraksamak ve düşünmek zorunda kaldım. Onun hâlâ saçlarımla oynadığını da o an fark ettim. Başımı döndürüyordu. Vücudumu uyuşturuyordu. Öylesine yakın duruyorduk ki dudaklarımı bu yakınlıktan dolayı zorlukla aralarken, "İstemiyorum," dedim içinde bulunduğum ruh halinin aksine kararlı bir ifadeyle.

"Ben senin aksine en başından beri olmayacağını biliyordum zaten. Ceylin öyleymiş, böyleymiş fark etmez. Değişen hiçbir şey olmadı."

"Biliyorum," dedi Doru. Başını usul usul sallarken, "Değişsin çok isterdim ama biliyorum. Değişmedi," diye ekledi.

Gülerek geri çekildim. "Çok şey değişti aslında," dedim kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken. Az önce Doru'nun dokunuşlarından iyice yüzüme dağılan saçlarımı geriye doğru attım. "Sen onunla evleneceksin ya da evlenmeyeceksin ama öyleymiş gibi yapacaksın. Şimdi Ceylin'den mutlusu yoktur. Babasını da ikna etmiş. Amacına da ulaşacaksın belki bu sayede. Ama ben hâlâ durduğum yerde duracağım. Hep olduğum yerde," diyerek olduğum yeri ve aramızda açtığım mesafeyi işaret ettim. "Böyle uzak." Geriye çekildikçe çekildim. "Bu iş bittiğinde de gideceğim buradan." Güldüm. Kendime güldüm. Hâlâ içinde varlığını hiç kaybetmeyen hislerime güldüm. "Ender'e söyle," dedim yutkunurken. "Bir saate hazır olurum. Çıkarız."

Ben odama giderken, Doru bir süre daha yerinde kalıp arkamdan baktı. Sessizce bir şeyler mırıldandığını işittim.

"Bu iş bittiğinde söylediğin gibi uzakta kalmana izin vermem. Bunu sen de ben de hak ettik, Erva. Her şeye rağmen sen ve ben olmayı hak ettik. *Biz olmayı...*"

Annem de babam da elbette ki garipsemişti Ender'i. Neden davetsiz bir misafir gibi bir anda çıkageldiğini ve Saraçoğlu hanesinde başköşeye kurulduğunu. Aslında oldukça mahcup bir şekilde oturuyordu Ender salondaki koltukta ama yine de hiç açıklama yapmadığımızdan garipti bu durum. Birazdan Mahir gelecekti ve babama olan biteni anlatacaktı. O zamana kadar Mahir hem benden hem de Ender'den sessiz kalmamızı ve mevzuyu kendisine bırakmamızı söylemişti.

Annem yardımcısı Asude ablanın yardımı ile salondaki masada akşam yemeği hazırlığı yapıyordu. Önceliği malzemesini getirdiğim ve burada birlikte yaptığımız kıymalı böreğe vermişti.

"Börek şahane oldu," diye seslendi koltukta kıpırdamadan oturan Ender'e doğru. "Seversin börek, değil mi?"

Ender mahcup bir şekilde başını sallarken, "Severim, Meleda teyze," diye yanıt verdi kısık bir sesle.

"Sormayayım diyorum ama," diyerek yerinde dikleşti annem. "Oğlum sen neden iki büklüm oturuyorsun öyle? Sanki suç işlemişsin gibi." Ender'in yanındaki koltukta dalgın bir şekilde oturuyordum. Annemin gözleri direkt bana doğru kaydı. Bu, açıklama beklediği içindi.

"Bir şey olduğu yok, anne. Masada konuşuruz bunları. Ender'i tanıyorsunuz zaten. Çok da seviyorsunuz. Yanımda olması kadar normal ne olabilir?"

"Biz neden burada demedik zaten," dedi annem kızarcasına. "Ender istediği her an gelebilir buraya. Çocuğun yanında konuşturma beni! Ne saklıyorsunuz diye soruyorum."

Annem zeki kadındı vesselam. Anne tarafımdaki genlere sahip bütün kadınlara mahsus bir şeydi bu. Gözlerinden bir şey kaçımazdı. Teyzem Bade de zamanında Gülru'ya bu yönüyle az kök söktürmemişti.

"Anneciğim," dedim tatlı tatlı. "Bir şey olduğu yok. Sana geleceğimi duyunca Ender de çok özlemiş sizi, görmek istedi. Hepsi bu."

"Öyle olsun bakalım," dedi omuz silkerek. Hiç de inanmış gibi görünmemesine rağmen bizi en azından bir süre daha bu konuda rahat bırakacak gibi duruyordu.

İşinin başına geri döndü. Bir yandan Asude ablanın taşıdıklarını masaya dizmeye devam ediyordu, bir yandan da beni çok özlemiş olmanın verdiği yoğun hislerle konuşturmaya çalışıyordu. "Ee, anlat bakalım. Nasıl gidiyor yalnız yaşamak? Bugün buradasın, değil mi? Gitmeyeceksin evine?"

"Gitmeyeceğim, anne." Haline dayanamadım ve kalktım yerimden. "Hatta sana yardım edeyim biraz. Ne kadar maharetli olduğumu, bir evi nasıl çekip çevirdiğimi gözlerin görsün de rahat etsin için." Masaya doğru yürürken o ana kadar fark etmediğim bir şey takıldı gözüme. Tabak ve çatal sayısı. Ender'i de sayarsam yemekte dört kişi olacaktık. Belki Mahir içindi lâkin üç servis fazlaydı.

"Biri mi gelecek? Neden bu kadar servis açtınız?"

Söylemeyi yeni akıl etmiş gibi heyecanla döndü bana. "Zerrin ile konuşmuştum sabah. Seni aramadan hemen önce. Sen de gelirim deyince, *ne zamandır görüşemiyoruz* diyerek bir toplanma tertip edelim dedik. Aradım ve gelmesini söyledim. Dağhan rahatsızmış bugün biraz. Üşütmüş sanırım. *O gelemeyecek ama Doru'yu gelmeye ikna ederim,* dedi. Bir de Mahir gelecek diyorsunuz işte. O yüzden servis açtık bu kadar."

"Doru Üsteğmen'imin işi vardı," dedi Ender şaşırarak. "O gelemez sanırım." İşinin ne olduğunu ikimiz de çok iyi biliyorduk. Ceylin gelecekti eve.

Annem kaşlarını kaldırarak Ender'e çevirdi gözlerini. "Zerrin alır gelirim dedi ama bilemiyorum işi var mıydı, yok muydu? Biz yine de açtık servis."

Ne ara bu kadar yakın olduklarını düşünüyordum. Bir iki normal buluşma, iki sohbetten öteye geçmezdi ki onların tanışıklıkları. Tamam, bu kadarlığı bile yetmiş, birbirlerini sevmişlerdi ama yine de ev toplanmaları, çocukları alıp diğerine ziyaretler tertiplemek... O kadar da değildi aralarındaki samimiyet.

Annem aklımı okumuş gibi yaklaştı ve omzumu tuttu. "Zerrin'i çok sevdim ben. İzmir'de çok arkadaşım yok, biliyorsun. Bir Elifler var bir de Nazeninler... Onlar da yeni torun sahibi oldu, beni iyice boşladılar. Ee, Zerrin'in de kimsesi yok pek buralarda. Yeni taşındılar İzmir'e malum. İyi geldik biz birbirimize böyle. Kızmadın değil mi sormadan davet ettim diye?"

Annem, Zerrin Demir'i ne kadar çok sevdiğimi bilmiyordu. Hep birlikte bir araya hiç gelmemiştik ki.

Olumsuz anlamda başımı sallarken, "Kızmadım elbette," dedim. "Ben de çok severim Zerrin teyzeyi. Arkadaşlık kurmanıza da çok mutlu oldum."

"Şahane o zaman!" diyerek masa düzenleme işine tekrar dönüyordu ki, "Ama," diyerek durdurdum onu. "Bir anda böyle yakın olmanıza da çok şaşırdım doğrusu. Zerrin teyze sevilmeyecek insan değil ama sen ne zamandır görüşüyorsun ki onunla?"

"Ooo," diyerek elini şöyle bir havada salladı annem. "Çok oldu. Nereden baksan bir yıldır. Tabii ilk bu kadar samimi değildik. Son zamanlarda o bana, ben de ona gider gelir olduk."

"İşte bundan hiç haberim yoktu."

"Şaşırma kızım. Annenin arkadaş konusunda ne kadar cana yakın olduğunu biliyorsun. Arkadaşlarımı hep çok iyi seçmişimdir," deyince sessizleştim. Ah, keşke anneme çekmiş olsaydım bu konuda. Ceylin tam bir hayal kırıklığıydı.

Annem mutfakta kalan diğer yiyecekleri kontrole giderken, dalgın bakışlarımı koltukta sessizce oturmaya devam eden Ender'e çevirdim. "Gerginsin, değil mi?" diye sordum.

"Hem de nasıl!" dedi Ender kendini tutamayıp derin bir soluk bırakarak. Bu, babamdan ve öğrendiklerinden sonra vereceği tepkiden olsa gerekti.

Ne kadar haline üzülsem de dayanamadım ve güldüm. Sonra onu daha fazla germemek için dudağımın kenarını ısırarak, "Gerilme bu kadar," dedim. Gidip onun yanına oturdum. "Babam sandığın kadar korkutucu bir adam değil. Herkes yanlış tanıyor onu." Herkesten kastım yalnızca Doru'ydu aslında. O da babamdan çok çekiniyordu.

"Şu günü bir atlatayım. Kurban keseceğim vallahi," dedi Ender kesik kesik soluklanırken. "Sonra da kestiğim kurbanı çocuk esirgemeye bağışlayacağım."

Dayanamayıp kahkaha attım. "Hep öyle yapıyorsun zaten. Sen çok iyi bir adamsın, Ender."

"Öyleyim, değil mi?" diyerek şakaklarından alnına doğru süzülen bir damla ter damlasını elinin tersiyle silip attı.

"Ama rahatlamalısın artık. Yoksa babam bir terslik olduğunu sanabilir. Asıl o zaman kızar."

Ender anlamış gibi başını sallayıp kendini toparlamaya çalışırken, evin kapısı çalmaya başladı. O andan sonra Ender daha çok gerilirken, bunun farkında olarak onu sakinleştirmekten vazgeçip kalktım yerimden. "Ben baktım!" diye mutfak tarafına doğru seslenerek koştum kapıya.

Gelen Mahir ve Zerrin Demir'di. Tahmin ettiğim üzere Doru yoktu yanlarında. *Belki gelir* diye düşünmüştüm bir anlığına. Gelsin diye değildi elbette. Gelmemesi iyi bile olmuştu.

Tüm sevecenliği ile yüzüme bakıp gülümseyen kadına doğru kaldırdım bakışlarımı. "Hoş geldiniz!" diye mırıldandım.

"Hoş bulduk, cancağızım. Seni tekrar görmek ne güzel."

Özenle giyinmişti Zerrin Demir. Yazlık, mürdüm rengi, ipek bir elbise vardı üzerinde. Annem de onun için o kadar özenli giyinmişti demek ki. Bir anlığına benim için olduğunu sanmıştım ama şimdi gerçeği anlıyordum.

"Sizi de öyle, Zerrin teyzeciğim. Anneme uğrayayım bir dedim. Ne zamandır boşladım onları."

"İyi, pek iyi yapmışsın," diyerek açık kapıdan ağır ağır antreye doğru geçti, Zerrin teyze. Mahir onu arkasından takip ederken, "Zerrin teyzemi evden ben aldım. Doru gelmeyecek. Ceylin geldi de," diyerek bana göz kırptı imayla.

"Ah, ne iyi oldu," dedi Zerrin. "O kızı da getirecekse zaten yanında, gelmemesi ne iyi oldu."

Zerrin teyzenin elbisesi ile aynı renkte olan çantasını elinden alıp arkamda kalan vestiyere asmak için döndüm. Aklımdan, onun aslında en başından beri

Ceylin'den pek hoşlanmıyor oluşunu ve bana daha öncesinde arkadaşlığımız hakkında söylediklerini geçiriyordum. O zamanlar onun hatalı olduğunu düşünürken şimdi sözüne gelmiştim ya, kendime kızmadan edemiyordum. Kördüm işte, arkadaşlıkta bayağı kördüm.

"Geldiler mi kızım?" diye annemin mutfaktan gelen sesini duyduğumda düşüncelerimden sıyrılarak, "Geldiler annecim," diye seslendim.

"İçeriye buyur et, hemen geliyorum!"

Zerrin teyzeye salonun olduğu tarafı işaret edip peşine takılacakken, Mahir kolumu tuttu ve beni durdurdu. "Baban yukarıda mı?" diye sordu alçak bir sesle.

Başımı sallayarak, "Yukarıda," dedim. "Birkaç güne şehir dışına konferansa gidecek galiba. Onunla ilgili görüşmeler yapıyordu."

"İyi," diye fısıldadı Mahir. "Ben gidip onunla konuşayım. Bir şey söylemediniz, değil mi?"

Olumsuz anlamda başımı iki yana salladım. Mahir yukarıya çıkan merdivenlere yönelince, ben de içim içimi yiyerek Zerrin teyzenin peşinden gittim. Ender'in yanına geçip oturmuştu.

"Yemekler hazır neredeyse. Masaya geçseydiniz keşke," deyince Zerrin teyze gülerek, "Annenler de gelsin, öyle kızım," dedi. "Gelip otursana karşıma. Bir güzel yüzünü göreyim."

Dediğini yaptığım sırada Zerrin teyzenin her zamanki ilgili bakışları üzerimde dolaşmaktaydı.

"Annene diyordum ki," dedi şen bir tebessümle, "Erva kızımı da al, bize gelin bir gün. O da sıcak baktı bu davetime. Senin de müsait bir gününü belirleyelim de şöyle bizim çiftliğin bahçesinde güzel bir masa kuralım. Havalar malum... Pek güzel bu aralar."

"Olur, tabii. Benim için de güzel olur."

"Olur ya. İzne de çıkmışsın hem. Doru'ya seni sordum geçen gün. Terfi almışsın sanırım iş yerinden. İşin gücün hayli güzel gidiyormuş."

"Çok şükür." Onun adı geçince konuşamaz oluyordum. İstemsizce gerçekleşiyordu bu. İnşallah Zerrin teyze anlamazdı.

"Ne konuştuğumuzu sormayacak mısın?"

"Aa... anneme yardım etse miydim acaba?" diyerek yerimden kalkacak oldum ancak annem beni içeriden duymuş olacak ki, "Gerek yok, Erva'm. Bitti zaten. Geliyoruz biz de şimdi," diye seslendi. El mahkûm tekrar sindim koltuğa.

"Börek yapmışsın sen galiba ona. *Seversin, göndereyim mi tekrar* deyince; *Erva yaptı anne* dedi bana. Ay, nasıl mutlu oldum bilsen," dedi heyecanlı heyecanlı. Ben ise duyduklarıma şaşkındım. Ne zaman börek yapmıştım ki? Ona hiç şahsi olarak börek yapmamıştım.

"Ama ben... börek yapmadım ki."

"Şeyden bahsediyor olmalı," diyerek araya girdi Ender. "Mangalda yaptığın börekleri üsteğmenim çok beğenmiş olacak ki evine bırakmamı istedi. Üstelik hepsini. Oysa ne gözüm vardı onlarda. Çok güzel olmuşlardı."

"Hah, işte!" diyerek hatırlattığı için minnettar bir şekilde bakışlarını yanında oturan Ender'e çevirdi Zerrin teyze. "O böreklerden bahsediyorum ben de. Laf aramızda kalsın, Doru o kızın yaptığı bir şeyciği beğenmezdi. Kibarlık olsun diye yerdi hep. Nasıl gözüm arkadaydı bilsen. Sen oğluma börek yapmışsın, benim de size güzel bir sofra kurmam gerekir..."

"Şahsi olarak değildi, Zerrin teyze. Ben herkese yaptım. Sevdiyse ne mutlu. İsterse tekrar yaparım ama lütfen siz kendinizi yormayın bizim için." Ah, o Doru yok muydu? Boğazında kalsın diyecektim ama olmayacaktı.

"Ne yorması evladım? Ben iyi insanlara bir şeyler yapmaktan hep keyif alırım. Seni de anneni de çok severim, bilirsin. Boluluyuz biz, Bolulu. Yemek yapmak yorar mı hiç bizi? Gününü de belirleyelim hatta. Annen bir gelsin de detaylıca konuşalım. Havada kalmasın böyle. Mutlaka bir güne sözleşelim."

O böyle söylerken, annem sanki masada az şey varmış gibi eli kolu dolu gelmişti salona. Onları da güzelce masaya yerleştirirken gözucuyla misafirine tebessüm ediyordu.

"Doru oğlum gelmedi mi?"

Ne çok Doru'nun adı geçiyordu bugün? Ya da bana mı öyle geliyordu? Annem normalde de onu böyle sorar mıydı? Sorardı çünkü o da Doru'yu çok severdi.

"Gelemedi maalesef. Ceylin mi ne gelmiş," dedi Zerrin teyze memnuniyetsizce.

"Ee, onu da getirseydi ya. Ne güzel, hep beraber olurduk."

Annem bilmiyordu tabii Ceylin'in gerçekte nasıl bir insan olduğunu, arkamdan nasıl kuyumu kazdığını. Konunun gerginliğinden tuttuğum sıkıntılı soluğu bırakırken Ceylin'in aslında gerçekten de iyi bir oyuncu olduğunu düşünüyordum. Sadece kendini değil, tüm ailemin gözünü öyle güzel boyamıştı ki. Ayakta alkışlamak lazımdı onu.

"Boş ver," diyerek ayağa kalktı Zerrin teyze. "Gelmediği iyi oldu. Ceylin ile otursun evde kös kös!"

Zerrin teyze, Ceylin'den hoşlanmadığını hiç çekinmeden herkese karşı söyleyebiliyordu. Nasıl bir rahatsızlıksa içindeki, her fırsatta ona laf sokmaktan asla geri durmuyordu.

"Haydi Ender, Erva... Siz de masaya," diye seslendi annem misafiri yerine geçerken. O geçerken biz de bir sandalye çekip oturduk.

"Biz başlayalım. Mahir, Mehmet'in yanına çıktı galiba. Şimdi onlar iş konuşmaya dalar, her şey buz gibi olur. Sonra Asude onlara da bir şeyler çıkarır."

Mutfakta kalan son yiyecekleri masaya getiren Asude abla da yerine geçince, koyu bir sohbet eşliğinde yemeğe başladık.

Yemekler bittiğinde annemle Zerrin teyze masada karşılıklı oturmaya devam ediyordu. Kocalarını çekiştiriyorlardı. Ender yine koltuğa geçip oturmuştu ve yukarı kattaki konuşmanın bitmesini gerginlik içinde bekliyordu. Aynı durum bende de vardı. Stresten salonda turladığımı fark edince biraz nefes alabilmek için antreye çıktım.

Annem ve Zerrin teyze yemek yerken önümüzdeki hafta sonu için Demir Çiftliği'nde birlikte yemek yemeye sözleşmişlerdi. Zerrin teyze oğlunun da bu defa orada olacağına dair söz vermişti. Sırf bu sebepten ben hafta sonunu atlatacak bir bahane arayışındaydım.

Lâkin o an düşündüğüm şey, bu değildi. Babam neden bu kadar sessizdi? Normalde duyar duymaz beni yukarıya çağırması gerekmez miydi? İşte bunu deli gibi merak ediyordum. Tamam, babam anlayışlı ve sakin bir adamdı ama bu kadar da değildi. Acaba yanlarına mı gitseydim? Yanlış olur muydu ki?

Neden olacaktı? Sonuçta konuştukları konu benimle alakalıydı. Terleyen avuç içlerimi pantolonumun yanlarına silerek tedirgin adımlarla merdivenlere doğru yöneldim. Gözlerim üst katta, ağır ağır çıktım merdivenleri. Babamın odası hemen merdivenlerin karşısındaydı ve olduğum yerden kapının hâlâ kapalı olduğunu görebiliyordum. Dakikalar önce Ender'e gerilme diye akıllar veriyordum ama şimdi ben sakin kalamıyordum.

Kapının önüne varmamla derin bir nefes alıp çalmak maksadıyla elimi kaldırdım. Lâkin elim havada öylece kalakalmışken kapı Mahir tarafından bir anda açıldı.

"Ayak seslerini duydum," dedi gülerek. "Gel, Erva. Biz de seni çağıracaktık."

Mahir boşuna yüzbaşı olmamıştı. Dudak okuma becerisi bir yana dursun, adım da okuyabiliyordu demek ki. Ben olduğumu nasıl da anlamıştı? Dudağımın kenarını dişleyerek içeriye girdim.

Perdeler kapalıydı ve masa lambasından yayılan cılız, loş ışık dışında aydınlatma yoktu babamın çalışma odasında. Klasik Mehmet Ege Saraçoğlu çalışma sitiliydi bu. Işıklar kapalıyken bazı şeylere daha iyi odaklanabildiğini söylerdi hep.

Bu nedenle gündüz vakti odanın karanlık olmasını garipsemeden yürüdüm ve odadaki deri, kahverengi koltuğa çekinerek oturdum. Babam kendi çalışma sandalyesinde oturuyordu ve mavi gözlerini dikmiş beni izliyordu. Çekingenliğim babamın vereceği tepkiden değildi. Sonrasında ne söyleyeceğini asla tahmin edemeyişimdendi.

Belki de hemen Ceylin'in işini bitirmek isteyecekti. Ama hayır. Yapmazdı bunu. Ceylin'in arkasında başka kimlerin olduğunu bilmeden böyle bir şey yaparsa bana daha fazla zarar geleceğinden korkardı.

Mahir kapıyı kapatıp kilitledikten sonra tam karşımdaki koltuğa geçerek oturdu. "Konuyu zaten biliyorsun," dedi sessizce. "Ceylin..." Küfretmemek için kendini zor tutar halde bir süre duraksayıp babama çevirdi bakışlarını. "Onunla ilgili ne yapacağımızı konuştuk."

Başımı sallayarak babamın gözlerine çevirdim bakışlarımı. "Üzgünüm, baba," dedim gerçekten üzgün bir sesle. "Ben doğru arkadaş seçememişim kendime."

"Duyduğumda," dedi babam zorlukla yutkunarak. "Nasıl tedirgin oldum, senin için nasıl endişelendim bir bilsen kızım. O kızı ellerimle öldürebilirim. Sana daha ağırdır eminim ama karşımda üzgün durmayacaksın böyle. Ben seni böyle yetiştirmedim. Önce başını dik tutacaksın. Hata yapmamak bir Allah'a mahsus. Sen de yanıldın. Bizi bile kandırdı o kız."

"Benden ne istediğini bilmiyorum, baba. Neden bu kadar öfkeli, bilmiyorum. Hiç anlamadım şu zamana kadar."

"Erva," diyerek ayağa kalktı babam. Bana doğru yürüyüp yanıma oturdu. "İlk duyduğumda benden dolayıdır diye düşündüm. Senden ne isteyebilirdi ki yoksa. Ama Mahir bana yazışmaları gösterdi. Hasta bu kız." Bunu söylerken dişlerini sıkıyordu. Hâlâ endişeliydi ama bana belli etmemek için çabalıyordu. "Yoksa bu kadar iyi rol yapması mümkün değil. Hâlâ kendine kızıyorsun, farkındayım. Önce bundan vazgeç."

"Nasıl kızmam?" dedim çatallaşan sesimle. "Onu içimize soktum. Alıp eve getirdim. Birlikte sofralara oturduk. Aramıza girdi çıktı..."

"Kimse arkadaşını araştırıp seçmiyor, Erva," dedi Mahir. "Biz neler neler görüyoruz her gün. Hiçbir terör örgütü üyesi aramızda *ben teröristim* diye dolaşmıyor. Kimin ne olduğunu elbette bilemeyiz. Ceylin de kendini iyi saklayanlardan biriydi."

"Hâlâ amacının ne olduğunu ya da kim olduğunu bilmiyoruz," diye vurgulayarak onun sözünü böldü babam. "Mahir, eğer istersem seni bu meseleden uzak tutabileceğimi söyledi. Ama ben onların doğru karar verdiğini düşünüyorum. Arka planda ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Derdinin ne kadar derine dayandığını da... Seni nereye kadar saklayabilirim? Onun amacının ne olduğunu öğrenmek zorundayız."

"Peki ne yapacağım baba? Onunla hiçbir şey yokmuş gibi arkadaş olmaya devam mı edeceğim?"

Kolunu omzuma doladı. Beni kendine çekip başımın göğsünde yer bulmasını sağlarken saçlarımı öptü. "Öyle yapacaksın, Minerva'm. Öyle yapacaksın. Baban saçının teline zarar gelmesine izin vermez. Sen ona yakın olacaksın, biz de onun ve arkasındakilerin işini bitireceğiz."

Diğerleri de böyle söylüyordu. Herkes kendinden öyle emin konuşuyordu ki bunu aklım almıyordu. Belki şu zamana kadar Ceylin'in beklemesine ve amacı her ne ise bana dokunmamasına dayanarak böyle söylüyorlardı ama yine

de bu, yapmayacağı anlamına gelmiyordu. En ufak bir korkum yoktu lâkin mesajlarında sevdiklerimin de canına zarar vereceğinden söz ediyordu. Sırf bu sebepten ona katlanmalı, arkadaşlığımı sürdürmeliydim.

Babamla yaptığımız konuşma boyunca onu dikkatle dinledim. Ender mevzusunu da uygun bulmuş ve onaylamıştı. Koruma niyetine yanımda olacaktı.

Lâkin bu yeterli değildi. Diğerleri ile oturduğum lojmandaki evlerimizin yakınındaki birkaç ev, lojman yetkilileri ile konuşulup boşaltılacaktı. Tanıdıkları, bildikleri askerlerden birkaçı daha oraya yerleştirilecekti.

Lojmandan ayrılmamı istemiyordu babam. Çünkü orada evde olduğumdan daha güvende olabilirdim. Lojman farklı noktalarda bulunan dört çıkış kapısıyla ve her çıkış kapısında en az yedi askeriyle korunuyordu.

Üniversiteye, çalıştığım iş yerine bile oralarda olduğum süre boyunca güvende olabilmem için sivil kıyafetli askerler yerleştirilecekti. Kimseye fark ettirmeden özel bir tim sürekli beni takip edecekti. Kafeste yaşam sürmeye benzetsem de babamın saydıklarını kabul etmekten başka çarem olmadığını anlamıştım.

Tüm bunların dışında babamın bir de B planı vardı. Ondan bahsetmeyi istememişti ama, "Eğer bu kız, bu süreçte kendini ele verecek bir şey yapmazsa benim ikinci planı devreye sokacağız. İşte o zaman Doru'ya ihtiyacım olacak. Kimse isteğime karşı çıkmayacak ve ne dersem uyacak," diyerek meraklanmama neden oldu.

Akşam olunca erkenden yatağıma girdim. Eskiden kaldığım yatak odasında, çok sevdiğim yatağımın üzerinde dönüp duruyor, bir türlü uyuyamıyordum. Aklımdaki düşünceler mani oluyordu uyumama.

Mahir'in konuşma sırasında farkında olmadan boş bulunup söylediği sözde dolaşıyordu zihnim.

"Evlenecekler mi o zaman? Planın bu mu?"

Babamın ikinci planından söz ederken, hemen ardına kurduğu bu cümlelerdi kafamı karıştıran. Ceylin ile Doru'nun evliliğinden mi söz ediyordu? Babam bunu mu istiyordu? İyi de şu an konuşmayan kız, o zaman neden konuşurdu ki? Bu ne işlerine yarayacaktı? Doru onunla evlenmek zorunda mı kalacaktı o zaman?

Derin derin soluklanırken üzerimdeki çarşafı tekmeleyerek attım. Yataktan kalktım. Kalbim yüzlerce dert yüklenmiş gibi sancıyordu. Yorgundu.

Tamam, Doru ile olamayacaktım ama... onların evlenmesine nasıl katlanacaktım? Çıplak ayaklarımla ağır ağır yürüyerek balkon kapısına doğru yürüdüm. Kapının yanındaki koltuğun üzerinde duran telefonumu da alarak kapıyı araladım ve gecenin karanlığına çıktım.

Evimiz denize bakıyordu. Dalgaların sesi huzur verici bir sakinlikle kadife geceye ninnilerini bırakırken bu manzarayı çok özlediğimi fark etsem de içim huzurla dolmadı. Aklımda o varken sakinleşmek, rahatlamak ne mümkündü?

O ve Ceylin... Yan yana. Ceylin'in üzerinde bir gelinlik, Doru'nun da damatlık. Ah, bu korkunç görüntü şimdi aylı gecenin tüm manzarasını kaplıyordu. Gözlerimin önüne perde inerken, ellerimi önümde hızla sallayarak görüntüyü dağıttım. Boş bakışlarım denizin durgun suyuna yansıyan ayın ışıklarına kaydı.

Sesim titreye titreye, "Onunla evlenecek misin, Doru?" diye sordum boşluğa. "Bu dert beni öldürecek sonunda. Savaşmak zorundayım ama kaybedeceğim canım değilmiş de senmişsin gibi hissetmem normal mi? Canımı değil de seni kaybediyor oluşuma korkmak... O her türlü kazanacak mı? Seni alacak mı? Ben seni sevemiyorken sen onun mu olacaksın?"

Tırabzanlara yaklaştım ve ellerimi demirlerin üzerinden sarkıttım. Gözlerimi bir anlığına kapatıp yüzümü havadaki hafif esintiye siper eder gibi kaldırdım. Saçlarım omuzlarımda dalgalanıyor, ensemde toplanıyordu. "Ben seni çok seviyorum. Hâlâ... vazgeçemiyorum."

Derin derin soluklanırken dudaklarımın kenarı acı bir tebessümle usulca kıvrıldı. Başımı iki yana sallarken, "Yanında ben olsam," diye fısıldadım boğuk bir sesle. "O, ben olsam..."

Gözlerimi araladığımda sanki az önceki sözler, yasaklı bir dilekmiş gibi dudağımın kenarını ısırdım. Yine gözlerim dolmuştu. Artık onu düşünürken yalnızca ağlamak istiyor, önceleri *ağlamam ben* derken şimdilerde iyice sulu göz birine dönüşüyordum.

"Nelere katlandın be, Erva. Bu en zoru ama sen başarırsın. Üzülme. Ne demiştik; *bir gün onunla olabilmek için bize yeni bir ömür gerek...*"

"Gürkan abi, tamam, dur burada. Ben giderim."

"Olmaz, Erva. İçeriye kadar gireceğim, hatta eve kadar bırakacağım."

Başlamıştık. Beni hem annemin koruması hem de şoförü olan Gürkan Bezirci ile gönderiyorlardı lojmana.

Homurdanarak kollarımı göğsümde birleştirip koltuğuma tekrar yaslandım. İki gün sonra lojmana dönüyordum ama ne dönmek. Yalnız başıma araba kullanmamı istemiyordu artık babam. Arabam elimden alınmıştı. Soran olursa kaza yaptığımı, arabamın bozulduğunu, ehliyetimi kaptırdığımı söyleyecektim ve şoförüm Gürkan abi olmadığı zamanlarda yolculuklarıma diğerlerinden -Kadir, Doru, Mahir, Yasin veya Ender- biri eşlik ederse bu bahanelerle destekleyebilecektim yalanımı.

Araba eve giden patika yolun aşağısında durduğunda çantamı kaptığım gibi kapıyı açtım ve indim. "Sağ ol, Gürkan abi!" diye bağırıyordum ama koşarken

ardıma bile bakmıyordum. Ailem ile geçirdiğim iki gün elbette güzeldi ama evimi çok özlemiştim. Koşuyor olmam bundan sebepti.

Bahçeye adım atar atmaz yüzümde gülümser bir ifadeyle derin bir nefes aldım. Kollarımı iki yanıma açıp evime karşı şöyle bir döndüm önce. Kahve kulübemin dibinde yatıyordu ve onun dışında etrafta kimsecikler yoktu. Güzel olan da buydu ya. Dün telefonda Ceylin ile konuşmuştum. Uzaktan konuşmak da elbette ki kolay değildi ama yüz yüze olmaktan iyiydi.

Ceylin bugün öğlene kadar ortalarda olmayacaktı. Yine bir üniversiteye iş başvurusuna gidecekti. Bu defaki diğerlerinden farklıydı ve görüşmeyi babası ayarlamıştı. Çünkü üniversite özeldi.

"Evleneceksem iş bulmam şart. Artık Doru'yu dinleyip işin torpiline falan bakamam," demişti.

Şu güzel sabahımda onu düşünmeyi reddeder gibi buruşturdum yüzümü. "Uzaklaş zihnimden. En azından orayı rahat bırak. Defol!" diyerek yürüdüm kararlı adımlarla evime doğru. Sonra bir anda Kahve'yi hatırladım ve duraksayarak başımı ona çevirdim. "Bekle orada," diye seslendim usulca. Uyuyanlar vardır hâlâ diye düşünerek son anda kısmıştım sesimi. "Eve eşyalarımı bırakacağım, bir şeyler yiyeceğim, sana da getireceğim ve bugünü birlikte geçireceğiz." Kahve beni anlamış gibi iki kere havlayınca keyfim iyice yerine geldi.

Tam bir saat sonra bahçeye çıktım. Üzerimde aynı kıyafetler vardı. Su yeşili, tül, kısa bir elbise. Müsamere çocukları gibiydim. Bu iş annemin marifetiydi. Elbiseyi giymemi sağlarken, *"Şunu giy de biraz kıza benze. Zerrin teyzen de aynını söyledi. Çok özensizsin. Kendine bakman gerekiyor artık. Bir oğlan çocuğu doğurduğuma inanmak istemiyorum,"* demişti.

Çok zorlamasaydı üzerimde bu kıyafetle ortalarda dolaşıyor olmazdım. Elbise ne mesleğime ne yaşantıma uygundu. Ha, güzel olmuş muydu? Olmuştu vallahi. Ben bile uçuş uçuş duran bu elbiseyi sevmiştim. Şu sıcak günlerde en ideali buydu galiba. Bahçede ağaca, böceğe karşı iki salınır sonra elbisemi son gören olarak içeriye girerdim birazdan.

Elimde kocaman bir sandviç tutarken diğer elimde de Kahve'nin içi dolu mama kabı vardı.

Onu hafifçe sallayarak hâlâ bıraktığım yerde yatmaya devam eden köpeğimin dikkatini çekmeye çalıştım. Kahve anında fırladı yerinden. Hoplaya zıplaya, çimenlerin üzerine bıraktığım mamayı afiyetle yemeye koyuldu.

"Afiyet olsun, Kahve'm," diye dolu dolu mırıldanarak bahçede turlamaya başladım. Bir yandan sandviçimi yemeye çalışıyor bir yandan da etrafta sulanması gereken çiçek, ağaç var mı onları kontrol ediyordum. Alt tarafı iki gün uzaklaşmıştım buradan ama aklım kalmıştı. Bahçıvanlar tüm lojmanı sık sık elden geçirse de arada atladıkları oluyordu elbette. Herkesin bitki sulama işiyle

uğraşmaktan zevk almadığını biliyordum lâkin ben bunu yapmaktan büyük keyif duyuyordum.

Doru'nun geçen gün diktiği fesleğenlere göz gezdirdim. Hepsi sulanmıştı. Bu sabah olmalıydı çünkü dipleri hâlâ ıslaktı. Fakat az ilerisindeki çalı gülü sulanmış gibi durmuyordu. Bahçıvan onu atlamış mıydı ki acaba?

Bunu düşünerek yürürken kulübemin yakınındaki limon ağacına takıldı gözlerim. Alt dallarındaki limonlar toplanması gereken zamanı geçirdiklerinden biraz kurumuş, üstte kalan limonlar mevsime rağmen hâlâ sağlıklı kalmıştı. Sağlıksız olanlar da çoktan ağacın dibine bırakmışlardı kendilerini. Bahçıvan bugün bahçeye uğramış olsa çoktan yerdeki çürümüş limonları toplamış olurdu. Belki de fesleğenleri sulayan Gülru'dan başkası değildi. Çünkü o da sulama yapmaktan hoşlanırdı.

Sandviçimde sona yaklaşırken başımı Kahve'ye doğru çevirdim. O da mamasını neredeyse bitirmek üzere gibi görünüyordu. Ağzımdaki lokmayı hızlı hızlı çiğnerken, "Sence," dedim ona doğru yürüyerek. "Toplasak mı ağaçtaki limonları? Baksana, yoksa yazık olacak."

Kahve ağzı kabın içine gömülü, homurdanarak yemeğini yemeye devam ediyordu. Bu haline gülmeden edemedim. "Kulübenin arkasında bir merdiven olacaktı. Gidip kontrol edeyim. Eğer oradaysa toplayalım gitsin," diye seslendim lafı uzata uzata. Yine dikkatini çekememiştim.

Gülerek bakışlarımı ağaca doğru çevirdim tekrar, tepelere yakın olan dallarına. Bir limon ağacına göre çok kalın ve büyüktü gövdesi. Yıllardır bahçede olduğu öylesine belliydi ki.

Ağacın tırmanmak için sağlam olduğundan emin olduktan sonra kulübenin arkasına doğru yürüdüm. Tahmin ettiğim gibi merdiven buradaydı. Beyaz renkli, ahşap merdiveni önce kucaklamaya çalıştım. Ancak bir hayli ağırdı ve onu bu şekilde taşıyamazdım. Böyle yapamayacağımdan emin olunca, tepesinden tutup yan yatırdım. Çimenlerin üzerinde sürükleye sürükleye çekiştirmeye başladım.

Aslında niyetim limon falan toplamak değildi. Günümün geri kalanını nasıl devam ettireceğimi bilmediğimden kendime yapacak bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Tatilde olmak güzeldi ama çalışmayı daha çok seviyordum. Çalışmadığım anlarda ne tatil, tatil gibi geliyordu ne de bir şeyden zevk alıyordum. Tamam, herkes tatilde olmayı severdi. Ama bu kadar uzun olanı da biraz fazlaydı bana göre.

Sonunda merdiveni ağacın dibine dayamayı başardığımda rahat bir nefes aldım. Elbisemin kayan askılarını düzelttim ve bir süre derin derin soluklanarak ciğerlerimi düzene sokmaya devam ettim. "Sporu da boşladın bu aralar Erva, hamladın," diye söyleniyordum kendi kendime. "Al işte, iki merdiven taşıdın, hemen tıkandın."

Gözlerimi ağacın tepelerinde dolaştırarak hangi dallara basmam gerektiğini tespit ettim önce. En sonunda karar verince, dallardan kayabilme ihtimaline karşılık ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp kenara bıraktım. Hem yeşil ve toprak enerji dengelemeye iyi gelmez miydi? Bu ağaç konusunda da geçerli olsundu bir kerecik. Merdivenin ilk basamağını tırmanmak üzereydim ki aklıma bir sepetimin olmadığı geliverdi. Topladığım limonları neye koyacaktım?

O an gözlerime Doru'nun evinin verandasındaki hasır sepet çalındı. İçine kışları şemsiyelerini koyardı hep ama şimdi boştu. Bende ona benzer bir şey olmadığından, onu almak mantıklı gibi görünmüştü bir anda. Peki, sepeti aldığımı fark ederse ne diyecektim ona?

"Aman canım," dedim sallana sallana onun evine doğru yürürken. "Alt tarafı bir sepet. Alsam ne olacak sanki? Ne diyecek?"

Sepeti almaya giderken ağır ağır yürümüştüm ama geri dönerken onun evde olmadığını fark edince -erken kalktığını biliyordum ve evinde yaşam belirtisi yoktu- koştura koştura geri döndüm ağacın dibine. Sepeti yere bırakıp merdivenin ilk basamağını tırmandım.

Tepede olan güneş, ağaç dallarının arasında kesiliyordu. Hatta ağacın altı serin serin esiyordu. Başımı Kahve'ye doğru bir anlığına çevirdim. *Böyle çok iyi geldi,* diyecektim ki Kahve çoktan kayıplara karışmıştı. Yerinde yoktu. "Of, Kahve! Bir yerinde dur!"

İkinci basamak, üçüncü basamak derken artık ağacın orta kalınlıktaki sağlam gibi görünen dallarından birinin üzerindeydim. Dalın pütürlü yapısı ayaklarıma sürtünüyor ve biraz gıdıklıyordu.

Bir müddet sonra beraberimde yanımda çıkardığım sepeti yarı yarıya doldurmuştum.

"Düşecek!" diye panik dolu bir çığlık koptu bir anda. Gülru'ydu bu. Ne oluyor yahu diye etrafıma bakınırken, "Aman Allah'ım!" diye ikinci bağırtısını kopardı Gülru.

Dallardan birini aralayıp onu görmeyi başardım. Daha doğrusu *onları.* Doru da Gülru'nun yanındaydı. İkisi de dehşet dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

Doru başını Gülru'nun eliyle gösterdiği yere çevirdiğinde limon ağacının tepesinde beni görmeyi başardı. Elinde ayakkabılarını tutuyordu. Muhtemelen onlardaydı ve evine gitmek için kapıya çıkmıştı. Gülru da öncesinde onu uğurluyordu.

Ayakkabıyı kenara savurduğunu gördüm sonra yerinde doğruldu.

Kolumun birini büyük limon ağacının kalın, güçlü dallarından birine sıkı sıkıya bağladım. Döndüm ve onlara doğru *sorun yok* der gibi salladım boşta olan elimi.

"Bu kadar korkacak ne var, limon topluyorum alt tarafı. Son limon bunlar. Toplanmazsa yazık olacak."

Gülru endişeyle, "Düştüğünde o limonların bir önemi kalmayacak!" diye cırladığında Doru çoktan harekete geçmişti. "O ağaç yıllardır orada, Erva. Sağlam değil! Allah'ım sen beni öldüreceksin! Kör müsün? Fark etmedin mi?"

Fark etmemiştim vallahi. Bence sağlamdı. Altımdaki dalın sağlamlığını tartmak için bir miktar zıpladım. Bir şey olmadı.

"Bitiyor zaten şunu da alayım," diyerek parmak ucumda yükseldim. Bir limon daha kopardım daldan. Doru ağacın dibindeki beyaz merdivenin önündeydi şimdi. Ona ters bir bakış attım. O ise, "İn oradan, Erva!" diye bağırdı. Endişeden mi, yoksa öfkeden mi sesi bu kadar gür ve sert çıkıyordu, bilemedim. Sanki çok da umurumdaydı.

"Seni duymuyorum, üsteğmen! Git buradan. Hem sana ne! Düşersem de kalkmasını bilirim ben!"

"Sana ne mi? Ulan bir tarafını kıracaksın diyorum! Bir kere de dinle be! Bir kere..."

Onun sözlerinin bitimine bir kahkaha savurdum. "Ben seni çok dinledim! Geçeceksin bunları!" diye seslendim hemen sonra. Bunlar geçen gün Doru'nun Rüzgar için kurduğu cümlelerin bir benzeriydi. Hayli keyif alır halde, "Ceylin gelir şimdi. Hadi evine sen, hadi!" dediğimde, "Başlatma Ceylin'ine! İn diyorsam in, Erva!" diye bağırıyordu Doru. Merdiveni tırmanmaya başladığını görebiliyordum. "Gelme diyorsam gelme!" dedim. O an aklıma bir şey geldi ve gözlerim büyüdü. "Elbise giyiyorum. Altıma bakma!" Eteğimi tuttum boştaki elimle. Artık limon toplamam mümkün değildi.

Doru bir sabır çekti sanki. İşitir gibi oldum. Eteğimi tuttuğum elimde topladığım ama sepete atmadığım bir limon vardı. Ona doğru fırlattım sinirli bir ifadeyle.

Limon Doru'nun omzuna çarptı tam da istediğim gibi ama onun sesi bile çıkmadı. Sadece ters ters bana baktı. Canı yanmamış mıydı yani? Ben yine eteğimi tuttum. "Bakma!"

Tam da o esnada altımdaki dalın çatırdadığını işittim. Gülru bir çığlık daha savurduğu sırada, bunu ben de duydum. Nasıl duymazdım? Üzerinde durduğum dal ciddi ciddi kırılmak üzereydi ve ben bunun şimdi farkına varıyordum.

Gözlerim kocaman açık halde başımı aşağıya çevirdim, "Doru!" diye bağırdım. "Düşüyorum galiba! Kırılmak üzere bu!"

Doru, "Ah, ulan ah!" diye homurdandı. Endişeden titreyen kolunu fark ettirmemeye çalışarak bana doğru uzattı. O merdivende bir basamak daha çıkarken ağacın dalı biraz daha çatırdadı.

Korku tüm bedenimi sararken çığlık atıyor, benim çığlıklarımı ağacın dibinde korkudan titreyen Gülru'nun çığlıkları takip ediyordu.

Tüm korkmuş halime rağmen ağaca yapışmış halde, bir Doru'nun bana uzanan koluna bir de aşağıda neredeyse ağlayacak halde duran kuzenime çevirdim gözlerimi. "Kork- korkma!" dedim Gülru'ya.

Doru, "Kolumu tut," dediğinde ağacın dalı gövdesinden yarılarak aşağıya doğru eğilmeye başladı. Kendimi öne doğru savurup onun elini yakalamaya çalıştım ama bedenim yalpalayarak öne doğru süzülmüştü artık.

Doru bedenim gözünün önünden kayıp giderken, tüm sakinliğini korumaya çalışarak belimden yakalayıverdi. Tüm gücüyle kolunu oraya sıkı sıkı doladı ve beni kendine çekti. Gülru gözlerini kapatıp geri çekilirken, kırılan ağaç dalı yeri boyladı.

Şimdi onun kolları arasında, sık sık aldığım soluklarımı onun boynuna bırakıyordum. Kalp çarpıntılarım onunkilere karışırken titrek bir sesle, "Ölüyordum, üsteğmen!" dedim.

Bir nefes bırakıp, "Ben de," dedi Doru. "İzin vermezdim," diye fısıldadı saçlarımın arasına. "Seni tutardım." Tutmuştu da. Kalbim nasıl da hızlı atıyordu şu an.

Onun boynuna gömdüğüm yerden kaldırdım başımı. Saçlarım yüzümün her yerindeydi. Doru beni biraz daha kendine çekip yaslarken, ellerinden birini çözüp yüzümdeki saçları geriye çekti. Endişeden sık sık alıp verdiği solukları göğsünü havalandırıyor, aramızdaki mesafe de bu şekilde iyice kapanıyordu.

"Bırakmazdın, değil mi?" diye sordum korkumu hâlâ üzerimden atamamış gibi tir tir titrerken. "Çok korktum."

"Korktun ama oraya çıkarken böyle olacağını hiç düşünmedin!" dedi Doru kaşlarını çatarak. "Ya ben olmasaydım, ya bir şey olsaydı sana? Ne olurdu o zaman, Erva?"

Kendime gelişim bu sözlerle oldu.

"Ceylin gelir birazdan, Doru," diyerek onun gözlerimin içine dikkatle bakan yeşillerinden gözlerimi kaçırdım. Başımı yana çevirdim. Ona bakmak istemiyordum. Şu an bu kadar yakın olmamız hataydı. Yanlıştı! Göğsümün üzerinde onun hızla atan kalp çarpıntılarını hissedebiliyordum. Daha kötüsü, kendi kalbim de sözümü dinlemiyordu. Kokusu buram buram içime doluyordu. Yutkundum ve bunu yaparken gözlerimi yumduğumun farkında bile olmadım.

Çenemi tutarak yüzümü çevirdiğinde, gözlerimi araladım. "Erva," dedi ismimi uzata uzata. "O benim umurumda bile değil. Şu lanet görev olmasa tam şu anda," dedi diliyle dudaklarını ıslatırken. "Seni tam şu anda öperdim."

Gözlerim kocaman oldu. "Ne yap- yapardın? Öper miydin?" diye sordum saf saf.

Başını salladı. Bunu yaparken burnundan soluyor, dudaklarını birbirine bastırıyor ve benimkilere bakıyordu.

"Sana rağmen, kendime rağmen yapardım bunu," dedi bir fısıltı gibi. "Seni şu iki günde öyle çok özledim ki..."

16. BÖLÜM

LİMON AĞACI MESELESİ

"İyi misiniz?"

Ağacın dibindeki Gülru soruyordu. Kuzenimin sesiyle, hiç kıpırdamadan Doru'nun kollarında durmaya devam ettiğimin farkına vardım. Az önce ne demişti öyle? Aklım karman çorman olmuş halde içimden tekrarladım. *Öperdim...*

Kafamın içinde yüreğime sızıntı yapar halde dönüp dururken, elim ayağım birbirine karıştı. Bir merdivenin tepesinde olduğumu bile unutmuş halde onu iterek kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Ayağım boşluğa denk gelince dudaklarım bir çığlığı serbest bırakır gibi aralandı. Hâlâ Doru tarafından sıkı sıkı tutuluyor olduğumdan, hızla ona doğru çekilirken buldum kendimi. "Düşmedim, iyiyim," deyip duruyordum.

Aralık dudaklarım bu defa şaşkınlığımdan açık kaldı. Belimin ince kıvrımını kavrayan *güçlü elleri* bana uslu durmamı söyler gibiydi. Zaten tek elinin arasına sığabilecek kadar ancak vardı belim, şimdi iki eli de orada olunca hepten mıhlamıştı beni yerime. Kıpırdayamıyordum.

"Bırak beni!" diye bağırdım var gücümle. Şu durum çok rahatsız ediciydi. Anlayamadığım bir şekilde tüm bedenim tutuşmuştu ve ben *yangın var* diye bağıracak haldeydim. Nefes bile alamıyordum.

Güzel kokuyordu. Neden böyle güzel kokuyordu ki?

Doru beni daha çok kendine doğru çekti. Gövdelerimiz birbirine yapışmış vaziyette, "Bırakırsam düşersin," diye homurdandı.

"Ne güzel işte," dedim sanki az önce korkudan çığlık çığlığa bağıran ben değilmişim gibi bir cesaretle. "Düşer de kurtulurum." Vallahi bu, şu anki durumumdan daha iyiydi. Dilim damağım kurumuştu. Yutkunamıyordum. Düşersem daha acısız olurdu.

"Ben iyiyim de," dedi aşağıya doğru Doru. Gülru'nun az önce sorduğu soruyu cevaplandırmak bana laf yetiştirmekten daha cazip gelmiş olmalıydı. "Sanırım Erva kafasını çarpmış."

Gülru, "Ne? Kafasını mı çarpmış! Bir şeyi var mı?" diye korkuyla sorarken ellerimi hızla iki yana salladım. "Hayır! Hayır, yok öyle bir şey. Ben iyiyim." Dayanamadım ve Doru'nun omzuna bir tane patlattım. "Neden korkutuyorsun kızı?"

Doru gayet ciddi bir ifadeyle yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Erva *hâlâ* korkudan bana yapışık vaziyette duruyorsun. Ama *bırak* diyecek kadar da büyük bir cesaretle dayılanıyorsun. Kafanı çarpmışsın gibi geliyor bana," diye fısıldadı.

Kıpkırmızı kesildiğime emindim. Sahici bir öfkeyle, "Bana yapışan sensin. Üstüne edepsiz edepsiz konuşuyorsun!" diye bağırdım. "Vallahi üsteğmen falan demem..."

Doru'nun kaşları ciddiyetle havalandı lâkin gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi de bir ifade peyda oldu yüzünde. Dudakları yukarıya doğru gerilirken, "Ne yaparsın?" diye sordu. Sesinden bile anlayabiliyordum dalga geçtiğini.

Gülru aşağıda beklemekten bunalmış gibi bir nefes alıp verdi. Hemen sonra, "Ne diyorsunuz ya siz?" diye yükseltti sesini. "Aşağıya insenize! Öldüm burada korkudan."

"Bir şey yok, Gülru," dedi Doru kısık bir sesle, ona seslenmekten çok benimle konuşuyor gibiydi. "Hâlâ kontrol ediyorum, aklı yerinde mi diye..."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp burnumdan soludum. Üstüne gözlerimi de yumup, "Sabır ya Rabbi," diye söylendim.

"Âmin," dedi Doru dalga geçmekten ziyade beni onaylar gibi. Soluğumu tek seferde onun yüzüne bırakırken, "Hepimize, en çok da bana," diye üstüne basa basa ekledi. Gözlerimi tam da bu sözler üzerine sonuna kadar araladım. Çenem ona doğru doğrultulan bir silah gibi dikleşirken Doru'nun gözleri ağaç dallarının arasında daha bir yeşil görünüyordu şimdi. "Sana neden daha çok?" Belki de bu soruyu sormakla hata ediyordum ama kendime engel olamıyordum işte.

"Sana kavuşacağım ana kadar dayanmak için sabır gerek bana." Bu beklediğim bir cevap değildi. Sussun, devam etmesin istedim ama kollarının arasındayken onu susturacak bir şey yapamadım. Konuşmaya devam ediyordu Doru. "Çok sabır gerek. Yüküm ağır. Taşıyamayıp yığılmaktan korkmuyorum ama bu cana da yazık. "

"İniyor musunuz, yoksa gidip Mahir'i arayayım mı?"

"Eve git, Gülru," diyerek tok bir sesle yanıtladı Doru. "Benim Mahir'in baldızına edeceğim iki çift laf daha var." Saçlarımın arasına yaklaştırdı dudaklarını. "Sen Mahir'in baldızı olarak kalmaya kararlıysan ben de sabretmeye kararlıyım."

"Aman, ne haliniz varsa görün be! Sabah sabah yüreğimi kaldırdınız zaten. Gidip oğluma bakacağım ben," diyerek ağacın dibinden uzaklaşmaya başladı Gülru. Evinin kapısına varmaya yakın başını bize şöyle bir çevirip baştan aşağı süzdü. Bir şeyler mırıldandı ama duyamadım. Hemen sonra yüksek bir sesle, "Erva!" diye bağırdı. "Akşam çaya gel bana. Mahir'in baldızına benim de iki çift laf edesim var."

Dalga geçiyordu benimle. Kızarmaya başladım. Şu halimizden bir anlam çıkarmamıştı inşallah.

Gülru eve girip kapısını kapattığı sırada öfkemi serbest bıraktım. "Al işte," dedim sitemle. "Gülru'ya da rezil oldum! Her geçen gün emek emek içimde tuttuğum sırrım sayende açığa çıkıyor!" Öyle bir bağırıyordum ki ağaç dalları titreşiyordu sanki. Kahve aşağıda havlamaya başladı. Beş on dakika öncesine kadar orada değildi ama muhtemelen o da sesime çıkıp gelmişti saklandığı yerden.

Aldırmadım, sözlerimi durmaksızın sıralamaya devam ettim. "Önce günlüğün sayfaları elden ele dolaşmaya başladı. Sonra bahçeye, oraya buraya saçıldı. Öğrenmeyenler sayende öğrendi. Mahir, *babana yazışmaların seninle ilgili olan kısımlarını göstermedim, endişe etme* diyor ama ona da güvenim yok. Herkes bana karşı, herkes senden yana sanki. Şimdi bir de Gülru çıktı başıma. Kesin anladı, sorguya çekecek beni. Zaten anlamadıysa bile kocası kesin anlatır ona da. Hiçbir özelim kalmadı. Elden ele dolaşıyorum mübarek! Bir salın beni ya! Bir salın da nefes alayım. Ceylin sahtekâr, ikiyüzlünün teki! Anladık! Ben daha günlüğün açığa çıktığını sindiremeden bunu öğrendim. Bırakın da bir kendi kendime sindireyim. Ne işim var benim ağaç tepelerinde, senin kollarının arasında?" Konuşmayı öyle bir sonlandırmıştım ki gözlerim kocaman açılmış, hızlı hızlı nefes alır halde Doru'ya bakıyordum şimdi. Sanki olduğumuz pozisyonu yeni fark etmiş gibiydim.

Benim aksime Doru ise gülüşünü zor tutan bir haldeydi ve bu daha da kızarmama neden oldu. "Ne?" dedim içime kaçmış bir sesle, sanki az önce bağıran ben değilmişim gibi. "Ne var?"

"Sana sormalı, Erva? Bağıran sensin." Sesi öylesine sakindi ki insanın sinirleri zıplamasındı da ne yapsındı?

"Ben miyim bağıran?" Bunu söylerken bile bağırıyor olmam ve yüksek çıkan kendi sesimi işitmem ile sus pus oldum birden. "İndir beni," dedim sesimi yutmuş gibi başım önüme eğilirken. "Yeterince rezil oldum."

Doru beni biraz daha kendine yaslayıp enseme doğru eğdi başını. Dudaklarını boynumun yanına yaklaştırdı. Nefesi saçlarımın arasına dağılıyordu ve ben, bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Ne kadar... ne kadar da garip bir histi tenimde bıraktığı yoğunluk. Onun bir nefesiyle nasıl bu hale gelebiliyordum? "Baban her şeyden haberdar mı, bilmiyorum ama Erva," diye fısıldadı. "Artık bir önemi yokmuş gibi hissediyorum." Belimin yanını sıktı avucuyla. "Olan çoktan oldu. Farkında değil misin? Sen bana anlatamadıklarınla doluyken ben şimdi seninle doluyum." Günlüğüme yazdıklarım... Onlardan söz ediyordu.

Ah, tam şu anda Allah'ım. Al beni yanına.

"Olan ne?" diye sordum başımı önümden kaldırmadan. Kalbim gümbürdeyerek atıyor, ona tutunmamak için direnen ellerim iki yanımda terliyordu.

Sırtımdan soğuk bir ter damlası aktı ve elbisemin içinde süzüldü. Nefes alıp verdim.

"Olan şu ki ben kimseye, hiçbir nedene mahkûm değilim. Kimseye değilim. Ben sadece... ben çoktan sana..."

"Üsteğmen," diyerek sertçe başımı kaldırdım. Onu kendimden iterek uzaklaştırmaya çalıştım ama bir merdiven basamağında ne kadar uzaklaşılabilirse o kadar mesafe açabildim aramızda. Duymak istemiyordum söylediklerini. Söyleyeceklerinin devamında ne geleceğini bilmiyordum ama duymak istemiyordum. "İndir beni ne olur..." Gözlerine yalvarır gibi bakıyordum şimdi. Aynı anda hem öfkeliydim hem de ondan uzaklaşabilmek için yalvaracak haldeydim. Biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Onunla bu kadar yakın olmak hiç iyi gelmemişti.

Doru önce yüzümü en ince ayrıntısına kadar süzdü sonra da ikiletmeden başını salladı. Bir rahatlama sardı bedenimi. Kurtuluyordum.

Belimdeki eller çözülürken sanki boğuluyormuşum da yeni nefes almışım gibi bir rahatlamayla, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Beni duyup duymadığını bilmiyordum, umursamıyordum da. Doru basamaklardan önce benim geçmeme müsaade etti. Sonra da ardımdan sessizce takip etti.

Ona bakmadan, koşar adımlarla evime girdiğimde geride kalmıştı.

Doru'dan

Onun ikna olmasını, aşkımı kabul etmesini istiyordum ama sonrasında nasıl bir yol izleyeceğimizi hesaplayamıyordum. Hayatımda ilk defa birine âşık olmuştum. Aşkla ilgili hiçbir fikrim olmamasına, onunla ne yapacağımı bilmememe rağmen sadece onu istiyordum.

Derin bir nefes çekip tek seferde bırakırken, ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. Gözlerim onun evinin giriş kapısında, "İnan ben de tanıyamıyorum kendimi, Erva," diye mırıldandım bir itirafı dillendirir gibi.

Kendime ve az önceki davranışlarıma kızgındım. Onu korkuttuğumun da farkındaydım ama elimde değildi. Erva her şeyin etrafındayken kendime mani olamıyordum. İçimde aniden bir ses ayaklanıyordu ve *"O senin!"* diye bağırıyordu. *"Bak orada. O sana ait! Hiçbir şeyin, hiç kimsenin olmadığı kadar sana ait."*

Ayağımla yerdeki çimleri ağır ağır tekmelerken içimi çektim. İri, güçlü omuzlarım küçük bir çocuğun cılız omuzlarıymışçasına düşerken, "Daha dün senden uzak durmalıyım diye düşünürken bugün bunu yapamıyorum," diye fısıldadım duymayan Erva'nın kulaklarına. Yüzümde uzun zaman sonra ilk defa bir gülümseme peyda olduysa da hemen silinip kayboldu. "Olmazsan, olamam gibi hissettiriyor," dedim başımı yerde tekmelediğim çimenlerden kaldırarak.

"Sen beni severken görmedim ya... O kadar pişmanım ki. Zamanı geriye almayı o kadar istiyorum ki. O sen ol istiyorum. Zamanı geriye alamayanların

mı bütün suç? Alabilseler neler değişirdi? Annemi ölüden beter yapan o adamı öldürmez miydim ellerimle? Zamanın içinden bulup çıkarmaz mıydım? Yüzüme katilmişim gibi bakan annemin gözlerini, gençliğinde kalan küçük oğlunun yüzüne aralamaz mıydım? Ben ister miydim o adamın yüzüyle doğmayı? İstemez miydim sevmek ne demek bileyim... Bu halim sevgide cahil oluşumdan. Aşkını göremeyişim kör doğuşumdan. Bana gözlerimi geri veren sendin. İlk sevdiğim sendin ama... şimdi suç derdimi anlatamayayım diye dilimi çalanların mı, yoksa sevmeyi hiç öğrenememiş olan benim mi?"

Oturduğum sandalyede huzursuz bir şekilde kıpırdandım. Çünkü bir yanımda Ceylin, diğer yanımda Gülru oturuyordu. Tam karşımda ise Doru, onun iki tarafında da diğerleri... Ceylin'den gelen ani bir toplanma haberiyle yine barbekü alanındaki masada toplanmıştık. Saat akşamın dokuzuydu ve Ceylin lojmana oldukça geç gelmişti. En azından bize toplanalım diye haber verdiği saatten geç bir saatti.

Ender akşamı tatlandırmak için -bence her haliyle tatsız bir akşamdı- Ceylin'in getirdiği şarapları bardaklara doldururken, Yasin de en rahatsız ifadesi ile etrafta volta atıyordu. Masaya oturmasına engel olan bir havadis almış gibiydi yüzü. Bakışları bir Ceylin'i buluyordu bir de yanında oturan beni.

"Bugün mülakata girdim, biliyorsunuz," dedi Ceylin. Gözleri Ender'in doldurduğu kadehlerdeydi. Neşeli sesiyle, "Galiba oldu bu sefer. Ailemsiniz siz benim. Birlikte kutlayalım istedim," derken Ender'in uzattığı kadehi eline aldı. Diğerleri de şaraplarını eline alabilsin diye beklerken devam ettirdi sözlerini. "Babam şu an Aydın'daki yazlığımızda. Ben, daha doğrusu biz," diyerek masanın üzerinden uzanıp Doru'nun serbest duran elini tuttu. "Size güzel bir haber verecektik babamın da buraya gelişiyle. Ama babam bir süre daha Didim'de kalacakmış. Ertelemeyelim istiyorum artık," diyerek şarabından bir yudum alıp aydınlık bir gülümsemeyle gözlerini Doru'ya çevirdi. "Evleneceğimizi herkese duyuralım, sevgilim. Sonra da babamın yanına gidelim."

Ceylin'den böyle bir konuşma yapmasını kimse beklemediği için herkesin yüzünde bir anda şaşkınlık oluşuverdi. En büyük şaşkınlık Doru'ya aitken ben sadece başımı önüme eğerek suspus olmuştum. Ne diyebilirdim ki? Lanet bir andı. *Evleniyorlardı.* Görev bile olsa evleniyorlardı.

"Mesleğimi de elime alıyorum artık, aile kurmanın tam zamanı."

Başımı olduğu yerden kaldırıp etrafımdakilere baktım. Bir ona bakmadım. Yasin midesi bulanıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Ceylin farkına varmasın diye de Ender'in Kadir'e uzattığı kadehi eline alıp kafasına dikti.

"Bana da koysana," diye seslendim cılız bir sesle Ender'e.

"Artık içmeyeceğim diyordun?" dedi kaşlarını kaldırarak Ender. "Dokunuyor demiştin."

"Bugün içmeyeceğim de ne zaman içeceğim? En yakın arkadaşım hayatının aşkıyla evleniyor. Kutlamak en çok bana düşer," dedim yarım bir tebessümle.

"Bırak içsin Ender," diyerek araya girdi Ceylin. "En çok benim canım arkadaşım içmeli o şaraptan. Mutluluğumuza ortak olmalı. Baş nedimem o benim. Ötesi var mı?"

"Yok," dedim belli belirsiz. Uzanıp Ender'in vermemek için direndiği kadehi elime aldım.

"Erva!" dedi Doru dik bir sesle. "İçmesen daha iyi olur..."

Gözlerim onu buldu. "Karışma sen," diyerek kadehimi ona doğru kaldırdım. "Bugün sarhoş olmayacağım da ne zaman olacağım?" Tuttuğum kadehi kafama diktim.

Dipteyim sondayım, diye bir şarkı vardı değil mi? Durumuma ne çok uyuyordu. Ama o şarkının devamında, *yalvarırım gel de kurtar. Beni tanımla. Cümleler içinde kullan. Yepyeni anlamlara sal. Kara duman çıktı raydan. Asılıdır eleğim. Ben acıyı sende tattım. Yarımcadır yüreğim. Yağmurlarım yağmaz oldu. Düşlerim kurudu. Çatladı topraklarım,*[*] diyordu. Kurtuluşum için yine bir o gerekliydi. *Ne yazık...*

Gülümseyerek boşalan kadehimi masaya bıraktım.

"Ama bunlar yetmez. Benim dolapta da vardı bir şeyler," diyerek elimi Yasin'e doğru kaldırdım. "Yasin, getirsene onları da! İçmeyi en çok sen seversin. Hadi donat masayı."

Yasin dediğimi yapmak yerine bana doğru yürüdü. Gülru'ya da kaş göz hareketi yaptı hemen. Bu *götürelim buradan Erva'yı* demekti. Gülru sebebini kurcalamadan hemen yerinden kalktı. Kaşlarının arası çatılmıştı. O da kesin bir şeyler anlıyordu. Erva bu kadar dip olmazdı ona göre. Bu kadar içmezdi. Bunu yüzündeki ifadeden okuyabiliyordum.

"Aa, neden götürüyorsunuz ki?" diye soran Ceylin'e cevabı Doru verdi. "O midesini üşütmüş biraz. İçmemesi daha iyi olur." Bunu söylerken yüzünde ruhsuz, kendini kaybetmiş bir ifade vardı.

"Ceylin, kutlama için uygun bir gün değil bence. Babanın şoförü hâlâ bekliyorsa seni eve bıraksın. Bu kutlama işini de sonraya erteleyelim," dedi Mahir. Aralarında en büyükleri olarak görüşünü belirtir gibi konuştu.

Ceylin bozulmuş gibi dudaklarını bükerken, "İyi madem," dedi hiç istemese de kabullenerek. "Erva iyi değilse kutlamanın da bir anlamı yok zaten."

"Çok iyiyim ben. Bakma sen onlara," dedim ama bunu sesimle destekleyemedim. Cidden kötüydüm çünkü. O da kalktı ve bana doğru yürüdü. Kollarını

[*] Feridun Düzağaç'ın Dipteyim Sondayım Depresyondayım isimli şarkısı.

açıp sarıldı. "Yarın gelirim senin yanına. Konuşuruz detaylıca. O zamana kadar kendine çok dikkat et, sonrasında ben bakacağım sana."

Hiç konuşacak halim yoktu. Bu, artık Ceylin'i arkadaşım olarak görmeyi bırak, insan olarak bile görmeyişimdendi. Onlar belki evlenmeyeceklerdi ancak bu akşam, şu masada yaşadığım aşağılanmayı asla unutamayacaktım. Ceylin bile bile canımı yakmış, Doru da sessiz kalmıştı. Bu masadaki çoğu kişi benim ne halde olduğumu bilirken, en azından sezerken şu durum...

Doru'ya gözucuyla şöyle bir baktım. Konuşmadan çok şey anlattım ve arkamı dönüp merdivenleri tırmandım.

"Ben de seninle geleyim," diyerek fırladı yerinden Ender. "Eve girdiğinden emin olayım."

Bir an sonra evimin mutfağında Ender ve Yasin ile oturuyorduk. Yüzüm ifadesizdi ama dakikalar öncesine göre daha iyiydim.

Ender, "Çok içmedin mi sence de?" diye sorunca, kaçıncı olduğunu bilmediğim kadehimin son yudumunu aldım ve damağımda dolaştırarak yuttum. Dudağımın kenarından taşan bir miktar şarabı elimin tersiyle silerken olumsuz anlamda başımı salladım. Azdı bile bana göre. Bir şununla unutabiliyordum kendimi de onu da. Kafamı rahatlatıyordu bir kere. Buna ihtiyacım vardı.

"Bugün çok mühim bir gün, Ender," dedim onunla dalga geçer gibi. "Çoook önemli bir gün. Ceylin hayallerine kavuştu. Benim en yakın arkadaşım. Ne çok içmesi? Az bile."

Kadehimi yenisi ile doldururken Ender yumruğunu sıkıyor, kesin aklından Ceylin'i bir kaşık suda boğmayı geçiriyordu. Güldüm haline. Ceylin beni ölümle korkutmuyordu. Düpedüz öldürüyordu. Bu ne çeşit bir intikam diye düşünmeyi bırakmıştım artık. Çünkü böylesine bir nefreti hak edecek bir şey yaptığımı düşünmüyordum. Pisliğinde boğulabilirdi kendileri.

Yasin'in suratı hâlâ rahatsız bir ifadesizlikteydi. Ağzını bıçak açmaz halde öylece oturmuş beni izliyordu.

Ender, "Mahir mi gelecek?" diye sorunca, Yasin suskunluğunu bozmadan başını salladı. Tam da o sırada kapı çaldı.

Ender yerinden kalkıp kapıya giderken, ben sarhoş olma yolunda hızla ilerliyordum. Hayat güzeldi, kuşlar ve böcekler vardı. Onlarla birlikte ben de yaşıyordum işte.

"Bana bak, Yasin," dedim gülerek. "Sen sakın üzme Neslihan'ı, tamam mı? İyi kız belli. Yakinen tanışamadık ama anladım ben." Başımı salladım. "Bahçede çok âşık bakıyordu sana. Elini sahiplenir gibi tutuyordu. O bırakmazsa sen de bırakma onun elini. Hatta bıraksa bile üzerine git. *Ne oluyoruz kızım* de. *Seviyorum, kendine gel* de. Seviyorsun değil mi?" diye sordum.

Yasin cevap vermeyince, "Seviyorsun," diye ekledim gülerek başımı sallarken. "Sev... Keşke diyorum bazen... Keşke şu kapımda kuyruk olan adamların

birine verseydim gönlümü. El üstünde tutardı beni. Birisi okulun kapısına arabalarla çiçekler boşaltırdı, biliyor musun? Daha lisedeyken... Ben dönüp bakmazdım," diyerek kendimi gösterdim. Elindeki şarap bardağı hafifçe sallandı ve içinden bir miktar kırmızı şarap masaya döküldü lâkin oralı olmadım.

"Öyle yakışıklıydı ki... Ne aradığımı bilmeyen ben, reddettim onu. Dedim *al çiçeklerini de gelme bir daha.* Çok ısrar etti ama biliyor musun?" diyerek elimin avuç içini masaya vurdum. Çıkan ses en çok beni korkutunca güldüm. "Sonra yemeğe çıktık biz bununla. Ama benim tarafımdan bir şey yoktu." Kendini kanıtlamak ister gibi gözlerimi belirginleştirdim. "Olmaz diyecektim ona. Ne yaptımsa bırakmadı peşimi. Çok seviyordu beni. Gönül bu ya işte," diyerek elimi kalbimin üzerine kapattım. "Üzeni seviyor benimki. Bozuk bu, bozuk," dedim diğer elimde tutuğum kadehi kafaya dikerek.

Ağzımdakileri zorlukla yutarken, "Ya Sonat'a ne demeliydi?" diye sordum sanki Yasin ondan haberdarmış gibi. "Bir boyu vardı, bu kadar," diyerek elimi kapıya doğru havaya kaldırdım. Tam da o anda üç çift gözle göz göze geldik. Doru en önde, Mahir ve Ender onun arkasında durmuş bana bakıyordu.

"Bu kadardı işte," diyerek Doru'yu işaret ettim kaldırdığım elimle.

"Kaç kadeh içti?" diye sordu Doru, Yasin'e doğru ters ters. "Lan sahip çıkamadınız mı şuncacık kıza? Alamadınız mı elinden? Neden izlediniz oğlum!" Öfkeliydi; sesi, bakışları ateş püskürüyordu resmen. Daha çok öfkelenirdi. Umurumda bile değildi.

Yasin ifadesini bozmazken sallana sallana kalktım yerimden. Ellerim masayı dayanak niyetine tutuyordu. "Hop," dedim gülerek. "Bu o değilmiş. O daha yakışıklıydı."

"Kim değilmişim, Erva?" diyerek sert bakışlarını bana çevirdi Doru. "Anlatıp durduğun adamlardan hangisi değilmişim?"

"Hatırlayamadım ki şimdi." dedim hıçkırırken. Kalktığım gibi hızla çöktüm sandalyeme. "Ne bileyim ben? Bağırma bana!"

"Abi," dedi Doru, Mahir'e doğru omzunun üzerinden bakarak. "İki dakika müsaade etsenize!"

Mahir başını sallayarak Yasin'e el etti. "Dışarıdayız biz. Konuşmanız bitince söyle gelelim. Mesele önemli."

Doru başını sallayarak onaylayınca çıkıp gittiler. Görmeye bile tahammülümün kalmadığı adamla baş başa kalmıştım iyi mi?

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Yok gibi davranmak en iyisiydi. Ses vermezsem giderdi herhalde. Giderdi, değil mi?

Gözlerim boşalan şişelerden birine dalıp giderken, "Ne bu halin?" diye sordu Doru bir öncekine göre daha yumuşak bir sesle. Lâkin öfkesi hâlâ geçmiş değildi. Yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. "Sana soruyorum, Erva. Ne bu halin?"

Sustum. Konuşmadım.

"Konuşsana kızım," dedi eli çeneme doğru uzanırken.

Gözlerimi ona dikerek, "Sana ne!" diye bağırdım. "Sana ne! Gitsene sen sevgilinin yanına! Pardon, o artık nişanlın sayılır. Rahat bırakın beni!" Derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum. Başım dönüyordu. Bir bu eksikti. Dudaklarımın arasından minik, sızlanır gibi bir ses döküldü. "Saklanamıyorum artık ben," dedim istemeden bir itirafı dillendirir gibi. "Hiçbir kapının arkası almıyor beni üsteğmen!"

Doru çenemi parmaklarının arasına aldı. Yüzümü yüzüne eşitledi. "Saklanma," diye fısıldadı. "Saklanma, Erva."

"Nasıl mutluydu, gördün mü?" dedim gözlerimi gözlerine kaldırarak. "Yüzünde güller açmıştı. Seni aldı ya..."

"Kimse almadı beni," dedi Doru boğuk bir sesle. Başparmağıyla çenemi seviyordu.

"Hiçbir şey söylemedin," dedim canım yanıyormuşçasına cılız bir ses daha dudaklarımın arasından sızarken.

"Ben sana söyledim, Erva. Çok şey söyledim. Orada söylediklerimin bir önemi yoktu. İçimde ne varsa ben sana söyledim."

Güldüm. Gerçek değildi gülüşüm. "Bahçeden onu uğurlarken size bakıyordum ben. Penceredeydim. Onun seni öpmesine izin verdin," dedim. Elimi kaldırıp Ceylin'in dudaklarını dokundurduğu yere, yanağı ile sakallarının arasına dokunmaya çekinir gibi parmaklarımın uçlarını yerleştirdim. Parmaklarım soğuk, onun teni ise sıcaktı.

Dokunuşumla gözlerini yumdu.

"Olmaz bizden," dedim çatallı çıkan, cılız bir sesle. "Bir kez daha anladım ben bunu o masada. Ben... çok düşündüm." Parmaklarım titriyordu. Elimi indirmek istedim ama yapamadım. *Belki son kez* diye düşünerek avucumun içini yanağıyla doldurdum. Sakallarının sertliği avucumun içini gıdıklıyordu.

"Eve gelince de öncesinde de düşündüm. Günlerdir gözüme uyku girmiyor. Kendime yediremiyorum ben bunu üsteğmen. Onun seni bu kadar kolay almış olmasını kendime yediremiyorum. Senin beni günlükte yazılanlar yüzünden seviyor oluşunu kendime yediremiyorum. Olduramıyorum."

Ona doğru eğildim. Başımı taşımakta zorlanıyordum. Alnımı omzuna yasladığım sırada elim yanağından kayarak aramızdaki boşluğa düştü. Ciğerlerimi dakikalardır nefessiz kalmış gibi havayla doldururken, aslında tek yapmaya çalıştığım ağlamak isteyen gözlerime direnmekti.

"Tek derdi sensin. Ben değilim," diye mırıldandım. "Canımı neyle yakacağını çok iyi öğrenmiş. Hem seni aldı hem de beni..." Devamını getiremedim.

Bir an sonra, "Çoook," dedim. "Çok seviyorum. Böyle olmayı sevmiyorum ama... Böyle hissetmeyi."

Doru dokunmaya kıyamaz gibi yüzümün yanını sevdi. Ben soluklarımı onun boynuna bırakırken o kıpırdamadı yerinden. "Bu oyuna son vereceğim," dedi bir çırpıda. "Sen üzülüyorsan ben böyle görevin de... Korurum ben seni. Gerekirse siper olurum..."

"Babam," dedim uyku ile uyanıklık arasında. "Bana bu sabah dedi ki... İstersem gönderirmiş beni buradan. Çok uzaklara gönderirmiş..."

"Sen ne dedin?" diye sordu Doru yutkunarak. Gülümsedim ve Doru'nun yanağımda olan elinin başparmağı kıvrılan dudak kenarıma kaydı. "En azından aynı yerde, aynı havayı solumak istediğimi söylemedim. Bilmiyordu, üzülsün istemedim. Ben artık kimsenin bana üzülmesini istemiyorum."

Yanağımda duran eli aşağıya kaydı ve omzumun köşesini kavradı. Beni karşısına alırken diğer eliyle yüzümü yüzüne eşitledi.

Gözleri nemliydi, benimkiler gibi. Öfkeden mi, yoksa bulunduğumuz anın bıraktığı yoğun histen mi, bilemedim.

"Az önce," dedi sesi titreye titreye. "Az önce anlattığın adamları öldürmek istiyordum, biliyor musun?"

Dolan gözlerime rağmen gülümseyişime mani olamadım. "Ne diye?" diye sordum ona. "Önüme kamyonla çiçek döktüler diye mi?"

Olumsuz anlamda başını salladı Doru.

"Yemeğe çıktım diye öyleyse," dedim. Genişledi gülümsemem. Bir çocuk gibi onun oyununa kanmıştım. Aslında sarhoşluğumdandı bu ama şu an tam ayırt edemiyordum.

Doru yine başını sallayınca bu defa gülümsemek yerine durup onun gözlerinin içine kilitledim bakışlarımı. "Birini bile kabul etmedim ki," dedim. Onun istediği cevabı bir türlü veremediğim için sesimde bir isyan vardı.

"Hatırında kalmayı bir şekilde başardılar diye. Sen öyle anlatınca tek tek... Ben hiçbir şey yapmamışken, aksine sana normal bir arkadaş gözüyle bile bakmayıp iyi davranmamışken çok kızdım geçmişindeki o adamlara. Onlar hak ediyordu sevgini ama ben... Ben hiçbir şey yapmadım, Erva."

Islak gözlerim belirginleşirken, "Bu yüzden mi kızdın onlara?" diye sordum.

Doru başını salladı dudak kıvrımları yarımca yükselirken. "Bu yüzden kızdım. Ben seni şimdi çok seviyorum ama sen beni de istemiyorsun. Seni kazanamadan yenilmiş gibi hissediyorum. Ve inan bana, bu daha ağır."

Ona doğru yaklaştım. Yüzünde hâlâ sahici olmasa da varlığını koruyan gülümsemesine, dudaklarının kenarındaki o kıvrıma dokundurdum parmaklarımı. Doru şu yaptığıma dayanamıyormuş gibi kaparken gözlerini, adımı fısıldadı aralanan dudaklarının arasından. "Bana inan diye ne yapmam gerekiyor, bilmiyorum ben... Günlükte yazanlar senin hislerindi," dedi gözleri tekrar aralanırken. Boşta olan elimi tuttu ve gözlerini araladı, kalbinin üzerine kapattı avuç içimi. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. "Bunlar da benim..."

Kapı çalıyordu ama tepki veremiyordum. Kilitlenip kalmıştım Doru'nun yüzüne, sözlerine... Elimin altındaki kalp öyle hızlı atıyordu ki. Hiç durmadan oradan çıkacak sandım bir an. Elimi daha çok bastırdım üzerine. Gömleğini avuçladı parmaklarım. Derin bir nefes aldım ve bıraktım.

Bir kapı çarpma sesi duydum tam da o esnada. Elimi kendime gelmiş gibi hızla onun kalbinin üzerinden çekerken, birileri belirgin adımlarla yürüyor ve geldiğini belli ediyordu. "Evdeyiz. Artık konuşma zamanı."

Mahir'in sesiydi bu. Sandalyemi tuttum ve çekerek ondan uzaklaştırdım. Dağılmış bir halde olduğumun farkındaydım. Kurumuş boğazımı ıslatmak için kendime bir kadeh şarap doldurmak niyetiyle uzandım önümdeki şişeye.

Doru, diğerleri mutfağa girmiş olmasına rağmen elimi yakalayıp tuttu. "İçme daha fazla," dedi. "Ben sana kahve yapayım."

"Ben yapayım," dedim alelacele. Kalkacak oldum. Bir anlığına ondan kaçmak için bahanem olacaktı. "Sen bilmezsin kahve yapmayı."

"Artık biliyorum," dedi Doru. "Gülru öğretti bugün."

Sandalyemden yarım kalkmış haldeyken ona çevirdim bakışlarımı. Dudaklarım şaşkınlıktan aralık kalmıştı. "Sen o yüzden mi ondaydın?" diye sordum. Kahve içmeyi sevmeyen bir adam, neden kahve yapmayı öğrenmek isterdi ki?

Doru kaşlarını kaldırdı. "Bilmem, can sıkıntısı benimki de," dedi imayla. Yerinden kalkıp geçen gelişinden yerlerini bildiği kahve kavanozlarının başına geçti. Ben de yerime tekrar oturmak zorunda kaldım. Fakat gözlerim hâlâ onu takip ediyordu. "Size de yapıyorum," dedi diğerlerine bakmazken.

"Yap, tabii," dedi Mahir sıkıntıyla oflayıp başını ovuşturarak. "Hepimizin beyni sikildi bugün."

Tüm kafa dağınıklığıma, aklımın hâlâ Doru ile yaptığım konuşmada olmasına rağmen toparlanmaya çalıştım. Sesimi temizlerken, "Ne konuşacaktınız?" diye sordum bizimkilere. "Kalmalı mıyım yoksa yalnız mı..."

"Kalmalısın," dedi Yasin vurgulayarak. Bu akşam ilk kez sessizliğini bozuyordu. Anlaşılan havadisleri o verecekti. "Ceylin," dedi bir kez daha değişmeyen gündemimizi masaya bırakarak. "Üniversiteye gittim ben bugün."

Doru elindeki cezveyi kenara bırakıp bize doğru döndü. Yasin onun gözlerinin içine bakarak, "Orada kaydı falan yok sürtüğün," diye söylendi.

"Ne demek bu?" diye sordum. Okulda kaydı yok da ne demekti? Öğretmen olmaya çalışıyordu. Mülakatlara girip çıkıyordu. Bu, nasıl olurdu?

"O okulun hiç öğrencisi olmamış demek! Seni kandırmış. Bir kez daha," dedi Yasin üzerine basa basa. Yüzü tiksindiği bir şeyi dile getiriyormuşçasına, "Mülakatlar yalan, Erva!" diye patladı. Eli masanın üzerine indi. "Bugün yaptığı konuşma da yalan! Hepsi yalan. Bu kız hepimizi yalanları ile ayakta uyutmuş. Sık sık ortadan mülakat diye kayboluşları da kim bilir ne için?"

"O zaman neden okuldaydı? Tanışmamız..." diye kendi kendime söylendim. Anlayamıyordum. Gerçi onca işittiğim, öğrendiğim şeyden sonra garipsememem gerekirdi.

"Sana düzmece demiştim," dedi Doru. Başımı ona çevirdim. Öfkeden çenesindeki tüm kaslar gerilmişti. "Sana gelişi, arkadaş oluşu, o okuldaki anlarınız, babasının maddi durumundan dolayı çalışmak zorunda oluşu... Hepsi ama hepsi!" Yumruk yaptığı elini mutfak tezgâhına indirdi. "Ben şimdi öldürmeyeyim de onu ne yapayım!"

"Hiçbir şey yapmayacaksın," dedi Mahir tüm sakinliğini koruyarak. "Albay ile az önce bütün detayları görüştük. Aradım ve konuştuk. Ceylin'i ikna edip Aydın'a gidin diyor. Yalnız göndermeyeceğiz seni. Beraber gideceğiz. O adamla tanışacaksın. O gerçek babası değil, bunu hepimiz çok iyi biliyoruz. Ama o adam diğer her şeyin çorap söküğü olacak. Ucunu yakalarsak işimiz kolay. Elbet açık verecek. Yüz yüze gelirsek ve bir güven ortamı oluşturursak -her ne kadar bizden haberli olup güvenmese de- bir avantajımız olabilir. Bunu demeliyiz."

"Kardeşi var demiştin," diyerek araya girdi Ender. "Üvey annesi. Onlar hâlâ yurtdışında mı?"

Bana soruyordu. Duyduklarımın şokunu hâlâ atamamış olarak başımı salladım. "Bilmiyorum ki tam. En son öyleydi. Ama muhtemelen o da yalandır."

"Öyledir," dedi Doru dişlerinin arasından. "Neyi doğru ki!"

Mahir düşüncelere dalmıştı. Bir anda duraksayıp sakallarını sıvazladı, "Erva," dedi daldığı o yerden. "Sen de bizimle geleceksin."

"Olmaz!" diyerek araya girdi hemen Doru. Ona baktım. "O gelemez! Bu delilik!"

Bakışları üzerimde dolaşırken, "Albayın ikinci planına geçmenin tam zamanı" dedi Mahir.

"Neymiş babamın ikinci planı? Doru'nun onunla evlenmesi mi?"

"Albay'ın ikinci planı kışkırtma, Erva," dedi Ender kenardan. "Evlenme falan yok. Hiçbir zaman olmadı. O, Doru'yu oğlu gibi sever, biliyorsun. Ateşe atacak değil en sevdiği askerini. Onun planı, Ceylin'i takıntısı olduğu kişi sayesinde hataya sürüklemek!"

17. BÖLÜM

TUTKUN

"Bunun Aydın'a sizinle gelmem ile ne alakası var?" diye sormuştum ki evimin kapısı ikinci kez çalmaya başladı ve herkesin odağı bir anlığına oraya kaydı. Kapı açma görevini bir kez daha Ender üstlenirken, Yasin yanıtladı sorumu.

"Ceylin'in şu hayatta kıskanacağı biri varsa o da sensin bize göre. Bize göresi falan yok aslında. Düpedüz öylesin," dedi gözlerimin içine bakıp başını sallarken. "Kız seni mutsuz etmek için uğraşıyor. Öldürmeden süründürmenin peşinde. Eğer sen onun aksine iyi olursan, o da bir şeyleri yanlış yaptığını düşünecek. Hata yapacak kısacası, Erva. Panikletmeye çalışacağız onu."

Doru arkamda parmaklarını sert denebilecek bir ritimle tezgâhın üzerine vururken, Yasin'in söylediklerinde ne kadar da yanıldığını düşünüyordum. Ceylin beni neden kıskanacaktı? O her şeye sahipti. Yanımda duran adama, öncesinde olsa bile onun ilgisine... Şimdi bile onu istediği gibi yönlendirebiliyordu. Sebebi her ne olursa olsun, o Doru'ya sahipti. Benim aksime... İşte tam da bu yüzden ben onun bana duyduğu nefretin de bir kıskançlık yüzünden başladığını ve hâlâ sürdüğünü hiç ama hiç düşünmüyordum. Dolayısıyla onu kışkırtmak, panikletmeye çalışmak yersizdi. Boşunaydı.

Ender yanında Kadir ile mutfağa girdiğinde düşüncelere dalan bakışlarımı Kadir'e doğru kaydırdım ve elimle ona selam verdim. Hemen sonra tekrar Yasin'e çevirerek tüm ilgimi, "Nasıl olacakmış o iş?" diye sordum. İçimde bir huzursuzluk duygusu filizlenmeye başlamıştı. Bu konuşmanın altından hiç de iyi bir şey çıkmayacağını öngörmek zor değildi. Ben ve birini kışkırtmak! Bu karakterim itibari ile de pek mümkün değilken, Ceylin'i nasıl ve neyle kışkırtmayı düşünüyorlardı ki?

"Konuşmanızı bölüyorum ama," dedi Kadir hâlâ ayaktayken. Diğerleri gibi kendine bir sandalye çekip oturmayı tercih etmemişti. Canı sıkkın gibiydi ve ben içeriye girdiği ilk andan itibaren sezmiştim bunu. Ses tonuna da yansıyan bu durum, diğerlerinin de dikkatini çekmiş olacak ki, "Ne oldu Kadir?" diye sordu Mahir sandalyesinde ona doğru dönerken. "Kötü bir şey yoktur inşallah!"

Masaya doğru yaklaştı Kadir. Derin bir soluk alıp sakallarını eliyle karıştırırken, "Ceylin'in peşine taktığım sivil er," dedi dalgın bir sesle. "Ceylin'in

arabasının tekrar lojmana doğru döndüğünü söyledi. Yolda şimdi. Beş dakika içinde burada olur. "

Kaşlarım havalanırken, Ceylin'in lojmana dönüyor oluşundan çok, onun peşine takılan erden dolayı şaşkındım. Ceylin'in peşine birilerini mi takmışlardı? Artık etrafımda olan şeylerle ilgili şaşırmamayı öğrensem iyi olacaktı.

"Neden geri dönüyor olabilir ki?" Mahir sorduktan sonra sandalyesinde dikleşirken onunla göz göze geldik. Elbette ki en küçük fikrim yoktu bu konuda. Ceylin'di bu. Aklına estiği gibi yaşardı. Canı ne yapmak istiyorsa onu yapardı. Telefonum sessizdeydi ve şimdi masada titriyordu. Bakışlarım ekranda beliren isme kaydı.

"Bilmiyorum ama dağılmamız gerek. Belki de Erva'ya geliyordur."

"Bana gelmiyor," dedim elimde aldığım telefonu bir anlığına onlara göstererek. Ceylin'den gelen mesajı parmağımla yukarı ve aşağıya doğru kaydırıp gözlerimi dolaştırırken, "Üsteğmende kalacak," diye ekledim alaylı bir tınıyla. Telefonumu kaldırıp Ceylin'den gelen mesajı tekrar onlara gösterdim. Okuduklarıma şaşırmış mıydım? Elbette ki hayır.

Doru mesajı okumaya yeltenmeyince telefonumu tekrar kendime çevirip sesli okudum. Duymalıydı. Duymalıydı ve beni nasıl boktan bir şeyin içine soktuğunun iyice farkına varmalıydı. Öyle *sana âşığım, seviyorum* demekle olmuyordu bu işler. Ben nelerle uğraşıyorum, neleri sindiremiyorum bir anlamalıydı.

Ceylin'in mesajı hangi imalı ses tonuyla, nasıl pür neşe içinde yazdığını adım gibi bilsem de düz, durgun bir sesle okumaya başladım.

"Ay, Erva ben geri dönüyorum. Bu gece Doru'da kalmaya karar verdim. Hazır babam da evde yok. Kaç gündür doğru düzgün yüzünü göremiyorum. Bu gece sarılıp uyumak farz bana. Olur da babam falan ararsa -olmaz da öyle bir şey- sende kaldığımı söylemeyi unutma."

Ben zaten bir bu işe yarıyordum ikisinin arasında. Ceylin -sözde- babasına hep bir yalan söylüyordu, ben de yalanını destekliyordum.

Ses tonumda herhangi bir değişme olmazken bakışlarımı ona çevirdim. "Size geliyor, üsteğmenim. Vakitlice evinize mi geçseniz? Maazallah burada görür falan," diyerek laf soktum.

Ender tam da o esnada, "Siz birlikte mi uyuyordunuz ki?" diye sorunca yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi ve bakışlarım onu buldu. Şaşırmış görünüyordu Ender. Öyle olmadığına hem emin hem de değilmiş gibi bakıyordu Doru'nun yüzüne. Valla, ben de bu konuda artık yeterince emin değildim.

Doru birbirine bastırdığı dişlerinin arkasında bir küfür yuvarlarken, sert bir bakış attı Ender'e. "Ne yatması lan! Doğrusunu bilmiyor musun da soruyorsun?" diye kükredi. Bilmiyorduk tabii. O her gece onun evinde kalırken

dört duvarın ardında olanları nereden bilebilirdik? Ben galiba son olanlara fazla içerlemiş olduğumdan, tanıdığımı sandığım onu bile suçlayasım geliyordu.

"Biliyorum da..." dedi Ender neden böyle düşündüğü apaçık ortada olmasına rağmen yine de izah etmek ister gibi. Söze tekrar başlayacakken oflayarak araya girdim.

"Uykum geldi benim," diyerek kalktım ayağa. Durup Ceylin ile Doru'nun ne yaşadığını dinlemek istemiyordum. Ayağa kalkar kalkmaz öncesinde az da olsa görmezden gelmeye çalıştığım sarhoşluğum, eliyle koymuş gibi beni tekrar bulurken başım ileri geri dönmeye başladı. Otururken iyiydi de alkol denen bu meret, sarhoş değilim sanırken en olmadık anda tekrar yokluyordu. Gözlerimi açtım, kapadım ama bir işe yaramadı. Elimle masanın kenarından destek alarak durdum bir süre. Kendime gelir gibi olduğumda, "Size iyi geceler, beyler," dedim elimin birinin tersini de Doru'ya doğru sallayarak. Bu, kenara çekilmesini istediğimdendi. "Kapıyı giderken çeker, çıkarsınız," diye ekledim öne doğru birkaç adım atmaya çalışırken.

"Yok uyumak falan," dedi Doru ve çekilmekten ziyade daha çok önümü kesti. "Bekle," diye tok bir sesle konuştuğunda elleriyle pantolonun arka ceplerini yokladı. Beklemek istemiyordum ama küçücük mutfağımda masayla tezgâhın arasında mahsur bırakılmıştım. Tam önümde engel gibi duruyordu.

Ceplerinde bulamayınca arkasına döndü. Aradığı telefonu olacak ki onu tezgâhın üzerinde buldu. Eline alıp yüzünü tekrar bana dönerken, kalçasını da tezgâha yasladı. Ben o anda hâlâ çok iyi olmadığımdan, geçip odama gitmeyi düşündüm ama öne doğru uzattığı bacakları hâlâ yolumu kapıyordu. Ekranda parmakları hızla dolaşırken hepimiz durmuş onu izliyorduk.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Sarhoşum, kötüyüm ve uyumak istiyorum!"

Beni duymadı bile ve yaptığı şeye devam etti. İşi bitince telefonunu arka cebine soktu. "Ceylin'e mesaj attım," dedi tekrar önüme dikilirken. "Gelme dedim."

O gözlerimin içine bakarken, ben bir anlığına Mahirler gelmeden önce söylediklerinin aklımı ele geçirmesine izin verdim. Öyle bir bakıyordu ki yeşilleriyle hem söylediklerini hatırlatıyor hem de *senin için yaptım bunu* diyordu sanki. Görev umurunda değilmiş gibi...

Lâkin bakışlarından gerçekliğe çekilmem çok uzun sürmedi. Gözlerim belirginleşirken dudaklarım da onlara eşlik edercesine hafifçe aralandı. "Sana yazmış mıydı ki?" diye sordum. Bu yaptığıyla yan yana olduğumuzu belli ettiğinin farkında mıydı acaba? Akşamın bu saatinde, onu evine göndermişken ve beni rahatsızlanmış olarak biliyorken hem de!

Umurunda değilmişçesine bir rahatlıkla, "Yazmamıştı," dedi ve kaşının birini imayla kaldırdı.

"İyi de," diyerek bakışlarımı Mahir'e doğru çevirdim. Şu an beni tek umursayacak olan oymuş gibi geliyordu. "Anlamayacak mı? Sorun olacak. Ben hastaydım ve eve geçtim diye biliyor..."

"Sorun olmaz, olmaz da bu hızlı bir giriş oldu," dedi Mahir bana değil de Doru'ya bakarak. "Az yavaştan mı alsaydın... Erva'ya hızlı yürürsen anlaşılabilir be oğlum." Sözlerinin muhatabı ben değildim ama söyledikleri bilgim dahilinde olmamasına rağmen fena halde beni de ilgilendiriyordu.

"Yürümek mi? Yavaştan almak mı? Kim kime yürüyor ya!" diye ortada dönen ve bir türlü anlaşılmayan muhabbetten sıkılmış gibi yüksek denebilecek bir sesle araya girdim.

"Ben," dedi Doru diklenir gibi önüme biraz daha atılarak. Gözlerim kocaman açılırken o tam önümde duruyordu şimdi. "Ben sana yürüyorum, sen de karşılık veriyorsun."

Dudaklarım bir kez daha aralık kalırken bakışlarımı onda ve diğerlerinde dolaştırdım. "Olmuyor öyle bir şey!" diye cırladım.

"Konuştuk ya, Erva. Böyle yapacağımızı söyledik ya," dedi Yasin kollarını göğsünün üzerinde bağlarken. Yüzünde serseri bir tebessüm belirmeye başlamıştı.

"Siz bana," diyerek yanlış anlaşılmayı düzeltmeye çalıştım. "Bana böyle söylemediniz. Kışkırtmalıyız onu dediniz."

"Tamam işte. Biz de öyle yapıyoruz," diyerek güldü Yasin. Tüm akşam boyunca suratsızken, konuşulan konudan bir anda nasıl da keyif alır olmuştu öyle. Ender bile gülmek istiyor ama yapamıyormuş gibi sıkıyordu kendini. Aralarında en ciddi duran Mahir, ondan sonra da Kadir'di.

Bir anda bileğimin üzerinde hissettiğim el ile bakışlarımı önce elin sahibine sonra da yüzümde dolaşan gözlerine çevirdim. Doru oldukça sakin bir ifadeyle, "Mahirlerde oturmada olduğumuzu söyledim. Senin de yanımda... Birazdan görevle ilgili bir toplantı yapacağımızı, tüm gece süreceğini ve bu yüzden boşuna gelmemesini."

"Çok iyi yapmışsın," dedim yaptığıyla övünür ifadesine doğru. Bileğimi çekiştirmeye çalışırken, "Aferin sana," diye ekledim başımla da sözlerimi vurgulayarak. Bırakmıyordu. Sıkı sıkı tutmuyordu ama onun iri parmaklarının arasından hiç alamayacakmışım gibi hissettiriyordu. "Sen daha o gelmez diye bekle!" diye devam ettirirken sözlerimi kendimi bir kez daha çektim. Elbette ki gelecekti. Arkadaş ortamıydı sonuçta. Gelir, en kötü biraz oturup giderdi.

"Gelirse diye sen de benimle şimdi onlara gelmelisin," dediğinde sıkılmışçasına soluğunu yüzüme bıraktı. Kalın parmakları bir an için gevşer gibi oldu ama tekrar sarıldı bileğime. "Dizimin dibinde oturmalı ve yanımdan ayrılmamalısın. Yalanımız ortaya mı çıksın?"

Nerdeyse *çıksın* diye bağıracak hale getiriyorlardı bazen insanı. Mahir en azından mantıklı düşünür sanmıştım ama o da diğerleriyle fikir birliği içerisinde görünüyordu. Yapmaya çalıştıkları şey işe yaramazdı. Görmüyorlar mıydı? Ceylin benden nefret ediyordu ama beni zerre kıskanıyor olamazdı. Tamam, ben onu yanlış tanımış olabilirdim ama onun nefreti beni kıskandığı için başlamamıştı. Nedenini bilmiyordum ama öyle hissediyordum.

"Kolumu bırakır mısın?" diyerek bir kez daha kendimi çekmeye çalışırken görüşüm kararda bir an. Gittim ve geldim sanki. Başım fena halde dönüyordu. Gözkapaklarımı yüzümden silinir gibi sıkıca yumdum, ona doğru sendeledim. Elimin birinin avuç içi dengede kalabilmek için göğsünün üzerine kapaklanırken ben sıcaklığını sadece ona temas eden o küçücük yerde değil, tüm bedenimde hissettim. "İyi misin?" diye sordu kolunun birini belime dolayıp beni ayakta tutmaya çalışırken.

"Başım," dedim boğuk bir sesle.

"Bırak da kızı gidip uyusun. Hâlâ biraz sarhoş, görmüyor musun?"

Biraz mı? Ben bu kadar ayakta durabildiğim için bile şükrederler sanmıştım. "Yok bir şeyim," dedim ama gözlerimi hâlâ kapalı tutuyordum. Gözkapaklarım gevşerken Doru'nun belimin yanındaki eli orayı daha sıkı kavradı ve ben başımı da elimin hemen yanına yaslamaktan kendimi alamadım.

Yer sallanıyormuş gibi hissediyordum. Mahir, "Hadi Doru," diye üsteleyince Doru sıkıntılı soluğunu saçlarımın arasına bıraktı. Tişörtümün yakası nefesinin yoğunluğundan dolayı titreşirken, ensemde hissettim içimi ürperten dokunuşunu.

"Gidin önden o zaman. Ben de arkanızdan geleceğim. Öncesinde Erva'ya bir şey söylemem gerek," dediğinde iki çift ayak sesi uzaklaşıyordu bizden. O esnada Doru'nun telefonuna mesaj yağıyordu. Muhtemelen Ceylin yazıyordu.

Başımı hafifçe kaldırıp diğer elinde tuttuğu telefona çevirdim gözlerimi. Telefonun ekranında Ceylin'in ismini okuyabiliyordum.

Mahir, "Eve geçiyorum ben de," derken Kadir kenardan, "Ceylin dönüyormuş, gelmiyor," dedi.

Doru'nun kafasını salladığını başımın üstünden hissettim. Rahatlamış gibi inip kalkan göğüskafesini kendi göğsümün üzerinde hissederken, bileğimi sıkı sıkı kavrayan parmakları da gevşemişti.

Ender ve Yasin'i, Kadir ve Mahir takip etti. Kapanan giriş kapısıyla biz yine onlar gelmeden önce nasılsak öyle kalakalmıştık. Sanki hiç gelmemişlerdi. Bileğimi gevşeyen parmaklarının arasından çekerek kurtardım ve bir nefes bıraktım.

Aslında Ceylin geleceği için kendimi sıkıp durduğumu tam şu an fark ediyordum. Onun mesajda yazdığı gibi Doru ile uyuduğunu, ona sarıldığını bile düşünmüştüm de canımın sıkıntısını buna yormamaya çalışmıştım.

"Güzel," dedim gözlerim onun göğsündeyken. "Sen de evine gidebilirsin o zaman. Bu gece onunla uyumana gerek kalmayacak."

Çenesini başımın üzerine yasladı. Kolları belime dolanmadan hemen önce elindeki telefonu tezgâhın üzerine bıraktı. Doru tarafından çekildikçe, sakin olan göğsüne yaslandı başım.

Onunla böyle yakın olmak istemiyordum. Dönen başım da çoktan geçmişti ama çıkamıyordum kollarının arasından. Gevşek olan kolları sıkılaşırken benim kollarımı da altına aldı. İstemeden de olsa ellerim onun belinde kala-kalmıştım.

"Ne ya-" diyecektim ama konuşturmadı beni. Başımın üzerine yanağını yasladı ve ben göreve gitmediği zamanlarda uzattığı, şimdi de epey uzamış olan sakallarının sertliğini tam o noktada hissettim. İnsan böyle anlarda konuşamıyormuş. Hep hayalini kurduğun kişiyle böyle olunca dili lal oluyormuş. Onu anladım. Bedenime yayılan hissin tarifi yoktu ama içimin titreyişi onun göğsünden yayılan kokudan sebepti.

"Ben hiç uyumadım onunla Erva," dedi ismimi vurgulayarak. "Hem de hiç." Sesindeki çatallaşmış tını gerçeği söylediğinin göstergesiydi ama o bunu söylemeden önce de biliyordum.

Her ne kadar inkâr etmeye çalışsam da Doru Demir'i kendimden bile iyi tanıyordum.

"Sarılmadım, öpmedim... Doğrusu öyle olduğu için değil, onu bir kez olsun sen gibi göremediğim için. Kızma bana, yanlış da anlama..."

Başımı göğsünün üzerinden kaldırdım. Ben öyle yapınca başını dikleştirdi ama geri çekilmedi. Aramızda en küçük bir mesafenin açılmasına izin vermeyecek gibiydi. Benim ellerim onu emaneten tutarken o ise belime dolanan kollarıyla sıkı sıkı kavramıştı beni.

Aramızdaki yok denen o mesafe yüzünden çenem göğsüne yaslandığında, benim gördüğüm yalnızca sakallarıyla çevrili, kavisli çenesiydi. Asker künyesinin zincirinin soğukluğunu tenimin üstünde hissediyordum. Bakışlarım bir künyesine indi, bir onun çenesini buldu.

"Biliyorum," dedim ama bunu söylediğimin farkında bile değildim. Gülümsemek ister gibi gerilen dudaklarını gördüğümde, "Gümüş'ü nasıl kıskandığını biliyorum Kadir'den. Sen sevmezsin öyle ilişkileri. O yüzden öyle düşünüyordum yani," diyerek kırdığım potu geçiştirmeye çalıştım ama pek işe yaramadı.

Dudakları biraz daha kıvrılırken ben nefesimi tuttum. Doru gülümsemezdi ki. Hiç gülmezdi o. Yüzümde oluşan şaşkınlığın nedeni işte tam da bu yüzdendi.

"Gülüyor musun?" diye sordum gözlerim dudaklarının kenarında kalırken. Başka hiçbir yere bakamıyor, gözlerimi o noktadan alamıyordum.

Dudaklarının kenarı eski halini alırken başını eğip gözlerimin içine baktı. Yüzlerimiz eşitlenmişti ve ben aramızda oluşan bu yakınlıktan fazlasıyla rahatsız olarak, "Bırak da gideyim," dedim. Bu, bugün ona beni bırakması için ikinci yalvarışımdı.

Yalvarıyordum çünkü o yakınımdayken hiçbir uzvumu kullanamaz hale geliyordum. Kaçmak, uzağına gitmek istiyordum ama bedenime söz dinletemiyordum.

"Bırakmam," dedi baskın bir sesle. "Erva, ben seni bırakamam."

Aynı şeyden bahsetmiyormuşuz gibi hissettirdi sözleri. Neden bilmiyorum, gözlerim doluverdi. Son zamanlarda hep ağlamak isterken buluyordum kendimi. Bir ondan uzakta kalmaya bir de gözyaşlarıma söz geçiremiyordum. İkisi de bir hasretin son bulmasını kovalar gibi fışkırıyordu içimden. *Bitti Erva, bırak kendini* diyordu sanki.

"Yasin," dedim aktı akacak gözyaşlarımı geçiştirmeye çalışırcasına. "Neden bahsediyordu üsteğmen?"

Dudaklarının kenarında alaylı bir tebessüm belirdi ve sanki o kadarcık bir gülümsemeye bile izin vermiyormuşçasına yüzünden uzaklaştırdı hemen.

"Bana neden *üsteğmen* diyorsun, Erva?" diye sordu kısık bir sesle. "Soyadımı bile dudaklarından duymaya razı hale getirdin beni. İnadın çok büyük, babanınkinden bile büyük, biliyorsun değil mi?"

Bunu babamdan öyle çok duymuştum ki nemli gözlerime rağmen tebessüm edişime engel olamadım. Fakat inattan değildi ona öyle seslenişim. Ben Doru'yu hiç kendime ait hissedememiştim. Ona öyle hitap edişim de artık aramızdaki duvardandı. Duvarları ben örmemiştim. Her birini gücüm olsa teker teker yıkardım ama Doru'yu kalbime olduramıyordum. Yanlış gelen, onda bana yasak gelen bir şey vardı. Ya da ben bu yasağa fazlasıyla alışmıştım.

"Sorumu cevaplamadın," dedim gözlerimin dalıp gittiği yerden çıkarken. "Yasin ne demek istedi?" diye yineledim sorumu. Belimdeki eli usul usul yukarıya çıktı ve parmakları uzun, dalgalı saçlarımın arasında dolaşmaya başladı. Bakışlarım bu hareketiyle gözlerini bulurken onun bakışları da yüzümün her yerinde dolaştı.

Ben yeniden onun karşısında nefessiz kaldığımda, "İlk defa doğru bir şey söyledi, Yasin," dedi. Bakışları dudaklarıma bir anlığına inip tekrar gözlerime çıktı. "Sen hep benden uzakta kaldığın için o bu kadar sessizdi." *Keşke öyle olmasaydı,* dercesine bakıyordu gözlerime.

Kalp çarpıntımın hızlandığını, onun göğsüne gümbürdeyerek çarptığını hissedebiliyor muydu? Ben bunu merak ederken onun göğsünün altındaki güçlü kalp çarpıntılarını dinler oldum tenimin üzerinde. Yutkundu ve âdemelmasına takıldı gözlerim. Parmakları saçlarımın arasında sever gibi dolaşırken kuruyan dudaklarım ağır ağır ayrıldı ve bir fısıltı gibi, "Bırak," dedim güçsüz sesimle.

"Benden yapamayacağım şeyler istiyorsun."

Yine aynı şeyden bahsetmediğimiz bir konunun içindeydik.

"Mahir seni özgürce sevmemi söyledi, Erva. Ceylin'in gerçeklerini ortaya çıkarmam içindi ama ben seni gerçekten severken bu özgürlüğün hakkımız olduğunu düşündüm."

"Ben..." dedim dizlerimdeki tüm güç çekilirken. "Ben bunu yapamam." Belinde serbest durmaya devam eden ellerim titriyordu ama onun kollarına kapattım parmaklarımı. İttirdim bırakmasını ister gibi. Bırakmadı. Gözlerinin içine yalvarır gibi baktım ama bırakmadı.

Mutfağımın tam ortasında bir bütün gibi dururken, aklımda onunla Ceylin'in kendi mutfağından yükselen gülüşme sesleri dolaşıyordu. Her bir ses beni boğarcasına kalbimin tam üzerine oturdu, her bir gülüşme. Ben onu şu ana kadar hiç umut etmeden sevmiştim ama aslında benden önce kalbim, aklım kırılmıştı ona. Kırılmıştı ve dağılmıştım. Bir bütün gibi dolaşırken ortada, parçalarım kayboluyordu. Ben daha birini bulamamışken bende kalanlar da un ufak oluyordu.

"Bizden olmaz," dedim gözlerimi iri iri damlalara boğan gözyaşlarımla gözlerine bakarak. "Anlattım sana, neden olmayacağını anlattım!" Titreyen çeneme, konuşmakta güçlük çeken dudaklarıma indi bakışları ama ben zorlanarak da olsa devam ettim.

"Bir yıldan fazla bir süredir seni başkasıyla gören, üstelik o başkasını arkadaşı sanan ben ne haldeyim hiç düşündün mü? Arkadaş sandığım arkadaş değilmiş ama sen onunla birlikteydin. Son altı ayı saysan ne olur saymasan ne olur? Evlenecektin onunla. Anlamıyorsun beni! Nereden kırıldığımı, nereden kopup kaybolduğumu göremiyorsun! Söyledim, senin gözlerinin içine baktım dedim. Beni gör, beni duy, beni sev diye! Senin gözlerin bir kere beni görmedi ya, ben kayboldum üsteğmen! Kayboldum! Çekildim gözlerinin önünden. Gözlerime bakmadın, ben baktığın yerden çekildim. Sesimi duymadın, ben konuşmadım!" Onu ittiğimde kolları serbest kaldı ve iki yanına düştü. Geriye doğru birkaç adımda uzaklaşırken, "Sev diye beklediğim anda sevmezken ben aldım seni, burada taşıdım!" diye bağırdım ellerimi kalbimin üzerine kapatarak. "Yalnız sevdim. Şimdi sen sevme beni, ne olur sevme!"

Ben onca laf ettim ama o tek söz etmedi. Gözlerime bir anlığına bir bakışı vardı, söylediğim onca söze pişman etti beni. Sustum kaldım. Konuşmayı unutmuş, hiç öğrenmemiş gibi kilitlenirken çenem, o dikildi karşıma yeniden. Bu sefer ne sarıldı ne de kolumu tuttu. Sadece gözlerini yüzümde dolaştırarak, "Zamanı geriye alma şansım olsa düşünmeden yapardım. Ama bunun bir yolu yok," dedi. Söylediğini, şansı olsa hiç düşünmeden yapacağını o bakışından okuyup ikna oldum ama sesimi çıkaramadım.

Gözlerimi onun bakışlarından kaçırıp başımı önüme eğerken, o konuşmaya devam ediyordu.

Doru'nun ezbere bildiğim ama nadiren karşılaştığım bir ses tonu vardı. Göreve çıktığı zamanlarda ortaya çıkardı o sesindeki soğuk, resmi tını. Konuşmaya başladığında başım önümde onu dinlemeye devam ediyordum.

"Sevme diyemezsin çünkü ben sana çoktan âşık oldum. Şu siktiğimin kalbine söz geçiremediğim bir sensin. Sen bile sözünü dinletemezsin, Erva. Ona *sevme* diyemezsin! Dinlemiyor, dinletemiyorum, görmüyor musun? Ben bu olsun da istemiyorum. Şimdi aç kulaklarını iyi dinle. Ceylin'i babasının evine onunla konuşmaya gitmeye ikna edeceğim. Senin ve diğerlerinin de yarın benimle babasını ziyarete geleceğimizi söyleyeceğim. Bizi Mahirlerin evinde toplandık sanıyor zaten. Orada konuşup ortak karar aldığımızı sanacak. Yarın oraya gidip bu siktiğimin işini bitireceğiz. Ben artık beklemek istemiyorum. Sana nasıl tutulduğumu, yanımda yokken ne hale geldiğimi görmüyor musun? İnadına ölürüm ama gerçekten öldürüyorsun beni, farkında değilsin. Sonrasında benimsin. Benden kaçmayacaksın ve sadece dinleyeceksin. Neden seni görmediğimi, neden sevmediğimi... her şeyi anlatacağım." Çenemi kaldırıp yüzümü yüzüne eşitledi. "Anlaştık mı?" diye sordu titreyen sesiyle. Boğazına bir şey takılmış gibi yutkunuşuna, yüzüme bakarken kıyamayışına şahit oldum. Başparmağı yanağıma çoktan sıralanan yaşları silerken ben ilk defa değil ama en büyük yenilgimi o an, ona karşı yaşıyordum. Başımı salladım ağır ağır. "Dinleyeceğim," dedim bir fısıltı gibi çıkan sesimle.

Gergin yüzü yumuşarken gözlerinin içi ışıldadı. "İnadına ölürüm dedim ya," dedi boğazındaki yumruyu yutkunarak acısını yüzüne dağıtırcasına. "Ben şu saatten sonra bir sana..."

Sözlerini tamamlamadı ama zihnim onu ezbere biliyor oluşundan sebep çoktan tamamlamıştı.

"Ama kurban olayım üsteğmen deme bana. Mesleği bıraktırtma!"

Güldüm. Hıçkıra hıçkıra güldüm. İşte buna söz veremezdim.

18. BÖLÜM
KAVUŞMA

Pijamalarımı katlayıp dolaba koyarken dün akşamı düşünüyordum. Doru'yu ve bu öğleden sonra çıkacağımız yolculuğu... Mahirler gittikten sonra yaşananlar, düşündükçe aklıma taarruzlar başlatıyordu sanki. Büyük bir savaşın ortasında kalmış gibi hissediyordum. Aklımla kalbimin savaşıydı bu.

Ben onu hayatımda o kadar olmaz bir yere koymuştum ki olamayacağımıza sonunda kendimi inandırmıştım. Hâlâ biraz öyle düşünüyordum ama Doru'ya dün akşam bir söz vermiştim.

Bu bir başlangıç için değildi belki ama eğer Ceylin ile yalandan da olsa devam eden ilişkisini bitirebilirse, onun gerçek kimliğini ortaya çıkarabilirse bir başlangıcımız olabilmesi içindi.

Onu dinleyeceğime dair söz vermiştim ben. Doru'nun geçmişte yaşadıklarının yetişkinliğindeki karakterini de etkilediğini biliyordum. Aslında hislerden ibaretti düşüncelerim çünkü kimsesiz oluşundan başka bir şey bilmiyordum. Ama çocukluğunda yaşadıklarının az buz şeyler olmadığını anlamayacak kadar da kör değildim.

Hiç gülmeyen bir adamdı Doru. Ondan gülümsemesini çalan şimdiki hayatında yaşadıkları olamayacak kadar derindeydi. Zerrin ve Dağhan Demir oğullarını çok seviyordu. Gümüş, abiden farklı görmüyordu onu. Asker olmayı, mesleğini, görev arkadaşlarını belki ailesinden bile daha fazla seviyordu. Dışarıdan bakıldığında kusursuz gibi görünen bir hayat yaşıyordu, Doru Demir. Düne kadar inişli çıkışlı da olsa gerçek gibi görünen bir ilişkisi vardı. Ceylin her ne karakterde biri olursa olsun bana göre Doru'yu gerçek anlamda seviyordu.

Bir zamanlar en yakın arkadaşım olan onun, hâlâ sevgisinden şüphe duymuyordum. Benimle olan meselesi Doru yüzünden başlamamıştı Ceylin'in. Bundan o kadar emindim ki Doru'yu sırf bu yüzden kıskanmaktan kendimi alamıyordum.

Ceylin'in benimle olan meselesi apayrıydı. Doru muhtemelen hayatına benimle olan o meseleden sebep girmiş ve kalmıştı. Düşününce belki yine benim sevgim onu Doru'ya itmişti. Yine suçlu olarak kendimi görüyordum yani. Ben onu o kadar çok sevmesem böyle olmazdı. Ceylin ona hiç yönelmez, âşık da olmazdı.

Yatağımın örtüsünü düzeltip kıyafetlerime son kez çekidüzen verdim. Her zamanki gibi bir kot pantolon giymiştim altıma. Beyaz renkti ve yüksek beldi. Üzerime ise yolculuk yapacak olmamızdan ötürü derli toplu bir bluz geçirmiştim. Her zamanki salaş tişörtlerimden farklı olarak, siyah renkli kumaş üzerime oturuyordu ve kalın askıları omuzlarımın üzerinde fiyonk şeklinde bağlanıyordu. Dekoltesi falan yoktu. Yine oldukça sadeydi ama bir tanışma organizasyonu için uygun görünüyordu.

Odamdan çıktığımda aklımdaki düşüncelerden sıyrılabilmek için önce salona doğru yürüdüm. Evimin en çok güneş alan yeriydi. İçeri dolan sabah güneşi salonumu apaydınlık yaparken, pencere pervazındaki kuşkonmazlarımın diplerinin sararmaya yüz tuttuğunu fark ettim. Annemlerden dönünce bahçedeki bitkileri kontrol etmiş, evi de temizlemiştim ama pencere önlerindeki bitkilerimi sulamayı unutmuştum.

Ben bu aralar birçok şeyi unutuyordum zaten. Üniversitenin açılmasına daha çok vardı lâkin araba firmasındaki işime dönmeme on günden az kalmıştı. Elime izne çıktığımdan beri hiç kalem alamamıştım. Bu da beni rahatsız ediyordu. Terfi alan biri, bana göre izinde bile olsa bu kadar boşlamamalıydı kendini. Eğer daha fazla başarı istiyorsa öyle yapmalıydı yani.

Mutfağa gidip raflarda en büyük boyundan bir su bardağı aradım ve içini suyla doldurdum. Tekrar salona döndüğümde ilk işim bitkilerimi bardaktaki suyla sulamaktı.

Akşam pek bir şey yememiş olmama rağmen kendimi aç hissetmiyordum. Kahvaltı hazırlamak ve yapmak niyetinde değildim. Öğlene kadar zamanımı nasıl geçireceğimi düşünürken pencerelerimin ardından görünen kulübeme takıldı gözlerim.

Çalışmak, yeni projeler için hazırlık yapmak en iyisi olacaktı galiba. Mutfağa gidip bardağı bıraktıktan sonra ayağıma vestiyerin alt çekmecesinden aldığım siyah, ince bantlı, topuksuz sandaletlerimi geçirdim.

Bahçeye çıkar çıkmaz sıcak hava karşıladı beni. Yazın sıcağına rağmen her yer bahar gibi kokuyordu. Bahçemin etrafını çevreleyen uzak köşelerindeki ağaçların arasından kuş sesleri yükseliyordu. Kapıyı çekerken gözlerim tam karşımda duran limon ağacına takıldı.

Kırılan ağaç dalını lojman yetkilileri çoktan kaldırmıştı ama kırılan dalın yeri iz gibi duruyordu ağacın gövdesinde. Ağacı söküp götürseler bile oraya her baktığımda muhtemelen aklıma hep Doru gelecekti. Onunla yaşadığım en küçük anı bile aklıma kazımaya yeminli gibi davranıyordum. Unutmaya çok çabalamıştım ama olmuyordu.

Kulübeye doğru yürürken aşağıdaki patika yolun o taraflardan, "Günaydın!" diye seslendi biri.

Rüzgar'ın sesiydi bu. Başımı hafifçe sola doğru çevirmemle onu gördüm. Yüzünün bir tarafında, sağ yanağının hemen üzerinde kare şeklinde bir sargı bezi vardı.

Altındaki eziği olayın yaşandığı gün net bir şekilde görebilmiştim ve gözlerimin önünde canlanması çok da zor olmadı. Doru öyle büyük bir öfke patlaması yaşamıştı ki o gün, Rüzgar'ın üzerinden zar zor alabilmiştik. Kavga sırasında tek bir şeyi bağırıyordu. *"Sana ona yaklaşmayacaksın demedim mi? Yaklaşırsan kötü olur demedim mi?"*

İşte bu sözlerinden dolayı, öğrenmeyen kalmamıştı Doru'nun bana ilgisi olduğunu. Yakın davrandığını... Bu, belki hiç bilmeyen bir zihne aşk gibi gelmemişti ama yaptığı, söylediği sözler o an için hiç normal değildi.

Rüzgar ile annemlerdeyken birkaç defa telefonda konuşmuştuk. Çok bir şeyi yoktu ama o sargı bezinin altında geçmesi epey zaman alacak bir dikiş saklıyordu. Ezilen elmacıkkemiğinin üzerinde bir de açılma söz konusuydu. Doru nasıl vurduysa hiç suçu yokken onun yüzünde geçmeyecek bir iz bırakmıştı. Sırf bu yüzden kendimi ona karşı mahcup hissediyordum. Aslında hissettiğim mahcubiyetten fazlasıydı.

"Günaydın," dedim gülümsemeye gayret ederek. Kibarlığı hak ediyordu. Doru onunla arkadaşlık kurmamı onaylamasa da ben o istiyor diye bana iyi davranan birine kabalık yapacak değildim. "Nasıl oldun?"

"Eh, işte," diyerek bana doğru yaklaşırken o da gülümsemeye gayret ediyordu. "Acısı, sızısı geçti ama sargıyla dolaşmak zor."

Kulübeye yürümek yerine ona doğru adımladım ve bahçenin orta yerinde, tam onun önünde durdum.

"Hava güzel bugün. Belki biraz yürürüz diye düşünmüştüm ama bir yere gidiyorsun galiba," dedi bakışları bahçede dolaşırken. Gözleri gözlerime denk gelince, "İşin mi vardı?" diye sordu.

"İşim yok ama biraz çalışmayı düşünüyordum," dedim kulübeyi gözlerimle işaret ederken.

"Hımm," diyerek gülümsedi. "Ben yarın Hakkâri'ye dönüyorum, Erva. O yüzden geldim aslında. Vedalaşmak için."

"Öyle mi?" dedim şaşkın, biraz da üzgün bir sesle. Çok uzun zamandır tanışmıyorduk Rüzgar ile ama kısa zamanda iyi arkadaş olmuştuk. Arkadaşımı uzağa uğurlayacakmış gibi hissedince üzüldüm.

"Zamanın varsa biraz yürüyelim. Olur mu?" diyerek gözlerimin içine baktı. "Çok zamanını almam. Zaten benim de eve gidip toparlanmam gerek. Uçağım yarın sabah erken bir saatte."

Başımı salladım. Rüzgar iyi bir adamdı ve bir vedayı kesinlikle hak ediyordu.

Öne doğru birkaç adım atınca keyifle yürümeye başladı yanımda. "Bir daha dönmeyecek misin?" diye sorunca, "Döneceğim elbette. Ama ne zaman olur bilmiyorum," dedi.

Başımı ondan yana çevirip kaşımın birini kaldırdım, "Askersin, değil mi?" diye sordum kuşkulu bir sesle. Hiç itiraf etmemişti ama nedense hâlâ öyle olduğunu düşünüyordum.

Rüzgar yine cevap vermedi ama hafif bir tebessümle sözlerimi onaylarcasına başını salladı. Sesli dillendirmiyordu anlaşılan.

"Bordo mu?" diye sordum kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip yürümeye devam ederken. Ağır adımlarla yürüyorduk. İkimizin de bir acelesi yoktu.

"Öyle," dedi bakışlarını güneşin altında bal rengini almaya başlamış kumral saçlarımda dolaştırarak. "Dağlardayım anlayacağın. Mimar olduğum doğru ama yapmıyorum mesleğimi."

Belli belirsiz bir gülümseme dudaklarımın kenarına eşlik ederken, "Tahmin ettim," dedim

Patika yola indiğimizde bahçıvanlardan biri kenarda kurumaya yüz tutmuş otları buduyordu. Yaşlı adamın bakışları bir süreliğine olduğumuz tarafa döndü ama hemen sonra tekrar yaptığı işe odaklandı.

"Ama bayağı iyisin çizimler konusunda. Hakkını yiyemem. Projeyi almamdaki payın büyüktü. Sayende..."

"Sayende, *gölgende* demekmiş. Öyle deme," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sen kimsenin gölgesinde olamayacak kadar farklı ve yetenekli bir kızsın. Ben sadece yardımcı oldum."

Ayağımda sandaletler olduğunu fark etmiş olacak ki yürüdüğümüz düzlük, taşsız yoldan hiç sapmıyordu. Patika yol boyunca aramızda hafif mesafe bırakarak ilerlemeye devam ederken durdu birden. Yine aynı mesafeyi koruyarak bana döndü. O durunca ben de durmak zorunda kaldım.

Ciddi bir ifadeyle, "Erva ben gidiyorum, biliyorsun. Sana söylemek istediğim bir şey daha var. Aslında konuşmak istediğim asıl mesele bu," deyince ben de ister istemez ciddileştim. "Nedir?" diye sordum.

"Doru'nun tavırları. Belki bana düşmez ama..." O böyle söyleyince ister istemez yüzüm düştü. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum. O da tıpkı Doru gibi tepkiliydi ona. Haklıydı da. Rüzgar'a bir kez olsun nazik davranmamıştı ki. Doru, onun gözünde kaba saba bir adamdı.

"Arkadaşının sevgilisi neden seni bu kadar korur, hiç aklım almıyor. O adamda yanlış bir şeyler var..." Bilmiyordu tabii Doru'nun Ceylin ile gerçek bir ilişki yaşamadığını. Onun baktığı yerden bakınca sözleri o kadar haklıydı ki. Garipsemesi çok normaldi. Zaten ben de sırf bu sebepten hâlâ uzak durmuyor muydum ondan?

"Bak, sakın yanlış anlama beni. Sana, senden hoşlanıyorum dememle hiçbir alakası yok bu söylediklerimin. Biz arkadaş kalmayı seçtik. Aştık yani bu konuyu." Başımı salladığımda devam etti. "Bu adam kız arkadaşı varken senden de hoşlanıyor bence." Duraksadı ve kendi söylediklerine tiksinmiş gibi dudaklarını büktü. "Belki farkında değilsin ama arkadaşlığına bile zarar verir bu durum. Onun ilgili tavırlarını elbet fark eder Ceylin. Belli ki sen arkadaşlığına değer veriyorsun. İşte o zaman, o Doru denen..." Küfretmemek için sıktı kendini. "Onun yüzünden zor duruma girme diye söylüyorum ve buradan öylece gitseydim içim hiç rahat etmezdi, Erva. Tabii ki karar senin ama onu kendinden uzak tutsan..."

"Ben seni anladım," diyerek böldüm sözlerini. Ceylin maalesef artık arkadaşım değildi benim. Onun baktığı yerden bakmam ve sözlerine hak vermem mümkün değildi. Ben Ceylin'in gerçek yüzünü öğrenmeden önce olsaydı, o zaman sözleri dokunabilirdi. Ama şimdi ne arkadaşım dediğim arkadaştı ne de ben Doru'nun bana olan ilgisinden bihaberdim.

İçi rahatlasın diye, "Sözlerini dikkate alacağım," dedim ona. Başka ne diyebilirdim ki? Gerçekleri söyleyemezdim.

"Güzel," dedi Rüzgar rahatlamış gibi soluklanırken. Konuşurken gerilen omuzlarını serbest bırakırken, "Ben bir dost olarak düşündüklerimi söyledim sadece, Erva. Bundan sonrası sende. Giderken aklım sende kalsın istemedim," diye ekledi.

"Kalmasın, Rüzgar. Hem dönmeyecekmişsin gibi de konuşma. Biz yine dostuz. Döndüğünde yine görüşürüz."

Başını salladı. Gülümsüyordu ve şimdi gerçekten rahatlamış görünüyordu.

"İnşallah bir gün yine karşılaşırız. Harbi kızsın. Duruşunla, aklınla... Öyle olmadı ama," dedi bana açıldığı zamanlardan dem vururcasına. "Arkadaş olarak kalman beni mutlu eder."

"Elbette öyle olacak. Numaram var sende. İstediğin zaman arayabilirsin..." Yarım ağız gülünce bir duraksadım. Muhtemelen arayamazdı. Adam Hakkâri'ye gidiyordu.

"Arayamasan da tekrar geldiğinde görüşürüz zaten."

"Tamam," dedi derin bir nefesle alarak. "Gideyim o zaman ben."

Sarılmak için yeltenecek gibiydi ama ondan önce davranıp elimi uzattım ona. Böylesi daha doğru geldi. Başını hafifçe eğerek elimi tuttu. Ellerimizin birleştiği yere bakıyordu mavi gözleri. "Böğürtlen çalısındaki kız," dedi boğuk bir sesle. "Sağlıcakla kal! Hakkını da helal et!"

Askerlerle dolu bir çevreye, aileye sahipken bu söze öyle aşinaydım ki. Her göreve gidişinde babamdan bir veda cümlesi gibi işittiğim tek sözdü bu.

"Helal olsun," dedim sözün ağırlığını hâlâ sindirememiş olarak. *Gidip de dönememek var* demekti bir anlamda. *Dönemezsem, hakkını helal et* diyordu.

O gittikten sonra ağır adımlarım gerisingeri evimin yolunu tuttu. İçimde tam da o anda bir melankoli söz konusuydu ve bu hüzünlü havayı dağıtamıyordum.

Hayatıma giren ve sonrasında çıkan çok fazla insan olmamıştı. Ben küçük çevresi ve ailesi ile yetinen biriydim. Belki de ayrılıklardan pek hoşlanmadığımdan az ve öz insan tutuyordum etrafımda.

Rüzgar iyi bir adamdı. Onun arkadaşlığını gerçekten sevmiştim. Bir kere asla baskıcı bir adam değildi. Zamana ve ana uyum sağlıyordu hep ve benim ruh halim neyse dengeliyordu. Onu bir daha görür müyüm, cidden bilmiyordum ama bir dost olarak hayatımda kalmasını umuyordum.

Düşüncelerim beni ağır adımlarımın eşliğinde bahçeme tekrar geri getirdiğinde kapımın önünde bekleyen bir misafirim vardı.

Zerrin Demir elinde bir saklama kabı, diğer koluna taktığı kahverengi çantası ile beni bekliyormuş gibi görünüyordu. Etrafıma bakındım, Doru'yu yakınlarda görebilmek maksadıyla ama yoktu. Direkt bana mı gelmişti acaba Zerrin teyze?

"Zerrin teyze!" diye seslendim ona doğru.

Sesimi duyar duymaz kapımın önündeki fesleğenlerde dolaşan bakışlarını doğruca bana kaldırdı. Yüzünde bir gülümseme parıldarken, "Günaydın, yavrucuğum," diye seslendi.

Bayılıyordum bu kadına. Ses tonu her daim neşe doluydu. Yüzü de hep gülümsüyordu. İnsanın onun yanında mutlu olmama gibi bir şansı yokmuş gibi hissettiriyordu.

"Hoş geldiniz," diyerek yanına vardım. "Bana mı gelmiştiniz?"

"Hem sana hem de Doru'ya," diyerek yüzünü sallandırdı. "Tüm neşem kaçtı sabah sabah, Erva," dedi sıkıntılı bir sesle.

"Hayırdır, ne oldu Zerrin teyze?" diye sordum. Doru'yu etrafta göremeyişim geldi aklıma ve bir an için panikledim. Onu bulamayıp mı bana gelmişti ilk?

"Doru evde mi?" diye sordum neredeyse kadını orada bırakıp Doru'nun evine doğru adımlayacakmış gibi.

Kolumu tutup durdurdu beni ve panikliğimin farkında olarak gülümsedi. "Sakin ol. Benim aptal oğlum gayet iyi."

Bir şeye kızgındı. Duyduklarımla tekrar rahatlarken bunu düşünüyordum. Ondandı keyifsizliği. Yoksa Doru'ya aptal demesinin başka bir açıklaması olamazdı. O, *oğluşum* diye severdi onu.

"Ne oldu o zaman? Canınız neye sıkkın?" diye sordum. "Hem o nerede ki?" Bakışlarımı Doru'nun evinden tarafa çevirip dolaştırırken, "Sizi neden yalnız bıraktı?" diye sordum.

"Giyiniyordu o," demesiyle tekrar bakışlarım Zerrin teyzeyi buldu. "Canım da buna sıkkın zaten." Bu defa söylediklerinden bir şey anlamadım. O da farkı-

na varınca, "Süsleniyordu işte!" dedi sitemle omuzlarını silkerek. "Parfüm falan sıkıyordu benim temiz ama özensiz oğlum."

Kaşlarım havalandı elimde olmayarak. Hâlâ canının neye sıkıldığını anlamış değildim. Doru'nun parfüm sıkması mıydı konu? İyi de o zaten hep...

Aklımdakileri bastırır gibi, "Ceylin'e gidiyormuşsunuz!" dedi isyan edercesine. "Hadi benim oğlum akılsız, sen ne diye be kızım!" Omzumu tuttu anaç bir tavırla. "Ben o kızı gelin olarak istemiyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. Ne diyeceğimi bilemedim. Hareketsiz durmaya devam ederken Doru'nun hazırlanışının ve evinde bunu yaparken koşturmacalarının Ceylin'den sebep olduğunu hayal ediyordum. Belki doğrusu öyle değildi ama ben yine de bunu yapmaktan ve üzülmekten kendimi alamadım.

"O kızı istemeyeceksiniz, değil mi?" diye çaresizce söylenince dalgın bakışlarımı onunkilere çevirdim.

"İsteme yok," dedim cılız bir sesle. "Sadece babası ile tanıştıracak Doru'yu."

"Al işte!" diyerek geri çekildi Zerrin teyze. Elinin biri, diğerinin avuç içine vuruyordu. "Başıma gelenler. Tanışmak, istemenin yarısıdır be kızım!"

"Öyle değil," diyerek açıklamaya çalıştım sözlerimi. Daha çok sözlerime kendimi inandırmaya çalışıyormuşum gibi çıkıyordu sesim. "Ben de gidiyorum yanında. Diğerleri de gelecek. Mahir, Kadir, Ender..."

Konuşturmadı beni. Elini kaldırıp gözlerimin içine bakınca sustum.

"O kız bu kadarını bile hak etmiyor! Bu noktaya kadar gelmeyi hak etmiyor, Erva! Şimdi ne sevinecek Doru babasını ziyarete gidiyor diye. Beni kötü belleme kızım fakat ben onun sevinmesini zerre istemiyorum. Arkadaşın diye açamıyorum ağzımı ama çok doldum ben. Geceleri uyuyamıyorum."

Uzanıp kolunu tuttum. "Zerrin teyze," dedim başımı üzgünce yana eğerken. "Bir şey olduğu yok. Ne olur dert etme kendine."

Ağladı ağlayacak haldeydi kadın. Her daim gülen yüzünü solmuş görünce bir kötü oldum. Ona *her şey oyun* diyemiyordum. En çok da bunu yapamadığım için üzülüyordum.

"Sen olsaydın," dedi Zerrin teyze içini çekip toparlanmaya çalışır gibi. "Sen olsaydın kırk gün kırk gece kutlama yapardım şu bahçede," diyerek çantalı elini bahçeye doğru salladı. Sonra yanlış bir şey demiş gibi mahcupça gözlerime baktı. Eğildi ve çatasını yere bırakırken elindeki kabı da çantasının üzerine bıraktı. "Yanlış anlama beni. Ben oğlumla ol diye demiyorum," dedi tekrar doğrulurken. "Hem gönül meselesi bu işler. Ama oğlumun gönlü o kıza konmuşken ben susturamıyorum dilimi. Sen varken ona nasıl bakabildi, anlamıyorum."

Bunları bana söylemese iyiydi. Ne diyeceğimi bilemedim. Zerrin teyze evvelden beri severdi beni ama sevgisinin bu boyutlarda olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Nasıl düzgün yetiştirmişsin kendini," diye konuşmaya devam ediyordu ki, "Sarılabilir miyim?" diye sordum kollarımı ona doğru kaldırırken. O da sanki bu anı bekliyormuş gibi kollarını açıp bir anne edasıyla sıkı sıkı sarıldı bana.

Biz kapımın önünde böyle kucaklaşırken çimenlerin arkamda atılan adımlarla ezildiğini duyabiliyordum. Doru'ydu muhtemelen ve biz böyle garip bir kucaklaşmanın içindeyken giderek yaklaşıyordu.

Çabucak, "Üzme kendini," diye fısıldadım Zerrin teyzenin kulağına doğru. "Oğluna henüz kimseyi istemiyoruz." Ona söyleyebileceğim şimdilik sadece bu kadardı.

Biz ayrılırken Doru da hemen yanımıza geldi. Gözucuyla baktım ona. Zerrin teyzenin dediği kadar vardı görüntüsü. İlk defa takım elbise içerisinde görmüyordum ben Doru'yu. Ama bu defa daha özenli hazırlanmış ve bolca parfümünden sıkmıştı. Koyu kumral sakallarını tıraşlayıp kirli sakal olarak kısaltmıştı. Biçimli ve kemikli olan yüzü, o böyle yapınca daha çok çıkıyordu ortaya. Saçlarını geriye doğru taramıştı ama yine birkaç asi saç teli, tutamların arasından özgür kalır gibi önlerine, şakaklarına dökülmüştü.

Ben onu uzun uzun incelerken, onun da aynını benim için yaptığını fark edememiştim. Ben yine her zamanki bendim oysaki. Onun yaptığı gibi birine özel hazırlanmamıştım. Hazırlandığı kişinin Ceylin olduğu düşünülürse... İç geçirdim ve bakışlarımı hızla çektim.

Doru annesine bakarak, "Bir sorun yok, değil mi?" diye sorunca kadın omzunu silkti. Neden bilmiyorum, oğluna tavır alışı o an gülümsememe neden oldu.

"Gidiyorum ben. Malum, senin gideceğin yerler var," diye huysuz bir sesle söylendiğinde Doru annesine doğru yanaştı. "Zerrin Sultan. Konuştuk ya bunları-"

Elini kaldırıp susturdu oğlunu Zerrin teyze. Eğilip el çabukluğuyla yerden çantasını ve börek kabını aldı. Börekleri kucağıma tutuşturup, "Ben diyeceğimi dedim," dedi oğluna bakmazken vurgulu bir sesle. Bana çevrilirken gözleri, yüzü de sesi de yumuşayıverdi. "Bu börekler senin kızım. Afiyetle ye. Doru'yla sana pay edecektim ama cezalı o! Yemesin!"

"Tamam, yemeyeyim ama..." diyerek annesine doğru yaklaştı Doru. Onun çenesini tutup kendine çevirirken, "Kızamazsın sen bana Zerrin Sultan," diyordu yumuşak bir sesle. Annesi hiç pas vermeyince sıkıntılı soluğunu havaya bırakıp, "Bari eve bırakayım seni," diye ekledi.

"O kıza gitmeyeceksen kabul ederim ancak," diye şart koştu Zerrin Demir. Oğlunun yüzünde onaylamaya benzer bir ifade arıyordu ama göremeyince geri çekilip çantasını koluna geçirdi. "Ben taksiyle gideceğim. Birkaç gün gözüme görünme Doru!" diyerek uzaklaştı yanımızdan.

Zerrin Demir gitti ve evimin kapısının önünde kalakaldık. Elimde börek kabıyla eve girip girmemek konusunda kararsızlık yaşarken, "Açsana şunu," dedi Doru.

Anlamayarak, "Ne?" diye sordum ama o önüme dikilmiş, elimde sıkı sıkı tuttuğum kabın kapağını da çoktan açmıştı.

Taze böreğin kokusu kapağın açılmasıyla burnuma dolarken ben, börekten daha baskın gelen Doru'nun parfüm kokusuna odaklanmıştım. Hemen dibimde duruyor olduğundan göğsü gözlerimin önündeydi. Beyaz gömleğinin üstten iki düğmesini iliklememişti ve açıkta kalan teni yutkunmama neden oldu.

"Kahvaltı yapmadın değil mi?" diye sordu bana. Bakışlarımı zorlukla onun gözlerine çıkarırken eline aldığı böreği bana doğru uzatıyordu.

"Yemek istemiyorum," dedim kısık bir sesle. Konuşamıyormuşum gibi hissettim o an. Sesimin kısık çıkıyor oluşuna anlam veremeyerek, geri çekilmek için yeltenecektim ki o börekten koca bir ısırık aldı ve ellerinden birini böreğin kıymaları dökülmesin diye altına siper ederken, ısırılmamış tarafını bana doğru uzattı. "Bu seferki gerçekten güzel olmuş. Denemen gerek," dediğinde dudaklarının hareketlerini izliyordum.

İnsanın hiç yiyesi yokken bile onun dudaklarına bakınca canı çekiyordu. Kuruyan boğazımı yutkunarak yumuşatmaya çalışırken dudaklarımın önüne uzatılan böreğe baktım. Başını sallıyordu *ye* der gibi.

"Yiyesim yok," dedim canımın fena halde çekmesine rağmen. "Kahvaltı yapmadım ama daha geç yapmayı planlıyorum."

"Olmaz öyle şey," diyerek böreği biraz daha uzattı bana. "Saat kaç oldu. Daha ne zaman yiyeceksin? Ye şimdi işte."

Ben yine yeltenmeyince kaşlarının birini kaldırdı. "Eğer ben ısırdım diyeyse başka bir tane..."

"O yüzden değil," diyerek bakışlarımı onun gözlerinden kaçırdım.

Dudaklarımı aralayıp küçük bir ısırık aldım börekten. Beni izliyordu ve bakışları hâlâ yüzümün her bir karışını ağır ağır süzüyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. O bana böyle bakarken yiyemezdim ki. Hele dudaklarıma bakarken hiç.

"Güzel mi?" diye sordu kendi lokmasını bitirmiş olarak. Başımı salladım. Konuşma mecalimi alıyordu bu adam.

"Annen sana vermememi söylemişti ama nasıl acıktıysan kaptın kutudan," diyerek geri çekildim elimde börek dolu kapla. Aramızda biraz nefeslenebilecek mesafe açmaktı maksadım. Yine de yeterli gelmemişti ki o tekrar yanaştı bana doğru.

Oflayarak, "Ne yapıyorsun, üsteğmen!" dedim. "Yok sana börek falan. Anneni kızdırmışsın. Üzgündü kadın."

"Ben bir şey yapmadım ki," diyerek kutudan bir börek daha seçip aldı. Isırmadan önce bu defa bana doğru uzattı. "Sadece olanı söyledim."

"Olan senin Ceylin'e hazırlanıyor oluşun muydu?" diye sordum kuru bir sesle. Bakışlarımı sözlerimle iğnelemek yeterli gelmemiş gibi kıyafetlerinde dolaştırdım. "Takım elbise," dedim dudağımı büküp başımı sallarken.

Kaşları havalandı. *Gerçekten mi, Erva* dercesine bakıyordu gözlerime. Biraz daha bana doğru yanaşırken, aramızdaki kaptan dolayı bakışlarını önce oraya indirip sonra gözlerime kaldırdı. "Ben sana hazırlandım," dediğinde kalbim gümbürdedi. "Yalnızca sana. Kimse umurumda değil benim." *Yalnızca sana* derken öyle bir baktı ki gözlerime, eriyorum sandım. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken bir şeyler geveledim ama ne dediğimi bilemedim, o da anlayamadı. Gülmek ister gibi dudakları kıpırdarken bakışlarım orada takıldı kaldı. "Doru," dedim adını kullandığımdan bihaber fısıltı gibi. Bakışlarımı dudaklarından gözlerine ağır ağır çıkarırken, "Bakma bana öyle," diyerek bakışlarımı onunkilerden kaçırdım.

"Nasıl?" diye bir soruşu vardı, kalbim durdu sanki. Ne cevap verecektim şimdi ona? Elindeki böreğe gözlerim takılırken, göğsünün hemen altında tutuyor oluşundan sebep başımı hafifçe eğip börekten bir ısırık aldım. O an ağzımı bir şeyle doldurup susmak en mantıklısı gibi görünmüştü. Doğrulup ağzımda lokmamı afiyetle çevirirken, dudaklarının kenarı daha çok gerilmişti ama hâlâ tam olarak gülmüyordu. Ve ben yine gülsün isterken buldum kendimi. Böreği yutmaya çalışırken boğazıma takıldı ve ben öksürürken, o da çenemi tutup havaya kaldırdı.

Boşta olan elimi salladım öksürüyor oluşuma rağmen *iyiyim* dercesine.

Umursamadı, diğer elini de arkama uzatıp sırtımda usul usul dolaşırken biz bayağı... yakın olduk.

Öksürüklerim diner gibi olduğunda, "Nasıl?" diye yineledi sorusunu. Öksürükten ölüp gitseydim ya, varsa tabii öyle bir ölüm şekli.

Dudağımın kenarını ısırırken, "Öyle işte," dedim. Tanımlayamazdım ki nasıl baktığını. En yakın kelime *âşık* olurdu ama diyemezdim.

"Âşık," diye fısıldadı yüzüme doğru boğuk bir sesle. "Ben sana körkütük âşık gibi bakıyorum. Söylemek istediğin buydu sanırım."

Kalakaldım öylece. İtirafı yüzünden kelimelerim hepten sessizleşirken, elimdeki kutuyu onun göğsüne doğru ittirdim ve hâlâ sırtımda duran elini alıp kutunun üzerine kapattım. Ondan uzaklaşırken, "Ne zaman çıkıyoruz yola?" diye sordum.

"Öğleden sonra," dedi bakışları gözlerimdeyken. Hiç çekmeden arsızca bakıyordu. Buna da son zamanlarda bir cesaret gelmişti. *Öncesinde korkuyordun oraya bakmaktan,* diye bağırasım geliyordu bazen ama tutuyordum işte kendimi.

Ceylin ile telefon görüşmesini dün akşam yanımda yapmıştı Doru. İtiraz kabul etmez şekilde, sabah erkenden yola çıkmasını ve gidip ziyaretine geleceğimiz konusunda babasını bilgilendirmesini istemişti. Nitekim ikna etmeyi de başarmıştı. Şimdi Ceylin çoktan Didim'de, babasının yanında olmalıydı. Bizi oraya gidince neler bekliyor, hiç bilmiyordum ama en ufak bir korku duymuyordum. Yanımda asıl onların korkması gereken beş Türk askeri ile gidiyordum.

"Akşamüzerine doğru size geçeceğiz. Baban görüşmeyi merak ettiğini söyledi. Hepimizi görmek istiyor."

Kaşımın birini kaldırarak başımı ona çevirdim. "Babam hepimizi aynı anda mı görmek istiyor?" diye sordum. "Seni de mi?"

Başını salladı. "Beni neden ayrıca görmek istesin ki?" diye sordu sesimdeki vurguyu doğru anladığını belli edercesine.

Bilmem der gibi omuz silktim ama çok iyi biliyordum. Babam son görüşmemizde ikinci planının varlığından bahsederken, *"Sonrasında Doru'ya işim düşecek,"* gibi bir şey demişti. İkinci plan her ne kadar ben istemesem de uygulamaya konmuştu. Ben de hepimizle aynı anda görüşmek istemesine bunun sebep olabileceğini düşünüyordum.

"Eve giriyorum o halde ben. Börekler sende kalsın. Malum çok acıkmışsın," diyerek ona gözlerimi devirdim ve evimin kapısına doğru adımladım. Sonra aklıma bir şey gelmiş gibi döndüm ona doğru. Isırdığım böreği keyifle yiyordu. Hiç de tiksinmeden.

"Nefis," diyerek böreği gözüme sokar gibi bana doğru kaldırdı ve kalan parçayı tek lokmada ağzına attı. Öyle keyif alarak yiyordu ki canım çekti.

"Isırdığın yer ballanmış sanki."

"Pis," dedim yüzümü buruşturup hızla tekrar kapıya dönerken. Gülüyordum ve görmesini istemiyordum. Söyleyeceğim şeyi de unutturmuştu bana.

"Ben de sizin arabayla geleyim. Yer var nasılsa."

Boşuna çabalıyordum çünkü kimse yüzüme bakmıyordu. Onlar çoktan yolculuk planını kurmuşlardı kafalarında.

Doru arabasının kaputunun yan tarafına yaslanmıştı. Bacaklarını birini diğerinin üzerine atarak öne doğru uzatmış, kolları göğsünde bağlı olarak bana bakıyordu. Ender çoktan Mahir'in arabasının arka koltuğuna kurulmuştu. Yasin de ön koltuğa oturmak için hazırlanıyordu.

Mahir, "Adresi bizim çocuklara yönlendirdim. Onlar çoktan varmıştır. Evin yakınında olacaklar. Siz de beni takip edin, Doru," diyerek arabasının sürücü tarafına doğru yürürken gözleri bir anlığına yerinden hiç kıpırdamayan bana takıldı. "Ne duruyorsun öyle? Hadi binsene Doru'nun arabasına," deyince içimden oflamak geldi ama tuttum kendimi.

Doru, nasıl da keyif alır gibi bakıyordu halime. Onu daha da keyiflendirmeye hiç ama hiç niyetim yoktu. Sonuç olarak dakikalar süren dil dökmelerim bir neticeye bağlanamadı. Daha fazla uğraşmak yersiz olacağından ayaklarımı sürüye sürüye Doru'nun patika yolun kenarında, kapısı açık olarak duran arabasına doğru yürüdüm. Bir zamanlar benim canım arabam da onun arabasının yanında dururdu ama elimden alınmıştı. Olsaydı onunla gidiyor olurdum ve en az iki saat sürecek yolculuğu da onunla baş başa geçirmek zorunda kalmazdım.

Mahir'in Mercedes marka siyah arabası hareketlenirken onun beni süzmeye devam eden gözlerinin farkında olarak, ondan tarafa hiç bakmadan koltuğuma oturdum ve kapıyı çekip kapattım.

Arabası da kendi gibi kokuyordu. Bu, onun arabasına ilk binişimdi. Daha önce birlikte yapılan organizasyonlara hep kendi arabamla gitmeyi tercih etmiştim. İyi ki de öyle yapmışım diye düşünüyordum. Kendi kadar arabası da güzel kokan bir adamla nasıl uzun yolculuğa çıkılırdı ki? Nasıl nefes alacaktım ben şimdi?

Siyah deri koltuklar oldukça bakımlı ve temizdi. Uzun zamandır bu arabayı kullandığını bilmesem yeni olduğunu sanabilirdim. Bardaklık gözünde bir adet naneli sakız kutusu, sigara ve çakmak duruyordu.

Kapı açılınca arabasını incelemeyi bırakıp toparlandım. Kemerimi takıp başımı da yanımdaki pencereye doğru çevirdim.

Koltuğunun derisi hışırdayınca artık içeride olduğunu anladım. Kapısını usulca çekip kapattı ve hemen kemerini çekti. Kemerin kilitlenme sesinin ardını kontağın çevrilme sesi takip ederken nefesimi tutmuş oturuyordum.

Araba hareketlendi ve bir süre ne o ne de ben konuştuk. Benim zaten konuşmak gibi bir niyetim yoktu. Yolculuğa çıkmadan önce az biraz atışmıştık. Canım bu duruma çok sıkkındı.

Diğerleri ve elbette Doru, Ender ile oynayacağım oyuna artık razı değillerdi. Oyunun Doru üzerinden yürüyeceği konusunda diretiyorlardı. Âşıkmışım gibi davranacağım kişi Doru olacaktı.

Ben Mahir'e *Ender,* diye diretince Doru köpürmüştü. Küfür bile etmişti hiç suçu olmayan canım Ender'e. Halbuki onun ne kabahati vardı? Öyle olmasını ben istiyordum. Gerçekten sevdiğin adamla yalandan âşıkmış gibi rol yapmak kolay mıydı? Beni kimse anlamıyordu tabii.

Ender'i savunmak maksadıyla karşısına dikilip, "Ben akşam seni dinleyeceğime söz verdim," diye söylenmiştim. "Seninle rol yapacağım demedim."

Ben öyle söyleyince kolumdan tutup beni evine sokmuştu. Bu aralar bir yere sürüklenme durumlarım oldukça sıklaşıyordu ve ben alışıyordum galiba buna. Hiç sesimi çıkarmadan takip etmiştim onu.

Antrede durup, "Ender ile rol için bile olsa olmayacak!" diye kükremişti suratıma. "Çıldırtma adamı, yoksa kardeşim demem onu alırım ayağımın altına."

"Onun ne suçu var be! Neden çocuğun üstüne yürüyorsun? Kızacaksan bana kız diyeceğim ama senin buna hakkın var mı ki?" demiştim karşılık olarak.

Sonuç; onun arabasında, onun kokusunu soluyarak yolculuk ediyordum.

Sanki dakikalar önce öfkelenen biz değilmişiz gibi ikimizin de soluk alış verişleri sakindi.

Yol önümde akıp giderken ben otoyolda zar zor seçebiliyordum Mahir'in arabasını. Onu takip edecektik sözde ama arada mesafe bırakıyordu. Adresin onda da olmasındandı bu rahatlığı. Ama işte, ben rahat değildim. Böyleyken daha bir baş başa kalmışız gibi hissediyordum. Sanki tüm olanlardan uzak bir yolculuğa çıkmışız gibi.

"Bluzunu değiştirmişsin?" deyince boş bulunup bakışlarımı ondan tarafa çevirdim. Bana bakıyor ve üzerimdeki askılı beyaz bluzu inceliyordu.

Rüzgar gideceği için son dakika ona kek yapma işine girişmiştim ve kek hamurunu çırparken istemeden de olsa üzerime sıçratmıştım. Bu yüzden şimdi üzerimde mavi bir kot pantolon ile askılı, öncekine birebir benzeyen beyaz bir bluz vardı. Tabii bunu ona söylemeyecektim. Deliydi, geri dönmeye, Rüzgar'ın evini basmaya kalkabilirdi. Güldüm istemsizce. O çoktan kekleri bitirmiş bile olabilirdi.

"Neden gülüyorsun?" diye sorunca omuz silktim. "Benim de sırlarım olabilir, üsteğmen. Sana her şeyi anlatacak değilim," dedim.

"Erva!" Öyle bir söyledi ki ismimi, bakışlarım yeşil gözlerinde kaldı. Kaşlarımı oynattım. "Ne Erva?" dedim umursamaz çıkarmaya çalıştığım sesimle. Ancak durumun aslı hiç öyle değildi. Derin bir nefes aldım fakat bu da bir hataydı. Kokusu doldu içime, çiçek açtım. Yutkunarak bakışlarımı arabanın ön camından akan pencereye çevirirken, "Sen de bana ismimle hitap etmesen mi acaba?" diye söylendim kendi kendime kısık bir sesle. Duymadığını sanırken, "O nedenmiş?" dedi ima dolu bir sesle. İmasının altında öyle çok anlam yatıyordu ki... Birer birer okudum sanki. İsmimi söylemekten keyif aldığını belli ediyordu ses tonu. Vazgeçmeyeceğini, söylemekten bıkmayacağını. Belki bana öyle geliyordu ama içimdeki çiçekler çoğaldıkça çoğaldı...

"Ben de isminle hitap etmiyorum," dedim düz bir sesle.

"Ne dememi istersin?" diye sordu bu defa. Vazgeçmiyordu.

Omuz silktim. Dudağımı bükerken, "Bilmem," diye mırıldandım. "Belki albayın kızı... Öyle diyordun bana. *Albayımın emaneti.* Unuttun mu? Hem zorlanmazsın. Ağzın alışık..."

Direksiyonu tek eline alıp camdan tarafta olanı kapının kenarına attı. Onu izlemiyordum ama ister istemez fark ediyordum her hareketini. Serbest olan eli ensesindeki saçları karıştırırken, "İsmini söylemeyi seviyorum," dedi tok bir sesle. "Minerva da çok güzel ama bana kendini tanıtırken *Erva* diye düzeltmiştin.

O günden beri nadiren Minerva demişimdir sana. Böyle daha çok bana ait hissettiriyor."

Ona yüzümü dönmek istedim ama yapamadım. İçimi çekerken canım acıyordu. "Ben sana ait değilim ki. Hiç olmadım." *Olamadım.*

Başım yan pencereye çevrilirken hafifçe öne eğildi ve onu gördüm. Parlak altın sarısı kapağı olan, Ceylin'e ait bir yarılanmış parfüm şişesi. Boğazım düğümlendi, can acım bu defa daha derinden hissedilir oldu. Onun bu arabada hâlâ eşyaları vardı. Hâlâsı falan yoktu aslında. Ceylin onun sevgilisiydi ve yabancı olan bendim. Eşyalarının orada burada olması kadar normal ne olabilirdi? Ben tüm normallere rağmen yine de yediremedim kendime. Uzanıp elime aldım pembe gül rengi sıvıyla dolu olan şişeyi. Buz gibiydi ya da benim onu tutan ellerim buz kesmişti. Anlayamadım.

Ona doğru uzattım. Zaten bana bakıyor oluşundan sebep parfümü hemen fark etti.

"Sen yine de *albayın kızı* de bana," dedim çatallaşmış bir sesle. "Bu Ceylin'in. Gidince ona verirsin. Bilmiyorum, belki burada kalsın istiyordur." Dilime hâkim olamayacağımı son cümlemde hissetmiştim. Kendimi o soruyu sorarken buldum bir anda. "Güzel kokuyor muydu, üsteğmen?"

Arabanın aniden duruşuyla kemerime rağmen az da olsa önce öne sonra geriye doğru savruldum. Şişe elimden düşüp bardaklığa sertçe çarparak çatladı.

Ben şoku üzerimden atamamışken arabanın içine Ceylin'in kokusu doluyordu. Gözlerimin tomurcuklanmasına da nefesimin hepten kesilmesine de engel olamadım.

Ciğerlerim onu kabul etmiyordu sanki. Artık Doru'nun kokusuna karışan o kokusunu istemiyordu. Ellerim titreye titreye kemeri çözdüm. O da kemerini çözüyordu ve gözlerini özür diler gibi yüzümde dolaştırıyordu.

"Ben... ben Mahirler ile gideyim en iyisi," diyerek kapının kolunu tuttum. "İneceğim ve onları arayacağım," dediğimde kalın parmakları bileğime dolandı. Elimin biri kapının kolunda, diğeri onun buz kesmiş avucunun içinde kalırken, "Bırak," dedim ama yine bir fısıltıdan ibaretti sesim.

Bıraktı ama kendi tarafındaki kapıyı açıp indi aniden. Ne yaptığını anlamaya çalışacak halde değildim. Olduğum taraftaki kapıyı açıp indim. O çoktan dolanmıştı benden tarafa. Şimdi koca cüssesi ile karşımda duruyordu. Beni kenara çekip kapıyı kapattığında arabayla bedeni arasında kaldım. Ellerini iki yanımdan arabaya dayadığı için hareket edemiyordum. Bacakları bacaklarıma değiyordu.

Tali yolda* durmuştuk ama hemen yanımızdan arabalar süratle geçip gitmeye devam ediyordu. Saçlarım esen rüzgârın şiddetiyle yüzüme savruluyordu.

* Ana yollara açılan ve trafiğin daha az olduğu yollardır.

Saçlarımın arasından dolu dolu olan bakışlarımı öfkeyle gözlerine kaldırdım. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Gitmek istiyorum ben."

"Gidemezsin," dedi kendine benimkiyle aynı ses tonunu seçerek. Elinin birini kaldırıp arabanın tavanına hıncını alır gibi vurdu. Gözlerim çıkan sesin şiddetinden kapanıverdi. Öfkesi bana değildi, biliyordum ama yine de engel olamadım kendime. Titriyordum. Sinirdendi bu öfkem. Neye olduğunu tam bilmiyordum ama her şeyeymiş gibi hissediyordum.

"Kaldır başını," deyince anladım başımın önüme eğildiğini. "Ceylin de soktuğumun düzenbazlıkları da umurumda değil. O parfümün orada olduğunu bilmiyordum. Bilseydim orada olmazdı!" diye bağırdı. Her kelimesinde alnındaki bir damar öfkeden belirginleşip atmaya başlıyordu.

Yüzüme dağılan saçları tutup kenara çekerken, "Doru," dedim onu sakinleştirmek istercesine yumuşak bir ses tonu seçerek. Haklıydı, hem de çok haklıydı öfkelenmekte. Ben boşu boşuna kızmıştım ona. Bilse ne olurdu sanki parfümün orada olduğunu? Bana neydi hem?

"Seviyorum lan ben seni! Seviyorum! Siktiğimin parfümünü ne diye..." Dudağının kenarını ısırıp kötü söz sarf etmemek için başını yana doğru çevirirken kendini sıktığının bilincindeydim.

"Ö- özür dilerim," dedim titrek bir sesle. Onu sinirlendirecek sözler sarf etmiştim durduk yere. Kaza bile yapabilirdik. Ne aptaldım.

"Ben," diyerek sıkıntılı soluğumu onun boynuna doğru bıraktım. Üzerime doğru eğildiğinin farkında bile değildi. Başımı geriye atıp, "Doru, özür dilerim," dedim tekrar. Bu defa gözlerim fena dolmuştu. Taştı taşacak halde titremeye devam eden sesimle, "Ben de böyle bir manyağım işte. Çok sevince. engel olamadım," diye fısıldadım. Rüzgârın uğultusuna karıştı sesim ama onun duyduğunu biliyordum. Gerginlikten sıktığı dişleri, çenesinin hareketleri serbest kalmıştı çünkü.

Bakışları sakinleşmiş olarak beni bulduğunda, başım tekrar yüzünü bana doğru dönmüş olmasından sebep arabaya yaslandı. Artık geri çekilecek bir mesafe kalmamıştı elimde.

Tüm mesafesizliğe rağmen biraz daha yaklaştı. Bir nefeslik uzaklık kalmıştı dudaklarımızın arasında. Soluğunun sıcaklığını dudaklarımın üzerinde hissedebiliyordum. İçim kavruldu sanki. Kavruldu ve ben bir avuç kül oldum, rüzgâra karışıp savruldum.

"Yapma," dedim ne yapacağını anladığımdan, yalvarırcasına. Başımı arabanın üzerinde hızla yana çevirdim ve nefesi yanağıma çarptı, oradan boynuma doğru dağıldı.

Hızlanan sıcak solukları boynumda atan damarın üzerine denk düştüğünde yutkundum. "Doru," diye söylendim panikle ama dudaklarının yumuşak dokunuşunu o damarın üzerinde hissedince nefesim kesildi, konuşamaz oldum.

Atan o damarı öptü. Öptü. Öptü... Elleri aşağıya kayıp belimin iki yanını kavrarken ben titriyordum. Ellerinin arasında zangır zangır titriyordum. Belimin yanını sıkıştırdı elleriyle. "Benim istediğim, sevdiğim tek koku seninki," diye soluklanırken boynumun yanında, ben bugün kaçıncı kez dillendirdiğimin farkında olmadan dudaklarımın arasından bir kez daha adının dökülmesine izin verdim.

Başımı çevirip derin derin nefeslenirken artık dayanamaz gibi güneşimi kesti yüzü. Yüzlerimiz eşitlenmişti ve şimdi gözlerimin içine bakıyordu gölgeli yeşilleriyle. "Aynı yolda yürüyeceğiz demiştim sana. Biz çoktan çıktık o yola, Erva," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine. Dudaklarımız dokunmadı ama sözcükleri ondan önce öptü sanki beni. Bir anlığına kavuşmuşuz gibi hissettim.

Başımı iki yana salladım son direnişimi gösterir gibi. Lâkin onun dudakları çoktan nefesim olmuştu. Tüm hasretine karşılık bulur gibi beni öperken minik bir sızlanma döküldü ağzımın içinden, onun ağzının içinde boğularak kayboldu hemen.

Belki hataydı ama engel olamadım kendime. Kollarım boynuna dolanırken öpüşlerine karşılık verdim. Elleri daha çok sıkarken belimin yanlarını, ceketini omzunun üzerinden avuçladı parmaklarım. Göğsünün sertliğini bedenimin üzerinde iyiden iyiye hissederken içine çeker gibi aldı dudaklarımı ağzına.

"Sen hep bana ait oldun," diye öpücüklerine ara vermeden soluk soluğa fısıldarken ağzımın içine, ses tonundan arabadaki sözlerime alındığını hissettim. "Hep bana..." diye tekrar vurguladığında dudaklarımın arasından ismi döküldü.

@novaebook

19. BÖLÜM
GÜLÜMSEME

İlk değildi. Onun beni öpüşü ilk değildi. İkinci de değildi. Bizim iki ilkimiz vardı.

İlkini sır gibi sakladığım günlüğümün sayfalarında yaşatırken, ikincisini yüreğime mühürlüyordu şimdi. Ben bu adama körkütük âşıktım. Kollarının arasında titreyişlerim, göğsümün altında durmaksızın kanat çırpan binlerce kuş saklıyormuşçasına heyecanlanışlarım, soluğumun kesilişleri ve dizlerimin bağlarının birer birer çözülüşleri bu yüzdendi. Öyle çok seviyordum ki onu kendime verdiğim sözler, geri duruşlarım, ona gitmek isteyen adımlarımı tutuşlarım, yüreğimi susturuşlarım boşunaydı, biliyordum. Doru benim bu dünyadaki tüm yollarımın bağlandığı tek adamdı. Dudakları dudaklarımda, beni öpmeye devam ederken ağlayacak olmam da bu yüzdendi.

Doru Demir, benim imkânsız aşkım artık o kadar da imkânsız değildi.

Elimin biri kayıp ceketinin altından gömleğini avuçlarken ensesinde duran elim onu biraz daha çekti yakın olmak ister gibi. Dudaklarımın arasından dökülen minik inilti onun öpüşlerini şiddetlendirirken oluşan bereler sadece dudaklarımda değildi. Yüreğim parçalanıyordu benim. Ve tekrar ağlama hissiyle doluyordu içim. Ben hayatım boyunca bu kadar mutlu olduğum bir an daha yaşamamıştım. Öyle bir andı ki nefesim kesildi ama ben onun soluklarına tutunup nefeslendim. Bir bütün olmak gibiydi. Parçalara ayrılan yüreğim onunkiyle birleşiyordu ve biz bütün olmuşuz gibi sarılıyorduk birbirimize.

"Ölmek gibi," dedi dudaklarını benimkilerden ayırmazken boğuk, çatallaşmış bir sesle yüreğime dil olur gibi. "Son bulmak ama daha çok yaşamak gibi aynı zamanda. Öyle bir arada kalmışlık ki bağımlı ediyor kendine. Bağımlın oluyorum."

Nemlenen gözlerim yaşları serbest bıraktı, tutamadım. Bu defa engel olmadım. Söylediklerinden farklı değildi hissettiklerim. Onu öyle iyi anlıyordum ki. *Sonun o, başlangıcın da yine o* demekti bu. Ben en başından biliyordum onun sonum olacağını. Onun yeni farkına vardığı bu gerçekti gözlerimdeki yaşları serbest bırakan.

Sıcak avuçları yüzüme kapanırken başparmakları yaşları yanaklarıma dağıtıyordu.

İçimden çığlıklar yükseliyordu. Orada yalnızca onun adını haykırırken şimdi ne olacağını düşünüyordum. Bir başlangıç mıydı yaşadığımız an, yoksa hâlâ belirsiz mi kalacaktık?

Dudakları tedirginliğimi dudaklarımın titreyişlerinden okumuş gibi ayrılırken, öpüşlerinin dudaklarımda bıraktığı nemi ise rüzgâr süpürerek kurutuyordu. Öncesinde sıcaklığını da üzerinde bıraktığı dudaklarım, şimdi serbest kalışıyla üşüyordu.

Biz durmuştuk ama yüzlerimiz karşılıklı birbirine dönükken hâlâ tek nefeste soluklanıyor gibiydik. Onun soluğu benimkine, benim soluğum onunkine karışıyordu. Alnı alnıma yaslanırken ismimi kaç defa söyledi sayamadım. "Erva... Erva..."

Hâlâ gömleğini avuçlamakta olan elimin parmaklarını düzleştirip göğsünün üzerine kapattı. Elini, elimin üzerinden çekmeyip orada tutarken ben göğsünün altındaki kalbinin delice atışlarını avucumun altında dinliyordum. Öyle hızlı atıyordu ki gözlerim belirginleşirken onun ışıl ışıl parıldayan yeşil gözlerine kaldırdım bakışlarımı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Öyle garip bir andı ki konuşamıyordum. Karşısındayken dilim çok kereler lal olmuştu ama bu defa başkaydı.

Ne diyeceğimi, nasıl konuşacağımı bilemediğim bir anın içine hapsolmuştum. Doru, bakışlarını gözlerimden çekmezken aralık dudaklarının sıcaklığını birbirimize dokunmuyor olmamıza rağmen hissedebiliyordum. İlk geri çekilen olmama rağmen onu tekrar öpmek isteyen de yine bendim.

Hâlâ göğsünün üzerinde duran elimi yanıma serbest bırakabildim ama birbirine yaslı duran bacaklarımızı ayıramadım. Yüzüm avucunun arasındaydı ve ben arabaya yaslıydım. O konuşsun istedim. O konuşsun ve ben ne olduğumuz konusunda kararsızlık yaşarken, beni içinde bulunduğumuz durumu ilk açıklayan yapmasın. Bilmiyordum ki ben ne olduğumuzu, bilmiyordum.

Bir otoyolun kenarında duruyorduk ve önce öpüşmüştük. Ben daha anın şokunu, heyecanını, içimde bıraktığı yangın hissini atamamışken onun sevgilisinin ailesi ile tanışmaya gittiğimizi aklımdan çıkaramıyordum. Gerçek bir ilişki olmasa da aralarındaki, olan tam olarak buydu.

Ceylin heyecanla onu evinde bekliyordu. Arkadaşı olarak gideceğimi sanıyordu yanına. Sevgilisini elinden alan arkadaşı olarak değil. Gerçi biz onunla arkadaş falan değildik. O da öyle görmüyordu ve bunu düşündüğüm anlamda sorun etmeyecekti. Yalnızca benden daha çok nefret edecek ve bilenecekti. Bunu sorun ediyor muydum, hayır. Ama ben tamamıyla bana ait olamayacak bir adamla bir başlangıç yapmak istemiyordum.

Dudakları bir şey söylemek ister gibi aralanırken gözlerimi gözlerinden kaçırdım. "Engel olamadım," diye boğuk, yarı anlaşılır birkaç kelime döküldü önce ağzından. Sonra net bir şekilde, "Kendime engel olamadım. Sen öyle

güzel dururken önümde ben... Erva, ben seninle artık bir baş-" diye açıkladığı sırada telefonun sesiyle yarıda kaldı sözleri.

Burnundan sıkıntılı soluğunu bırakırken bir süre hiç kıpırdamadan kaldık öylece. Alnı alnıma yaslandı ve ben gözlerimi onun şimdi kapalı olan gözkapaklarına çevirdim. "Aç- açmalısın," dedim titreyen sesimle. "Önemli olabilir." Dilimi bağlayan tek adamdı Doru. Hâlâ konuşamıyordum.

"Şu an önemli olan yalnızca sensin," deyince gözleri aralandı ve ben onun bakışlarında kaybolurken buldum yine kendimi. "Nasıl devam edeceğim ben böyle?" diye bir soru yöneltti çıkmazdaymışçasına, kalp atışlarım hızlandı. *Asıl ben nasıl devam edeceğim* diye sormak istiyordum ona. *Aynı çıkmazı ben de yaşıyorum* demek istiyordum ama tuttum kendimi.

Telefon kapanıp tekrar çalmaya başlamıştı ceketinin cebinde. Andan çıkabilmemin tek yolu olarak ceketinin cebine uzanıp telefonunu çıkardım. Ekrandaki isme bakmadan ona doğru telefonu uzatırken ellerimin titrediğini fark ettim.

Aldı ama konuşmak için uzaklaşmadı. Bakışları telefon ile gözlerim arasında gidip gelirken açtı ve kulağına götürdü. Hâlâ bana yaslı duruyordu ve uzaklaşmak yerine, yüzünü başımın yanına doğru eğdi. Yanaklarımız birbirine değerken telefonu diğer tarafında tutuyordu. Yeni kısaltılmış sakallarının sertliğini yanağımda, ağır ağır alıp verdiği nefesinin sıcaklığını boynumla omzumun birleştiği o noktada hissediyordum. Nefesinin yoğun nemi tenime işlerken derin bir soluk almamla göğüskafesim yükseldi, onun göğsüne çarptı.

Böylesine yakın olmak başkaydı. Hayatım boyunca böyle bir hissi hiç deneyimlememiştim ben. Yarım bir soluk, titrek başka bir soluğu takip ederken zaman benim için durmuş gibiydi. Mahir'in telefonun ahizesinden az da olsa yükselen sesini duyabiliyordum.

"Neredesiniz siz? Arkada değilsiniz. Takip edecektin, Doru. Aynı anda varmamız lazım adrese..."

"Geliyoruz," dedi Doru sıkıntılı bir sesle. "Beş dakikaya yetişmiş oluruz size."

Onlarla aramızdaki mesafeyi açalı beş dakikadan fazla olmuş gibi hissediyordum. Halbuki geçen zaman ancak o kadar olabilecek kadar kısaydı.

"Bizimkiler varmış adrese. Kapının önündeki seyyar satıcı bizim Cemil. Çırağı da Fırat. Karşı evin çatısına da bir baca temizleyicisi koyduk. O da Sefa. İhtiyaç anında aklında olsun. Onlar zaten tetikte bekliyor olacak."

Net olmasa da anlayabilmiştim Mahir'i. Ben bu kadar önlem alarak gittiğimizi yeni öğreniyordum.

"İhtiyaç olacağını sanmam," diyerek elini belimin yanına koydu Doru. Bluzumun üzerinden belimin yanını sahiplenir gibi avucunun arasına alırken, "Bir taşkınlık çıkarmayacaklar," diye fısıldadı kendinden emin bir şekilde. Konu-

şurken boynumdaki o noktaya dudaklarını iyice yaklaştırdı. Bu yaptığı bana işkence etmekten başka bir şey değildi. Dakikalar önce orayı, boynumun yanını öptüğünü düşünmek istemiyordum ama çıkaramıyordum da aklımdan. Düşündükçe midemin altında bir noktaya ateş topları düşüyordu. Dizlerim titriyordu ve ben artık ayakta durabileceğimi pek sanmıyordum. Ellerimle aramızda mesafe açmaya çalıştığım sırada, telefonu kapatıp ceketinin cebine koydu.

"Mahirler bekliyor," dedi gayet düz, rahat bir ses tonuyla. Ben ne haldeydim haberi yoktu tabii. Ondandı bu rahatlığı. "Yetişmemiz gerek-"

"Duydum," dedim tersler gibi. Kaşlarından biri havalanırken ellerimle iyice aramıza mesafe koydum ve sonunda ondan uzaklaşmayı başarabildim. "Gidelim," dedim alelacele. Saçlarımı düzelttikçe dağıtmaya devam eden rüzgâra rağmen olduğum yerde çabalarken, bana doğru döndü yüzünü. "Anlaşıldı," dedi homurdanır gibi. "Yine başladığımız yerdeyiz."

Cevap vermeyecektim çünkü ben de şu an ne olduğumuzu bilmiyordum. Benim ondan kaçışlarım heyecandandı. Çok utanmaktandı. Halimden anlayamıyordu çünkü ben onunla ama onsuzken çok iyi öğrenmiştim mesafeli durmayı.

Beni öpmüştü. İlk değildi belki ama ben yalnızca bunu hatırlıyordum. İlk öpücüğünü veren biri nasılsa öyleydim ben. Dilim damağım heyecandan kururken, "Gidelim mi artık," dedim zorlukla yutkunarak. "Geç kalacağız sevgili sevgiline." Laf sokmak hiç aklımda yoktu aslında. Ben onu kendimle olduramadıkça kendiliğinden dökülüyordu dilimden sözcükler.

Dudağının kenarını dişlerken başını da yana çevirdi. Sağ taraftan akan trafikte dolaştırdı gözlerini, "Geç kaldığım doğru ama ona değil. Neyse ki şu an yanındayım," dedi. Aynı şeyden bahsetmiyorduk, biliyordum ama verecek bir cevabım yoktu. Bakışları tekrar bana döndüğünde ben hemen önünde duruyordum. Omuzlarımı tuttu. Beni çevirdi ve kapıyı açtı. Bırakmadan önce arkamdan enseme doğru eğdi başını, "Doyamadım," diye fısıldadı.

Bugün biter miydi acaba? Ya da kalbimin atışları iyice hızlanıp beni öldürmeden önce kurtulabilir miydim içinde bulunduğum karmaşadan? Elimin birini çaktırmadan alev alev yanan yanağıma dokundurarak sıcaklığını almaya çalıştım. İki ateş topuna dönüşmüştü sanki yanaklarım. Ne yapsam geçmeyecekti, biliyordum. Yanından geçip koltuğa oturduğumda kapıyı kapattı.

Yol boyunca pek konuşmadık. Hızla akan trafikte ilerlerken onun kaçamak bakışlarını hep üzerimde hissetsem de dönüp bakmadım. Oysa ona bakabilmek için öylesine içim gidiyordu ki benim, yapamıyor oluşumdan sebep boğazıma oturan yumrularla savaştım yol boyunca.

Tam bir buçuk saat sonra Ceylin'in gönderdiği adresin bir alt sokağına vardığımızda, Mahirler çoktan gelmişti ve bizi bekliyorlardı. Evin önünde buluşulmamasını yolculuk sırasında telefonda kararlaştırmıştı Doru ve Mahir. Öncesinde konuşmak istiyorlardı. İkisi bir apartmanın önüne geçip sessizce durum değerlendirmesi yaparken ben Ender'in yanında, kenarda bekliyordum. Yasin, Mahir'in arabasına yaslanmış etrafı inceliyordu. Öylesine bakınmadığını biliyordum. Sadece o değil, diğerlerinin de sokakta dolaşan bakışları boş değildi.

Etrafta tehlike emaresi arıyorlardı ama ben gelmeyeceğinden çok emindim. Ceylin'in benden canımdan başka ne istediğini bilmiyordum ama istediğini alamadığından da bir o kadar emindim.

Belki buradaki hiç kimse bilmiyordu ancak ben çok iyi biliyordum. Ceylin hırs dolu bir karaktere sahipti. O dilediğini almadan hiçbir şeyin peşini bırakmazdı.

"Kadir niye gelmedi?" diye sordum yanımda duran Ender'e.

Belli belirsiz sırıttı. "Geldi," dedi. "Sadece sen göremiyorsun."

O öyle söyleyince istemsizce etrafıma bakındım. "Nasıl?" diye sordum şaşırarak. "Nerede ki?"

"Erva," dedi adımı vurgulayarak. Bakışları bende değildi. O da sokağı tarıyordu şimdi gözleriyle. "Bu tahmin ettiğin kadar basit bir şey değil. Canın söz konusu. Sen belki Ceylin'in manyaklıklarını anlattıklarımız kadar biliyorsun ama o kız tek başına bir terör örgütüne bedel. Hiçbirini henüz kanıtlayamadık ama eminiz biz," dedi bakışlarını belirginleşmiş bakışlarımda buluştururken. "Kadir buralarda bir yerde. Ya da her yerde. Onun bir keskin nişancı olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Başımı olumsuz anlamda sallayınca devam etti. "Duvarların arkasını bile görür o. Ceylin ile babasının sana zarar vermeyi planlaması durumunda harekete geçmek için bekliyor. O, bu görevin hayaleti. Farkındaysan genelde Ceylin'den ve bulunduğu ortamlardan uzak duruyor."

Dilimi yutmuş gibi kalırken, "Korkma," dedi gözlerimin içine daha önce onda hiç görmediğim keskin bakışlarıyla bakarak. "Korkmuyorum," dedim ama sesim titredi. Korktuğumdan değildi. Yalnızca onları hiç görevdeyken görmemiştim. Şimdi hepsi, hep güler yüzlü, toy bir delikanlı gibi davranan Ender bile sanki karşımda devleşmişti. Bambaşka adamlara dönüşmüşlerdi.

"Gidiyoruz!" diye seslendi Mahir bize doğru yaklaşırken. Onun sesiyle bakışlarımı onlardan tarafa çevirirken Yasin de yerinde doğruldu ve yanımıza geldi.

Onları takip ederek adımlarken, Doru bir yanımda Ender diğer yanımda yürüyordu. Mahir ve Yasin ise önden adımlıyorlardı.

"Gayet normal karşılayacaklar bizi," dedi Doru bakışları önde, kuru bir sesle. "Normal bir baba bulacağız karşımızda."

"Ceylin mesaj atmış," diyerek devam ederken bakışlarını benden tarafa çevirdi. Elinde tuttuğu telefonunu sallıyordu. "Babasının yumuşadığını, birlikteliğimizi onaylayacağını yazmış."

Bunları neden bana söylediğini bilmiyordum ama boğazım düğümlendi, yutkunamadım. Adımlarım yavaşlamış ve ben farkında olmadan biraz geride kalmış olacağım ki durup bana baktı. Net bir sesle, "Orada olacak olan hiçbir şey gerçek değil, bunu unutma," dedi ve dalgın gözlerime baktı. "Gerçek olanı yaşadık biz."

Yolda olanlardan bahsediyordu. Utançtan yanaklarım yanarken bakışlarımı kaçırdım ve adımlarımı hızlandırmaya zorladım.

Öne geçtim ve Mahir'in yanında yürümeye başladım. Bana şöyle bir bakıp omuz attı Mahir. "Yanındayım Erva," dedi güç verir gibi.

Doğrusu biz Mahir ile hâlâ biraz anlaşamazdık ama onun iyi bir dost olduğunu en çok böyle zamanlarda anlıyordum. Kendimi gülümsemeye zorlayarak, "Biliyorum," dedim ve elimi omzunda dolaştırdım.

Sonunda verilen adresin tam önüne vardığımızda Mahir, Doru'nun öne geçmesine izin verdi. Onu hemen arkasından takip ediyordum ve avuç içlerim terlemeye başlamıştı.

Geldiğimiz yer, yani Ceylin'in babasının evi iki katlı, plaja bakan bir villaydı. Önünde, sağında ve solunda dizili apartmanlar yüzünden plaj zar zor görünüyordu. Küçük bir bahçesi vardı. Bakımsız bitkilerle doluydu dört bir yanı. Çiçeklerin köklerini çalılar sarmıştı. Babasının ara ara bu eve kalmaya geldiğini biliyordum. Bu bir yalandı ya da adamın bahçeyle uğraşmaktan başka işleri vardı.

Doru'nun adım atması ile kapı daha çalınmadan Ceylin tarafından açıldı.

Üzerinde siyah, diz altında biten bir elbise vardı. Koyu kahve saçlarını maşalamış, her zamankinden farklı bir makyaj yapmıştı yüzüne. Bizi görünce gözlerini neşeyle üzerimizde dolaştırdı. Sonra heyecanla kucakladı Doru'yu. "Hoş geldiniz, sevgilim," diye fısıldadı kulağına ama ben onlara yakın duruyor oluşumdan duydum.

Kucaklaşmalarından dolayı kendimi kötü hissetmemek için başımı yanımda duran Ender'e doğru çevirsem de kâr etmedi. Boğazıma dakikalar önce oturan yumru büyüdükçe büyüdü.

Doru, "Hoş bulduk," diye tekdüze bir sesle mırıldanırken, "Baban içeride mi?" diye sordu oldukça normal bir ses tonuyla.

"Evet, sizi bekliyorduk," diyerek Doru'dan ayrılınca gülümsemeye gayret ederek bakışlarımı Ceylin'e çevirdim. "Heyecanlı mısın?" diye sordum.

Ceylin oldukça net bir şekilde başını sallayıp elini kalbinin üzerine koydu. "Fena, fena..." dedi soluksuz kalmış gibi. "Bugün bizim miladımız."

"Tebrik ederiz, Ceylin," dedi kenardan Yasin, Doru'nun arkadaş sıfatından dolayı yakınlık göstererek. Onu diğerleri takip etti. Sadece bir tanışma olacaktı. *Bu kadarı fazla değil mi,* diye düşünürken Ceylin hepimizi içeriye buyur etti.

Evin küçük bir holü vardı. Oradan üst kata çıkan bir merdiven dolanıyordu. Ceylin heyecanlı adımlarla üst kata çıkan merdivenleri tırmanırken bir yandan da bizimle konuşuyordu. "Atıştırmalık bir şeyler hazırladım kahvelerin yanına. Yoldan geldiniz, acıkmışsınızdır." Bir anda durdu ve başını omzunun üzerinden Doru'ya çevirdi. Fısıldar gibi, "Babam sert adamdır ve pek konuşmaz. Erva tanıştı onunla, biliyor. Sakın üstünüze alınmayın, olur mu?" dedi olacakları önceden söyleyerek onu rahatlatmak istercesine.

Doru başını sallayınca merdivenlerde adımlarını hızlandırarak çıkmaya devam etti.

Üst kat, alt kata göre daha ferahtı. Direkt büyük bir salon karşılamıştı bizi. Salondan diğer odalara kapılar açılıyordu. Üst kat aydınlık olmasına rağmen mobilyalar oldukça koyu renkti. Koltuklar bile siyahtı ve yine siyah renk ahşap kenarlıkları vardı.

Ceylin'in babası Cezmi Aşir salondaki koltukta oturuyordu. Geldiğimizi görünce ayağa kalktı. Ben bu adamı tanıdım tanıyalı hep bir sert ifade vardı yüzünde. Bildiğimden garipsemedim bu durumu. Düz bir sesle, "Hoş geldiniz," diye seslenince Doru önce davranıp adamın önüne yürüdü ve ona elini uzattı. Tokalaşırlarken ne onun ne de diğerlerinin yüzünde olağandışı bir ifade vardı. Öyle profesyonellerdi ki şaşırıp kalsam da bunu belli etmedim.

Yanımda Ender duruyor olmasına rağmen ben onlardan hep bir adım geride duruyordum. İsteyerek olmuyordu bu. Odada bulunan herkesi en iyi tanıyan bendim ama hepsinden daha yabancıymışım gibi hissediyordum.

En iyi tanıdığım ise Doru'ydu ve ben ona da bir yabancıydım şimdi.

Cezmi Aşir eliyle karşısındaki koltukları gösterip, "Oturun lütfen," deyince bizimkiler koltuklara oturdular. Ben de yine onları takip ettim. Yanımda Ender oturuyordu. Cezmi Aşir yanına Doru'yu oturtmuş, onun yanına da Ceylin oturmuştu. Yasin sağımdaki tekli koltukta, Mahir ise solumdaki koltuktaydı.

"Açlardır," dedi adam yüzündeki sert ifadesizliği korurken. Ceylin'e kaş göz etti. "Kalk yiyecek bir şeyler ikram et hemen!" dedi baskın bir sesle.

Ceylin ikiletmeden yerinden kalkarken ben sıkıntılı nefesimi bırakıp gözlerimle onu takip ettim. "Yardım etmemi ister misin?" diye sordum ama o eliyle *yok* der gibi gülümseyince yerimde kaldım. Soruşum mecburiyettendi. Ceylin'in arkadaşı olan Erva olsa böyle yapardı.

"Ceylin bahsetti sizden," diye girdi konuya Cezmi Aşir sözlerine sadece Doru'yu değil diğerlerini de katarak. "Askermişsiniz."

Ender'in yanımda gerildiğini hissettim. Doru ise sorusunu gayet normal karşılayarak, "Öyle," dedi. "Sizinle tanışmayı çok istiyordum," diyerek konuyu adama çevirdi ustalıkla. Yani asıl geliş amacımıza. Onun hakkında ne kadar bilgi toplarlarsa o kadar iyiydi. Elbette doğruları söylemeyecekti, kimsenin de böyle bir umudu yoktu ama en azından pot kırar diye beklenti içerisindeydiler.

Cezmi Aşir'i az çok tanıdıysam hata yapmayacaktı. Çünkü oldukça zeki bir adamdı ve istemediği hiçbir şeyden bahsetmezdi. Tam bir sır küpüydü.

"Ceylin sizden çok bahsetmedi. Sadece ona çok düşkün olduğunuzu biliyorum."

Adam Doru'nun sözlerine başını sallarken, "Çok," dedi baskılı bir sesle. "Saçının teline yel değse hesabını sorarım." Sesinde tehdit sezdim. Bu, her kızını korumak isteyen bir babanınki kadardı ama Doru'yu sindirmeye çalıştığı da ortadaydı.

"Şimdi sen ona talipsin ya..." dedi Cezmi Aşir kaşlarını kaldırarak. "Ben o yel misin, değil misin onu merak ediyorum."

"Yel miyim, bilmiyorum ama," dedi Doru adamdan gözlerini ayırmadan. "Saçının teline değecek yel bana değmeden geçemez." Hemen sonra bakışları bir anlığına bana değdi.

Cevabı Cezmi Aşir'i tatmin etmiş görünüyordu. O başını sallarken benim başım istemsizce önüme eğildi ve dizlerimin üzerinde gergin bir şekilde duran ellerime çevrildi gözlerim. Doru'dan, Ceylin ile ilişkisi boyunca benzer sözleri çok duymuştum. Neden bilmiyorum, sözlerinin artık gerçek olmadığını bilmeme rağmen canım çok daha fazla yandı.

Onlar kendi aralarında sohbete tutuşurken dalıp gittim. Dalgınlığım Ceylin'in elinde büyük bir kahve tepsisi, kahvelerin yanına koyduğu atıştırmalıklarla salona gelmesiyle dağıldı.

Önce tepsiyi salondaki masanın üzerine bırakıp herkesin önüne sehpaları koydu. Sonra kahve ikramlarını yaptı. Atıştırmalıkları da sehpalara dağıttıktan sonra yerine, yine Doru'nun diğer yanına geçip oturdu.

Mahir o sırada Cezmi Aşir'e bir şey sormuştu ama ne sorduğunu duyamadım.

Cezmi Aşir'in, "Her türlü işi yapıyoruz biz; ithalat, ihracat..." demesiyle sorunun iş ile ilgili olduğunu anladım. "Doğuluyuz biz. Tırlarımız var. Arap ülkeleri ile ticaret yapıyoruz," diye daha detaylı açıklayınca, Ceylin araya girip babasını uyardı. "Bugün de iş mi konuşacaksın?" dedi gülümseyerek.

Cezmi Aşir başını sallayarak, "Haklısın," dedi ve bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Bordo mu?" diye sordu dalgın dalgın ortaya. Ender bacağımın hemen yanında duran elini yumruk yapınca ben de gerildim.

"Değiller," dedim hemen. Neden öyle dedim hiç bilmiyorum ama Ceylin zaten onların ne olduğunu biliyordu. Çoktan anlatmış olmalıydı. Sözü benden Ceylin devraldı. "Özel, çok özel bir tim babacığım."

"Güzel," dedi adam düz bir tonlamayla. "Ee, şimdi isteme gerçekleşince ne kadar süre beklemeyi düşünüyorsunuz? Anladığım kadarıyla askerlikten başka *mesleğin* yok," deyince, üstüne de imayla vurgu yapınca bu defa gerilen bendim. İki nedeni vardı bunun. Biri, adamın askerlere karşı biraz tepkili olması, daha doğrusu onları mesleksiz gibi görmesineydi. Diğeri ise isteme olmamasına rağmen hemen evlilik konusunu açmış olmasıydı. Ellerimi kot pantolonumun kumaşına bastırırken, Ender gerildiğimi hissetmiş gibi elinin yanını usulca bacağıma sürttü. Bu *sakin ol* demekti, biliyordum.

"Bizim mesleğimiz vatan," diye yanıtladı adamı Doru. "Gerçi biz buna sizin dediğiniz gibi meslek demiyoruz. Bizimki vatan borcu. Ondan bir alacağımız yok. Çok şükür geçimimizi sağlayabiliyoruz. Kızınıza da bakabilecek durumum var. Ailemle de tanıştıktan sonra uygun görürseniz elbette evlenmeyi düşünüyoruz," deyince Ceylin'in yüzü güldü. Benim kalbim ise sanki atmayı bıraktı.

Her şeyin oyun olduğunu bilmeme rağmen yediremedim kendime. Bu sözleri yalandan da olsa ondan duymak çok ağırdı.

"Hımm, sevdim seni delikanlı. Seni deniyor olmama rağmen sözünü sakınmadın."

"Sakınmaz," dedi Yasin vurgulu bir sesle. "Söz konusu vatan olunca hiçbirimiz sakınmayız."

Adam başını salladı. Gülerek, "Güzel..." dedi ilk defa sert kabuğunu kırıyordu. Bu bizimkiler için iyiydi. Çünkü onunla bir kez daha görüşebilecek kapı bu şekilde açılmış oluyordu.

"Ee, bir şeyler yiyelim artık o zaman," diyerek hâlâ sehpalarda duran kahveleri ve atıştırmalıkları işaret etti gözleriyle Ceylin. Ben Doru'ya çok bakmıştım ama o ikinci defa gözlerini benden tarafa çevirdi. Gözlerine bakınca ifadem bir çocuk kadar mahzunlaştı. Bakışlarımdan anladı ne halde olduğumu, hafifçe başını salladı bana. Bir şey demedi ama onun bana boyun eğişine tutundum. Tuttum kendimi. Çünkü tutmazsam biliyordum ki daha fazla dayanamayacaktım.

Doru gözlerimin önünde evlilik planları yapıyordu. Belki aslı öyle değildi ama işte... Böyle bir durumun içine düşünce insan, oyun falan görmüyordu gözü.

Kahvelerin son yudumları içilirken atıştırmalıklara kimse pek dokunmamıştı. Bizimkiler alacağını almıştı ondan. Adamın gözüne girilmişti ve ileride bir karşılaşma daha mutlaka olacaktı. Kalkma vakti yaklaşıyordu.

Cezmi Aşir, "Düğünü ben yaparım. Asker adamsın sen. Paranı sonrası için saklamalısın," deyince bakışlarını ona çevirdi Doru.

Cezmi Aşir'in evlilikten bu kadar çok bahsetmesini garipsemiyordum. Ceylin herkese babasının geleneksel bir adam olduğundan bahsederdi. Tutucuydu. Bu kadarı bile fazlaydı aslında ama kızı için katlanıyormuş gibi davranıyordu. Evlilik söz konusu olmayan bir ilişkiyi de onaylamadığını belli ediyordu.

Ceylin babasının göz hizasında olmadığından sebep çaktırmadan elini Doru'nun dizine koydu. Onun hemen dizinin üzerinde duran elini sahiplenir gibi avuçladı. Doru bakışlarını şaşırmış gibi ona çevirirken Cezmi Aşir de, "Kahveler de içildiğine göre..." diye girdi söze beklenti içinde.

Nasıl oldu, nasıl yaptım bilmiyorum ama tutamadım dilimi.

"Evlilik konuşmak için erken değil mi, Cezmi amca?" dedim. Sözler dilimden fışkırıyordu sanki, tutamadım. "Tanışmaya geldi, Doru." Birini bile düşünemeden diğeri dökülüyordu ağzımdan. "Onları desteklemeniz çok güzel. İnşallah ilerisi için konuşulur bunlar ama şu an için konuşulacak daha farklı şeyler var. Mesela Doru'nun babasının tıpkı sizin oralardaki gibi bir çiftliği var İzmir'de." Bakışlarım Ceylin'in afallayıp kalan bakışlarına takılınca gür çıkan sesim birden düşüverdi ve ben son boşboğazlığımı da yapmış bulundum. "Henüz ailesini bile tanımadınız, ne evliliği..."

İçime kaçmış gibi çıkan sesimle yutkunur halde kalakaldım. Ne demiştim ben? Nasıl söylemiştim bunları? Kendime gelir gelmez başım doğruca önüme eğildi ve gözlerimi Ceylin'in öfkeli bakışlarından kaçırdım. Doru'dan tarafa ise hiç bakamıyordum. Cezmi Aşir suspus olmuştu.

Terleyen avuç içlerimi pantolonumun dizlerine silerken titrek bir soluk bıraktım farkında olmadan. Öyle gerildim ki boş bulunup söylediğim şeylerden, başım önde kalasım geldi.

Ceylin'in ve diğer herkesin bakışlarının üzerimde dolaştığını, bakmamama rağmen hissedebiliyordum. Garipsemişlerdi haklı olarak.

Ender'in hemen yanımda sırıttığının farkındaydım. Zaten sözlerim bir onu eğlendirmişti. Ne halde olduğumun farkında bile değildi.

"Ne dedin sen az önce?" diye fısıldıyordu kulağıma doğru. *Ne dedim ben Ender? Ne halt ettim?* Pişmanlık bir kez daha eliyle koymuş gibi buldu beni.

"Doru'nun onu istemeye gelmediğini, sadece bir tanışma olduğunu mu? Ceylin'in babasına resmen *sevinme, oğlan hâlâ bizde* dedin sen ses tonunla!" O gülünce ağlayasım geldi. Oradan kaçıp gitmek istedim.

Hangi cesaretle bilmiyorum, bakışlarımı tam karşımda oturan Doru'dan tarafa doğru kaldırdım. Beni izliyordu ve...

Gülüyordu! Öyle güzel gülüyordu ki tüm rahatsızlığıma rağmen içim bayram yerine döndü bir anda.

Bulunduğumuz ortama, Ceylin'in varlığına ve onun babasına rağmen zaman uzasın istedim. Uzasın ve ben ilk kez şahit olduğum bu anda kalayım.

O Ceylin'in yanı başında duran varlığına rağmen gözlerini benimkilerden kaçırmıyordu. Kalabalığa, herkese meydan okurcasına gözlerimin içine bakarken *çek kendini,* diye yalvardım içimden. *Çek ne olur. Ben yapamıyorum, sen çek kendini.*

Yapmadı. Herkese, her şeye rağmen bende kaldı.

Bakışlarımız sadece ikimizin bildiği bir dili konuşur gibi kilitlenip kalırken, kalbimin gümbürtüsü giderek artıyor, her çarpıntıda göğüskafesimi dövüyordu.

Ceylin'e, onun babasının varlığına rağmen böyle hissederken bakışlarımı kendimi zorlasam da onun yüzünden, gülerken hafifçe kısılan gözlerinden koparamıyordum.

Deniyordum ama nafile, işe yaramıyordu. O, gülümsemesini herkesten saklarken ben gülümsemesini saklamasına neden olan şeylere, tüm nedenlere bir kez daha lanet ediyordum.

İnsan neden bu kadar güzel bir gülüşü gizlerdi ki? Nedenlerini bilmeden Doru'nun içindeki çocuğa sıkı sıkı sarılmak istedim.

Ceylin tıpkı benim gibi onun gülümsemesine takılıp kalmıştı. Aramızdaki en belirgin fark, onun Doru'nun yanında oturuyor ve elini tutuyor oluşuydu.

Bakışları aralıklı olarak yüzüme kayarken kızgınlığının az önceki sözlerim yüzünden halen devam ediyor olduğunu gözlerinden okuyabiliyordum. Doru'nun yüzündeki gülümsemenin sebebi de yine aynı sözlerdi.

Ben Doru'nun gülümsemesiyle Ceylin'in öfkeli bakışları arasında kalırken, yanımda oturan Ender'in sözleriyle çıkabildim yaşadığım karmaşanın içinden.

"Merak etme. O çoktan sana ait olmuş. Bu gülümseme boşuna değil, Erva. Üsteğmeni ilk defa gülerken görüyorum ve inan bana boşa değil. Bu gülüşler sadece sana."

Kulağıma fısıldadığı bu sözler yüreğime yangın oldu.

Ancak bu kadar dayanabilmiştim işte. Eğer Mahir ve diğerleri beni suçluyorsa bile umurumda değildi o an. Ben Doru'nun gülüşünü görmüştüm. Şu an hem gülmek hem ağlamak istiyordum. Mahcup bir şekilde kalktım yerimden. "Ben biraz bahçeye çıkayım," diyerek öne doğru adımladım. Bakışlarımı Ceylin'de dolaştırdım, buraya geldiğimden beri ilk defa üzgün hissetmiyordum.

Pencerenin kenarlarına dayadığım kollarımın üzerine yasladığım başımla akıp giden yolu izliyordum. Aydın'dan çıkmak üzereydik ve İzmir'e dönüyorduk.

Yine Doru'nun arabasında, onun yan koltuğunda oturuyordum. Araba hareket ettiğinden beri hiç konuşmamıştık. Konuşmak istediğinin farkındaydım ama ben konuşacak halde değildim. Bu yüzden uzak duruyordum ondan. Pencereyi de aynı sebepten açmış, saçlarımı rüzgâra bırakmıştım.

O da anlamış olacak ki konuşmak istemediğimi, hiç zorlamamıştı beni.

Sessizlik uzadığı için radyoyu açmıştı. Bilmediğim bir şarkıydı çalan. Ne söyleyen kadını tanıyordum ne de sözlerine aşinaydım. Pek tarzım da olduğu söylenemezdi ama sözlerinin bir yeri fena dokuyordu.

Kolumun birini dışarıya sarkıtıp süratle ilerleyen arabadan sebep tenime çarpan rüzgârı hissederken, şarkının tam da o sözlerini ezberlemiş olarak mırıldandığımın hiç farkında değildim.

"Gözlerin gözlerime dokunsa gördüğüm anlamlanırdı. Sözlerin sözlerimi okşasa dediğim nakışlanırdı."

Başını bana çevirdiğini ve beni dinlediğini hissettiğimde fark ettim şarkıyı söylediğimi.

"Konuşmayacak mısın benimle?" diye sorunca omzumu silktim duruşumu bozmadan. "Gördüğümün anlamlanması," dedi şarkının sözlerine dokundurarak sözlerini. "Gözlerini görünce oluyorsa bile mi?"

Başımı olumsuz anlamda salladım ve çenemi koluma dayadığım için oradan boğuk bir sesle, "Evleniyormuşsun," dedim. Alınganlık yapmak istemiyordum ama neden böyle davrandığımı ben de bilmiyordum.

"Sen de istemiyormuşsun," dedi yumuşak bir sesle.

Cevap vermek yerine yanağımı kolumun üzerine yaslayıp gözlerimi yumdum. Şarkının melodisiydi bu defa mırıldandığım. Dudaklarımın altından usul usul dökülürken araba yavaşladı ve biz yine yol kenarında durduk.

Hiç kıpırdamadım yerimden. Gözlerimi de açmadım. Lâkin iri elini omzumun üzerinde hissedince kemerini çözüp, bana doğru yaklaştığını anladım.

"Bak bana," dedi usulca kulağıma doğru. Sesinin tonundan yine içim ürpermiş, yüzümü iyice gömmüştüm kollarımın üzerine.

Gülüşünü işittim o an. Belli belirsizdi ama kulaklarıma dolunca gözlerim aralandı.

Önce başımı kaldırdım kollarımın üzerinden sonra doğruldum. "Sevinme hemen," dedim ona dönerken. Benden tarafa dönük oturuyordu, yine yakın olmuştuk. Onun yüzü hemen yüzümün önündeydi. Nefesimi tutarken başımı yana çevirip bakışlarımı kaçırdım, gözlerimin içine gülen gözlerle bakan yeşillerden. Öyle güzel gülüyordu ki dayanamıyordum. Daha önce bana bir kere böyle gülmüş olsa muhtemelen ben...

Bilmiyorum ama bu kadar bile dayanamazdım belki.

"Erva," dedi yumuşak bir tonda ismimi uzata uzata. Öyle güzel söylemişti ki ismimi yüzümü yüzüne çevirmemek için zor tuttum kendimi. "Yine inadından ölecek gibi oluyorum. Anlamıyor musun halimden?"

"Ben böyle olacağını bilseydim," dedim başım öne eğilirken. "Gelmezdim üsteğmen."

Sanki bilmiyormuş gibi çenemi tutup yüzümü yüzüne eşitlerken, "Nasıl olacağını?" diye sordu boğuk bir sesle. Nefesi yüzüme döküldü. Çatallaşmış bir sesle, "Evlilik konuşulacağını, sizi zor duruma sokacağımı bilsem," dedim

* Ummusen'in Aritmetik Sevda isimli şarkısı.

omuz kırarak. "Üzgünüm. Karışmamam gerekirdi." Muhtemelen yine olsa yine yapardım. Böyle hissederken, ona bu kadar âşıkken aksi nasıl mümkündü ki?

Güldü, yine güldü ve benim dudaklarım titredi. Bir çocuk gibi oturup ağlamayacaktım, değil mi? Hayır, yapmayacaktım. Ben böyle biri değildim.

"Bakma bana öyle," dedim terslercesine. Çenemi tutan elini hışımla çektim üzerinden. Gözlerimi kaçırıp geri çekilirken, burnundan soluk verdi.

"Öyle bakma diyemezsin bana," dedi haklı gibi. Öfkelenmişti. Daha önce de ona böyle söylediğimdendi tavrı. Öfkelensindi. Ben orada ne haldeydim hiç fark etmiş miydi acaba? "Yüzbaşıdan almışım ben iznimi. Hoş, kimseyi karıştırtmam buna ama..." Gözlerim kocaman açılırken ona çevirdim belirginleşen bakışlarımı. Mahir'den izin mi almıştı? Ne diye? "Bakacağım Erva," dedi kolumu usulca tutup beni kendine çakerken. "Herkese, her şeye rağmen tek bir gülüşünü, göz kırpışını kaçırmayacak bu gözler. Ha, ölüp biteceğim ama..." derken sesi fısıltıya dönüştü. Dudaklarımız bir uzanmalık mesafedeydi şimdi. Kıpırdatsam dudaklarımı...

"Yine de o gözleri doya doya seyredeceğim. Şu saatten sonra bu gözler bir sana bakar doya doya..." Bakışları ağır ağır dolaştı yüzümde. Gözlerime gelince duraksadı. İçini çekti, sanki kokumu da alırmışçasına içine. Gözleri kapanırken alnını alnıma yasladı. "Anlamadınsa anla artık. Ölüyorum lan ben, geberiyorum sen böyle uzak durunca." Sıkıntılı soluğunu yüzüme bırakıp, "Anlayayım diyeyse," diye fısıldadı. "Anladım. Allah belamı versin ki anladım."

Ben beni anlasın, çektiğimi çeksin istememiştim. Bu yüzden değildi ki uzak duruşlarım.

"Doru bizden olmaz," dedim buruk bir sesle. "Sen onunla rol yaparken bile ben dayanamıyorum, görmüyor musun? Nasıl olsun bizden? O sana sarılıp öperken, ben nasıl durayım yanında? Biteriz. Bu, böyle başlarsa yok oluruz."

Uzaklaşıp gözlerimin içine baktı.

"Bitsin dersen biter. Hemen şimdi biter," dedi hiç düşünmeden. "Başka bir yol bulmalarını söylerim bizimkilere."

Başımı salladım olumsuz anlamda. "Bu kadar yaklaşmışken mi?"

Cevap veremedi. Sessizliği arabanın içini doldururken yarım bir tebessümle, "Orada neden öyle davrandın, Erva?" diye sordu bana.

Aşirlerin evinde ettiğim sözlerden bahsediyordu. Başım önde, "Çünkü," dedim. Kaçamak bir cevap aradım ama bulamadım. İçimi çekerken uzun uzun, "Paylaşamıyorum ben seni," dedim sesim bile titremeden. "Senin elini tutarken o... Üstelik sen bugün öpmüşken beni..." Durdum, duruldum ama geçmedi içimde hep sancıyan o yerin acısı. "Elini tutan ben olmalıydım ama yanında o varken tutamadım çenemi işte," diyerek omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Hem benden uzak durmanı istiyorum hem de uzak kalamıyorum."

Sözler dökülürken dilimden bir itiraf gibi kendimi ona çekilirken buldum. Kollarının arasına sardı beni ve dudakları dudaklarımın üzerine kapandı.

Tüm direnişim o an yerle bir oldu. Ben kendimi onun öpüşlerine bir kez daha teslim ederken soluğu soluğuma, kokusu kokuma karıştı. Tüm uzak duruşlarıma rağmen biz bir kez daha bir olduk. Kucağına çekilirken dudaklarımın üzerine fısıldıyordu. "Bu akşam, bu akşam babanla konuşacağım, Erva. Bu kez, elimi tutan sen olacaksın ve..." Nefesim kesildi. Dudaklarımı sertçe kapattım dudaklarına ve minik bir sızlanma firar etti ağzımdan. Konuşsun istemiyordum. Dudaklarımın baskısına rağmen devam ettirdi sözlerini. "Ben seni istiyorum," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine "Yalnızca seni. Görmüyor musun? Seni öperken bile doğrularımı geride bıraktığımı, bir sana dayanamadığımı görmüyor musun? Sana nasıl köpekler gibi âşık olduğumu anlamıyor musun?"

Ben o an anladım. Bizim başlangıcımız tam da şu andı ve bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Doru Demir, benim imkânsız aşkım, son aşkım... Ve artık sadece bana ait olan adamdı.

@novaebook

20. BÖLÜM
İLK ADIMLAR

Babamlara gitmeden önce lojmana uğramaya karar verdik. Onlara akşam yemeği için davetli olduğumuzdan, öncesinde hepimizin dinlenebilmesi için güzel bir fırsattı bu. Bileğimdeki deri kordonlu saati kontrol ederken, Doru'dan tarafa bakmasam da gözlerinin üzerimde olduğunu ve o ilk güldüğü andan bu yana gülüşünün yüzünden hiç eksilmediğini hissedebiliyordum. Bir saat önce dönüş yolunda durduğumuz ve konuştuğumuz o andan sonra çok şey değişmişti. En azından benim için öyleydi. Ben, o eski ben değildim bir kere.

Kendimi daha özgür hissediyordum. Olduğum yere daha bir ait... Saatler öncesi huzursuzlukla doluyken durmuş, durulmuş, sakinleşmiştim.

Derin bir soluk alıp verdim. Bu çokça rahatlamaktandı. Gözlerimi saatimden çekerken, "Babamlara geçmek için iki saat kadar var. En azından biraz dinlenebileceğim," dedim kendi kendime konuşur gibi.

"Dinlenmek mi?" diye sordu sanki hiç olmayacak bir şey söylemişim gibi bir tonlamayla. Direksiyonu tek eliyle kullanıyordu. Boşta olan benden taraftaki eli uzandı, yüzümün yanında dağınık duran saçlarımı tutup kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Böyle daha iyi," derken rahatladığını, öncesinde yüzümü net göremediği için rahatsızlık duyduğunu hissettim ses tonundan.

"Evet," dedim başımı ondan yana çevirirken ve eli daha çok dokundu yüzüme. Çekmek yerine avucunu yanağımla doldurup öyle bir baktı ki gözlerime; dayanamıyormuş, her an arabayı tekrar kenara çekip duracakmış gibi kalbim göğsümün altında biraz daha hızlandı. Kesik bir soluk aldım, elimle göğsümü ovuşturmak istedim ama yapmadım. Bu, onun yanındayken hep oluyordu artık. Ben onun bir bakışıyla gümbürdeyen kalp çarpıntılarımın arasında, bir savaşın ortasında kalıyordum.

Cılızlaşan sesimle, "Sen dinlenmeyi düşünmüyor musun?" diye sordum gözlerimi ondan kaçırarak. Heyecanlanan sesimden olsa gerek, "Sen de düşünmüyorsun," diye yanıtladı beni ifadesine serseri bir gülüş hâkim olurken. Sesi oldukça netti ve benimle ilgili başka planları var gibiydi.

"Dinleneceğim," diye direttim. Soru sormamıştım belki ama ses tonum *dinlenmeyeyim mi,* diyordu. "Canım çıktı benim bugün. Toplam dört saate yakın yol gittik, geldik. Öncesinde kaç dakika kek yaptım, götür getir derken...

Ceylinlerin evindeki maceramızı hiç saymıyorum. Zira o beni en çok yoran şeydi sanırım."

Yolda olan bakışlarını bana çevirerek kaşının birini kaldırdı. "Sen kek yaptın ve benim o kekten haberim olmadı, öyle mi? Bir de millete dağıttın..." diye sordu.

Büyük pot kırmıştım ama devamını getirmeye niyetim yoktu. O *millet* sanmıştı sözlerimden, oysaki tek kişiydi kekin sahibi; *Rüzgar.* Hem Doru'nun benim yaptığım şeylere bir düşkünlüğü mü vardı? Varsa asıl benim neden bundan haberim yoktu? Annemlerin salonunda Zerrin teyzenin söyledikleri geldi aklıma birden. Börekleri çok sevdiğinden söz ederken, Ender *o akşam yaptığın tüm börekleri kendine istedi, evine bıraktım* gibi cümleler kurmuştu. Fark ettirmemeye çalıştım ama bu durum içimi bayram yerine çevirdi. Ben yaptım diye değildi belki ama Doru benden olan bir şeyi sevmişti. Omuz silkerek, "Her şeyden oluyor muydu ki? Mutfağımda pişenin hesabını mı veriyordum ben sana?" diye sordum. Konuşsun istedim. Dökülsün ve *sen yaptın diye sevdim ben o börekleri* desin istedim. Adam bana beni sevdiğini söylüyordu ama ben ondan böreklerimi övmesini bekliyordum şu anda, evet.

İsteyerek yapmasam da sesim fazla asabi çıkmış olacak ki öncesinde aşağıda olan kaşı da diğerine katıldı. "Bundan sonra olsun," dedi kelimelerin üzerine basa basa. "Pişirdiğinden de tutuşturup alev alev yaktığından da. Hatta öncesinde haberim olsun ki önlem alabileyim. Senden gelen fena çarpıyor çünkü bana."

Lafı bir yere dokundurdu ama ben tam olarak anlayamadım. Boş boş bakarken yüzüne, elimi tuttu ve gözleri yolda, götürüp dudaklarına bastırdı parmak uçlarımı. Öpüyordu ve benim içim eriyordu sanki. Onu böyle seyretmek, beni severken izlemek çok başkaydı. Bu aralar ondan gelen her şey bir başkaydı bana zaten. Hele dudaklarının sıcak nemini soğuk parmak uçlarımda hissetmek...

Doru'nun bu yanlarını hiç bilmezdim ben. Yani böyle güzel sevebildiğini. Güzel sözler sarf edebildiğini... Muhtemelen o da bilmiyordu bu yanını. Ama o konuştukça ben bir kere, on kere daha hayran oluyordum ona.

"Yüreğimden söz ediyordum," dedi boş ifademe karşın daha açıklayıcı olmak ister gibi. "Ateşlere verdin ya. Durmaksızın kavruluyor ya şimdi. En çok da sen yakınımda olunca harlanıyor ya orası. Yaklaşmadan önce haber ver ki ölüp gitmeyeyim," dedi yumuşak dudaklarını daha çok bastırırken parmaklarımın uçlarına. Nasıl da öpülesiydi tam şu anda. Yanaklarını sevmek istiyordum ama her şeyde olduğu gibi yine tutuyordum kendimi.

Soluğum boğazımda cılız titreşimlere dönüşürken göğsüm usul usul havalandı ve indi. Nefessiz kalmışçasına bir sesle, "Hâlâ inanmakta zorlanıyorum," diye itiraf ettim. İçim ne kadar rahatlamış olsa da hâlâ onunla böyle olabildiği-

mize inanmakta güçlük çekiyordum galiba. Birini olmayacağını bile bile onsuz beklemenin, uzun süre beklemenin neticesi olmalıydı bu karmaşık hisler.

"İnan bana ben de," dedi beni onaylar gibi. Yolda olan bakışlarını bana çevirdi bir anlığına. "Gerçek olamayacak kadar güzelsin. Herkese, her şeye fazlaymışsın gibi hissettiriyorsun bazen. Belki klişe olacak ama," dedi kendiyle dalga geçer gibi. İfadesi ciddileşirken, "Erva, ben ne yaptım da bana yazıldın?" diye sordu. *Asıl ben ne yaptım da bana yazıldın, Doru?*

"Çok sorguluyorum bunu kendi içimde. Üstelik o kadar uzun süre sen beni beklemişken, kimseyi hayatına almadan yapmışken bunu..." Durdu ve tekrar çevirdi bakışlarını gözlerime. Gözleri kısacık bir an için kapandı ve dudakları bir kez daha öptü parmak uçlarımı. Aramızda temas olsun ister gibi, *ayrılmayalım* dercesine tutuyordu elimi ve asla parmaklarımın iç yüzünü dudaklarından çekmiyordu. Heyecandan mı bilmiyorum, ellerim soğuktu. Onun dudakları ise sıcacık. O her öptüğünde benim içim de ısınıyordu. Onunla temas etmek, benim için dünyanın en güzel hissi olabilirdi. Doru'ya dokunmak, ona böyle yakın olabilmek ve hissetmek çok başkaydı.

"Çok yakın da değildik," dedi şu an olduğumuz hale asıl inanamayan kendiymiş gibi. "Bana yakın duran belki bir nebze anlar halimden de sen nasıl görebildin beni, aklım almıyor. Asıl soru şu aslında; ben dışarıya bu kadar kapalıyken, nasıl sevebildin beni? Üstelik uzunca bir süre..."

Gözleriyle bir yandan yolu takip ederken, "Çok sevilesi bir adam olduğum söylenemez. Hatta bana kalırsa hiç değilim," dedi bir kez daha beni yüceltip kendini aşağılara çekerek. Oysa benim baktığım gözlerle bakabilseydi kendine, anlardı nasıl sevilesi olduğunu, onu nerelere koyduğumu, o yerde nasıl sevmelere doyamadığımı.

"Sinirli bir adamım bir kere ben. Öyle gülmem," dedi ama dönüp gözlerimin içine bakarken yükseldi dudaklarının kıvrımları *sayende artık gülebiliyorum* dercesine. Onun dudaklarının değdiği yerde, parmak uçlarımda başlıyordu yangın ve tüm bedenimi sarıyordu. Daha fazla konuşsun istemedim. Sadece gülsün, gülelim istedim. Parmaklarımı dudaklarının üzerine susmasını ister gibi hafifçe bastırırken kalbim titredi sanki ve bu sesime de sıçradı. "Çok," dedim. "Çok seviyorum. Yeni tanıştığım gülüşünü, öfkeli diye ayrıştırdığın o sert yanlarını, bir bakışınla bile bana çok şey anlatışlarını çok seviyorum," dediğimde durdurdu arabayı. Kemerini çözdü, koltukta bana doğru kaydı. Beni kendine çekerek kolunu omzuma sardı ve başım omzunda yer buldu. Ve ben o an anladım ona bakarken nefessiz kaldığımı.

Tek ihtiyacım, onun kokusuymuş gibi soluklandım başımı yasladığım yerde. Saçlarımı seviyor, öpüyordu ve her hareketinde içi gidiyordu sanki. İç çektiğini işittim.

Geniş göğsü nefes alışlarıyla yükselip alçalırken sesini tam o noktada dinledim. "Seni aşk sandım ama yangın oldun," dedi boğuk, çatallı bir sesle. "Şöyle konuştukça, gözlerime baktıkça, ben *aşk değil bu* diyorum. Nasıl olur bilmiyorum ama fazla fazla öğretiyorsun. Belki de bana, hayatıma her şey olduğundan. İçimden bir kimsesiz aldın, her şey olan kendini koydun. Doru seni çok sevmesin de ne yapsın?"

Tam da o anda beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi daha çok kendine çekip dizlerinin üzerine yan bir şekilde oturttu. Elimi göğsüne dayanak diye koyarken gözlerinin içine çevirdim bakışlarımı.

Ben böyle şeyleri ilk kez yaşıyordum. Nasıl davranılır, kalbin deli çarpıntıları o yakındayken nasıl sakinleştirilir, utanmadan, çekinmeden nasıl sevilir bilmiyordum.

Dışarıdan bakıldığında bir yetişkindim belki ama ben sevdada çocuk kalmıştım. Belki o kadar bile yoktum. Hiç sevilmeyince, birine şimdi Doru'ya baktığım gözlerle bakmayınca öğrenilmiyordu galiba. En azından benim için öyle olmuştu.

Elinin kemikli kısmı bu defa sıcaklamış, zonklayan, pembeleşmiş yanaklarımı severken iç geçirdim. Göğüskafesim havalandı ve indi, neticesinde nefes alamıyor gibi hissedince de dudaklarım aralık kaldı.

İfadesizdi yüzü ama çok şey anlatıyordu aslında. Bakışları yüzümde ağır ağır dolaşırken çenemde son bulmuşçasına tekrar hızla gözlerime çıkıyordu. Dudaklarıma denk düşünce yeşil gözleri, âdemelmasının ağır ağır aşağıya düşüşüne şahit oldum. Göğsünün üzerinde duran elim orayı daha fazla hissetmek ister gibi tenine baskı uygularken benim her iki elimin avuç içi de terlemişti. O an gömleğinin kumaşı bu kadar ince olmasaydı...

Ben onun teninin sertliğini, sıcağını ellerimin altında hissettikçe böyle oluyordum. Solukları yüzüme döküldü, elleri belimin iki yanını sahiplenir gibi kavradı. Bir itirafı dillendirir gibi, "Savaş var içimde," diye fısıldarken bakışlarım aralanan dudaklarındaydı. "Yangının bir tarafta, sana dokunmamak için verdiğim savaş diğer tarafta," dedi. "Doya doya öpmek, koklamak istiyorum ama..."

Konuşurken zorlanıyordu ve ben onu çok iyi anlıyordum.

Doğruları olan bir adamdı, Doru. Kırılması zor duvarlar olarak görürdüm ben onları. Ciddi düşünülecek kıza çok sevsen bile dokunulmayacağını, bahçede Ender ile yaptıkları sohbet sırasında işitmiştim. Dokunmaktan kastının ileriye gitmek olduğunu düşünsem de o an, fazlasını kastettiğini anlamıştım ben o gün. Durup bilerek dinlememiştim ama onlar Doru'nun arka bahçesindeki masada sohbet ederken ben de çalışma odamda o zamanki projem üzerinde çalışıyordum. İster istemez duyuluyordu sesleri. Onunla evlerimizin arasında iki metreden biraz fazla bir boşluk ancak vardı. Arka bahçeler de yan yana

olunca, çalışma odamın penceresi de yine o bahçeye açılınca onların bütün sesleri odamdaydı.

Ender birinden hoşlanmıştı sanırım. Konuşmalarından anladığım buydu en azından.

"Kolay sevmem, biliyorsun. Ama bir şey oldu bana abi. Ben birini fena halde arzuluyorum. Gözlerini, dudaklarını, geriye doğru attığı kömür karası saçlarını. Kısacası ben her şeyiyle birini kendime arzuluyorum."

Doru'dan hiçbir tepki alamazken, ben olduğum yerde kıpırdanıp sandalyemi biraz daha çekmiştim pencere önüne. Merak etmiştim çok sevdiğim, canım Ender'imin aklını çelen kızı. Kim ki acaba diye düşünerek başımı da iyice oturduğum yerden pencere önüne yaklaştırırken, "Nasıl arzulamak lan o!" demişti Doru sert sesiyle. "Kendine arzuluyorsan gider istersin. Saçını, gözünü arzulamak nedir?"

Hem şaşırmış hem de istemsizce gülerken bulmuştum kendimi. Şaşkınlığım, tepkisinin normal olduğuna kendini de inandırmasınaydı. Pekâlâ insan sevdiğinin gözünü, saçını arzulardı bana göre. Gözlerimin önüne hemen onun geriye doğru taradığı ve mütemadiyen şakaklarına düşen birkaç tutamı gelivermişti. Hem de öyle bir arzulardı ki insan... Komik gelen de buydu işte. Lâkin Ender'in bahsettiği arzu başkaydı. Doru da ondan sinirlenmişti birden.

"Abi sen hiç birine tutkun olmadın mı? Sevmedin mi hiç? Böyle bakarken için gitmedi mi? İçinin gittiği yerde çekip öpesin gelmedi mi?" diye sorunca Ender derdini karşısındaki adama anlatamaz gibi, "Olmadım ben kimseye tutkun falan," diye parlamıştı Doru. "Yok bizde öyle evlenmeden saç, göz arzulamalar. Çekip öpmeler. Arzulamak ne bir kere oğlum! Seviyorum desen neyse de arzu duymak ne?"

O böyle söyleyince Ceylin düşmüştü aklıma o zamanlar. Henüz bir aylık sevgiliydiler ve belki başlangıçta oldukları için böyle söylüyordur Doru diye düşünmüştüm. Sevdiğini arzulardı insan, ona ihtiyaç duyardı bana göre. Eğer Doru arzu nedir bilmiyorsa...

"Bakir misin sen abi?" diye sorunca Ender, bir şaplak sesi işittim. En okkalısından hem de. Sanırım Doru, Ender'in ensesine yapıştırmıştı bir tane. Görüntüsü, görmememe rağmen gözlerimin önüne düşmüştü. Muhtemelen Doru öfkeyle açılmış gözleriyle ona bakıyordu ve Ender de ensesini ovuştururken yüzünü buruşturmuştu.

"Ender," demişti önce adını uzata uzata. "Siktirtme belanı!"

Sonra ses tonu düşmüş, daha az duyar olmuştum onları. Devamında söylediği şeyleri deli gibi merak eder halde sandalyeyi itip ayağa kalkmış, resmen açık pencerenin pervazına yapışmıştım.

"Ben senin kimden bahsettiğini biliyorum. Bizim Fırat'ın kız kardeşi değil mi? Karargâha arada yemek getiren kız. Adı Dilde miydi, neydi? Bakışında vardı bir şeyler."

"O abi, o," deyince Ender çaresizce, "Oğlum o kızı nasıl arzularsın lan?" demişti ve benim suratım düşmüştü. Ne demekti o öyle? İnsan gönlüne düşeni kendi mi seçiyordu sanki? Hem ne diye öyle söylüyordu? Neyi vardı Dilde'nin? Kırılmıştım biraz galiba. Tanımamama rağmen hem Dilde'nin hem de kendi yerime.

"Gelip geçici mi?" diye sormuştu ardından Ender'e. Ender ifadesiyle geçici olmadığını gösteren bir şey yapmış olacak ki "İyi, o kız da geçiştirilecek birine benzemiyor zaten. Hem karakteri sebebiyle hem de abisi Fırat görev arkadaşımız, canımız, kardeşimiz diye. İş dönerse yanlış olur, ne hesap verirsin o zaman? O yüzden öyle arzulamak falan yok."

"Sevgi mi bu, bilemem ama her an yanında olasım geliyor. Fırat'a ayıp da abi, bana ayıp değil mi? Ne çekiyorum ben. Zaten o sebepten uzak duruyorum."

"Sevme demiyorum ben sana. Sev ama dokunma, Ender!" diye vurgulamıştı ardından Doru. "Arzunu, yangınını ne cehennemde söndürüyorsan söndür ama... o kız sona götürülecek kız. Yarım bırakacaksan sevme de... Neyse..."

"Neden böyle düşünüyorsun ki? Sevdiğini öpmek kadar doğal ne var şu hayatta? Sen şimdi kimseyi öpmedin mi?" diye konuyu kapatmayıp bir de üsteleyince, Doru sert bir ses tonuyla, "Oradan bakıldığında Aziz gibi mi duruyorum, oğlum? Ben ne diyorum, sen ne anlıyorsun, Ender. Masumun günahına girme diyorum. Yasin kadar çapkın olmasan da senin de var yediğin, bizim bildiğimiz haltlar. Yarın öbür gün seviyorum diye başlar, kızı da yarı yolda bırakırsan Fırat'la da kötü olursun. O kız, iyi aile kızı. Git başka yerde, başkasında ne bok yiyorsan ye. Ama bana Dilde'yi arzuluyorum falan diye gelme bir daha. O zaman sikerim belanı."

"Ceylin'i neden hiç öpmedin?" diye sordum birden gözlerim daldığım yerden çıkıp belirginleşirken. Benden böyle bir soru beklemiyor olacak ki kaşlarından biri havalandı ve bakışlarını dudaklarımdan gözlerime çıkardı. "Evlenseydin o zaman sarıldığın, öptüğün o olacaktı ama," dedim söylemesi çok zor olduğundan, başım önüme eğilirken. Dudaklarına yakın duran alnımla saçlarımın birleştiği yerleri öptü usul usul. Öpüşlerinden, dokunuşlarından etkilenmiş olmama rağmen oldukça kararlı devam ettirdim sözlerimi. "Zaten evlenmeyi düşünürken neden tuttun kendini? Sen eminsen birinden -başta öyleydin ya hani- neden dokunmadın? Evlenene kadar el sürmezdin hani? Ya da evlenme niyetin yoksa..." Öyle dolandırarak sormuştum ki soracağım şeyi, ne sözüm bittiğinde dediğimden ben bir şey anlamıştım ne de onun anladığından emindim. Böyle şeyler nasıl sorulurdu ki? İnsan sevdiğine bunu nasıl sorardı?

"Onu da nereden çıkardın?" diye şaşkınca sordu Doru ama sesinden söylediklerimi doğruladığını da fark ettim.

Bir yıl öncesinde duyduğum bir şeydi ama ben yine de itiraf etmekte zorlanarak, "Nerdeyse bir yıl önce lojmana yeni taşındığım zamanlar, çalışma odamdaydım ve senin Ender'in hoşlandığı kız hakkında söylediklerini duydum," dedim. Aramızda bir sessizlik oluştu. Cevap vermeden sadece yüzüme bakıyordu.

"Belki ismini yanlış hatırlıyorumdur, Dilde'ydi sanırım. Ondan hoşlanıyormuş Ender. Daha doğrusu arzuluyor muymuş, neymiş," dedim utana sıkıla. Güldü. Bu defa tutmadı kendini ve dudak kıvrımları yukarıya doğru yükselirken bakışlarım oradaydı. "*Evlenilecek kız o, arkadaşımızın da kız kardeşi, git nerede ne bok yiyorsan ye ama o kıza bulaşma,* demiştin."

Neden bahsettiğimi anlamış olacak ki, "Hımm," diye mırıldanarak elini usul usul sırtımda dolaştırdı. "Sormak istediğin şey neden Ceylin ile evlenmeyi düşünüyorsam onunla hiç yakınlık kurmadığım mı?"

Tam olarak öyle sayılmazdı aslında. Doru çoğu zaman bana, günümüz erkeklerine göre bu konularda daha özenli, düşünceli geliyordu. Birini sevse de öpmeyecek, evlenene kadar kendini tutacakmış gibi. Ama beni... Soruyu asla doğru soramayacağımı idrak ederek başımı salladım, devam etti.

"Ceylin ile yakınlık kurmamı engelleyen bir şeyler hep vardı. Ben onu mantığımla kabul etmiştim ama yüreğime dinletemiyordum aldığım kararı. Belki sona gideriz diye karar vermiştim ama sona götürebileceğime dair daha en başından inançsızlıklar oluşmaya başlamıştı bende. Öyle olunca... Yani ciddi düşünemeyeceğim biri çıkınca Ceylin, yakınlık da kuramadım," dedi. Ben soruyu zorlana zorlana sormuştum ama o oldukça rahat cevap vermişti. Bakışlarımı gözlerinden ayırmadan bir soluk bıraktım. "Benimle," dedim. Şimdi sormaya çalıştığım şey çok daha zordu benim için. "Benden o yakınlığı alıyorsun o zaman?"

Gözlerimin içine bakarak başını salladı, son derece kendinden emindi. "Hem de ne almak," diye mırıldanırken kelimeleri vurgulamıştı ve ben gülümsemek isterken bulmuştum kendimi. Dudaklarımı birbirine bastırdım çok da sırıtmamak, onu şımartmamak için.

"Ama eğer ilk sorduğun soruyu kendin için soruyorsan," derken yanaklarımdaki allıkların kulaklarıma kadar taşmasına sebebiyet verdi. İçimden geçirdiğim sorulardan biri buydu ama ona rahatça soramazdım.

"Seni..." dedi çenemi tutup yüzümü yüzüne eşitlerken. "Söz konusu sensen kendime engel olamıyorum. Garip bir duygu, tüm bağlarım kopuyor gibi. Beni sana karşı tutan bir şey kalmıyor. Belki bu öğlen öfkelenip yakınına o kadar girmesem hâlâ kendimi tutuyor olurdum ama kollarımın arasındaki heyecanın, kalp çarpıntıların başımı döndürdü, Erva."

Dudakları beni afallatırcasına dudaklarıma sürtündü. Öpmedi ama orada kaldı, "Ben daha önce hiç âşık olmadım, böyle hissetmedim," dedi. "Yanınca insan, yakmadan duramıyormuş. Alevleri büyütmek gibi hep daha fazlasını istiyormuş. Aptalmışım öncesinde, Erva. Sen yangınımmışsın, önümde duruyormuşsun ama korkmuşum, uzak durmuşum. Bilseydim böyle olacağını daha önce görmez miydim seni?"

Beni göremediği için pişman olması, bunu rahatça dillendirmesi o kadar hoşuma gitti ki o yolları birlikte gittik ve tekrar dönüp tamamladık sanki.

"Ya ilkinde," diye sordum dalgın dalgın. Bunu sormuş muydum ben gerçekten? Dudağımın kenarına dişlerimi geçirirken, o tüm utangaçlığıma rağmen dudaklarını yaklaştırıp soluğunu bıraktı yüzüme.

Başını iki yana sallarken tıpkı benim gibi altdudağını dişliyordu. "İlkinde kokundu sebebim. Sarhoştun ve ben asla yararlanamazdım o andan. Ama öyle bir sokuldun ki bana, içime çekildin sanki. Dudaklarımın dibindeydi dudakların. Dudaklarından her kelime dökülüşünde, seni kulaklarımla değil dudaklarımla dinledim sanki. Kendimi çeksem uzaklaşırdım, bu kadar kolaydı. Ama yapamadım. Yapılmıyormuş. Karşında sevdiğin kadın olunca ne yapsan ne desen dinletemiyormuşsun şuraya," dedi elini göğsünün üzerine yaslayarak.

Kalbim sözleriyle mümkünmüş gibi daha hızlı atmaya başladı. İçimdeki heyecan dilimi damağımı kuruttu. Bakışlarımı onun koyu yeşile dönen gözlerinden kaçırırken buldum kendimi. Soluğumu dudaklarımın arasından üflerken her yere baktım ama bir ona bakamadım. O ise hâlâ beni izliyordu dikkatle. Sırtımda dolaşmaya devam eden eli daha sahiplenici kavrarken içimde garip bir his oluştu. Üşüyordum, çekiliyordum, titriyordum sanki. Dışarıdan bakıldığında bu belirtilerin birini bile göstermiyordum ama yaşıyordum ben bunları. Yanaklarım alev alev yanıyor, kulaklarımda uğulduyordu içimdeki his.

"Erva," dedi boğuk bir sesle, başımı çeviremedim. Gözlerim pencereye çevrildiğinde lojmanda, hatta patika yolun aşağısındaki park alanında olduğumuzu fark ettim. Ne ara geldiğimizi hatırlamıyordum.

Bir kez daha adımı söyleyip, "Utanma benden," dedi ve ben bakışlarımı ona çevirdim. Yutkunarak, "Bu benim için çok yeni," diye fısıldadım hissettiklerimi ve düşündüklerimi dile getirmekten hiç çekinmeden. "Zor... Sen değil ama alışmaya çalıştığım bu durum oldukça zor. Sevmeyi bilmeyince, sevmedim kimseyi diyorsun ya? Ben de bir seni sevdim, Doru. Sevmekte acemi, hiç büyümemiş, toy kalmış küçük bir kız çocuğu gibi hissediyorum kendimi. Seni çok sevmek istiyorum ama nasıl seveceğimi bilmiyorum." Doru başını salladı aynını sanki o da hissediyormuşçasına.

Anı mahvetmek istemezdim ama aklımı kurcalayan diğer soruyu sormadan edemedim. "Ceylin ile olmayacağını anladıysan neden bitirmedin?" diye sorunca tek bir kelime döküldü dudaklarından. "Babam."

Elimin birini kaldırıp yanağına kapadım. Bunu çok yeni öğrenmiştim. O gün bahçedeki tartışmamız sırasında geçmişti konusu. O bu gerçekle çok uzun zamandır yalnızdı. Ağır olmalıydı. Hem de çok ağır. "Çok mu kötü durumu?"

Gözleriyle onayladı ama bu konuyla ilgili ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum. Pek babasından bahsetmiyordu ama hastalığını aslında hiç çıkaramıyordu aklından.

"O yüzden mi eskisi gibi gelip gitmiyor sana?"

"İyice güçten düştü, Erva. Başlarda bu hastalıkla savaşabiliyordu ama şimdi olmuyor. Anneme bahaneler buluyor anlamasın diye. Bağla bahçeyle uğraşıyorum, bu benim en güzel meşgalem diyor ama eminim annem de anlıyor artık bir şeyleri. O evden pek çıkmayınca annem de çıkmıyor sokağa, kapıya. İşte ancak bana, Gümüş'e kadar gelip gidiyor."

Gözlerimin önüne Zerrin teyzenin her daim ışıltı saçan gülüşü geldi, oturdu bir anda. Öğrenirse ne kadar üzülürdü kim bilir. Kolay mıydı sevdiğini, hayat arkadaşını kaybetmek. O an tüm kalbimle diledim, Dağhan amcanın iyi olmasını, iyileşmesini ve adı gibi bir dağ olup ailesinin başında durmaya devam etmesini.

"Babanı görmeye gitsek ya," dedim birden. Farkında olmadan elimi Doru'nun gömleğinin yakasına atmıştım ve orasıyla oynuyordum. Bunun farkına vardığımda da çekmedim elimi. Gözlerim onun yakasında ve parmaklarımın hareketlerinde dolaşırken, "Annen çağırdı beni geçen gün. Daha doğrusu annemle beni. Bahçede yemek yeriz dedi. Sen de gel. Hem annen senin de olmanı istiyordu. Ben gidip babanın halini hatırını soramam belki ama sen olursan..."

"Babam seni sever," dedi Doru sesindeki gülümsemeyi gizlemeden. "Çok sever hem de."

Buna çok şaşırmıştım. Bakışlarım yakasından yüzüne çıkarken, "Sever mi?" diye sordum. "Ama biz onunla ancak iki üç defa denk gelmişizdir. O da uzun zaman önceydi."

"Babama o kadarı bile yetmiş."

Buna çok da sevinmemeliydim aslında. Dağhan amca herkesi severdi. Belki Ceylin'i bile. Zerrin teyze sıcakkanlılıkta neyse Dağhan amca onun iki misliydi. Aralarındaki fark, Dağhan amcanın hiç art niyet gütmemesiydi. "Yarın gelecek misin sen de?" diye sordum gelmesini çok istiyormuşum gibi bir ifadeyle.

"Sen istiyorsan gelirim tabii," deyince dudak kıvrımlarım yükseldi, genişçe bir gülümseme olup tüm yüzüme yayıldı. "Çok isterim."

Emeklemeden koşmak gibiydi benim için şu an içinde bulunduğum durum. Belki Doru ile başlayalı henüz saatler geçmişti ama ben aslında emeklenecek o yolları çok öncesinde yürümüştüm tek başıma. Onsuz ama onunla yürümüş ve tamamlamıştım. Belki de bu yüzdendi şimdi onun da benim de birbirimize bu kadar hızlı karışışımız.

"Gelmişiz," dedim gözlerim pencerede dolaşırken konuşup anlaşmanın verdiği rahatlama hissiyle. "Eve gideyim ben şimdi-"

"Gitme," dedi Doru belimdeki ellerini sıkılaştırırken. "Gülrulara gidelim ya da Gümüşlere. Akşam yemeğine kadar anın heyecanıyla yerimde duramam ben şimdi."

"Heyecanlı mısın?" diye sordum gülerek. Ben de öyleydim ama onun kendini artık bu kadar rahat ifade ediyor olması, sözünü sakınmaması çok hoşuma gitmişti.

"Soruyor musun bir de? Biz bugün başladık, Erva. Ben ilk defa birini sevmeye bu kadar hazırım. İlk defa birini seviyorum."

O her *ilk* dediğinde eridim bittim kucağında. Nasıl alışılırdı bu adama? Nasıl heyecanlanmadan durulurdu yanında? Ben galiba bu ilişkide hep acemi kalacaktım. Hep atacaktı kalbim delicesine, kesilecekti soluklarım. Ben onu severken kendimi unutacaktım ama o her adımı böylesine güzel söyledikçe şükredecektim Allah'a. *İyi ki sevdiğim o, sevenim o...*

"Ee, sen de gel o zaman benimle. Belki şimdi müsait değillerdir-" dedim ama konuşturmadı beni. Eli enseme karıştı, orada toplanan saçları dalgalandırıp omzuma aldı. Parmaklarının arasında oynar gibi severken saçlarımı, "Ben babana saygısızlık yapamam. Onunla konuşmamışken seninle aynı yerde, yalnız olmam uygun kaçmaz. Zaten yalnızken sana sarılıp öpmeden durması zorken, biz sende bende buluşmayalım, Erva," dedi.

Bu kadar ince düşündüğünü yeni fark ediyordum. Düşüncesinden memnun bir şekilde başımı salladım. "Tamam, o zaman," diyerek indim kucağından ve koltuğuma tekrar geçtim. "Gülrulara gidelim. Sonra da babamlara geçeriz."

Mahir eve bizden önce gelmişti. Diğerleri de kendi evlerine dağılmıştı. Biz arabada oyalandığımız için onlardan önce yola çıkmamıza rağmen lojmana sonradan varmıştık. Bu sebeple ben de bir süredir Mahir'in sorgulayan bakışlarına maruz kalmıştım. Doru *Gülrulara gidelim,* demişti ama ben şimdiden geldiğime, geleceğime pişman olmuş haldeydim. Daha ben bu duruma alışamamışken başkalarının imalı bakışları beni rahatsız ediyordu. Mahir, Gülru'nun öncesinde hazırladığı çayları salondaki yemek masasının üzerine servis ederken Asaf salonun ortasında emekliyor, annesi başında fır dönüyordu. Doru yanımdaki sandalyede oturuyordu. Benden taraftaki kolu sandalyemin arkasındaydı ve parmakları omzuma temas ediyordu. Bu kadarcık temas bile bana saatler önce olanların gerçek olduğunu hatırlatıp duruyordu. Çünkü ben hâlâ bir rüyada gibi hissediyordum.

Mahir karşımdaki sandalyeye geçip otururken, Gülru'nun çay bardağını da hemen yanındaki boş sandalyeden tarafa bıraktı. "Gelip çayını iç, Gülru. Asaf'ı bırak kendi kendine oynasın," diye seslendi arkamda kalan karısına doğru. Çayımdan bir yudum alıp başımı onlara doğru çevirdim.

Gülru da bizimle babamlara gelecekti. Çoktan giyinmiş, hazırlanmıştı ayrıca ihmal etmeden takmış, takıştırmıştı.

Bir kendi halime baktım bir de onunkine. Açık ara öndeydi. Üzerinde siyah, dizinin üzerinde biten bir elbise vardı. Basit bir akşam yemeği için bana göre fazlaydı ama ona böyle olmak çok yakışıyordu.

Gülru evlenmeden önce bu kadar süslü değildi aslında. Evlilik bozmuştu onu. Buna bozmak denemezdi belki ancak benim asla olamayacağım bir haldi. Siyaha yakın koyu kahve, dalgalı saçlarını her daim maşalıyordu artık. Onları Mahir'e nazlanırken kullandığını, omzunun üzerinden attığında her daim işe yaradığını ve Mahir'in ona asla dayanamadığını söylerdi. Bir nevi sözünü dinletme aracı olarak kullanıyordu saçlarını. Böyle şeylere ihtiyacı olduğunu hiç düşünmüyordum. Mahir her şartta onun sözünü ikiletmiyordu zaten.

"Çok yakında koşacak gibi," diyerek oğlunun yanına eğildi ve terleyen saçlarını alnından geriye doğru sıyırdı Gülru. Başının üzerine bir öpücük kondurup onu salonun ortasında yalnız bırakarak masaya geldi ve kocasının yanına oturdu.

"Birazdan çıkarız değil mi? Gümüş'e ona göre haber vereyim," dedi gözleri saatinde dolaşırken. "Söyleyelim de onlar da çıkıp direkt buraya gelsinler. Buradan geçeriz teyzemlere."

Kadir ve diğerleri de akşam yemeğine katılacağından, Gümüş ve oğlu küçük Doru da bizimle gelecekti.

Gülru gözlerini üzerime dikip çayından bir yudum aldı. Sonra bardağını benden tarafa sallayarak, "Sen böyle mi geleceksin? Eve gidip bir üzerini değiştirseydin," dedi.

"Böyle rahatım ben. Hem neyi varmış ki üzerimdekilerin?" diyecek oldum, "Sonrasında belki bir şey yaparız," dedi Gülru. Benim bundan haberim yoktu tabii. Başımı Doru'ya doğru çevirdim. Onun da o sırada beni izlediğinden habersizdim ve bakışlarımız kesişivermişti. "Babamlardan sonra bir yere mi gideceğiz?" diye sordum hâlâ içimde olanlara karşı duyduğum heyecanı gizlemeye çalışarak.

"Biz Mahir ile konuşmuştuk," dedi Gülru, Doru daha cevap vermeden araya girerek. "Ne zamandır lojman dışında bir şey yapmıyoruz. Çıkmışken annenlerdeki yemekten sonra bir yerlere mi gitsek diyorduk. Annenle de konuştum ben. Teyzem *çocukları bana bırakın, ben bakarım*, dedi."

Bugün fazla yorulmuştum aslında. Yemeğe babam çağırmamış olsa belki direkt evime geçer ve dinlenirdim. Sonrasında bir şey yapabilecek gibi hissetmiyordum kendimi.

"Yorulduk bugün. Erva da öyle. Dönüşte katılamayabilirim ben. Erva ne düşünür bilmiyorum ama," deyince Doru, gözlerim yine farkında olmadan ondan tarafa çevrildi. Başımı salladım. "Ben de istemiyorum sanırım. Çok yorgunum," dedim.

"Siz bir şeyler yapın ama," dedi bakışlarını Gülru'ya çevirerek. "Ben Erva'yı da alır dönerim lojmana."

Ne oldu birdenbire bilmiyorum, Gülru'nun ifadesi değişti. Kaşı havalanırken, "Erva mutfağa gelsene az benimle," dedi birden. Anlamayarak *ne oldu* der gibi bakarken, "Gel sen," diye yineledi ve sandalyesini iteleyip kalktı. O mutfağa geçerken ben de el mahkûm ayağa kalktım. Mahir masaya doğru eğilip gözlerini üzerime dikmişti o an. Fısıldar gibi, "Anlamış. Ağzımı aradı," dedi.

"Neyi?" dedim bir anda betim benzim atmış halde. "Neyi anlamış?"

Sizi der gibi ikimizin arasında dolaştırırken bakışlarını, "Anlaması zor değil," dedi.

"İyi de," dedim Doru'ya bir şey demesi için bakarken. "Bize ne olmuş ki?"

Mahir bile aramızda olanları tam bilmiyorken Gülru nasıl anlamış ve onun ağzını aramış olabilirdi? O kadar belli mi ediyorduk? Hem biz daha yeni...

Düşüncelerimi bölercesine, "Anlaşılıyor," dedi Doru. "Bayağıdır anlaşılıyor yani," dedi gözlerimin içine bakarak.

Avuç içlerim terledi, soluğum hızlandı sanki bir suç işlemişim gibi. Gülru onu hâlâ Ceylin ile sanıyordu. Üstelik bugün onun babası ile tanışmaya gitmişti Doru. Kendimi inanılmaz suçlu hissettim. Belki de Gülru da beni suçlamak, *ne yapıyorsun sen* demek için mutfağa çağırmıştı. Ne diyecektim şimdi ona?

"Ben konuşayım ister misin?" diye sordu Doru. "Bir açıklama yapmak zorunda değilsin."

Bal gibi de öyleydim. Ona açıklama yapmak bana düşerdi, Doru'ya değil. Gülru kuzenimdi ve ben ondan Doru'ya olan aşkım dışında bir şey saklamamıştım bu zamana kadar.

Kendimi suçlu hissetmem boşa değildi yani. İnsan kız kardeşi yerine koyduğu insandan saklar mıydı böyle bir şeyi? Yine de tam şu anda böyle bir konuşma yapmayı kaldıramayacakmışım gibi hissediyordum.

"Gelmiyor musun?" diye Gülru'nun sesi mutfak tarafından yükselince, "Ben konuşurum," dedim ve mutfağa doğru yürüdüm.

Kapıdan girer girmez, mutfak tezgâhına yasladığı kalçalarıyla orayı iterek olduğu yerden doğruldu ve kolları göğsünün üzerinde bağladı. "Neler oluyor?" diye sordu kaşının biri havadayken.

"Ne oluyormuş?" diye sordum sanki hâlâ biraz kaçabilirmişim, en azından erteleyebilirmişim gibi.

"Anlamıyorum sanma," dedi sıkıntılı bir sesle. İkimiz hakkında ne düşünüyorsa muhtemelen onaylamıyordu. Bunu hissedince olmayan moralim de hepten bozuldu.

"Sevgilisi var onun," dedi elini içeriye doğru sallayarak, kızar gibi. "Kızım sen ona âşık mı oluyorsun?"

Ben ne yapmıştım da Gülru birden böyle düşünür olmuştu? Bunca zaman içimde yaşamıştım ben ona olan aşkımı. Evet, birdenbire başlamıştık biz onunla ama hâlâ belli ettiğimi düşünmüyordum. Ediyor muydum? Yoksa Mahir mi anlatmıştı? Yapar, ona anlatır diye birkaç kez Doru'ya söylemiştim ama öyle düşündüğümden değildi. Böyle suçlanmak kötüydü. Çünkü onun baktığı nokta, vurguladığı şey son derece haklıydı. Ben yakın arkadaşının sevgilisine bir şeyler hisseden kızdım onun gözünde.

Ağzımı açmama bile izin vermedi. Yüzümdeki ifadenin düştüğünü fark etmişti çünkü. Bir anlamda onu onaylıyordum.

"O limon ağacındaki tavrınız hiç normal gelmedi bana," dedi sesini biri duymasın diye iyiden iyiye alçaltırken.

"Bak," dedi bana doğru adımlayarak. Kolumu tuttu ve yüzüme bakarken benim de gözlerinin içine bakmama neden oldu. "Ben çok sevmem Ceylin'i. Yani öncesinde, evet. Seviyordum ama onlar Doru ile sevgili olduktan sonra o kız biraz değişti. Seni çok boşlamaya, geri plana atmaya başladı. Hem bana göre ikisinin karakterleri de birbirine pek uymuyordu. Ama bunlar umurumda bile değil, Erva. Sen ondan hoşlanıyormuşsun gibi hissediyorum birkaç gündür. Ne olur öyle değil de. Çünkü bu hiç de..."

Suçlanmak bir yana dursun ben şimdiye kadar sakladıklarım yüzünden kendimi kötü hissettim. Başım öne eğilirken gözlerimi de kaçırdım ondan. "Çok uzun zamandır," dediğimde anladı beni. Bakmasam bile ağzının açık kaldığını biliyordum. Şaşırmıştı haklı olarak. "Ben çok uzun zamandır seviyorum onu. Ceylin'den bile önce," deyince aralık kalan dudaklarından şaşkınlık dolu bir fısıltı döküldü. Başımı önümden kaldırdım, "O da beni seviyor şimdi." Kaşlarının arası çatılınca kolunu tuttum. "Gülru ne olur bakma bana öyle. Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi bakma. Kim böyle duygulara engel olabildi ki ben olacaktım..."

"Ceylin," dedi kızıp aynı zamanda şaşkınlığını üzerinden atamamış olarak. "O senin arkadaşın, Erva! Sen onun sevgilisini mi seviyorsun? O da sana karşılık mı veriyor?" diyerek inanamaz gibi aramızda mesafe açtı. O an anladım şüphelendiği şeylere aslında çok da inanmadığını. Şaşkınlığı, hayretler içinde kalışı bu yüzdendi. Konduramamıştı aslında bana böyle bir şeyi.

"Sandığın gibi değil," dedim tekrar ona yaklaşarak. "Ben onun sevdiğini değil, o benim sevdiğimi sevdi, Gülru."

"Ben," dedi aramıza sıkıntılı bir soluk bırakarak. "Ben seni sorgularken altından böyle bir şey çıkacağını tahmin edememiştim. Onunla birlikte misin yoksa, Erva?" diye sorunca kaldım öylece. Devam edemedim. Onaylayamadım da.

"Gülru," dedi Mahir'in sesi arkamızdan. "Sen gelsene benimle yatak odasına. Önce biz konuşalım seninle."

Bizi dinlemiş miydi, bilmiyorum ama o an araya girişine o kadar minnettar oldum ki devam edemeyecektim çünkü.

Gülru hayal kırıklığı içinde önümden çekildi ve kapıya doğru yürüdü. Onlar gözden kaybolurken adım sesleri işittim. Doru'ydu muhtemelen gelen. Arkadan omzumu tuttu eli. "Seni suçlamıyor o. Şimdi Mahir anlatınca hak verecek," deyince ona döndüm.

"Görevden mi bahsedecek?" diye sordum üzgün bir sesle. Başını salladı. Beni bu kadar üzgün görmeyi beklemiyordu muhtemelen. Elini kaldırıp parmağıyla yanağımı okşadı. "Gerekirse öyle yapacak. Siz kardeş gibisiniz. Aranızın bozulmasını o da istemiyor."

Bozulmazdı ki. Ben biliyordum. Her ne olursa olsun bizim aramız bozulmazdı. Gülru'nun üç kardeşi daha vardı ama ben ailemin tek çocuğuydum. Öyle olunca benim kardeşim olmuştu onlar. Kuzen gibi değildik biz. Kardeş kardeşe kırılırdı ama asla uzun süre küsmezdi, küs kalamazdı. Sonunda dönüp dolaşıp eskisi gibi olurduk biz.

Evet, ondan hiç saklanmaması gereken bir şeyi saklamış ve çoğu insana göre hiç de doğru olmayacak bir şey yapmıştım ben. Ama onun kırgınlığı da kızgınlığı da kardeşinin yanlış yola sapmış olduğunu düşünmesindendi.

Mahir ile Gülru'nun konuşması bittikten sonra Kadirlerin, onların ardından da Yasin ve Ender'in gelmesi ile yola çıktık. Gülru ile en son konuşmamız mutfaktaki kadardı ama evden çıkmadan ve arabalara dağılmadan önce onun bana rahatlamış bir bakış attığını ve gülümsediğini görmüştüm. Mahir ona her ne dediyse aramızda şimdi bir sorun varmış gibi görünmüyordu.

Elbette sonrasında uygun zamanı bulup tekrar konuşmak istiyordum ama şimdilik ne halim vardı ne de ortam müsaitti.

Annemlere yine Doru'nun arabasıyla gittim. Arabada sadece ikimiz vardık ve yol boyunca endişelenmemem gerektiğini anlatan cümleler kurmuştu. Üzülmemi istemeyişi ve böyle arkamda duruşu öyle güzeldi ki kendimi daha da rahatlamış hissettim.

Eve varınca annemin salona kurduğu nefis masa karşıladı hepimizi. Eve ilk Doru ile ben girdik. Diğerlerinin arabaları da peşi sıra bahçeye park edince çalışma odasında olan babam da hemen inerek bizi ve misafirlerini karşıladı. Son gördüğüm zamana göre çok daha iyi ve rahat görünüyordu. İyi şeyler olduğundan mıydı bu, yoksa bana duyduğu endişesini iyi saklayabildiğinden miydi, bilmiyorum.

Yemek masasında yine yanımdaki sandalyeye Doru oturdu. Aslında sandalyeyi kimseye bırakmayıp, dikkat de çekmeden oturdu ama bu benim gözümden elbette ki kaçmadı. Gülru bakışlarını üzerimizde dolaştırırken ilk defa tedirgin olmadım. Bizi anladığını ve hatta destekliyor olabileceğini hissettim ifadesinden.

Babam, Ender ve Yasin ile konuşuyor, Asude abla da annemden tembihli olacak ki sürekli boşalan tabakları bir yenileri ile değiştirip servis yapmaya durmaksızın devam ediyordu.

"Alkol de var isterseniz çocuklar," dedi babam Asude ablaya işaret ederek.

Mahir, geri çevirdi hemen onu. "Buradan çıkışta bir yerlere gitmeyi düşünüyoruz albayım. Erken başlamasak iyi olur."

Babam bakışlarını benden tarafta dolaştırarak, "Sen de katılacak mısın kızım onlara?" diye sordu. "Burada kalırsın bu akşam diye düşünmüştük annenle."

Fazla yorgun olduğumdan, kararım netti ama babamın ikinci sorduğu şeyden dolayı *bilmiyorum* der gibi dudak büktüm. "Evime geçsem iyi olur babam. Hem annemle yarın bir planımız vardı. Hazırlıksız geldim ben."

"Evet," dedi annem. "Zerrinlere gidecektik. Doru'nun ailesini ziyarete."

"Öyle mi?" dedi babam gülümseyerek. "Gidin tabii. Dağhan'ı görürseniz benden de selam söyleyin. Ne zamandır yüzünü göremedim."

Bakışları Doru'dan yana olunca kendini konuşmak zorunda hissederek, "Babam bu aralar bahçeyle uğraşmaya kendini fazla kaptırdı albayım. Ondan dolayı pek dışarı çıktığı da yok. Ama görürsem ben de iletirim selamınızı."

Babam başını eğerek *güzel* dercesine onayladı onu. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi bakışlarını bana çevirdi. "Yankı gelecekmiş İzmir'e iki gün sonra. Yanımızda kalacak. Sen de özlemişsindir, görüşürsünüz... Ben de o yüzden bu akşam burada kalırsın diye düşündüm."

Söylediğine şaşırırken annem büyük bir heyecanla atıldı. "Aa, bak ben söyleyecektim bunu sana. Aslında bir haftadır İstanbul'daymış Yankı. Yeni Zelanda'daki işi bitmiş, temelli dönmüş kızım. Artık Türkiye'de olacakmış. Öncesinde bir dinleneyim diyerek annesinden dönüşünü saklamasını istemiş. Biliyorsun, çevreleri geniş onların. Akraba ziyaretleri ile uğraşmak istemedi galiba. Ee, sonra aklına biz düşmüşüz. Bir İzmir'e gidip sürpriz yapayım demiş. Ova da daha fazla saklayamadı, bugün sabah telefonda çıtlattı bana. *Hazırlıklı olun, oğluşum iki güne size geliyor* dedi."

Yankı benim çocukluk arkadaşımdı. Biz onunla daha bebeklikten beri en yakın iki arkadaştık. Lâkin büyüdükçe bir şeyler olmuş ve araya mesafeler girmişti. O mesafeleri yaratan Yankı'nın üniversitenin ortalarına doğru benden hoşlandığını söylemesiydi. İtirafını duyunca çok şaşırmış ve kırılmıştım. Ben onu arkadaştan hatta kardeşten öte görmezken onun bana böyle hisler besleyebilmesi fena halde sarsılmama sebep olmuştu.

Yeni Zelanda'ya gitmesine belki de neden olan şey olanlara büyük tepkiler vermemdi. Çok kırıcı konuşmuş hatta arkadaşlığımı da bitirmiştim. Sonrasında onca yılın hatırını hiçe sayar gibi ettiğim sözlerden pişman olmuştum ama iş işten geçmişti.

İki yıl önce yalnızca bir defa, Ova teyzeden Yeni Zelanda'daki evinin telefonunu alarak iletişim kurmuştum onunla. Belki aramazdım ama annemin sözleriydi beni aramaya teşvik eden. Yankı'nın bir sevgilisi olabileceğinden annesinin şüphelendiğini söylemişti. Duyunca *yeni bir gönül davası var artık onun, unutmuştur beni* diye düşünmüştüm. Anneme belli etmemiştim ama bundan ötürü çok sevinmiş ve mutlu olmuştum. Mutlu olmamın nedeni elbette ki onun artık iyi oluşunaydı.

Annesinin şüphelerini doğrularcasına, rahat bir şekilde konuşmuştu benimle. Aramızdaki buzlar da böylece ortadan kalkmıştı. Ama yine de eskisi kadar samimi olamamıştık. Neden bilmiyorum, araya yine de mesafeler girmişti işte.

Şimdi onun döndüğünü haber veriyorlardı bana. Ne diyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilmedim.

Fazla uzun süre tepkisiz kalmış olacağım ki annemin sesiyle kendime geldim. "Düzeldiniz siz. Geride kaldı o mesele. Görüşürsün değil mi onunla?"

Annem de biliyordu aramızdaki küslüğün sebebini. Hatta Ova teyzenin de haberi vardı.

"Geride kaldı, annem," dedim durgun bir sesle. "Görüşürüm tabii. Arkadaşım o benim."

Sözlerimin bitiminde Doru'nun elini masanın altından bacağımın üzerinde hissettim. Başımı istemsizce ondan yana çevirdim ama yüzü ifadesizdi. Yeşil gözleri anneme bakıyordu. Canının bir sebepten sıkıldığını hemen anladım.

"İşte ben de ondan diyorum," dedi babam. "Gel, burada kal. Hem annene de söz vermişsin yanınızda kalacağım izin bitmeden diye. Biz de seni çok özledik be kızım. Yetmedi iki gün."

Bakışlarımı babama çevirip *olmaz* der gibi yana eğdim başımı. "Evimde kalayım ben, baba. Hem proje çalışmalarımı çok aksattım. Ona biraz vakit ayırmam gerek. Ama Yankı burada ya şimdi. Sık sık uğramaya çalışırım." Doru'nun bacağımdaki eli daha bir sahiplenici tutuyordu şimdi. Nedenini anlayamadım.

Doru bilmiyordu ki Yankı meselesini. Bilseydi belki...

Gümüş, "Bizimle tanıştırırsın, değil mi?" diye sorunca başımı salladım. Birkaç kere laf arasında Yankı'nın adı geçmişti. Çocukluk arkadaşım, hatta çok yakınım diye bahsedince onlar da meraklanmışlardı haliyle.

"Lojmana davet ederim bir gün. Tanışırsınız. Gerçi ne kadar kalır buralarda bilmiyorum."

"Bir haftadan uzun," dedi annem. "Bir ay kadar sonra kız kardeşi Gün'ün düğünü var, biliyorsun. O yüzden dönmeliymiş, fazla uzun kalamayacak. Ama biz de nasılsa İstanbul'a gideceğiz. Yine görüşürsünüz."

Yankı, Ova teyzemin üçüz olan çocuklarından ilk doğanıydı. Yaz ve Gün adında ayrı yumurtadan iki kız kardeşi daha vardı. Bir de tekne kazıntıları olan Erkin adında erkek kardeşleri. Gün dört yıldır birlikte olduğu Tamer ile bir ay

sonra evleniyordu. Babam ilk *Yankı gelmiş* deyince benim de aklıma düğünden sebeptir diye bir düşünce düşmüştü.

"İşten izin alamazsam belki gelemeyebilirim ben anne. Biliyorsun yıllık izindeyim şimdi. Tekrar izin istersem ne olur bilmiyorum."

"Hiç olur mu öyle şey? Gün kardeşin gibi senin. İzin alacaksın tabii. Onlar da anlayış göstermeli buna."

Annem de çalışan bir kadındı ama hep kendi babasının şirketlerinde çalıştığından, yani patron olduğundan pek anlamıyordu beni. Kafama göre öyle izin alamazdım maalesef. Bu yüzden başımı salladım ama onayladığım söylenemezdi.

Doru'nun eli bacağımın üzerindeki varlığını korumaya devam ederken benden yana eğildi biraz. "Erva," dedi kısık bir sesle. "Lavabo ne taraftaydı? Göstersene bana."

Sesinden de aldım o an yüzünde fark ettiğim belli belirsiz sıkıntıyı. Doru aslında evimize çok gelmişti öncesinde. *Lavabonun yerini bilmiyor olamaz,* diye düşündüm. O an anladım bir anlığına yalnız kalmak için fırsat aradığını.

"Ben sana göstereyim," diyerek sandalyemi geriye iterken, o da elini bacağımdan çekip ayağa kalktı.

Yemeğin sonundaydık artık. Çocuklar oyalana oyalana yemek yiyor diye Gümüş ve Gülru masada oturmaya devam ediyordu. Onlar oturunca diğerleri de kıpırdamamıştı yerinden. Biz ayaklanınca diğerleri de ayaklandı. Babam,"Ee, biz de çalışma odasına geçelim o zaman," dedi. "Doru sen de sonra katıl bize," dedikten sonra bakışlarını bana çevirdi. "Kızımın elinden kahve içmeyeli çok oldu. Kahve yap sen de bize, Erva," deyince başımı salladım.

Evdeysem babama kahvesini hep ben yapardım ama bunu şu an elimden kahve içmek istediğinden söylemediğini biliyordum. Annemlerin dikkatini çekmeden beni odaya çağırabilmek için söylüyordu bunu.

Onlar üst kata çıkarken ben de Doru'yu giriş katındaki lavaboya doğru götürdüm. Lavabo antreden sonra misafir odalarına giden koridorun sonundaydı. Evimizin arka bahçede yenecek yemekler için tasarlanmış küçük mutfağının hemen karşısında.

O mutfağı biz genelde arka bahçede ağırlanacak misafir olduğunda kolaylık olsun diye kullanırdık.

Doru lavaboya girmek yerine az kullanıldığını bildiği o mutfağa doğru çekti beni. Ne olduğunu dahi anlamamışken kendimi mutfağın ortasındaki masaya dayanmış halde buldum.

Hemen önümde duruyordu ve bacakları bacaklarıma temas ediyordu. Ellerinden biri yanımdan uzanıp arkamdaki masaya yaslandı ve kendimi abluka altına alınmış gibi hissettim. Üzerime doğru eğilirken beyaz gömleğinin üstten açık olan iki düğmesine bir tane daha ekledi.

O an aramızdaki çekimi hiçbir şeyin yok edemeyeceğini düşündüm. Bakışlarım gömleğinin açılan düğmesine ve altından gözler önüne serilen tenine kayarken elim havalandı ve yanağını, sert sakallarını okşadım. Yanımda duran eli belimin yanını kavrayınca gözlerimi kapatıp içimi çektim. Zaman ve mekân kavramı kaybolup gitti.

İstemiyordum böyle olsun ama kendime engel olamıyordum. Ailemin evinde, onların mutfağında olmak bile umurumda değilmişçesine geri çekilmeye çalışan bacaklarımı onun belimi sıkıca kavrayan güçlü ellerinin dayanağına serbest bıraktım. Dudaklarının arasından sızan sıcak soluğu yüzümün her karışını silip süpürürken, ben onun nefesi kadar var oluyordum.

Başını biraz daha eğerken gözkapaklarım aralandı. Omzuma dökülen saçlarımı burnunu boynuma temas ettirerek geriye doğru çekti. Dudakları boynumun yanında yer bulurken, "Canımı sıkan bir şey var," diye fısıldadı boğuk bir sesle ve ben dudaklarının kıpırtısını tenimin üzerinde hissettim. Nefesim kesildi. Öyle sıcaktı ki dudakları, tenimi öper gibi bastırınca bacaklarım titredi, kalbim hızla atmaya başladı. "Yankı senden hoşlanan adam, değil mi?" Tekrar öptü ve ben konuşmayı unuttum. "Görüşme onunla, Erva," diye fısıldadı dudakları tenimin üzerindeyken.

Başı boynumun yanından ayrılırken, boşta olan eli diğer tarafımda duran saçları da tutup omzumun üzerinden geriye attı. Şimdi kendine saçlarımdan arınmış, tertemiz bir alan yaratmıştı. Gözleri orada içi gider gibi dolaşırken boynumun o yanı da sahipsiz kalmasın dercesine dudaklarını yaklaştırdı ve durmadan öptü.

Kollarımı onun omzuna atıp boynuna sardım. Titriyordum çünkü. Öyle yapmasam düşecekmiş gibi hissediyordum.

Yankı'yı nereden biliyordu, bilmiyorum ama beni kıskanmıştı. Bunu sesinin yoğunluğundan bile anlamıştım. "Canını sıkan şey bu muydu?" diye sordum titrek bir sesle. Bedenim gibi sesim de onun yakınlığıyla titriyordu. Göğsünün sıcaklığı ona yaslı olan bedenimi kavuruyordu.

Cevap vermek yerine çenemin altına bastırdı dudaklarını. Sıcak soluğu oraya dağılırken, "İçim içimi yedi içeride," dedi vurgulayarak. "Ölüyorum lan. Adın başkasıyla yan yana geçse geberiyorum."

"O benim arkadaşım-" diyecek oldum ama dudakları dudaklarıma taşındı. Sustum, konuşamadım. Öpmese de dudaklarını benimkilerin tam önünde tutuyordu. Kaşlarının arasındaki çatıklığı fark edince ayaklarımın parmak ucunda yükseldim. Orayı öyle görmek istemiyormuşum gibi iki kaşının arasına bastırdım dudaklarımı. "Arkadaşım," diye vurguladım fısıldayarak geri çekilirken. Yüzündeki sıkıntı dağıldı, kaşlarının arasındaki derin çizgi hafifledi ama tam yok olmadı.

"Seni seviyor ama," dedi çatallaşmış bir sesle. Bir kez daha merak ettim bunu nereden bildiğini.

"Sen nereden biliyorsun?" diyerek böldüm sözlerini.

Güldü ama sahici bir gülümseme değildi bu. Dudaklarının kenarları bile doğru düzgün yükselmemişti.

"Seni," dedi dudaklarını tekrar bana yaklaştırarak bir fısıltı gibi. "Seni ilk kıskandığım an, bunu öğrenişimdi."

Bu bir itiraftı ama ben anlayamamıştım. Hâlâ cevabımı alamamış olarak, "Ne zamandı o zaman?" diye sordum.

"Şişe oyunundan sonraydı, sarhoş olmuştun," deyince jeton düştü bende. Beni eve onun bıraktığını söylemişlerdi. Yarım yamalak da olsa hatırlıyordum ama o gün ona ne dedim, neler anlattım hiç bilmiyordum. Yankı ile ilgili ne söylemiş olabilirdim ki?

Aklımdakileri yanıtlarcasına, "Onun sana âşık olduğunu söyledin," dedi ve ifadesi titredi bunu söylerken. Dudakları ansızın kapandı dudaklarıma. İçine çeker gibi öperken, ben arkamdaki masaya dayanıyor olmama rağmen hepten bıraktım onun kollarına kendimi. Ailemin evinde olduğumuzu umursamazcasına hareket ediyordu dudakları, dudaklarımın üzerinde. Kalbimin gümbürtüsü kulaklarıma kadar ulaştı. Elleri belimin iki yanını kavrayıp kendine çekiyordu, sıkıyordu ve ben titremeye devam ediyordum.

"Görüşme onunla," dedi soluk almak için duraksarken alnı alnıma yaslandı. O an ben de ondan farksız değildim ve nefes nefese kalmış halde soluk alıp veriyordum.

Onu anlıyordum ama bu dediğini yapamazdım ki. Hem Yankı arkadaşımdı hem de ailem görüştürmek için uğraşırdı. Ne desem boş olurdu. İmkânlar izin vermezdi bir kere. Ben aile dostumuzun oğlunu nasıl göremem derdim.

Bu dediğini yapamayacağımı söyleyecektim ki koridordan bize doğru yaklaşan ayak seslerini işittik. Doru'yu üzerimden nasıl ittirdim, o benden nasıl uzaklaştı hatırlamıyorum. Kapıda tam o anda Gülru belirdi.

"Annen seni soruyor," dedi içeri girmek yerine kapıda durup karanlık mutfakta ikimizi süzerek. Işığın kapalı olduğunun bile o an farkına varıyordum. Sakinleşmeye çalışıyordum ama pek başarılı olduğum söylenemezdi.

"Bir şey konuşuyorduk da..." dedim sesim titreye tireye. "Doru da şimdi geçiyordu babamların yanına."

"Açıklama yapmak zorunda değilsin," dedi Doru benden tarafa bakmazken. "Anladı zaten." Bakışları ters ters Gülru'ya çevrildi. Ne suçu vardı ki şimdi kızın? Zaten bir şey dediği de yoktu. Ben açıklama yapmak istemiştim.

"Yukarıdayım," diyerek çıkıp gitti Doru.

Orada kalırsam Gülru'nun sorgusuna maruz kalacakmışım gibi hissederek ben de arkasından fırladım ve kendimi diğer mutfağa attım.

Annem beni görür görmez, "Nerede kaldın, kızım?" diye sordu. Kendimi hızlıca kahveleri hazırlamaya verdim. O an sanki herkes az önce ne yaşadığımı biliyordu ve ben saklayamıyordum. Öyle tedirgin halde soluklanırken, "Diğer mutfakta babamın sevdiği dibek kahvesini arıyordum. Bu defa ondan yapayım dedim ama bulamadım," dedim.

O an Asude abla bir şey soruncá ilgisi ona kaydı. Bir şey daha soracak olsa kesin kendimi eleverirdim. Ailemden bir şey saklamak konusunda hiç başarılı değildim.

Kahveler hazır olunca tüm fincanları tepsiye dizip, yanlarına da küçük bardaktaki suları sıralayarak üst katın yolunu tuttum.

O an bile aklımda Doru ile son öpüşmemiz vardı ve biliyordum ki yanaklarım hâlâ al aldı. Kapının önünde durup, içeriye girmeden hemen önce rahatlayabilmek adına derin derin soluklandım. Tam da o anda kapı bir öncekiyle benzer şekilde Mahir Yargıcı tarafından açıldı ve o dahil içerideki beş yakışıklı adamla göz göze geldim.

Tepsiyi tutan elim biraz titriyordu ve buna engel olamıyordum.

Doru gözlerini üzerimden çekmeden ayağa kalktı hemen. Daha ben içeriye geçmemişken tepsiyi elimden aldı ve içeriye taşıdı. Ne kadar minnettardım tam da şu an ona... Kahveleri ben dağıtacak olsam kesin bir yerlere deviriridim çünkü.

"Gel kızım sen de," dedi babam eliyle Doru'nun koltuğunun yanındaki boşluğu göstererek.

Bugün benim sınanma günümdü sanırım. Her yerde onun yanına düşüyordum. İçeriye geçtiğimde Mahir kapıyı kapattı. Ben de gidip Doru'nun yanına oturdum.

Aralarındaki konuşma zaten bir hayli ilerlemişti ben aşağıda kahve hazırlarken. Konunun ortasında geldiğim için sadece konuşulanları anlamaya çalışıyordum.

Mahir kısaca özet geçer gibi, "Bugün olanlardan bahsediyorduk," dedi ve aramızdaki sehpanın üzerinden önüme doğru birkaç kâğıt iteledi.

"Biz salondayken Kadir de çaktırmadan eve sızmış. Bodrumdaki otoparka falan."

Ben elimiz adamla tanışmanın dışında boş döndük sanırken onlar aslında bir şeyler bulmuştu. Şaşırarak kâğıtları inceledim. Birkaç son model arabaya ait plakalar vardı ve hepsi de farklı isimlere aitti. Biri bile Aşir soyadı üzerine değildi.

"Ev, günlük kiralanan villalardanmış," dedi Yasin ben ellerimin arasında tuttuğum kâğıdı incelemeye devam ederken. O evdeki her şey, arabalar dahil onlara ait değil. Fransa'da yaşayan bir ailenin. Bu bahse konu aile yıllardır bir

kez olsun gelmemiş Türkiye'ye. Evlerinin kiralanma işlemlerini hep banka aracılığı ile yapmışlar. Ceylin'in anlattığı gibi babasının falan değil yani o villa."

Şaşırmış mıydım, elbette ki hayır.

"Lâkin," dedi Ender, Yasin'in yanındaki koltuktan. "Birkaç benzin alımına dair fiş bulmuş arabalardan birinde Kadir. Arabalar evin sahiplerine ait ama onları kullanıyorlar anladığımız kadarıyla. Benzinlik Van sınırında. Adresi orayı gösteriyor. Bu Cezmi Aşir tanımadığı bir ailenin başını yakmaktan hiç çekinmeden onların arabasını kullanıyor yani."

"Evi kiralarken kullandıkları hesapları araştırıyorum ben şimdi," diyerek araya girdi Kadir. "Bir şey çıkmaz, sanmıyorum ama tek bir taşın altını dahi atlamıyoruz."

Ne diyeceğimi bilemeyerek başımı salladım. Babam o esnada çalışma sandalyesini iterek masasına yaklaştı ve Doru'dan tarafa çevirdi bakışlarını.

"Ona fotoğrafı gösterdiniz mi?" diye sordu.

Doru olumsuz anlamda başını sallarken, içeriye girdiğimden beri ilk defa ona çevirdim gözlerimi. Ender'in önünde duran başka bir kâğıt yığınının üzerine uzanıp, arasından çekip çıkardığı bir fotoğrafı önüme attı. "Bunu Yasin, Ceylin'in evinde bulmuş. İzmir'de babası ile yaşadığı evde. Bulalı bayağı zaman oluyor ama sen görmemiştin. Bir şey çıkacağını sanmam ama bakmanda yarar var," dedi.

Bakışlarımı sehpaya indirdim ve fotoğrafı önüme çektim. Karşılaştığım yüz o kadar tanıdıktı ki dondum kaldım... kanım çekildi. Uzandım ve fotoğrafı elime aldım. Yüzümdeki ifadenin değiştiğini fark etmiş olacak ki umut dolu bir sesle öne çıkıp, "Tanıyor musun onu?" diye sordu Ender. Ardından babam, "İyice bak, Erva," dedi. "Tanıyor musun?"

Tanıyordum. Tüm bedenim titredi. Çok yakından tanıyordum hem de. Geçmişte kalan, şimdi yabancı olan bu yüz, lise hayatımın bir dönemini cehenneme çeviren adama aitti.

21. BÖLÜM
KIRILDIĞIN YERDEN

Fotoğrafı tutan elim titredi. Bu yüzü bir daha görmem sanırken babamın odasında bir fotoğraf olarak tekrar göreceğimi asla ama asla tahmin edemezdim.

Doru'nun elini omzumda hissettiğimde babam bir gariplik olduğunu anlayarak hemen ayaklandı. "Erva," dedi Doru'dan önce davranıp endişeli bir sesle. "Kızım betin benzin attı. İyi misin sen?"

"Özür dilerim," diye belli belirsiz birkaç sözcük döküldü dudaklarımın arasından. Sonra daha net ama cızırtılı bir sesle, "Özür dilerim, baba," diyerek kaldırdım bakışlarımı ona doğru. Sehpanın etrafını dolanıp yanıma geldi ve koltukta diğer yanıma oturdu. "Neden özür diliyorsun?" diye sorunca yutkundum.

Özür diliyordum çünkü babamdan bu zamana kadar yalnızca bu fotoğraftaki adamı saklamıştım. Bilmesi gerekiyordu ama yapamamıştım işte. Endişelenmesin diye... Kendi içimde çözdüğümü sanmıştım fakat onun bu şekilde karşıma çıkabileceğini hesaba katamamıştım.

Fotoğraftaki adamın Ceylin ile bir ilgisi olduğundan hâlâ şüpheliydim. Onun için toplanan kanıtların arasından çıkıyordu, evet ama ilişiklerinin olması bile hâlâ garip geliyordu bana.

O kadar farklı mekânlara ve zamanlara aitlerdi ki Ceylin ile o, aralarında bağ kuramıyordum.

Talaş yutmuşçasına kuruyan boğazımı yutkunarak yumuşatmaya çalışırken, başımı babamdan tarafa çevirdim. "Bu," dedim lâkin devamını getiremedim. Sessizlik doldurdu odayı bir süre daha. Doru yanımda söyleyeceklerimin kötü olacağını hissetmiş gibi yumruğunu sıkarken susmaya devam edemedim. "Gürkan abi biliyordu," dedim. Annemin koruması, babamın şoförü olan Gürkan Bezirci'den bahsediyordum. "Yemin ederim baba sen endişelenme diye anlatmadım. Onunla çözdük, kendi içimizde hallettik bu işi."

Babam, "Hangi işi?" diye sorarken yüzündeki endişe korkuya dönüşmüştü. Ben karşısında dilimi yutmuş gibi kalınca korku dolu bir öfkeyle ayaklandı. "Gürkan'ı çağıracağım buraya," dedi cebindeki telefonuna uzanarak.

Ben itiraz edene kadar o çoktan arama tuşuna dokunmuştu. Belki de onun gelmesi iyi olacaktı. Ben bunu tek başıma anlatamazdım. O desteklerse sözlerimi, babam neden anlatmadığımı anlardı.

Babam, ben söz konusu olunca dünyayı ateşe verecek bir adamdı. Bunu gözünü bile kırpmadan yapacağına şahit olmuştum çoğu zaman. Çocukken kapı önünde diğer çocuklarla oynar ve düşerdim. Babam o zaman bile hesabını benimle oynayan çocuklardan sorardı. *Benim hatam,* diye anlatamazdım. Bu korumacı tavrının neden olduğunu ise asla öğrenemedim. Büyüdüm ama hiç değişmedi babam. Lojmanda kalmayı bir anlamda bu yüzden istemiştim. Diller dökmüş, babamı ikna etmek için çok uğraşmıştım. En sonunda *büyümem gerek artık benim* deyince ikna olmuştu. O da hak vermişti isteğime.

İşte Mahmut Sarnıç'ı ondan saklamam da tam olarak bu yüzdendi. Öyle bir adamdı ki Mahmut, babam düşünmeden elini kana bulayabilirdi onun yüzünden. Ben bunu göze alamadığımdan saklamıştım o yıllarda olanları. Çözmüştüm de sorunu kendi içimde. Belki de hiçbir işe yaramamıştı yaptıklarım. Kafam allak bullak olurken, güvenlik kulübesinde bekleyen Gürkan abi de çıkıp gelmişti hemen. Babam kapıyı açıp onu içeriye alırken adam bir şey olduğunu anlamış gibi hepimizin yüzüne tereddütle bakıyordu.

"Gürkan, senin de karıştığın bir mesele varmış," dedi babam hiç duraksamadan. Gürkan abi muhtemelen babam arayınca vakit kaybetmemek için koşarak gelmişti yanımıza. Bu yüzden nefes nefese kalmış haldeydi.

Babam soluklanmasına bile müsaade etmeden sorusunu yöneltince ağzı açık baktı hepimizin yüzüne. "Fotoğraf," dedi babam bana doğru elini uzatarak.

Fotoğrafı vermek yerine, "Mahmut Sarnıç," dedim. Gürkan abinin beti benzi attı. Ben Gürkan abiye yalvarmıştım o zamanlar Mahmut meselesini babamdan saklaması için. *Öğrenirse fena olur,* demişti ama ben yine de ikna etmeyi başarmıştım.

İsmini duyar duymaz babama çevrilen korku dolu bakışları bundan sebepti.

"Anlat Gürkan!" dedi babam sert bir tonda. "Neler oluyor?"

"Mehmet Bey," dedi Gürkan abi bakışları benden destek almak ister gibi üzerime çevrilirken.

Onun suçu yoktu ve benim anlatmam gerekiyordu.

"Bu fotoğraftaki adam," dedim elimdeki fotoğrafı sehpaya fırlatarak. "Lise hayatımı mahvetmek üzereydi benim. Gürkan abinin bir suçu yok. O sadece yardım etti bana."

Herkesin bakışları yine üzerime çevrilmişken Doru da oturmaya devam edemiyormuş gibi ayaklandı. Babamın çalışma masasının kenarına yaslandı ama gözlerini benden bir an olsun çekmedi.

"Bu... bu bana âşıktı. Ben on altı yaşında falandım o zamanlar. Okulumuzun öğrencisi bile değilken nereden görmüş beni bilmiyorum. Okulun kapısından ayrılmazdı. Girişlerde ve çıkışlarda peşime takılırdı. Arabaya gidene ya da arabadan okula girene kadar olan kısacık mesafelerde bile sessizce yanımda yürürdü. Ben başta çok umursamadım bu hal ve hareketlerini. Okulun

çıkışına bizim kızların da hoşlandığı ya da onlardan hoşlananlar gelirdi. Öyle bir şey zannettim. Tam altı ay devam etti bu. Yani yanımda sessiz yürüyüşleri. Sonraları fark ettim ki biz kafeye gidiyoruz kızlarla, orada bitiyor. Hafta sonları arkadaşlarla çalışmak için bir yerlerde toplanıyoruz, orada oluyor... İşte o zaman korktum ben baba," dedim gözlerinin içine bakarak. O endişesi ikiye katlanırken, sessizliğini ve benim olanları anlatmaya devam etmemi ister gibi bakmayı sürdürdü.

"Gürkan abiye de o zaman söyledim," deyince babamın bakışları ona çevrildi. Gürkan abi bir afalladı önce korkudan. Ardından, "Araştırdım önce," dedi hemen. "Meseleyi size taşıyacaktım fakat Erva Hanım *anlatmayalım, bu küçük bir mesele, babam öğrenirse fena olur* dedi ve sustum. Ama yemin olsun Mehmet Bey o zaman bir tehlike sezsem hemen size gelecektim."

Babam homurdanır gibi dişlerinin arasında bir küfür döndürünce Gürkan abi başı önde anlatmaya devam etti. "On dokuz, yirmi yaşlarında ancak vardı. Yaşına göre daha iri duruyordu. Bir okulun öğrencisi gibi de değildi. Gerçekten de Erva Hanım'ın dediği gibi onu gittiği her yerde takip ediyordu. Ama hiçbir zaman onunla konuşmaya yeltenecek bir şey yapmıyordu. Yani basit bir hoşlanma meselesi gibi duruyordu. Güvenlik görevlisi bir arkadaşımdan yardım aldım. Çocuğu araştırmasını, neyin nesi olduğunu bulmasını istedim. O zamanlar kısıtlı kaynaklarla bulabildiğimiz, adının Mahmut Sarnıç olduğu ve zengin bir ailenin tek çocuğu olduğuydu. Sarnıç ailesinin bir suça karışmışlığı falan da yoktu. Temizlerdi yani. Çocuk liseden sonra okulu bırakmış. O yüzden rahatça gelip kapı önlerinde bekleyebiliyormuş. Ben bu süreçte gölge gibi takip ettim onları. Eğer yeltenecek olsaydı hemen müdahale edecektim. Bir gün öyle de oldu. Okulun önünde konuşmak için Erva Hanım'ı kenara çekmeye çalıştı. Ben müdahale ettim. Eğer bu yaptığını sürdürmeye devam ederse polise haber vereceğimi, ailesinin de zan altında kalacağını ve hatta sabıka kaydının bile oluşabileceğini söyledim. Yaka paça uzaklaştırdım onu oradan."

"Ben," diyerek araya girdim. "Gürkan abi daha öğrenmemişken okul yönetimine de söylemiştim. Güvenlikler de biliyordu. Başlarda diğer kızlarınki gibi benden hoşlanan birinin kapıya geldiğini düşünüyorlardı. Ama o gün öyle çıkıntılık yapınca güvenlik artık onu okulun yakınına bile yaklaştırmamaya başladı. Birkaç ay boyunca hiç görmedik onu. Gürkan abi de ben de bitti artık diyorduk. Sonunda pes etti... Fakat öyle olmadı. Sen Gürkan abiyi bir iş için Manisa'ya yollamıştın. Üç gün beni o bırakmayacaktı okula. Arkadaşımın babası gelip alıyordu. O gün tekrar çıktı ortaya Mahmut."

Olanları hatırlayınca ve tekrar yaşıyormuşum gibi hissedince istemsizce içim ürperdi ve titredim. Babam *anlat* der gibi gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu ve artık çok daha fazla öfkeliydi. Doru masanın kenarlarını

tırnakları ile yolarken, Ender olanları az çok tahmin etmiş gibi başını önüne eğdi. Gözlerini benden kaçırıyordu. Yasin bir küfür savurup Kadir'e baktı. "Teröristti o," dedi beynimden aşağıya kaynar sular döküldü sanki.

"Ne?" dedim bedenim gibi sesim de titrerken. Ama o bir şey demedi ve dişlerini sıkarak konuşmaya devam etmemi ister gibi baktı.

"Gürkan abinin Manisa'da olduğu o ilk gün neden bilmiyorum, arkadaşımın babası bizi almaya gelmedi. Ece *eve ben kendim gideceğim Erva,* dedi. O öyle söyleyince benim de aklıma sizi aramak geldi ama artık bir yetişkindim. Bunu yapmak istemedim. O gidebiliyorsa ben de gidebilirdim. Taksi durağına doğru adımlamaya başladım."

"Çocuktun sen!" diye bağırdı babam sözlerimi bölercesine bir öfkeyle. "Ne olursa olsun beni aramalıydın!"

Başım önüme eğildi, haklıydı. Daha on altı yaşımdaydım. Şimdi baktığımda o zamanlar çocuk olduğumu kabul ediyordum ama o yaşlardayken insan kendini yetişkin gibi hissediyordu işte. Başım önümde anlatmaya devam ettim.

"Durağa varmama çok az kala nasıl oldu anlamadım, bir anda ara sokaktan çıkıp önümü kesti. Ben anın şokundan tepki veremedim, bağıramadım bile. Koluma yapışan elleri beni ara sokağa çekerken kanım çekilmiş, nefesim alınmış gibi hissediyordum," deyince Doru'nun eli babamın masasına sertçe yumruk olup indi. Babam ise elleriyle yüzünü kapatmış hunharca ovuşturuyordu. Hıncını yüzünden alıyor gibi görünüyordu.

"Sana bir şey yaptı mı?" diye sordu Doru. Masada yaslandığı yerden doğrulup tekrar yanıma otururken. Sesi öyle soğuktu ki içim ürperdi. "O orospunun evladı sana bir şey yaptı mı, Erva?" diye yineledi sorusunu. Babam, Doru'nun sorusu ile ellerini yanına indirip yumruk yaparken ben aralanan dudaklarımın arasından zor çıkarabildim sözcüklerimi.

"Düşündüğünüz anlamda olmadı," dedim neredeyse ağlayacak halde. "Beni duvara itince, kaburgalarımın kırıldığını, ciğerimi delip geçtiğini sandım. O kadar sinirli görmemiştim onu daha önce. O zamana kadar hiç yaklaşmadan sürdürmüştü tüm girişimlerini. Ama o gün başkaydı ve bunu hissetmiştim. Çok korktum. Kendime gelir gelmez de gırtlağımı yırtarcasına bağırmaya başladım. Eli ağzıma kapandı." O anı tekrar yaşıyormuşçasına gözlerim kocaman açıldı. Dalıp gitmiştim ve gözlerim buğulandıkça buğulanıyor, yaşlarla doluyordu.

"Ne dedi sana?" diye sordu Kadir öne doğru kayarak koltuğunda. Anlatmakta zorlandığımın farkındaydı ve çok fazla üstüme gitmek istemiyordu kimse. Babam da sırf bu sebepten kendini tutuyor ve öfkesi içinde patladıkça patlıyordu.

"Bana *beni sevdiğini, bunu bu zamana kadar anlamış olmam gerektiğini,* söyledi. Bir de," dedim ve yutkunmak için duraksadım. "*Sonumuzun ölüm olsa*

bile birlikte olacağımızı, söyledi. Babamın asker olduğunu nasılsa biliyordu. Onun bile buna engel olmayacağını dile getiriyordu sürekli. Babama anlatmadığımı da biliyordu. Bana dedi ki *eğer ona anlatmış olsaydım babam şimdiye ölü olurmuş.* Korkmuştum. Çok korkmuştum ama yine de ondan kurtulabilirmişim gibi hissediyordum o anda. Elini ağzımdan bağırmayacağımdan emin olduğu bir anda çekti ve bana *ya şimdi gelirsin benimle ya da aileni öldürürüm,* dedi. O an ne oldu, bilmiyorum. Belki beni ailemle tehdit ettiği için cesaretle doldu içim. Babam ne bana dokunmasına izin verirdi ne de onun karşısında yenilirdi. Olmayacağını, böyle bir şey yapamayacağını söyledim ona. Babamın her ne olursa olsun ona engel olacağını. Ben ne desem de pes etmiyordu. Beni sokağın diğer ucuna sürüklemeye başladığında, tam o anda bir şeyleri idrak ettim. Her şey bitmişti ve belki de saatler sonra bir çukurun dibinde ölü olarak bulunacaktım. Sonumuz derken bunu kastediyordu ve beni öldürecekti. O an mucize gibi bir şey oldu. Tam da benim umutlarımın tükendiği anda. Liseden üç erkek arkadaşım sokağın diğer köşesinden dönmüş ve beni sürüklediğini görmüşlerdi. Aralarında oldukça yakın olduğum Ali de vardı. Üçe karşı tekti o an Mahmut. Onlar olanı anlayıp bize doğru koşunca beni orada bırakmak zorunda olduğunu gözlerinde gördüm. Lâkin içinde hâlâ savaş veriyordu. Bırakmadan önce yalvardı bana. *Benimle gel* diyordu. Hasta olduğunu o an anladım. Birden fazla karakter taşıyordu içinde. Bir an öfke kusarken bir an yalvarabiliyordu. Okulun kapısına gelip giderken gayet sakinken ara sokağa çeken bambaşka bir kişiydi. Sonrasında yalvaran daha başka biriydi. Aliler yaklaşınca sözünü dinletemeyeceğini anlayıp beni orada bıraktı ve onu bekleyen arabaya binip gitti. Bu, onu son görüşümdü ama son haber alışım değildi," dedim gözlerim sehpadaki fotoğrafa kayarken.

Babam son söylediğime takılmazken, "Neden benim bunlardan haberim yok, Erva!" diye bağırdı.

Gürkan abi bir şey söyleyecek oldu ama konuşturmadım onu. Gözlerim dolu dolu baktım babama. "Yorulmuştum çünkü baba," dedim "Sen farkında değildin fakat mesleğin karakterini etkiliyordu. Çoğu zaman beni, annemi bile kırıyordun farkında olmadan. Hatırlar mısın bilmem ama liseye yeni başlamıştım ve üst sınıflardan biri bana benden hoşlandığını itiraf etmişti. O gün beni sen almaya gelmiştin. Duymuştun tabii itirafını ve öfkeliydin. Çocuğu duvara yapıştırdın, hakaretler ettin. Bir dövmediğin kalmıştı. Bunun benzeri çok fazla olay yaşandı. Korumaya çalışıyordun ama bizi kısıtladığının farkında bile değildin. Düşsem sokakta, yanımdakini suçluyordun düşürdü diye. Yapamıyordun ama yapabilsen elinde olsa beni evden çıkarmayacaktın, biliyordum. Neden böyle davrandığını hâlâ bilmiyorum. Sana bu olanları anlatsaydım çok

sevdiğim okulumdan bile alırdın beni. İstemedim böyle olsun. Kendi başıma çözmeye çalıştım."

Babamın yüzü söylediklerim yüzünden bu defa kederlenirken, Doru babamla aramdaki yükselmenin önüne geçmek ister gibi, "Seninle başka iletişimi oldu mu?" diye sordu. Eğer konuşmam babam tarafından bölünmeseydi ben de o meseleden bahsedecektim zaten.

"Gürkan abinin döneceği gün. Yani üçüncü gün okula bir oğlan çocuğu geldi. Benim yaşlarımdaydı. Çelimsiz bir şeydi ve kıyafetleri de oldukça hırpalanmıştı. Ben o gün olanlardan sonra annemden beni almasını istediğimi söylemiştim. Ama yaşananları da belli etmemiştim. Aliler o gün olanları görünce beni asla yalnız bırakmadılar. Kapıya hep benimle çıktılar. Neyse ki bir daha gelmedi Mahmut. İçim yine de rahatlamış değildi. İşte o gün, o çocuğun geldiği gün yine Aliler vardı yanımda. Annem aramıştı ve biraz gecikeceğini, trafiğe takıldığını, kapıda beklemem gerektiğini söylemişti. Her ne kadar Mahmut'u etrafta görmesem de korkuyordum, yine bir yerden çıkarsa diye. Annem haddinden fazla gecikti. Aliler yine de ayrılmadı yanımdan. Sonra o geldi. Titriyordu çocuk. Elinde bir kâğıt tutuyordu ve neredeyse ağlayacak haldeydi. Telaşlı olduğunu da anlamıştım. Meğer bana Mahmut'tan mektup getirmiş. Almak istemedim ama Ali oğlanın elinden mektubu aldı ve okudu. Ne yazdığını çok net hatırlamıyorum ama birkaç cümlesi hâlâ hatırımda. Hayatındaki onca karanın içinde tek beyaz olduğumu, artık dayanamadığını, beni elde edemeyeceğini artık anladığını ve pes ettiğini yazmıştı. O zaman daha çocuktum," dedim Doru'nun endişeli yüzünde gözlerimi dolaştırarak. "Onun hissettikleri aşk mıydı, bilmiyorum ama yazdıkları çok da umurumda olmadı. Sonra o oğlan çocuğu ellerini elime uzattı. Geri çekildim fakat elimi tutmasına engel olamadım. Öyle bir asılıyordu ki... Beni ağlaya ağlaya bir yere götürmek istediğini söylüyordu. Eğer gitmezsem abisinin kendine kötü bir şey yapacağından korktuğunu söyleyip duruyordu. Evet, Mahmut'un kardeşiymiş o çocuk. O zaman öğrendim. Elimi zor kurtardım avuçlarının arasından. Onu sevmediğimi, onunla gitmeyeceğimi anlatmaya çalıştım ona defalarca. Oğlan yalvarmaya devam edince bizimkiler müdahale etti. Sonra güvenlik de karıştı işin içine. Onu okulun yakınından yaka paça attılar. O günden sonra da ne Mahmut'u ne de o oğlan çocuğunu bir daha gördüm."

Sözlerim bittiğinde herkes suspus olmuştu. Babam artık öfkeli değildi ama endişesi de hâlâ bakiydi. Yüzüme biraz da kırılmış gibi bakıyordu. Bunun, ona olanları anlatmadığımdan olduğunu anlayabiliyordum. Haklıydı belki ama babam o yıllar zor bir adam olmasaydı başka türlü olabilirdi. Kendi başıma çözmeye çalışmayabilirdim sorunlarımı. Evet, yine dönüp dolaşıp her şeyimi ona anlatıyordum, her zor zamanımda ondan yardım alıyordum ama Mahmut

Sarnıç meselesi çok farklıydı. Onu anlatmış olsaydım muhtemelen okuldan alacaktı beni ya da büyük bir güvenlik ordusuyla dolaşacaktım.

"Ceylin'in," dedi Ender odada oluşan sessizliği bölercesine. "Kesinlikle bu Mahmut ile bir ilişiği var. Fotoğrafı evinden çıktı. Yakinen bile tanıyor olabilir."

"Sevgilisi ya da kardeşi olma ihtimali nedir?" diye sordu Kadir.

Onlar kendi arasında konuşurken ben bunalmış gibi kalktım ayağa. Odanın içinde turluyordum ve babamın gözleri üzerimdeydi. Konuşmak istiyor ama aynı zamanda bir şey diyemiyormuş gibiydi.

"Baba," dedim önünde durup yanında serbest duran elini avuçlarımın arasına alarak. "O zamanlar öyle bir hata ettim ama bunu tekrarlamam, biliyorsun. Kırgınsın sakladıklarım yüzünden, farkındayım..."

"Kırgın değilim," diyerek böldü babam sözlerimi. "Kendimi suçluyorum ben, Erva. İyi bir baba oldum sanırken..."

"Öyleydin," diyerek konuşturmadım onu. Böyle düşünmesi beni üzerdi. Kollarımı açıp iri kollarının arasından geçirdim ve sarıldım ona. Başım göğsünde yer bulurken, "Ben babalığını an olsun sorgulamadım. Sadece fazla korumacıydın. O kadar. Bu iyi bir baba olmadığını göstermez. Ben eğer böyle düşünürsen üzülürüm."

Saçlarımı okşadı, göğsüne yaslı başımı öptü. Bir şey diyecek gibiydi ama söyleyemiyordu sanki.

"Affettin mi beni?" dediğimde babam daha sıkı sarıldı. "Asıl sen affet beni. Nelerle uğraşmışsın tek başına."

"Biz çıkalım," diyerek ayaklandı Kadir tam da o esnada. "Hanımlar daha fazla şüphelenmesin."

"Öyle," diyerek Mahir takip etti onu. "Bu meseleyi yine konuşuruz sonra."

Hepsi birden ayaklanınca ben de ayrıldım babamın kollarından. Doru da yanıma gelmişti. "Ben eve geçeyim artık baba. Çok yorgun hissediyorum. Yarın vakit kalırsa Zerrin teyzelerden sonra sana uğrarım, konuşuruz."

Babam başını sallayınca, "Seni ben bırakayım," dedi Doru. "Eve geçecektim zaten."

"İyi olur," dedi babam benden önce davranarak. "Siz kalacak mısınız?" diye ekledi Mahir'den tarafa bakarak.

"Biz de kalkalım albayım. Geceye de devam etmeyiz zaten. Hepimiz farkında olmadan çok yorulmuşuz."

Erva'nın Günlüğünden
26 Temmuz 2022 - İzmir

Tekrar yazıyorum, evet. Çünkü yazmadığımda içimdekileri kimseye anlatamıyor olmak beni dilsiz kılıyor. Onu hâlâ seviyorum ve yine onu boş

sayfalara, sırrımı en iyi saklayacak yere anlatıyorum. Hâlâ ondan kimselere bahsedemiyorum lâkin içimde bağıra bağıra adını söyleyip duruyorum.

Günlük, o bana ait artık. Ona duyduğum aşk ilk defa karşılıksız değil. Babamlardan geleli bir saat oldu. Henüz bizden haberdar olan çok az insan var. Bu yüzden biz yan yana evlerde, birlikte ama ayrı gibi duruyoruz. Katlanılması ne zor, tahmin edebiliyor musun? Ona gitmek istiyorum tam şu an.

Ve muhtemelen sözcüklerim sayfalarında son bulduğunda kendime engel olamayacağım ve yapacağım ilk iş bu olacak.

Olaylar gittikçe kördüğüm olurken, Yankı'nın dönüyor oluşu da hepten karıştırdı bizi. Yoldayken bir şey söylemedi ama ben hâlâ aklından bu meseleyi çıkaramadığını anladım. İşte bu yüzden gidip konuşmam gerek onunla.

Demeliyim ki, "Bana surat yapma, Doru Demir! Yankı'yı da kıskanma. Çünkü tek sevdiğim, hep sevdiğim yalnızca sensin. Ben seni sevmekten asla ama asla vazgeçmem. Sen bana ait olduğun sürece, beni sevdiğin sürece ben sana, sen bana her daim son olur bu hayatta."

Eve geleli bir saatten fazla olmuştu ama ben baş ağrımla savaşıyordum. Babamların evinden çıkarken tutmuştu ve tüm yolu Doru'nun yanındaki koltukta gözlerim kapalı gelmiştim.

O sürede pek konuşmamıştık. Canı bir nedenden sıkkındı onun da. Aslında nedeni ortadaydı. Mahmut Sarnıç olayına sıkılmıştı canı. Geçmiş bitmiş davaydı ama ben olanları anlatırken yüzünün nasıl düştüğüne şahit olmuştum.

Bir diğeri ise daha gerçekti ve birkaç gün sonra köpürmeye hazır vaziyette benim de karşımda duruyordu. Yankı Ulusoy dönüyordu. O her ne kadar benim çocukluk arkadaşım olsa da Doru'nun bunu sorun ettiğini adım gibi biliyordum. Muhtemelen hâlâ kafasında senaryolar üretip duruyordu. Doğru düzgün konuşup olanı anlatamamıştım ki ona ben. Sadece arkadaşım diyememiştim.

Çalışma masamdan kalktım ve önümde açık vaziyette duran günlüğümün kapağını kapattım.

Evet, yeniden yazmaya başladım ve bu defa da yeşil, deri kapaklı bir defter seçtim kendime. Yazdıklarımın öncekinden başka olacağını biliyordum. Aşkımın bir karşılığı vardı artık. Onun varlığı, artık benim oluşu düşündükçe beni deli mutlulukların içine salıyordu. Dudaklarımın kenarında varla yok arasında belirsiz tebessümler peyda oluyordu ve sonrasında kocaman genişliyordu.

"Benimsin," diye mırıldandım kollarımı kendi bedenime onu sarar gibi dolarken. "Benimsin, Doru." İnanması çok zordu, hâlâ zordu.

Bu düşünceyle koşarak, doğruca mutfağa gidip dolaptan bir ağrı kesici çıkardım. Bol suyla birlikte yuttuktan sonra vestiyerden spor ayakkabılarımı alıp ayağıma geçirdim. Kapıyı çekip çıkarken ebetteki aklımda ona gitmek vardı.

Saat en son baktığımda on bir civarıydı ve şu anda gece yarısında olmamız muhtemeldi. Bana evlerde buluşmayalım demişti ama onu görmemin başka yolunu bulamamıştım. Onu görmek istiyordum. Koştura koştura karanlık bahçeyi geçtim. Üzerimde pijamalarım olduğunu unutmuştum ve tam şu anda hatırlıyordum. Şortu ve askılı pijamamı garip karşılamazdı, değil mi? Onu nasıl göresim geldiğini anlar ve umursamazdı. Umursar mıydı, bilmiyorum ama o an hiç takmadım kafama bunu. Seviyordu beni. Her halimle görecekti ve ben de onu.

Işıklarının yandığını görünce uyumadığını anlamak yüzümde yeni bir gülümsemeye neden oldu. Verandanın gıcırdayan basamağını atlamayı düşünmüştüm ama uygulayamamıştım heyecandan. Gıcırtılı ses adımlarıma eşlik ederken verandanın iç kısmında, hemen kapı eşiğinde bir çift ayakkabı gördüm. Veranda karanlık olmasına rağmen parlak derili ayakkabıların ışıltısı gözlerime çarptı.

Duraksamam da bununla birlikte oldu. Ceylin'e aitti ayakkabılar. Bugün giydiği topuklu ayakkabıları karşımda duruyordu. Gülümsemem yüzümden düşüp bin parçaya bölünürken şansızlıkların en büyüğü oldu, kapı açılıverdi. Ceylin'in eli, Doru'nun elinde kapıyı aralayıp verandaya çıkarken mıh gibi çakıldım olduğum yere. Antrenin ışığı yüzümdeydi ve ben, gün gibi ortadaydım.

Beni ilk fark eden Ceylin olurken arkasından dışarıya çıkan Doru da olduğu yerde kalakaldı. Hâlâ el ele tutuşuyorlardı ve Ceylin kocaman gülümsüyordu bana.

"Yavrucuğum, iyi akşamlar," dedi Ceylin yüzünde aynı gülümsemeyi koruyarak. "Hayırdır, bu saatte? Bir şey yok, değil mi?" Bakışları yüzümde dolaştı. Hemen sonra da üzerimdeki kıyafete indi.

Doru'nun yüzünden alamıyordum gözlerimi. Bir bahane bulsun ve beni düştüğüm şu rezil durumdan çıkarsın istiyordum. Yalan söylemekten de bu tip oyunların içinde olmaktan da nefret ediyordum. Baş yalancı karşımdaydı ama kendime yine de yediremiyordum.

"Ben çağırmıştım onu. Akşam yemeğinden döndük ya. Başı ağrıyordu. Ağrı kesici verecektim."

Başımla onayladım ama ileriye gitmek yerine bir adım geriye çekildim. Nasıl tarif edilir bilmiyorum, gün boyunca ilk defa fazlalık gibi hissettim kendimi onun yanında. Gidesim geldi ama yapamadım. Gülümsemeye zorladığım mimiklerim söz dinlemiyordu.

"Başım," diyebildim sadece düz bir sesle. Elimden ancak bu kadarı geldi. "Kötü ağrıyordu."

"Geçmiş olsun. Bu ara fazla hastalanıyorsun sen. Dikkat et kendine," diyerek elini Doru'nun elinden çekti. Evet, o ana kadar el ele tutuşmaya devam ediyorlardı.

Ceylin'e daha önce hiç şu an baktığım gözle bakmamıştım. Her hareketi, davranışı, sözü artık yapmacık geliyordu. Beni düşünür gibi görünse de aslında benden ölesiye nefret ediyordu. Başımı salladım, sözünü dinleyip çok endişelendiği sağlığıma dikkat edecekmişim gibi.

Doru tıpkı benim gibi anın rahatsızlığı içerisindeydi ve hiç kıpırdamıyordu yerinden. Ceylin'in ne bok olduğunu artık görüyordum görmesine ama yine de böyle bir anın içinde olmaktan nefret etmiştim.

Ceylin, Doru'ya dönüp parmak ucunda yükseldi ve kollarını onun boynuna sardı. O an onun fiziken benden daha çok yakıştığını düşündüm Ceylin'e. Boyları çok yakındı. Benim zorlanarak yaptığımı o hiç zorlanmadan... ona kolayca sarılabilmişti.

Düştüğüm şu lanet durumun içinde, canımı yakacak her ayrıntıya takılabilirdim. Bu da onlardan biriydi. *Akılsız Erva. Bir de koşa koşa geliyorsun evine. Al sana. Neymiş, Ceylin'i kışkırtacakmışsın. Doru'ya yakın davranıp onu hataya sürükleyecekmişsin! O seni kışkırtıyor be, o senin ağzının payını bir güzel veriyor! Dün de o kazandı, bugün de...*

"Hadi, Ceylin," diye söylendi Doru ters bir sesle. Kollarını boynundan çözerek onu kendinden uzaklaştırdı. "Git artık, geç oldu."

"Gidiyorum, sevgilim. Yarın da görüşürüz, değil mi?" dedi benden tarafa doğru geri geri adımlarken Ceylin. Sonra durdu ve açtığı mesafeyi yeniden kapayıp onun boynuna atıldı. Yanağına bir öpücük kondurdu. "Oh, ne çok seviyorum seni."

Can kaybını bilir misiniz? Kalpte başlar sızıntısı. Öldürmez ama sürüngürür. Ben bir buçuk yıldır sürünüyordum şu manzara yüzünden.

Sadece baktım onlara. Doru ise gözleri bendeyken boynundaki Ceylin'in kollarını çözdü, "İşlerim var yarın. Haber ederim sana," dedi düz bir tonlamayla.

Ceylin benden tarafa dönüp, "Ah, bu işler. Sevgilimizle hasret gidermeye bile vakit yok. Yarın öbür gün sevgilin olursa anlarsın," dedi bana göz kırparak. "Özlemek zor şey. Hele böyle çok meşgul bir adamsa daha zor şey. Yemek yapayım dedim ona da müsaade etmedi. Aklım kalıyor benim."

Daha ben ona bir kere olsun *sevgilim* diyememişken onun aşina olduğu o sözcüğü rahatça söylemesi ne kadar da can yakıyordu. O benim sevgilimdi ama... en çok ona aitti şimdi.

Ceylin bana yaklaştı ve elini omzumda dolaştırdı. Ona olabildiğince sahici bir tebessümle baktım. Verandayı inerken o, gözlerim Doru'dan tarafa çevrildi.

Hiç kıpırdamadan duruyorduk ikimiz de. Ceylin'in adımları uzaklaşıyordu ama benim ayaklarım ona gitmek yerine geri geri gitmek istiyordu.

Başım önüme eğilirken, buz kesen ellerimi bacaklarımın yanlarına sürttüm. "Gideyim ben de. Öylesine gelmiştim zaten," diye fısıldadım. Duydu mu, duymadı mı, bilmiyorum. Ancak birkaç adım atıp tam önümde durdu. Aramızdaki mesafe sıfırlanırken önce çenemi tutup yüzümü yüzüne kaldırdı. Hemen sonra, "Bu yüzden gelmediğini ikimiz de biliyoruz," dedi. Sıkıntılı soluğu akşamın karanlık, sessiz saatlerine karıştı. "İçeriye gel Erva, yoksa peşinden ben gelirim." Sesi oldukça baskındı. Onları gördüğüm için rahatsız olmuştu belki. Bilmiyorum ama asıl rahatsız olanın ben olduğumu çok iyi biliyordum.

"Gerçekten öylesineydi. Aklım sende kalmıştı ve..." dedim yarım ağız gülümserken başparmağımla arkamda kalan bahçeyi işaret ettim. "Belki senin de öyledir diye..." Ben bu akşam konuşmayı başaramayacaktım galiba. Bunun baş ağrımla hiçbir alakası yoktu.

"Kaldı," dedi Doru beni onaylarcasına. "Benim aklım bu aralar hep sende. Bu yüzden ne olur içeri gel, Erva."

Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Gözlerine bakamıyordum. Ne heveslerle gelmiştim ben yanına oysa.

Sonra hiç söylenmeyecek bir şey söyledim.

"Evlerde buluşmayalım demiştin. O buradaydı." Boğazıma yumru oturdu ve oradaki düğümü çözemeyeceğimi bilmeme rağmen yutkunmak için durakladım. "Ben yanına gelmeyecektim aslında. Merak edince... Arabada da konuşmayınca pek," dedim.

Beni dinliyordu fakat yüzündeki sıkıntı benim düşen ses tonumla büyüdükçe büyümüştü. "Ben gelemiyorum ama o buradaydı," dedim sonunda söylemek istediğim şeyi tek seferde dillendirerek. Hesap sormak değildi amacım. Sadece biz gerçek miyiz, anlayamıyordum bazen. Hal böyle olunca... Bir şey desin istedim şu an. O buradaydı çünkü ile başlayan cümleler kursun ve beni rahatlatsın istedim.

O an gözlerimin dolduğundan da çenemin titrediğinden de bihaberdim. Nedeni mi vardı bu işin? Adamın görünürde sevgilisi oydu. Git diyemezdi ki. Tabii gelecekti. Anormal olan benim ona kırılmamdı.

Düne kadar olmaz bizden diyordun, Erva. Gördün mü gününü? Söylesene yine kolaysa. Bu kadar alışmışken, çoktan onun olmaya hazırken, söylesene.

"Seni böyle bir durumun içine soktuğum için kendime lanet ediyorum," dedi kendine kızar gibi. "Onu ben çağırmadım, Erva. Bunu biliyorsun. Bir anda çıkıp geldi. Çok da durmadı. Ancak beş dakika olmuştur geleli. Kendi de söyledi. Yemek falan yapmak istedi, izin vermedim. Gördüğün kadardı her şey-"

"Elini tutuyordu," dedim ona bakmamaya devam ederek.

"Engel olsaydım gariplik olduğunu anlamaz mıydı?" diye bir soru yöneltti, başımı salladım. Anlardı ama ben aklımdan atamıyordum işte o görüntüyü.

Eli havalandı ve yanağımı okşadı.

"Erva, bana bu sebepten kırılma," dedi dolu dolu bir sesle. "Çok kızıyorum kendime inan. Sonlansın diye de çok uğraşıyorum. Ucunda sen varsın çünkü. Sana kavuşmak var."

Gözlerim tekrar onun gözlerini bulurken, "Şimdi benimle içeriye gel," dedi boğuk bir sesle.

Yanağımı okşayan elini yanımıza indirip elimi tuttu. Parmakları sahiplenir gibi parmak aralarıma geçti. Bu ilkti ve ben nefesimi tuttum. Gözlerim gözlerinde kalırken, "Ölürüm," dedi yumuşacık bir sesle. "O bakışına ölürüm ben."

O an nasıl baktığımı bilmiyorum ama elinden yayılan sıcaklıkta kaybolmuştum ben. Bu elimi ilk tutuşuydu. İçim öyle hislerle doldu ki yüzümde bir gülümseme oluştu ama o dudağımla çenemin birleştiği yeri kısacık bir an için eğilip öperken, dağılıverdi şaşkınlığımdan dolayı. Dudakları çekilmeden önce, "Bu el sana, arasında tuttuğum el de bana ait bundan sonra. Bırakmam. Seni benim yapmaya yeminim var."

"Doru," diye fısıldadım. Kalbim gümbürdüyordu ve yerinden çıkacakmış gibi hissettiriyordu artık.

Bugün kaçıncıydı, bilmiyorum ama bir kez daha yüzünde kocaman bir gülümseme vuku buldu. Başıyla içeriyi işaret ederek, "Gel," dedi ve onun adımlarıyla hızlı hızlı yürüdüm. Kapıyı arkamızdan kapatırken, "Yemek hazırlamaya çalışıyordum ben de," dedi. "Yani o gelene kadar."

Yemek yapmayı bilmezdi ki Doru. Ceylin de o yüzden *ben yapayım* demiş olmalıydı. Belki biraz bilirdi ancak akşamın şu saatinde neyi ne kadar hazırlayabilirdi, bilemedim.

"Yardım etmek istemiş. Neden istemedin yardımını?" diye sordum sırf laf sokmak için. Doru yandan bir bakış attı, hemen sonra dudak kıvrımları yükseldi. "Ceylin'in yaptığı hiçbir şey umurumda değil benim. Bu hep böyleydi. En başından beri. Umurumda olan," dedi elimi çekti kendine, ona yaklaştım. "Sensin."

Gözlerimi devirdim. "Düne kadar değildim."

"Halt etmişim," dediğinde güldüm.

Ceylin bir an sonra aklımdan tamamen çıkıp gitti. Sanki hiç gelmemiş, biz karşılaşmamışız gibiydi. O elimden tutup mutfağa doğru yürürken, "Ben hazırlayayım ister misin?" diye sordum.

Gerçi *olmaz* dese de ona bırakmaya niyetim yoktu bu işi.

Başını omzunun üzerinden bana çevirip, "Yapar mısın ki?" diye sordu gülerek. "Ben sebzeci değilim. Biliyorsun, değil mi?"

Tezgâhın üzerinde duranlara baktım. Kıyma çıkarmıştı buzluktan. Onun çözülmeden pişirilmeyeceğini bilmiyordu muhtemelen. Yani pişse bile bu iki kat zaman harcamak demekti. Suyunu salardı bir kere tavaya. Güzel olmazdı öyle. Bir paket de makarna vardı.

"Kıymadan başka bir şey yok mu?" diye sordum. Elimi bırakıp, gidip dolabı açtı.

"Yani," dedi dolap raflarını gözleriyle süzerek. Sakallarının arasında parmaklarını dolaştırıyordu o sırada ve gözlerim orada takılı kalmıştı. "Patlıcan falan var ama et olarak başka bir şey yok."

"Ee, patlıcan yapalım o zaman," dedim çok sevdiğimden. Gerçi o sevmez diye biliyordum ama hiç yemez de değildi herhâlde. Sonuçta almıştı ve dolabındaydı.

Yüzünü buruşturarak bana bakınca anladım. O patlıcanları o almamıştı. Belki Zerrin teyzenin işidir diye düşünürken, "Şu saatte inan patlıcan yemek istemiyorum," dedi.

"O zaman el mahkûm kıymaları kavuracağız. Ancak çok güzel olmayacak, bunu bil. Çözülmemiş çünkü. Suçu üzerime atmayacaksan, *bir kıymalı makarna yapmayı beceremedin* demeyeceksen yaparım," dedim ellerimi havaya kaldırarak.

Öyle güzel gülüyordu ki ona eşlik etmeden duramadım.

"Demem," dedi. "Sen bana yemek yapmışsın, hiç der miyim?"

O böyle konuşunca ben eriyip bitiyordum. Nasıl alışacaktım ben bu duruma?

Yanaklarım al al kızarmış olmalı ki bakışları orada dolaşmaya başladı. Dolabı kapatıp yanıma gelirken, elim ayağım birbirine karışmış halde tezgâhın üzerinden kıymayı kaptım.

"Aa, tava neredeydi?"

Önce makarnayı haşlamam gerekirdi ama işte heyecandan elime ilk gelen kıyma olunca...

Yanımdan eğilip alt raftan bir tava çıkardı. "Bu olur mu?" diye sordu.

Başımı sallayınca götürüp ocağın üzerine bıraktı.

"Şimdi bu buzlu ya. Koyalım da çözülsün," diyerek hatayı doğruya çevirmeye çalıştım ki mantıklı da geldi o an. Kıymaları ocağa alıp tavanın altını yaktım.

Mutfak küçücük olunca, o da yanımda böyle dikilince hareket etmeye az alan kalıyordu. Ee, haliyle heyecanlıydım da. Hepten elim ayağım karışıyordu.

"Doru," dedim yandan bir bakış atarak. Beni izliyordu ve bakışlarını pijamamda dolaştırıyordu. Ateş bastı bir anda. Elimde tuttuğum makarna paketini salladım yüzüne doğru.

"Sen geçip otursana bir yere. Böyle bakınca ben..."

"Çok yakışmış," dedi birden, sustum kaldım. "Bu yeşil kıyafetin çok yakışmış sana."

Üstümdekiler onun gözlerinin yeşiliydi. Günlüğümde bu rengi bu yüzden sevdiğimi yazmıştım. Anlamış mıydı ki? Yutkundum ve ondan tarafa dönüp kalçamı tezgâha yasladım.

"Teşekkür ederim," dedim ama sesim o kadar alçak çıktı ki ben bile duyamadım desem yeriydi. Gelip tam önümde durdu. Göğsüme dökülen saçlarımı tutup dalgalandırarak omzumun üzerinden geriye attı. "En sevdiğin rengin artık yeşil olduğunu biliyorum," dedi tok bir sesle. "Bundan sonra sana alacağım bütün hediyelerin yeşil olacağını da biliyorum. Fesleğeni çok sevdiğini biliyorum. Sonunda tıpkı onlar gibi kendini de bana âşık ettin," dedi ama sesi bir fısıltıya dönüşmüştü artık. Eğildi ve dudaklarını pijamamın ince askılarının durduğu yere, köprücükkemiğimin çıkıntısının üzerine bastırdı. Dudaklarım aralık kalırken soluğum saçlarının arasına döküldü. Dudaklarının sıcak dokunuşu tenimin altına geçti, içime işledi.

Elimdeki makarna parmaklarımın arasından kayıp yere düşerken, ben boşalan ellerimi onun yüzünün iki yanına koyup yüzünü yüzüme eşitledim.

"O matarayı yine de seviyorum ben," dedim alçak bir sesle. Hemen sonra hafif bir tebessümle başımı salladım. "Maviyi de seviyorum ama en çok yeşili."

İfadesi yumuşayıverdi. Onda hâlâ biraz geçmişin pişmanlığı vardı çünkü.

Kolları belime dolandı ve bedenim ona çekildi. Göğsüm göğsüne yapıştı. Derin bir nefes aldı. "Zor, çok zor," dedi bambaşka bir meseleye dokundurur gibi. Onu anladım ama tek söz edemedim. *Benim için de zor...* "Sana karşı mesafeli durmak çok zor."

Bakışları dudaklarıma indi. "Sen böyle konuştukça ben ne yapacağımı bilemiyorum," dediğinde içimi çektim. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. İzin ister gibi kaldırdı gözlerini gözlerime. O uzun kirpikleri kaşına değer gibi olurken, ona cevabımı derin bir nefes alıp usulca bırakarak verdim. Kirpiklerine bile âşıktım ben bu adamın. Sayamayacağım kadar gür ve uzunlardı. Ciğerlerimi havayla doldurdum bir kez daha. Göğsüm titrek hareketlerle havalandı ve onunkine sürtündü. Bu, şu an yaşadığım heyecan duygusundan arınabilmek içindi.

Ağzı ansızın dudaklarımı kapar gibi içine çekti. Dudaklarının hareketleri, sıcaklığı bedenimi baştan aşağı sararken kalbim çıldırmış gibi atıyordu şimdi. Dudaklarımdan ayrılmak istemez gibi öperken beni bir anlığına, "Çok başkasın," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Dayanılmazsın. Kural tanımazsın..."

"Hep başkaydın..."

Bir saat sonra ben bulaşıkları suya tutuyordum, o da makineye diziyordu. Aklımda dakikalar önceki öpüşmemiz, gözlerimin önünde de onun esneyip duruşları vardı. Duvardaki saat gece yarısını çoktan geçtiğimizi gösteriyordu. İkimiz de her daim erken kalktığımızdan, normal uyku saatimizi çoktan geçirmiştik.

"Bulaşıklardan sonra gideyim ben," dedim son tabağı da suya tutup ona doğru uzatırken. "Sabah sekizde Gümüş ile geçeceğiz annenlere. Gümüş *erken gidip yardım ederiz*, dedi."

Makinenin kapağını kapatıp bir kez daha esnerken, gülümsememe mani olamadım bu defa. Doru esnerken küçük bir çocuğa benziyordu. Eliyle ağzını gölgeliyordu ama ben yine de fark edebilmiştim bunu.

"Neye gülüyorsun?" diye sorunca saklamadım. "Çok sevimli görünüyorsun. Uykun geldi artık. Hadi git de yat," diye mırıldandım.

"Yatarım ben, yatarım da..." dedi başını sallayarak. Eli belime dolandı. Beni kendine çekip yaslarken, "Sen koskoca üsteğmene sevimli mi dedin az önce?"

"Hıhı," diyerek başımı salladım. Gülmeye devam ediyordum ve buna asla engel olamıyordum. "Öyle dedim üsteğmenim."

Sakallı çenesini çenemin altına, boynuma doğru soktu. Dudakları gıdıklamak ister gibi öpücükler kondururken benim gülümsemelerim kahkahalara dönüştü.

"Konuşacak konularımız var, Erva. Acaba diyorum," dedi boynumdan dudaklarını çekmeden. "Burada mı kalsan?"

Yanlış anlaşılmamak adına başını yüzüme kaldırıp açıklayıverdi sözlerini. "Salonda yer açarım sana. Ben de karşındaki koltuğa kurulurum. Konuşa konuşa uykuya dalar gideriz işte," dedi.

Nasıl hayır diyebilirdim ki ben bu isteğine? Diyemezdim. Onunla geçireceğim en küçük ana muhtaçtım. Ve muhtemelen o da öyleydi. Yoksa biliyordum ki istemezdi böyle bir şeyi. Başımı salladım ağır ağır.

"Uyku tutmaz şimdi beni bu gece ama bir kere de sensizlikten değil seninle olmaktan uykusuz kalırım."

"İkimize de uyumak yok o zaman bu gece," dedi boğuk bir sesle. Gözleri yüzümü talan ederken, "Ben de sen aklıma, gönlüme düştüğünden beri uyuyamıyorum," diye itiraf etti.

Gözlerimi tavana diktim. Salon ancak pencerelerden sızan ışık kadar aydınlıktı. Loş bir karanlık vardı ve bu, birbirimizi göremeyeceğimiz kadar değildi. Evi onun gibi kokuyordu ve o tam karşımdaki üçlü koltukta yatıyordu. Ona bakmamama rağmen beni izlediğini biliyordum.

"Eğer," diye seslendi kendi tarafından uykulu, durgun bir sesle. "Orada rahat edemeyeceksen buraya geç. Ben uyurum orada."

Bunu ikinci kez söylüyordu. Ben ikili koltukta yatıyorum diyeydi. Koltuk tam bana göreydi. Rahatsız olduğum falan yoktu yani. Başımı ondan yana çevirdim. Karanlığa ve aramızdaki mesafeye rağmen yüzünü seçebiliyordum. Bana bakıyordu.

"İyiyim ben. Koskoca adamsın sen. Sığamazsın hem buraya."

Burnundan güldü ve ben o minicik sesi işittim. "Erva," dedi düz, ciddileşmiş bir sesle. "Babanla konuşmak istiyorum ben."

Öyle bir anda söyleyince şaşırdım. Yattığım yerden doğrulup ondan tarafa döndüm. "Babamla mı?"

Başını salladı. "Ben böyle gizli saklı işlerin adamı değilim. Onun rızasını almazsam içim rahat etmez. Olanı görüyorsun. Birkaç saat önce evlerde buluşmak yok dedim."

Güldüm. "Ee."

"Olan ortada. Adama sözünü yutturdun iki dakikada. Konuşayım, en azından içim rahatlar."

Onu böyle kararlı görünce ne diyeceğimi bilmedim. Babam elbette öğrenecekti ama bana biraz erken gibi geliyordu. Biraz değil, bayağı erkendi. Biz daha bugün başlamıştık. Aklımdan geçirdiklerimi anlamış gibi, "Erken değil," dedi. "Ben eminim. Sen de öylesin. O zaman hiçbir şey için erken değil."

Ne diyeceğimi bilemedim. O böyle söylemese ben erken diyecektim çünkü. Lâkin hak vermiyor da değildim. Ben ondan, o da benden eminken nasıl erken olabilirdi ki?

"Hem," dedi ve benden tarafa dönerek ellerini yastığının altına sıkıştırıp yanağını da yastığına yasladı. "Belki tahmin ettiğimden de iyi karşılar. Babanın beni sevdiğini biliyorum. Kızıyla görüşmemi onaylayacak kadardır belki de bana olan sevgisi." Bunu düşük bir ihtimal olarak görüyormuş gibi iç çekti. "Yanki'yi seviyor gibi. Onun sana ilgisi olduğunu biliyor muydu?" diye sordu birden. *Nereden çıktı bu* dercesine baktım yüzüne. "Hâlâ onu mu sorun ediyorsun?" diye sordum.

Cevap vermedi. Ediyordu, bunu anlamak için bir şey demesine gerek yoktu. "Hâlâ sana ilgisi varsa..." cümlesini tamamlamasına izin vermedim.

"Ben bir heyecanla geldim evine, ne var ki onu burada buldum, Doru," dedim. Benim de sorun ettiğim şeyler vardı. Evet, düne kadar buna katlanabiliyordum ama biz bugün başkaydık. "Ben ne oldum düşünebiliyor musun? Nelere kırılıyorum ama sabrediyorum... En azından o beni öyle," dedim. Aklıma onun elini tutan eli düşünce sustum, konuşamadım. Ben onu bir başkası ile paylaşmaya dayanamıyordum artık.

Belli etmemeye çalışıyordum ama ben Ceylin'e ait olan Doru'yu aklımdan atamıyordum.

Aramızdan bir süre sessizlik geçti. Ne o konuştu ne de ben.

Sessizliği bozan yine o oldu.

"Elimde olsa durdururdum bu oyunu," dedi bir fısıltı gibi.

Durdursun diye söylememiştim ancak öyle olmasını tüm kalbimle istiyordum. Kırıldığım meseleyi göz ardı ederek onu rahatlatmaya çalışır gibi, "Yankı arkadaşım benim," dedim. "O beni sevmiş, sevmemiş ne önemi var? Benim sevdiğim senken gözüm ne onu görür ne de başkasını. Görüşme dersen görüşmem, Doru. Ne var ki bunu sen istedin diye değil, nasıl can yaktığını bildiğimden yaparım. Dayanması zor çünkü."

Elini yastığının altından çekip sırt üstü yattı. Şimdi tavanı izliyordu. Ben de aynını yaptığım sırada, "Yanında olabilir miyim?" diye sordu. "Onunla buluştuğunda..." Bunu zorlanarak söylediğini anlamıştım. Onun için bu kadarı bile fazlaydı ama eşitlenelim istiyordu.

Yüzümde buruk bir tebessümle, "Ol," dedim. "Sen hep yanımda ol."

Gün yeni yeni ayarken uyandım. Hepi topu üç saat ancak uyumuştum ama kendimi uykusuz gibi hissetmiyordum.

Kalktığımda Doru hâlâ uyuyordu. Ondan tarafa uyku mahmuru bir gülümseme attıktan sonra koltuğun üzerindeki çarşafı ve yastığı toplayıp kenara kaldırdım.

Koltuğu katlayıp düzeltmeye çalışırken gıcırdadığı için çıkan sese Doru da araladı gözlerini.

Esneye esneye, "Erken değil mi?" diye soruyordu. Güldüm.

"Evinde yakalanayım istemiyorsan değil," dedim.

Yattığım koltuğu eski haline getirmiş olarak ondan tarafa döndüm. "Gümüş iki saate kapımda olur. Küçük Doru Bey de bizimle gelecek. Ağaç etmeyeyim şimdi o-" onları orada diyecektim ki devam edemedim.

Ben Doru'nun sadece bir eşofman altı giydiğini şu an fark ediyordum. Oysa yatarken tişörtü vardı üzerinde. Muhtemelen gece çıkarmıştı.

"Doru Bey önemli ama kaçar gibi yanından gittiğin ben değilim, öyle mi?" diye sordu gözlerini ovuştura ovuştura.

Kaslı göğsü, iri kolları... Bakışlarımı kaçırdım ondan. O böyle karşımda durunca bakamıyordum. Oysa nasıl bakılası bir vücudu vardı. "Kahvaltı etmeyecek misin?" diye sordu sanki karşımda çıplak duran o değilmiş gibi. Yüzüne bakmıyor oluşumu fark etmiş olacak ki çenemi tutup yüzüne çevirdi yüzümü. "Ne oldu, neden kaçırıyorsun gözlerini benden?" diye sordu.

"Çı- çıplak olduğun için olabilir mi acaba?" diye mırıldandım. "Doru ben gideyim. Sen de giyin."

Güldü. "Göze yasak yoktur herhâlde. Çekinme bak, hepsi senin nasıl olsa."

Kıpkırmızı kesildim. Yanaklarım zonkluyordu. Bakışlarımı gözlerinden ayırmazken dudağımın kenarını ısırdığımdan da bihaberdim. "Yakında," diye fısıldadı soluğu soluğuma karıştı. Başparmağıyla ayırdı ısırdığım dudağımı dişlerimin arasından. Gözleri orada, "Çok yakında..." diye fısıldadı.

Ne demek istediğini anladım ama sözlerini ne o tamamladı ne de ben aklımdan geçirmeye cesaret edebildim. Şu an yaşadıklarım bile bir hayal kadar güzelken devamını getirmeye yüreğim dayanmazdı.

"Gidiyorum," dedim telaşla elimi göğsüne dayayıp onu kendimden uzaklaştırarak. Ben çıplak ayaklarımla koştura koştura onun salonundan çıkarken emindim ki şu an durmuş, olduğu yerden beni izliyor ve gülüyordu.

Evinden çıktığımda sabahın ılık esintisi ile koşmaya devam ediyordum kendi evime doğru. Dün geceyi muhtemelen hayatım boyunca unutmayacaktım. Onunla olan hiçbir anımı unutmayacağım gibi.

Birbirimize hem geç hem de erken olabilirdik ama ben bir fesleğen olup aşkımın karşılığını alabilmiştim ya sonunda, annemin *gökyüzü* dediği aşkı yüreğime *mavi* yapabilmiştim ya, bundan sonrası beklemek de olsa uzaklar hep yakın olurdu bana.

@novabook

22. BÖLÜM
GÖZYAŞI VE İLK DANS

Hazırladığım kekleri derin, yuvarlak bir saklama kabının içine aldım. Üzeri tepeleme dolu olduğu için pembe küçük kareli bir keten bez ile örttüm. Fırından yeni çıkardığımdan, hâlâ sıcak sayılırlardı ve evimi kekin portakal aromalı kokusu sarmıştı. Zerrin teyze bizi yemeğe davet etmişti ama ben yine de eli boş gitmek istemiyordum. Bu kadarcık şeye bile *fazla* diyeceğini *niye zahmet ettin kızım,* diye başlayan cümleler kuracağını, ben diretince de meşhur Zerrin Demir gülümsemesiyle *iyi madem,* diyerek kabul edeceğini çok iyi biliyordum.

Kek yapmamın bir nedeni daha vardı aslında. Rüzgar'a hazırladığım kekler Doru tarafından mesele yapılınca onun için de kek yapmak istemiştim. Arabada söylediği sözleri hatırlayınca dudaklarımın kenarları yükseldi. *"Bundan sonra olsun. Pişirdiğinden de yakıp kavurduğundan da..."*

Yüzümdeki gülümseme genişlerken uyandığımdan beri sayamadığım kadar çok ve yine ona ne kadar âşık olduğumu düşündüm. Gözlerimin önünden hiç atamadığım o yüreğimi sızlatan, aynı zamanda bayram yerine çeviren güzel gülüşünü içime bir ciğer dolusu hava çekerek uzaklaştırmaya çalıştım. Onu düşününce bile kendimi kaybediyordum artık.

Gümüş ile sözleştiğimiz saate yirmi dakika kadar kalmıştı. Tam sekizde çıkacaktık lojmandan ve bizi Kadir bırakacaktı Demir Çiftliği'ne.

Daha önce oraya gitmiş olmama rağmen Doru'nun ailesinin evine hâlâ yabancı hissediyordum kendimi. Aslında buna yabancı hissetmek denemezdi. Şimdi biz Doru ile öncekine göre bambaşka bir hal içerisinde olunca oraya gidecek olmak değişik hissettiriyordu. Ailesi, özellikle Zerrin teyze ile karşı karşıya geldiğimde ne yapacaktım, nasıl davranacaktım hiç bilmiyordum.

O dün kapımın önünde, şu an oğluyla yaşadığımız ilişkiden habersiz konuşmuşken, beni *oğluna çok yakıştırdığını* söylemişken, hiç şüphesiz bunu yapmak kolay olmayacaktı.

Utanırdım bir kere ben. Bir suç işlemişim gibi kızarırdı yanaklarım. Hal böyle olunca çokça belli eder, hiç haberleri yokken açık ederdim kendimi. Bu bir sorun olur muydu, bilmiyorum. Yani belli etmem. Ceylin hâlâ aramızda dururken galiba doğru olmazdı.

Kek kabını vestiyerin rafına bırakıp yatak odama koşturdum. Hâlâ giyinmemiştim ve üzerimde yeşil renkli mutfak önlüğüm vardı. Saçlarım yeşil bir bandananın altındaydı ve açıktı. Ne halde olduğumu hiç bilmiyordum.

Saatin de yaklaşıyor olmasından, alelacele altıma açık mavi bir kot pantolon, üzerime de kayık yaka, omuzlarımı tamamen açık bırakan, mavi ve beyaz çizgili bir bluz geçirdim. Saçlarımdaki bandanadan kurtuldum ama kenara kaldırmak yerine çantamın bir köşesine sıkıştırdım. Belki çiftlikte lazım olur diye düşünüyordum. Belki yemek yapardım ya da temizliğe yardım ederdim. Erkenden gitmemizin amacı da bu değil miydi zaten?

Saçlarımı atkuyruğuna dönüştürüp çevirerek salaş bir topuz halinde tepemde tokaladım. Önlerden birkaç ince tutamı yanaklarıma doğru serbest bıraktıktan sonra ayaklarıma da her zamanki gibi beyaz bir spor ayakkabı geçirdim.

Bu halim dışarıdan özensiz gibi görünüyor muydu, bilmiyorum ama ben kendimi pantolonlarımla ve spor ayakkabılarımla gayet rahat hissediyordum. Sanıyorum ki bu hayatımın hiçbir evresinde vazgeçemeyeceğim önemli bir detaydı. Bir makineci olarak rahatlık önceliğimdi.

Kolumdaki saat, hazırlığım bittiğinde hâlâ on dakikam olduğunu söylüyordu. Tam da planladığım gibi yani. Doru'ya gitmek istiyordum. Lojmandan ayrılmadan önce ona yaptığım keklerden bırakmazsam içim rahat etmezdi. Hem bu defa da atlarsam onu, dilinden kurtulamazmışım gibi hissediyordum. Antreye dönüp kek kabını bıraktığım yerden alarak kapıyı çekip çıktım.

Bahçem ve bahçemdeki bütün çiçekler sabahın ilk gün ışıklarıyla ısınmaya başladığından mı bilinmez, misler gibi kokuyordu. Fesleğenlerin kokusuydu havayı böyle parfümleyen. Bir de çalı güllerinin kokusu. Çimler bahçıvanlar tarafından yeni sulanmış, benim canım fesleğenlerim de atlanmamıştı. Doru'nun kulübemin etrafını sarsın diye diktiği pembe beyaz renkli çalı gülleri daha şimdiden kapıdan yukarıya doğru boy atmıştı. Yüzümde bundan sebep bir gülümsemeyle adımlarımı onun evine doğru yönlendirdim. Fesleğenleri, çalı güllerini benim için dikmişti bahçeye ve ben artık bunu biliyordum.

Aslında Doru fark ettirmeden benim için çok şey yapmıştı. En başta da Ceylin üzerimde oyunlar kurmaya çabalarken ona engel olmaya çalışmıştı. Ben hepsini sonradan öğrensem de karşılığını ödemem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Gereklilik olduğu için değil de... çok sevince insan sevdiğinin yüzüne tebessüm olup düşmek istiyordu. O yeni adımlayan bir çocuk gibi gülmeyi yeni öğreniyordu ve ben bundan sonra yüzündeki her gülümsemesinin nedeni olmak istiyordum.

Gece ikimiz de doğru dürüst uyumamıştık. Uyuduğumuzda da sanıyorum saat sabaha karşı dörttü. Buna rağmen onun ben çıkınca alamadığı uykusunu tamamlamak niyetiyle tekrar yattığını hiç sanmıyordum.

Verandayı geçip kapısını şöyle bir tıklattım. Bekledim ama içeriden tepki ya da ses gelmedi. *Evde değil mi acaba* diye düşünürken kapının açık olduğunu anımsayıp boştaki elimle kolu çevirdim. "Doru!" diye seslendim içeriye doğru. Banyo tarafından su sesleri geliyordu. Galiba duştaydı. Tüh, onu görmeden gitmeyi de hiç istemiyordum.

Elimdeki kekleri hatırlayıp iç geçirirken, ayakkabılarımı çıkarıp içeriye girdim. "Doru, evdeyim," diye bağırdım banyo tarafına doğru. "Mutfağa senin için bir şey bırakmaya gelmiştim ve hemen bırakıp çıkacağım." Hem acelem vardı hem de o duştayken evinde çok kalmak istemiyordum. Sebepsiz heyecanlanıyordum bir kere. İnsan ne kadar istemese de suyun sesiyle bile onu banyodayken hayal edebiliyordu. Bu zihnimin arsızlığından değil, aklımın her zaman sözümü dinlemiyor oluşundan kaynaklanıyordu.

Görüntüsü gözlerimin önüne düşünce -elbette ki suyla ıslanmış koyu kumral saçları, kirli sakalları, çıplak omuzları ve kaslı göğsüydü gördüğüm- gözlerimi yumup sızlanır gibi iç çektim. Başımı iki yana sallayarak *çık aklımdan* diye yalvardım kendi kendime.

"Doru!" diye seslendim bir kez daha sesimi duyurabilmek umuduyla ama yine ses gelmeyince, doğruca mutfağa gidip kek kabını masanın üzerine bıraktım. Raflara dönüp kekleri koyabileceğim bir tabak ararken banyodaki su sesi bir anda kesildi. Çok geçmeden kapı açıldı.

"Erva, sen misin?" diye soruyordu Doru'un sesi ama ben o an kapı açılır açılmaz mutfağa kadar ulaşan banyo jeli kokusuyla mest olmuş halde, elimdeki boş tabakla kalakalmıştım. Tüm evi sarmıştı naneli, ferah koku. İşte şimdi gel de onu bornozla hayal etme! Belki de sadece beline doladığı beyaz havlusu vardı üzerinde ve az önce hayal ettiğim göğsü çıplaktı. Saçlarından damlayan sular da omuzlarına dökülüp havlunun başlangıcına kadar hızla yol izliyordu teninin üzerinde. *Ayıp kızım Erva, ayıp! Hiç utanma arlanma da kalmadı sende! Adamın yanında pancar kesil, onsuzken...* Ateş basmış gibi nefesimi tek nefeste üfledim.

"Benim ve çıkacağım şimdi! Kek getirmiştim sana! Yiyemedin ya, ondan..." diye bağırdım içeriye doğru. Sesim oldukça yüksekti ve hayalimde canlanan Doru'nun mutfağa gelmesini hiç ama hiç istemiyordum. Kek kabının üzerindeki örtüyü aralayıp tabağa en büyüğünden üç dilim kek koydum aceleyle. Yanaklarım zonkluyor, yüzümdeki harlı ateş kulaklarıma doğru yol izliyordu. Tabağı masanın üzerinde bırakıp kek kabını da alarak kapıya doğru yöneldim. Gümüş şu an kapıda bile olabilirdi.

Ağır ağır atılan ve neredeyse sessize yakın olan adım sesleri mutfak kapısının önünde durduğunda benim başım öne eğikti ve durmuştum. Kalakaldım desem daha doğru bir benzetme olurdu sanıyorum. Muhtemelen ayakları çıplak ve ıslaktı. Banyodan çıkar çıkmaz, giyinmeden yanıma gelmişti yani.

Kek kabının üzerindeki pembe kareli desenleri çok büyük bir meseleymiş gibi incelerken, "Doru," dedim cılız bir sesle. Adını neden söyledim bilmiyorum ama fazlaca utandım. Bakışlarımı kareli kumaştan çok hafif kaldırmamla çıplak ayaklarını ve beline doladığı siyah havlunun bir kısmını gördüm.

"Kek mi yaptın?" diye sorunca bakışlarımı eski yerine indirip başımı salladım. "E- evet ve sen çıplaksın!"

"Değilim," dedi düz bir sesle. "Havlu var üzerimde." Benim aksime ne kadar da heyecansızdı sesi. Havlu olması çıplak olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Gerçi niye heyecanlanacaktı ki çıplak olan oydu ve bunun ceremesini çeken de ben. "Beklersen hemen giyinip geleyim."

"Yok," dedim hemen. "Geldim, gördüm, şey yani görmedim ve şimdi de gidiyorum."

Öne doğru adım atmamla önümü kesti. Eli havalandı ve kolumun üzerini tuttu. O zaman kaldırdım bakışlarımı yüzüne. O kadar hızlı çıkarmıştım ki gözlerimi yukarıya, çıplak göğsünü görmeden teğet geçtim desem yeriydi.

"Gümüş bekliyordu beni. Biliyorsun... Kekin lafını yapınca sen, hem annenlere hem de sana..." Yine konuşamadığım anlardan birindeydim anlaşılan. İyi de kim olmazdı ki böyle bir durumda! Birini çok sev, hasret çek, onu elde et ve daha doyamamış, doya doya yaşayamamışken kusursuz vücudu ile dikilsin önüne... Kim böyle bir anda heyecanlanmazdı? *Ne heyecanlanması Erva, dibin düştü, dibin!*

"Kızardın mı sen?"

Düşün bakalım neden? Çıplaksın be adam! Misler gibi de kokmuşsun, ıslaksın.

"Erva," dedi adımı uzata uzata. Dudak kıvrımları yükseldi. Ben bu adamın hem gülmesini çok istiyor hem de istemiyordum galiba. İşaretparmağının sırt kısmı ateşten kavrulan yanağımın üzerinde gezindi. O soğuktu, ben ise haddinden fazla sıcak. O an ateş ve buz gibiydik. Nedense onu yakmaktan değil, onun beni yakmasından korkuyordum ben.

"Kızardı yine yanakların. Sen gideceğim deyince görmeden gitmeni istemedim," dedi aynı sakin, serseri gülüşünün altına sakladığı sesiyle.

Parmağı yumuşak hareketlerle yanağımdan çeneme doğru hareket ederken, "Çok güzel olmuşsun," diye ekledi. Sonra eli saçlarıma kaydı, yanağımın ucuna doğru öne dökülen ince tutamı parmaklarının arasında çevirdi. "Açık olması daha güzel ama böyle de çok yakışmış."

Saçlarımı ilk kez toplu görmüyordu ama öyle gibi davranıyordu. Aslında o beni yeni görüyordu, ben de beni seven Doru ile ilk kez tanışıyordum. O yüzden yabancıydık biz birbirimize. Çok yakın iki yabancı.

Başımı salladım boş boş. Yüzüne, içine yağmur ormanlarını almış gözlerine, nemli kirpiklerine ve hâlâ yukarıya kıvrımlı dudaklarına bakıyordum. İçimi çektiğimden ise neredeyse eylemi gerçekleştirdikten sonra haberim oldu. Kontrolsüz dudaklarımın arasından salınan soluğum onun köprücükkemiğinin oralara bir yerlere döküldü. Yüzündeki gülümseme anında siliniverdi.

Bir şey sormuş muydu ya da konuşma sırası bende miydi, hiç bilmiyorum. Kontrolsüzce elim havalanırken yukarıya doğru, parmaklarımın hedefi sakallarının arasından akmaya, akıp boynuna süzülmeyi planlayan bir damla yaşı yakalamaktı. Yaptım, yaşı yakaladım ama elimi oradan çekemedim. Parmaklarım yanağını da sahiplenir gibi sakallarının arasına karıştı.

Onu sevmek, hissetmek istiyordum. Kalbim bir garip atıyordu şimdi. Kasılıyor, üşüyor, ısınıyor ve titriyordu.

"Babana gideceğim az sonra," dedi kısık bir sesle. Parmağının arasına aldığı saçımı okşamaya devam etti. "Konuşmayı ertelemek istemiyorum..."

O böyle söyleyince parmaklarım duraksadı sert sakallarının üzerinde. Avucumda hissettiğim sertlik içimi hoş ederken *erken değil mi,* diye soracaktım ama dün gece konuşmuştuk bu konuyu. Konuşmuş ve anlaşmıştık. Doru ciddiyete dökülmeyen hiçbir ilişkinin adamı değildi. Ee, albayından da çekiniyordu haliyle. Onun kızıyla gizli saklı görüşmeyi kendine yediremiyordu. Bunu direkt dile dökmemişti ama ben anlamıştım.

Babam öğrenecek diye en küçük çekince duymuyordum. Aksine Doru'yu ne kadar sevdiğini de biliyordum ben, Ceylin'in bir yalandan ibaret olduğunu bildiğini de biliyordum. Hem babam bu hayatta bana göre aşka en çok inanan ikinci insandı. İlki ise annemdi. Onlar birbirlerini yıllarca sevmiş, öyle evlenmişlerdi. Ayrılığın en dibini de yaşamışlardı, aşkın en zirvesine de çıkmışlardı. Doru tamamen yanlış bir adam olmadığı sürece ne annem engel olurdu ilişkimize ne de babam. Ve o, benim bu hayattaki tek doğrumdu.

Bu konuda emin olmanın rahatlığıyla başımı salladım. "Benim de gelmem gerekmez mi?" diye sordum. O sormamıştı ama olması gereken buymuş gibi geliyordu.

"Gerek yok, Erva. Sen annemlere git Gümüş'le. Ben halleder gelirim zaten çiftliğe. Hem baban ile yalnız olmam daha iyi olur," dedi ve elimdeki kabın üzerindeki kareli kumaşı araladı. İçinden bir dilim kek alıp ağzına götürdü, "Bunlar bana mı?" diye sordu gülerek. Elindeki keki dünyanın en lezzetli şeyiymişçesine yerken, ben de başparmağımla dudağının kenarına dökülen kırıntıyı temizledim.

Gözlerim dudaklarında, "Hepsi değil. Bunlar annenin," dedim ve çenemle masadaki tabağı işaret ettim. "Onlar senin. Ayrıca gelmeyi istemem sorun olacağından değil de işte, belki yanında ben gelirsem kendini daha rahat hissedersin diye..."

Güldü. Söylediğimi de söyleyeceğimi de unuttum. Ağzındaki lokmayı bitirip elinde kalan parçayı da yemeye hazırlanırken, "Rahatım ben," dedi ve kolunu belime sardı. Gözlerim aramızda kapanan mesafeye kayarken elimdeki kabı da alarak masanın üzerine kaldırmıştı çoktan. "Gid- gideyim," dedim. Biraz telaşlı gibi utana sıkıla.

O ise sözlerimi hiç umursamadan, elindeki keki kendi yemek yerine bana uzatıp yemem için kaşını oynattı. "Kesin yaptığın şeyin tadına bakmamışsındır

sen," dedi. Bakmamıştım. Haklıydı. Yiyesim yoktu ama dudaklarımın önünde tutunca hiç çekmeden, mecburiyetten küçük bir ısırık aldım. "Her yediğinden böyle bana da mı vereceksin?" diye sordum lokmamı çiğnemeye çalışırken. Aklıma Zerrin teyzenin yaptığı börekleri bahçede bana da yedirişi gelmişti.

Başını salladı ve elinde kalan son parçayı da ağzına attı. "Öyle yapacağım. Hatta önce seni beslesem daha iyi olur," dedi sırtımda duran elini kaydırıp belimin yanını sıkarken. Bu hareketiyle kolu tüm belimi sardığından, iyice yapışmıştım çıplak göğsüne. Boşlukta, aramızda duran ellerim göğsüne kapanmıştı. "Küçücük bir şeysin kızım sen! Hiç yemiyor musun?"

Kaşım havalandı direkt. "Kilo mu almamı istiyorsun?" diye sordum imayla. Al derse elbette ki almayı düşünmüyordum. Kastettiği boyumsa haklı olabilirdi. Ama onu da ne yazık ki uzatamıyorduk. Yüzüm ancak göğsüne denk düşüyordu. Ama eğer sözlerinin nedeni beden ölçülerimse onun dediği kadar küçük falan değildim. Gayet normal ölçülerdeydim. İnce bir belim, övünmek gibi olacak ama belirgin şekilli, abartılı olmayan kalçalarım ve boyuma göre oldukça uzun bacaklarım vardı. Normaldim yani.

Başını eğip burnunu enseme doğru uzattı. Saçlarım toplu olduğu için gözlerinin önünde duran tertemiz alan hoşuna gitmiş gibi içini çekerek, "Çok güzelsin böyle, çok," diye fısıldadı son kelimeyi vurgulayarak. "Ama küçüksün," dedi beni sinir etmek istercesine. "Kollarımın arasında kayboluyorsun, Erva." Sesi mi efsunluydu, yoksa ben az önce yere düşmüştüm ama kendimi ayakta mı zannediyordum, bilemedim. Nefesindeki ve sesindeki yoğunluğun tenimin altına işleyişini, tüm bedenimde gezinişini hissedebiliyordum.

Ve şu an bir kez daha çıplak olduğunu düşünüyor, midemin altına giren sancılarla savaşıyordum. O, bu durumu unutmuştu ama ben unutmamıştım. Tarifsiz bir haz, benzersiz bir açlık uyanıyordu içimde. "Gideyim. Geç kaldım şimdiden."

"Git," dedi *gitme* der gibi. Kalasım geldi fakat çıktım kollarının arasından. Kek kabını masanın üzerinden aldım ve bir adım geri çekildim. Artık onun duş jeli gibi kokuyordum. Keki kucaklar gibi önümde tutarken derin bir nefes aldım, bakışlarım yüzündeydi. "Görüşürüz," dedim *mutlaka görüşelim,* der gibi.

Adımlarım geri geri giderken derin bir nefes çekti içine, "Kokum şimdi tam oldu," dedi dudak kıvrımları hafifçe yükselirken. "Fazlaca sana karışmış."

Bir adım daha geriye çekilip güldüm. "Senden de biraz bana bulaştı. İçime ise senden çokça doldurdum ben. Hiç elimi korkak alıştırmadan. Benden çok, senden var burada," diyerek elimi kalbimin üzerine kapadım. Güldü, güldüm. Hep gülelim istedim. O bir bana gülsün, gülüşünü kimse görmesin istedim. Öyle kıskandım onu. Tekrar gidip sarıp sarmalamak istedim ama artık gitme vaktiydi.

Doru'nun duş jeli gibi kokuyordum hâlâ. Çiftliğin açık ve temiz havası bile alamamıştı üstümden onun kokusunu. Bilmiyorum, belki de ben çok alışık olduğumdan, kokusunu hâlâ burnumun ucundaymış gibi hissediyordum. Sadece hisse bile bu, güzeldi. Yanımdaymış gibi hissediyordum ve ayaklarımı yere basmadan yürüyordum sanki.

Çiftliğe geleli tastamam iki saat yirmi dakika olmuştu. Gümüş temizliğe girişince, Zerrin teyzenin karşı çıkışlarına rağmen ben de yardım etmiştim ona. Temizlik bitmiş, yemekler de Zerrin teyze sayesinde yarılanmıştı. Geri kalan yarısına devam etmek için mola vermiştik. Bu arada yeşil bandanam da bir işe yaramıştı. Saçlarımdaki gür topuz temizlik sırasında firketelerinden kurtulunca başımda yerini almıştı.

Gümüş küçük Doru'yu uyutmak için evin üst katına çıkarken, Zerrin teyze kendisi ve kocası için Türk kahvesi hazırlayıp yatak odasına çıkarmıştı. Geldiğimden beri Dağhan amcayı hiç görmemiştim. Zerrin teyzenin dediğine göre bu aralar geç uyanıyormuş. Uyanır uyanmaz da kahvaltıdan önce kahve içiyormuş.

Ee, onlar bir yana dağılınca ben de kendimi evin ön bahçesine atmıştım. Bir şey yaptığım yoktu. Amacım sadece gezmek, biraz temiz hava almak ve etraftaki değişimleri keşfetmekti.

Demir Çiftliği tam hatırladığım gibiydi. Değişen neredeyse hiçbir şey yoktu. Belki kapının önündeki pembe begonviller ile evin sağ altına yapılan su kuyusu yeniydi. Emin değildim. En son üç ay önce gelmiştim buraya.

O zaman da yanımda Gümüş vardı. Sadece birkaç saatliğine uğramıştık. Gümüş annesine ekmek yaparken yardım etmek istemiş, beni de lojmanda işim olmadığından peşine takmıştı.

Zerrin teyze ekmeklerini fırından almak yerine, kendi yapıyordu. İki katlı, dağ evi gibi görünen mütevazi çiftliklerinin hemen önünde küçük, ekip biçmelik bir bahçeleri ve bahçede de tandır ekmeği yapabilecekleri bir taş ocakları vardı.

Bahçeye naneden dereotuna kadar her şeyi ekmişti, Dağhan amca. Zerrin teyze ev işleri ile ilgilenirken onun tek meşgalesi bahçeydi. Bunu Doru, Ceylin'e anlatırken çokça dinlediğimden biliyordum.

Demirlerin buraya çiftlik demesinin nedeni evlerinin arazisinin bir hayli büyük olmasından -zeytin ve mandalina ağaçları ile kaplıydı- ve en az evleri kadar büyük bir ağılın da arazinin bir ucuna kurulu olmasından kaynaklanıyordu. Elbette ki emekli olmadan önce mesleği at eğitmenliği olan Dağhan amca, ağılında da kendisine ait üç farklı renkte ata bakıyordu. Sanıyorum iki de inekleri vardı.

Ön bahçeleri küçüktü ama evi çepeçevre saran arazi gözlerimle hesap edemeyeceğim kadar büyüktü. Aynı tip arazi ve komşu evler sağlı sollu her yerdeydi.

Zerrin teyzelere en yakın ev, üç dakika yürüme mesafesindeydi ve o evin sakinlerini ben bile tanıyordum. Bundan iki sefer önceki ziyaretimde tanışma fırsatım olmuştu. Çünkü Zerrin teyze tüm komşularını çok sevmesine rağmen Nalan teyzeyi ayrı bir yakın görüyordu kendine.

Evet, Nalan teyze. Bir görmeyle bayağı tanış olmuştum ben onunla da. Üç bekâr oğlundan en küçük olanını altı ay önce evlendirmişti. En büyük olanını da sanıyorum bu sene içerisinde evlendirmeyi planlıyordu. Hatırımda kalan en azından buydu.

Başımı olduğum yerden sola doğru çevirip arazinin bitimindeki o eve baktım. Nalan teyzenin evine. Bir koşturmaca var gibiydi kapısının önünde ama mesafe fazla olduğundan önündeki kalabalığı karınca boyutlarında ancak görüyordum.

"Erva!"

Seslenen Gümüş'tü ve sesi hemen evin kapı girişinden geliyordu. Başımı yana çevirip usulca ona doğru döndüm. Siyah, küt kesimli saçlarını beyaz bir yazmayla örtüyordu o esnada. Dikkati yazmasının arkasına yapmaya çalıştığı düğümde, "Annem, *sarma yapımına geç, ben de geliyorum* dedi. Sen de gel istersen. Bir kahve de biz içelim başlamadan önce," deyince ona doğru adımladım.

"Sarmadan başka yapılacak bir şey varsa ben de onu yapayım istersen. Böylece hemen biter işimiz-" diyecek oldum. "Aa, daha ne yapacaksın! Annem haklı vallahi. Sen bir otur artık. Misafir olan sen misin, biz miyiz belli değil. Hem sarmalar bitince kendimize güzel bir kahvaltı hazırlarız. Acıktık artık," diyerek konuşturmadı beni.

Haklıydı vallahi. Yorulmuştum, hem de çok acıkmıştım. Erken gelince zaman işle güçle bayağı geçmişti ama ben sorunca ancak farkına varıyordum bunların.

"Kusura bakma, Erva. Biz kahvaltıyı geç yapıyoruz diye sana sormak da aklıma gelm-"

"Aa, Gümüş. Misafirliğe geldim diye beni iyice sizli bizli yapacaksın neredeyse. Sormadın, ben de söylemedim," diyerek omuz silktim. Güldük birlikte. Arkadaştık biz onunla. Böyle de hemen hemfikir olurduk. Acıkmıştım ama normalde ben de öyle çok yiyen biri değildim. Aklıma Doru düştü o an. Saatler önce söyledikleri. *"Küçücük bir şeysin kızım sen! Hiç yemiyor musun?"*

Yüzümde düşündüklerimden dolayı bir gülümseme varken, "Gel hadi," diyerek içeriye girdi Gümüş, ben de ardından onu takip ettim. Doru'nun kollarının arasında dediği gibi küçücük kaldığımı kabul ettim şu an. Ama bu benden değil onun fazla boylu poslu, geniş omuzlu olmasından kaynaklanıyordu. Dudağımın kenarını dişleyerek aklımda canlanan görüntüsünü savuşturdum hemen.

"O zaman kahveleri ben yapayım. Sen de sarma için hazırlığını yap o sırada. Bir şey diyeceğim Gümüş ya, bir annem bir de ben varız yemekte. Bir de

abin..." Abi kelimesini vurgulamak istememiştim fakat kalp ritmim onu düşünürken bir hayli hızlanmış, ondan bahseden kelimenin tam üzerinde nefeslenmeme neden olmuştu. İnşallah anlamamıştı. Bunu umut ederek devam ettim.

"Yığınla şey hazırladı, Zerrin teyze. Keşke bu kadar zahmet etmeseydi," dedim arkasından mutfağa geçerken. Üzülüyordum haliyle. Benim annem de aynı onun gibiydi. Eve çocuk bile gelse, memnun edeceğim diye kendini paralardı.

Annem, Zerrin teyze kadar mutfak meraklısı değildi ama. Zaten çok yemek de bilmezdi. Ona o konuda Asude abla destek oluyordu. Annem de artık emekliliği yaklaştığı için kenarından ucundan öğrenmek için çabalıyordu.

"Gülru da gelecek," dedi Gümüş omzunun üzerinden. O sırada tezgâhın üzerindeki sarma içini karıştırıyordu. "Abim zaten tek başına orduya bedel. Bakma, bu ara az yiyor ama çok yer normalde."

Bilmez miydim hiç? Aklıma dün akşam yaptığım kıymalı makarnayı silip süpürüşü geldi, içim yine coştu, coştu, taştı. Hepsini yer yemez elimi avucunun arasına alıp öpmüş, öpmüş, *yediği en iyi makarna olduğunu* abarta abarta söylemişti. O öyle yapınca, ben de dayanamayıp gülmüştüm. Alt tarafı makarnaydı, o kadar övülecek neyi vardı? Düşündüğümü de geri kalmayıp söylemiştim.

Aldığım sesli bir cevap değildi. Boynumun yanına bıraktığı öpücüktü cevabı. Doru artık aşkını yaşamaktan ve yaşatmaktan hiç geri durmuyordu. Öpüyor, kokluyor, uzun uzun sarılıyordu. Başlayalı saatler olmasına rağmen çok âşık bir adam gibi alıyordu beni kollarının arasına. Biz daha birinci günümüzü bile tamamlamamıştık bakıldığı zaman ancak saatler onunla öyle dolu dolu geçmişti ki sanki ona günler öncesinde kavuşmuş gibi hissediyordum.

Böyle hissetmek, hem çok sevmekten hem de onun tarafından hiç esirgemeden sevilmekten kaynaklanıyordu bence. İliklerime kadar hissediyordum sevgisini ve aç kalan o sevgisiz yanını.

Doru doyurulmak istiyordu. Bu zamana kadar bahsini sıklıkla geçirdiği ama hâlâ saklamaya devam ettiği kimsesiz, sevgisiz çocuğu doyurmamı bekliyordu.

İhtiyacını görüyordum ve geri durmuyordum. Derin bir nefes alıp elimi yüzümün önünde salladım. Gündüz rüyası görüyordum ayaküstü. Dilim damağım kurumuş halde masada duran sürahiye uzanıp kendime su doldurdum. Tek seferde içip rahatladıktan sonra ocağın yanına yıkanıp asılmış cezveye uzandım. Kahvenin yerini falan Zerrin teyzeden öğrenmiştim.

"Gülru'nun geleceğinden haberim yoktu," dedim gözüm cezveye eklediğim kahvenin ölçüsünde.

"Annem aramış sabah biz gelmeden. *Lojmanda o cancağızımı bir başına bırakırsam içim rahat etmezdi,* dedi. Mahir'i de çağırmış ama onun Kadir ile işi vardı, biliyorsun. Gelemeyecek. Ender desen dün lojmanda kalmamış," dedi tekdüze giden sohbet havasındaki sesiyle.

Aniden sesi heyecanla yükseldi, "Ay, Erva!" dedi bana bakarak. "Bunun bir hoşlandığı mı ne varmış? Senin haberin var mı?" diye ekleyerek daha çok çevirdi merakla başını benden tarafa. Ben ise o an neredeyse cezveye aldığım suyu kenara boşaltıyordum şaşkınlıktan.

Ender'in eğer bir hoşlandığı vardıysa neden daha önce hiç çakmamıştım ben bunu? Aklıma günler önce bahçede söyledikleri geldi yarım yamalak da olsa. *Sen güzel kızsın da beni kim ne yapsın,* gibi bir şey dediğini hatırlıyordum. Acaba imkânsız falandı da ondan mı öyle söyleşmişti? Gözlerim belirginleşirken, "Acaba o kız, Dilde mi?" diye geçirdim içimden. En azından ben içimden geçirdiğimi sanıyordum.

"Ay, ben de öyle duydum adını," dedi Gümüş öncesinde kaynattığı ve tuzundan iyice arındırdığı yaprakları bir kez daha soğuk suya basarken.

O da mı biliyordu adını? Demek o kız Dilde idi. Şaşkınlığım artarken, "Ben emin değilim," dedim. "Sadece bir kere istemeden kulak misafiri oldum. Pek bir şey de duymadım zaten. Adını biliyorum sadece." Bunu karşımdaki Gümüş bile olsa anlatmak bana düşmezdi. Ender saklıyorsa ben açamazdım onun özelini kimseye.

"Ben de Kadir'den duyduğum kadarını biliyorum. O da anlatmadı zaten. Ağzından kaçırdı sonra da kendine kızdı. Ben üsteleyince de bana kızdı. Bize düşmezmiş sorgulamak. Zormuş, oluru yokmuş falan."

Tam da tahmin ettiğim gibiydi. İçimi çektim. Ender'e çok üzüldüm. İmkânsızı yaşamak zor şeydi. Kimseden değil, kendinden bilince böyle şeyleri duymak belki herkese göre daha fazla üzüyordu beni.

Dalgın dalgın içimi çekerken, "Benim tanıdığım tek Dilde var," dedi Gümüş. Dikkatim tekrar ona kayarken, bir yandan da kahveleri cezvede karıştırmaya devam ediyordum. Olsun diye beklediğim kahvelerin altını yakmadığımı da o an fark ettim.

"Fırat'ın kız kardeşi olan Dilde'dir bu kız kesin."

"Fırat ile hiç tanışmadım ben. Sanırım bizimkilerin ekibinde o da değil mi?"

"Hıhı," diyerek başını salladı Gümüş. "Allah var çok iyi kızdır. İyiliğini bir kenara al, çok da güzeldir. Zeytin karası gözleri, fındık kadar burnu, pespembe dudakları, upuzun saçları var. Ay gibi kız bildiğin. Ama yaşı küçük biraz. On sekiz, on dokuz ancak olsa gerek. Keza abisi de çok efendidir, yakışıklıdır,"

"Olmaz iş dedin ya hani," dedim sözlerini bölerek. O an ne kızın güzelliğini merak ediyordum ne de Fırat'ın efendiliğini. "Neden olmasın ki? Arkadaş falanlar diye mi? Eğer öyleyse bu çok... ne bileyim saçma bir neden."

"Vallahi Erva," diyerek ellerini soğuk suya bastığı yapraklardan çekip yıkadıktan sonra tezgâhın üzerindeki pembe renkli el bezine sildi. "Benim de çok bildiğim bir şey yok. Ender'i seviyorum, hepimiz çok seviyoruz. Kadir kızıyor

falan ama ben iyi niyetimden..." Masaya taşıdığım kahvelerle birlikte beni takip etti. Karşılıklı sandalyelere kurulurken o konuşmaya devam ediyordu, ben de merakla dinliyordum.

"Mutlu olsun çok isterim. Ne anne var ne de baba. Eh, bizimkilerden pek farklı değil ama herkes yuvasını kurdu. Yasin desen o da Neslihan'a bağlandı. Yarın o da evlenir. Ender kalır öyle bir başına. Şimdi bile Yasin ile bekâr evinde kalıyor. Onun da sıcak bir yuvası olsun istiyorum ben."

O konuştukça benim boğazım düğümlendi. Kadir'i de Mahir'i de Yasin'i de çok severdim ama aralarından en bir başka Ender'i severdim.

Daha doğar doğmaz talihsizliklerin en kötüsü bulmuş onu. Baba demeye bin şahit isteyen bir babanın elinde büyümüş Ender. Dayağın, hakaretin eksik olmadığı Balıkesir'deki köy evlerinde annesini öldürmüş babası. Daha acısını atlatamadan, çalışmaya zorlanmış on yaşlarındayken. Yarıcılığa* gidip geliyormuş küçücük haliyle. Yarı yaşındaki kız kardeşine bakabilmek tek gailesi iken kazandığı para yalnızca annesinin katilinin boğazından geçmiş ve babası tarafından evinin arka odasına kapatılan kız kardeşi küçük Ekin, açlıktan bağıra bağıra ölmüş.

Ender ondan sonra kimsesizlerde bile barınamamış, belli bir yaşa gelince kaçmış. Bizim lojman bir anlamda yuvasız kuşlar sığınağı gibiydi. Her birinin hikâyesi bambaşkaydı fakat hepsi bir yerden yaralıydı. Kimisi de bir vakit gelecekti ki sevdiklerinin yüreğine kimsesizlik ekecekti. Asker eşi, sevdiği, ailesi olmak zordu. Çok zordu hem de.

Ben düşüncelerimde kaybolmuşken o esnada, "Erva! Gümüş!" diye sesleniyordu dışarıdan, hemen kapının önünden ince sesli biri. Gülru'ydu bu. Küçük Doru üst katta uyuduğundan, sesi işitip uyanmasın diye Gümüş'ten önce dikildim ayağa ve kapıya koştum.

Gülru üzerinde mavi renkli yazlık bir elbise, kollarının arasında mızırdanan oğlu Asaf ile bahçenin ortasında duruyordu.

"Ay!" dedi söylenir gibi beni görür görmez. "Öldük buraya gelene kadar."

"Mahir getirmedi mi sizi?" diyerek ona doğru koşturdum. Söylediği gibi yorgun görünüyordu ve Asaf da yerinde durmadığı için ona zorluk çıkarıyordu. Bundan sebep Asaf'ı onun kollarının arasından aldım. Gülru omzundan kayar gibi olan kocaman bebek çantasını düzelterek nefeslendi rahat rahat. "Bıraktı, bıraktı da..." dedi olandan memnun değilmiş gibi. "Acelesi vardı. Bahçeye girmeden gitti. Benim yorgunluğum ondan da değil aslında," diye homurdandı ve bebek çantasını aralayıp en üstünde duran şeffaf, büyükçe bir kutuyu çıkardı.

İçinde sarma olduğunu görebiliyordum. "Sabah Mahir'e sarma saracaktım yine, Zerrin teyze arayınca malzemeyi iki katına çıkardım hemen. Uyandığımdan beri sarma sarıyorum desem yeridir."

* Odun yarma işçiliği.

İstemeden de olsa güldüm haline. O da benim gibi eli boş gelmek istememişti. Kocasının en sevdiği şey sarma olduğu için bıkmadan, usanmadan sürekli sarma sarıyordu. Zamanla ortak sülalemizin tamamından daha lezzetli sarmalar yapar olmuştu. Aşk adamı böyle çarpıyor, bölüyor, topluyor, hiç yapamam dediğin şeyde marifetli kılıyordu işte.

Gülmeye devam ederek, "Biz de sarma saracaktık şimdi. Sen de bol bol getirmişsin. Söyleyelim de malzemeleri dolaba kaldırsın. Yarın falan yaparlar artık," dedim.

"Hemen kaldırıyorum," diye seslendi Gümüş kapı girişinden. İkimiz de ona dönerken elleri belinde, kaşlarından biri havadaydı. "Misafirlik nedir, bilmez misiniz siz?" diye homurdanıyordu bize. Yine kızarak yaptığımız iki küçük şeyi burnumuzdan getirecekti anlaşılan.

"Ben bir şey demeyeceğim bu defa," diyerek gözlerini yüzümde dolaştırdı. Aklımı okumuş gibi, "Annem der nasılsa size," diye söylenerek içeriye girdi. Gülru ile birbirimize bakıp güldük.

Gümüş hep böyleydi. Kendine gelince her gittiği yere eli kolu dolu giderdi ama eğer onun evine misafirliğe gidiliyorsa kimse zahmet etmesin isterdi. Yoktu öyle yağma. Her şey karşılıklıydı.

Asaf'ın iyice gürleşen saçlarını öpe koklaya Gülru'nun ardından eve girdim. Gümüş kaşla göz arası bir fincan kahve daha atmıştı ocağa.

Gülru kendine bir sandalye çekip otururken az önceki yorgun görüntüsünden arınmış halde hevesle, "Sizin buralara bayılıyorum ya," dedi. "Zeytinlik tarafları falan çok güzel. Beni de çağırmasına çok sevindim Zerrin teyzenin," diyerek Gümüş'ün fincana doldurup önüne koyduğu kahveyi kendi tarafına çekti.

Kucağımda Asaf'la yerime geçerken kahvem artık yeterince sıcak değildi ama zaten kahveyi her halükârda sever ve tüketirdim.

"Senin kocan nereye gitti? Kadir bana bir şey demedi," diye sorarak kahvesinden bir yudum aldı Gümüş.

Gülru da onu takiben kahvesinden bir yudum alıp fincanını altlığına bıraktı ve iç geçirdi. "Söylemiyorlar ki. Biri bile açık, net bir şey söylemiyor. Yine bilmiyorum yani ben ne haltlar karıştırdıklarını."

Bana çevirdi imalı bakışlarını, Gümüş'ün varlığından hiç çekinmeden *dan* diye, "Doru ne yapacakmış?" diye sordu. Cezalandırılıyordum. Aramızda anlık gelişen buzlar çözülmüştü çözülmesine ama eminim ki süründürmeden de bırakmayacaktı. Ben ondan Doru'yu saklamıştım, o da sevgili arkadaşı Gümüş'e belli edecekti bunu. Ne kadar da haindi!

"Ne bileyim ben!" dedim tersçe. Bir an durup fazla büyük tepki mi verdim diye düşündüm ama Gümüş'ün kaşı bile oynamayınca devam ettim. Biz Doru ile öncesinde aynen böyleydik zaten. Kedi köpekten hallice, daha çok birbirin-

den uzak duran iki insandık. Arkadaş bile olduğumuz söylenemezdi. "Akşam gördüm işte en son. Bana bir şey demedi. Zaten neden desin ki?"

Babamla konuşmaya gitmişti Doru. Bu, aklıma gelince içim yine heyecanla doldu taştı. Belki şu an konuşmaları bitmiş bile olabilirdi. Acaba babam ne demişti, Doru ne anlatmıştı? Bunları deli gibi merak ediyordum.

"Geldiniz mi kızlar?" Zerrin teyzenin sesi mutfağa dönünce hepimizin bakışları ondan tarafa çevrildi. Aklımda Doru'dan sebep sorularla annesinin yüzüne bakıyordum şu an. Onu ne kadar özlediğimi düşünüyordum. Gelse de bana sıkıca sarılsa diye hayaller kuruyordum ama Demir Çiftliği'ndeyken bunun olmayacağını iyi biliyordum.

"Günaydınlar, Zerrin teyze. Nasılsın?" diye sordu Gülru. Onların tanışıklığı lojmandan ya da benden kaynaklı değildi. Mahir, Doru'nun rütbelisi olduğu için Gülru ile bu eve sık girip çıkıyorlardı. Benden bile fazla samimiydiler yani.

"Günaydın, yavrum. İyiyiz, çok şükür," diyerek kucağımda tutmaya devam ettiğim Asaf'a doğru özlemle adımladı, onu kollarımın arasından aldı. "Ay, ne çok özlemişim ben seni paşam," dedi sırtını sıvazlayarak. "Büyüdün mü sen? Boy atmış bu, Gülru," derken gözleri Asaf'ın tombul yanaklarında dolaşıyordu.

"Bab-" diye mırıldanarak ve bunu sürekli tekrarlayarak kadının omzuna tombul beyaz elini vurup duruyordu o sırada Asaf. Muhtemelen baba demeye çalışıyordu. Bildiği tek kelime bu değildi ama bu sıralar en çok onu dile getiriyordu.

"Hızlı büyüyorlar," diyerek sandalyesinde bir yana, duvar dibine doğru kaydı Gülru. "Gelsenize. Size de kahve yapalım hemen."

"İçtim kızım ben. Daha yığınla iş var hem. Hiç oturmayayım," dedi. Sonra bakışlarını kızına çevirip, "Akşama hazırlıklı geldin, değil mi?" diye sordu. "Benim kıyafetler vardı yukarıda. Onları da bir ütüleyiversen ya Gümüş'üm."

"Ne hazırlığı anne?" diye sordu Gümüş bir şey anlamamışçasına. "Akşam ne var ki? Haberim yok benim."

"Nasıl yok yahu? Haber vermedim mi ben sana?"

Gümüş kaşlarını kaldırınca sıkıntıyla oflayarak, "Unutmuş muyum gene? Ee, o zaman Erva'ya da söylemedin sen," diye söylendi.

Adım geçince onların kendi aralarında konuştuğu konuya dahil oldum. "Neyi haber verecekti ki bana?"

"Düğün var, düğün!" dedi Zerrin teyze. Sonra daha açıklayıcı olabilmek adına, "Bizim Nalan'ın ortanca oğlu evleniyor," diye devam etti. Benim büyük oğlu sandığım Kemal'den değil de Efe'den bahsediyordu sanırım.

Oturmam demişti ama az önce Gülru'nun boşalttığı sandalyeye geçip oturdu. "Bu akşam. Düğün var kapının önünde. Katılmazsak ayıp olur. Ben sizi o güne davet ettiğimi unutmuşum kızım. En azından öğle yemeğinden sonra da kalırsınız, akşamüzerine doğru başlayacak düğüne siz de gelirsiniz diye dü-

şünmüştüm. Nalan'ı annen de tanır. Ee, sen de tanıyorsun. Bana tembih etti. Onlara da haber et dedi. Şimdi çok utandım bak. Söylememişim bile."

"Üzülmeyin boşuna, Zerrin teyze," dedim hemen. Gerçekten yüzü düşmüştü kadının. "Annemin akşama kalabileceğini sanmam. Dedem ile görüşmeye gidecekti buradan sonra. Uçağı var onun. İstanbul'a bilet almış çoktan."

"Aa, şaşırdım," dedi Zerrin teyze. "Hiç böyle bir planı olduğundan söz etmemişti. Kötü bir şey yoktur inşallah?"

"Yok yok, siz telaşlanmayın. İş ile ilgili standart görüşmeleri oluyor arada. Annem her ne kadar dedemin işlerinin tamamını devralmış olsa da yaptığı her şeyin bilgisini verir. Ondan gidiyor yani."

"Kalamayacak öyleyse. Ama sen kalırsın değil mi?" dedi *kalmanı çok isterim* dercesine. Yüzüme beklenti içinde bakınca, "Ben hiç hazırlıklı gelmedim," dedim hemen. "Kıyafetimin hali ortada. Ee, temizlik falan deyince iyice dağıldım..."

"O kolay," dedi kenardan Gümüş. "Benim kıyafetlerim var bekârlığımdan kalma. Hepsini üstteki büyük dolaba kaldırmıştım en son. Malum Kadir kıskanç, giyinmemi istemeyince," diyerek göz kırptı.

"Abinin de var orada kıyafetleri," dedi hemen Zerrin teyze keyfi yerine gelmiş gibi. "Ona da daha düğün var demedim ama o zaten çok sever Efe'yi. Duyunca mutlaka kalmak ister. Aradım az önce. Keyfi de pek yerindeydi. Yoldaymış, geliyormuş. Gelince haber veririm, kalır zaten."

Doru mu geliyordu? Şimdi yolda mıydı? Ben bir sıcakladım gibi oldu, heyecanlandım. Babamla ne konuşmuştu? Babam ne demişti? Aklımda yine aynı sorular dönerken, farkında olmadan yerimden doğrulup ayağa kalkınca Zerrin teyze, "Nereye kızım?" diye sordu. Yüzümde bir şey görüyordu ama ne gördüğünden emin değildim. Öyle şaşkın bakıyordu. Fazla mı heyecanlı kalkmıştım acaba ayağa? Yüzüm mü kızarmıştı?

"Iı," diyerek ağzımda anlamsız bir şeyler geveledim. Düşündüm o süre zarfında ama uyduracak bir şey bulamayınca dudağımı büküp, "Hiç. Öylesine..." dedim.

Eliyle oturmamı işaret eder gibi yaparken, "Otur sen," dedi. "Açlıktan kırıldık hepimiz. Kahvaltı hazırlayalım artık."

Öyle söyleyince hiç oturamazdım. "Ben de yardım edeyim o halde," diyerek tezgâha doğru yöneldim. Gümüş de hemen ardımdan ayaklandı. Zerrin teyze güldüğünde sesini işittim.

"Geldiğinden beri böyle. Kaynanası kim olacaksa çok şanslı," dediğinde kızardım. Üzerine Gülru da, "Değil mi ama?" deyince bir de, "Çok marifetlidir kızımız. Fark eden etmiştir çoktan," demesin mi, kavruldu yanaklarım.

Gümüş dolaptan kahvaltılıkları çıkarmaya koyulurken, "Var mı ki biri?" diye sordu yan yan bana bakarak. Tezgâha bıraktığı yumurtaları kaptım alelacele.

Ben böyle konuların mevzu bahis edilmesinden bile rahatsız oluyordum. Utanıyordum çokça. Olmadığını biliyordu ama Gülru öyle söyleyince ağzımı aramak istemişti, çok iyi biliyordum bunu.

"Yok," dedim içine kaçmış sesimle. Omuz silktim üstüne inandırıcı olsun diye. "Sanki bilmiyorsun." Vardı hem de öyle bir vardı ki olan onun abisiydi. Benim çok kıymetli sevgilimdi şimdi onun abisi. İçimi çekip yumurtaları derin bir kabın içine kırdım. Çırptım durdum sürekli. Biraz sebze rendeledim kenarda. Maksadım sebzeli omlet yapmaktı.

Tavaya döktüğüm malzemeyi pişmeye bırakırken kenarda ekmekleri doğramaya başladım. Kendimi işe öyle bir vermiştim ki ne konuşulanları dinliyordum artık ne de bana soru sorulmasına mahal tanıyacak zaman bırakıyordum.

Mutfakta işimiz bittiğinde sofrayı el birliği ile bahçeye kurmuştuk. Zerrin teyze Dağhan amcanın yemeğini odasına çıkarmış, çıkarken de *havalar çarpmış galiba biraz rahatsız, dinlensin de sonra katılır bize,* demişti. Havalardan mıydı, bilmem ama onun rahatsızlığını bildim bileli kendimi çok kötü ve suçlu gibi hisseder olmuştum. Saklıyordum ya bir şeyleri Zerrin teyzeden, çok rahatsız ediyordu bu beni.

Çaydanlığı elime alıp masanın bir kenarına geçtim. Gümüş bardakları uzattı, ben de doldurdum. Asaf birkaç dakika önce uyuyakalmış, annesi onu küçük Doru'nun yanında bir yere yatırmaya çıkarmıştı. Bu yüzden Gülru hayli rahatlamış halde -Asaf diş çıkarma evresindeydi ve aşırı huysuzlaştığından onu çok yoruyordu bu sıralar- bahçeye çıktı. "Ay, bir rahatladım, bir rahatladım," dedi derin derin nefesler alarak. "Oğlum baldır, candır ama böyle anlarda da mutlu olmuyorum değil. Uyusun bir süre de ben de rahat edeyim azıcık."

"Çocukları uyuttuğunuza göre," dedim alttan alttan bakarak. "Kocalarınızı arayabilirsiniz artık." İkisinin de on dakikadır ettiği tek söz buydu çünkü. Fırsatları vardı artık. Hem onlar giderse ben de Doru'yu kısacık da olsa arayabilir, nerede olduğunu, ne zaman geleceğini sorabilirdim. Belki babamla olan sohbetlerinden de kıyı kenar bir bilgi koparabilirdim. Fark ettirmemeye çalışıyordum ama merakımdan çatlamak üzereydim.

"Ben mutfakta kalan salatalıkları getireyim o zaman," dedi Gümüş. "O sırada bir ararım Kadir'i."

O gidince Gülru da telefonunu alıp bahçenin arka tarafına doğru kısa süreli bir yürüyüşe çıktı.

Çayları bardaklara aceleyle doldurmaya başladım. Yeşil bandanamın kenarından sarkan saçı kulağımın arkasına sıkıştırıp yine aynı elimle pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkardım.

Bir yandan Doru'yu aradım bir yandan da çaydanlığı kenara koyup bardakları herkesin önüne dağıtmaya başladım. Telefon çalıyordu ama açmıyordu Doru. Telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırarak masadaki yiyecekleri

düzenlemeye başladım. Her şeyi getirmiştik sanırım. Bir tek Gümüş'ün getireceği salatalıklar kalmıştı.

"Arama boşuna," dedi kenardan onun sesi. O kadar yakından geliyordu ki sesi telefonu kulağımdan düşürüverdim ve havada, masaya çarpmadan önce zor yakaladım. Gözlerim tam karşımda dikilen adamda, ağzım açık bakakalırken, "Doru!" dedim iki büklüm.

Takım elbise vardı üzerinde. Babam için mi giyinmişti böyle? Takımın ceketini omzunda eliyle tutarken, kravatını gevşetmiş -evet, kravat da takıyordu- gömleğinin üstten üç düğmesini açmıştı. Kollarını da neredeyse dirseklerinin altına kadar katlamıştı.

Saçları her zamanki gibi hafif dağınıktı ve ben yine ölüp bitiyordum bu haline.

Telefonumu alelacele arka cebime sokuşturup etrafa bakına bakına ona doğru koştum.

"Buradasın," dedim. Sesim öylesine heyecanlı çıkmıştı ki güldü.

Elini belime sarıp beni kendine doğru çekerken, başını saçlarımın arasına sokup derin derin soluklandı. İyi şeyler olduğunu o an anladım. Galiba babamla iyi geçmişti. Öncesinde de bundan emin olmama rağmen konuşsun, dökülsün, rahatlayayım istedim.

"Babam," dedim dudaklarım boynunun hizasındayken. Parfümünü en çok oraya mı sıkmıştı ne? Eriyordum bunu sorarken. Kokusunu hem etraftan biri çıkar da yakalanırız korkusuyla hem de özlemle çektim içime. "Misler gibi kokuyorsun gene," dedim kulağına doğru fısıldar gibi.

"Sen mi, ben mi?" diye sordu sesine serseri bir gülüş yansırken.

"Sen," dedim vurgulaya vurgulaya. "Çok güzel kokuyorsun be adam."

"Çok özledim, Erva," dediğinde kalbim hızlandı. Sırtımdaki kolu sıkılaşırken, "Aldım iznimi," dedi birden. "Sen albayımdan izinli benimsin artık." Öyle keyifli çıkıyordu ki sesi, başımı geriye atıp sesli bir şekilde gülmekten, yüzünü ellerimin arasına almaktan kendimi alamadım. "Biliyordum," dedim. "Babamın senden iyi da-" damat diyecektim ama o ne düşünür bu söylediğime bilemediğim için devam edemedim. Sonumun Doru olduğunu biliyorken başka türlü hayal edemiyordum ki onu. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Bu iş hallolsun," dedi yarım bıraktığım sözden sebepmiş gibi imayla. Başını hafifçe avuçlarımın arasında sağa çevirip avucumun içini öperken devam etti sözlerine. "Seni almaya, benim yapmaya yeminim var. Bu sefer çiçeğimle, çikolatamla, arkamda ailemle çıkacağım babanın karşısına."

Bunu söylemesini beklemediğim için sevinçten ağlayacak gibi oldum. Biz çok yeniyken onun bu kadar kararlı oluşundandı. Onu çok uzun süre beklemişken bir anda olup biten ve beni hayallerime yaklaştıran her şeydendi. Hem çok sevinmektendi hem de ağzından çıkan sözlerin benim bütün hayallerimi

temsil ediyor oluşundandı. Benim tek hayalim yüzünü avuçlarımın arasında tuttuğum adamdı.

Neyse ki kimse aramızda olanları anlamadan masaya oturabilmiştik. Doru masanın bir başında, ben onun hemen sağ çaprazında oturuyordum. Zerrin teyze diğer başta, Gülru ile Gümüş de onun sağında ve solunda oturuyordu.

Doru benim yaptığımı öğrendiği omleti sanki çok açmış gibi silip süpürmüş, Gümüş de mecburen yeniden yumurta kırmıştı. O an nasıl utandım anlatamam. Belki kimse anlamadı ama ben biliyordum ya nedenini, bu yetiyordu işte utanmama.

"Meleda gelecek birazdan," dedi Zerrin teyze, daldığım yerden çıkıverdim. "Az önce ben yukarıdayken aradı. Asude börek yapmış. O da eli kolu dolu geliyormuş. Sizde adet falan mı bu?" diye sorunca Gülru da ben de tutamadık kendimizi ve küçük birer kahkaha attık.

"Ee," dedim. "Bizde böyle. Misafir de olsan yerini bilmeyeceksin."

Gümüş bastı bu sefer kahkahayı. "Bilmiyorsunuz tabii," dedi.

"Senin şu kekler," dedi Doru araya girerek. Hiç çekinmeden gözlerime çevirdi yeşil gözlerini. Ah, bu adama bugün ne olmuştu böyle? Şimdi sormazlar mıydı kek yaptığını nereden biliyorsun diye? Kaşımın birini kaldırınca o da kaşını kaldırdı imayla. "Getirsene biraz yiyeyim."

Sormadılar neyse ki. Onun yerine Zerrin teyze gülerek, "Oğlum kıtlıktan mı çıktın? Omleti tek başına yedin zaten. Koca tavaydı. Sabah sabah ne keki?" diye sordu.

Doru diğer kaşı da havalanırken, "Şu mereti," dedi. "Keki yani. Çok güzel yapıyor, Erva." Daha ne kadar kızarabilirim diye düşünürken Gülru'nun bakışları üzerimde dolaşıyor ve sırıttığı belli olmasın diye eliyle yüzünü gölgeliyordu. "Marifetlidir pek. Her mereti güzel yapar o. Pek güzel yapar," dedi *meret* kelimesine özellikle vurgu yaparak. Gülmeye devam ediyordu. Sesinden açıkça belli oluyordu bu. Konuşmaya devam etmek için ağzını açıyordu ki ona gözlerimi belerte belerte hemen ayağa kalktım. Yeterince eğlenmişti bence. "Getireyim ben şu keki!" Doru'ya baktım. "Ye, sen de rahatla ben de."

Koştura koştura mutfağa gittim. Bir kek alma süresi ve masaya dönme süresi ne kadardı, bilmiyorum ama olabildiğince çok oyalandım mutfakta. Öyle ki en sonunda Gümüş seslendi bahçeden. Nerede kaldığımı soruyordu.

Şu gün bir bitsindi, başka bir şey istemiyordum ben. Ne zordu birini sevdiğini belli etmeden insan içinde sessiz kalmak. Üstelik o, bugün böylesine açık etmeye çalışıyorken! Ediyordu, değil mi? Öyle yapıyordu?

Keki kabıyla beraber alıp bahçeye tekrar döndüğümde diğerleri için kahvaltının sonuydu. Hatta Zerrin teyze ayaklanmıştı. "Ben Dağhan'a bakacağım bir.

Meleda gelince bana haber edin," dedi ve kapıya doğru yürüdü. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi durup, "Doru sen de daha fazla yeme be oğlum. Öğlene bir yığın şey yaptık," diye söylendi. Doru başını salladı ama o esnada ikinci dilimini almıştı kutudan.

"Ben de bir oğluma bakayım," diyerek ayaklanınca Gümüş, Gülru da aynı sebepten kalkıp onu takip etti.

Biz yine bahçede baş başa kalmıştık.

Masaya doğru eğildim ve elinden hızla keki çekip aldım. Daha ağzına götürememişti bile. "Ne vardı eve kadar sabretsen?" diye söylendim fısıldar gibi. "Annen anlayacaktı neredeyse. Ben evde yine yapardım sana."

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Sadece bakmıyordu ama... İçime işliyordu bakışları. "Bu kek," dedi elimdeki keki hiç zorlanmadan usulca çekip aldı. Ben de vermeye razı gibi bıraktım. "Benim, hepsi benim. Kimseye bırakmam." Acaba aynı şeyden mi bahsediyorduk?

Aklım bunu sorgulayacak halde değildi. Bakışlarından, özellikle dudaklarımda duraksayan bakışlarından dolayı yerimden kalakalırken o da öne doğru uzandı biraz ve hedefi dudaklarımken çenemden aşağıya kayıp boynumun yanına yerleştirdi dudaklarını, "Öğrensinler, ne vardı sanki," diye fısıldadı tenimin üzerine boğuk bir sesle. Nefesi tenimin üzerinde dağıldı. Titredim. "Doru," diye fısıldadım. Sitem etmekti amacım. Evinin bahçesinde, ailesi içerideyken beni bu hale getirmesi reva mıydı?

"Ne Doru?" diye sordu. Sonra yutkunuşunu duydum. Masaya dayalı elim, kolumla beraber titrer oldu. Ona doğru çekildim. Dudakları tam da o anda boynumun en hassas noktasına kapandı. Tüm vücudum elektrik verilmişçesine sarsıldı, soluğum kesildi ve bir kez daha ismi döküldü dudaklarımın arasında kalan boşluktan.

Geri çekildi ama ben yine de yerimde kaldım. Mayışmıştım adeta ve gözkapaklarım ağırlaşmıştı. Az önce öyle güzel öpmüştü ki beni... "Düğün varmış bugün," derken gözleri gözlerimle buluştu. Eli yüzüme dağılan saçları kulağımın arkasına sıkıştırıyordu oyalanır gibi. Kendine bunu meşgale edinmiş gibi. Sonra dudağımın kenarına kaydı başparmağı. Orayı sevdi aynı ilgiyle. Yeşil gözleri o noktada dolaşırken, "Gümüş dedi az önce. Sana kıyafetlerinden verecekmiş. Sen de gelecekmişsin yani!" dedi imayla. Kaşının biri havalandı ve gözleri gözlerimi buldu. "Hım..." dedim ama çok da bir şey anlamamıştım konuştuğumuz şeyden.

Gülerek ilgili parmaklarını çeneme indirdi. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Onun kıyafetlerinden az çekmedim zamanında. Seni de kendine benzetmesine izin verme," dedi. "Böyle bile gelsen olur bana," diyerek çıplak omzuma indirdi elini. İçim titrerken geri çekilecek oldum fakat eli nazik olmasına rağmen bırakmadı uzaklaşayım. "Kalabalıktır şimdi orası. Yan yana ama

ayrı otururuz, çıldırırım ben, Erva. Giyme öyle şeyler, tamam mı?" dedi başını sallayarak. Gülesim geldi. Benimle basbayağı pazarlık yapıyordu. Dudağımın kenarını ısırarak, "Ama düğün bu ve böyle gelemem. O ne verirse-"

"Giyme sen. Uyma ona. Deli etme beni," dedi uysal uysal ama sesindeki hafif çıldırışı hissettim. O öyle olunca neden bilmem, daha çok çıldırtmak istedim onu. Bu yanını da ilk kez tanıyordum, ne yapayım, keşfetmeden bırakamazdım.

"Hiç kusura bakma," diyerek elimi belime attım. "Masadaki imalarına sayarsın. Sen beni çıldırttın, utandırdın az da sen-"

Sandalyesini itip ayağa kalktı. Dikildi iri cüssesiyle dev gibi karşıma. "Severim seni, Erva! Öyle bir severim ki çıldıran sen olursun."

Geriye adımladım. Gözüm korkmuştu biraz ama belli etmedim. "Ben de," dedim omuz kırarak. "Ben de severim. Ama Gümüş ne verirse onu giyeceğim. Hem," dedim omuzlarımı kaldırdım nazlı nazlı. "Bir kere de sen kıskan beni," dedim *kıskanır mısın,* diye sorar gibi.

Altdudağını ısırdı ve hemen ardından parmağını yüzüme salladı.

"Yanımda oturacaksın. Gram kıpırdarsan yeminle döneriz eve!"

Yüzü öylesine ciddiydi ki onun tüm ciddiyetine rağmen kendimi tutamayıp dudak kıvrımlarımın yükselmesine izin verdim. "Emredersiniz, üsteğmenim," dedim ve üstüne de bir asker selamı çaktım göz kırparak.

Sabrın sonu selametse tam olarak o sondaymışçasına bir dayanamamazlıkla bana doğru büyük bir adım attı. Aramızdaki çekim çatırdayarak alev alırken, dudakları nefesimi kesercesine dudaklarıma kavuştu. İçine çeker gibi muhtaçlığı buymuşçasına, giderilmezse ölecekmiş gibi öperken beni, onsuzken aldığım her soluğu kendi soluğuna karıştırarak sardı sarmaldı.

Onun kollarının arsında olmak artık benim için ihtiyaçtan öte bir duruma dönüşüyordu. Her hareketim, her nazım, her sözüm bunun için kuruluyordu sanki. Ben direkt bu eylemi gerçekleştiremiyordum ama farkında olmadan o yapsın diye onu tahrik ediyordum.

Kahvaltıdan sonra tüm zamanını babasının yanında, onun odasında geçirdi Doru. Annem geldiği için çok istememe rağmen Dağhan amcayı görmeye beraberinde gidemedim. Bunun bir sebebi daha vardı aslında. Doru, babası ile de konuşacaktı bizi, durumumuzu. Ceylin ile oyun olduğunu söylemeyecekti ama yapamadıklarını, ayrıldıklarını dillendirecekti. İşte tam da bu yüzden doğru zaman değilmiş gibi hissedip çıkmamıştım üst kata.

Doru öyle uzun kaldı ki yukarıda, öğle yemeğine de inmedi. Merak içerisindeydim yine. İkimizi öğrenen her yeni kişide muhtemelen böyle olmaya devam edecektim.

Akşamüzerine doğru annem çok fazla kalamadığı için özürler dileyip uçak saatinin geldiğini hatırlattı. Zerrin teyzeyi de bir dahaki sefere evine davet etti. Annemin erken kalkışına hiç bozulmamış, aksine memnuniyetle karşılamıştı Zerrin teyze.

Annem ayrılınca Gülru da onunla ayrılmıştı çiftlikten. Annem yol üstü olduğu için onu da arabasıyla eve bırakacaktı.

Ortalığı toparlamalarına yardım ettim, bulaşıklara bile el attım. Hava iyice kararırken Gümüş beni de alıp odasına çıkardı. Yani eskiden odası olan, genç kızlık odasına. Evlerinin tüm mobilyaları yeniyken bir buradaki mobilyalar antika gibiydi. Cevizden, meşedendi tüm mobilyalar. Bu görüntüyü hiç yadırgamadım çünkü Gümüş'ün eski olan şeylere düşkünlüğü vardı. Şimdiki evinde de tüm mobilyaları yeni olsa da eskitme tarzındaydı.

Duvardaki gömme dolaptan on, on beş tane elbise çıkarıp yatağa bıraktı. Altı yedi yıl kadar öncesine ait elbiselerdi ama hepsi günümüzde de giyilebilirdi. Hele birkaçı vardı ki benzerlerine çok kişinin üzerinde rastlamıştım.

"Bak, bu sana çok yakışır," diyerek önüme şampanya rengi saten, incecik kumaştan bir elbise attı.

Elbiseyi önüme çekip havaya kaldırdım. Elbise sevmiyordum, pek de giymiyordum ama bu elbise en sevmeyene bile kendini sevdirirdi. İncecik ip gibi askıları vardı. V şeklinde sırt dekoltesi, yine V şeklinde dökümlü bir göğüs dekoltesi vardı. Yok gibi şampanya rengindeki ipeksi kumaş ellerimin arasında kayıyordu resmen. Boyu uzundu, muhtemelen Gümüş'ün boyu benden uzun olduğundan, ben giyersem dizimin altında ancak biterdi. "Şimdi," dedim kaşımın birini kaldırıp ona bakarken. "Kadir bu güzelim elbiseleri giymene izin vermiyor mu?"

Dilini şaklattı. "Maalesef. Evlenmeden önce abimden çekiyordum, şimdi de kocamdan. Aşırı kıskanç. İzin vermiyor. Ha, ben yine giyerdim ama millete salça olmasını istemiyorum. Bu yüzden sen giymelisin. Manken gibi kızsın. İlik gibi de güzelsin..."

"Sen değilsin sanki. Övüp durma şöyle beni," dedim ve dudağımı büktüm.

Düğüne hazırlanacağız diye saçındaki beyaz yazmayı çıkarmıştı artık Gümüş. Gözleri ile aynı renk kömür karası, küt saçları çok güzeldi. Ben bildim bileli saçlarının boyu hep aynıydı. Artık anne olduğu için kolaylık oluyor diye saçlarını kısa tuttuğunu söylerdi hep ama bence çok yakıştığındandı.

"Akşam annem burada kalın diyor. Ne düşünüyorsun?" diye sorunca onu incelerken öncesinde söylediği birkaç şeyi kaçırdığımı anladım. "Ne?" diye afallayıp kalırken, "Düğün geç biter," diye mırıldandı. Kendine yatağın üzerinden bir elbise seçmeye çalışıyordu o esnada. En usturuplu olanı bulmaya çalışır gibiydi hali. "Lojmanla mesafe çok değil ama Kadir de geç gelecekmiş. Kalsak iyi olacak gibi. Sen de kalsan diyorum. Abim de babamla kalsın bugün. Sen

gidersen şimdi lojmana bırakmaya kalkar, dönmez bir daha. Düğünden sonra bir çay demler hep beraber bahçede otururuz."

"Bilmem ki," dedim dalgın dalgın. Gerçekten bilmiyordum. Zerrin teyze yabancı değildi, en önemlisi Doru'nun ailesinin eviydi burası ama...

"Kal işte," diye ısrar etti Gümüş. Kendine yığının arsından siyah bir elbise çekip çıkardı. "Annem de özellikle istedi. *Geç olur gitmeyin,* dedi. Üzülür vallahi kalmazsan."

"O-olur," dedim yine de kararsız kalarak. "Geç olacak, haklısın."

Benim bunu bir Doru ile konuşmam gerekiyordu yine de. Aklıma bunu not ettikten sonra hazırlanmaya koyulduk.

Giyinme, saç, makyaj derken saat sekiz olmuştu ve düğün müzikleri son on dakikadır komşu çiftlikten yükselmekteydi.

Son on dakikadır da ben ayna önünde kendimi inceliyordum. Ayağımda, elbiseyle aynı renk yine Gümüş'ün verdiği -neyse ki ayak numaralarımız aynıydı- ince, çapraz bantlı topuklu ayakkabılar vardı. Böyle boyum en az sekiz santim kadar yükselmişti. Saçlarım açıktı ve uzun tutamların birazını göğsümün üzerinde, diğer kısmını da sırtımda serbest bırakmıştım. Amacım elbisenin dekoltesini az da olsa kamufle ederek yumuşatmaktı. Ama yine de yeterince açıktı. Arkamı döndüm boy aynasına. Sırtım omurgam boyunca, V şeklinde, belimin ince kıvrımına kadar açıkta kalıyordu. Saçlarım çok az kapatıyordu o açıklığı. Keza göğüs dekoltem de farksız sayılmazdı. Elim göğsümde dolaşacaktım galiba.

Üzerimde böyle bir elbise görmeyeli uzun zaman olmuştu. Rüzgar'la buluşurken giydiğimi saymazsak, en son Gülru'nun düğünüydü galiba. Buz mavisiydi ve o da çok güzeldi. Doru bile o gün elbisemin renginin güzel olduğunu söylemişti. Bu, sanırım o zamanlar ilk ve son iltifatıydı.

Gümüş oğlunun karnını doyurmaya gitmişti. O ana kadar izlendiğimden habersizdim. Doru'nun sesi yarı homurdanır, yarı hayranlık bildiren bir şekilde yükselince arkamdan, doğruca başımı ondan tarafa, kapıya doğru çevirdim. "Çok yakışmış ama bu yine de yanımdan ayrılacağın anlamına gelmesin." Gözlerini üzerimden çekemiyormuş gibi bakıyordu. Ben tam da o anda yutkunuşuna, âdemelmasının ağır ağır aşağıya düşüşüne şahit oldum. Ellerim terleyiverdi hemen, kalbim hızlandı.

Onun üzerinde de başka bir takım vardı şimdi. Kravat takmamıştı ve ceketini yine omzunun üzerinde, elinde tutuyordu. Asıl onun benim yanımdan ayrılmaması gerekiyordu.

Bana doğru adımlarken parfümünün kokusunu duydum burnumun ucunda. "Elbise sana çok yakışıyor, Erva," diye fısıldadı ve tam önümde durdu. "Bu yüzden hiç kimse görmemeli." Elini hep yaptığı gibi kolumun arasından geçirip sırtıma götürdü, oradan da çıplak tenimin üzerinde kaydırarak ensemde durdurdu sıcak parmaklarını. Bu hareketi beni ona usulca yaklaştırırken çenesi

başımın üzerinde yer buldu. Derin derin soluklanırken ben başımın yaslandığı yerin havayla doluşunu hissettim.

Tüm bedenime ateş düştü. Kavruluyordum. Aynı zamanda üşümüş gibi de ürperiyordum. Yine onun kollarının arasında yer bulunca bedenim, titriyordum. Öyle güzeldi ki varlığının verdiği his, kendimi kaybediyordum, onun bedeninde tam oluyordum. Beynimin düşünebilme yetisini tam olarak kaybetmemiş yeri sayesinde, "Annen," dedim göğsüne doğru ancak bir fısıltı kadar sesli. "Gelirlerse... Gümüş..."

"Gelsinler," dedi korkusuzca ama anın verdiği hisle boğuklaşmış bir sesle. "Babam da biliyor artık seni. Kimseye anlatmayacak şimdilik ama ben doğru zaman gelene kadar senden mahrum da kalmayacağım. Elbise giydiği için çok üzgündü, hiç istememiş giymeyi, Gümüş zorlamış, teskin etti derim soran olursa. Ondan böyle göğsüme aldım, kollarımın arasına sardım." Elimi kaldırıp omzundan itekledim onu. "Adi," dedim sitemle başımı geriye atıp onun şimdi gülen yüzüne gözlerimi devirerek. "Ben de teskin ettirirdim zaten kendimi sana."

"Ettirmez misin?" diye sordu. Eğilip alnımdan öptü. "Bir bana gelmez misin öyle bir şey olsa?" O gülüyor diye kızgın olmama rağmen ben de güldüm. Omzumu silkerek, "Bunun için gelmem, Doru," diye mırıldandım. "Hem böyle saçma neden mi olur? Neymiş, elbise giydiğime çok üzülmüşüm."

"Sevdiğin istemediği için üzülmüşsündür belki. Fazla güzel oldun diye kıskandığı için."

"Gümüş! Erva! Doru! Haydi!" diye alt kattan bağıran Zerrin teyzenin telaşlı sesiyle Doru'yu aniden uzaklaştırdım kendimden.

Doru panik olmuş halime bakıp aşağıya bağırdı, "Geldik! Geldik," dedi. Sonra kısık bir sesle, "Mutlu anlar nasıl bozulur deseler bunu örnek gösterirdim," diye ekleyerek bana gözlerini devirdi ve odadan çıkıp gitti hevesi kursağında kalmış gibi. Ama aklı kalan biri varsa o da Doru değil, bendim.

Bize ait bir masada, yan yana demir sandalyelerde oturuyorduk. Bir fazlayla. Ender, Zerrin teyzenin sabahki aramalarını görüp geri dönmüştü ve ısrar edince tekrar çıkıp düğüne gelmişti. Düğün iki saat önce başlamıştı ve bir saat önce gelmemize rağmen en önlerde bir masada yer bulabilmiştik.

Nalan teyze ortalarda damadın annesi sıfatından dolayı koşturup durduğundan ancak bir selamlaşacak kadar yanımıza uğrayabilmiş, onun telaşını gören Zerrin teyzem de ayaklanmıştı. Şimdi o da ortalarda yardım edilecek şeylere koşuyordu.

Düğün yemekli ve alkollüydü. İsteyen istediğini yiyip içebiliyordu. Ender rakı içmek istemiş, bu yüzden yanımda oturan Doru'nun diğer tarafına geçmişti.

Onlar geldiğimizden beri içmeye başlamıştı aslında ama ağır gidiyorlardı. İkisinin de sarhoş olmaya niyeti yok gibiydi. Doru yanımda diye bana da müsaade etmiş, önüme dolu bir rakı kadehi koymuştu ama ben daha hiç dokunmamıştım. Malum, bu aralara fena çarpıyordu beni. İçersem bile sonlara doğru ancak tek atardım.

Gümüş hemen yanımdaki sandalyedeydi. Küçük Doru annesinin kucağında durmayıp, diğer çocuklarının yanına gitmek istiyordu birkaç dakikadır. Gümüş de her yer çok karanlık diye bırakmak istemiyordu haklı olarak. Ondan tarafa doğru eğilip saçlarını okşadım, "Bal oğlan," diye fısıldadım kulağına doğru. "Benim de canım çok sıkıldı. Sen gel benim kucağıma, az sohbet edelim seninle."

Gümüş teşekkür eder gibi yüzüme bakarken, Doru hemen indi annesinin kucağından. Dünden razıydı. Tırmandı kucağıma. Öyle tatlıydı ki ısırmak istiyor, kendimi zor tutuyordum. Başını göğsüme yaslayıp saçlarını okşadım. "Okula mı başlayacaksın sen şimdi önümüzdeki eylülde?" diye sordum. Başını salladı göğsümün üzerinde. Boynumdaki yağmur damlası şeklindeki yeşil kolyeyle oynuyordu küçük parmakları. "Eylül mü, bilmiyorum ama ana sınıfı dedi annem. Ona gidecekmişim."

"Hım," diyerek başının üzerini öptüm. "Gidip gördün mü peki okulunu?"

"Gördüm tabii," dedi Doru heyecanlı heyecanlı. "Benim gibi çok çocuk da gelmişti oraya. Anneleri ile gelmişler. Aynı sınıfta olacakmışız."

"Öğretmenlerin nasıldı peki? Onları da gördün mü?"

Başını göğsümün üzerinden kaldırıp geriye atarak aşağıdan bana baktı. Sırıtıyordu. "Senin kadar güzel değil ama o da güzel. Bir tane. Başka olmayacakmış. Çok sevdim ben onu."

Sesli güldüm. "Ya," dedim uzata uzata. "Ben kadar değil demek?"

Başını salladı.

Doru'nun başı girdi o an aramıza. Yeğeninin kulağına doğru uzandı birden dudakları. Ne dedi bilmiyorum, küçük Doru kollarını göğsünde bağlayıp dayısına somurtmaya başlamıştı. Üstüne ona omuz da silkince merak edip, "Ne dedin ona?" diye sordum. Geri çekilirken gülüyordu Doru.

Önce baktı yüzüme uzun uzun sonra yeğenine yaptığı gibi benim de kulağıma eğildi. "*Senin bir bana güzel olduğunu, öğretmenini güzel bulmaya devam etmesi gerektiğini* söyledim. *Yoksa,* dedim. *Onunla evlenirim...*"

"Yok artık," dedim gayet sesli bir şaşkınlıkla. Neyse ki müzik, sesimi sadece ikimizin duyacağı kadar bastırmıştı. Kimse duymamıştı beni onun dışında. "Küçücük çocuğu *onunla evlenirim, görürsün* diyerek mi tehdit ettin sen?" diye sordum. Gözleri dudaklarımda, başını salladı. "Daha çok şey söylerdim ama yaşı tutmuyor," demesin mi bir de pişkin pişkin, kalbim hızlandı. Burada kızmam gerekiyordu fakat kalbim müsait değildi.

O sanki aramızda geçen konuşma hiç olmamış gibi Ender'den tarafa dönerken, ben bir süre daha kaldım öyle. Bahçenin ortasında oynayanları izledim, önümdeki dokunulmamış yemekleri süzdüm, Doru'nun saçlarını sevmeye devam ettim. Daldım gittim.

Sonra küçük Doru kalkıp gitmişti kucağımdan, Zerrin teyze masaya dönmüştü ama ben fark edememiştim. Bir anı düşmüştü çünkü gözlerimin önüne.

Çok uzun zaman önce değildi gözlerimin önünde canlanan anı. Sadece altı ay öncesi Demir Çiftliği'ne ikinci gelişimde, yine böyle bir demir sandalyede oturuyordum. Tıpkı şimdi olduğu gibi Nalan teyzenin küçük oğlu evleniyordu o zaman. Düğün dernek kurulmuş, evin bahçesi yine böyle allanıp pullanmıştı. Herkes çok mutluydu ve müzik hiç susmuyordu.

Ben yine Zerrin teyze tarafından davet edilmiştim o düğüne. Dans müziği başlayınca ve sunum yapan genç oğlan, "Haydi çiftleri görelim!" deyince Doru annesinin üstelemelerine rağmen beni değil de haklı olarak Ceylin'i dansa kaldırmıştı.

Oturduğum yerden onları izlemiş, izlerken içimdeki çığlıkta kaybolmuştum. Ben ilk defa o gün içimden, "O benim!" diye bağırdım. Gözlerim hızla dolmuş ve ben ender olan o durumu yaşar olmuştum. Ağlayacaktım! Küçük bir kız gibi ağlayacaktım.

Ben o gün ilk defa dayanamamıştım onun Ceylin'e sarılışlarına. Çok olmuştu böyle hissedişlerim ama bu defaki başka gibi hissettirmişti. Hani böyle ölecekmişsin gibi hissedersin. Öldürmez ama süründürür o his. Öyleydi. Ölüyorum sandım. Öldürmedi ama yaşatmadı da. Kollarının arasında kendimi hayal ettim ben o an.

Şimdi yine benzer bir durumun içindeydik. Ceylin yoktu bu defa ve Doru benim olmuştu ama ben geçmişte kalan o anı yaşıyordum.

Ne düşündüğümü hisseder gibi bakardı bazen Doru gözlerime. Bazenler, bu aralar çoğalıyordu ve o yine öyle bakıyordu nemlenen gözlerime. Burnumu çekip başımı iki yana sallayarak gülümsemeye çalıştım *iyiyim ben* dercesine. Değildim, hiç iyi değildim.

Ceylin ile yalan olduklarını bilmeme rağmen ben nemlendikçe nemlenen gözlerime, geçmişlerinden sebep engel olamıyordum hâlâ. Hatırladıkça o ölecekmişim gibi hissettiren duygu çörekleniyordu yüreğimin tam üzerine.

"Dansa kaldırsana kızı," diye seslendi kenardan Zerrin teyze.

Doru hâlâ bana bakıyordu ve üzüldüğümü, ne düşündüğümü anladı mı bilmiyorum, elimi tuttu birden. Benden tarafa sandalyesinde eğilip dudaklarını saçlarımın arasından kulağıma doğru yaklaştırdı. "Düşünme, Erva," diye fısıldadı. "Düşünme, öldürme beni."

Gülümsemeye gayret ederek ona çevirdim başımı. Yüzünü yüzüme kaldırınca nemlenen gözlerime rağmen daha çok gülümsemeye çalıştım.

"Üsteğmenim," dedim titreyen sesimle. "Benimle dans eder misin?" *Bu defa kollarının arasına beni alır mısın?*

Hiç düşünmeden, durmadan, duraksamadan, elimi avucunun arasına aldı. Ender geçmemize müsaade ederken kaldırdı beni de beraberinde. Çalan şarkı Mabel Matiz'den *Boyalı Da Saçların* olunca gözlerim doldu ama ondan başka kimse görmedi.

Beni bahçenin en kuytusuna götürürken gözlerini gözerimden bir an olsun çekmiyordu. Bilmiyorum ama birkaç dakika önce ne düşündüğümü nasıl olduysa biliyordu Doru. Tüm acımı alıp kendinde toplamak ister gibi sardı kollarını belime. Önümüze düşen insanlar yüzünden biz gölgelenmiştik, kenar köşe saklanmıştık ama bu anı kimse hatırlamayacak olmasına rağmen ben asla unutmayacaktım. Aylar sonra onun kollarının arasında tuttuğu bendim.

Başını başımın yanına doğru, saçlarımın arasına eğdi. Kokladı, uzun uzun çekti kokumu içine. "Üzülürsen bir daha benim yüzümden," dedi bir fısıltı gibi. "Kendimi asla affedemem. Şu kokuna ölecek bir adamım ben artık, Erva. Gözünden akıp kaybolanlara nasıl dayanayım? Ağlarsan nasıl durayım? Kalbime bıçak niyetine inmez mi oradan akan her bir yaş, öldürmez mi beni?"

Kollarımı kaldırıp boynuna sardım. Hiçbir şey umurumda değildi. Ellerim ensesini kavrarken yüzümü yana çevirip yüzünün yanına eşitledim. Tam kulağına doğru nefeslenerek, "Bırak aksınlar, Doru," dedim belli belirsiz. "Onları silecek kişi sen olduktan sonra ben bir sana ağlayayım, bırak."

"Ölürüm ben sana," dediğinde dolu dolu, beni ölecek kadar sevdiğini hissettim iliklerime kadar. Elim saçlarının arasına karıştı. Dudaklarım yanağına öpücük oldu kondu. Biri görür mü korkusu olmadan sarıldım ona. "Seni seviyorum, Doru Demir," diye fısıldadım teninin üzerine. "Öyle çok seviyorum ki..." derken kolları sıkıca sardı belimi, dudakları çıplak omzumun üzerine öpücükler bıraktı. Sonra hep öptüğü yeri buldu artık yerini ezbere biliyormuşçasına. Çenemin hemen altını, boynumun yanını...

Şarkının sözlerine takıldı kulaklarım o an.

"Göremedim gözyaşımı, silemedim gömleğine. Ya bu sitemi kollarına al, yanayım ben derdime."

Gömleğinin üzerine yasladım yüzümün yanını, kokusunu soluklanırken yaşlar geldiği gibi gitti ve onun göğsünün üzerinde, kalp atışlarıyla birlikte şarkının sözlerinde kaybolup gittim. Bu benim babamdan başka bir erkekle yaptığım ilk danstı. O bilmiyordu bunu ama ilk sevdiğim ve son sevdiğim olduğunu artık biliyordu.

23. BÖLÜM

BEN SANA SEVDALI

"Göremedin gözyaşımı, silemedim gömleğine. Ya bu sitemi kollarına al, yanayım ben derdime."

Benimkine göre kocaman olan eli sardığı yeri, belimin yanını avuçlarken burnunu saçlarımın arasına biraz daha yaklaştırdı. Boynumla omzumun birleştiği o hassas noktaya, tenimin üzerine sürttü dudaklarını. Dudaklarının sıcağını öperek oraya konduruyor, aralanan dudaklarından salınan ılık nefesi tenime dökülüyordu. Akşamın serinlemeye başlayan havası hafif bir rüzgâr eşliğinde oradan geçiyor ve beni titretiyordu.

Havadan, şu yaz günü hafif serin esen rüzgârdan olmadığını biliyordum. Birini çok uzun bir süre beklemişseniz, olmayacağına da inandırmışsanız kendinizi, şöyle bir anın içinde bile gerçekle hayal arasında kalırdınız. Belki heyecandan belki de çok korkmaktan... Kollarınızın onu sıkıca sarışı, ellerinizin bırakmayacak gibi tutuşu da bu yüzden olurdu.

Titriyordum ama onu da sıkı sıkı tutuyordum. Bırakmayacaktım. "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi alçak bir sesle. Dudakları tenimin üzerinde kıpırdandı. Sonra öptü orayı yine. Sakallarının sertliğini hissettim.

Kendimden geçmiş bir haldeydim. Tenimin üzerinde, saç tellerimde bile bir uyuşma söz konusuydu. Zaman ve mekân kavramım da kaybolup gitmişti. Doru çok güzel kokuyordu. Biraz anason, biraz yaz, biraz bahar... Kokusuyla mest olurken, ensesinde duran ellerimden birini göğsüne doğru kaydırdım. Gömleğinin aralık yakasından parmaklarımla usulca süzülüp uçlarını sıcağına temas ettirdim. Dokunduğum yer minicikti ama içime yayılan sıcaklığın hissiyatı kocamandı.

Benim onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Sıcağına, tenine... Ona ait her şeyi keşfetmeye ihtiyacım vardı. Çok eksiktim ben, onunla tam olmaya çok eksiktim.

Ben bunları düşünürken hiç beklemediğim bir şekilde, "İlk günümüz kutlu olsun," diye fısıldadı. Nefesi saçlarımın arasından geçti. "Hayatımda sahici olan bir sen varsın. Çok ani gelişti her şey. Belki hâlâ bana inanmakta zorlanıyorsun ama inan gerçek bu. Yalan olan aylar önce onunla yaşadıklarımdı." Bu açıklamayı neden yaptığını biliyordum. Aklımdan geçirdiklerimi okuyordu Doru.

Nasıl yapıyordu, bilmiyordum ama ifademden, mimiklerimden anlıyordu ne düşündüğümü.

Gözlerimle güler gibi bakışlarımı onun gözlerine kaldırdım. O nasıl beni rahatlatmak istediyse o da rahatlasın istedim. Birbirimize bakarken gülümsedik. İç geçirirken başı hafifçe eğildi ve boynumun yanına dokundu dudakları yine.

"Doru," diye fısıldadım bir heyecan daha sararken bedenimi. Ceketinin altından sırtına dolanan diğer elim sardı sarmaladı onu.

"Baban dedi ki," dedi çatallı bir sesle. Boynumun yanında konuşuyordu dudakları ve bu, içimi titretiyordu. Parmaklarım gömleğini avuçladı. "Maviyi bulduysa Erva... Ne annesine ne de bana söz düşer. O senindir." Dudaklarının değdiği o yeri sahiplendi öpücüğüyle. "Sen istersen, seni benim yapabilirmişim. Bahsettiği *mavi* ben miyim, Erva?"

Babamın ne demek istediğini anlamamış gibi meraklıydı sesinin tonu. Bana *mavinin* ne demek olduğunu soruyordu aslında.

Güldüm. Bu defa heyecandan titremekte olan sesimle, "Mavi sen demek," dedim. "Aşk demek, gökyüzü demek, yuva demek, sahiplenmek demek." Dudakları tenimin üzerinde gülümser gibi kıvrıldı. O gülüyor diye ben de sesimle gülerek devam ettim. "Güven demek, sen demek Doru." Maviye, ona çok anlamlar katardım ama içinde bulunduğumuz anda bu kadarı bile fazlaydı aslında. O beni konuşmadan, söze gerek olmadan anlamıştı. Ben de onu.

Başını omzumdaki o noktadan uzaklaştırıp yüzünü yüzüme eşitledi. Mutluluktan ışıldayan gözlerim, onun parıldayan gözleri ile buluştuğunda titrek bir gülümsemeyle derin bir nefes daha aldım. "Annem hep şey derdi," dedim. Başımı geriye atıp şimdi aylı olan kadifemsi gecede dolaştırdım gözlerimi. O beni izliyordu, ben ise geceyi; lacivert geceyi.

"Gökyüzüne mavi olacak bir adam tanıyacaksın bir gün. O adam senin bütün hayatın olacak. Gökyüzü nasıl mavisiz olamıyorsa -düşünebilir misin ki başka renk bir gökyüzü- sen de onsuz olamayacaksın. Bırakma kızım, o adamı bulduğunda savaşmaktan hiç vazgeçme, onu al!" Yüzümdeki gülümseme genişlerken bakışlarımı ağır ağır onunkilere kaydırdım. Yeşilleri bir başka güzel bakıyordu. Daha parlak. Gökteki yıldızları da içine almışçasına ışıl ışıl.

"Aldım mı şimdi sence ben onu?" diye sordum. Beni dinlerken dalgınlaşan ifadesi canlandı. Dudak kıvrımları gülümser gibi yükselirken, "O senin," dedi hiç durmadan, duraksamadan.

Parmak ucumda yükselerek sıkıca sarıldım boynuna. Belime sarılı olan kolları ne yapacağımı anlamış gibi ayaklarımı yerden kesti belli belirsiz. Onun kolları sayesinde ayakta durabiliyordum şimdi.

Boynunun yanına bastırdığım dudaklarımla öptüm. Güldü, içim yine bayram yerine döndü. "Seni benim yaptım sonunda," diye fısıldadım gömleğinin

yakasını aralayıp dudaklarımı onun altında kalan o yere daha şiddetle bastırırken. "Hiç uğraşmadan. Bana gelmeye dünden meyilliymişsin üsteğmen. Bilsem daha önce... o ilk anda... böyle olacağını. Seni daha önce alırdım. Sen, bundan sonra benimsin."

Masamızdaki yerlerimize öyle bir dönmüştük ki yan yana ama ayrı; kimsenin ne benim birkaç dakika önce Doru'nun boynuna bıraktığım öpücüklerden ne de onun benim omzuma bıraktığı öpücüklerden, tenimde oluşturduğu berelerden haberi vardı.

Berelerin ve hafif kızarıklığın nedeni yeni kısaltmasına rağmen hızla uzayan sakallarıydı. Elimi o noktada tutuyordum. Sürtünüşünü hâlâ aynı nokta üzerinde hissedebiliyordum. Bu his içimde bir yeri okşuyordu. Acıdığı falan yoktu. Sadece kızarıklık geçene kadar saklamaya çalışıyordum.

Düğün neredeyse yarılanmıştı. Doru ve Ender içmeye devam ediyordu, ben de hâlâ mızırdanmaya devam eden ve bu akşam huysuzluğu üzerinde olan küçük Doru ile ilgileniyordum. Gümüş'ün, oğlu yüzünden bütün keyfi kaçmış haldeydi.

Zerrin teyze de telefonunu kontrol edip duruyordu. Sanıyorum gözü hep saatteydi. Söylememişti ama aklının Dağhan amcada kaldığını biliyordum.

"Tamam, oğlum," dedi Gümüş sitemle. Müziğe rağmen yüksek çıkan sesini ben bile duydum. "Gidelim o zaman eve." Başım ondan tarafa çevrilince Gümüş de gözlerini bana çevirip, "Biz kalkıyoruz artık, Erva," dedi. "Ben eve geçip Doru'yu yatırayım."

"Ee, ben de geleyim-"

"Hayır," diyerek eliyle omzuma dokundu. "Sen otur. Abim ile Ender de burada zaten. Annemin aklı da babamda kalmış. Biz birlikte gideriz. Siz bakın keyfinize sonra gelirsiniz."

"Olur mu hiç öyle şey?" diyerek Zerrin teyzeden tarafa çevirdim bakışlarımı. O da bana bakıyordu zaten. Gümüş ile konuşmamızı duymuş olamazdı ama az çok anladığı da ifadesinden belliydi. "Biz gidelim kızım. Dağhan'da kaldı benim aklım. Hastaydı ya. Bir bakayım. Zaten düğün de bitmek üzere. Altınımı da öncesinde verdim ben. Nalan alınmaz bana. Sen keyfine bak. Doru ile dönersin," dedi.

O da öyle söyleyince hafifçe başımı salladım. Doru ne olduğunu anlamamıştı. Ender ile sohbet içerisinde olduğundan bizi duymamıştı bile. Sandalyemde onun tarafına döndüm. Kulağına doğru eğildim. Ben yaklaşınca o da bir şey söyleyeceğimi hemen anlamış gibi kulağını bana doğru yaklaştırdı. "Annenler gidiyor. Siz kalın dedi. Ben de gideyim mi onlarla?"

Doru omzumun yanından derhal annesine doğru çevirdi başını. Bir miktar da onlara doğru yaklaşmak ister gibi öne eğildiğinde omzu göğsüme sürtündü.

"Geleyim mi anne sizinle? Karanlıkta gidebilecek misiniz?" diye bağırdığında, Zerrin teyze *olmaz bir şey* dercesine ellerini salladı. "Biz gideriz. Siz oturun. Ev şurası zaten. Karanlık falan da değil. Sokak lambaları apaydınlık. Sen Erva'yı getirirsin sonra."

Doru dünden razı gibi başını sallayıp bakışlarını bana çevirdi. Geri çekilirken kaşının biri havadaydı. "Oturacakmışsın dizimin dibinde, öyle söyledi," dedi fısıldar gibi. Ne dediğini ben de duymuştum. Alakası yoktu dediğiyle.

Gümüş oğlunu kucaklayıp ayaklanırken, başını benden tarafa eğdi, "Çayı atarım ben ocağa Doru'yu uyuttuktan sonra. Siz dönünce hep beraber içeriz. Haydi, görüşürüz," dedi. Elimi salladım ona hoşça kal der gibi.

Zerrin teyze çantasını koluna geçirdi fakat Gümüş'ü takip etmek yerine bize doğu birkaç adım atıp masanın önünden oğluna doğru yaklaştı. "Kızı yalnız bırakayım deme," dedi tembih eder gibi fısır fısır. Ah, beni kime emanet ediyordu bu tatlı kadın. Bilmiyordu tabii Doru'nun daha düğüne gelmeden önce yanımdan ayrılmayacaksın diyerek benimle pazarlığa tutuştuğunu.

"Annesi bize emanet etti. Yanından ayrılma. Geldiğimizden beri Nalan'ın büyük oğlu bu tarafa bakıp duruyor. Vallahi, kapıp kaldırırlar kızı," dedi gülerek. Zerrin teyzenin ne demeye çalıştığını anlamaya çalışırken gözlerim belirginleşmişti. Ben hiç öyle bir şey sezmemiştim oysaki. Gözümün Doru'dan başkasını gördüğü mü vardı? Öyle bir şey varsa bile fark etmemem çok normaldi.

Doru'nun bakışları direkt tam karşıya dikildi. Etrafı süzüyordu ters ters.

"Erva'ya mı bakıyor?" diye sordu annesine bakışları gibi sert bir sesle ama koyulaşan yeşil gözlerini düğün alanında dolaştırmayı asla bırakmadı.

"Ne kadar güzel olduğunu fark edemedin mi, benim kör oğlum?" dedi Zerrin teyze oflar gibi. "Fark eden etmiş ama. Benden demesi," dedi ve kızının peşine takıldı.

Zerrin teyze farkında değildi belki ama aramıza bomba bırakıp gitmişti. O an aynen böyle hissettim. Doru, annesi ve kız kardeşi uzaklaşıp gözden kaybolduğu sırada ayaklandı. Ne yapıyor, nereye gidiyor diye düşünürken, "Erva," dedi kesin bir sesle. "Kalk hemen!"

Ne olduğunu anlayamamışken sandalyemi arkasından tutup geriye doğru çekti tek hamlede. Herhalde beni de eve götürüyor diye düşünürken, "Sen böyle geç," dedi beni kolumdan tutup ayağa kaldırarak. "Neden?" dedim az yüksek sesle. Bir şey anlamamıştım çünkü.

"Ender ile aramıza geç. Biri gelir, yanına falan oturur. Gece gece olay çıkarttırma bana." Histerik bir kahkaha bıraktım göğsüne doğru. Hâlâ kolumu tutuyordu. "Doru şaka yapıyorsun, değil mi?" dedim gözlerimi büyüterek. "Kim gelip oturacakmış benim yanıma?"

"Sen tanımıyorsun o Kemal'i," deyince annesinin benim hiç üzerinde durmadığım sözlerine tahminimden daha fazla takıldığını anladım. "Çapkının önde gidenidir o. Her önüne gelen kıza asılır."

"Tamam," dedim kaşlarımı kaldırıp ona dik dik bakarak. "Geçerim, geçerim de... Sen de bir sakinleş istersen." Elimi hafifçe yüzüne doğru salladım. "Sana bir sinir geldi. Kaşların çatıldı. Ne bu hal?"

"Sakinleşmez," dedi sandalyesinde rahat rahat oturmaya devam eden Ender. Rakı kadehini masadan alıp bana doğru salladı. "Senin gibi güzelini bulmuş üsteğmenim, ona artık sinir harbi yaşamalar yakışır."

"Saçmalama Ender," dedim azarlar gibi. "Böyle söyleyip iyice-" *salma onu üzerime* diyecektim ki, "Onun sözüne ne hacet," dedi Doru beni yanından geçirip öncesinde oturduğu sandalyesine bırakırken.

O yanıma geçerken Ender'in güldüğünü duyabiliyordum. Doru eski yerime oturup sandalyesini iyice benimkine yanaştırdı. Elini belime atıp kolumun atından geçirdi ve beni çekerek sırtımı göğsüne yasladı. Elinin avuç içi göbeğimin tam üzerine sahiplenir gibi kapanırken, omzumun üzerinden hâlâ geçmemiş öfkesiyle, "Böyle çok iyi oldu," diye fısıldıyordu. Haline gülsem mi, yoksa tavır mı alsam bilemedim.

Düğüne gelmeden önce *sen de beni kıskan* demiştim ona ama böyle olacağını ummamıştım elbette.

"Doru," dedim başımı ondan tarafa, yana doğru çevirerek. "Biri görecek. Nalan teyze anlatmaz mı şu halimizi annene?"

Çıplak omzuma bastırdı dudaklarını. Öptü, kokumu da içine çekercesine. "O şimdi evde. Misafirleri geldi az önce. Onların karnını doyurmaya götürdü."

"Sen nereden biliyorsun bunu?" diye sordum şaşırarak. Yanımdan hiç kalkmamıştı ki. Kesin uyduruyordu. Beni rahatlatmaya çalışıyordu.

"Askerim kızım ben," dedi ve tekrar öptü omzumu. "Senin görmediğini bile görür, duyar, fark ederim."

Gülerek, "Kemal'i fark etmedin ama," dedim. Omuz silktim. O omzumu tekrar öptü ama bu defa daha sertçe. "Annen söylemese Kemal'den-" *haberin bile olmayacaktı* diyecektim ki konuşturmadı.

"Şunun adını ağzına alma," dedi hâlâ sinirden çıldırıyormuş gibi. Sıcak soluğu omzuma çarptı. "Çok istiyorsan benimkini söyleyebilirsin. Ona, buna, sorana Doru de, hiç sorun değil..."

Güldüm. "Başka emriniz var mı, üsteğmenim?" diye sordum. Onunla uğraşmak aşırı hoşuma gitmeye başlamıştı. Öyle ki Ender'in varlığını bile umursamıyordum.

"Var," dedi yumuşacık bir sesle. "Dizimin dibinden ayrılma derken ciddiydim. Çok âşığım, Erva. Öyle âşığım ki az uzaklaşsan fena... çok fena oluyor buralar."

Göğüskafesimin altında bir şey infilak etti. Saç uçlarımdan tırnak diplerime kadar titredim.

"Ayrılmam." Kontrolsüzce döküldü dilimden kabullenişim. Ayrılmazdım. Kıpırdanıp iyice yaslandım sıcacık göğsüne. O an benden mutlusu yoktu sanıyorum. O, elini göbeğimin üzerinden hiç çekmeden sahiplenir gibi tutmaya devam etti, ben de tekmişizcesine yamacında oturmaya devam ettim.

Kendi kadehini önüne aldı, benim dokunmadığım rakı kadehini de gözlerimin içine baka baka elime tutuşturdu. Keyfi oldukça yerindeydi artık ve ona eşlik etmemi istiyordu. Gülümseyerek elimdeki kadehi hafif salladım ve önce onun kadehinin altına tokuşturdum sonra da dudaklarıma götürdüm.

Ender, "Dur, içme Erva," diye seslendi yandan. Onun varlığını yeni hatırlıyorum desem yeriydi. Ender kadehini eline aldı. "Kadeh tokuşturalım," diyerek ortaya doğru yaklaştırdı. Yüzünde serseri bir ifade vardı. Bakışlarında da.

Muhtemelen bu durum, şu halimize şahit olmasından kaynaklanıyordu. Dudak kıvrımlarım yükseldi de yükseldi geniş, kocaman bir tebessüme dönüştü. Ender'e birlikte olduğumuzu ne ben ne de Doru söylemiştik. O, şu halimizden öncesinde anlamıştı anlayacağını. Ben de hiç yadırgamadan bildiğini kabul etmiştim.

Doru da eline alınca kadehini ortada buluşturup tokuşturduk ve benim dudaklarımdan minik bir kıkırtı döküldü. Öyle mutluydum ki... Öylesine değildi hiçbir şey.

"Bir şey yemedin sen," diye fısıldadı kulağıma Doru kadehimi masaya bırakırken. Masadaki birkaç meze ve ana yemek tabağını önüme çekti. "Aç karnına içersen çarpar."

Beni böyle düşünmesi o kadar güzeldi ki. Elimi kaldırıp yanağıyla doldurdum avucumu. Diğer yanağı yanağıma yaslandı ve gözlerini kapayıp derin bir nefes çekti.

Elim tekrar yanıma düşerken Nalan teyzenin oğlu Efe masamıza doğru yaklaşmaktaydı. Sandalyemde doğrulup toparlanmaya çalıştım fakat Doru elini benden çekmeyince, aramızdaki mesafeyi de açamayınca çok da derli toplu bir hal içerisinde olduğumu söyleyemezdim. Zaten geç de kalmıştım. Efe göreceğini görmüştü.

"Abi," dedi Efe masamızın önünde durup Doru'ya bakarak. "Hoş gelmişsin. Düğünün derdine düştük, yanına gelemedik. Kusurumuza bakma."

"Ne kusuru oğlum," dedi Doru. "Evleniyorsun sen bugün. Bunun kusuru mu olurmuş? Evlendin ha Efe, Allah mutlu etsin," dedi Efe'ye doğru elini uzatarak. Karnımın üzerindeki eli hâlâ yerli yerindeydi ve o an çok utanmama rağmen en küçük uzaklaşmama izin vermiyordu.

Efe, gülen gözlerini bir bende bir Doru'da dolaştırarak kendine uzanan eli tutup sıktı. Benden tarafa doğru kaş göz ederek, "Yenge mi, abi?" diye sordu.

Daha çok kızardım. Omzumun üzerinden Doru'ya baktım çaktırmadan ama o gayet rahat görünüyordu. Bakışları bir anlığına benimkileri buldu. "Öyle, aslanım. Öyle de..." dedi imayla. Bakışlarını tekrar ona çevirip, "Sen annene söyleme yine de. Daha kimse bilmiyor," diye ekledi net bir şekilde.

"Anladım ben abi," dedi Efe başını sallayarak. Sonra bana bakıp gülümsedi. Kara yağız bir delikanlıydı Efe. Çok yakından tanımıyordum ama geçen gelişimde tanıştırmıştı oğlunu benimle Nalan teyze. Yaşı benden bile küçüktü sanıyorum. Avukatlığı yeni bitirmişti. Abisi Kemal gibi o da kendine büro açacaktı. Öyle duymuştum.

"Doru abi," dedi Efe utana sıkıla. "Aslında ben senden bir şey isteyecektim. Eğer zahmet olmazsa," diye ekledi mahcup bir tonlamayla.

Doru *ne olursa* dercesine başını sallayınca ona, "Bizim orkestranın hali ortada," diye devam ettirdi sözlerini. "Aceleye geldi. Sesi güzel birini getirtemedik. Neva, başımın etini yemeye başladı. İstediği bir türkü var ama çalamıyorlarmış. Senin sesin de güzel. Bir türkü patlatsan da hepimizin keyfi yerine gelse. Misafirlerin de kulağının pası silinse."

Gözlerim şaşkınlıktan belirginleşirken, kıpırdanıp başımı iyice Doru'dan tarafa çevirdim. Sesinin güzel olduğunu bilmiyordum. Ayda yılda bir gördüğü Efe bile biliyordu ama her şeyini bildiğimi sandığım adamın yeni bir özelliğini öğreniyordum. Şaşkınlığım bundan sebepti.

Anlamış gibi gülümseyerek karnımdaki elini sıkılaştırdı. "Ben herkesin içinde söyleyemem, Efe," dedi Doru. Kibar bir dille reddetmeye çalışıyordu. "Öyle arkadaş ortamında tamam da-"

"Doru," dedim konuşmalarının arasına girerek. Kulağına eğildim. "Ben duymayı çok istiyorum." Amacım ısrar etmek değildi ama gerçekten merak etmiştim. "Sana sonra ben..." dedi ve durdu. Muhtemelen *sonra söyleyeyim* diyecekti ama Efe'nin gerçekten buna ihtiyacı varmış gibi durgunlaşan bakışlarının üzerimizde dolaştığını görünce dayanamadı gibi geldi. "İyi o zaman," diyerek kafasını salladı. Arada kalmışlıkla bakıyordu yüzüme.

Efe'nin yüzü anında aydınlandı. Hemen arkasına dönüp kalabalıktaki birine el etti. Saniyesinde kalabalıktan elinde mikrofonla biri çıkageldi yanımıza. Önceden kabul edeceğinden kesin eminmiş gibi hazırlamışlardı mikrofonu.

Doru'nun bakışları benden mikrofona kaydı. "Ben mikrofona falan söylemem," diyerek masayı işaret etti gözleriyle. "Bırak şuraya," dedi elinde mikrofonla bekleyen genç delikanlıya.

"Ender," dedi sonra. Ender dikleşti yerinde. "Sen de bana eşlik edeceksin!"

Ender bunu bir emir gibi algılayarak, "Emredersiniz üsteğmenim," dedi hemen.

Güldüm. Onun da sesinin güzel olduğunu bilmiyordum. Belki de değildi, Doru yanına destekçi istiyordu.

"Şu geçen geldiğinde rakı masasında söylediğin türkü var ya. Neva çok sevmiş onu. Onu söylesene abi. Başka biri de olsa illa bunu söylesin istiyordu. Senden bunu dinledi en son, yine senin sesinle olsun," diyerek istek yaptı Efe.

"Hangi türküymüş o?" diye sordum merakla. Efe gülerek, "İki Keklik," dedi. Biliyordum. Çok sık dinlediğim bir türkü değildi ama severdim de. Sözleri insanın içine dokunurdu o türkünün. Ne zaman duysam hem ayrılığı hem de kavuşmayı hissettirmişti sözleri.

"Sana," diye fısıldadı Doru kulağıma. "Onlar kendilerine sansın ama bu sana."

Kalp atışlarım öyle bir hızlandı ki soluğumu da beraberinde kesti. İçim ürperirken ben daha çok sokuldum kollarının arasına, o da daha bir sarıp sarmaladı beni. Başım önüme eğilirken, "Beni böyle seversen," dedim titrek bir sesle. "Sevilmekten ölecekmişim gibi..." diye ekledim derin bir nefes alarak. Konuşamıyordum. Duygularımı ne dersem diyeyim doğru sözcüklerle tarif edemiyormuşum gibi hissediyordum.

"Daha fazlası gelse elimden..." diye fısıldadı Doru yine kulağıma yalnız benim duyabileceğim şekilde. Tamamlamadı sözlerini ama ben doldurdum cümlenin geri kalanını. "Yaparsın, yapıyorsun da biliyorum. Beni gerçekten sevdiğini hissediyorum ben."

Efe geri çekilip yanımızdan ayrılırken mikrofonu getiren oğlan da bahçenin ortasına bir sandalye attı. Oraya orkestradaki başka bir genç oğlan elinde sazıyla gelip oturdu.

Sazın önüne de ayaklı bir mikrofon çekildi hemen. Birazdan herkes Doru'nun bana söyleyeceği türküyü mü dinleyecekti? Onlar bilmiyordu ama ben, bana olduğunu biliyordum ya...

Garip bir şekilde heyecanlandım. İçim içime sığmazken sazın tellerine vurdu genç oğlan. Her bir nota, sazın tellerinden dökülen tını kalbime çarptı.

Ağladım ağlayacak halde, herkesin dikkati bizden taraftayken Doru'nun sesi yanı başımda yükseldi.

"İki keklik bir kayada ötüyor... Ötme de keklik derdim bana yetiyor aman aman... Yetiyor."

Kalabalığın arasından birkaç kişi ayağa kalkıp, elindeki kadehleri kaldırarak ona katılırken ben sadece Doru'nun sesine odaklanmış haldeydim. Öyle güzeldi ki ona bakan gözlerim nemlendi. Kadife gibiydi sesi. Konuşma sesinden daha kalın ve toktu. İnsanın içine içine vuruyordu, en dinlemez olanı bile kendine getiriyordu.

Ender kadehini kaldırıp Doru'nun sözünü bitirmesi ile türküye girdiğinde gözlerime doluşan yaşlar, yüzümde vuku bulan tebessümle silinip kayboldu. Derin bir nefes aldım. Onun sesi de güzeldi, hem de çok güzeldi.

Ender şarkının sözlerine devam ederken Doru yüzünde hayran hayran dolaşan bakışlarıma tebessüm etti. Rakısını alıp benim masada duran kadehime tokuşturdu ve büyük bir yudum aldı. "Bana öyle bakarsan türküyü hayatta bitiremem," diye söylendi kısık bir sesle. Gülmese alınabilirdim. Omuz silkerek, "Nasıl bakıyorum ki?" diye sordum.

"Âşık," dedi tek seferde. Sonra çok güzel güldü. Kızarmalara doyamadığım bir an daha. Ama haklıydı. Ben bu adama çok âşıktım.

Ender kendi kısmını bitirince Doru masaya kadehini koyup farkında olmadan aramızda açılan mesafeyi kapattı. Kolu omzuma dolandı ve çenesi başımın üzerinde yer buldu.

Sesi tekrar türkünün sözleriyle tüm bahçede yankılanmaya başladı. *"Yazması oyalı, kundurası boyalı. Yâr benim aman aman. Yâr benim... Uzun da geceler, yâr boynuma sar benim, aman aman... Sar beni..."*

Sazın tellerine daha güçlü vuruluyordu şimdi ve ben; ona bakan bakışlarımın, içimin, kalbimin titremesine engel olamıyordum. Başparmağı yüzümdeki belli belirsiz var olan gülümsemenin izine, yanağımdaki hafif oyuntuya dokundu ve sevdi. Sözü Ender devralınca o da sıkıca sarıldı bana. Saçlarımın arasına soktu başını gülerek. "Canım gidiyor şu haline," diye fısıldadı kulağıma. Nefesi hafif sigara ve anason kokuyordu. Rahatsız etmiyordu bu beni. Aksine bu erkeksi yanı ağır basan durum, onu etrafımızdaki kalabalığı umursamadan öpme isteği uyandırıyordu içimde.

Türkü bitmişti ve bahçede alkış kopuyordu. Nalan teyze misafirleri ile bahçeye çıktığından biz de ayrılmıştık birbirimizden. Ender iyice çakırkeyif olmuş halde -Doru'nun da hali pek farklı değildi- eğildi benden tarafa. "Ne iyi oldunuz siz böyle," dedi samimi bir gülümseme eşlik ederken dudaklarının kenarlarına.

Aynı şekilde gülümsedim. Sonra bakışlarımı Doru'ya çevirdim. Az önce bana sarılı olan kolunu sandalyemin arkasına atmış, beni izliyordu. Ender haklıydı. Biz böyle çok güzel olmuştuk. Yine bir pişmanlık hissi oluştu içimde. Geçmişe dairdi bu his. Onu sevdiğim ilk anda konuşabilseydim belki biz çoktan...

Hafif bir rüzgâr esti, saçlarımı dağıttı yüzüme usulca. Ellerimle düzeltirken bakışlarımı ondan kaçırdım. Doru'nun yeniden doldurduğu ikinci rakı kadehine uzandım. Tek seferde kafama diktim.

Ben daha fazlasını istiyordum artık. Bir an sevgili gibi olup bir an ayrı kalmak istemiyordum. Çiftlikte geçen anlarım rüya gibiydi. Bu akşam bittiğinde ne olacaktı? Ceylin hâlâ onunla sevgiliydi. Biz hiçbir şey olmamış gibi ayrı mı olacaktık?

İçimi çektim, omuzlarımın aldığım solukla yükselip alçalmasına izin verdim. Yan bir bakış attım ondan tarafa. O esnada Doru bize doğru yaklaşmakta olan

Nalan teyzeyi izliyordu. Hemen yanında uzun boylu, gençten bir oğlan yürüyordu. Galiba bu büyük oğlu Kemal'di. Onu pek görememiştim bu akşam. Her ne kadar Zerrin teyze *seni izliyor,* dese de galiba bir süredir bahçede değildi.

Doru'nun elinin masanın altından uzanıp bacağımın üzerini kavradığını hissettim. Tıpkı babamlarda yemek yediğimiz akşamda olduğu gibi. Diğer eli yanında yumruk halini almıştı. Görebiliyordum.

"İyi akşamlar Erva, iyi akşamlar Doru," dedi Nalan teyze tam önümde durarak.

Başımı salladım, "İyi akşamlar," dedim ama o sırada hemen sağ yanında duran Kemal'e bakıyordum ben. Çünkü o da dikkatle bana bakıyordu.

"Kusura bakmayın evladım," dedi Nalan teyze. "Kemal'imin bürodan misafirleri vardı. Onlarla ilgileniyorduk içeride. Yanınıza pek uğrayamadım."

Tam cevap verecektim ki Doru benden önce davrandı. "Hiç sorun değil, Nalan teyze. İyi eğlendik. Allah mesut bahtiyar etsin tekrar. Kalkıyorduk biz de zaten," dedi. Ayağa kalktı ve Ender'e bakış atarken benim de kalkmamı sağlayarak sandalyemi geriye çekti. Bir şey diyemedim. Şu an o ne derse uymak durumundaydım.

"Kalsaydınız biraz daha," dedi üzgün bir sesle Nalan teyze. Onun sözlerini Kemal devam ettirdi. Görüntü olarak kardeşi Efe'nin kopyası gibiydi. Sadece daha uzun ve kalıplıydı. "Zeybek başlayacaktı birazdan. Kalsaydınız. Tüm gençler ortada olacak. Eminim hoşunuza gider. Tatlı servisi de başlayacak. Baklava yaptırmıştım," derken Doru sözünü kesti.

"Geç oldu," dedi ters bir şekilde. Elini belime atıp beni yanından geçirdi hemen. "Gidelim. Hadi Ender," dedi ona kaşıyla bahçenin çıkışını işaret ederek.

Nalan teyze Doru'nun bu tavrına şaşırınca, gülümseyerek ona bir bakış atmak zorunda hissettim kendimi. "Her şey çok güzeldi. Davetiniz için de çok teşekkürler."

Kadının yüzü toparlanıverdi bana bakarken. "Normal zamanda da bekleriz kızım," dedi gülerek. "Annenlere çok selam."

Başımı sallayıp tekrar tebessüm ettim. "Başüstüne." Kemal hâlâ bana bakıyordu. Bu bir nebze rahatsız ediciydi aslında. Çekmiyordu hiç gözlerini.

"Doru'nun arkadaşıydınız, değil mi?" diye sorunca Kemal, Doru omzumdan tutup beni koltuğunun altına aldı. Sorduğu soruyu bırak ben cevaplayayım diye müsaade etmeyi, kendi de duymamış gibi yaparak, "İyi akşamlar," dedi tekrar.

Düğün alanından o kadar apar topar çıktık ki Doru kalabalıktan uzaklaşınca elimi tutmuş, hızlı adımlarla yürüyordu. Suratı beş karıştı. Bir yandan da söyleniyordu. "Puşta bak. Bilirdim de bu kadar bilmezdim ben bunu! Yanında olmasam yürümeye hazırlanıyordu."

Ender gülerek yürüyordu yanımızda. "Valla üsteğmenim," dedi pişkin pişkin. "O sizi öyle görmemiş. Benden demesi yarın sabah annesini alır gelir sizin eve. Erva'yı bir de sizden istemesinler."

Arada, bu Ender'in tam patavatsızlığı tutuyordu.

"Ne biçim konuşuyorsun lan sen!" diye kükredi Doru. Ona öyle bir bakış attı ki ben korktum. Ama Ender'e bana mısın demedi.

"Ben doğruyu söylüyorum. Fena bakıyordu yengeye."

Doru duraksayıp bana bakınca, ben de nefeslenebildim sonunda. Öncesinde onun uzun bacaklarına topuklu ayakkabılarımla yetişeceğim derken bayağı nefes nefese kalmıştım. *Ne* dercesine baktım öfkeli suratına. "Ben bir şey mi yaptım sanki? Görmüş, beğenmişse suçum ne?"

"Erva!" dedi adımı uzata uzata. Elimi kaldırıp derin bir nefes alırken devam ettirdim sözlerimi. "Hem bir kızı bir sürü kişi ister biri alır. Senden önce beni... ohoo," diyerek elimi salladım. Kaşları çatıldı. "Gittim mi, hayır! Ne bu afra tafra!"

"Ender!" diye kükredi Doru. "Düş yola. Uzak git az! Benim yengene söyleyeceklerim var."

Yenge de olmuştum. Ender sırf ortalık kızışsın diye öyle diyordu da Doru'ya ne oluyordu acaba? Dudağımın kenarını dişleyip gülmemek için kendimi sıkarken, elini bırakıp belime yerleştirdim. Diklene diklene, "De, ne diyeceksen," dedim. "Yalan mı? Kemal kim ya? Surat yapıyorsun bana! Kim o!"

"Adı ağzına değmeyecek demedim mi ben sana!" diyerek iyice girdi dibime. "Alma adını ağzına, Erva. Puşta bak ya. Güzel giden geceyi sikip attı iki dakikada!"

"Ne yaptı, ne!" diye bağırdım. "Adam sadece *biraz daha kalın* dedi."

Onu savunuyorum diye muhtemelen daha çok çatıldı kaşlarının arası. Savunmuyordum oysaki. Sadece doğruları söylüyordum. Hem Zerrin teyze dedi diye adam benden hoşlanıyor olmuyordu ki.

Ender bizden epey uzaklaşmıştı. Karanlık yolda artık onu göremiyordum. Doru sakinleşmek için nefes alıp veriyordu. Gözleri omzumun üzerinden artık uzakta kalan düğün alanındaydı. Şimdi karanlık, sokak lambalarının zor aydınlattığı yola kadar davul zurna sesleri ulaşıyordu.

O an gerilmek, Doru ile aramızın bozulmasına mahal verecek bir şey demek hiç istemiyordum. Yarım adım atıp iyice yaklaştım ona.

"Ben demeye çalışıyorum ki," dedim çatallaşmış bir sesle. "Hepsi gelsin isterse ben bir seni görüyorum, duyuyorum. Onlar umurumda bile değil." Yüzü yumuşamıştı anında. Görebiliyordum. Bundan güç alarak aynı ses tonuyla devam ettim. "Bana kızmıyorsun, biliyorum ama kötü olmayalım istiyorum, Doru. Ne güzeldi her şey. Onun da vallahi yaptığı bir şey yoktu." Kaşını kaldırınca, "Savunmuyorum," diye ekledim.

"Hem," dedim ceketinin yakasına dolandı parmaklarım. İyice sokuldum göğsüne doğru. "Ben söylediğin türkünün, sesinin ne kadar güzel olduğunu bile söyleyemedim daha. Beni nasıl mest ettiğini. Bir kez daha âşık olduğumu sana... söyleyemedim."

Kolunu belime sarıp beni kendine çekti. Derin bir nefes alıp bıraktı iyice sakinleşmiş gibi. Dudakları alnıma dökülen saçları öpüp koklarken, "Özür dilerim," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Söyle sen, dinliyorum ben." İster istemez güldüm sözlerine. Yakalarında dolaşan parmaklarımı çözüp göğsüne kapattım elimi gülerek. "Âşığım," dedim kelimenin üzerine basa basa. "Sesine de sana da çok âşığım ben."

"Bense sana, sevdana, her şeyine sevdalı..." diye devam ettirince sözlerimi, başımı geriye atıp göğsüne yasladım çenemi. Yüreğimin kuşları vardı benim. O öyle söyleyince şimdi hepsi sevdalı, hepsi delicesine âşıktı.

Gümüş çayları demlemiş, biz kapıdan girince de hemen bahçeye çıkarmıştı. Küçük Doru çoktan uyumuştu.

Ender bizimle çiftliğe kadar yürüdükten sonra arabasına atlayıp lojmana dönmüştü. Doru kalması için ısrar etmişti ama onun sabah erkenden planları vardı anladığım kadarıyla. Ondan kalmak istememişti.

Şimdi Doru da ben de hafif çakırkeyif haldeydik. Son rakıyı kafaya diktikten sonra başlamıştı bende belirtiler. Öyle çok bir şeyim yoktu ama içim bir hoştu işte. İç geçirip duruyordum. Hafif uykum da gelmişti haliyle. Önceki gece de pek uyumayınca acısı şu saat çıkıyordu.

Gümüş çayını yudumlayarak, "Kadir gelecekti ama," dedi. "Geç olunca eve geçmiş. Sabah erkenden işi varmış yine. Sen kalırsın, değil mi abi sabah? İşin falan yok."

"Yok," dedi Doru. Ceketinin cebinden sigara paketini çıkarıp masaya bıraktı. Diğer cebinde çakmağını ararken, "Neden sordun ki?" diye sordu.

"Annem yatmadan önce pişi yapalım," dedi. "Sen kalmazsan yapmayacakmış." Benden tarafa göz kırpıp, "Abim pişiyi çok sever de," diye ekledi.

"Erkenden yapacaksanız ben de kalkıp yardım ederim," dedim. Daha önce hiç pişi yapmamıştım ama tutardım bir şeyin ucundan.

"Sen artık bir şey yapma," dedi Gümüş şikâyet eder gibi. "Bu," dedi abisinden tarafa çevirerek başını. "Geldiğinden beri bir oturmadı. Uyku gözlerinden akıyor, hâlâ yardım diyor ya!"

Doru o sırada bulduğu çakmağı ile sigarasını ateşliyordu. Kaşının birini kaldırıp bana bakınca ister istemez gülümsedim. Bahçenin loş ışığının altında öyle yakışıklı görünüyordu ki. Ceketini çıkarmış, gömleğinin açık düğmelerine gelir gelmez bir düğme daha eklemişti. Kolları her zamanki gibi dirseklerine

kadar sıvanmış haldeydi. O sırada iç geçirdiğimden habersizdim. O, bu halime gülünce yanaklarıma ateş bastı.

Gümüş gözlerinden uyku aktığından esneye esneye, "Abi sen gülüyor musun ya?" diye sordu. "Hem de Erva'ya. Hayırdır!" diye sordu. Hemen sonra yanlış bir soru sormuşçasına canı sıkıldı. Sonuçta onun gözünde Doru'nun bir sevgilisi vardı.

"Yolda komik bir espri yapmıştım da ben," diye atıldım hemen söze. "Ona gülüyordur hâlâ." Yutmadı tabii Gümüş. Kaşları iyice havalandı.

"Abim gülmez benim," dedi haklı olarak. "En komik espriyi de yapsan gülmez."

"Abartma," dedi Doru. "İnsan değilmişim gibi konuşuyorsun."

"Şüphelenmiyor değilim arada," dedi Gümüş. "Hem neymiş bu espri?" diye sorunca kaldım öyle. Kılıfını hazırlamıştım ama içini düşünmemiştim ki.

"Doru'nun sesi mi geliyor içeriden?" diye sordu Doru. Konuyu geçiştirmek istediğini ben anladım ama Gümüş anlamadı. Sandalyesinde dönüp hemen başını kapıdan yana çevirdi. "Yoo," dedi. "Uykusu derindir onun. Uyanmaz ki."

Tekrar önüne döndüğünde çoktan unutmuştu konuştuğumuz konuyu.

"O kadar çay yaptım ama uyku bastırdı beni. Kalksam ayıp olur mu?" diye sorunca, "Ben içerim hepsini," dedi Doru. "Hem Erva da açılır. O da içsin biraz."

"İyi madem," diyerek ayaklandı Gümüş. Bardağında kalan son soğumuş yudumu da kafasına dikerek elinde bardakla kapıya doğru yürüdü.

Aklına bir anda gelmiş gibi, "Benim eski odayı hazırladım sana. Kıyafet de çıkardım. Orada kalırsın," dedi. Başımı sallayıp teşekkür ettim.

O gidince Doru masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu hemen. Sanki bu anı bekliyormuş gibiydi. Sigarasını dudağının kenarına sıkıştırmıştı.

Diğer elimi de masanın üzerine koyup onun elini avucumun arasına aldım. "Bir daha söylemez misin?" diye sordum.

Kaşının biri havalanırken usul usul, diğer eliyle sigarasını parmaklarının arasına alıp dumanını havaya üfledi. "Neyi?" diye sordu tok bir sesle. Anlamıştı bence. Söylediği türkünün tadı damağımda kalmıştı. Doya doya dinleyememiştim ki. Gerçi sürekli söylese de sesine doyacak gibi değildim.

"O türküyü işte," dedim omzumu kırarak. "Bir kere daha söylemez misin?"

Güldü, dudağımın kenarını ısırarak güldüm.

"Çok mu sevdin?" diye sordu. Sanki bu soruyu bekliyormuşum gibi eğildim masanın üzerinden, ona doğru yaklaştırdım yüzümü. "Çok," dedim. "Doru sesin o kadar güzel ki. Ben neden bilmiyorum bunu?"

"Hiç söylemediğim için olabilir mi?"

"Hiç mi? Ender de biliyor gibiydi. Hem Efelerin yanında da... Neva denen kız bile biliyormuş."

"Bazen işte," dedi. "Öyle ortamı olunca. Seninle hiç öyle ortamımız olmamıştı ki."

"Olsun bundan sonra," dedim iç çekerken.

"Senin sesin kadar güzel değil," dedi başını sallayarak. Yine beni yüceltiyor, kendini hafif görüyordu. Haksızlıktı bu. Onun güzel sesine haksızlıktı.

"Uykun gelmedi mi senin?" diye sorunca bir süre dalıp gittiğim yerden çıkamadım. Aklım hâlâ düğünde söylediklerinde, bana sahiplenir gibi sarılışlarındaydı.

Olumsuz anlamda başımı salladım. Dudağımı büktüm gözlerim uzaklarda. "Doru, yarın ne olacak?" diye sordum. Güzel giden akşamı böyle bozmak istemezdim ama bu, aklımdan çıkmıyordu ki. Ona sormazsam rahatlayacak gibi de değildim.

"Aynı böyle olacak," dedi kendinden emin. Elimi tutup dudaklarına götürdü. Öptü elimin üzerini. "Sen yine yanımda olacaksın."

"Öyle... Öyle de," dedim. "Ya Ceylin?" Bunu sorarken sesim çatlamıştı. O hâlâ tüm kötü gerçekliğiyle önümüzde duruyordu.

Sigara paketini diğer eline alıp ağzındakini yarım bir şekilde masadaki cam küllüğe söndürdü. Elimden tutup beni de beraberinde kaldırdı. "Nereye?" diye soracaktım ki konuşturtmadı beni. Evin arka tarafına doğru dolandık birlikte. Köşede, evin duvarına yaslı, üzerinde hasır minderleri olan bir sedir vardı.

"Bir daha söyle demedin mi?" dedi beni sedire oturturken. Ne yani türkü mü söyleyecekti? O yüzden mi getirmişti beni buraya? "Yarına kadar bir şey düşünmek yok," dedi ve yanıma oturdu. Aklımı malum kişiyle doldurmamı yasaklamıştı hemen. Gülmeden edemedim halimize. Sedire sırtını yasladı, beni de göğsüne çekip yatırdı. Bacaklarımı boylu boyunca diğer tarafa uzatırken, şu an unutamayacağım bir an olarak kalacaktı bende.

Evin bu tarafı penceresiz ve daha karanlıktı. Onu göremeyeceğim kadar değildi çünkü ilerideki saksıların dibinde küçük güneş enerjili, toprağa gömülü ışıklar yanmaktaydı. Onların sayesinde görebiliyordum onu.

Sigara paketini eline aldı. İçinden sigarasını çıkarmadan, uzanıp elinden aldım. O ne yaptığımı izlerken ben daha çok yasladım başımı göğsüne.

İyice yerleştim ve paketten bir tane sigara çıkarıp dudaklarımın arasına götürdüm. Anında kaşları çatılmıştı. Diğerini çıkarmaya hazırlanırken dudaklarımın arasındaki sigarayla, "Aşkından az içmedim," dedim göz kırparak. "Alışkınım ben, üsteğmenim."

İyice çatıldı kaşlarının arası, dudak kıvrımlarım ister istemez yükseldi. Sigara neredeyse düşecekti ki dudaklarımın arasından, yakalayıp dudaklarım ile nemlendirdiğim o sigarayı kendi dudaklarının arasına aldı.

"Kızarım," dedi karşısında çocuk varmış gibi. Başımı göğsünden yükselten minik bir kıkırtı kopardım. Göğsüne tekrar düştüğünde başım, onun yüzü hâlâ ciddiydi. Haline tebessüm ederek, "Ölüyorum, üsteğmen," dedim.

Şu ana kadar biz gerçek anlamda kusursuz iki sevgili gibiydik. Ben onu seviyordum, o beni seviyordu. Uzunca bir süre bekleyip aşkımın karşılığını almıştım. Lâkin bazı gerçekler vardı ki aşılmıyordu. Zorlanıyordum. Yarın, şu an yaşadığımız her şey yok olacakmış gibi geliyordu. Bunun Doru'nun davranışlarıyla ya da bana beni sevdiğini hissettirip hissettirememesi ile bir ilgisi yoktu. Var olan durumuz içerisinde biz zaten bir birlikte olmaya bir ayrı kalmaya mecburduk. Mesela şimdi Ceylin arayabilir, Doru'yu yanına çağırabilirdi. Ya da sabah lojmana gelebilir ve Doru ile düğün planları yapabilirdi. Onun böyle bir özgürlüğü vardı. Ben ise onun özgürlüğüne uymak zorundaydım. Hal böyleyken kafamın içi şu anımı gölgeleyen düşüncelerle doluyordu.

Ben öyle köşeme çekilip *âşığım, seviyorum, beklerim* diyemiyordum. Şu duruma kaç kişi hiç zorlanmadan katlanabilirdi ki? Âşık olduğu adamı başkasına da pay edebilirdi? O benim değilken bile zordu bazı şeyler, şimdi daha da zorluyordu.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde bana bakıyordu. Gülümsemeye çalıştım. Lâkin bir anı geldi yerleşti gözlerimin önüne. Yüzüm ciddileşirken bakışlarımı kaçırdım onunkilerden. Gözlerimi puslandıran anın yoğunluğuydu. Parmaklarım onun sigara paketiyle oynuyordu. Derin bir nefes alıp kendim için de bir tane daha sigara çıkardım. Yanımda duran avucunun arasından usulca çakmağını çekip aldım. Önce kendiminkini yaktım sonra yukarıya uzanıp onun dudaklarının arasında duranı.

Sigarama bu sefer ses etmeyişi ne halde olduğumu anlamış olmasındandı. Sigaramı içime çektim sonra karanlığı dumana boğdum. Parmaklarımın arasında hemen yanıma indirdim sigarayı. "Bir gün," dedim. Boğazımdaki yumru hatırladığım anıyla büyüdü. Büyüdü. Engel olamadım. "Görevden gelmiştin."

Hatırladığım şey dilime dökülmeden gözlerimin önünden akıp geçtiğinden, yanaklarımdan aşağıya yaş olup süzüldü. Burnumu çektim gülmeye çalışarak. Sesim de titriyordu artık. Boğazım büyüyen düğümden sebep acıyor, ağlamamak için savaş veriyordum ama işe yaramıyordu.

"Kapının önüne geldim. Ben o gün seninle konuşacaktım," dedim gözlerinin içine baka baka. "Bunu ne günlüğe yazdım ne de birine anlattım. Bir şey oldu ve ölüyorum sandım ben o gün. Bazen olurdu öyle. *Yanacaksa yansın, kopacaksa kopsun kıyamet* derdim. Evin içinde döner durur, en sonunda kendimi o kıyametin eşiğinden zorlukla da olsa almayı başarırdım. Ama o gün... gelip konuşmazsam seni bir daha görecek kadar bile yaşayamayacağım sandım."

Saçlarımı okşadı. Gözlerini yüzümden çekmiyordu ama acı çektiğimi anladığını da gözlerini kaçırmak için çok çaba sarf ettiğini de fark edebiliyordum.

"Ceylin vardı evde," dedim gülerek. Öyle ki gülerken başım göğsünden kalktı ve geri yaslandı. Hem ağlıyor hem gülüyordum. "Durdum öyle. Kapın aralıktı. Ne kıpırdayabildim ne de gidebildim. Beni görmedin. Ben oradaydım, hep oradaydım. Başını çevirsen görebileceğin kadar yakındım ama çevirmedin." Gözlerimi onun şimdi nemli olan gözlerine çevirdim. "İçeriden bir türkünün sesi geliyordu," dedim. Daha çok boşaldı gözerimden yaşlar. Sigaramı çektim içime... Elim de titriyordu şimdi dudaklarım da. Onunki yanmaktan bitiyordu ama içmiyordu. Yanına almıştı sigarayı. Doğruldum yerimden. Dizlerimin üzerine oturup yanına sokuldum.

Saçları dağılmıştı. Alnına dökülmüştü yine birkaç tutam. Hep olduğu gibi saçlarına dokunmak için yanıp tutuştum. Uzandım ve geriye doğru tararken o gün çalan türkünün sözleri dudaklarımın arasından döküldü.

"Bülbülleri har ağlatır aman, âşıkları yâr ağlatır..."

Elimdeki sigaraya uzandı ve tuttuğu gibi bahçenin uzak bir köşesine fırlattı. Hemen sonra çekti beni ve göğsüne hapsetti.

Ben onun göğsünde, ağlaya ağlaya devam ettim. Dayanamadı daha çok sarıldı. İçine sokmak ister gibi, canımı acıtan şeyi söküp almak ister gibi.

"Ben feleğe neylemişim aman? Beni her bahar ağlatır... Beni her bahar ağlatır..."

Saçlarımı öpüyordu. O öptükçe ben daha çok dökülüyordum. Dökülüp göğsüne bırakıyordum yaşları. Çözülüyordum... İmkânsız diye yüreğime bağladığım onu söküyordum bir bir. Sonra yeniden düğümler atıyordum. Bu defa adı imkânsızlık olmayan onu sevda diye yüreğimdeki kuşlara emanet ediyordum.

Ben susmuştum o devam ediyordu bu sefer.

"Bülbülüm altın kafeste aman. Öter aheste ah, aheste... Ötme bülbül yârim hasta aman... Ah neyleyim, şu gönlüme? Hasret kaldım sevdiğime. Ben sana aldanamam yârim, ben sana dayanamam..."

Şarkıyı bir yerde kestiği ama beni kendinden uzaklaştırmadan sarılmaya devam ettiği bir anda, "Öyle mi olacak?" diye sordum. "Ben yine uzakta kalmak zorunda mı kalacağım?"

İç çekti ve biraz geri çekilip yüzümü yüzünün karşısına aldı. Gözlerimin içine baka baka, "Üzüleceğin bir şey yapmak istemiyorum. Hele ki sen şu zamana kadar yeterince üzülmüşken. Görevin yükümlülüklerini yerine getirmeliyim. Bunu senin için yapmalıyım. Ama dersen ki bitsin, biter Erva. Ben elbet bir yolunu bulurum. Ne yapar, eder bulurum."

* Bülbülüm Altın Kafeste isimli bir Rumeli türküsü. Şevket Öndesev tarafından hafızaya alınmıştır.

O gece, o sedirin üzerinde birbirimize sarılarak uyuduk biz. Hani demiştim ya benim için unutulmayacak bir gece olacaktı diye... Doru öyle güzel sarıp sarmalamıştı ki beni, o geceyi benim için unutulmaz kılmıştı. Kulağıma uyumadan önce söylediği sözler uyandığımda hâlâ hatırımdaydı.

Ceylin umurumda bile değildi benim. Artık o benim için bir arkadaş değildi. Doru'nun gözünde de yok hükmündeydi. Bana sorduğu soruya *bitsin* demek gelse de içimden yapmamıştım bunu. Biraz daha dayanacaktım. Evet, hâlâ zordu benim için ama onun cezasını da çekmesini istiyordum. Yaptıkları yanına kâr kalmamalıydı.

Aklımdan bunları geçirirken, "Pişiler de geldi," diye bağırınca Gümüş, Doru omzuna astığı havluyla alt kattaki banyonun kapısını açıp hole çıktı. Ben o sırada evin giriş kapısının önündeydim ve Gümüş'ün elime tutuşturduğu pişi kâsesini alıyordum.

Doru önce beni süzdü baştan aşağı sonra da yanıma gelip, Gümüş içeri geçerken eğilip yanağıma kocaman bir öpücük bıraktı. "Günaydın, yavrum," diye mırıldandı burnunun ucunu yanağıma sürterek. Kıkırdadım sonra biri duyar korkusuyla elimi ağzıma kapadım hızla. Anında sitem yüklendi bakışlarıma. "Yapma şöyle," diyerek geri çekildim hemen. "Biri görecek."

"Ah, ulan," dedi omzundaki havluyu çekip alırken. "Doya doya öpemedikten sonra ne anladım ben bu işten?"

"Senin ağzın boş kalmış," dedim ve hemen kâseden bir pişi kapıp ağzına uzattım. "Al da sus."

Ağzını açıp kaptı pişiyi. Keyifle yerken ağzım sulanmış gibi, "Güzel mi bari?" diye sordum. Ne yalan söyleyeyim, öyle güzel yiyordu ki canım çekmişti. Mis gibi de kokuyordu zaten. Yapımında emeğim olmuştu ama daha tadına bile bakamamıştım.

Aynı pişiyi bana uzatıp ağzıma yaklaştırdı. Hiç itiraz edecek halde olmadığımdan, ısırdığı yerden ben de kendime bir pay kopardım. Lâkin öyle sıcaktı ki çiğneyemiyordum bile. Elimde kâse zıplaya zıplaya, "Çok sıcak bu," diye homurdandım. Eğildi, sanki az yanıyormuşum gibi dudaklarıma üfledi soğuk nefesini. Kalakaldım. Daha çok yanarken ben, gülüyordu o. "Şu Rüzgar pezevengini dövdüğümde sen de böyle yapmıştın. İyi yakıyor mu bari?" diye sorunca bir de üstüne sitemle boşta olan elimi patlattım omzuna. "Gül gibi çocuktu. Şöyle deme arkadaşıma," dedim onu savunduğum için kızacağını bile bile.

"Sen de şöyle deme," dedi üstüne basa basa tersler gibi. "Valla, gider bulurum. Bir daha döverim iti."

Adama ne hakaretler ediyordu. Hiç suçu günahı yokken hem de. Hak etmemişti bunları Rüzgar.

Zerrin teyze bahçeden, "Haydi kahvaltıya," diye bağırınca ayrıldık. O siniri geçmemiş gibi önden adımlarken ben de onu takip ettim.

Zerrin teyze masadaki yiyeceklerin yerlerini düzenliyordu o sırada. Bahçeye çıktığımızı anlayınca neşeyle, "Dağhan da inecek kahvaltıya bugün," dedi. "Seni görmek istiyormuş, Erva. Yanına inemediği için mahcuptu çok."

"Babamın da perhiz yemeği geldi," diyerek elinde başka bir tepsiyle bahçeye çıktı Gümüş. Küçük Doru da annesinin arkasından. Annesinin peşinden ayrılmıyordu.

Ben Dağhan amcanın bahçeye ineceğini duyduğumdan biraz heyecanlanmıştım. Hatta elim ayağım bayağı karışmıştı.

Zerrin teyze halimi garipserken, Doru yardımıma koşup elimden aldı pişi kâsesini.

"Babam seni çok sever," dedi beni rahatlatmak ister gibi göz kırparak. "Gitmeden görmek istemiştir."

Zerrin teyze, "Hadi oturun siz," deyince kendime bir sandalye çekip oturdum.

O sırada tok bir erkek sesi doldurdu bahçeyi. Adım sesleri yaklaştı benden tarafa. Doru yanımdan çekilirken, "Güzel kızım, hoş gelmişsin," dedi Dağhan amcanın sesi.

Hemen kalktım ayağa. O bana sarılmak için yeltenirken aynı şekilde karşılık verdim.

Saçları son gördüğüm zamana göre epey kırlaşmıştı. Ama hâlâ gençliğinde kahverengi olan saçları yeterince belliydi. Bir hayli de zayıflamıştı. Boyu hatırladığım kadar uzundu. Lâkin dik duruşu eskisi kadar yoktu. Hastalığın onu yorduğu çok belliydi. Yine de bana sarılırken Doru'nun kolları arasında olduğum gibi küçücük kalmıştım yanında.

Biraz geri çekilip beni incelerken, "Maşallah yavrum," dediğinde utandım. "Daha da bir güzelleşmişsin sen." O öyle söyleyince ben ne diyeceğimi bilemedim. Utana sıkıla başımı salladım.

Biliyordum ki Dağhan amca beni incelerken aslında oğluna yakıştırıyordu. O niyetle bakıyordu gözleri.

Zerrin teyze imdadıma yetişir gibi, "Utandırma kızı," deyince Dağhan amca hasta haline rağmen geri çekildi ve gülümsedi. Doru ile bir kan bağları yoktu ama aynı gülüyorlardı. Doru babasına benziyordu. Böyle şeyler için her zaman kan bağına ihtiyaç olmadığını anladım. İnsan aslında ya sevdiğine ya da seveceğine benziyordu zamanla.

Kahvaltı boyunca pek konuşmadık desem yeriydi. Sadece Dağhan amca -halsizdi, çok halsiz görünüyordu- ailemle ilgili birkaç soru yöneltti, ben de cevapladım. Onun yemeği zaten bizimkinden önce bitmişti çünkü oldukça az yiyordu. Ama yine de masadan kalkmamıştı, ara ara bakışlarını hep üzerimde hissetmiştim. Ve çokça gülümsemelerini yakalamıştım.

O bana öyle bakınca çok kötü hissettim kendimi. İçim burkuldu. Hasta olduğunu biliyordum ya... Tarif edemezdim aslında ne hissettiğimi. Öleceğini bilen bir adama bakıyordum ben sanki. Yüzümde ezberlemek ister gibi dolaşan bakışlarının nedeninin bu olduğunu biliyordum.

Doru kahvaltıdan sonra babasının koluna girip onu üst kata çıkarırken, beni de çağırdı yanında. Dağhan amca istiyormuş. Öyle söyledi yani diğerlerine.

Odasına girene kadar eşlik ettim onlara. Dağhan amca içeriye girmeden önce şöyle bir baktı gözlerime, ağlayacak oldum neredeyse. "Elini hiç bırakma," dedi gözlerimin içine bakarak. "O bıraksa da sen peşini bırakma. Doru sonunda buldu doğru olanı. Benden mutlusu yok şimdi." Neden öyle söyledi, bilmiyorum ama bu sözleri çok dokundu içime.

Çiçekçi çocuk bir demet günebakanı kollarımın arasına tutuştururken Doru arabasını park etmiş yanıma doğru geliyordu. Kaşları benimle aynı sebepten çatıktı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk ikimiz de.

Lojmandaydık artık ve çiçekçi çocuk beni evimin önündeki patika yolun başında durdurmuştu. Öncesinde evime gitmiş, bulamayınca dönerken bana rastlamış.

"Kimden ki?" diye sordum saçmaladığımın farkında olarak. Nereden bilecekti kimden olduğunu.

Kart vardı günebakan demetinin üzerinde. Sarı çiçeklerin arasından kartı çekip çıkarırken çocuk *bilmiyorum* dercesine dudak büküp ayrıldı yanımdan. Doru da o esnada yanıma geldi. Gelir gelmez de kartı çiçekle beraber elimden çekip aldı. Kaşları hâlâ çatık vaziyette açıp okumaya koyulurken ifadesi daha da sertleşmişti ve ben gözlerimi onun yüzünden çekemiyordum.

"Kimdenmiş?" diye sorunca, kaşının birini kaldırıp bana baktı ve kartı avucunun arasında buruşturdu. Çiçeği de yere atacakken elinden kapıp aldım. "Kimdenmiş?" diye yineledim sorumu. Neye kızmıştı ki bu kadar?

"Yankı!" dedi tükürür gibi. "Bir gün erken gelmiş ve onu haber veriyor. Seni annenlerde bekliyormuş."

İyi de buna mı sinirlenmişti? Biz zaten konuşup halletmiştik bu konuyu. O da benimle gelecekti. Anlamayarak, "Neden kızdın ki şimdi?" diye sordum.

"Çünkü," dedi kucağıma bastığım çiçeklere imayla bakarak. "Günebakan senin çiçeğinmiş. Öyle yazmış. Gün kadar aydınlık gülüşünü görmek için sabırsızlanıyormuş."

Resmen dişlerinin arasından hırıltı gibi dökülmüştü sözcükler. Galiba sinirlenmekte biraz haklıydı. Ben de olsam bu sözlere kızabilirdim.

Çiçekleri umursamayarak koltuğumun altına sıkıştırdım. Onun yapmayı planladığı gibi yere atamazdım çünkü bu Yankı ile öncesinde olan dostluğumuza hakaret olurdu.

Kolunu tuttum sakinleşmesini istiyormuş gibi. "Benim için bir önemi yok," dedim yumuşacık bir sesle. "Bugün beraber gideriz. Yankı'nın ağzı sıkıdır. Ona seninle olduğumu söylerim. Bu, seni rahatlatır mı?" diye sordum.

Bakışları yumuşadı ama o çatık kaşları düzelmedi. Gülerek sokuldum göğsüne. *"Ben sana aldanamam yârim, ben sana dayanamam,"* diye mırıldandım akşamki şarkının sözlerini tatlı tatlı. Güldü, güldüm.

"Çok durmak yok ama," dedi parmağını yüzüme doğru sallarken. Başımı salladım, eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu.

Bir sorunu daha çözmüş olmanın rahatlığı ile adımladık bahçeye doğru. Sonra birden adımlarım yavaşlayıverdi.

Gözlerim kocaman açılırken aynı yere bakıyorduk. Karşımda duranı o da görmüştü.

Fesleğenlerim... Doru'nun ektiği bütün fesleğenler köklerinden koparılıp bahçenin dört bir yanına atılmıştı.

Gözlerim doldu. Ağladı ağlayacak halde, "Doru," diye fısıldadım.

@novaebook

24. BÖLÜM
KOPARILAN ÇİÇEKLER

Fesleğenlerimi koparılıp atıldığı yerden toplayalı tam iki gün oluyordu. Doru onları üzülmeyeyim diye bahçeye tekrar ekmişti ama kökleri zarar gördüğünden maalesef tutunamamış, solup gitmişlerdi.

Öyle üzgündüm ki. Fesleğenleri ekili olarak gördüğüm son sabah, onlara bakıp hayaller kurmuştum. Her baktığımda aklıma Doru gelecekti, bizim başlangıcımız olacaktı fesleğenler. Aşkını onları dikerken dile dökememişti henüz ama fark ettirmeden anlatıyormuş meğer. Ben Ceylin ile evlenecekleri haberini de o sabah almış, ilk defa tutamamıştım dilimi ve *bunu bir veda say* demiştim ona. Başlangıcı olmayanların vedası da olmazmış... Meğer başlangıçmış, ben bunları söylerken onun diktiği fesleğenlerle yaprak yaprak yeşermeye başlıyormuş. Önümüze yeni bir yol açılıyormuş ve adımlarımız hareketlenmeden daha, kalplerimiz el ele yola düşüyormuş.

Şimdi o yolun önünde Ceylin'in koparıp attığı aşkımız duruyordu. Ceylin açık açık öfkesini dile getirmişti bize. Lojmanın güvenlik kulübesindeki kamera kayıtlarından, biz lojmandan ayrıldıktan sonra içeriye girdiği ve çok kısa bir süre sonra da çıktığı açık açık görülüyordu. Yüzündeki öfke hâlâ gözlerimin önünden ayrılmıyordu. Saklama gereği bile duymadan kendine *iyi günler* dileyen askere hiç karşılık vermeyişini görmüştüm. Öyle öfkeli, öylesine kinliydi dalgın bakışları.

İki gün önce her şey çok güzelken bu şekilde bozulmuştu işte.

Doru iki gündür gece geliyordu lojmana. Gün içerisinde telefonla konuşuyorduk ama yüzünü gördüğüm anlar, telefonda konuştuğumuzdan bile daha azdı.

Babamın korunmam maksadıyla lojmana yerleştirilme kararı verdiği yeni askerler evlerine dün geçmişti. Mahir'in ekibinden Fırat abi ve Sefa abi... Yasinlerin evinin hemen yanına taşınmıştı.

İkisi de gün içerisinde bahçeyi gezmek bahanesiyle kapımda dolaşıyordu. Ben de onlarla öyle tanışabilmiştim.

Öyle çok sohbet edememiştik ama Mahir istemiş kendilerini bana tanıtmalarını. Onları Ceylin olayı çözülene kadar çok görecekmişim. Çünkü bizimkiler sahada olacakmış. Yasin araştırmalarına sessizce devam ederken Kadir, Ceylin'i ve Cezmi Aşir'i takip ediyormuş. Mahir, Ender ve Doru ise

birlikte çalışıyorlarmış. Gülru'dan öyle duydum. Bu aralar bana kimse pek bir şey anlatmıyordu. Eve geç gelip gitmeler Mahir'de de başlayınca Gülru'ya söylemiş *birlikte çalışıyoruz, geceleri pek bekleme* diye.

Ben yine de bekliyordum Doru'yu. Onu gün içerisinde görememek yeterince zorken bir de günün tamamının onsuz geçeceği fikrine katlanamıyordum. Bir dakikalığına bile olsun görmeye çalışıyordum.

Şimdi gecenin ikisiydi ve Doru hâlâ evine gelmemişti. Penceremin önünde onu bekliyordum. Fırat abi bahçede turlayıp duruyordu. Sefa abi ortalarda görünmüyordu. Dilde'yi de üstünkörü bir kez görme şansım olmuştu. Gümüş'ün anlattığı gibi gece kadar kara saçları ve kömür karası gözleri vardı. Bir de oldukça güzel gülümsüyordu. Ender'in onda ne bulduğunu anlayabiliyordum sanırım. Bazı insanlar karakterini görünüşüne yansıtır. Dilde'nin temiz kalpli bir kız olduğu öylesine belliydi ki. Ender için bir şeylerin düzelmesini tüm kalbimle diliyordum.

Bir saat sonra gün geceye çoktan karışmışken yine pencere önündeydim. İki gündür Doru geç geliyordu ama bu kadar geç kaldığı hiç olmamıştı. Derin bir nefes aldım ve verirken yaslı olduğum pencerenin camında buğu yaptı sıkıntılı nefesim.

Tam da o anda ona gitme kararı aldım.

Duramadım evde. Onu günlerdir bu kadar az görüp, üzerine çok özlemişken evim bile dar gelir oldu bana. Kapının önünde volta atıp duran Fırat ve Sefa abi ne düşünür diye aklıma bile getirmeden, evimin kapısını çekip çıktım.

Geçen geceki gibi üzerimde şortlu pijamalarım vardı. Ayaklarımda ise sandalet gibi görünen yazlık panduflarım. Doru öyle doldurmuştu ki zihnimi, kalbimi, tüm benliğimi... Ne üzerimi değiştirmek gelmişti aklıma ne de ayağıma normal bir şeyler geçirmek. Gecenin şu vakti aklıma düşen de oradan hiç çıkmayan da yalnızca oydu.

Ben aşkı yeni öğrenmiyordum ama onunla olanı yeni öğreniyordum. Onsuz yaşamak kolay olanmış meğer. Kokusunu burnunun ucunda duyunca insan öyle uzaktan duyduğu gibi geri kalamıyormuş. Her anım, her saniyem onunla dolu olsun istiyordum. Ceylin'in yarattığı kaosa, onun varlığına rağmen Doru ile olmak istiyordum sadece.

Fırat ve Sefa abinin bakışlarına aldırmadan bahçeden geçip verandanın basamaklarını tırmandım. Evinin kapısına varmamla özlemim ikiye katlandı sanki. Evde olmadığını biliyordum ama onun boş evine gelince böyle içimin burulacağını bilmiyordum galiba ben.

Derin bir solukla doldurdum ciğerlerimi. Tereddütle açtım kapısını. Karanlık antre karşılarken beni, durmaksızın içeriye girip kapıyı arkamdan kapattım. Karanlık iyice çöreklendi üzerime. O olmayınca evinde olmak bir garip hissettirmişti. Onun kokusunu evinin her köşesinde duyabiliyordum ama hiçbir

şey görmüyordum. Bir süre hiç kıpırdamadan durup karanlığı seyrettim, onu soludum.

Buraya gelmeyi planlamıştım ama ne yapacağımı hiç düşünememiştim. Evine onsuz girdim diye kızar mıydı ki bana? *Sensiz evde duramadım* desem anlar mıydı beni? *En azından burada olmak istedim, sen varmışsın gibi* desem anlar mıydı son iki gündür ne halde olduğumu?

"Ah, şu kalbimin dili olsa da konuşsa sana daha öyle çok söyleyecek sözü var ki..." Antre karanlık olmasına rağmen titrek bir soluk alarak gözlerimi sıkıca yumdum. Kapıya yasladım bedenimi. "Tam olamadığınızdan mı bu haldesin, Erva? Onu dilediğince sevemediğinden mi... Onun şu an ne yaptığını bilmediğinden mi?"

Arayamıyordum Doru'yu. Mahir, Doru'nun Ceylin'in yanında olabileceğini, Ceylin'e karşı dikkat çekmemesi için onu sık sık aramamamı söylemişti. Bu yüzden bir tek o ararsa açabiliyordum telefonu. Tüm can sıkıntım bu yüzdendi işte.

İçimi çekip kapının yanındaki duvara yöneldim. Elimle yoklaya yoklaya antrenin ışığının düğmesini aradım ve buldum.

Antre yanan ışıkla apaydınlık olurken, gözlerim bir süredir karanlıkta duruyor oluşumdan dolayı kamaşıverdi.

Salon tarafında dolandım önce. Oranın da ışıklarını yaktım. Her şeyi derli toplu duruyordu. İki gündür eve pek uğramayınca bu oldukça normal geldi. Sonra yatak odasına doğru yürüdüm. Aslında oraya girmem doğru olmazdı ama kendime engel olamadım.

Onun yatak odasına daha önce hiç girmemiştim. Kapı aralıkken görmüştüm kıyısından ucundan ama odasında hiç bulunmamıştım. Bir kerecik yakından görsem ne olurdu sanki? Hem en çok orası Doru gibi kokmaz mıydı? Onun eşyalarının olduğu o yer, şimdi bana cennet gibi gelmez miydi?

Aralık kapıdan usulca içeriye süzüldüm. Evlerimizin mimari yapısı neredeyse birebir olduğundan, hiç de zorlanmadan diğer odalarda olduğu gibi ışığı bulup yaktım. Gözlerim karanlık odaya alışırken ilk gördüğüm şey siyah çerçeveli yatağının başında asılı olan kanvas tabloydu. Çok büyüktü ve siyah beyazdı. Tıpkı antredeki duvarda asılı olan gibi. Yaklaştım ve daha dikkatli inceledim tabloyu. Ormanlık bir alanda, iki sıra halinde dizili ağaçlık alanın arasından geçen patika yolun sonunda sırtı dönük bir kadın duruyordu. Uzun boylu, uzun saçlıydı ve basma kumaştan çiçekli bir kıyafet vardı üzerinde. Yüzü yan bir şekilde sağındaki ağaçlık alana dönüktü ama zar zor seçiliyordu çehresi.

Güzeldi, epey güzeldi. Zorlukla anlaşılmasına rağmen fark edebilmiştim bunu.

Orman ve kadın dışında tablonun kenarları silikti. Oldukça yalın bir tabloydu yani. İç çekerek başımı yatağının yanı başında duran komodine çevirdim. Yarım dolu bir su bardağı ve bir gece lambası. Siyah ahşaptan komodinin

üzerindeki sadece iki şeydi. Yüzümde tebessümle yarım bıraktığı su bardağını elime aldım.

Evden çıkarken onu mutfağa bırakmak aklına bile gelmemişti muhtemelen.

Döne döne elimde bardakla odayı incelemeye devam ettim. Yerde buz mavisi bir halı, pencerelerde de siyaha yakın, lacivertten ve güneşi tamamıyla kesebilecek kalın perdeler vardı. Tamamı kapalıydı.

Neden bilmiyorum o an aklıma onunla aynı evde yaşama olasılığımız düştü. Muhtemelen o perdeler yüzünden çok kavga ediyor olurduk. Ben güneşi severdim. Akşamları pencerelerimi örterdim ama o zamanlarda bile kalın güneşlikler çekmezdim. Sabah güneşi uyandırmalıydı beni bir kere.

Ama sonra onun bir asker olduğu geldi aklıma. Muhtemelen ağır görevlerden dönüşlerde bolca uyumak ve dinlenmek istediğinden onları almıştı. Güneş bile uyandırmasın diye.

"Aynı evde yaşıyor olsaydık perdeleri kapatman için sana izin verirdim," diye mırıldandım kendi kendime. Yüzümde düşüncemden dolayı bir gülümsemeyle, elimde bardakla odanın diğer tarafına döndüm. Küçücük bir odaydı zaten. Ancak benimki kadardı. Yatağın alt ucunda, halının rengine yakın fakat daha açık bir berjer vardı. Kapıya yakın olan duvarda da beşli bir konsol. Muhtemelen kıyafetlerinin ya da özel eşyalarının bir kısmı onun içindeydi.

Geri kalanı ise aynı benimki gibi küçük odada olmalıydı. Lojmanı çok seviyordum ama evlerinin küçük olması bazen cidden zorluyordu.

Derin bir nefes daha alıp odanın kokusunu son kez içime hapsettim. Benim olan o gibi kokuyordu.

Doru'nun bana göre iki kokusu vardı. Benim olan o ve benim olmayan o. Uzakta olan daha gizemli gelir ya. Ya da daha bir çekici. Hâlâ biraz öyle geliyordu ama şimdi daha bana ait gibi hissettiriyordu. Daha tanıdık.

Ben bu tanıdık kokuyu seviyordum. Çok seviyordum.

Boşta olan elimi yatağının siyah saten örtüsünde dolaştırdım. Evden çıkmadan önce bardağı komodinin üzerinde unutmuştu ama yatağını toparlamıştı. Bu da mesleki disiplininden olsa gerekti. Babam da öyleydi çünkü. Eşyalarını nadiren ortalarda unuturdu. Vakti olsun, olmasın mutlaka yatağını toplardı. Hatta bunu ne Asude ablaya ne de anneme bırakırdı.

Beşli konsolun üzerinde, altın rengi bir çerçevenin içinde ailesinin fotoğrafı vardı. Fotoğrafa yaklaşıp eğildim ve Doru'nun ailesinin yanında bile çatık kaşlı olan görüntüsünü inceledim. İşaretparmağım ister istemez onun kaşlarının arasını buldu. Dokundum ve yüzümde bundan sebep bir tebessümle orayı düzeltmeye çalıştım. Fotoğrafta bile gülsün istiyordum artık. "Çok özledim seni adam."

"Ben de seni."

Doru'nun sesi kapı girişinden kulağıma ulaştığında parmağım fotoğrafta, gözlerim onun fotoğraftakinin aksine gülümseyen ifadesine kaydı doğruca. Yüzümdeki tebessüm genişlerken odasında yakalanmış olmanın verdiği mahcubiyetle doğruldum yerimde. "Ee," dedim ama konuşmaya devam etmek yerine elimdeki bardağı bahane eder gibi salladım ona doğru. "Biraz ortalığı toparlamanın sana yararı olur diye düşünmüştüm."

Yorgundu tebessümü. Çok yorgun. Gülüyordu ama bunu çok da beceremiyor gibiydi. Elini bana doğru uzatıp, yaslandığı kapı kirşine omuz atarak doğruldu.

Hiç düşünmeden ona doğru adımlayıp elini tuttum. Beni kendine çekip derin bir nefes alarak kolunun birini belime doladı, başını da omzumda en sevdiği o noktaya gömdü. Köprücükkemiğimin üzerine... Usul usul öperken, "Seni burada bulmak ne iyi geldi," diye fısıldadı. Sıcacık oldu içim.

"Çok özlediğimden," diye itiraf ettim. "Görüşemeyince yeterince sana gelmek istedim."

Daha çok öptü. Bu defa boynumun yanını, saçlarımı, kulağımın altını. Ağır ağır dolaşırken sıcak dudakları tenimde, onun da beni çok özlediğini anladım.

"Açsındır. Yemek yemedin, değil mi? Hazırlayayım ister misin?" diye sordum titreyen sesimle. Sesimin böyle çıkıyor oluşu heyecandan hızlanan kalbimdendi. Kalbim onun heyecanına alışır mıydı, bilmiyorum ama daha uzunca bir süre, belki de sonsuza dek ben onun karşısında heyecanımı yenemeyecek gibiydim.

Kalbim hep böyle atacaktı, avuç içlerim terleyecek, soluklarım kesilecek, ayaklarım yere basamayacaktı. Bir onun karşısında böyle olacaktım.

Belki çok yeni olduğumuzdan böyleydim. "Gülru ben dışarıya pek çıkamayınca alışveriş yapmış. Sende yoksa bile bir şeyler, evden alıp gelirim hemen..." Bırakmadı sözlerimi tamamlayayım. Başını omzumun üzerinde sallarken geriye çekildi bir miktar, yüzü yüzüme eşitlenirken avuçları yüzümün yanlarını sahiplendi. Dudakları alnımla saçımın arasındaki noktayı bulup öpücükler kondururken, "Sadece seni sevsem doyarım ben," dedi.

Kalbime kastı yoktu, biliyorum ama daha çok heyecanlandım. Çatallaşmış, kısık sesimle önce kem küm ettim. Konuşamadım yani. Dilimi her sözüyle bağlayan tek adamdı, Doru. Zorlanarak da olsa soluk soluğa, yanaklarım da al alken, "İzin ver de karnını doyurayım," dedim. "Bundan daha çok istediğim hiçbir şey yok."

Ben öyle söyleyince gülerek geri çekildi. Dudaklarını, ellerini yüzümden çekmeden dudaklarıma sürttü. Arasından salınan soluğumu da kendi soluğuna kattı. Derin derin çekerken içine, "Öyle yorgunum ki," dedi gerçekten de yorgun çıkan sesiyle. "Sadece sana sarılsam sıkıca geçecek gibi. Ne açlık ne bir

şey..." diye devam edecekken durdurdum onu. Bardağı hemen yanımızda duran konsola bırakıp parmak ucumda yükselerek boynuna sarıldım.

"Ben de dinlenmek için, soluklanmak için sana geldim, Doru," dedim. Kolları belimi sardı, ben onun göğsüne yaslandım. Sıcaklığı tüm yorgunluğumu alıp götürdü. Benimki onsuzluktandı ve şimdi yok olup gitmişti.

Ne kadar süre orada öylece kaldık bilmiyorum. Mutfağa geçip yemek yapmaya başladığımda o da geçen seferki gibi bana yardım etmeye çalışmak yerine mutfak sandalyelerinden birine kurulmuştu ve gözlerini çekmeden beni izliyordu. Dirseği masanın kenarına dayalıydı. Eliyle yüzünü destekliyor ve gözleri ben nereye hareket etsem dikkatle oraya kayıyordu.

Mantarlı et sote yapıyordum. Neredeyse olmak üzereydi. Ben çok sevmediğimden et yemekleri yapmakta da pek başarılı sayılmazdım. Çok bilmezdim yani. Şu yaptığım kolay et yemeği için bile telefonumdan tarifine bakmak zorunda kalmıştım. Kenarda pilav demleniyordu. O konuda iyi olduğumu söyleyebilirdim. Asude abla sağ olsun, güzel pilav yapardı ve bana da öğretmişti.

Sotenin altını kapatıp kapağını da üzerine biraz dinlensin diye bıraktıktan sonra mutfak dolaplarına yöneldim ve tabak çıkarmaya niyetlendim.

Artık neyin nerede olduğunu az da olsa biliyordum. Tabakları buldum ama boyuma göre ayarlanmamış oldukları için parmak ucumda yükseldim. Çok kısa sayılmazdım lâkin lojmanın evleri, İzmir'in eski evlerindendi. Dolapların konumu zaten fazla yukarıdayken ikinci rafta olan tabaklar beni zorluyordu. Rafları düzenleyen Ceylin olunca... Yine aklıma o düşmüştü. Sıkıntıyla soluklanarak kendimi ikinci kattaki rafta, en üste duran tabağı almaya zorladım. Ne zaman ayağa kalktığını, yanıma geldiğini fark etmediğim bir şekilde Doru'nun eli uzandı başımın üzerinden. Bedeni bedenime yaslanırken hiç zorlanmadan tek eliyle tabakları çekip aldı.

"Rafların yerini değiştireyim ben sonra," dedi başımın üzerinden. Saçlarımın üzerine bıraktığı öpücükle geri çekilip, beni kendine çevirdi. Boşta olan kolu ben parmak ucumdan tabanlarımın üzerine geçerken belime dolandı. Bacaklarımız birbirine temas ederken, "Ama o zamana kadar ne istiyorsan benden iste," dediğinde güldüm. Başımı sallayarak, "Olur," dedim yumuşacık bir sesle. Alnımı öptü, saçlarımı kokladı bir kez daha.

Doyamıyorduk biz birbirimize. Ben böyleyken onun da aynı halde olduğunu görüyordum ya içim yine bir hoş olmuştu.

"Üsteğmenim," dedim bir fısıltı gibi. Bu defa onun rütbesine öyle anlamlar yükledim ki anladı mı bilmiyorum. "Yemeğe geçelim artık."

Boş ver dercesine baktı yüzüme. Karnı aç olmasına açtı ama o benimle olan anları uzatmak peşindeydi.

"Sabaha karşı gideceğim yine," dedi sıkıntıyla soluklanıp benden bir adım geriye çekilirken. Kolu belimi serbest bıraktı. Ocaktaki yemeklerin başına gi-

dip tabaklara doldururken, "O zaman," dedim. "Yanından ayrılmayayım. En azından sabaha kadar."

Elinde tabaklarla bana doğru döndü. Dudak kıvrımları yükselirken, "Kal, sen hep yanımda kal," dedi gülümseyerek.

Yemek masasına geçtik. Mesafeli duran sandalyemi kenarından tutup benimle birlikte kendininkine yaklaştırdı. Tabağımı da iyice önüme çekerek, "Gerçek anlamda yanımda kal," dedi en küçük uzaklaşmama müsaade etmeyecekmişçesine.

Benim karnım öyle aç falan değildi aslında. O yesin diye yanında bulunuyordum. Tabağımdaki yemeğin etlerini seçip onunkine bırakırken, "Neler oluyor, Doru?" diye sordum. Kimsenin bana bir şey anlattığı yoktu. Hepsini böylesine yoran neler oluyordu, çok merak ediyordum.

Yaptığım şeyin aynını sotenin mantarları için yaparak benim tabağıma bıraktı. "Detay veremem ama," dedi beni rahatlatmak ister gibi bir ses tonuyla. "Ceylin bizim birlikte olduğumuzu biliyor ve bunu bir suçlu gibi değil de aşkı çalınmış, elinden alınmış deli bir kadın gibi davranarak belli ediyor. Cezmi Aşir yine kayıplara karıştı. Bulamıyoruz. Ne bir şey ispatlayabiliyoruz ne de onlardan kurtulabiliyoruz. Atağa geçecekler ama ne zaman? Tedbirsiz yakalanmamak için uğraşıyoruz..."

Sözlerini bölmek ister gibi gözlerimi gözlerine diktim, "Ceylin ile görüştün mü hiç?" diye sordum.

Başını salladı. "Ağlayıp duruyor. Yine numara yapıyor anlayacağın. Ben dayanamadım sizi öyle görmeye falan diyor."

"Nasıl görmüş ki? Nasıl anlamış birlikte olduğumuzu?"

"Ceylin'i evimden çıkarken gördüğün akşam. Gitmemiş ve bahçede bizi izlemiş. Nasıl öyle olacağını tahmin edemedim, bilmiyorum. Sana sarılıp, öpünce... anlamış işte," dedi son sözlerinde öfkeyle parlayarak.

Derin, sıkıntılı bir soluk alıp bıraktım. "Ben ondan korkmuyorum, Doru," dedim onu rahatlatmaya çalışarak. "Anladıysa anlasın. Umurumda bile değil. Canımla korkutamaz beni."

"Beni korkutur ama," dediğinde öfkeli gözleri bana döndü Doru'nun. "Sana bir şey olursa ben ölürüm." Bu benim için de geçerliydi. Tepkisini anlayabiliyordum bu yüzden. Doru'ya bir şey olacak olsa ben de dayanamazdım. İhtimali bile beni beter ediyordu.

"Peki ne olacak şimdi? O böyle davranırken nasıl devam edeceğiz?" diye endişeli bir soru yönelttim, burnundan soludu. Bu konudaki sıkıntısı yeterince belliydi. "Seni bırakmaya niyetim yok. O böyle istiyor diye asla ama asla vazgeçmem senden," dedi net bir şekilde. "Gerekirse bir süre lojmandan hiç çıkmazsın, Erva. Biz bunu çözene kadar..."

Bir şey diyemedim. Sessizlik içinde ben sotenin mantarlarını yedim, o da etli kısımlarını. O çok aç görünmesine rağmen pek bir şey yemedi. İkimizin de iştahı tamamen kaçmıştı.

Bulaşıkları hallederken, Doru da bir duş alıp giyindi o sırada. Yine salona yatak açmıştı bana. Mutfakta işim bitince ona yardım etmek için salona geçtim.

Antrenin ışığını kapatmış, salonunkini de kısmıştı epey. Odanın içi karanlığa yakın loştu. Ama geçen gecekinden çok daha iyiydi. En azından onu net bir şekilde görebiliyordum.

Salonun ortasında durup kendi yerime baktım. O yatmaya hazırlanıyordu, bu yüzden kendi koltuğuna geçmişti. Üzerinde siyah bir eşofman takımı vardı. Kısa kollu tişörtü çıkarmaya hazırlanır gibi tutunca, yutkunup bakışlarımı ondan kaçırdım. Kendi tarafıma doğru yürüdüm. Koltuğa oturdum ama uzanmak hiç içimden gelmedi.

Böyle mesafeli olmak bir an için zor geldi galiba. Benim ona sarılmaya ihtiyacım vardı. Bakışlarım onu buldu. Bu defa hiç çekinmeden. Tişörtü çıkarmış ve kenara katlayıp koymuştu. İri, kaslı gövdesi gözlerimin önündeydi şimdi. O kadar güzeldi ki.

Gözlerime bakıyordu odanın loşluğundan dolayı gölgelenen kirpiklerinin altından. O an aklından ne geçiriyordu, bilmiyorum ama ben onun yanına gitmeyi geçiriyordum. Ona sarılıp uyumayı. Çekine çekine, "Yanında uyumak istiyorum," dedim. Birkaç gece önce Zerrin teyzelerin evinde, bahçedeki sedirde yapmıştık bunu. Öyle güzel hissettirmişti ki ben buna fazlasıyla alışmıştım galiba. Ona sarılarak uyumak istiyordum.

Elini koltuğun yanına vurarak, "Gel," dedi tok bir sesle. "Gel de sarılayım sana."

Bunu bekliyordum. Geri çevirir sanmıştım. Heyecanla kalktım yerimden ve neredeyse koşar adımlarla ona doğru yürüdüm. O yastığına yaslarken başını, doğruca yanına uzanıp kollarının arasına girdim. Cenneti yaşıyormuşçasına mutlu ve içi huzurla dolmuş biri gibiydim ben tam da şu anda. Kokusu burnumda, sert göğsü başımın altındaydı. Kolları sarıp sarmalarken beni, kendimi öylesine güvende hissediyordum ki tarifi yoktu bunun.

Elim göğsünün diğer tarafına kaydı. Oraya sahiplenir gibi kapanırken avuç içim, dudaklarım teninin üzerine öpücükler kondurdu. İyice sokuldum ona doğru. Başımı geriye atıp kokusunun en yoğun yayıldığı yere, boynuyla omzunun arasına sokuldum. Mırıltıyla karışık bir sesle, "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım. Bunu söylemekten hiç çekinmeyecektim sanırım. Çok seviyordum çünkü. Sözcüklerle anlatırken yetersiz kalacak kadar çok.

Başını eğip dudaklarını dudaklarıma denk düşürdü. Gözleri yüzümü kararmış yeşil gözleri ile talan ederken, dudakları usulca aralandı ama büyük bir

açlıkla dudaklarıma kapandı. İçine çeker gibi öperken beni, belimdeki kolu iyice çekti koltuğunun altına.

Kesilmiş soluklarımı onunkilerde aradım, durdum. Hızla atan kalbimin çarpıntılarını onunkine uydurdum. Birlikte hızlandık, birlikte durulduk. Hiç durmadan, duraksamadan öptüm doyasıya. Dili aralanan dudaklarımın arasından girip dilime karıştı, ben onun tadına o da benimkine baktı.

Daha çok bastırdı beni kendine. "Öldürüyorsun beni, Erva," dedi bir fısıltı gibi. Soluğu yüzüme döküldü. Dudaklarımdan ayrılan dudakları başımla boynumun arasına gömülürken, "Doyulmuyorsun," dedi gırtlağından gelen boğuk bir sesle. Yutkunuşu, dudaklarını boynuma bastırışı eriyip iyice yatağa bırakmama neden oldu kendimi. Kollarım iki yanıma açılırken o üzerimdeydi ve ben sonrasında ne olacağını düşünmüyordum bile.

Onu istiyordum. Her şeyiyle benim olsun istiyordum. Onun da bunu istediğini biliyordum ama kendini tuttuğunun da farkındaydım.

Eli, dudakları boynumdan ayrılmazken kıyafetimin altından karnıma kaydı. Tenimi avuçlayan parmakları ile başımı geriye atıp ona boynumda daha fazla alan tanıdım. Nefes nefese kalmış halde adını sayıklayıp durdum. Vücudumu bacakları arasına hapsetmişti ve ben bedenimin ona doğru yükselmesine, temas etmesine engel olamıyordum. İçimde bir yer alev alev yanıyordu. Söndürsün, sönelim ama yine yanalım istedim. Her şey yansın ve...

Onu omuzlarından tutup üzerime çektim. Dudaklarım şiddetli bir arzuyla dudaklarına kapanırken öpmeye devam ettim. Bedeninin ağırlığı direnmeyi bırakıp üzerime kapandı. İşte bunun verdiği his, hiçbir şeyde yoktu. Onu bütünüyle hissedebiliyordum.

Karnımdaki eli tenimi sıkarak yukarılara çıkarken, daha çok yükseldim ve tenimin avuçlarını daha fazla doldurmasına izin verdim.

Dudaklarının arasından sert bir inilti döküldü ağzımın içine. Dayanamıyormuş gibi çıkan titrek bir sesti bu. Erkekliğinin sertleştiğini ve beni arzuladığını eşofmanının kalın kumaşına rağmen hissedebiliyordum. Kollarım omuzlarına dolandı. Bacağım onu üzerime çeker gibi kalçasına sarıldı. Onu tam orada hissettim.

Eli sutyenimin üstünden sertçe göğsümü avuçladı. Canım yandı ama arzunun verdiği bir acıydı bu. Kendini bana bastırırken dudaklarım dudaklarının sert dokunuşlarının altında eziliyordu. Altında kıvranıyordum resmen. Onu istiyordum, onun olmak...

Dudakları dudaklarımı zorlanarak serbest bırakıp olmayı en çok sevdiği yere, boynuma indi tekrar. Nefesim kesilmiş gibi hızlı ama titrek soluklar alırken, sırtım yatağı döver gibi göğsümün inip kalkışıyla havalanıyor ve tekrar yatağa çakılıyordu.

Gerdanıma sıcak öpücükler bırakıyor, sakalları bereler oluşturuyordu tenimin üzerinde. Arzunun kıyısındaki bir uçurumdan kendimi aşağıya bırakır gibi serbest bıraktım.

Beni bundan sonra yalnızca o sevebilirdi. Aksini ne tenim kabul ederdi ne de onun dokunuşlarıyla delicesine atan kalbim.

Ben bundan sonra Doru'dan başkasının ne kokusunu kabul ederdim ciğerlerime ne de tenine başkasının el sürmesine izin verirdim.

O benimdi, ben de yalnızca onun...

Eli göğsümü daha şiddetli avuçlarken dudaklarımın aralığından haz dolu, minik bir çığlık döküldü. Başımı yastıktan kaldırıp kollarımı omzuna daha sıkı doladım. Dudaklarımı saçlarına bastırdım derin bir ihtiyaçla. Orada soluk alıp verdim. Daha çok öptü, daha çok sevdi. Soluk soluğa başını kaldırıp az önce saçlarını öpen dudaklarımı parçalamak istercesine ağzının içine aldı. Altdudağım dişlerinin arasında ezilip, çekiştirilirken ona doğru yükseldim. Bu defa iki bacağım da sardı, sarmaladı kalçalarını.

Göğsümdeki eli tişörtümün altından çıktı. Yukarıya toplanan şortumla, iyice açılan baldırımı avuçladı iri eli. Parmakları izini bırakıyordu tenime, hissediyordum. Seve seve tırmandı yukarıya. Kalçamın hemen yanını kavradı ve sıktı. Hemen sonra o eli tekrar tişörtümün altına girdi ve göğsümü kavradı. Hareketiyle paralel zorlandığına ve acı çektiğine dair bir ses döküldü dudaklarından ağzımın içine. "Durdurmalısın beni," diyordu. "Hemen şimdi." Bir kez daha anladım ne kadar zorlandığını. Bunu yapmak istemiyordum. Durmak istemiyordum.

O bacaklarımın arasında belirginleşmişken, ilerlemek isteyişim ondan farksız olmayışımdandı. Dilim damağım kururken tam o noktada, iç çamaşırımda ıslaklık hissediyordum.

Eli tişörtümün altından çıktı ve şortumun üst lastiğinden içeriye kaydı. Kalın parmakları nemlenen iç çamaşırımın üzerinden kadınlığımı avuçladı. Çenesi kasıldı ve kendini bir miktar geriye çekti. Dudakları yine çok yakınımdaydı ama öpemiyor, sadece dudaklarımla dokunabiliyordum.

"Durdur beni," dedi bir kez daha. Çok zorlanıyordu. Sesindeki gergin tınıdan bile belliydi bu. Parmakları biraz daha kapanıp orayı sıkarken ağzım aralandı ve inledim gözlerinin içine bakarak. "İste- istemiyorum," dedim ama o çaresizce başını iki yanına sallayınca tamamlanamayacağımızı anladım. Eli orayı serbest bıraktı ve şortumun içinden çıktı. Baldırımı kavradı yine. Beni kendine yaklaştırmak ister gibi değil de durdurmaya çalışır gibi.

Aksini ister gibi sararken kollarımı boynuna, dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıp daha çok öptüm. Nefesim kesilene, nefessiz bırakana kadar öptüm. Yüzünün her bir yanında dolaştırdım dudaklarımı. Sakallarında, çenesinde, alnında, gözkapaklarında...

"Durmalıyız," diyen sesini duyduğumda, "Seni istiyorum," dedim yalvarır gibi. "Senin olmak istiyorum."

Hangi cesaretle söyledim bunu, öncesinde hâlâ üzerimde olan utangaçlığım nereye gitti bilmiyordum. Ben gerçekten onunla tamamlanmak istediğimi düşünüyordum sadece.

Baldırımı sıktı eli, zorlanan ama iyice kararlılık kazanmış sesiyle, "Seni benim yapmayı çok istiyorum ama böyle değil, Erva," dedi. Sesi şimdi daha kararlıydı.

"Neden ama?" Az önce yaşadığımız öyle güzeldi ki.

Üzerimde doğruldu ama kalkmadı. Yüzlerimiz birbirine karşılıklı duruyordu. Eli hâlâ sahiplenir gibi baldırımı tutuyordu. Diğer eli başımın hemen yanındaydı ve oradan destek alıyordu. İfadesi aldığı karardan aslında emin olmasına rağmen zorlandığını belli edercesine sıkıntılıydı.

"Çok arzuluyorum seni. Öyle böyle değil, Erva. Anlayamazsın," dedi çatallı çıkan sesiyle. "Ama ben seni usulüne uygun kendimin yapmak istiyorum. Şu kadarı bile fazlaydı. Çok ileriye gittik. Yarım, eksik olmamalı. Her şey tam olmalı, hak ettiğin gibi."

Gözlerim doldu. Bunun için ağlamayacaktım, değil mi? Çenem kasılmaya başladığında dudaklarım çoktan titremeye başlamıştı.

Halimi görünce, "Ben," dedi. Titreyen çenemi öptü, sakallı çenesini yanağıma sürttü usul usul. Sakinleşeyim diye yapıyordu bunu, biliyordum. "Ben kardeşimin görmesini istemediğim muameleyi sana yapamam. Asla yapamam," dedi vurgulu bir tonlamayla. Çenesini yanağımda tuttuğundan gözlerime bakmıyordu. Oradan konuşmaya devam ederek, "Kendime engel olmam çok sevmekten. Ama şimdi tamamlanırsak kendimi affetmem. Böyle olsun istemiyorum," dedi. Üzgündüm ama bu defa yarım kalmışlıktan değildi. Beni bu kadar düşünmesinden, çok sevmesinden...

Başını yüzüme kaldırdı, "Özür dilerim," diye fısıldadı üzgün yüzüme, yanaklarımı öperek. "Özür dilerim, yavrum. Söz bundan sonrası daha güzel olacak."

O öyle söyleyince yaşadığım hayal kırıklığına rağmen gülümsedim. Benim için her şeyi güzel yapmıştı zaten. Hayatımda güzel olan tek şey oydu aslında. O olunca her şey güzeldi. Yattığım yerden yükselip kollarımı daha sıkı sardım boynuna.

"Çok," dedim dolu dolu. "Hey şey sen varsan zaten çok güzel."

Öptü, sarıldı, kokladı...

Uyumaya hazırlanırken onun kolları arasında, dudaklarının arasından Cemal Süreyya'nın dizeleri dökülmeye başlamıştı. Şiir okumazdı Doru. Ben seviyorum diye başladığını itiraf ettikten hemen sonra yarı uykulu, yarı boğuk bir sesle saçlarımın arasına öpücükler kondurarak söylemeye başladı.

"Öyle uzaktan seviyorum seni! Elini tutmadan. Yüreğine dokunmadan. Gözlerinde dalıp dalıp gitmeden. Şu üç günlük sevdalara inat, serserice değil, adam gibi seviyorum. Öyle uzaktan seviyorum seni. Yanaklarına sızan iki damla yaşını silmeden. En çılgın kahkahalarına ortak olmadan. En sevdiğin şarkıyı beraber mırıldanmadan..." diye fısıldadığında bir kez daha âşık oldum ben kollarının arasında yattığım adama.

O gece biz yine yan yana uyuduk. Kulaklarıma gözyaşlarımı dindirecek dizeleri tekrar tekrar fısıldarken o, içim huzurla dolu, gelecek güzel günlere inanarak kapadım ben gözlerimi.

Sabah, gün daha tam aymamışken uyandı Doru. Onun koltukta kıpırdanışlarını hissedince uyandım ben de.

Kalkıp kahvaltı hazırlamak istedim ama acelesi olduğundan istemedi. Evden çıkarken sarıldı, öptü uzun uzun. "Ben gelene kadar istersen burada kalabilirsin," dedi. Öyle yapacaktım zaten. Gelişini bekleyecek, giderken uğurlayacaktım. Ben onun her nerede olursam olayım yollarını gözleyecektim.

Doru gittikten sonra ortalığı temizledim biraz. Koltuğun üzerindeki yatakları toparladım ama sadece katlayıp kenara kaldırdım. Başka bir odaya götürmedim. Akşam yine yan yana uyuyacaktık zaten.

Sonra kendime kahvaltı hazırladım. Biraz yumurta ve bir bardak sıcak süt. Bu kadarı yeterliydi.

Kahvaltıdan sonra bulaşıkları halledip akşamdan kalanlarla birlikte makineyi çalıştırdım.

Eve gidip üzerimi değiştirmeyi planlıyordum. Daha fazla pijamalarımla ortalarda dolaşmam hoş olmazdı. Dışarıdan, bahçeden gelen sesleri işitebiliyordum. Fırat ve Sefa abi uyanmış ve soluğu yeniden bahçede almış olmalıydılar. Nöbet tutuyorlardı.

Konuşmaları erkek meseleleri üzerineydi. Araya bir kızın sesi karışınca Dilde'nin de yanlarında olduğunu anladım. Yabancı, ince ses ona ait olmalıydı.

"Yaptığım tostlar yetmezse yeniden yaparım ben, abi. Ara yeter. Evi toparlamaya gidiyorum ben şimdi. Sefa abi sen de sonra gel de demleyeceğim çaydan al biraz."

Sesleri duyunca kapıya çıktım. Verandadan başımı uzatıp şöyle bir baktım önce.

Dilde üzerinde tıpkı benimki gibi ama daha uzun şortlu bir pijamayla duruyordu bahçede. Saçları epey uzundu. Çok da güzeldi. Akşamın karanlığında gördüğümde güzelliğini eksik bile tanımladığımı anladım o an. Ender'in vay halineydi. Küçücük burnu, konuşurken ortaya çıkan gamzeleri vardı. Bu kız onu yakardı. Hasretten öldürürdü bizimkini.

"Sen de çok dolanmadan git eve. Bu kıyafetle de çıkma kapı önüne," dedi Fırat abi sert olmayan düz bir sesle. Dilde güldü ve abisinin kolunu okşadı. "Gidiyorum, gidiyorum da..." dedi gülmeye devam ederek. "Öğlen yemeğine eve gelin ama. Analı kızlı yapacağım. Böyle ekmekle falan geçiştirmeyin açlığınızı. Üzülüyorum."

"Sen merak etme, abiciğim. Nöbeti bizim Ender'e devredip geliyoruz yemeğe," dedi şimdiden acıkmış gibi Sefa. Yaşı Mahir'inkine yakın gibiydi. Gerçi Fırat abinin de öyleydi ama bu ikisi daha bir olgun gibi görünüyordu gözüme. İkisi de esmer, iri adamlardı.

Dilde bahçeden uzaklaşırken ben de fırladım yerimden ama verandanın gıcırdayan basamağı ele verdi beni. Hep unutuyordum onu. Belki çaktırmadan eve girerim, onlar da sabahın bir vakti beni Doru'nun evinden çıkarken görmezler diye ummuştum ama olmamıştı. Başa gelen çekilirdi.

"Günaydın," diye seslendim kısık, içine kaçmış bir sesle başımı sallarken. Utana sıkıla geçtim yanlarından.

İkisi de hayli ciddi bir ifadeyle başını sallayarak *günaydın* dedi.

"Kolay gelsin," diyerek devam ediyordum ki Sefa abi seslendi bir şey hatırlamış gibi. "Erva, sana bir zarf getirdiler. Audi firmasının logosu var üzerinde. İşyerin orasıydı, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. Dudağımı büktüm. İşyerimden beklediğim bir posta yoktu. "Öyle de," dedim hâlâ ne olabileceğini düşünerek onlara doğru adımlarken.

Sefa abi adımlarımı karşılayıp zarfı bana uzattı. Gerçekten de üzerinde işyerimin adresi ve logosu vardı. Zarfı elimde sallayarak gülümsedim. "Sağ ol, Sefa abi. Bakarım birazdan neymiş diye. Kesin organizasyonlarla ilgilidir," dedim.

Anlamayacağı için açıklama yapma gereği duymadım. Zarfı alıp eve doğru döndüm.

Yıllık yemek organizasyonları oluyordu. Diğer şubelerin de katıldığı, bayağı büyük bir organizasyondu bu. Onunla ilgili olabilir diye düşünerek zarfı vestiyere bıraktım. Önce duş almayı planlıyordum.

Duştan sonra hiç oyalanmadan üzerimi değiştirdim. Bu defa bir pantolon giymek yerine beyaz bir elbise seçmiştim kendime. Doru içindi elbette. İnce askılıydı ve boyu dizlerime geliyordu. Rahatlık aşk başlayınca son buluyormuş. Gülru'ya şimdi hak veriyordum. İnsan sevince, sevdiğinin gözüne hoş görünmek için uğraşıyormuş. Saçlarımı kurutup açık bırakmıştım. Parfümümden de aralarına bol bol sıkmıştım. O, gece eve dönene kadar koku falan kalmazdı ama yine de onu düşünerek elimi hiç korkak alıştırmadan çiçeksi kokuyu elbiseme boca etmiştim.

Akşam için yemeği kendi evimde hazırlamaya karar vermişken, o arada Gümüş ve Gülru da yanıma uğramıştı. Gümüş kapımın önünde dolaşan Sefa ve Fırat abiye rağmen Doru ile aramızdaki şeyi hâlâ bilmiyordu. Kadir ona babamdan sebep bir meseleden korunmam gerektiğini söylemişti ve bu yüzden endişeliydi.

Gülru ise durumu biliyordu. İkisini de üstü kapalı sakinleştirmeye çalışmış, iyi olduğumu, yakında bu karmaşanın geçip gideceğini söyleyip durmuştum.

Ne kadar başarılı oldum, bilmiyorum ama evden gittiklerinde fark ettim ki onlarla konuşmak asıl bana iyi gelmişti. Geçip gidecekti, evet. Ceylin sonsuza kadar hayatımızda olmayacaktı.

Yemek yapma işine onlar gelince ara vermiştim. Bu yüzden elimi çabuk tutup hazırlığıma devam ettim. Ona kıymalı karnıyarık, kendime de sebzeli karnıyarık. Bildiğimiz karnıyarık gibiydi ama et yerine sebzeler vardı benimkinde. Aynı tepside pişirince tadı her nasılsa benimkine de geçecekti ve bu kadarı yeterliydi.

Yemekler de hazır olunca hepsini saklama kaplarına alarak ayakkabılarımı giymek için vestiyere yöneldim. Bu sabah Sefa abinin bana verdiği zarf hâlâ orada duruyordu. Elimdeki kapları kenara bırakıp zarfı aldım elime. Şuna da bakıp öyle çıksam evden, iyi olacaktı.

Zarfı özenle yırttım. Elimi içine soktum. Lâkin beklediğim gibi bir kâğıt falan yoktu içinde. Yalnızca bir fotoğraf. Ağır ağır çektim zarfın içinden. Tamamen açığa çıktığında, olduğum yerde nefesimi tutar halde kalmıştım.

Gözlerim boş boş dolaştı fotoğrafın üzerinde. Sonra gördüğünü anlamlandırmaya çalıştı.

Fotoğrafta Doru ve Ceylin vardı. Yataktaydılar ve yarı çıplaklardı. Öpüşüyorlardı. Mutlu görünüyorlardı.

Beynim gördüğünü inkâr ediyordu. Ağlamakla gülmek arasında kaldım. Öyle tiksindim ki midem bulandı. "Bu-" dedim gözlerim irileşirken. "Bu son oyunun mu?" Histerik bir kahkaha atmaya başladım ama midem hâlâ bulanıyordu. Gördüğümün gerçek olmadığını biliyordum ama beynim bana oyun oynuyordu. Onları ister istemez o anın içinde hayal ediyordu.

Ben günlerdir bir hayal aleminde gibi yaşarken, şu fotoğraf *ama onlar sevgiliydi* demeye çalışıyordu. *Sevgiliydiler ve onlar birlikte olmuş olabilirdi.*

"Hayır," dedim gülmeye devam ederek. "Doru beni seviyor. Sen bir yalandan ibarettin!" Fotoğrafı avucumun arasında sıkarak buruşturdum.

Gülmeye devam ederek telefonumu çıkardım ve Doru'ya mesaj yazmaya başladım.

Gönderen - Erva: *İşin bitince hemen eve gelebilir misin? Konuşmamız gereken bir şey var.*

Mesajımı görmeyecekti muhtemelen. Yoğun olduğunu biliyordum. Bu yüzden gördüğü anda eve gelmesi için aramak yerine şu saçma olayın bahsi geçmeyen bir mesaj yazmıştım. Saçmaydı. Hem de çok. Ceylin'in yeni oyunu buydu.

Elimde buruşturduğum fotoğrafı ve yemek kaplarını alarak çıktım evden.

Hava her nasılsa bulutlanmıştı. Sabah havanın aşırı sıcak oluşundan bulutların yağmur topladığını anlamalıydım. Çok geçmez, birkaç saate bulutlar boşaltırdı biriktirdiği damlaları.

Gözümün önüne fotoğraf gelip duruyordu ama ben savuşturmaya çalışıyordum. *Başka şeyler düşün, Erva! Canını sıkmasına izin verme...*

Yağmuru çok severdim. Havanın kasvetli oluşu canımı sıkmak yerine daha da mutlu etmişti beni. Şimdi Doru'nun evinde gider, yanıma yemekle beraber aldığım kahveyi hazırlardım.

Pencerenin önünde içer, yağmuru izler ve onu beklerdim.

Sefa ve Fırat abi etrafta görünmüyordu. Sabahki konuşmalarından hatırladığım kadarıyla nöbet değişimi yapacaklardı. Ender birazdan burada olurdu. O gelince kapıya onun için de kahve çıkarırdım. İki de ağzını arardım Dilde konusunda. Aklımda bunlarla Doru'nun evine doğru yürüdüm.

Buzdolabına hazırladığım yemeği kaldırıp su ısıtıcısını çalıştırdım. Kahve bardağımı su kaynarken kenarda hazırladım. Salona gidip televizyonu açtım. Kanallar arasında gezine gezine izleyecek bir şey aradım ama televizyon izlemeye alışık olmadığımdan, radyo kanallarından birinde kaldım. Çalan şarkı bana Doru'nun düğünde söylediği türküyü çağrıştırınca, yüzümde bir gülümsemeyle oradan çıkıp doğruca internette *İki Keklik* türküsünü arattım. Buldum da. Onun sesinin yerini tutmazdı ama türküyü söyleyen genç oğlan da bayağı iyiydi. Şarkıyı döngüye alıp sürekli çalmasını sağlarken atan su ısıtıcısının sesiyle mutfağa koşturdum.

Tam o sırada yağmur da birden bindirince yüzümde gülümseme, elimde kahve fincanım, dilimde türkünün sözleriyle salona döndüm.

Planladığım gibi pencere önündeki koltuğa kuruldum. Bir kahvemi yudumladım bir türküyü mırıldandım. *"Yazması oyalı, kundurası boyalı, yâr benim aman aman... Uzun da geceler yâr boynuma, sar benim aman aman, sar benim..."*

Bir zaman sonra türkünün sözleri yerine müziğinin mırıltıları kalmıştı dudaklarımın arasında. Yağmur iyice bindirmişti ve pencereleri sarsarcasına dövüyordu. Şu halde kimse nöbet tutmaya falan gelmezdi. Gelsin de istemezdim zaten. Bu yağmurun altında yaz günü olmasına rağmen kalan adam hastalıktan kırılırdı.

Fincanımı yarılanmış halde pencerenin pervazına bıraktım.

Odanın içinde dolanan adım seslerini de o an duydum. Kalbim ağzımda başımı hızla çevirirken, Ceylin'i görmem ve elinde tuttuğu sayfaları yüzüme savurması bir oldu.

Şok içinde ayağa kalkarken o öfkeden delirmiş gözlerini üzerimden çekmiyor, yağmurdan nasibini almış kıyafetleri ıslaklığını salonun ortasına bırakıyordu. Bense ayaklarımın dibine düşen sayfalara bakıyordum. Doru'nun daha önce bana gösterdiği ve benim el yazımla yazılmış kopya günlüğün sayfalarıydı hepsi. Başka bir kopyanın sayfaları.

"Sen," dedim titrek bir sesle yüzümü ona kaldırırken. "Senin ne işin var burada?" Neden geldiğini anlamıştım oysaki. Hesaplaşmak için buradaydı Ceylin.

Sorduğum sorunun aksine buz gibi ses ve ifadeyle, "Bana ait olanla mutlu musun?" diye sordu.

O öyle söyleyince sessiz kalmam pek mümkün değildi artık. Onu ne kadar öfkelendireceğimi umursamadan, "O sana ait değil. Gönderdiğin fotoğraf cidden güldürdü beni!" dedim tek nefeste. Öfkem ağzımdan taşıp sözcüklerime tutundu sanki. Yumruklarım iki yanımda sıkılı duruyordu. Yaşadığım şoka rağmen kendimi toparlamam uzun sürmemişti. Mesajlarında benden hakaretle bahseden, beni öldürmek istediğini söyleyen bu kız benim tanıdığımı sandığım Ceylin değildi. O benim hiçbir şeyim olmamıştı aslında. Yalan olan, kimliksizin tekiydi ve sevdiğim adamı benden çalmaya çalışmıştı.

Ona ne bir mahcupluğum vardı benim ne de Doru'yu sahiplenmesine müsaade edecek kızdım ben artık.

Tüm öfkeli, sağlam duruşlarıma rağmen güldü. Sinirlerimi bozmak istercesine büyük bir kahkahayla, "Orospu!" diye bağırdı dişlerinin arasından. "Sen tam bir orospusun! Benim olana göz koydun. O benim oldu ama sen durmadın yine de. Sürüm sürüm süründüğünü göreceğim, Erva. Yemin olsun," dedi eliyle yeri vurgulayarak. "Seni öldürmeyeceğim ama şu kapıdan sağ çıktığına bin pişman olacaksın," diye devam ettirdi sözlerini.

Sesi yüksekti ve birinin bizi kontrole gelmesinden korkuyormuş gibi değildi ifadesi.

"Hiçbir şey yapamayacaksın! O benim!" diye bağırdım. "En başından onu çalan sendin. Benim onu sevdiğimi en başından biliyordun. Biliyordun ama asıl orospuluğu sen yaptın. Bile bile elimden aldın onu. Arkadaş olarak gelmedin bana. En başında planların vardı. Sen olmasaydın-"

Güldü, sözlerim yarıda kaldı. "Senin mi olacaktı? Yine alırdım, Erva. Onu alsaydın da ben yine alırdım onu. Benim derdim o değil, sensin!" diye patladı.

"Ne, senin derdin ne!" diye bağırdım salonu inletircesine. Şimşekler çaktı, yağmur daha çok bastırdı. Huzur bulduğum yağmur şimdi rahatsız ediyordu beni. Midem bulanıyordu.

Ayağımın dibindeki kâğıtları gösterdi. "Mutsuzluğun," dedi baskın bir tonlamayla tükürür gibi. "Senin mutsuz olman, benim derdim."

"Neden?" diye sordum daha sakin bir sesle. Benim galiba bunu öğrenmeye ihtiyacım vardı. Kafamdaki soru işaretleriydi beni yoran. Artık öğrenmek istiyordum. Benden neden bu kadar nefret ettiğini söylemeliydi.

Tek bir adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Yağmurdan ıslanıp yüzünün yanlarına yapışmış saçlarını geriye atarken, omuzları da başı gibi dikleşti karşımda. Hiç korkmuyordu benden. En küçük çekince duymuyordu yaptıklarından. Bu, o kadar belliydi ki. "Sen benim için en değerli olanı çaldın çünkü," diye fısıldadı buz gibi bir tonlamayla. Gözlerim belirginleşirken sözlerinin tesirinden bacaklarım titredi ama o konuşmaya devam ediyordu.

"Mahmut Sarnıç abimdi benim!" deyince sözleri tokat gibi indi yüzüme. "Ölümüne sebep olduğun o adam, benim abimdi!"

Konuşacak oldum, izin vermedi. Eli, kolumu koparıp atmak ister gibi kavrarken felç geçirmiş gibi kaldım karşısında. "Okula geldim, Erva," dedi adımı vurgulayarak. Lâkin hâlâ tiksindiği bir meseleden konuşuyormuşçasına soğuktu sesi. "O oğlan çocuğu gibi görünen bendim!"

Kaçıncı kez şok yaşadığımı bilmeden, "Hayır!" diye bağırdım yüzüne. "Ben kimsenin ölümüne falan neden olmadım!"

"Vicdansız sürtüğün tekiydin çünkü. Sebep olduklarını umursamayacak kadar burnun havadaydı senin," diyerek kolumu daha çok sıktı parmaklarıyla.

"Yanıma gelen bir oğlan çocuğuydu-" diyecek olduğumda başını şiddetle salladı iki yanına. "Bendim. Yaka paça okuldan attırdığın bendim!" diye bağırdı. "Abim intihar etti benim. Gelseydin kurtarabilirdin ama sen onun ölümüne sebep olmana rağmen umursamadın. Çektiği acının bin beterini çekeceksin, Erva. Süründüğünü görmeden yenilmek yok bana."

Kolumu silkeleyip kolunun arasından aldım. Geri çekilmek istedim ama arkamdaki koltuk engel oldu. Aramızdaki mesafesizliğe rağmen çıldırmış gibi ittirdim onu ve benden uzaklaşmasını sağladım. "Delirmişsin sen! İşlemediğim bir suçun günahını yükleyemezsin bana. Ne abini tanırım ne de sebebi oldum-"

"Kes sesini!" diye bağırdı. "Çok şeye sebep oldun sen! Onun ölümüne sebep oldun! Sana âşık olmaktı tek suçu. Karşılık vermemeni anlayabilirdim ama sen, senin yüzünden ölecek birine yardım etmedin! Suçlusun!"

Başımı iki yana sallarken ona delirmiş gibi bakıyordum. "Kardeşin de tıpkı senin gibi deliydi. Onu tanımıyordum. Beni korkutuyordu. Yardım etmek zorunda değildim. Üstelik ben de çocuktum! Doru'yu bu yüzden mi çaldın benden?" diye bir soru yönelttim, zerre tesir etmeden cevap verdi.

"O beni seçti diye beni mi suçluyorsun sen?" Güldü. Sinir bozucuydu bu. "Sen ne dersen de o beni seçti. Sen kaybetmeye mahkûmsun. En büyük kaybedişin de benden olacak!" diyerek atıldı üzerime doğru. Boy üstünlüğü vardı ama kenara çekilerek boynuma isabet ettirmeye çalıştığı elini savuşturup yakalamayı başardım. Sıkıca tutup omzuna doğru kırdım kolunu.

Fazla güçlüydü. Beklediğimden çok daha güçlüydü. Tanıdığım Ceylin gibi değildi. Ben bunun nasıl olabileceğini düşünürken hiç zorlanmadan kurtardı elini ve kendini toparlamış olarak boğazıma yapıştı. "Boşuna direniyorsun," dedi ve aklımdaki o soruyu cevapladı. "Sandığın Ceylin yok karşında. Seni ölüden beter etmeye geldim ben!" Boğazımdaki eli orayı parçalamak ister gibi sıkarken, diğer eli saçlarıma asıldı ve acı dolu bir çığlık döküldü ağzımdan. Boştaki elimi onun boynunun yanına geçirdim. Fayda etmedi. Tuttuğu gibi beni dizlerimin üzerine çökertti aşağıya çekerek. "Abimin ölümünün tek suçlusu sensin. Kapına gelip beni kendine yalvarttın ama dinlemedin. Bedelini ödeyeceksin!" diyordu soğuk bir tonlamayla. Ben paniklemeye başlarken, o sakindi. Hiçbir şeyden korkusu, endişesi yok gibiydi.

"Hastasın sen!" diye tısladım dişlerimin arasından. Saçlarımı çekiyordu var gücüyle. Acıdan gözlerimde yaşlar birikmişti. Boynundan sıyrılan elimi, boynumu tutan eline indirip yakaladım. Tırnaklarım geçirdim elinin üzerine uzaklaştırmak için ama tepinmem, canını yakmam kâr etmiyordu.

Diğer elimi yumruk yapıp diz kapağına sertçe saldırdım. Acıyla inledi bu defa ama kıpırdamadı yerinden.

"Aç kulaklarını dinle," diye tısladı tepemden. Bakışlarımı gözlerine kaldırdım. "Ondan ayrılacaksın. Yoksa yemin olsun kardeşimin ölümüne sebep olduğun gibi sevdiğim adam demeden Doru'nun ölüsünü getiririm sana."

"Hiçbir şey yapamazsın," diyerek yüzüme eğilmiş yüzüne tükürdüm. "Sen ona dokunamayacak kadar-" Çıldırmış gibi ittirdi beni. Sırtım duvara çarparken, yüzünü silip gülüyordu.

Doğruldum ve kalktım hemen. Karşısına dikildim. "Hayatımızdan defolup gideceksin, Ceylin! Yoksa seni yaşadığına pişman hale getirim! Doru da diğerleri de bana yaptığını yanına bırakmaz. Babamı tanımadıysan tanı. Zindan eder sana bu hayatı."

Yalnızdım. Ona gücümü geçiremiyordum ama belki konuşarak ikna edebilirim, gözünü korkutabilirim sandım. Gülüşündeki alaycı ima öyle olmayacağını kanıtlar nitelikteydi.

Pantolonun cebinden telefonu çıkardı. Bir görüntülü arama başlattı ve telefonunun ekranını bana doğru çevirdi olanca sakinliğiyle. Bakışlarımı oraya çevirdim. Ekranda akıp giden görüntü tek şeritli bir yoldu. Biri arabayla takipteydi. Yan tarafta ilerleyen araba Doru'ya aitti.

Nefesim kesildi. Ona doğrultulmuş bir silah vardı. Arabasının camı açıktı ve onu hayattan koparmaya sadece bir an yeterdi. Gözlerim bu defa kendi can acımdan çok uzak bir neden için doldu. Onun için.

"Beni çok küçümsediniz siz," diyordu ruhsuz bir sesle Ceylin. "Bu işi tamamlayacak sadece ben yokum. Bana engel olabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun, Erva. Ben ölürüm ama bin dirilirim, yine de bu işi tamamlarım."

Deli gibi korkuyordum, hatta titriyordum ama güçsüzlüğümü göstermem demek, karşısında yenilmem demekti. Belli etmemeye çalışarak sakin bir tonda, "Ne istiyorsun?" diye sordum hiç düşünmeden.

"Ölmeni," dedi duraksamadan. "Hayatta olmanı ama ölmeni. Onun hayatta kalmasını istiyorsan vazgeçeceksin ki inan bana, sevdiğim adam falan demem gözümü kırpmadan öldürtürüm onu. Doru'yu bana bırakacaksın."

"Ayrılamam," dedim çatallaşmış sesimle. "İnanmaz. Benim onu ne kadar sevdiğimi biliyor. Sadece o değil, herkes biliyor. İnanmaz!" Çok çaresizdim karşısında. Elimden başka türlüsü gelmiyordu. Korkuyordum. Onun içindi tüm korkum.

"İnanır!" dedi başını sallayarak. Arka cebinden bir şey çıkarıp önüme attı. Ayaklarımın dibine düşen bir fotoğraftı. "Bak!" diye bağırdı. Doru ile ikisinin yatakta olduğu o fotoğraftı önüme düşen. Fotoğrafı gördüğüm o ilk andaki mide bulantısını yine hissettim. Eğildim ve aldım fotoğrafı yerden. "Bu doğru değil," dedim ona inanmadığımı belli eden bir ifadeyle. "Doru seninle hiç olmadı!"

Güldü. "Sen ve şu her sözüne güvendiğin mert sevgilim. Yalan söylemez, değil mi o hiç? Söylemez, doğru. Olmadık ama sen olduğuna inanacaksın," dedi her bir kelimeyi vurgulayarak. Ne yapmaya çalıştığını o zaman anladım. Doru ile ayrılmamı sağlayacak bir neden veriyordu bana. Boğazım düğümlendi, yutkunamadım.

"Doru bırakmaz beni," dedim. Ayakta durmakta zorlanıyordum artık. Direnmeye, karşısında aciz görünmemeye çalıştım ama... bedenimi taşıyamayan bacaklarım çekti beni aşağıya. "Onu bırakamam! O bırakmaz beni! İnanmaz onu sevmediğime, bu fotoğrafa inandığıma inanmaz!"

"İnandıracaksın, Erva! Onun hayatta kalmasını istiyorsan bir yolunu bulacaksın! İster sana sunduğum nedeni kullan, ister başka bir yolunu bul. Bu, umurumda bile değil. Tek istediğim ondan ayrılman."

"Yalvarırım, Ceylin," dedim. Ben buna mecburdum. Şunu yapmaya. Doru'ya doğrultulmuş bir silah varken ve saniyelerle yarışırken, her şey onun dudaklarının arsından çıkacak bir söze mahkûmken, aksini nasıl yapardım? "Ne istersen yaparım ama bu onu yıkar..." Gerekirse daha çok yalvaracaktım. Ayaklarına bile kapanırdım.

"Umurumda mı sanıyorsun, Erva? Kardeşimin ölümüne sebep oldun sen! Hayattaki tek yakınımın... Ben bir pislik çukurunda doğdum. Abim de öyle. Biz rezil bir hayat yaşarken, sen gününü gün ettin. Ona yardım etme gereği bile duymadın. Vicdanın hiç sızlamadı. Benim de sana sızlamayacak. Gerçi bende vicdanın zerresi yok. Sana acıyacağımı mı sanıyorsun? Eğer öyle olacağını sanıyorsan beyinsizin tekisin! Ben yandım, sen de yanacaksın!"

Görüntülü aramadaki kişi, "Vuruyor muyuz?" diye soruyordu oldukça sakin bir tonda. Onlar için bu iş bu kadar kolaydı işte. Adamın sesi bile titremiyordu bunu söylerken. Çekincesizdi. Tetiği çekecekti ve bu iş bitecekti.

Gözlerim büyüdü. Doru'nun türküsü odanın içinde yankılanmaya devam ederken Ceylin gözlerini bana çevirdi. "Cevabı alamadık daha Vedat, bekle," dedi gülerek.

Ceylin telefonunu hâlâ benden tarafa tutuyordu. Doru sakin yolda ilerlerken bu, onu son görüşümmüş gibi geldi. Gözlerim doldu ona bakarken. Direksiyonu tutan elini başparmağı kenarında ritim tutuyordu. Keyifliydi. "Onu seviyorum," dedim bir fısıltı gibi. "Çok..."

"Kes!" diye bağırdı bunu duymaya tahammülü yokmuşçasına gür bir sesle. Yaşların doldurduğu bakışlarımı onunkilere kaldırdım. "Sever mi sanıyorsun seni? Ben gittim, ayrıldım, çıktım hayatından diyelim... Seni sever mi, Ceylin? O seni hiç-" *Sevmemiş* diyecektim ki gülerek durdurdu beni.

"Seni de sevmiyor, Erva. Öyle sanıyorsun yalnızca. O bir kimsesiz. Sevmeyi bilmez o. Ama ben onu öyle kabul ettim. Asıl sen bir zaman sonra sırf bu sebepten sevemeyeceksin onu. Eksik gelecek. O yüzden," dedi gülmeye devam ederek. "Ben aslında bir anlamda ikinize de iyilik yapıyorum. Onu bana bırakacaksın, sevmese bile onu aldığımı, senden ayırdığımı bileceğim. Ha, yok bırakmam dersen onu da harcarım. Abimin kaybettiği cana hiçbir şey kıyas değil gözümde. Ne yaparsam yapayım eksik zaten." Son sözlerinin üzerine bastıra bastıra söylemişti. "Söyle şimdi, dediğimi yapacak mısın?" diye sorduğunda bir damla yaş süzüldü gözlerimden ve yanağımdan aşağıya indi. Cevap veremedim.

Bunu yapamazdım ama bu işten nasıl kurtulacağımı da bilmiyordum. Sessizliğim sürerken Ceylin hiç acımadan telefona, "Vedat," dedi ikinci talimatını verecekmiş gibi. Gözlerinin içine baktım. Başımı iki yana salladım. "Tetiği-" dediğinde kendimi kaybetmiş gibi ilk yenilginin sözleri döküldü dudaklarımın arasından. "Yapacağım." Kalbime bıçak gibi saplandı o tek sözcük. "Ondan ayrılacağım."

Ceylin gözlerimin içine baka baka, hiç acımadan, "Peşinden ayrılma, Vedat," dedi. "Diğerlerine de söyle her an ensesinde olacağız. Karar değişikliği olursa indiriyoruz."

Telefonu kapatıp cebine soktu.

"Ne yap ne et," dedi geriye doğru adımlarken. "Onu ikna et. Yanına yaklaşmasını bile istemiyorum. Senin cezan bu, Erva. Diri diri öleceksin. Abim toprağın altında ama sen üstünde öleceksin!" Odanın ortasına tükürdü. Sonra da geldiği gibi gitti.

Ben olduğum yerde yığılıp ağlarken, telefonum odanın bir ucunda çalmaya başlamıştı. Kendimi kaybetmiş gibi ağlıyordum ve yerimden kalkacak halde bile değildim.

Ne kadar süre orada öyle kaldım bilmiyorum. İyice tükenmiş haldeyken odanın içine ayak sesleri doldu. Başımı yerden kaldırıp kapıya çevirdim. Gelen Mahir ve diğerleriydi. Doru aralarında değildi.

"Öldürdün bizi korkudan!" diye bağırıyordu Mahir. Endişeliydi ve öfkeli oluşunun sebebi buydu.

Fırat diğerlerinden önce davranıp beni yerden kaldırırken, Ender onu kenara çekip beni kollarının arasına aldı. "Ne oldu, Erva?" diyordu ama ben onun kolları sayesinde ayakta duruyordum. Cevap verecek halde değildim. Ruhu alınmış bir bedenden ibaretmişim gibi bıraktım kendimi ona. Yerdeki fotoğrafı ilk fark eden Yasin oldu.

Eğilip alırken öfkeyle patladı. "Buna inanmadın, değil mi?" dedi gözlerimin içine bakarak elindeki fotoğrafı sallarken. Hepsinin gözlerinde görebiliyordum, Ceylin'in burada olduğundan haberdarlardı. O yüzden halime şaşırmamış, fotoğrafın burada oluşunu garipsememişlerdi. Onlar sadece bana bir şey olmasından korkmuşlardı.

"Tanmanların arabası ile girmiş lojmana," dedi Sefa telefonunu cebine kaldırırken. "Arka koltukta. Güvenlik fark etmemiş bile. Zaman Tanman'ı ön koltukta görünce durdurma gereği bile duymamış arabayı. Sonrasında lojmanın önünde karmaşa çıkarmışlar. Magandalar basmış bir anda. Hepsi dikkati dağıtmak içinmiş."

"Amına koyayım ben böyle işin!" diye çıkıştı Mahir. "Şu kadar adamız, bir sürtüğe engel olamadık."

"Çok güçlü abi," dedi Fırat abi. "Karıya resmen bir ordu hizmet ediyor. Onu durdursak neye yarar, diğerlerini bulamadıktan sonra."

Mahir öfke patlaması yaşıyormuşçasına duvarı yumrukladı.

Yüzünü bana çevirmeden, "Ne dedi sana!" diye bağırdı.

Ender hâlâ ağlıyor oluşumdan sebep beni kollarının arasına çekip göğsüne yaslarken, "Anlat, Erva," diye fısıldadı kulağıma. "Neler oldu?"

Hıçkırıklarım daha çok serbest kalırken tir tir titriyordu bedenim. Kadir koşturarak odaya girdi o esnada. "Hepsi benim hatamdı. Gözden kayboldu bir anlığına. Kimseye bir şey olmadı, değil mi?" diye soruyordu soluk soluğa kalmış halde.

Ceylin'i o takip ediyordu ama Ceylin o kadar güçlüydü ki onu bile atlatmayı başarmıştı. Hiç şansım yoktu.

Yasin fotoğrafı onun ayaklarının dibine fırlattı. "Olan bu," dedi. "Erva'nın aklına girmiş kaltak!"

"Doru'yu aradım," dedi Kadir. "Geliyor buraya. Öyle olmadığını açıklayacaktır sana. Buna inanamazsın, Erva."

O zaman konuştum ben. Gözyaşlarımı durduramıyordum ama çaresiz sözlerim onlardan hızlı dökülüyordu şimdi. "Aklıma girmedi. Doru'nun bunu yapmadığını biliyorum!" diye bağırdım. Zaman kalmamış gibi devam ettirdim sözlerimi. O buraya gelmeden halletmeliydim.

"Beni onun canıyla tehdit etti." O kadar halsizdim ki zorlukla konuşuyordum. Ben anlattıkça hepsi yumruklarını sıkıyor, daha da öfkeleniyordu.

"Bir şey yapmayacaksınız! Yardım edeceksiniz bana. Mahir, sen," dedim ve ıslak gözlerimi ona çevirdim. Ender'in kollarının arasından çıktım. Sözlerim hepsini şaşırtmıştı. Ne isteyeceğimi merak ediyorlardı. "Bu fotoğrafa inanayım diye onayladın beni. Öyle dedin. Onlar birlikte oldu dedin," dedim. Hepsinin yüzü düştü, söylediklerime anlam veremediklerini anlayabiliyordum.

Daha açık olabilmek adına, "Benim bu fotoğrafa inanmadığımı düşünecek. Geçmişte kalan bir ilişki için ondan ayrılmayacağımı da bilecek. Ama bu, ona ayrılık için vereceğim nedenlerden biri," diye ekledim. İstediğim şey çok ağırdı. Doru öğrenirse onu affetmezdi ama başka çarem yoktu. Benim Mahir'e güveneceğimi bilirdi. Fotoğrafa değil ama onun sözüne güveneceğime inanırdı.

Bir fotoğraf yüzünden, geçmişte kalmış bir ilişki yüzünden ayrılmayacağımı da elbette bilecekti. Ona aşkımı anlatan bir günlük yazmıştım ben. Geçen sürede o günlükte yazılanları açığa çıkarmış, aşkımı açık açık belli etmiştim. Fakat her ne olursa olsun elimdeki her şeyi kullanmak ve onu kendimden uzaklaştırmak zorundaydım.

"Beni affetmez. Öyle söylediğime inanmaz da. O beni senden iyi tanıyor, Erva," dedi iyiden iyiye düşen bir sesle Mahir. İster istemez anlamıştı beni ve bunu yapmak zorunda olduğunun farkındaydı.

"Arkadaşını seviyorsan," dedim. "Benim için değil ama onun için yap. Ona *seni korumak için yaptım* de. *Bu aşk ona da sana da zarar verirdi* de. İnanır o zaman."

"Erva bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Mahir.

"Yapmak zorundayım. Ben artık yoruldum. Birilerinin hayatının tehlikeye girmesinden yoruldum, diken üstünde yaşamaktan yoruldum, onu doya doya yaşayamamaktan yoruldum. Ceylin tamamen silinip gitmeden devam edemeyiz biz. Ben bunu en başından beri biliyordum ama bana gerçekten âşık olması tüm mantıklı hallerimi silip süpürdü. Ceylin normal değil. Şu son olandan sonra bunu çok iyi anladım. Kimsenin canı benim yüzümden yanmayacak."

"Doru kahrolur," dedi Kadir. "Ayrılırsan o zaman yanar canı." Omuzları çökmüştü. Hepsi gözlerimin içine şimdi çaresizce bakıyordu. Dediğime onlar da hak veriyordu, biliyordum.

"Düne kadar," dedim titreyen sesimle. "İtiraf edin, birlikte olmamızı istemiyordunuz. Mahir sen," dedim ve bakışlarımı ona çevirdim. "Doru'ya engel olmaya çalıştın. Çünkü Ceylin'in ne derece tehlikeli olduğunu biliyordun. *Görevi tamamla, ondan sonra açıl Erva'ya* dedin ona, işin bu noktaya gelmesinden korkuyordun. İtiraf et, babam araya girmemiş olsa aramızda durmaya da devam ederdin. Ben bunu çok iyi biliyorum. Her ne olursa olsun, üzülse de kendini kaybetse de ondan ayrılmak zorundayım. Bu şekilde devam edemem. Siz de biliyorsunuz. Ceylin bir yerden ne zaman çıkacak diye bekleyerek

yaşayamam. Onu uzak tutsanız da etrafımızdan, bunun bir sonu yok. Bugün nasıl girdi lojmana? Tüm önlemlere rağmen... Aynısını yine yapacaktır. Yapabilir! Doru'ya doğrultulan bir silah vardı. Vedat diye bir adam doğrultmuştu ona o silahı ve öldürmeye hazır bekliyordu. Ceylin *evet* dese bitmişti. O şimdi yoktu." Bunu söylerken içim titredi. Bedenimdeki güç bir kez daha çekilir gibi oldu. "O ölene ya da bir deliğe sonsuza kadar tıkılana kadar ben Doru ile yan yana bile gelemem."

Herkes gitmişti. Günlüğün sayfalarını toparlamış, fotoğrafla beraber orta sehpanın üzerine koymuştum. Gözyaşlarımı zorlukla durdurmuş, buz gibi bir ifade takınmıştım. Öyle zordu ki oturduğum koltukta onu beklerken tekrar gözyaşlarına boğulmamak, kendimi sıkıyordum.

Diğerleri gideli yalnızca on dakika oluyordu. Doru'nun şimdi bana ulaşmak için çaba sarf ettiğini tarif edebiliyordum. Bunu düşündükçe de çenem kasılıyor, dudaklarım titriyor, parmaklarım çıplak dizlerime geçiriyordu tırnaklarımı.

"Affet beni," diye fısıldadım gözlerimi kapayarak titrek, cızırtılı bir sesle. "Ben kendimi affetmeyeceğim ama ne olur sen affet."

Evin kapısı duvara çarparak açıldığında onun geldiğini anladım. Benim kalbim de tam o anda söküldü yerinden.

Doru hızlı adımlarla odaya girdiğinde nefes nefese kalmış haldeydi. Soluklarının sesini duyabiliyordum ama başımı kaldırıp yüzüne bakamıyordum. Çok endişeliydi ve korkmuştu. Bunu anlamak için yüzüne bakmama gerek bile yoktu. Bakarsam nasıl dayanacaktım? Ondan nasıl ayrılacaktım?

"Erva'm!" dedi hızla atılan birkaç adımda yanıma varıp önüme, dizlerinin üzerine çöktü. Bacaklarımın üzerinde duran ellerimi tuttu, gözlerimdeki yaşlar içime aktı. Ölüyordum ben, lime lime kopuyor, yok oluyordum. "Haberi alır almaz geldim. Mesaj da atmışsın ama ben onu gördüğümde çok geçti."

Ellerimi ellerinin arasından çektim.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı onun endişeli yeşillerine kaldırdım. *Bu son mu, Doru? Söyleyeceklerimden sonra ben bir daha gözlerini göremeyecek miyim?*

Çenem titredi ve gözyaşlarıma engel olamadım. Endişesi yüzünde artarken, "Ben iyiyim, merak etme," dedim soğuk tutmaya çalıştığım bir sesle. Boğazım düğümlendi. İp gibi süzüldü yaşlar yanaklarıma. "Ama bir sorun var. Hem de çok büyük bir sorun."

Ne yapacağını bilemedi karşımda. "Tehdit falan mı etti seni?" diye sordu. "Erva, yemin ederim bu defa onu öldürmeme kimse engel olamayacak. Görev falan umurumda değil... Şükür iyisin. Sana bir şey yapmadı, değil mi?" Başımı salladım olumsuz anlamda. "Bu defa yemin olsun yaşatmayacağım onu-"

"Konuşma," diyerek böldüm sözlerini. "Ona ne yaptığın umurumda bile değil. Ben..." dedim ve yorulmuş gibi omuzlarımı düşürüp başımı iki yana salladım. Bakışları kısıldı, alnı merakla kırıştı. Ne söyleyeceğimi hem merak ediyor hem de korkuyor gibiydi. "Yoruldum," dedim omuzlarımı kaldırıp indirerek. "Yoruldum ve bu durumdan çok sıkıldım."

"Hangi durumdan?" Sesi çatallı çıkıyordu ve gözleri durmaksızın yüzümde dolanıyordu. "Ne dedi o sana?"

O benim bu halimi Ceylin'e bağlıyordu ama ben onu bambaşka bir yeden yaralayacaktım.

"Hayal ettiğim gibi olmadı!" dedim birden. Sözcüklerim en çok benim canımı yaktı. Lâkin duraksamadım ve devam ettim. "Sana bu sabah bir mesaj gönderdim. Konuşacağımız bir mesele olduğunu yazdım," dediğimde başını salladı. "Konu tam olarak onunla ilgili... Ceylin'den bağımsız. Elbette onunla ilgili söyleyeceklerim de var ama..." dedim ve durup kuruyan boğazımı yumuşatmak için yutkundum. O sürede bir anlığına gözlerimi kaçırdım. "Seninle başlamadan önce ben sana çok âşıktım. Öyle çok âşıktım ki her gece pencerenin ışığında yaşar, sesini duyabilirim belki diye mutfaktan ayrılmazdım. Saplantı, takıntı ya da her ne ise adı işte..." Ona olan hislerimi küçümsemeye, aşağıya almaya çalıştım ama yine döndü dolaştı kelimeler beni vurdu. O ise yalnızca derin bir nefes çekip sabırla bekledi konuşmanın devamını.

"Gözlerinin rengi yeşil diye evim, eşyalarım, bana ait olan her şey yeşil olmaya başladı. Bir sen bana ait değildin çünkü. Öyle yaparsam sana yakın olabilirim diye düşündüm belki. Bunları bildiğini biliyorum çünkü hepsini günlüğüme yazmıştım." Sessizce beni dinlemeye devam etti. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti, solukları sıklaştı.

"Sonra," dedim gülümser gibi. Sahici değildi, içten hiç değildi. "Sen beni görmeye başladın. Varlığımı hissetmeye. Başka bir gözle bakmaya... Hayatıma dahil oldun ve biz seninle-"

"Erva," diyerek durdurdu beni sonunda. "Ne demeye çalışıyorsun sen?"

Yüzümdeki yaşları silerken uzanıp diğer yanağımdaki yaşları da o kuruladı parmaklarıyla. "Ben zaten biliyorum bunları. Beni sevdiğini..."

"Öyle değil işte," dediğimde eli yanağımda duraksadı. Sonra da yanına düştü. "Ne öyle değil?"

"Tüm bu hissettiklerim aşk değil. Ben geçen zamanda yanıldığımı fark ettim." Söylemiştim sonunda. Söylemiştim ama ondan aldığım tepki, histerik bir kahkahaydı. Saçmalıyormuşum gibi baktı gözlerime. "Ne bu şimdi? Sana benden ayrılmanı mı söyledi Ceylin?" diye sordu.

"Söyledi," dedim onu inandırabilmek adına açık konuşarak. Tüm bunlara inanmayacağını zaten biliyordum. Ben bu adamı deli gibi seviyordum. Ona hislerimi hissettirmediğim tek bir an olmamıştı. Şu an bile gözlerime baksa anlardı. Bu yüzden bakışlarımı kaçırdım.

"Ama o yüzden değil. Ben günlüğümde yarattığım adamı seviyormuşum."

Dizlerimde duran ellerimi tuttu ve dudaklarına götürüp ikisini birden öptü. "Numara yapamadığını biliyorsun, değil mi?"

"Sen de söylediklerimin gerçek olduğunu bilmelisin o zaman," dedim ve gözlerimi yeşillerine çevirdim. Kırpmadan, kaçırmadan baktım.

"Bazen hayal olana âşık olur insan. Bir kitap karakterine, imkânsız olan birine âşık olduğunu sanır çünkü ulaşamadığın cazip gelir. Ben sana âşık değilim, Doru. Aşk sandım ama yanıldım."

Gözlerime anlam veremez gibi bakmaya devam ediyor, ağzını açıp tek söz etmiyordu. Afallamıştı. Bunları duymayı beklemiyordu benden ama hâlâ bir tarafı inanmıyordu.

"Hem," dedim canını daha çok yakacağını bile bile. Yanımda tortop duran fotoğrafı alıp onun avucuna bıraktım. "Sen de söylediğin kadar masum değilmişsin. Onunla gerçekten birlikteymişsin."

Fotoğrafa baktı ama umarsız bir gülümseme oluştu yüzünde. "Buna inandığın için söylüyorsun şimdi bunları, değil mi?" diye sordu.

Ben ne dersem, neyi şahit gösterirsem göstereyim hep bir çıkış yolu bulacak, beni yalanlayacaktı. Bir şey demek için araladım dudaklarımı, engel oldu. "Sen buna inanmış olamazsın. Buna üzülmüş olamazsın! Gözyaşlarının sebebi bu mu, Erva?" Uzanacak oldu, geri çekildim. Uzanıp yanaklarımdaki yaşları durdurmak istiyordu ama izin veremezdim. Evet, ben hâlâ ağlıyordum. Engel olamıyordum. Bana dokunursa konuşmaya devam edemeyeceğimden iyice uzaklaştım ondan. "Ne dersen de. Gerçek değişmeyecek. Ben kafamda sürekli sorgulayıp durdum olanları. Bir sürü olay oldu. Onların da etkisi var elbette şu düşüncemde ama asıl olan, benim sana karşı hislerim aynı değil. İnanmakta zorlandığının farkındayım ama sana aksini söylemem mümkün değil. Özür dilerim, Doru. Bu ilişkinin başlamasına izin vermemeliydim."

Fotoğraf parmaklarının arasında iyice buruştu. "O sürtüğü bu defa öldüreceğim!" diye bağırdı. "Gözünden akan her damla yaş şahidim olsun ki geberteceğim onu! Seni bu konuşmayı yapmaya o zorluyor! Fotoğrafa inanmanı sağladı, değil mi? Sen o yüzden... Bu- bu yalan!"

"Hiçbir şey yapmayacaksın," dedim. "Bitti Doru, görmüyor musun? Bunun onunla bir alakası yok."

"Saçmalama yavrum," dediğinde elimi tutup beni kendine çekti tekrar. Gözlerinin içine bakmaya zorladı. "İnanmadın buna, değil mi? Lan seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun?" diye bağırdı öfkesi içinden taşar gibi. Bana değil olanlara kızıyordu. Sesi yumuşadı anında. İfadesi düzelirken, "Erva'm," dedi dolu dolu. Alnı alnıma yaslandı.

Hıçkırıklarım serbest kalırken o an sıkıca sarılmak istedim ona. Sarılıp ayrılmamak istedim. Ama elim kolum bağlı halde başımı iki yanıma salladım.

"Mahir onunla birlikte olduğunu söyledi," dedim. Gözleri büyüdü.

"Ne dedi, ne dedi! Bizim Mahir, kardeşim Mahir!" Sözlerini başka bir histerik kahkaha takip etti. "Amına koyayım, kafayı mı yediniz? Yapmadığım şeyi neden yaptı desin?" diyerek gülmeye devam etti.

"Erva'm" dediğinde alnı alnıma tekrar yaslandı. "Hadi şaka yapma bana. Geberiyorum lan! Görmüyor musun?"

"Sen onunla gerçekten birlikteymişsin, Doru," dedim gülüşünü bıçakla kesmişim gibi değişti ifadesi. "Kabul et, sen de masum değilsin. Ben seni yanıltım, hislerim değişti ama sen de bana yalan söyledin. Ben seni artık sevmiyorum diye beni suçlayamazsın."

"Sen," dedi gülerek. Sahici bir gülüş değildi bu. "Beni onunla gerçekten birlikteyim sanıyorken bile seviyordun. Şimdi söylediği yalanlara rağmen, gerçek değil ama olsa bile vaz mı geçtin benden, Erva?" diye bir soru yöneltti. Öyle olsaydı bile severdim onu. Biliyordu, bunu gözlerimde görüyordu. Bakışlarımı kaçırdım ondan. Düz tutmaya çalıştığım sesimle, "Bitsin istiyorum," dedim.

O hâlâ başka bir neden arıyordu, hislerimin bittiğine inanmak istemiyordu.

"Ne kadar çabuk soğuyormuşsun sen öyle!" dedi buz gibi bir sesle. Kalktı ayağa ve karşıma dikildi. Hesap sorar gibi çenemi tutup yüzümü yüzüne çevirdi. "Kolay mı beni kendine köpekler gibi âşık etmişken?" diye söylendi çatallaşan sesiyle. "Vazgeçeceksen neden sevdirdin kendini? Bu kadar kolay mı, Erva!"

Gülmeye zorladım kendimi. Daha ağır gelsin istedim sözlerim ama beni bitireceğinin de farkındaydım. "Yanılmışım. O kadar da sevmiyormuşum demek ki. Vazgeçiliyorsa aşk değildir, üsteğmen! Ben galiba aşkı kendi içimde yaşarken büyütmüşüm. Yaşayınca anladım. Günlüğümde kalmalıydın! Hiç açığa çıkmamalıydın. Ben seni değil, orada yaşattığımı sevmişim!"

"Erva!" diye patladı. Çenesi dişlerini sıkmaktan kasılırken alnında atan damarı gördüm. Eli havalandı ve yanımızda duran koltuğa doğru savruldu.

"Sen dün gece burada benim olmaya hazırdın! Ne diyorsun sen!" Parmakları çenemi sıkıyordu ama bunun farkında bile değildi. "Benim olmak istediğini görmedim mi gözlerinde sanıyorsun! Kollarımın arasında sevdadan titrediğini anlamadım mı sanıyorsun? İleriye götürsem şu an benimdin. Ne diyorsun sen!"

"Kadınım ben!" diye bağırdım sesini bastırmak ister gibi. "Kime dokunsan öyle, isterdi-"

Ben daha sözümü bitirmemişken üzerime doğru adımladı, bedenimi duvarla kendi arasına hapsetti. Gözleri öfkeden iki kan çanağına dönmüş gibi görünüyordu. Eli başımın yanından duvara yumruk olup indiğinde gözlerimi sıkıca yumdum. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ama hâlâ sinirli olduğunu, sözlerimi kendine yediremediğini bedenime yaslı duran gergin vücudundan bile anlayabiliyordum. Gözlerimi açmadım. O, kalbimi kırmaya niyetli gibi, "Kim olsa diyorsun yani? Kim olsa öyle olurdu! Ben diye değil!" dedi üzerine basa basa.

Gözlerimi tam da o sırada açtım ve yeşillerine kilitledim. "Değil!" dedim tek nefeste. İfadesi buz kesti anında. Ciğerlerine ulaşmayan bir nefes çekti içine. Hemen sonra acı acı güldü. Çenemi tutan eli pes eder gibi serbest kaldı.

Gözlerini gözlerimden kaçırıp bana arkasını döndü. "Erva," dediğinde ilk defa ismim dudaklarından sıradan birinin ismi gibi dökülüyordu. Amacıma ulaşmıştım ama bu, benim kutlayabileceğim bir başarı değildi.

Gözlerindeki öfke, yeşillerindeki alaz kalbimi paramparça etti. "Git yoksa kalbini kıracağım," dedi benden uzaklaşarak. Zaten bende kırılacak bir kalp kalmamıştı. Yumruklarını sıkıyordu iki yanında.

Hıçkırıklarım boğazıma dizildi. Buna rağmen zorladım kendimi konuşmaya. "Mahir'e kızma doğruları söyledi diye. Siz arkadaşsınız..."

"Ben böyle kardeşliğin amına koyayım! Senin de her şeyin de!" diye bağırarak döndü benden tarafa. Eli kapıya doğru savrulurken, "Çık, Erva!" diye bağırmaya devam etti.

Gözlerim nemlenirken tekrar, "Özür dilerim," dedim belli belirsiz bir sesle. Sonra koşarak evden dışarıya çıktım. Bahçedeki ilk adımımda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Fırat abi, Sefa abi ve Ender kapıdaydı. Hepsi beni görünce yüzlerindeki kaygı derinleşmişti. Duracak halde olmadığımdan evime girdim ve kapıyı arkamdan kapadım.

Ağlaya ağlaya ekiyordum her bir fesleğeni. Yağmurun yıkadığı havada ben yanmaktan kül oluyordum. Yaşlar ip gibi süzülürken yanaklarımdan, yine can dediğim ondan kaybediyordum. Evimin aralık kapısından görünen duvardaki saatin akrep ve yelkovanı denk düşmüştü birbirine... Islak gözlerim gece yarısında sıkışıp kalırken, ellerim parçalanana parçalana kazmaya devam ettim toprağı. Yaşlar gözlerimde daha iri damlalara dönüşüp yanaklarıma sızarken, bir ah oldu döküldü kalp acım dudaklarımın arasından. O dilimden döküldü ama geçmedi canımın boş tarafının acısı.

Doru Demir, kavuşmamız yine başka bir ömre kaldı...

"Erva!"

Babamın gür, endişeli sesi çalındı kulaklarıma ama ben durmadan durmaksamadan toprağı kazmaya, fesleğenleri ekmeye devam ettim. Yağmur birazdan tekrar indirecekti damlalarını.

Doru çekip gitmişti. Gidişini penceremden görmüştüm ama engel olamamıştım. Ben bundan sonra onun karşısına çıkmaya, gözlerine bakmaya, sesini duymaya bile yasaklıydım.

"Erva!" diye bağırdı babam bir kez daha. Sesi şimdi daha yakından geliyordu. Dönmedim arkama. Halimi gören ve gözyaşlarıma engel olamayan Ender'di muhtemelen ona haber veren.

Mahir ile Doru büyük kavga etmişlerdi. Öyle ki geri alınamayacak, dostluklarını yerle bir eden sözler sarf edip aralarındaki bağı tamamen koparmışlardı. Onları camdan izlemekten başka bir şey gelmemişti elimden.

Giderken bana bir bakışı vardı. Öfkeli, ruhsuz... Öldüm sandım. Ben bu gece kaç defa öldüm, bilmiyordum.

Nefes alamıyordum. Kalbim atmıyordu.

Babamın elini sırtımda hissettiğimde ellerim toprağı kazmaktan kan içinde kalmıştı. Durdum, duruldum. Kendimi sıktığımın bile farkında değildim.

Sırtımda hissettiğim el çözdü beni. Sığınacak bir yer arar gibi ona tutundum ve bağıra bağıra ağlamaya başladım. "Ölüyorum, baba... Ölüyorum..."

Sıkıca sarıldı bana. Kendimi kaybetmişçesine titriyordum kolları arasında.

"Erva," diye fısıldadı kulağıma. Çaresiz ve korkmuş çıkıyordu sesi. "Ağlama, babam."

Halsiz kollarım iki yanımda serbest kalırken, titreye titreye, cılız bir sesle, "Maviyi çaldılar benden," diye fısıldadım. "Nasıl dayanılır buna?"

Gözlerim karanlığa yenilmeden, babamın kollarında kendimi kaybetmeden önce dudaklarımın arasından dökülen son sözlerdi bunlar.

Dayanılmazdı, dayanılmıyordu...

"Senden uzağa, çok uzağa kaçtım. Kaç adım saydım sana geri dönmeye çalışan ve kaç adımı dizlerinden kırdım ulaşamasın diye! Korkağın tekiyim! Sana gelemiyorum! Seni yine sakladım, yasakladım..."

Birkaç damla gözyaşı ve yarım kalan sözlerle bitirdim günlüğü yazmayı. Ona dair anlatacak çok şey olmasına rağmen bu sabah yüreğimdeki kuşları susturdum. Aslında birkaç gündür hepsi sessizlerdi.

Büyük, derin bir kararsızlık içerisinde yatağıma döndüm, olduğum yeri düşündüm. İstanbul'a geleli yalnızca saatler oluyordu ama çok daha fazla gibi hissediyordum. Ona gitmek ile gitmemek arasında kalmıştım yine. Gözkapaklarım ağırlaştı. Sonra da kapandı. "Seni yine sakladım," diye mırıldandım sessiz odaya. İçimi çektim, soluğum gırtlağımda boğulup canımı yaktı. Nefes almak bile zordu artık. "Yine yasakladım." Bir damla yaş aktı kapalı gözkapağımın kenarından ve saçlarımın arasına karıştı.

DEVAM EDECEK...